

MIC. # 9780 (RAB. 2497)

MIDRAASH HA-GADOL.
LEVITICUS.

MIDRASH HA-GADOL LE-VA-
YIKRA.

מדרש הגדול לויקרא.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

YEMEN: [1632]
YEMENITE SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

№ 4

ה' מדרס הגדול ויקרא

מדרס הגדול לרבני ויקרא

176

176

שנת ה'תקפ"ח

ביום הקדוש

ביום ה'תקפ"ח

ביום ה'תקפ"ח

ביום ה'תקפ"ח

ביום ה'תקפ"ח

04596

אמרת זמנית שמעתי לך שכינה שני פה אפה
אזכר בו ומראה ולא בחיזות ומי לא ילא לזכר
בעצמי במשה אב שאמרת לך לפדוש ענך
אמור להם שובו לכם לאהליכם ואתה פה עמו
עמדי ובהקמת המושב שכיון שהקמתו ונת
מלא הבית לבני השפיל עצמו ולא כלנס עד
שקרא לו הקצה לטיני כל ישראל מטיי ממה
שקרינו בענין ויקרא למשה ויזכר לו אין עליו
הוא אומ' הרימתי בחור מעם זה משה שכלת בו
הרימתי בחור מעם לולי משה בחירו שבחרו
הקצה ובררו מעשים לבוא והיה מצבר עמו
לטיני כל ישראל ומשה וכל ישראל עומדין מסייע
ליה לך איעזר ואמ' ויקרא למשה משה וכל
ישראל עומדין ולא בא כלת לא לחלוק לו כבוד
למשה מותיבי וישמע את הקול מצבר אין
משה שמע וכל ישראל לא שמעו לא קשיא
בסיני והא באהל מועד ואי צעתי אימא לא
קשיא הא בקריאה הא בדיבור ויקרא
משה ויזכר הקדוש קריאה לדיבור לימדה
דרך ארץ שלא יאמ' אדם יציל לחציו לא
כך קרהו מסייע ליה לך חסנה ואמ' חסנה
לא יאמ' אדם לחציו וצדק לא אם כך קולו
ויקרא ויזכר הקדוש קריאה לדיבור הלא דיין
הוא כאמ' קצין דבר וכאמ' דבר בסנה מה דבר
אמור בסנה הקדוש בו קרייה לדיבור אף דבר
אמור טא בקדוש בו קרייה לדיבור לא אם אמרת
בדיבור חסנה שהוא תחלה בדיבורות תאמר
בדיבור אהל מועד שאינו תחלה לדיבורות
הואים ואינו תחלה לדיבורות לא בקדוש בו
לדיבור דבר הר סיני ינח שאינו תחלה לדי
בירות והקדוש בו קרייה לדיבור לא אם אמרת
בדיבור הר סיני שהוא כל ישראל תאמר בדיבור
אהל מועד שאינו כל ישראל הרי אתה ימצי
אב לא דיבור חסנה שהוא תחלה לדיבורות כי
הרי דיבור הר סיני שאינו תחלה לדיבורות לא
דיבור הר סיני שהוא כל ישראל הרי דיבור

הסנה שאינו כל ישראל
דבר ומפי קדש למשה הקדוש ברוך קרייה לדיבור
אף כל שהוא דיבור ומפי קדש למשה בקדוש בו
קרייה לדיבור או מה הצד השווה שבהם שהק
דבר וצאש ומפי קדש למשה הקדוש ברוך קרייה
לדיבור אף כל שהוא דיבור וצאש ומפי קדש
למשה בקדוש בו קרייה לדיבור יצא דיבור אהל
מועד שאינו באש לפיכך לא בקדוש בו קרייה
לדיבור תל ויקרא ויזכר הקדוש קרייה לדיבור
יכול לא היתה קרייה לא לדיבור זה בלדי
ומטיי לכל דיבורות שבתורה תל מאהל מועד
כל שהוא מאהל מועד בקדוש בו קרייה לדיבור
יכול לא היתה קרייה לא לדיבורות בלבד
מטיי אף לאמירות אף לצוויי אמ' ר' שמעון
תל דבר ויזכר לדיבורות אף לאמירות אף לצוויי
יכול אף לפסיקות תל ויזכר לדיבורות היתה
קרייה לא היתה קרייה לפסיקות וכי מה היו
הפסיקות משמשות לית ליוח למשה להתבונן
בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין והרי הודיע
קל וחומר מה אם משה שהוא שומע מפי הקדש
ומדבר ברוח הקדש צריך להתבונן בין פרשה
לפרשה ובין ענין לענין על אחת כמה וכמה
הדיוט מהדיוט ומטיי שכל הקדושות משה
משה תל ויקרא לו אהרן מתוך הקנה משה
משה שאין תל ויאמר מלמד שכל הקדושות
היו משה משה מטיי שכל קרייה וקרייה
היה אומ' הכי תל ויאמר משה מ' ויאמר הכי
שאיין תל ויאמר מלמד שכל קרייה וקרייה
היה אומ' הכי משה משה אברהם אברהם
יעקב יעקב שמואל שמואל לשון אהבה לשון
חיבה ולשון זיווג דא משה משה הוא
משה עד שלא נזכר עמו ומשה משכנו דבר
עמו ויזכר לו אין למעט את אהרן אמ' ר'
יהודה בן בתירה שלשה עשר דיבורות נאמרו
בתורה למשה ולא אהרן וכנגדן נאמרו שלשה
מיעוטין ללמדך שלא לאהרן נאמרו לא למשה

מחיל לבנות מדרשו ויקרא
בעזרת הא גדול הגדול הדגה
ויקרא אל משה

ואייר במחשבות
וחוקר תפילות
וחוללה תחמנות
בכוכבי אור מחוקמות
וכולם בעת אימות
לכולם שמות
בשפתות כעיימות
ומהם בקול צאמות
בולא הכשמות
א ישראל הוא בנות עונות ותעצמות
עזי וזמרתיה
ויתק לה מאזיה
וישמע קול בניה
דקלח את מריה
וירפא מחק חלה
וישיב את שביה
א עיר מחמד צביה
ותשכח את מי ענה
וזהבת כלולות יפיה
ישביע בסוב עניה
כפית כוצר תאנה יאכל פריה

זה ענה כוצר תאנה יאכל פריה ושומר אדוכו
יכובץ נאם הפיסוק הזה כגדל משה רבי שהיה
זהיר במצוותו של הקב"ה שכן את מונעא בשעה
שצוהו הקב"ה בעשיית מעשך לא עיכב בצצולא
כתרשל לא ויעש ככל אשר צוהו אז אותו כעשה
עשה וכן היה כותב לעשות וכוונת שכלימונעדת
בו שפינה הקב"ה עצמו ולא ככנס לתוכו עש שקרא

אשר יקרא אל משה

כל הנהגה ודבש הנהגה כוצר תאנה יאכל פריה ושומר
אדוכו יכובץ נאם הפיסוק הזה כגדל משה רבי שהיה
זהיר במצוותו של הקב"ה שכן את מונעא בשעה
שצוהו הקב"ה בעשיית מעשך לא עיכב בצצולא
כתרשל לא ויעש ככל אשר צוהו אז אותו כעשה
עשה וכן היה כותב לעשות וכוונת שכלימונעדת
בו שפינה הקב"ה עצמו ולא ככנס לתוכו עש שקרא
כך כהג בו הקב"ה כצו מצוה שקרא לו והיה מצד
עמו בפני כל ישראל שהיו עומדין באותה שעה
יתר מששים רבנן והיו בהם זקנים וראשי אבות
ושרי אפים ושלימנות ולא היתה קרייה לא למשו
בלמד הנהגה בענין כל בית ישראל ויקרא אל משה
אמר קריקא וכי תגלה על דעתך שהיה משה
מנח את המשכנה והולך לו לצד אחר שכל בית
בו קריים לא לא בא הכת לא להודיע ענותנו
ומבינותי של משה בגוה שבגולם אדם
שהמלך רגיל לדבר עמו בכל עת הוא ככנס
ויוצא שלא ברשות מסב שלבוגס במלך אבל
משה רבי אינו כן אצרכ שדיבר עמו הקב"ה פעם
בפעם כמה פעמים הרי הוא עומד ומדבר ונוהג
כבוד בשפינה כאל לא כדבר עמו מעולם ובדבר
הזה זכה למאשלא זכה בו אדם מעולם שלא זכה
שיכנס סג"ל שפינה מעד בפינתו שכן ובחמש
אל אהל מועד וישמע את הקול מצד טון הנהג
ושומר אדוכו יכובץ לא שמוא בר כחמט חוג
שלשה דברים עשה משה מצדו והסכימה לו
שפינה ולא הק שייבור הלוחות שפינה שירד משה
מהר סיני ושני הלוחות בידו מלא ישראל באותו
מעשה מיד ד"ק קל וחומר אמר ומה אם מצוות
הפסח שהק מצוות יחידות שבנתבו לו במצוים
לא נתבו לעובדי ע"ז דבת כל בן ככס לא יאכל
וכל ערל לא יאכלבו לחנות הללו שיש בהן חפז
חביבין של מצוות אינו ד"ק שינתבו לעובדי ע"ז מיד
וישבר אותם תחת ההר ומנען שהסכימה לו שפינה
שכן אשר שברת מאי אשר שברת אמר שבע
בן לקיש אישך כוחך ששיברת את הלוחות
ופרישתו מק האשה אמרמה אם ישראל שאינה כלי
לדיברות ולא כותעדו לא שעה אחת אמר לה קב"ה
היו ככנים לשלשת ימים א תבשו א משה איש
מלמד ודיברות בכל שעה אינו ד"ק שלא אמר ש

ומתקנת את המושדות נכף הוא אומ' ובכשלו
בחרב ובלהבה בשבי ובבזה ימים לאמר
צא ואמור להם צבתי כיבושין בשבי לכם מידבר
עמי שכן מצינו שכל שלשים ושמונה שנה
ישראל כמנודין לא היה מידבר עם משה שני ויהי
כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות ויצרתי לו
לאמר לאמר צא ואמור להם והשיבני ומנח
שדה משה יוצא ומדבר עמך שכן יוצא ודבר
בני ישראל את אשר יצוה ומנח שהיה משה משיב
הדברים לפני הגבורה תל וישב משה את דברי
העם אל מ' אלעזר בן אחיבי אומ' יכול לא היה
מידבר עמו לצורך עצמו תל לאמר לאמר לישל
לא היה מידבר עמו ומידבר היה עמו לצורך
צא לאמר אמ' לב מוסיא בר בריה דרב מוקא
מנין לאמר דבר לחזירו שהוא בבל יאמר עד
שיאמר לו בל ואמור תל וידבר לו איז מאחזי
לאמר יצא שבי ישראל וסמך בני ישראל קופת
ואין הגוים סובין מנח אמרו בני ישראל עול
מקבל ממה אביו ככח לעצמו ויהי סמך
בני ישראל קופת בני ישראל ויהי סמך
שמונה אחריו חכמים סומות ישות אמר יוח
אמר לי אבא אעקל היה לו עקל שבי שלמים
והוציחו לעקרת חכמים וסמכו עליו חכמים
וכי יש סמך בה בעקרת חכמים לא סמכו כחת
יוח שלכמים יטע לא יסמכו על העולות שאין
העולות טעונות תכוסת אבל יסמכו על השלמים
שהרי השלמים טעונת תבונה תל ואמרתי להם
לדבות את כל האמור בעת כשם שאין סומות
על העולות כך לא יסמכו על השלמים אמר
לדבות את הגרים מכס להוציא את המשומדים
מה לאית לומ' כן או אמר לדבות את המשומדים
מכס להוציא את הגלים לאחר שריבה הכתוב
מינט תל בני ישראל מה בני ישראל מקבלי ברית
אף הגלים מקבלי ברית יצאו המשומדים שאין
מקבלי ברית או מה ישראל בני מקבלי ברית יתן
המשומדים בני מקבלי ברית יצאו הגלים שאין

בני מקבלי ברית תל מכס ולא כולכם הוא
א תאמר לא מה ישראל מקבלי ברית אף הגרים
מקבלי ברית יצאו המשומדים שאין מקבלי
ברית וכך הוא אומ' צבתי לשנים תעבה אף כי
בזמתי יביאנו לא אמר לדבות את הגוי וכך
הוא אומ' ומנין בך ככל לא תקדיבו את לחם להינם
מכל לא בעלי מומין איך אתה מקבל מהן אבל
אתה מקבל מהן תמימין ואין מקבלי מהן לא
עולות כדבה בלבד אפלו בני עובד עז שאין חוש
בגוים כדאמר לי יוחנן איך מין באומות מכס
ולא כולכם להוציא את המשומדים מכס אמר
הקצה בכס חלקת באומות העולם לא חלקתי
מך הצהמה להציא בני אדם הדומין להצהמה
מכאן אמרו מקבלין קרבות מפושעי ישראל
כדי שיחזרו בהן בתשובה הא באיזה צד היה
משומד לעז או מחלל שבת בפלה קיא איך
מקבלין ממנו קרבן תל לאפלו העולה שמקבלין
מך הגוים אין מקבלין ממנו שכן שם רשעים תוע'
אמר שזה עבד עז וזה עובד עז הללו איך
מפידין ומורדין והללו מפידין ומורדין היה
משומד לשאר עבירות מקבלין ממנו כדי
שיחזור בתשובה והתנא משומד אין מקבלין
ממנו אפלו היה משומד לשאר עבירות לא כיצד
על אותה עבירה שנשתמד בה אין מקבלין ממנו
אבל מקבלין ממנו על עבירות אחרות אמר
יקריב יפול גזרה תל כי יקריב איכה לא רשות
קרבן לך שיקדום הקדשן להקדשתו דברי ר'
יהודה אמ' ר' שמעון מנין שלא יאמר אמר לבי
עולה לזו מכחה לזו שלמים לא יאמר עולה לזו
מכחה לזו שלמים לזו תל קרבן לזו והרי הדברים
קל נחום מה אם מי שהוא עומד להקריב אמרו
תורה לא יחולשם שמים על הקרבן על אחת כמה
וכה המשפיר שם שמים לבטלה מכאן אמ' ר' יוסי
ביר חכמה לטעם לא היא אמר רבי ליהוציא
שמים לבטלה מה אמר בשעת הקדש קרבן
אמר חכמה לא יקדים שם שמים לקרבן קל וחומר

שקראו באהדק ~~בא~~ משה באהל מועד
לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו וידבר
אלו תבטחתי לך ודברתי אתך אשר אועך
לך לדבר אלק ביום צותו את אשר יצוה את
כל אשר אצוה אותך לבני ישראל ויהי ביום דבר
א משה בארץ מצרים לה תולדות אהרן ומש ביום
דבר ~~א~~ משה במדבר סיני ויקרא אל משה ויצוהו
מאהל מועד לאמר מיניע את אהרן מכולם ל יוסי
הדברים אומר בשלשה מקומות נאמרה תורה
מצדדים ובהר סיני ובאהל מועד בארץ מצרי
מהוא אומר ויהי ביום דבר ~~א~~ משה בארץ מצרי
את אהרן מדיברות ארץ מצרים בהר סיני מהוא
אומר ואלה תולדות אהרן ומש ביום דבר ~~א~~ את משה
בהר סיני מיניע את אהרן מדיברות הר סיני
באהל מועד מהוא אומר ויקרא אל משה ויצוהו
מנוע ביום סניע את אהרן מדיברות אהל מועד
ל יאמר אומר הרי הוא אומר וכוונת שמה לב
יש ונקרא בפסוק עתה אני לחתועד בקרב
זכה תקדש בהם אימתי היה זה זה יוס השמיני
שנ וירא כל חכם וילכו ויפלו על פניהם או
אומר לא לית יעודה לה לדיברות תל ובעת
לך היתה יעודה לא היתה יעודה לכל ישראל
את ישראל שלא טשרו לעלות בהר ולא אוניא את
הזקנים שפשרו לעלות בהר אוניא את הזקנים
שלא כוונת עמם עם משה ולא אוניא את בני
אהרן שכתוב ודיבור עם משה אוניא את
בני אהרן שלא כוונת עמם דיבור עם משה ולא
אוניא את אהרן עצמו שכתוב דיבור עם
תל אשר אועך לך לך היתה יעודה לא היתה
יעודה לכולם או אוניאם מן היעודה ולא אוניאם
מן הדיברות תל ודברתי אתך אוניא את ישראל
ולא אוניא את הזקנים אוניא את הזקנים ולא
אוניא את בני אהרן אוניא את בני אהרן ולא
אוניא את אהרן עצמו תל לדבר אלק סמך היה
הדיבור לא היה הדיבור עם כולם ייכול לא היו שומעין
את דיבור אבל יהא שומעין את האל תל וכל

אוניא את בני ישראל ולא אוניא את הזקנים
את הזקנים ולא אוניא את בני אהרן אוניא את
בני אהרן ולא אוניא את אהרן עצמו תל וכל
אוניא את כולם ולא אוניא את מלאכי השדות
משה יכול להכנס למקומן עך שיקרא תל קול
לו קול אין משה היה שומע את הקול אף כל אלו
שומעין את הקול ~~א~~ ויקרא אל משה מלמ שהיה
הקול בפסוק ולא היה הקול יוצא מאן לאהל יוס
מפני שהקול שמוך תל וישמע את הקול שאית
הקול לא הקול המתפרש בכתובים ומהוא הקול
המתפרש בכתובים קול ~~א~~ בכות קול ~~א~~ בחד קול
ג חוצב להבות אש קול ~~א~~ שובל ארזים וישב ~~א~~
את ארזי הלבנון אם כך למה נאמר מאהל מועד
מלמ שהיה הקול בפסוק ולא היה יוצא מן האהל
כיוצא בו אתה אומר וקול כנפי הכרובים כשמע
עך וחדר החדוטה יכול שישמע הקול כחך תל
בקול ~~א~~ שרץ בחדוטה אם כך למה נאמר מאהל מועד
החדר החדוטה מן השמה היה מה ענין החדוטה
היה כפסוק מפי שגמי החדוטה לכהיות חייבתו
שומעין ויצוין לא מפי שלח אם כך לבשר ואם
מלך מלכי הכרובים על אחת כמ וכמ ויא
מאהל מועד יכול כולו תל מעל הכפית או מעל
הכפית יכול כולה תל מפי שגמי הכרובים וצדי
עקיבה כדכתב בעל ~~א~~ ויא מאהל מועד
כקרא שמו מאהל מועד שגמי מועד לדיברות
שכתוב היה הדיבור על כל מקום משוחקת
לא היה יוצא מאהל מועד ויא מאהל מועד
ל יצחק אומר שכתוב יוצאות מועדות לעולם
זמן שהוא קיים מועדות וימים טובים מתקיימן
כהוא וכך הוא אומר חנה ציון קדית מועדינו שממנה
מיתקן המועדות לשדא וכך הוא אומר כי מצוין
תמצא תורה ודבר ~~א~~ מירושלים ויא מאהל מועד
זו סגדלי שהיא יושבת בלשכת הדת ומתקין
את המועדות וכך הוא אומר שדמ כל המועדות בארץ
וכי מועדות נשרפין ל שומעין ~~א~~ לקיש אומר אלו
חכמי ישראל ששרפו שהיו מעצבים את השמים

את העגל וצדק הקציה ולא מצא בצדיים ממש
לפיכך נעשה שור ראש לכל הקלובות כד
להודיע שהם מבוקים מאותו עון ועליו הוא אומר
ישמחו מלך ובכחשיהם שהם צדק שהיה להם לרעה
אנתו מקריבין לפני מלך ל חונא בשם ל שמול
בל בחמק אומי מוצלח היו ישראל מאותו מעשה שלא
עשו ישראל את העגל היה להם לומר לא להינו ישל
לא הקדים שיעלו עמם הק עשו את העגל והיו מונס
את ישראל ואומרים להם אה שהיך ישראל אמר יודה
ביר סימון ידע שור קונהו ולא הוו ידעין לא שיעלו
בעקב ודכותיה כי אויל עמי אותי לא ידעו
סבלים המה ולא כבוטס המה חכמים המה להדע
ולדיס יב לא ידעו ולא הוו ידעין לא שיעשו בעקב
ודכותיה והיא לא ידעה כי אנכי נתת לה הדג
ולא הות ידעא לא שדעה בעקב ל ברביה
פתח הק אתם מאיז ופעלכם מאכע תועבה יבחר
בכם הק אתם מאיז מלא כלום מלכה סרוקה
ופעלכם מאכע ממנא פגיות נשה אשה פעה
שהיא יושבת ערל המשבר תשעים ומשעה למיתה
ואחד לחיים תועבה יבחר בכם לעם שהתינוק
הזה יוצא ממעי אמו מלא רידים ודס הכל מחזקין
אותו ומשקין אותו וביותר אס היה זכר לא
הק אתם מאיז ל ברביה אומי לשון יונ הוא היך דתיו
הבה אתם לי מאומי העולם מאיז מאות האומות
שכנת בהן כל הקנים כאיך בגז ופעלכם מאכע
אמ ל סוי כל פעולות טובות ונחמות שהקציה
עתיז לעשות עם ישראל איך לא בשכר פעיה
אחת שפעיתם לפני בסינו ואמרתם כל אש צדק
ג נעשה ונשמע תועבה יבחר בכם אותה
שכנת בה עשו להם עגל מסכה מאותה התועבה
תביאו לפני קרבן לכל טאמי מן הבקר תחלה
שמטאנו בונתלפאן לא מן הבהמה הריזה
כלל מן הבקר ומן הצאן הריזה פרט לכלל ופרט
ואי אתה דך לא כען הפרט מלא צרכנו לשלש
עשרה מדות שהתורה כדדשת בהן כד פתח ל
ישמעאל בתורת כהנים ל ישמעאל אומי שלש עשרה

פירוש ויציא ישראל את העגל ויבשרו את ישראל ויבשרו את ישראל ויבשרו את ישראל

מדות שהתורה כדדשת בהן כד פתח ל
ולא הק מקל וחומר מגזירה שווה מצנח אב
מכתב אחד מצנח אב משע כתובים מכלל
ופרט מפרט וכלל מכלל ופרט וכלל ואיך אתה
דך לא כעין הפרט מכלל שהוא צדיק למט ומפרט
שהוא צדיק לכלל מוצבר שהיה בכלל ויצא
מן הכלל לכמוז ולא לכמוז טכעצמו בלבד יצא
לא לכמוז על הכלל כולו יצא מוצבר שהיה בכלל
ויצא מן הכלל לטעון טעון אחר שהוא כענינו
יצא להקל ולא להחמיר מוצבר שהיה בכלל ויצא
מן הכלל לטעון טעון אחר שלא כענינו יצא להקל
ולחמיר מוצבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל
לדין צדיק חדש ואיך אתה יכול להחזירו לכלל טע
שיחזירו הכת לכלל בפרוש דבר כמוז מענינו
דבר כמוז מסופו שני כתובים המכחישים זה
את זה עז שיבוא הכת השלישי ויכריע ביניהן
מקל וחומר כי צד ויאמ ג לא משה ואביהו יק
ירק בפניה הלא תכלס שבנת ימים קל וחומר לשכנה
אלבעה עשר יום לא דין לבא מן סדין להיות כערוך
תסגר שבנת ימים מחוק למחנה ואחר תאסף
ודכות וכי ירף שור איש את שור רעהו ומת ואכרו
את השור החי וחצו את כספו תכ התס כגחגך
כשך לבק בעט ברשות הרבים משלם חצי כזק
ברשות הכזק ל כרסון אומי כזק שלם וחכמ
חצי כזק אמ להס ל כרסון מה אס במקום שהיקל
על השך ועל הפקל ברשות הרבים שהוא פטור
החמיר עליה ברשות הכזק לשלם כזק שלם
מקום שהחמיר על הקיך ברשות הרבים לשלם
כזק אינו דין שכחמיר עליה ברשות הכזק
לשלם כזק שלם אמרו לו דין לבא מן הקיך להיות
ככדוך מה ברשות הרבים חצי כזק אף ברשות
הכזק חצי כזק תנא חצי כזק בהדיא כתיב
אתא קל וחומר חית כזק שלם אמר דין אפקיה
והוה ליה חצי כזק ודכות וכל בת ירשת כחלה
ממטות בני ישראל חייך בת ירשת שתי מטות אלא זו
שאציה משבט אחד ואמה משבט אחד ומתן ירשת

אין

לדברים בטלים ^{אשר} אכסנדי כלמי שאינו
מוציא שם שמעם להבטלה זוכה לאורו של עולם
הוא שכן וזרחה לפי ידאי שמי שמש צדקה
מהוא ידאי שמי או הילאך מלהזכיר שם שמעם
להבטלה ל יוסי אומ' כל מקום שכן קדצ' ל'ג
אמור ביוז' ה' ו' ה' שלא לית' פתוח פה למעט
לדעות' קדצ' ל'ג בהמה יכול אף החיה ^{שהיא}
קרויה בהמה שכן זאת החיה אשר תאכלו מכל
הבהמה אשר על הארץ ^{לכל} בקר וצא' יכול לא
יצא ואם הציא כשר' משל למי שאמ' לו רבו לך
והציא ל' חטום הלך והציא לו חטום ושעורים הרי
זה כמוסוף על דבריו על בקר וצא' תקליבו אף
לך בהמה לא בקר וצא' בלבד היא למה זה דומה
למי שאמ' לו רבו א תציא ל' חטום הוא אם חוסף זה
על חטום הרי זה כעובד על דבריו' מפא' אמור
המקליב את החיה עובד בעשה שהרי אמ' הכת
בקר וצא' תקליבו היא חיה לא תקליבו ולא היא
מכלל עשה עשה הוא' מן הבהמה יכול אכל
כסותה על אמרת בקר וצא' או בקר וצא' הוא
לא תקליבו ואם תקליב יהא עובד בעשה בלבד
אמרת אמרה תורה כהורה אכלוס וכהורה
הקרב כשם שאם אכל כומא עבד על עשה
ועל לא תעשה כך אם תקליב כומא עובד
על עשה ועל לא תעשה וסופה את הארבעים'
מן הבהמה ולא כל הבהמה להוציא את
הרובע ואת הכלבע ופלוציא בעלת מוס'
מן הבהמה מן הבקר ומן הצא' הא אף לך קרב
בהמה לא בקר וצא' בלבד והן שור שה כשבים
ושה עזים' מה כשתנה שור וכשב ועז שאין
לקרב לא הן לפי שהן כרדפין ועפלים כדל' יורה
ביל' סימון צאמ' בעם ל' יוסי בר בורחאי שור כדדף
מפני אר'י' כבש מפני הצא' עז מפני כמ' אמ'
הקצ' לא תציאו לפני קרב מן הרודפין לא מן ^{הרודפין}
הצא' היא צבחי להים לוח כשצדיה' י' א' מפני
מה כחולו או לקרב כדשלא להטויה על ישראל
וכן הוא אומ' שצ' לא מיצאוהו שגיא כוח אף הקצ'ז'

בא בטרחות על ישראל ואומ' עמי מה עשית לך
ומה הלאתיך ענה בי אמ' ל' אחא אמ' הקצ'ז' ל'ש
ענה ביוקבל שכל ואתענה בלעך ותת' דין' ^{ומשפט}
ומה הלאתיך אמ' ל' צדכיה למלך ששלא פדנז
פרוז דוגמא שלו למינה מה עשו כל בני המדינה
טלו אותה וטמזו על רגליהם ופרעו את ראשיהם
וקראו אותה צאימה וילאה בדתת ובזיע' כך אמ'
הקצ'ז' ל'ש דא בע הציא קרית שמע פרוז דוגמא
שלי היא לא הפורחתי בכלים ולא אמדתי כלם
שתהוא קרוי' חותה לא עומדי' על רגליכם ולא
פורעתי את ראשיכם לא בשבתך בביתך ובכנתך
בדרך ובשכרך ובקו' י' א' ומה הלאתיך אמ' ל'
יורה ביל' סימון אמ' הקצ'ז' עשר בהמות כהורות
מקדתי לך שלש ברשותך ועצב אינך ברשותך' או
שה' ברשותך שור עמ' כשבים ושה' עזים ^{על שאין}
ברשותך אי' וצ' ויחמר וזקן וי' שור וצ' וזמל'
לא הטוחתי על כלם ולא אמדתי כלם כעלות צדקים
וכתובת בעשות פד' שתציא ל' קרב מן שאין
ברשותך לא מן ^{הרודפין} ברשותך מן הרודפ' על
איבוקל ל'כך פ' מן הרודפ' ומן הצא' י' א' למה
שור כשבים ועזים שור בצלות אציבו אברהם ו
הבקר מן אברהם' לעב בצלות אציבו יצחק וצ'
והכ' אל אח' ועז בצלות יעקב לך נא אהצ'
וקח ל' משם שבו גזי' עזים מנבים' פ' הוא פנבים
אמ' ל' בר'יה בעם ל' חטבו פנבים לך וטובים' ל'ש
טובים לך שטל' ידיהם את מקצבל ברכות וטובים
לבעד שטל' ידיהם מתכפל לבניך ביום הכפמים
דכל' כ' ביום הזה יכפל טלכס' צוא וילאה שלא
פתח הכת בקרבך תחלה לא בקר אמ' ל' ל' מה
ראה הקצ'ז' לעשות שור ראש לכל הקרבנות לא
ל' ל' למטרונה שיצא עכ'יה שם לע עס אח'י
מהדולי מלכות וצדק המלך בדברים ולא מצא' ^{ל'}
ממש' מה עשה עשה סעודה גדולה והושיב לאותו
האיש בראש של מסובין כל כך למה להושיב
שבדק בדברים ולא מצא' בה' ממש' כך לפי ^{שהיו}
אומות העו מונים את ישראל ואומרי' ל'סאתם

בהמה כי הדי פרשת מומי אדם היצד השווה ^{שצה}
מוס מוס נאמ' בפרשת מומי אדם כלל איש אש
בו לא יקרבו ונאמ' בפרשת מומי בהמה כל מוס
יהיה בו מניין לית את האמור שלזה בזה ואת
האמ' שלזה בזה תל מוס מוס ילפת ילפת נאמ'
במומי אדם שבב רגל או שבר יד או רגל או יד או
תכלל מה שאין באם במומי אדם עורת או שבור או
הרוח או יבלת ומעוק וכתות מה שאין במומי אדם
היצד השווה שבה כל שהוא מוס ביק קבוע בן
כול סוקל בבהמה וצא"ס מכלל ופרט מפרט
וכלל ביצד נאמ' אדם כי יקריב מכס קר לז' מג
הבהמה הדי זה כלל מג הבקל ומג היצא הדי זה
פרט כלל ופרט אין בכלל לאמה שבפרט ודכות
איש איש לאכל שאר בשח לא תקרבו הדי זה כלל
ערות אביר וערות אמר ערות ערות הדי זה פרט
אין בכלל לא מה שבפרט ודכות מפרט וכלל
כי ית איש לא רעהו חמוד או שור או שיה הדי זה
וכל בהמה הדי זה כלל עשה את הכלל מוקף על
הפרט ודכות לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם
לא ישברו בו הדי זה פרט כלל הקת הסתה עשו
אותו הדי זה כלל ריבב בו חקות שבגופו שלפוח
מכלל ופרט וכלל ואן אתה דך לא פנה
הפרט ביצד וכתות הדי זה פרט אשר תחזה נספק
בבקר וביצא וביין ובשכר הדי זה פרט ובכלל אשר
תשאל בפסק הדי זה כלל כלל ופרט וכלל ואן אתה
דך לא כען הפרט לומ מה פרט מפורש דבר שהיה
ולד ולדות הארץ אף איך לא דבר שחמו ורלך
ולדות הארץ ודכות טל כל דבר פשע כלל על
שור על חמוד על שיה על שלמה פרט על כלל אציה
כלל כלל ופרט וכלל ואן אתה דך לא כען הפרט
מה הפרט דבר המטלטל ורופו ממנו אף כל דבר
המטלטל ורופו ממנו ודכות אמ' רבינא אמרי
במעורבא כל מקום שאנה מוצא שני כלהות
הקמוכין זה לזה היל סילט ביניה ודוכס בכלל
ופרט בימים כללי בימים ובחלים פרט בימים
כלל כלל ופרט וכלל אי אתה דך לא כען הפרט

מה הפרט מפורש מוס הכובע אף כללים הכובע
מאי רבי חריצין וכעצין לא יקורא ומאי מעט
בורות שיחין ומערות להתיירא ודכות ולקחת כלל
את המדצע פרט וכתתה באזנו וצלת חזרוכלל
כלל ופרט וכלל ואן אתה דך לא כען הפרט אף
הפרט מפורש שלמתבת אף כלל שלמתבת מאן
רבי רבי שאר מיני מתכות מאי מעט מעט קל
וסירה מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא
צריך לכלל ביצד קדש כל בבור יכול אף
במשמע תל הזכר או זכר יכול אפלו יצאת
נקבה לפרט תל פרט רחס או פרט רחס יכול אפלו
כולד לאחרי יוצא דופ תל בבור זה הוא הכלל שהוא
צריך לפרט ופרט שהוא צריך לכלל ודכות
ואם תקריב מנחת בכורים שיכול אפלו יחיד במשמע
יכול להקריב מנחת העומר תל והצאתם את עומר
ראשית קצירכם למז שהציבור מקריב מנחת
העומר או ציבור יכול אם רצה היחיד להקריב
אחריה מקריב תל מנחת ביכורים הא ביצד
מנחת ביכורים היא קריבה ואינה קריבה לאחר
מכא כל עקר לא ביצד ולא ביחיד ודכות
וגב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת יכול אף
לא איש אשה קטן קטנה מניין תל כי ימצא איש
גב כפש מאחיו או כי ימצא איש גב כפש יכול
אפלו אב שגב את בנו או מלמד תינוקות שגב
אחיו מק התינוקות או אפטרסוס של תומים שגב
אחיו מק היתומים ומכרו יהוא חיבי תל ונמצא
בידו פרט ללו שהק מצוין ביצד או ומכרו יכול
אפלו מכרו לקרובו יהא חיב תל מאחיו עד
מאחיו או ומכרו יכול אפלו לא נשתמש בו תל
והתעמר בו ומכרו עד שישתמש בו ואחר כך
מזבז שהיה בכלל ויצא מק הכלל ללמד
ולא ללמד על עצמו בלבד יצא לא ללמד על
הכלל כולו יצא ביצד והכפש אשר תאכל בשח
מבזה השלם אשר לך וטמאתו עליו וכתרתה
הלא שלמים בכלל כל הקדשים היו ויצאו מג
הכלל ללמד ולא ללמד על עצמך בלבד יצאו

אין לי לא בית בך מצדך אמרת קל וחומר ומה בית
שהודיע כוחה בכפסי האב יפה כוחה בכפסי האם
בך שייפה כוחו בכפסי האב אינו דין שייפה כוחו
האם וממקום שבאת מה להפך בך קודם לבית אבך
בך קודם לבית ואין אומרים דין לבא מן הדין להיות כעודו
ודכות מעטת גיה בבהמה אותה תאכלו היא
שאובה טהורה לא תאכלו ולאן היא מכלל עשה
אין לי לא בעשה בלא תעשה מביך תלך אך את זה
לא תאז ממעלי הגרה וממפריסי הפרקה את הגמל
ואת הארבעת ואת חשם אין לי לא גמל וארבעת
שהן בלא תעשה יתר על עשה שאר בהמה טמאה
מביך אמרת קל וחומר ומה אם גמל וארבעת שיש
בהן סימני טהרה הריהן בלא תעשה יתר על עשה
בהמה טמאה שאין בה סימני כלל אינו דין שיהוא
בלא תעשה יתר על עשה מה קורה שווה כיצד
תנא דבי ר' ישמעאל מביך לטורל שאסור לאכול
בתרומה דין תורה נאמ' תושב ושפיר בפסח ונאמ'
תושב ושפיר בתרומה מה תושב ושפיר האמור
טורל אסור בו אין תושב ושפיר האמור בתרומה
טורל אסור בו תושב ושפיר תושב ושפיר לגזרה
שווה ודכות מופנה להקש ולדין ממנו לגזרה
שווה נאמ' לא יקלחו קרחיה בראשם לחייב על כל
הראש ונאמ' לא תשימו קרחיה בך עיניכם למתוכי
מה צורך בך עיניכם והלא כבר נאמ' לא יקלחו קרחיה
בראשם לחייב על כל הראש בך העינים לא הרי
זה מופנה להקש ואינו לצורך מקומו לא לדון
ממנו לגזרה שווה למקום אחר נאמ' בך עיניכם
ונאמ' והיו לטוטפות בך עיניכם מה בך עיניכם האמ' להן
מקום שער אף בך עיניכם האמור כאן מקום שער
בך עיניכם בך עיניכם לגזרה שווה ודכות
תהי גזרה שווה קלה בעיניך שהרי ביתו גוף תורה
ולא למדה הלכות לא בגזרה שווה אתיא הנה הנה
אתיא זמה זמה' לית טרות בת בכך אונות בתך
לא תגלה ערותך כי ערותך חצה' וכות ערות אשה
ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה לא תתקח
לגלות ער שארה הנה זמה היא' מה הנה האמור

באשה ובתה בתו בכלל אף הנה האמור בערות בית
בכך בתו בכלל הנה הנה לגזרה שווה' ומביך עבד
בשריפה אתיא זמה זמה לית בערות בית בכך הנה
וכת בערות אשה ובתה שארה הנה וכות בה זמה
היא וכות ואיש איש יקח את אשה ואת זמה זמה היא
באש ישראל אותו ואתה' מה זמה האמור כאן
אף להלך שרפה' ואתיא הנה הנה ואתיא זמה זמה'
ודכות אתה גסודה שווה קלה בעיניך שהרי
פיגול גוף תורה ולא למדנו שהוא בפרת לא בגזרה
שווה לית ביה בפיגול והכפש האכלת ממנו עונך
תשא' וכות ביה בנותי ואכלו עוננו ישא כי את דיע
ג' חלל ונפרתה מה עוננו האמור כאן כרת אף עוננו
האמ' להלך כרת עוננו עוננו לגזרה שווה' מצד
אב מכתב אחי מצד אב משני כתובים כיצד
נאמ' וקמך ידו על ראש קרובנו וקמך ידו על ראש
החטאת שומע איש שהקמנה ביד אחת תל וקמך
את שתי ידיו ידו לית ותנן קמיה על הראש
ידיו הרי זה בטע' אב כל מקום שכן וקמך ידו הרי
כאן שנים על שיפיל לך הלכות אחי' ודכות נאמ'
במקלל אביו ואמו קלל דמיונו ונאמ' באשת אביו
דמיהם בס' ונאמ' בזכור דמיהם בס' ונאמ' בהמביאן
את הבהמה עליה דמיהם בס' ואיכ' יודע כמה מיתת
הרי הוא אומ' בצעל אוב וידענו מות ואתו באב
ירגמו אותם דמיהם בס' הרי זה בטע' אב כל מקום
שכן דמיהם בס' הרי זה בטע' אב' ודכות מצד אב
משני כתובים לא פרישת הנרות כי הרי פרישת שלוח
טמאים ולא פרישת שילוח טמאים כי הרי פרישת
הנרות זו נאמרה לשעתה ולא נאמרה לדורות וזו
נאמרה לדורות ולא נאמרה לשעתה מביך לית
את האמור שלזה בזה ואת האמ' שלזה בזה תל
צו צו הצד השווה שבה' שה' בצומדו ולדורות
כל שהוא בצו יהא מניד ולדורות' ודכות נאמ'
בפרישת מומי אדם או גב' או דך או תכלל בעיבו
או הרב או ילפת' ונאמ' בפרישת מומי בהמה עורות
או שבור או חל או יב או גרבי' לא פרישת מומי
אדם כי הרי פרישת מומי בהמה ולא פרישת מומי

בהמה

ישחט את החטאת ואת הטלה במקום הקדש שאין
הלך כי כחטאת האשם הוא בכה לא לפי שיטת טעון
לידן בדבר חדש בבהק יד ובבהק רגל ובאזק ימכת יכול
לא יטען מתק מגבחה תל כי כחטאת האשם הוא החזיק
הכית לכללו בפירוש לומר מה חטאת טעונה מתק
אף אשם גמורע יטען מתק מגבחה ודכות נאמר
בשור שהמית את האדם השור יקל וגם בעליו
יומרת ויצא לידן בדין חדש בדין עבד ואמה שיתק
את הקנס הקצוב כסף שלשים יתק לאזכנו יכול אף
השור בסקלה החזירו הכת לכללו בפירוש והשור
יקבל וצד למוד מעטנו כי צד ואשם כי יתק
ראש הקדש הוא כהור הוא יכול יהא כהור מכל מיני
פונמיה כשהוא אומ' וכי יהיה בקדחת או בגבחת נגע
לבן אדמדם צד למוד מעטנו שאיבט כהור מכל טעונה
לא מטענות כתקיס בלבד ודכות אסיקום ונתק
יהלך בתוך של משענתו ונקת המכה יכול כקיימק
המיתתה עם המשלומה תל רק שבתו יתק ורפא ירפא
כתקו מת המיתה לתשלומו ודכות ואת המטענות
ואת קקאת ואת הרחוק תכו רפא מטענות דו
שבעות או אומ' לא בנות שבעות ובעות
צא ולמוד משלש עשרה מדות שהתורה באה
בה וצד למוד מעטנו באת הכת מצד פסוק
אף עמ' בעמות' ותעא מידך ונתק והעשאת
דו בואת שבשורים אתה אומ' בואת שבשורים
או אינו לא בנות שבעות אומ' צא ולמוד
משלש עשרה מדות שהתורה כדדשת בה צד
למוד מעטנו במה הכת מדבר בשורים אף כמ'
בשורים וצד למוד מקופו כי צד ונתת כגע
צדעת בבית ארץ אחזתכם ממשמע בית שיש
בו אבנים ועצים ועפי ואם אין בו אבנים ועצים
ועפל במשמע וכשהוא אומ' ונתק את הבית את
אבניו ואת עציו ואת כל עפל הבית צד למוד
מקופו שאין הבית מיטמא בכבשים עד שיהיה
אבנים ועצים ועפל' ודכות צד לאהרן אחיק
ואי צא בכל עת הקדש בזאת יצא אהרן להקדש
יכול אימתי שירצה יביא כסדר הזה ויצא צד

למוד מקופו והיתק זאת לבס לחקת עולם לכפר
על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה אחת בשנ
הוא ככנס אינו ככנס כל זמק שירצה ודכות
ואם ציוס שמע אישה יצא אותה והפר את
אשר עליה ואת מצטא שפחה יכול כל צדדים
ושבועות הצעל מפר צד למוד מקופו שאין
הצעל מפר לא אונצדדים שיש בה טעונו כפס
או בצדדים שציונו לבינה בלבד משני
המכחישיך זה את זה עז שיצא הכת השלישי
ויכריע ביניהן כי צד כות אחז אומ' כל הצבור
אשר יולד בצקדך ובצדאנך הזכר תקדיש לז' לו
וכת אחז אומ' אף בצור אשר יבכר לז' בבהמה
לא יקדיש איש אתו אי אפשר לומר תקדיש שכבר
באמ' לא יקדיש ואי אפשר לומר לא יקדיש שכבר
באמ' תקדיש הא באיזה צד מקדישו אתה לצד
ואין אתה מקדישו לקדבן אחר מפא שאין משני
את הקדשים מקדושה לקדושה ודכות בצדדים
לא תגעו וכות ולאה תבואו יכול אם נגע אדם
בנבלה סופג את הארבעים תל ולסל טעמו אף
יכול אם מצא כבלה ילך ויפונא לה תל ובמלת
לא תגעו' הא באיזה צד רשות וזה שכוננבנות
לא תגעו בדגל בלבד שבא ישראל חברים בדגל
שצ בצוא כל ישראל כולם ראויין לביאה ודכות
בפרט שללוים אתה מוצא בשורים ושנים אלק
ושלש מאות ובפולק אתה מוצא בשורים ושנים
אף אותך שלש מאות לחיך הלכו אותך שלש מאות
בפורים היו ואין בצור פודה בצור' ודכות כלל
בישראל לך יהיה וכות כל חיס קדש קדשים הוא לז'
אי אפשר לומר לז' שכבר באמ' לכהנים ואי אפשר
לומר לכהנים שכבר באמ' לז' אמור מעתה שתמק
לכהנים ופירוש לבדק הבית ודכות וירד על
הר סיני אל ראש ההר וכות אתם ראיתם כי מן השמ'
צדתי עמכם' הלריע מן השמים השמיעך את
קולו לז' ~~את ראש הגזולה~~ מלך
שהרכיב ~~על ראש ההר~~ על ראש ההר
ווצר עמכם' השמים על ראש ההר וכת' הוא אומ'

כפס אישה
יקימכו ואיש
יפדנו ולכל
הוא אומ' צד
איש לאשתו
צד למוד

לא ויצאת

על הכלל כולו יצא להצלה שלמים מוחצת שקדוש
קדושת מצבת אף אף לי לא יצר מוחז שקדושתו
קדושת מצבת לאפוקי קדושת בצדק בית
וזכות זבח לאלהים יחדם זביחה בכלל היתה ואלה
יצאת ללמד מה זביחה מיוחדת שפינוצא בה
טובדין לשמים וחייבין עליה בך שהוא טובדו בך
שאינו טובדו אף כל שפינוצא בו טובדין לשמים
חייבין עליו בך שהוא טובדו בך שאינו טובדו
וזכות מטיב לאומי תלי על תורה לא יצא לא
החוליק תל וזכות פסח לנו להיק צא ובקל והל
אין הפסח צא לא מן הכבשים ומן העזים אם ט
למה נאמ צא ובקל לא להקיש כל הצא מן הצא
ומן הבקר לפסח מה פסח שהוא ביחובה אינו
צא לא מן החוליק אף כל שהוא צא חובה לא יצא
לא מן החוליק ופסח גופיה מעל דמן החוליק
צא דכח ועצרת את העבדה הזאת בחלשה הזה
מקיש שיהוא כל פצחות שלחיש זה כזה מה
פסח החוליק במצותים לא צא לא מן החוליק אף פסח
האמרי לצורות לא יצא צא לא מן החוליק
וזכות לא תבערו אש ותלא הצעירה בכלל מלאכה
היתה ולמה יצאת להקיש ליה מה הצעירה מיוחדת
שחיא אז מלאכה מארבעים מלאכות חקר אחת
וחייבין עליה בפסע עצמה בך ששואה לצורך
בך שלא לצורך כך שאר אמות מלאכות חייבין
על כל אחת ואחת בפסע עצמה בך לצורך בך שלא
לצורך מצא אמרו מלאכה שאינו צריך לגופה
חייב עליה מוצר שהיה בכלל ויצא לטעם
טעון אחרי שהוא כעטכנו יצא להקל ולא להחמיר
כיצד ובשר כי יהיה בו בערו שחין או בצר כין
יהיה בערו מכות אש והלא השחין והמכה בכל
כל הנבעים היו וכשיצאו לטעון טעון אחרי
כעטכנו יצאו להקל ולא להחמיר להקל עליהם
שלא ידונו במחיה ושלא יצונו לא בשבע אחרי
וצטת כל מכה כסלילי עיניו ויחזיקו
הדי ההורה ומה שכתוב ויחזיקו
אומ ואשר לא יתו והאלהים אנה לידו ועמיתו לך

מקום הדי יצא לטעון טעון אחרי שהוא כעטכנו ויצא
ולא להחמיר עליו לידונו בגלות ולא להחמיר עליו
שאם הרבו גוא הדים בגבול עיר מקלט כחג עליו
אנפ שלא מצינו לו מקרא מלא כמצינו למצא
מן המקרא הזה ואם יצא הרעה את גבול עיר
מקלטו ומצא אותו גוא הדים מחוץ לגבול עיר מקלטו
ורעה גוא הדים את הרעה אין לו דם מחוץ הוא ואין
לו דם הא לפנים יש לו דם מוצר שהיה בכלל
ויצא מן הכלל לטעון טעון אחרי שלא כעטכנו יצא
להקל ולהחמיר כיצד ואיש או אשה כי יהיה בו
כרע בראש או בדיקן והלא ראש וזקק בכלל טעון
היו וכשיצאו לטעון טעון אחרי שלא כעטכנו יצא
להקל ולהחמיר עליהם להקל עליהם שלא יצאו
לבך ולהחמיר עליהם שיצונו בשער צהב וזכות
וכי ימכר איש את בתו לאמה והלא מכלל המצות
בכלל כי ימכר לך אחיק העברי או העברית
למטען טעון אחרי שלא כעטכנו יצאת להקל עליהם
להקל עליהם שהיה יצאה שומע ולא חמיר עליה
שאם רעה חזקה לפסע מיעודה ואין לה קידוש שם
אמה שיהיה בעלמיה קטנה עבד עברי כמבדחה
ודמות צא בך מוכר שיהי אמה צמחה
תבואת מכה לך או כפועל לא לאחרי שנים שנים
ונפדית בגרעין כסף ודיון למה גוא ודיון טעון
ברחוק לגאול בקרוב ולא ברע לבימה ואם לא
יניחה ביובל יפנה בשנת חובל ישוב השנה לו
שתק הנת מדין תצתים היינו אומרים בית ערי
חומה כדיו שיהי אחזה וכשיצא לטעון טעון אחרי
שלא כעטכנו יצא להקל ולהחמיר להקל שאם יצא
לגאול ביום מפורתו גוא וגוא כל שנתו ולוה וגוא
ומוכר ברחוק וגוא בקרוב ולהחמיר שאם לאנגל
כל שנתו שוב אינו כגאל לטעולם ואינו חוזר ציובל
שכ ואם לא יגאל מצ מלאות לו שנה תמימה וקס הבית
אש צע אש לא חומה לצמיתות לקונה אותו וצדיתו ו
מוצר שהיה בכלל ויצא לידו בצר חיש
ואין אתה יכול להחזירו לכללו מצ שיהיה צד
לכללו בפירוש כיצד ושחט את הכבש במקום אשר

תאמ בשלמא שפשוז לבוא כקצות כזכרים הוא לוכח
 לבוא כקצות כזכרים לא יהוא כל הפסולת האו
 כוהגין בה תל קדבנו לרבות את השלמים
 הבקר זה הוא שאמר להוציא את הטרפה זכר
 לא בקבה זכר לא טומטום ואכדלגיכס תמים
 כשם שאם אינו תמים אינו לרצון כל אם אינו לעג
 הזה אינו לרצון תמים יקדיצנו תמים יקדיצנו
 ל יוסי אומ תמים יקדיצנו ויקדיצנו מלא
 אמרו מבקדיק את התמיז ואחל כל שוחט אוחלו
 ל יוסי אומ שמעתי בשוחט תמיז בשבת שאינו
 מבוקל שחייב חטאת ויציא תמיז אחרי
 פתח אהל מו מטפל בו ומביאו לפתח אהל מוע
 ומה תל יקדיצ מניין אתה אומ כתעבה עולה
 בטולה עולה בתמורה עולה בחולק יקדבו כול תל
 יקדיצו יקדיצ יכול אפלו כתערב בפסולת תל
 יקדיצ את שהוא לאוי לה קלבה יצאו סכונת שאין
 לאוי ליקדצ ומניין אפלו כתערב בחטאות החיצו
 נות ויציא את שנתערב בחטאות החיצונות
 שאן לטעול ולו לטעול ומה אפלו כתערב בחטאות
 הפסולות ויציא את שנתערב בחטאות הפסולות
 שאן בפנים מן בטון ומה אפלו כתערב בחטאות
 ובטעול ומה אפלו כתערב בחטאות הפסולות
 ובטעול ובפסול שיהיה ארבעה ואלו אחרת
 ומניין אפלו כתערב בשלמים ובתורה ויציא את
 שנתערב בשלמים ובתורה שאן קדשים קדשים
 ואלו קדשים קלים יכול אפלו כתערב באשם תל
 יקדיצו לבדו הוא קרב לא שנתערב באחרים
 לא כול יסדו במומק ויביא בדמי היפה שבה
 מכל מג ומה ראית לומ עולה בעולה שהוא
 שם אחי עולה בתמורה שהתמורה קרבה לעולה
 עולה בחולק שהוא יכול להקדיש את החולק
 ולעשותה עולה יקדיצ אותו מלא שפוס אוחלו
 יכול על כדחו תל לרצונו ביציא שפי אוחלו עז
 שיאמ רוצה אכ וקדחה אומ בגסי נשים מפי
 אותו עז שאמ רוצה אכ לפע וקמק אק קמיה
 בפתח צפנה לפע ו אק צפנה צפנה

לפכ ו קמק אעפ שקמק מבחון יחזור ויקמון
 מבסס וקמק ידו לא ידו בני ידולא יד
 עבדו ידו לא יד שלוחו מיכא אמרו הכל קומכ
 חוץ מחרש שוטה נקט וקומכ ונכרי והעבד והאשו
 והשליח וקמק ידו קרב חיזי טעון סמיכה
 ואי קרב ציבור טעון סמיכה כל קרבנות החיזי
 טעונ סמיכה חוץ מן הצבוי והמעשר והפקח
 וכל קרבנות הצבוי איב טעונ סמיכה חוץ מן
 העלם ושעיר המשתלח ידו על ראש לא ידו
 על גב ידו על ראש לא על הצואר ידו על ראש
 לא על הגבין ויציא את כול ולא ויציא את
 החזה ודי הוא ומה אם הראש שאינו טעון
 כטעון סמיכה החזה שהוא כטעון תנופה אינו לוי
 שיטען סמיכה תל על הראש לא על החזה
 יכול אין לו טעון סמיכה לא טולה נדבה עולה
 חובה מניין ודי הוא באמ הבא עולה נדבה
 והבא עולה חובה מה עולה נדבה כטעון סמיכה
 אף עולה חובה תיטען סמיכה אין לו לא עולה
 בקר עולת הצא מניין ודי הוא צא עולה
 מן הבקר והבא עולה מן הצא מה עולת בקר
 כטעון סמיכה אף עולת הצא תיטען סמיכה
 לא אם אמרת בבקר הבקר שנתרבה בכספים עולה
 בצא הצא שנתמנע בכספים הואיל ונתמנע
 בכספים לא יטען סמיכה תל עולה אחי עולת
 בקר ואחז עולת הצא זו וזו כטעונ סמיכה
 יכול אף עולת הטען תיטען סמיכה תל העולה
 פלט לעולת הטען לא וקמק ידו מלא שכל
 אחז ואחז קומק זה חומר בסמיכה מבתנופה
 שהחובדין קומכין ואי החובדין מניסין לא אחז
 מנין על ידי כול ונרצה לו מלא שהמקום
 רוצה לו ועל מה המקום רוצה לו אם תאמ על
 דברים שחייב עליה מיתת בית דין ומיתה בידי
 שמים ומלקות ארבעים וחטאות ואשמות
 עונש אשור ומה המקום רוצה לו על מצות
 עשה ועל מצות לא תעשה שיש בה קום ועשו
 ל שמענו ומה המקום רוצה לו אעפ שלא

הלכות קרבנות
 פ"ג הלכה ט"ז

4

ויבא שמים וירד ועדם לחדת רגליו ודבות וצאמו
לאהל מועד לדבר אתו וכת אחד ולא יכל משנת לבא
לאהל מועד אפשר לומר וצא שכבר באו ולא יוכל
ואפשר לומר ולא יכל שכבר באו ובנו הכריע כשע
עלו הטעם כל זמן שהיה הטעם לא יכל כשתלקח
ובבא ודבות ויקד דוד את ההק בבסוף שקלים
חמשים וכת ויתק דוד לאדם במקום שהיה זה המשקל
שש מאות אפשר לומר חמשים שהיה באו שש מאות
ואי אפשר לומר שש מאות שהיה באו חמשים אמר
מענתה שנטול דוד חמשים מכל שבט ושבו וחמשים
משלו הרי הכל שש מאות וכך הוא אומ' באחז שבטק
ואומ' מכל שבטים כל כתביב במקומו' מק' חקק
ולא כל הבקר' מק' הצאן ולא כל הצאן לחוציא רובע
ונבטע ומוקצה ונעבד ואתק ומחיר וטרפה ויוצא
חם ודומי' לא מק' הבקר כל שהוא מג' בקר
בי' מצדדי ביק יסובי ה' פלוטא ד' יוסי והב' ו
והב' ד' יוסי אומ' מג' בהמה' ל' יוסי אומ' מג'
חיה' חב' ד' אומ' ד' בריס באמרו בשור הצל
אמר נשום אמנו ואת בנו וחלבו אסור ויקרב לבני
המזבח ודיב' באמנות וכלקח בכסף מעשר לצוא
שלמים אבל לא לבשר זמנה והרי הוא כבהמה לכל
דבר' ל' יוסי אומ' שור חבר זה הוא תאו האמור'
בתורה ומחיר משום אמתו ואח' בנו וחלבו מותר' ופסוק
לרבי המזבח ופסוק מק' המנפחות וכלקח בכסף
לבשר זמנה אבל לא לצדדי שלמים והלכה כחכמי'
תק' אמריא מג' בהמה הוא הרי הוא אומ' שבעני
עולות שלם וחלב מריאים מצדאפשריה לקרב' שמע
מינה מג' בהמה הוא' ומק' הצאן להביא כזמינ'
צא' לא מק' הבקר ומק' הצאן ביק' גדולים ביק'
קטנים הגדולים בבקר עד שלש שנים והגדולים בצא'
עד שתי שנים' והקטנים מיום שמיט ללדתה ולמענה'
תקריבו מלמ' שהיא באה כדבת שנים הלוא ח' ח'
הוא עולת העוף באה כדלד ונדבה ועולת בהמה
באה כדלד וכדבה' עולת' ה' שהיא באה
כדלד וכדבה' עולת' שנים דבת' אומ' קרבנו
והקריב' אף עולת בהמה שהיא באה כדלד וכדבה'

תבוא כדבת שנים' הולכה לך לזרף הזו פגמה באה
כדלד וכדבה ועולת בהמה באה כדלד וכדבה' מה
מנחה איכה באה כדבת שנים וכת ונפש ש' תקצב
אף עולת בהמה לא תצא כדבת שנים' כדלד וכדבה' דין
דני' דבר שכולו לאשים מצדל שכולו לאשים' גל'
תופיח מנחה שאין כולה לאשים' הולכה לך לזרף
הזו דני' דבר שהוא בא חובת ציבור מצדל שהוא בא
חובת ציבור ולא תופיח עולת העוף שאינה באה
חובת ציבור תל' תקריבו מלמ' שהיא באה כדבת
שנים' ל' אומ' הרי הוא אומ' אשר יקריב קרבנו
לכל כדדיהם ולכל כדבתם אשר יקריבו לז' לעלה כל
הקדשים באין בשותפות לא שסילק' הלת אמנהמה'
את קרבנכם מלמ' שהיא באה כדבת צבור מלמ'
אמרו תכני בית דין עגל כל המותרות שיקצבו קול'
עולות כדבה אפרו מותר מרומת חלש' וזרף
לעולת כדבה וה' הנקראין קין המזבח' וזרף את
קרבנכם ממקום שהיה מביא' וזרף' וזרף' וזרף'
אם שלא יזכר חובה עלו כדלד עולה ל' אומ'
עולה' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
עולה' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
וה' חובת' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
כת' חכמי' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
יכול פדי' חובת' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
כדבה ולא פדי' חובת' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
אבנו' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
שערי' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף' וזרף'
ריבה חלת' יבול' לא יהוא כל הפסולת' הללו כוהק'
לא בעולת כדבה עולת חובה מני' אמרת עולה
עולה ריבה חלת' שכל הפוסל כדבה פוסל בחובה'
ומני' שהוא נוקה אף בשלמים וד' הוא באו הביא
עולה והביא שלמים מה עולה כל הפסולת' לאו כוהק'
בה אף שלמים יהו כל הפסולת' הלא כוהק' ביה קל וחומר
מה אם עולה שפשרה לבוא מק' העוף כל הפסולת'
הלא כוהק' בה' שלמים שלא פשרו לבוא מק' העוף
אינו ד' שיהיו כל הפסולת' הלא כוהק' בה' לא אם
אמרת בעולה שלא פשרו לבוא מק' העוף כשכדיים

את הראש שכבר הותג מכלל דשחטה מק הצואה
 וא' ושחט את ב' הבקר שתהא שחטה לשם ב'
 הבקר מכלל ששחטת הקדשים צריכה כוונה ואם
 שחט כמתעסק או דרך שחוק פסול בעא מניה
 שמנוא מרב הונא מניין שמתעסק בקדשים שהוא
 פסול שז' ושחט את ב' הבקר שתהא שחטה לשם
 ב' הבקר אם ליה זו בוידינו היא לעבד מניין תל לרצו
 כס תזבחו לרצונכם זבוחו לדעתכם זבוחו והבי
 מילי בקדשים אבל שחטת החולב אינה צריכה
 כוונה דתנן וכולך ששחטו ואחרים דואי אתה שחטת
 כשהו' ואמרין מאן תנא דלא בעני כוונה לשחטו'
 אמ' רבא ר' נתן הוא דתנא אנשיה זעירא דמי
 חבירה זרק סכין לבעיה בכותל והלכה ושחטה
 בלדכח' ר' נתן מפשיר וחמ' פוסל' הוא דתנא
 לה והוא אמ' לה הלכה פל' נתן והקריבו זבחה
 זו קבלת הדם יכול זו זריקה כשהוא אומ' וזרקו
 הרי זריקה אמורה הא אינו אומ' והקריבו לא זן
 קבלת הדם טמא תהא כשהוא אומ' כשהוא זעיר
 שרת' מביא אמרו מקבלת הדם ואצל מעות כהונה
 אבל שהדם ששהו בעל הוא מן הקהל שחטו
 וכן תהא אומ' בשמנוא וזבחהו ברת' ע' שילה שיה
 מקדש שחט בית שלובט' מ' ר' יעקב
 מלמנו' ה' דינוש משנה שילה קרי ליה בית יקרי
 ליה משנה' והעבר בעל ב' שתי שנים היה עליו
 אם שלמה גס במעללו יתכפר בער' בא שמנוא
 ומצא עומדי' על קרבנותיה' אמ' להם מפני מה
 אתם עומדי' למה אי' אתם שוחטין אמרו לכוהני
 אנו ממתני' לכהן עד שיבוא וישחוט' אמ' להן
 עמדו ושחטו לא ב' חנין שהשחטה כשהו' זגלים
 בנשים ובעבדים אפלו בקדשי קדשים שז' וקריבו
 בני אהרן עמדו ושחטו כיון שבא ע' מצא ששחט
 אמ' להן מי חתיר לז' את השחטה אמרו לו שז'
 אחי חתיר לנו אמ' להן חתירי' אמרו להן
 את חפר וביאו את חכמ' א' ב' ב' ב' ב' ב' ב'
 זה הורה הלכה בפני רבו וכל המורה הלכה בפני
 חייב כרתה באת אמו ומשחטה על גבולו ותאמר

בי ארבי חי כפשך ארבי איך האשה הנצבת
 עמכה בזה להתפלל א' אמ' לה הלא אנכי
 צלית ואתא' ענת ואנא אצלי ואת אוהך אמא'
 לא לא העבר הזה התפללתי ביום מן דא' אמ' לא
 לא יידי ולא יידי הוא' ואנכי השאתיהו ל' כל
 הימים אשר היה הוא שאול ל' ביאתה שעה
 כצנעה רוח הקדש ואמרה כל ימים ששמנוא י' י'
 שאול קיים' בני אהרן יכול אפלו חללים תל
 הכהנים יצאו חללים' אוציא חללים וארצה את
 בעלי מומן תל בני אהרן מה אהרן כשר אף בני
 כשרים יצאו חללים ובעלי מומן' והקריבו בני
 אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם מה תל דם
 דם מניין אתה אומ' בתערב דם עולה בדם עולה
 דם עולה בדם תמורה דם עולה בדם חולב יקרבו
 תל דם דם יכול אם כתערבו לו יקרבו ש' אם
 מתערבו חיים יקרבו מניין אפלו כתערב באדם
 אביא את שנתערב באדם שא' נא קדשי קדשים
 הק' מניין אפלו כתערב בשלמים ובתורה שא' נא
 מת' ארבע מניין אפלו כתערב בבכור ובמעשה
 ובפסח תל דם דם יכול אפלו כתערב בפסח תל
 דם דמו אוציא את הפסול' ואת החטאות הפסולות
 ואת החטאות החיצונות שאי' מקומן שנה'
 וזרקו יכול זריקה אחת תל סביב' יוכל יקרבו
 כחוט תל וזרקו הפסק ארבע מתכות' סביב
 ל' ישמעאל אומ' כז' בא' סביב ופז' לה' סביב
 מה סביב האמור לה' הפסק ארבע מתכות' ח' ח'
 סביב האמור בא' הפסק ארבע מתכות' כ' כ'
 הוא עושה בעולה לוקח את הדם במזיק וזרק
 ממנו שתי זריקות על שתי זווית המזבח בלוקח
 מחצי המזבח ולמט' על הק' מזרחית צפונת
 ועל קד' מערבית דרומית ומתבון שיהא הדם
 מקין כמין גס ושיידי הדם כשפך על ג' היסוד
 הדרומי' הדם על המזבח הדם על גבי המזב
 איך חזקה על גבי המזבח' וזרקו את הדם
 על המז' הדם ב' ח' ג' ח' ג' ח' ג' ח' ג'
 אף הצער תל ועשית סלחתי הצער והדם' מה

פסוקי תפילות
 ופסוקי חוקים
 ופסוקי עונות
 ופסוקי עונות
 ופסוקי עונות

סמך הזבח מרצה' והלפתא מעליך עליו לא יפול
 ונרצה לו במכפר ידעה הוא מפפר זה הדם שנת
 הדם הוא בנפש יפול' איך לי לא בטהור בטמא מני
 כשחוא אומ' ונשא אהרן את טוק הקדשים איך יקדשו
 בני ישראל לך' איזה עון הוא נושא עון פומאה
 שהודע מכלל פומאה לציבור איך לי לא עונות ש
 שבדם מניין הקומץ והלבונה והקטרות ומכחות
 להניס ומנחות כהן משיח ומנחות כספים תלכלכל
 מתנת קדשים איך לי לא שלא נשים שלשים מע
 איך לי לא שלא נשים שלמים ושלושים מע' תל
 טוק הקדשים ליבה' הואיל ומצינו שאיך כפרה
 לא בדם מה תל' וסמך ונרצה לא ללמד שאם לא
 עשה סמיכה שיירי מצוה כלא לא כפר עכ"ל
 ל' שמענו אומ' את שהוא עליו חייב באחריותו
 שאינו עליו אינו חייב באחריותו זה הפרש בין
 כרדים לכרבות' וסמך ושחט במקום שקומץ
 שוחט' ותכף בקמפה שחיטה' וסמך ושחט מה
 סמיכה בטהורים אף שחיטה בטהורים' ושחט
 שחיטה בכל פשרה בזרים בנשים ובטעמים
 בקדשי קדשים או אינה לא בכהן וכי מענין זאת
 מכלל ש' ואתה זכך אתך תשא את כהנתכם
 לכל דבר המזבח אף לשחיטה וכשהוא אומ' וקריבו
 בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם מכה
 ואיך מצינו כהונה אצל שחיטה כשרה בכל אדם
 בן הבקר לפי ג' איך השוחט לפי ג' שמענו
 התימנ אומ' מניין שתהא ידו שלשוחט לפי סמך
 הנשחט תל' את בן הבקר לפי ג' ולית הלכה כות'
 לא ושחט תכור לבן כי צד שוחט' מותח
 הצואר ומולך הכף ומביאה טע ששוחט מע
 הכי מלי אומ' שמנוט דאמ' קדא חן שחוט לשונם'
 תאמ' דבי ל' ישמענו ושחט איך ושחט לא ומשך
 וכך הוא אומ' זהב שחוט ואומ' חן שחוט לשונם
 מאי ואומ' וכי מימא האי זהב שחוט הנטוה כחוט
 הוא תא שמע חן שחוט נבא שחוט' ודבר בדיוק
 להו קדא לבני יאה' צד תחום פא ושחטו ציד' עולמ
 בחיי דפלה' ודלמא עצי חלדה דחזי' גדמיה

אשר תאמ' ש' פירוש
 ובתל כפר סמך בג'
 לא ידעה לא ידע
 ואיזה עון הוא
 נושא עון

סמך הזבח מרצה' והלפתא מעליך עליו לא יפול

כי יבצר וגבחתכם וקח את יצחק מפתח

דמיסרמי והוא צעיר לפייה ופי תימנא דמכסו ליה והא
 אמ' ל' זידא אמ' רב השוחט צדיק שית' עפל למטה
 ועפל למעלה גא' ושפך את דמו ופקהו בעפלי עפלי
 לא נאמ' לאו בעפלי מלמ' שהשוחט צדיק שית' עפלי
 למטה ועפל למעלה דמזמנ' ליה עפלא דכורה
 סתקא' לא ושחט תכור לבן מקום השחיטה
 מן החי הוא הצואר מעט הני מל' אמ' רב כהנא'
 לשחיטה מן הצואר ש' ושחט את בן הבקר ממקום
 ששח חסיהו' מאי משמע דהאי חסיהו לישאמ'
 דאכשוני הוא דכתיב וחסא את הצית' ואי בעית אימא
 מהכא תחטאני באזנב נאטהר' ואימא מזנב ושח
 מכלל דקוף בעט' והא"י שח ועומד הוא' ואימא
 מאזנו בעינא דם הנפש ולכא' ואימא דקרב
 ואזיל עד דם הנפש ולטעמיק שהייה דל' דה'
 חלדה' הגרמה' ועיקור' מע' ל' לא גמלא שחיטה
 מן הצואר כמי גמלא וקלא למאי אתה צויה
 גמלא' ל' ימא אמ' קלא זכחות מן קול' עזב
 חתכו אפי' משמע דתא' חתכו ל' שחט דתתני
 הוא דכתיב ואתה זכך אתך תשא את כהנתכם
 חתכי עפלי ודבר ש' שחט' ודבר ש' שחט' ודבר ש'
 ש' שחט' ודבר ש' שחט' ודבר ש' שחט' ודבר ש'
 גמלא שחט' מן הצואר כמי גמלא וקלא למאי אתה צויה
 למאי אתה צויה ל' שחט' ודבר ש' שחט' ודבר ש'
 ושחט' ל' חזי קמא ושחט' לאו ושחט' כהנא' שחט'
 חסיהו' ואימא מל' שחט' בעינא דם הנפש ולכא' וסמך
 ואימא דקרב ואזיל עד דם הנפש ולטעמיק שהייה
 דרסה חלדה הגרמה ועיקור מע' ל' לא גמלא
 שחיטה מן הצואר כמי גמלא וקלא למאי אתה צויה
 ולא נשנייה קוסטרא' ותנא מית' ל' מהכא דפניא
 ל' חייא אומ' מניין לשחיטה מן הצואר ש' ועלכ' ב' צ'
 אהרן הכהנים את הבתחים את הראש שאיך תל' את
 הראש ואת הסדר ומה תל' את הראש ואת הסדר'
 וכלא ראש וסדר בכלל כל הבתחים דיו וכלא נאמ'
 לפי ששם זה שחיט את העלה ונתח אתה לבתחה'
 איך לי לא בתחים שיש' בכלל קפשה' מניין
 לרבות את הראש שכבד חותך תל' את הראש ואת

מתוך לקוח
 ללא כוונת חלוקה

ונרכו שנים בני אהרן שנים הפחנים שנים מלך
 שהלכה עולה בששה' הראשון בראש ובה' הראש
 בימינו וחוטמו כלפי זרועו וקדונו בן אצבעותיו
 ובית שחוטתו מלמעלה והפדר כתף עליה והרגל
 שלימן בשמאלו ובית עורה לחונן' השני בשתי
 הידיים שלימן בימינו ושלשמאל בשמאלו ובית
 לחונן' השלישי בעוקן וברגל העוקן בימנו
 והאיה מואלףלת בן אצבעותיו ואצבע הכבד
 ושתי הכליות עמה והרגל שלשמאל בשמאלו ובית
 עורה לחונן' הרביעי בחזה וברגלה החזה בימנו
 והרגלה בשמאלו וכלעוניה בן אצבעותיו החמישי
 בשתי הידיים שלימן בימנו ושלשמאל בשמאלו
 ובית עורן לחונן' הששי בקרבים כתומס בבזך
 ובעים על גביה מלמעלה' ואחד בקלת' ואחד
 ביי' כחצאת למד כבש קרב בשמונה' איל
 קרב בשמונה' הפשר בחמשה והקרבים והקנת
 והיי' שנים' כר קרב בעשרים וארבעה
 הראש והרגל' הראש בזמני והרגל בעשרים העוקן
 והרגל' קונון בשנים' ובעשרים' והחמה והרגל
 החזה בזמני והרגל בשנים' שתי שיעות בשנים
 ושני שיעות בשנים' והקלת והקרבים והיי'
 שלשה בלוי' קדומות הוצור אהל בקדומות היחד
 אם ריש לקריב מקריב' הסגיר' ונמנה שלבאווא
 שוין' המל' מעלי' אותך ומכחך אותך מחצי כבש
 ולמטה במערבו ומולחך אותך ויורדיך' את הנחום
 מה תל את הראש ואת הפדר מלה שאין הראש
 והפדר מבתחיים' לא שיהא פורס את הפדר על
 בית שחוטת שהוא דרך כבנו מלמעלה' ומכח
 שהראש והפדר קודמין לכל האיברים תל את המוס
 ואת הפדר וערך הכהן אותם מלמ שהראש והפדר
 קודמין לכל האיברים' על שנים אשר על ראש
 עינים ופחנים' וכי כל שנים בנחמה
 היו כל העינים עשרים קונון בנחמה
 אעזר שנים' אף גלגל' ושלש' ושלש' ושלש'
 מייש' ושלש' אצל בן הירושלם בנחמה
 תאכה ושלש' ושלש' עמ' יבול אקסית
 פלשב שגרת אצלמ' פלשן

כשרים תל עינים אשר על ראש אה' על המזבח
 מה מזבח שלב' כשתמש בו הייט אף עינים ואש
 שלא כשתמש בה הייט זה דברי לשיעזר' וישעזר
 בל שמענו אומ' כול המתכבד עולה יהיו פניה
 ואשיה עמה תל על העינים אשר על ראש אה'
 על המזבח' תניא גדלי' שעשה משק אהל
 ורחב' אמה קצב' כמחק גדיש שלמאה וכמות
 עושי' לאורות' אמ' ר' ירמיה באמה גדומה' אמ'
 רב יוסף אי הכי הינו דכלת על העי' על ראש
 אה' על המזבח שלא יהו עינים יוצאין מן
 כלום' קרב ורחק והכרעים ירחק יכול מה להלך
 בארבעים סאה אף לא בארבעים סאה תל במים
 במים כל שה' במים ולא ביי' במים ולא במזה'
 במים להפשיך כל המים קל וחומר למי כיו' הלקס
 מדיחין אותה בבית' מדיחין כל צרכה והקרבים
 מדיחין אותך שלשה פעמים במנופה על השל'
 יחנות שלשים שבין העמודים' והקטיר אעפ'
 פסול אעפ' יוצא אעפ' פסול אעפ' כותר אעפ' טמא
 יכול כשה' למט' תל המזבח כשה' בראש סמך
 אמרת' לא אמרת' כשה' למט' שאם עלול' 147
 אצל אי' מעלי' אותך לכתחלה' והקטיר הכהן
 את הכל מלמ' שכהן אחד מקטיר את כלל זונה
 אצל אבר על ראש וחומר וסודר' את הפל'
 לרבות את העצמות והידיים והקרבים והטלפים
 והצמר שבראשי כבשים ושער שבזק מיישים
 יכול אעפ' פירשו תל ועשית עלתך הפשר' והים
 או ועשית עלתך הפשר והים יכול חלוק הידים
 ועצמות זיעלה הפשר על גבי המזבח תל את
 הכל ריבה' הא כיצד בזמן שה' מחובר' יעלו
 פירשו אעפ' שבראש המזבח יר' עולה לשם
 עולה' אשה לשם אישים' ריח לשם ריח' כוחוח
 לשם כחת רוח' לט' לשם מי שעשה את העולם'
 ולקל' הוא אומ' עולה הוא לשם בעל הקרב'
 מכלא אמרו המקריב עולה צריך להתכוון לשם
 שעה דברי' לשם קדומות' ושם המזבח ושם המזבח
 לשם זה' ושיקטיר' לראש' ושם קדומות' לריח

והקטיר אעפ' פסול אעפ' כותר אעפ' טמא

הקטיר אעפ'

הדם בזריקה אף הצשל בזריקה ומקום אגניים
 וערך טלה העלה בתולה בזריקה ולבנות בעתה
 לאחר שזרקן חוזר ומקורק בספויז' המצב
 סביב בזמן שהוא סביב לא בזמן שכללה קרבו
 שלמזבח הא אם כיטלה קדנו שלמזבח ועבד
 טלו עבודתו פסולה' אשר פתח אהל מעד
 לא בזמן פירוקו ולא בזמן שגללה הרוח ארז
 היריעה' ל יוסי הגללי אומ' מה תל אשר פתח
 אהל מועד לפי שכ ונתת את הכיור בן אהל מו
 ובין המזבח יכול בין אהל מעד ובין המז' היא
 הכיור בתוך תל המזבח פתח אהל מועד אף
 פתח אהל מועד וידיך היה בתוך בין האולם ולמזב
 משוך כלפי הדיוס' והפשיט ונתח יכול הפשיט
 אצל אצל ומנתח תל את העלה מפשיטה כולה
 ואחר כך מנתחה' יכול אין טעון הפשט אלא
 עולת כדבה עולה חובה מניין דין הוא כזא
 טולה כדבה והבא עולה חובה מה חובה כעונה
 הפשטה' מניין לרבות עולת צאן מעת לרבות
 עולת נשים ועולת גוים תל את העלה מפ' מקום
 ונתח יכול בתח כתייה לנתחיה תל אותה
 אותה לנתחיה' אין נתחיה לנתחיה' יכול אף
 הפסולה תהא טעונה הפשט ונתוח תל אותה אותה
 כשירה לא פסולה' כיצד מנתח כד תל לא היה
 שובר את הרגל לא כוקצו מתוך ערקיבו ותולה
 בו היה מפשיט ויורד עד שהוא מגיע לחזה חותך
 את הראש ונתנו למי שזכה בו' חתך את הפרעס
 ונתק למי שזכה בהן' כמירק את הפשט קרע את
 הלב ומוציא את דמו' חתך את הידים ונתק למי
 שזכה בהן' עלה לרגל ימנית חתכה ונתנה למי
 שזכה בה ושתי ביצים עמנה ובמצא כולו קלוי
 לפניו' כסול את הפסול ונתנו על בית שחיכות
 הראש מלמעלה' כסול את הקרבים ונתק למי
 שזכה בהן להדיח' כסול את הסכין והפריש את
 הריאה מן הכבד ואצבע הפסד סק הכבד והכבד
 לא היה מזיזם ממקומה' בקצב אף חזקה ונתנו למי
 שזכה בו עלה לדום' הימנית היה חותך ויורד עס

כדבה טעונה
 הפשטה אף חובה

השירה ולא היה כוגע בשזרה עד שהוא מגיע
 לשתי ירעות רבות חתכה ונתנה למי שזכה בה
 והכבד תלויה בה' בא לו לרגה הכיח בה שתי צלעות
 מיפאן ושתי צלעות מפאן חתכה ונתנה למי שזכה
 בה נחקנה והלב והריאה תלויה בה' בא לו לדום
 השמאית והכיח בה שתי צלעות רבות מלמעלה ושתי
 צלעות רבות מלמטה' כך היה מכה בחזרתה נמצא
 מכה בשתיים שתיים שתיים מלמעלה ושתיים שתיים
 מלמטה' חתכה ונתנה למי שזכה בה והשזרה עמה
 והטחול תלוי בה והיא היתה גדולה לא שלמנין קומין
 אותה גדולה שחכבד תלויה בה' בא לו לעורק
 חתכו ונתנו למי שזכה בו והאיה ואצבע הכבד ושתי
 כליות עמה' כטל את הרגל השמאית ונתנה למי
 שזכה בה כמצאו כולן עומדין בשורה ונתנה
 בידם זה הוא הכיתוח האמור בכל מקום' ונתנו
 בני אהרן הכהן אש אשף שהאש עולה בשמים
 מצוה לית' מן ההדיוט' בכ אהרן הכהן אש על המז
 אף י יחודה מנין להצבת האיה' שלא תהא לא
 בכה כשר ובעלי שרה' ונתנו בני אהרן הכהן
 אמ' ל' ששם על המזבח לב ששה קידש עשר
 המזבח אם פך למנה כדון בשמחה' חתך אשף
 לימד על הדומה האש שלא תהא לא צדאשו סל'
 מזבח' ונתנו בני אה' חז' מן תל המזבח מלמעלה
 שכן אהרן איני יודע שהוא כהן אספ' למנה טמ'
 בכי הונו' וכן הוא אומ' בבכנו הכהנס בצמנס למי
 על כהן גדול שעבד בגד פהן הדיוט וכנה הדיוט
 שעבד בגדי כהן גדול שתהא עבודתו פסולה'
 וערכו עניס על האש עניס על גבי האש לא
 האש על גבי המזבים' אמ' ל' שמעון מנין לרבות
 שכן גזלי עניס למערכה עס תמיד שלב' הערבים
 תל וערכו עניס על האש' וערכו בני אה הכהנס
 את הנתחים יפולסוה תל וערך הסה' אופס' או
 וערך הכהן אופס' יחזכה אחוז עורך את כל האיברים
 תל וערכו יחז' כהן אחוז ערך שכן איברי
 וכמה חס האיברים עשרה ואחוז בקרבים כמצא
 הכולה עולה בששה דברי ל' ישמעאל' ל' עין אהרן

פאשט קדש אשף ויחזיקה ויחזיקה ויחזיקה ויחזיקה

ותחבא צבי ל ישמעאל כל מקום שיש חתמה אינו
 לא יצר ערוה ועצ כל שהמוס פוסל בוצר עיה
 ועצ פוסל בן כל שאין המוס פוסל בן איך יצר
 ערוה ועצ פוסל בן והני עופות הואיל ולא פסיל
 בהו מומא צאממר תמות וזכרות בצמחה ואין
 תמות וזכרות בטוחות אימא יצר ערוה ועצ
 נמי לא לפסול בהו קא משמע לך קרובו
 תורים ובעי יונה אין הכשירו תורים ובעי יונה הלא
 דין הוא מה אם הצפרים שלא כשרו לכפר בפנים
 כשרו לכפר בחוץ תורים ובעי יונה שפשו
 בפנים אינו דין שיוכשרו לכפר בחוץ תל קרובו
 תורים ובעי יונה ואין הכשירו תורים ובעי יונה קל
 וחומ ל צפרים שיוכשרו לכפר בפנים מה אם תורים
 ובעי יונה שלא כשרו לכפר בחוץ כשרו לכפר
 בפנים וצפרים שפשו לכפר בחוץ אינו דין
 שיוכשרו לכפר בפנים תל והקריב מן התורים
 אומק בעי יונה את קרובו אין לך שקרב בעוף
 לא תורים ובעי יונה אמר ל יונת מפני מה
 נשתכו תורים ובעי יונה מפני עופות שאין לך
 בעופות יתר מתורים ובעי יונה ולא הכשיר צפר
 לקרב לאהק והקריבו מה תל לפי שזקריב
 מן הת אומק בני היו יכול אין פחות משכ בדיוק
 תל והקריבו אפסלו פרידה אחת והקריבו קרוב
 מה תל חכה ומלק מלמ שלא תהא מלקה לא
 בכה הלא דין הוא מה אם עולת בהמה שקבעה
 צפון קבע לה כה מליקת תנוקח שלא קבע לה
 צפון אינו דין שלא יקבע לה כה תל חכה ומלק
 מלמ שלא תהא מלקה לא בכה יכול ימלקו
 בקפין נדיק הוא מה אם שחטה שלא קבעה כה
 קבעה כלי מליקה שקבעה כה אינו דין
 שיקבעה כלי תל חכה ומלק אמר עקיבה
 ובי עלת על לב שקצר קרב למזבח אפסלמה
 נאמ הכה ומלק מלמ שלא תהא מליקה לא
 בעצמו שלכה יכול ומלקו צי מלמנה צי
 מלמט ודין שחטה שחטה אתה למעלה עולתה
 למט עוף שחטה למט אינו דין שתהא עולתו

בשם שאינה באה בדבת יצבור לא תצוא כצבת
 מעל שהיא באה כצבת שפסיל כולל השוף
 שנים תל והקריב מן התורים אומק בעי יונה את
 קרובו אין לך בעוף לא תולין ובעי יונה תורים
 ולא קטנים ומה אם בעי יונה שלא כשרו לבוא
 גדולים כשרו לבוא קטנים תורים שפשו לבוא
 גדולים אינו דין שיוכשרו לבוא קטנים תל תורים
 גדולים ולא קטנים בעי יונה קטנס לא גדולים הלא
 דין הוא מה אם תורים שלא כשרו לבוא קטנס
 כשרו לבוא גדולים בעי יונה שפשו לבוא קטנס
 אינו דין שיוכשרו לבוא גדולים תל בעי יונה קטנס
 ולא גדולים יכול כל התורים כשרים וכל בעי יונה
 כשרים תל מן התורים לא כל התורים מן בעי
 היונה ולא כל בעי יונה פרט לתחלת היחוב שבה
 מצבה תנו דבכ תורים גדולים כשרים וקטנים
 כשרים בעי יונה קטנס כשרים וגדולים פסולין
 נמצא שכל בתורים פסול בעי יונה והכשר בעי
 יונה בתורים מנאי תלמונא אמר רבא לא
 תלמונא קרא וליכתוב מן בני התורים אומק
 ומה שכתב רבא וליכתוב מן בני התורים אומק
 לא תלמונא אומק אומק מן בני קטנס לית
 דו תלמונא אומק מן בני קטנס אין גדולים לא
 אין תורים גדולים אין קטנס לא יכול כל התורים וכל
 בני יונה כשרים פסולין סט לתחלת היחוב שבה
 ועצרה פסולין מדימת תורין כשרים משנה היו
 ומאי מת בעי יונה פסולין משי יחיו בו תוכ יעקב
 קרוא מדימת בעי יונה כשרים משי עביעו הוא
 תכלה והוא אמר לה ואפרוחיו יעלעו צם אימת
 אביי מבי שמיט גרפא ואת מנה דמא בעי ל
 זירא הדי עלי עולת העוף מן התורים אומק בכ
 היונה והביא תחלת היחוב שבה ושבה מהוא
 ספיקא האו ונאפיק או ולמה שכתב רבא ונא נאפיק
 אמר רבי תלמונא אומק לית תלמונא אומק שבה
 שפסולין אי אמרת בשלמא בריה דרבי יוחנן
 אי אמרת ספיקא אי איצטריך קרא לית תלמונא
 כי איצטריך קרא למטוטי דבעי יונה ובעי יונה
 דעמא אמר רבא הויאיל וכתב כי מנחתם בעי יונה

ומה שכתב רבא וליכתוב מן בני התורים אומק
 לא תלמונא אומק אומק מן בני קטנס לית
 דו תלמונא אומק מן בני קטנס אין גדולים לא
 אין תורים גדולים אין קטנס לא יכול כל התורים וכל
 בני יונה כשרים פסולין סט לתחלת היחוב שבה

ומה שכתב רבא וליכתוב מן בני התורים אומק
 לא תלמונא אומק אומק מן בני קטנס לית
 דו תלמונא אומק מן בני קטנס אין גדולים לא
 אין תורים גדולים אין קטנס לא יכול כל התורים וכל
 בני יונה כשרים פסולין סט לתחלת היחוב שבה

כיחוח בלבד ושריחה כחת רוח לפי המקום
ובחטאת ובאשם לשם אותו החטא והשלמים לשם
שלמים ואם הרי זה מוקף על טעם הדאסוק ולמה
הופקך ליתך דיוח למשה להתבונן בן פרשה לפי
דבין ענן לטען והרי הדברים קל וחומר מהאס"י
שהוא שומע מפי הקבל ומצד בריות הקודש
צריך להתבונן בן פרשה לפרשה על אחת
וכפ"ה דיוט מהדיוט ואם מקצת קרבוו בן
הבשבים או מק העדים הרי אן מיטוטיץ פוטל לקט
ולחוליה ולמזאס קרבוו להוציא את ההזול
כבשים ועדים להוציא את הכלאים לכל באמרו
המיטוטיץ הלא ו שמעון אומ ומה תל כבשים לענה
ועזים לעלה לרבות את התמורה שכלי קרצו
בלמעלה ושחט אתו אותו בצפון איך העוף
בצפון אותו בצפון איך קדשים קלים בצפון
ל חייה אומ אותו בצפון איך השוחט צריך להיות
בצפון לפי שמתנינו שהמקבל צריך להיות
בצפון ומקבל בצפון ואם עמד בצדו וקיבל
בצפון סג"ל יכול אף השוחט כל תל אותו אותו
בצפון איך השוחט צריך להיות בצפון על
יד המזבח צפונה שהירך בצפון ואיך הסונס
לדדוס הא למדנו שהכבש בצדוס ל יהודה אומ
ומעלהו פנות קדשים שיהא העולה לו פונה
למנו למזרח הא למדנו שהכבש בצדוס
המזבח צפנה שהמזבח כולו ראוי להיות צפון
שאם שחט בראשו קדשי קדשים כשרים דברי
ל יוסי ל יהודה אומ מחצי המזבח ולצפון
ומחצי המזבח ולדדוס כדדוס צפנה לפי
שקצפון כולו פנוי דאמ ל אינה בן יקב
המזבח מכוון כנגד חצי פתחו שלהיכל וכנגד
אחת מק הדלתות משוך כלפי הדדוס ל יהודה
אומ המזבח ממוצע באמצע העזרה שלשים
ושתיים אמות עשר כנגד פתחו שלהיכל אחת
עשרה מק הצפון ואחת עשרה מק הדדוס נמצא
המזבח מכוון כנגד החיץ בתלון ואיזה הוא
צפון מקדירו של המזבח הצפון עז כותל העזרה

ס' צד' כ"ה

הצפון אף כנגד המזבח דברי ל יוסי בל יהודה
לא עזר בל שמעון מוקף אף מכנגד בן האולם
ולמזבח עז כותל העזרה צפון ל מעוץ אף
מכנגד מקום דריסת רגלי הכהנים ועז כותל
העזרה צפון אבל מכנגד בית החלפות ולפנים
הכל מוודים שהוא פסול במעאת אומ מכוונל צפון
של העזרה עז כותל המזבח שהוא לוחב ששים
ומחצה ומכנגדו מכוונל האולם עז כותל מזרחו
של העזרה שהוא ארך ששה ושבעים כל המדובע
הזק הוא כקרא צפון והוא המקום ששוחטין בוקדשי
קדשים ונתח אותו כשר לא פסול אותו לנתח
ואין בתיו לכתחילה את ראשו ואת פדו כלל
שהראש והפדו קודמין לכל האיברים וערך
הכל אתם כשרה על העצים אש על הארץ
המז של א ישנה בהם מקום המערסתי וקצב
והכרעים ירחק כלמעלה והקדים כותל
לכבש והקטירו אעפ פסול וייצא ונתח ונתח
אם עלו לא ידו סנה אעפ שלא חתש
שלא חתה אוי פוטל סנה שלא חתש בצפון
מא רדת להערך באפסיל ובמזרח ולמזרח
אחר שריצה חלב סדעט סעב סעב סעב סעב
בהפסיל ובהמזרח שם לאחר הדדיה וסעב
שהוא לפי הדדיה סנה אעפ שלא חתה
סמיכה קודם להדדיה ומה דאית להכשר צפונה
ולפסול בצפון מכוויל אכי בסמיכה שאי המזבח
נוהגת בכל הטולות ופוסל בצפון שהצפון כוהה
בכל הטולות טולה לשם טולה אשה לשם אשים
ייח לשם ייח כיח לשם כחת רוח לני לשם בני
שעשה את העולם ואם מק העוף עוף עולה איך
העוף נבחי שלמים מק העוף לא כל העוף לפי
שז כדל צפון כבשים ובעדים תמות וזכרות
בבהמות ובעדים ובעדים ובעדים ובעדים
בבהמות ובעדים ובעדים ובעדים ובעדים
בבהמות ובעדים ובעדים ובעדים ובעדים
בבהמות ובעדים ובעדים ובעדים ובעדים

נדבה חלא דיק הוא מה אם היחיד שאינו מביא
מנחה חובה בכל יום מביא מנחה נדבה משיח
שהוא מביא מנחה חובה בכל יום אינו דייק שיביא
מנחה נדבה לא אם אמרת ביחיד שאומץ מביא
מנחה על טומאת מקדש וקדשיו תאמ' במשים
שאינו מביא מנחה על טומאת מקדש וקדשיו
הוא יל ואינו מביא מנחה על טומאת מקדש וקדש
לא יביא מנחה נדבה תלך ונפש לרבות להק משיח
שיביא מנחה נדבה יכול אף היצור יביאו מנחה
נדבה תלך נפש יחיד מביא מנחה נדבה איה היצור
מביא מנחה נדבה לא ונפש מה הנפש הזאת
יש בה חמש קלגשות ראיה שמיעה ליה וטעם
ומישוש כל המנחה יש בה חמשה מיני מנחת
סלת מנחת מצות מנחת לקיין מנחת מחבת
מנחת מרחשת נפש כי תקליב יכול גדה תלך
פי תקליב אינה לא לשות קרבן מנחה לל קרבן
בעולם הרי הוא במנחה מפא אמרו מתנדב אדם
ונודל לבונה בפני עצמה ייק בפני עצמו שמן
בפני עצמו ואפלו עצים בפני עצמן שנוקדו
העצים וכמה אם לבונה לא יפחות מקומץ
ואם ייק לא יפחות משלשת לוג' ואם שמן לא
יפחות מלוג' ואם עצים לא יפחות משני גדליק'
יכול אף היחיד מתנדב קטרת תלך לא תעלו עליו
קטרת גדלה יכול יתנדב ויביא על מדבח היצור
תלך שמן המשחה ואת קטרת הקמים לקדש איה
שמן המשחה וקטרת הקמים קריבים לא בפנים
מנחה לית את האמור כן בכל המנחות נאת
האמור בכל המנחות כן סלת יהיה קרבנו
לימד על כל המנחות שהן סלת חוץ ממנחת שוטה
שהיא קמח שעורים סלת נאמ' כן סלת ונאמר
להלך סלת חטים מה להלך סלת חטים כן
תכן חטים סלת חטים סלת חטים סלת חטים
העומר שהיא סלת שעורים כל המנחות
מהארץ ומחוץ לארץ מן החיץ ומה החיץ
העומר ומשתי הלחם שאיך באין לארץ ומה
החיץ וכולן אינן באין לארץ המטבחה ומה

מן המזבח סלת מנחה דינחה לפי סולת שניה
לה חפרים בבקעה וכל הארצות היו כשדות לא
מכאן היו מביאין איה מביאין לא מביית הקדש
ולא מביית השלחין ולא מביית האילך ואם הביא
כשר כיצד הוא עושה כדה שנה לא שנה ובענין
זרעה קודם לפסח שבועים יום והוא עושה סלת
מרוצה כיצד הוא בודק הקדש מוכניס ידו לתוכה
עלה בה אבק פסולה עד שינפכה ואם התלעה
פסולה כל המנחות טעונות שלש מאות שיפות
וחמש מאות בעיטות שיפה בידי בעיטה ברגל
ובצדק כענין רגל עד שיתקלפו יהיה קרבנו
יחיד מתנדב מנחה ואיה היצור מתנדב מנחה
קרבנו ולא שותפין בשם שאין שנים מביאין
נדבה כל איה מביאין לא ייק ולא לבונה ולא
עצים אבל מתנדבין עולה ושלמים ובעוף אפלו
פרידה אחת ויעק עליה שמן על פולה ונתן
עליה לבונה על מקצתה מה לאית לוג' שמן
על פולה ולבונה על מקצתה שאין רבוי אחר
רבוי לא למעט לא ויעק עליה שמן על
פולה מפני שהוא נבלע עמה ונקמץ עמה
ונתן עליה לבונה על מקצתה שאינה לא נבלע
עמה ולא נקמץ עמה ויעק עליה שמן לוג'
לכל עשרון איה פחות מקמץ לבונה לכל מנחה
ביק היתה עשרון אחד ביק שהיתה ששים עשרון
ל יהודה אומ' אם מיעט לבונתה כשדה אצל
השמן מיעוטו מעכב את כולו ויעק עליה
שמן ונתן על לב והביאה מלמ' שיעיף ונבלע
כשדין בכל אדם והביא והביאה שלא יביאנה
חציים לא כולה בכלי אחד ביק שהיתה עשרון
ביק היתה ששים עשרון ואם פירש כלי לכל עשרון
מביא כמו שנדר' לבב אהרן אפלו תקבולות
וכן הוא אומ' ברב עם הדרת מלך' הכהנים
וקמץ מלמ' שקמיצה מצות כהונה יכול מצוה
שיקמיצה כהן נאם קמיצה דל תהא כשדה תלך
שוב והלחם הפה קבעה שאם קמיצה דל תהא
פסולה וקמץ קומץ אחד לעשרון אחד וקומץ

למטה תל ומלק את ראשו והקטיר המזבח המזבח
 אמור לעט הקטרה ולעט מליקה מה הקטרה
 למעט אף מליקה למעט ומלק מליקה ממול
 העורף יכול מכל מקום הרי אבד כחא מא מלי
 יקה ובאמ להלך מליקה מה מליקה האמורה להלך
 ממול העורף אף מליקה האמורה בא ממול
 העורף או מה מליקה האמורה להלך מולק ואינו
 מצדיל אף בא ממולק ולא יצדיל תל ומלק את
 ראשו והקטיר המזבח ונמצה דמו אפסד למו
 כל מאחר שהוא מקטיר יהא מוצה לא מולקו
 כדרך הקטרתו מה מצדיו בהקטרת הראש לעצמו
 והגוף לעצמו אף מליקה הראש לעצמו והגוף
 לעצמו מניח להקטרה לראש לעצמו לשהוא
 אומ למטה והקטיר אותו הכה המזבח הרי הקטרת
 הגוף אמורה הא אינו אומ לא את ראשו והקטיר
 או זו הקטרה לראש לעצמו כשם שהקטרה הראש
 לעצמו והגוף לעצמו כל מליקה הראש לעצמו
 והגוף לעצמו ונמצה דמו כולו אונדז
 בראש ובגוף ומוצה מעטה על קיר המזבח
 לא על קיר החיכל לא על קיר העליון יכול אף
 על קיר התחתון תל ומלק והקטיר ונמצה דמו
 על קיר המזבח המזבח אמור לעט הקטרה
 ולעט המצייה מה הקטרה למעט אף המצייה
 למעט כיצד היה נושה עולה לבדש ופוכה
 לקוצב באלו לקדך דדומית מזרחית היה מולק
 את ראשה ממול ערפה ומצדיל ומוצה את ראשה
 על קיר המזבח ואם עשייה למטה מרגליו אפס
 אמה אחת פשרה ו בחמה אומ כל עצמה אמה
 צעשית לא בראשו שלמזבח והקיר את
 דה דפק יכול יקוב בטפח ויטלנו תל בכיתה
 יטלנה עם הנוצה אבא יופי בצ חק אומ כולל את
 הקרקביט עמה והשליך אותה פשרה לא
 פסולה אותה לא חטאת העוף אותה בהשכה
 איך טולת בהמה בהשכה הלא ידע הוא מה
 אם במקום שהשיר את חסור סכל זה ביר
 הרעי מקום שפסל את העור אינו ידע שיפסול

הכבש ולא על קיר
 היקוד ולא על קיר
 ההיכל

ול אעזר בקי שקד

ממולקת והיא למטה

זה בית הרעי תל אותה אותה בהשכה אף טולת
 בהמה בהשכה אצל המזבח קמור למזבח
 קדמה במזרחו שלכבש למקום הדש ששם הוא
 כותב את הדש לחננה בצ אנטונוס אומ שכ
 בתי דשנך היו שם אחד במזרחו שלכבש ואחד
 במזרחו שלמזבח זה שבמזרחו שלכבש שם
 היונות מולאת העוף וישוב מזבח הפכמי
 והמכורה וזה שבמזרחו שלמזבח ששם היו
 שורפים פסול קדשי קדשים ואימורי קדשים
 אב אבי מוראה ונוצה וישוב המזבח הפכמי
 וישוב המנורה כולל כבלע במקומן ומעשה כפ
 היה ושפט אותו הכשר לא הפסול אותו
 אף טולת בהמה בשיקוע בכפיו להשיר את
 העור לא יצדיל יכול אם הצדיל פסל תל והקטיר
 או והקטיר יכול אפס שמלקו בכפיה תל אומ
 מה ראית להשיר בהצלה ולפסול במליקה
 שריבה הלות מינט מפכמה אב משיר בהצלה
 שהיא לאמר הרציה ופסל במליקה שהיא שפס
 הרציה בזה אפס שמינה דסקהוף ולא מינה
 דם מראש או יכול אפס בעצה דם קראש ולא מינה
 דם הגוף תל הוא עלה לשם עולה אפס לשם קדשים
 ריח לשם ריח כוחח לשם כוחח רוח לך לשם מי
 שעשה את העולם כחם בעולת בהמה אמה ריח
 כוחח לזו ובעולת העוף אמה ריח כוחח לזו
 ובמנחה אמה ריח כוחח לזו מלמ שאחד מנחה
 ואחד ממעט ובלבד שיכויג אדם את דעתו לשמים
 וכפס זהשה להחיות רוח שפלים אמר
 יצחק בוא נראה כשהזכיר הקצה קרב בהמה
 שהיא קרב עשיר לא הזכיר כפס בעליה ולא
 שם לא אדם כי קריב אבל כשהזכיר קרב
 מנחה שהיא קרב שכל עכ חיבה ופרדמה ואמ
 וכפס כשהזכיר כפס קריב תדע לך הרי
 שפסוהו שפסוהו חטים למחית ביתו נטלה וטונה
 ונשאה קרב וחביאה קרב ונשאר בלא כפס העלה
 עליו הלות כחם כפשו חמם מקריב לכך נאמר וכפס
 כי פקריב כפס לרבות כה משיח שיביא מנחה

כדבא

א

לחזרה של קרן וקומץ ומקטיר וזה שאר עמלים
לזכרו כהונה סלת בצולה בשמך לא נאמא
בשמך לרבות שמך מלמט ושמן למעלה מצה
תהיה יכול למצוה תל תהיה קבועה הכות
פתות יכול שתים תל פתים או פתים יכול עשנה
כפידויך תל אותה אותה לפתים איך פתה לפתים
מכאן אמרו מנחת ישראל כוסל אחד לשנים ושנים
לארבעה ומצדיל ומנחת פתים כוסל אחד
ושנים לארבעה ואיכו מצדיל מנחת כהן משיח
כופלה לשנים בלבד ואיך פתתה פחותה מכדת
ואם הגדיל או הקטיל כשרה פתות פתים מנחה
היא לרבות כל המנחות לפתתה יכול אף פת
הלחם ולחם הפנים תל אותה מה ראית לרבות
את כל המנחות ולהוציא שנת הלחם ולחם הפנים
אחר שריבה הלחם מיניעט מה או מיוחדות שיש מיה
לאשים יצאו שנת הלחם ולחם הפנים שאיך מהך
לאשים ויעקת עבליה שמך מנחה היא לרבות כל
המנחות ליעיקה יכול אף מנחת מצפה תכור
ורקיקין תל היא וכולך נאפית עשר חלות ביי
לחלות ביי לרקיקין ביי למרחשת ואסריבה או
מיניעט כשרה ואם מנחת מרחשת קדבך מה
ביי מחבת למרחשת לא שהמרחשת יש להקו
והמחבת איך לה כסוי דברי יוסי הגלילי רבי
חכמה בקמטיל אומ מרחשת עמוקה ומעשיה
רוחשיך ומחבת צפה ומעשיה קשיך ומחבת
ומרחשת היו בעזרה ושתיך מכלי שרת ותכור
שלמקדש שלמתכת היה כרי שלא יקבל טומאה
ואיך עבדות במקום עשרות סלת בשמן תעשה
מלמ שהיא טעונה מתך שמך בכלי קודם לעשיית
והצאת לו נאמ והצאת אשר יעשה מלא לוי
והישה להמזבח יכול איך לי טעון תעשה לא
בלבד מניי לרבות לשהמנחות תל את המנחה
ביי מנחת כהנים ביי מנחת עובדי מנחת שוטה
ביי מנחת סומוהובל כעונך חגשך יכול אף
שנת הלחם ולחם הפנים שווקת לחם ומלא
מנחת כפרים כולה לאשים כעונך חגשך יכול אף

והקדיבה אחר שריבה הלחם מיניעט שהך באות צבל
בעצמך יצאת מנחת כפרים שאינה צאה בגלל עזמה
אשר יעשה מלא לוי מלאה אתה מביא איך אתה
מביא חנוך מלאו מכאן אמרו אחת עשרה מיני מנחות
נאמרו בתורה שלש לצבור ולו הך העומר ושתי הלחם
ולחם הפנים ותשע ליוחך מנחת חוטא ומנחת שוטה
ומנחת חינוך לכהנים ומנחת פה משיח וחמש
מנחות באות בכדור ונצבה מנחת סלת מנחת
מנחת רקיקין מנחת מרחשת מנחת מחבת לא
פחות ולא יתר והרים יכול בכלי תל להך בקמטו
מה הרמה אמורה להך בקמטו אף פאך בקמטו
כל המנחה לו כזמ אשר תקדיבו לוי לא תעשה חמך
יכול איך לי בלא תעשה חמך לא הקומץ בלבד
ומניי לרבות את המנחה תל מנחה מניי לרבות
כל המנחות תל כל המנחה איך לי לא מנחות
ששיידיהן כחכליך מנחות שאיך שיידיהן כחכליך
מנייך תל כל המנחה אשר תק לוי לא תעשה חמך
ריוסי הגלילי אומ להצא לחם הפנים ליעקבה
אומ להצא מנחת כפרים לא תעשה חמך יכול
לאו אחך לכופך תל לא תאפה חמך אפייה בכל
היתה ולמה יצאת להקיש ליה מה אפייה מיוחדת
מעשה יחיד וחייבך עבדיה בפע עצמו אף אפייה
לישתה זעריכתה וכל מעשה ומעשה שיש בה
לחייב עבדו בפע עצמו שאר לא תקטירו אף לוי
לא המרובה הממועט מנייך תל כל שאר איך לי לא
הוא עצמו עירובו מנייך תל כו כל שאר יכול ומנחות
שהך במצה תהיה יהיו כל תקטירו חמך מנחות
שאיך בהך מצה תהיה לא יהו בל תקטירו חמך תל
כי כל שאר יצב לא תקטירו איך לי לא המרובה
הממועט מנייך תל וכל יצב איך לי לא הוא עירובו
מנייך תל וכל יצב איך לי לא יצבים שאיך יצב
יפה להך יצבים שהצב יפה להך כהן שהפסטימ
אומ יפה יצב לקטרת מנייך תל וכל יצב מהתל
כל שאר ומה תל כל יצב לפי שיש בשאר פה
יצבש ויצבש מה שאיך בשאר שואר הותר
מכללן למקדש יצבש לא הותר מכללן למקדש
שנת הלחם ולחם הפנים
תל מלאה לוי
אחר שריבה
הלחם מיניעט
מה או מיוחדות
שיש מיה
מהך
לוי
לא תעשה חמך
יכול
אף
מנחת
מנייך
לרבות
תל
את
המנחה
ביי
מנחת
כהנים
ביי
מנחת
עובדי
מנחת
שוטה
ביי
מנחת
סומוהובל
כעונך
חגשך
יכול
אף
שנת
הלחם
ולחם
הפנים
שווקת
לחם
ומלא
מנחת
כפרים
כולה
לאשים
כעונך
חגשך
יכול
אף

שנת הלחם
ולחם הפנים
תל מלאה לוי
אחר שריבה
הלחם מיניעט
מה או מיוחדות
שיש מיה
מהך
לוי
לא תעשה חמך
יכול
אף
מנחת
מנייך
לרבות
תל
את
המנחה
ביי
מנחת
כהנים
ביי
מנחת
עובדי
מנחת
שוטה
ביי
מנחת
סומוהובל
כעונך
חגשך
יכול
אף
שנת
הלחם
ולחם
הפנים
שווקת
לחם
ומלא
מנחת
כפרים
כולה
לאשים
כעונך
חגשך
יכול
אף

אחד לששים עשרה וקמץ מעט ממקום אחר
 הזר עומדות מפת אמרו קמיעה בכל מקום
 בעזרה בן בתורה אומ' מניח שאם קמץ בשמל
 יחזור ויקמוץ בימיו תל' משם ממקום שקמץ
 ככל' מלוא קמיון יכול מלוא קמיון מבורח תל'
 מלוא קומצו כלי קומצי אינאשי' הא לא ישיה צד
 חופה שלש אצבעותיו על פקת ידו וקומץ
 ובמרחשת מוחק בגודלו מלמעלה ובאצבעו
 הקטנה מלמטה וזו היא עבודה קשה שבמקדש
 זו היא ותו לא והא איכא מליקה והא איכא
 לא אימא וזו היא אצבעודה קשה מעבודות
 מלוא קמיון סלת יכול מקום הקמיעה סלת
 והשאר קמח תל' מסלתה שתהא כולה סלת
 ומשמנה שתהא כולה שמץ' ו' ומשמנה
 ממקום שנתרבה בשמץ' ו' מסלתה שאם חיה
 סלתה כל שהוא פסולה' ומשמנה שאם חיה
 שמנה כל שהוא פסולה' ו' מסלתה לא מסלת
 חבתה' ומשמנה לא משמנה חבתה' כמלא
 אמרו שתי מנחות שלא בקמיון ובתערובתו
 אם יכול לקמוץ מצו בפע עצמה ומצו בפע
 כשרות ואם לאו פסולות' מלא קמיון מסלתה
 שאם קמץ וטלה בידו צרור או גרגר מלה אוקוול
 שלבונה פסול' וכמה שיעור הקומץ איך פחות
 מעט דתים' מסלתה ומשמנה על כל לבנתה
 שתהא שם לבנה בשענת קמיעה לא שמסלתה
 על כל לבנתה והקטירי שילקט הלבונה כולה
 ויעלה לאשים והקומץ והלבונה מעכצין זה את זה
 והקטירי הקומץ בקטר והשיירים נאכלים' אצבעו
 כזכרין בקומציה כזכרין בלבונתה' והכותרת' אעפ'
 שלא הוגשה' סך המנחה פרט לשחקה' היא
 פרט' קומציה' לאהרן וצבנו במחלוקת'
 לאהרן מה אמר בה' גדול אנכל שלא במחלוקת
 אף צבנו כהנים גדולים אנכל שלא במחלוקת'
 לאהרן קדש קדשים להתיר מנחות' שלא
 איך לי לא מנחותיה מלוקותיה מניח תל' אמר'
 שמעך קולא אבי כבלה וטפה לא יאכל לטמאה

נא
 מק' השורה
 מ' ספוק
 די בתורה

בה פל' לאהרן וצבנו קדש קדשים להתיר מלוקות
 ישראל' ומניח שאם מתיר מלוקות כהנים תל' נא
 ולצבנו קדש קדש להתיר מלוקות כהנים' מאשי
 די איך להם לא לאחרי מתכות האשים' וכי' תרוב
 כשתקריב לטענות את הדבר לשות' קרבן מנחה
 אמר' יהודה מניח לאומ' הרי עלי מנחה שלא י' צי'
 מחצה חלות ומחצה ריקין' תל' קרבן קרבן אחי
 הוא מציא אינו מציא מחצה חלות ומחצה ריקין'
 מאפה תנור לא מאפה כופה' ולא מאפה דעפים'
 ולא מאפה יורת הערביים' סלת מה סלת האמורה
 להכל' מק' החטים אף לא מק' החטים' חלות בלילות
 איך הרקיקין בליל' הא לא יין הוא מה אם החלות
 שאיך טעונות משיחה טעונות בלילה ריקין
 שהן טעונות משיחה אינו דין שיטענו בלילה תל' חלות
 בלילות איך הרקיקין בליל' ריקים משוחים איך
 חלות משוחים הא לא יין הוא מה אם הרקיקין שאיך
 טעונות בלילה טעונות משיחה' חלות שהן טעונות
 בלילה אינו דין שיטענו משיחה תל' ריקין משוחים
 איך חלות משוחות' הא כיצד החלות בלילות הסלת
 בשמץ' והרקיקין מושח' אחר אפיית בשמץ' שלה
 וכול' כלושים' צפוש' ולישת' ואפיית' בפנים'
 ורקיקי' מצות למצה שון לא רבליה' כיוצא בו
 אמר' יהודה ועשית כיתר כחשתו ופסול לרחה' יכול
 כשם שמרחיץ' סך הכיור כל מרחיץ' מק' הקול'
 וכנו כחשת' לכחשת' שוה לו לא שוה לו לרחה'
 כיוצא בו אמר' יהודה ועשית חשך משפט מעשה
 חשב כמעשה אפוד תעשנו זהב יכול כשם שזה
 כפול זה כפול זהב לזהב שוה לו לא שוה לו לכפול'
 ואם מנחה על המנחת מלמ' שהיא טעונה כלי'
 קרבן קרבן לגדה שונה מה קרבן אמור' לא
 טעונה מת' שמץ' קודם עשייתה אף קרבן
 אמור' לא טעונה מת' שמץ' בבלי קודם לעשייתה'
 הא כיצד' שנת' תחלה בכל ימות הסלת עליו
 וחובה ואת' ענין' על הסלת' ליש אותה במושריך
 ואם במנחת' אצבעות' ופותת' וות' בכל יום
 עליה שאר השמץ ונות' עליה לבנותה ומגישה

לחודה

זבח הדי קרוב לשמוע צדי חכמ שמביאין קרב
 ועונשיך תשובה ואתה כפליים שמביאין קרב
 ואינך עונשיך תשובה כי אינם יודעים לעשות
 אי הכי צדיקים גמורים צדקה לא הכי קאמי
 יודעך אם על טובה הק מביאין אם על רעה הק
 מביאין אם הקצה בין טובה לרעה אין מבחינך
 קרבן לפי מביאין לי אסי ואי תימא ל חנינא
 בר פפא אמר שמור רגלך שמור כקביך בשעה
 שאתה עומד לפי בתפלה לא שמור רגלך
 אמר שמור ברב חמת כל אמר הקצה שמור רגלך
 מק החטא פני שלא תצוא לפי לא ברבנס ופי
 הוא אומר הקר רגלך מבית רעך אם פ בית רעך
 קל וחומר מקום השכינה כל זה גדולה לשמוע הקול
 והנולא ופי הוא אומר זבח תורה יכבדני ולא
 זבחת עולה לא אמר יהושע עבד לוי כלהקדוש
 ומתורה עליו מעלה הלות כלו כיבד להקצה בשב
 עולמות אחד העולם הזה ואחד העולם הבא שנ
 זבח תורה יכבדני ומה שפרו נשם דרך ארואנו
 בישע אהים ואמר יהושע עבד לוי בזמן שבית
 המקדש קיים אדם מקריב עולה שפר עולה ביו
 מנחה שפר מנחה ביו אבל מי שדעתו שפלה
 מעלה עליו כלו הקריב כל הקדצנות כולן שפר
 זבחי אהים רוח כשברח ולא ענף לא שאיך תפלתו
 כמאסת שכ לב כשבר ונצבה אהים לא תצדה

ואם תקריב מנחת בכז לוי זו מנחת העומר
 מניח היא באה מק השעורים יכול חמץ החטים
 אמר לעזר נאמ לא אביב וכאמ בזמני אביב
 מה אביב האמור במעדים שעורים חמץ לא
 יכול חמץ החטים כשהוא אומ בשעת הלחם שמקריב
 ביום עצרת סלת תהיינה חמץ תאפינה בכורים
 לוי כמצאנו למדיים שבכורים שנאמרו בפסד
 שעורים הק שאם אין אתה אומ כן אין שתי הלחם
 בכורים וישמעל צדו שלר יוחם בק בדוקיה אומ
 יכול הצא מק הכוסמין ושכולת שועל והשיפון
 נדון הוא ומה אם החטים שפרו לשאר מנחות
 לא שפרו למנחת העומר יצא עוסמין ושכולת שועל
 ושיפון שלא שפרו לשאר מנחות אינו דין שלא
 יוכשרו למנחת העומר שעורים יוכחו שלא
 כשרו לשאר מנחות וכשרו למנחת העומר לא
 אם אמרת בשעורים שמנחת שוטה באה מה
 תאמ בכוסמין ובשכולת שועל ובשיפון שאין
 מנחת שוטה באה מה יצאו החטים מק הלח וקומן
 ושכולת שועל והשיפון מקל וחומר אביב
 קלוי באש מלמ שמהבהבן אותו באור כלי קיים
 זו מצות קלי צדי ו מאיר וחכמ אומ אין אומלך
 לשון קלוי לא בצד אחר ואצוב שלקלאי היה
 שם מכוך כמין כפה כדי שיהא האור שולט בו
 אביב קלוי באש גדש דצר שהול קלנו אביב
 יכול יקלנו גדש חל באש הפסיק העכך
 כרמל דך מל ופי הוא אומ ואיש בא מבע עשיר
 ויבא לאיש אהים לחם בכורים עשירים לחם שעורים
 וכרמל בעקלנו כרמל דך מל בעקלנו צא
 לנו ואכלנו ונווי היה ופי הוא אומ כתפלה
 באה ציס לישא ולית ונתחטא באה ציס ופי הוא
 פי יט הדרך לכבדי ירתה ראתה כלתה כולהו
 לשון כוטרדיקון תקריב מנחת בכורים תל לפי
 שפרמל מצוה להביא דך מל לא מצא דך מל
 יביא יבש מצותו לבוא מק הקמה לא מצא יבא
 מק הקציר ומניח אף מק העליה תל תקריב את
 מנחת בכוריק מכל מקום בכוריק יכול בכורי

יצא עוסמין ושכולת שועל ושיפון
 יצא עוסמין ושכולת שועל ושיפון
 יצא עוסמין ושכולת שועל ושיפון

כעלסה כושא
 ועולה ומחטא
 ופי הוא אומ

דבש הותר בשיירי מכחות' ושאר לא הותר בשיירי
 מכחות' הא לפי שיש בשאר מה שאיך בדבש ונדבש
 מה שאיך בשאר צדק לומר כל שאר ועדל לומר כל
 דבש' ומניח המעלה מבשר חטאת ומצור אשם
 ומצור קדשי קדשים ומצור קדשים קלים וממות
 העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושיירי מכחות
 השאר ומן הדבש עובר בלא תעשה תל' כי כל שאר
 וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לז' כל שיש ממנו
 לאשים הרי שאריתו בכל תקטירו' קרבן ראשית
 שיהא ראשית לכל המכחות וכן הוא אומר והקרבנות
 מנחה חדשה לז' שתהא חדשה לכל המכחות כ'
 מפא אמרו שאיך מביאין מנחה מן החדש קודם
 עצרת ואם הביא פשו' יכול אם קדמך דבר אחר
 לא יקדמו תל' תקריבו' יכול אם לא קדמו בעצרת
 יקדמו לאחת עצרת תל' אותם' יכול יביא יחיד
 כיוצא בהן כדבה שבה הן מביאין כיוצא בהן חובה
 תל' אותם' המדבח לא יעלו איה' ללא המדבח
 מניח לדבות הכבש תל' ולא המדבח לא יעלו'
 יכול לטעוזה ושלם לטעוזה תל' לריח נחוח לא
 אמרת לא לטעוזה אבל אם העלה שאר ודבש
 לעצים מותר' וכל קרבן מנחתך לו נאמ' עכ"ל
 קרבן תקריב מלח היית אומר אף על העצים
 ועל הדם ועל הנקבים כשהוא אומר קרבן מנחתך
 מה קרבן מנחתך דבר שאחרים באין חובה לויצאו
 העצים והדם שאיך אחרים באין חובה לה' יכול תהיה
 כל המנחה כטעוזה מלח תל' קרבן' הקומק טעון
 מלח איה' מנחה טעוזה מלח איה' לו לא הקומק
 מניח לדבות את הלבונה ארבה את הלבונה שהיא
 באה עם המנחה' מניח לבונה צפנ' עצמה ולבונה
 באה עם לחם הפנים ואימורי חטאת ואימורי
 ואימורי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ואימורי
 עולה ועולת העוף מניח תל' וכל קרבן' במלח
 יכול תצטוו תל' במלח או במלח יכול במלח
 תל' במלח' ולא תשביית מלח הבא מלח שאינה
 שובתת' ואיזו זו קדומית' מניח אם לא מעת'
 יביא קדומית תל' תקריב מלח ריבה' יכול המתנדב

ומה שכתבתי
 שיש בזה
 ומה שכתבתי
 שיש בזה

כא קדומית
 פנים מקום

מנחה יהא מביא עמה מלח כדרך שמביא עמה
 לבונה תל' ולא תשביית מלח ברית אהיה מעל מנח
 וכה"ל הוא אומר מאת בני ישראל עולם' ק'
 אמורה להלך משל ציבור אף לא משל צבור'
 תקריב אף בשבת' תקריב אף בטומאה' תקריב
 מלח גל שהוא' תקריב מלח מכל מקום' וכל כך
 למה גזירת הכת היא שלא להידמות בעובדיה
 ובתקדושת שלה' ולמה כי כל תועבת י' אשר
 עשו לא יהיה לפיכך מזהיר הכת שלא להידמות
 בהן שלא כעטון קדבנות ל' ישראל לא כד' שיתעקן
 בעבודת השם לא בעבודות דברים אחרים שאי
 אפשר שתצטל עבודה מן העולם שלמלא קדבנות
 לא בתקיימו שמים וארץ היבנו דתנך על שזשה
 העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות
 החסדים' אעפ' שכלת עשה צדקה ומשפט כדבר
 לז' מדבח ואומר הנה שמנוע מדבח טוב' ואומר פי
 לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ציוס הוציא את
 מארץ מצ' על דברי עולה ודב' לא מפני שצטצו
 על העבודה ועל הקדבנות שהרי הקדבנות
 תורה לא לומר לך שהעבודה צריכה כוונה' וכל
 המקריב קרבן בלא כוונה בלא לא הקריב והכוונה
 מביאה לידי אהבה ולידי יראה ולידי עת השם ומיד
 קדבנו מתרצה' ואם איה' כוונה איה' אהבה ואיה' יראה
 ואם איה' אהבה ואיה' יראה איה' ידעת השם ואם
 איה' ידעת השם איה' קרבן מועיל' וכך הוא אומר לא
 תצטחו לכם על דברי השקר לאמר היכלי היכלי
 היכלי המה' הגבוב רצוח וכאוף והשבע לשקר' וקטר
 לצעל והלוק אחרים אהים אחרים אשר לא ידעתם
 ובאתם ועמדתם לפת' בית הזה אשר כקרא שמי
 עליו ואמרתם כצלנו' הא למדת שאיך העבודה
 מתקבלת לא בצוונה וכך הוא אומר מי גס צנס'
 דלתים ולא תאירו מדבחי חנם' ובכוונה הוא אומר
 וערבה לז' מנחת יהוה וירושלם' אמ' ר' שמואל בר
 כחמכ אמ' ר' יונת' מאי דלת' שומר רגלך באשר תלך
 לבית האהים שומר רגלך שלא תחטא מעתה חטא
 ותביא קרבן פס' וקלוב לשמע מתת הכסלים

אעפ ששחטו שלא לשמו השלמים אעפ שלא
 כמק עשה לך אשה לך אשה לשם אשים לך
 לשם מי שעשה את העולם מכאן אמרו לשם
 ששה דברים קצבה כדבא לשם קצבה לשם קצבה
 לשם שם לשם אשים לשם ריח לשם נוחח חטאת
 ואשם לשם חטא אמר יוסי אף מי שלא היה
 בלבבו לשם אחו מכללו פשר מפע שהוא תנאי
 בית דין הוא שאיך המחשבה הולכת לא אחר
 העובד את החלב המכסה את הקרב אתהו
 המכסה את הקרב אתהו המכ את הק מהתל
 לפי שכל חלב וכל דם לא תאכלו כי כל אכל
 חלב וכדומה יכול אף חלב דפכות בכלל תל את
 החלב המכסה את הק אוציא את חלב החולק ולא
 אוציא את חלב המוקדשי תל את החלב המכסה
 את הק יכול לא יהא בכלל אזהרה אצל יהא בכלל
 עמוז הקרב תל את החלב המכ את הק את
 החלב המכסה את הק לא שעל הדסכות ואיזה זה
 שעל הכרס ושעל המקום ושעל בית הכוסות
 ואת כל החלב אע על הק ישמעלא אומ להביא
 את החלב שעל הקיבה ול עקיבה אומ להביא
 את החלב שעל הדקין חלב הקיבה תרתי האוי
 חמצא ובר חמצא חר קתים וחז לא קתים ולא
 ידענא חד מניהו רב חונא בר חיננא ורב חונא
 דרב כהנא תרויהו משמא דרב כהנא אמרי בר
 חמצא קתים חמצא לא קתים אמר רב טאבות
 יפה פוחהב מכוח האב הי חמצא והי בר חמצא
 תא שמע דאמר רב כהנא איבהו אכלי לדידך מקתים
 כמי לא ליקתוס דאקשתא כולי עלמא לא פליגי
 דאמרי דאיתתא אייא אמר רב אמר מקמצי
 וכאמר רב יבא מעוס זקן אחד מקמצי אמר רב
 הוה קאימנא קמיה דר אמר וקמיין יהי ליה ואכל
 שמאניה דר חנינה הוה קאים קמיה דר חנינה
 אמר ליה קמיין הצח לך חזיה דהוה קא מהסיס אמ
 לך בצלוי את גוס שרי ואת שתי הכליות לא
 בעל כוליה אחת ולא בעל שלוש ואת החלב
 אשר עליה לא הצטר שעליה ולעט איסור ואת

החלב אשר עליה לא שבתוך כד אמרינן לוב
 שבתוך הכוליה ל וי חייא חד אפר וחז שרי
 ראבא ממרטיט ליה ר יוחנן ממרטיט ליה אמ
 רחמנא שעל הכליות ולא שבתוך הכליות
 אשר על הפלס זה חלב שביק הפקוקלות דברי
 ר עקיבה ר יוסי הגלילי אומ להביא את החלב
 שעל העוקק ר ישמעלא אומ מה חלב המכסה
 את הק קרום בקלף אף איך לא קרום בקלף ר
 עקיבה אומ מה חלב המכסה את הק תותב
 וקרום בקלף אף איך לא תותב וקרום בקלף
 אשר על הפלס ולא שבתוך הפלס איני
 והא אמר רבא אמר יהודה אמר שמואל תרביא
 דתותי מתב אסיר אמר אבוי בהמה בחייה
 פרוקי מפרקא אמר ר יוחנן אנא לא טבא
 ולא בר טבא אנא לא כהירכא בר הוובי מירושא
 בהמה בחייה פרוקי מפרקא ואת היתרת על
 הכבד דבר שקול שיטול מג הכבד על היתרת
 מג היתרת על הכבד וכשהוא אומ ואת היתרת
 מג הכבד מג החט הקטיר המצב לימד שיטול מג
 הכבד על היתרת יסירנה מכלל שמקירה הכל
 והקטירו אותו והקטירו והקטירם מה תל
 והקטירו אותו הפשר לא הפסול והקטירו שלא
 יערב חלבים בחלבים והקטירם כולם כאחת
 נאם לא אשה ולא נאם לחם ונאם למט לחם
 ולא נאם ריח נחח ונאם למט לריח כנחח ונאם נאם
 לשם מביק לית את האמור בכול בכל אחו
 תל אשה אשה לוגזירה שוה מה תל שלמים
 מג הבקר ומה תל שלם מג הצאן לפי שישבב
 הבקר מה שאין צב הצאן ובצ הצאן מה שאין
 בצב הבקר בצ הבקר כתרבה בנקבים ובצ הצאן
 כתמעט בנקבים בצ הצאן כתרבה בצצור וב
 הבקר כתמעט בצצור הא לפי שישבב הבקר
 מה שאין בצב הצאן ובצב הצאן מה שאין בצב
 הבקר צדק לומ שלמים מג הבקר וצדק לומ
 שלמים מג הצאן כפר אונקבה הזכר ודאי
 והנקבה ודאי לא פומטוס ואנדריגנס פשב

עיקרי המעט והן
 ארבע עמאה בעל פה
 תרביא דתותי מתב והו
 אשתי פתילות שעל
 העוקק אלגז והו
 חלב שעל הפלס

אפר
 יהי דבכ כן כלתוב
 אלפי תלג שמלות
 לעמו תותביה למשכא

זכור אע

ר' יוחנן ברי ר' חנניא

אקטע
 ודלמי
 בה

כל יחיד ויחיד תלך בכוריק מלמ שאינה צאה לא
משלצבור דברי ר' עקיבה ר' שמעון אומ כח
בכורים וצאם להלך בכורים לבי מה בכורים ל
האמור להלך משלצבור אף בכורים לבי האמור
משלצבור ונתת עליה שמך עליה לא על לחם
הפנים ושמת עליה לבנה לא על מנחת
מנחה לרבות מנחת יוס השמיני ללבונה היא
פרט לשתי הלחם שלא יטענו לא שמך ולא לבונה
ואם צח שלם קדצכו ר' יהודה אומ כל
המביא שלמים מביא שלום לעולם איך לא
שלמים מביא לרבות את התורה שהוא מביא
ומביא לרבות את העולה ארצה את העולה שהיא
צאה בכזר ונדבה ומביא לרבות את הצבור ואת
המעשר ואת הפקח שאין באין על חטא ומביא
לרבות העוף והמכחות והיין והלבונה והעצים
תלך שלמים קדצכו האכל המביא קרבן מביא
שלום לעולם לא שלמים שהכל שלמים בהם
הדם והאימורק למזבח והחזה והשוק לכהנים
והבשר והעור לבעלים ר' שמעון אומ מביא
שלם מביא שלמים ואין האומ מביא שלמים איך
לא שלמים שהן מביא שמחה מביא לרבות את
התורה ארצה את התורה שהיא שמחה בשלם
ומביא לרבות את העולה וג' כל מעלה תלך קרבן
שלמים האכל קרבן שהנא מביא היה שלם מביא
היה אומ אינו מביא הבקר לרבות אחד עשר
לעטף מעשר מן הבקר להוציא את התשיעי
מה לאית לרבות אחד עשר ולהוציא את התשיעי
אחר שריצה הכות מעט שתמצא אומ אימתי
הקודש עושה תמורה לפטו או לאחריו הוי אומ
לאחריו מרבה אנו את אחד עשר שהוא לאת
הקדושה ומוציא אכ את התשיעי שהוא לפט
הקדושה הוא מקריב היחיד מביא שלם בצבה
אין הצבור מביא איך שלמים בצבה דבר לרבות
את הולכי כקבה לרבות את התמורה איך לא
ולדות ותמורות שלתמימים ולדות ותמורות
שלבעלי מומין מביא תלך אס דבר לרבות ולדות

פירוש למצאתי לר' עקיבה

בעלי מומין לו הן בעלי מומין כל שקדים הקדיש
את מומין הא אס קדים מוס קצוע לה קדיש ונפדו
הרי לו בהקדש כספים ר' יהודה אומ הרי הוא
אומ ארי ודוב הפה עבדיך איך לא ארי ודוב
מביא לרבות את הארי עם הדוב ואת הדוב עם
הארי תלך אס את הארי גם הדוב הפה עבדיך
וקמך ידו ולא ידצכו ידו לא יד עבדו ידו לא
יד שלוחו ידו על האש לא ידו על גבי ידו על
ראש לא ידו על הצואר וכו' כל מעלה מלך שקומך
בשתי ידיו בכל כוחו על ראש הצהמה ואומ עליה
שירות והודאות לשם קדצכו קדצכו קר לרבות כל
בעלי קרבן הלא ידיו הוא מה אס תכופה שהיא
כוגרת בחיים ובשחופים נתמנעה בחצרי קמיונה
שאינה כוגרת לא בחיים אינו ידיו שתתמנעו
בחוצרי קדצכו קדצכו קר לרבות כל בעלי קרבן
קדצכו קדצכו קר לא הצבור והמעשר והפקח
ושחטו ושחט אותו ושחט אותו מה תלך לפי ש
כי ירחק ממך המקום וזבחת צרחוק מקום ארצה
זבח איך אתה זובה במקום פרט לחולץ שלא שחטו
בעזרה איך לא תמימים שהן בעלים לקרבן
מביא לרבות בעלי מומין ארצה את בעלי מומין
שהן מביא מביא לרבות את החיה ארצה את
החיה שהיא בשחיטה כצחמה מביא לרבות את
העופות תלך ושחטו ושחט אותו ושחט אותו אומ
אתה שחט במקום איך אתה חולץ במקום יכול לא
ישחטו ואם שחט יהא מותר באפילה תלך כי ירחק
ממך המקום וזבחת ואכלת מה שאתה זובח צרחוק
מקום את אוכל איך את אוכל מה ששחט במקום
פרט לחולץ ששחטו בעזרה יכול לא יאכלנו אבל
יטילנו לכלב תלך לכלב תשליכו אותו אותו את
משליך לכלב איך את משליך לכלב חולץ ששחטו בעזרה
בעל פתח אהל מועד לפי אהל מועד לפי אהל
מועד להכשיר את כל החי קל חומץ בצפון ר'
ליעדל אומ פתח אהל מועד להכשיר בצפון אס
כ' למה נאמ' פתח שיהא ההיכל פתוח ואם שחטו
קודם פתיחת ההיכל פסול והקריב תצריך

אעפ

ויקרא אל עשרה

אשת אביו ועל אשת אחי אביו ועל אשת בנו
 ועל אשת אחיו ועל אשת איש ועל הנדה ועל
 הזכור ועל אביו ועל אחי אביו ועל הבהמה וה
 והאשה המביאה את הבהמה עליה העובד ע"ז
 הכות מקדשו למולק בעל אוב בעל יעונכ ה
 המחלל את כשבת העושה מלאכה ביום הכפורים
 האוכל ושותה ביום הכפורים האוכל חמץ בפסח
 האוכל חלב האוכל צם האוכל נותר האוכל פגול
 השותק קדשים בחוץ האעלה קדשים בחוץ המפס
 כמות שמך המשחה הקל בשוק המשחה ומפס
 את הקטרות ומהוא הקרב אס שגה בעז מביא
 שעירת עזים ביק שחיה הינט או נשיא אונת
 ואס בשאר הארבעים ושתיים שגה אס הינט הוא
 מביא פשבה או שעירת ואס נשיא הוא מביא
 ואס בהק משיח הוא מביא פר לחטאת וזה הקרב
 הוא הנקרא חטאת קבועה בכל מקום ועשה אחת
 יכול עז שיכתוב את כל השם או יארוג את כל
 הצבד או עז שיעשה את כל הנפה תל מאחת או
 מאחת יכול אפלו כתב אות אחת אפלו אדחוט
 אחי אפלו עשה בית אחי בכפה ובכזה תל עשה
 אחת הא כיצד עז שיעשה אחת מהנה צד הנקרא
 הנה עז שיכתוב שתי אותיות עז שיארוג שכו
 חוטף עז שיעשה שכו בתים בכפה ובכזה
 ועשה מאחת מהנה מלך שהוא חייב על כל אחת
 ואחת בפע עצמה שאם עשא כול בעלם אחי
 חייב ארבעים ושלוש חטאות לא אחת מהנה
 לחייב על כל שם ושם ולחייב על כל גוף וגוף שאם
 בעל ביאה אחת שיש בה שמות הנה חייב על כל
 שם ושם בעל גופי הנה שה מניס אחי
 חייב על כל גוף וגוף אמר עקובה שאת אחת
 גמלי ואת ל יהושע באטלס שני מניס שהלכו
 ליקח בהמה למשתה בנו שלרוב גמלי הבא על
 אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו בעלם אחי
 מהו חייב אחת על כול או על כל אחת ואחת אמרו
 לי לא שמענו אצל שמענו צדא על חמש עשין
 כדות בעלם אחי שהוא חייב על כל אחת ואחת

אין חייב על מצות עשה או יכול שאם מוציא
 את מצות עשה שבכזה תל כל מצות ריבה
 מה ראית להוציא את כל מצות עשה ולהוציא
 עשה שבכזה אחי שריבה הות מעט מוציא אנ
 את כל המצוות שאין בהן בלא תעשה ומביא אכ
 מצות עשה שבכזה שיש בה בלא תעשה ואיך
 מצות עשה שבכזה שהיה משמש עם הטורה
 ואמרה לו נטמאת אומריק לו פרוש באצרות ואם
 פירש בקשויו חייב חטאת כבועל נדה אשר לא
 תעשינה יכול דברים שזדונם כרת ודברים שאין
 זדונם כרת תל להלך תורה אחת יהיה לכס לעשה
 בשגה הרי כל העושה בשגה בעז מה עז
 שהיא מעשה שחייב על זדונו כרת ועל שגתו
 חטאת אף כל מעשה שחייב על זדונו כרת ועל
 שגתו חטאת או מה עז מיוחדת שחייב על
 מיתת בית דין אף איב מרבה לא את מחוייב
 בית דין תל ונעלם דבר ואם כי יפלא ממך דבר
 למעט ביק צם לדם מה להלך דבר שחייב על זדונו
 כרת אף לא דבר שחייב על זדונו כרת או יכול
 שאם מרבה את המגדף והמקבל עז צאה תל אש
 לא תעש יצאו לו שאין בה מעשה או יכול שאם
 מרבה מכה אביו ומקלל אביו וגבב גפס ונביא
 שקל וזקק ממרא וצק סורד ומורה והרוצח והמנשך
 תל תורה אחת יהיה לכס לעשה בשגה מה להלך עז
 שחייב על זדונה כרת אף לא דבר שחייב על
 זדונו כרת יצאו לו שאין בהן כרת מכה אמרו
 שמונה וארבעים עבירות בתורה שחייב על זדונם
 כרת יצאו מהן קרבן ססת ומלה שהן מצות עשה
 ואין חייב עליהן חטאת והמגדף לפי שאין בו
 וטומאת מקדש וקדש בקרבן עולה וזרע ואיך
 בחטאת קבועה כמצאו כל העבירות שחייב עליהן
 שגת חטאת קבועה שלש וארבעים ואלו הן הבא
 על אמו ואם משנה ואם אמה ואם אביה על בתו
 ועל בת בעל ועל בת בנו על בת אשתו ועל בת בעל
 ועל בת צנה על אחותו ועל אחותו סתמות ועל
 אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל

היי חייב על כל אחת ואחת

זלמה נאמ' כעצ' לרבות פסח לילה: וכשהוא אור
אם כעצ' לרבות פסח שבער זמנו ולרבות שלום
הצאים מחמת הפסח לכל מצות שלמים שיטענו
סמיכה ונסכים ותנופת הזה ושוק' הוא היחיד נשא
שלמים כעצ' ואיך הציבור מציאין שלמים כעצ'
והקריב מצבה השלם כלמעלה חלבו האיה
להביא את החלב המעוק לילה זה חלב שבע' הפקוקלות
דברי ר' עקיבא: ר' יהודה אומר חלבו האיה הקיש
חלבו לילה מה חלב בשע' לאיך אף איה בשע' אף
איה יכול יהיים בה מצות איה תל' תמונה או
תמימה יכול יטלנה עסק שזרה תל' לעמדת העצה
או לעמדת העצה יכול לא יכנס לפנים מן העצה
תל' ירנה יכנס לפנים מן העצה: מאי עצה עז
מקום הכליות: עצה ממקום שממנו עצה ויצאו
ואיצו זו כליות: ונתנה כליות ועצות וכך הוא
אומר מי שת בצוחות חכמה היא אמת חפצת בטוחות
כווחות לו הכליות שהן בטוחות ואומר אברך את ר'
אשר יצננך אף לילות יקדוך כליות: את החלב
את הקרב ואת כל החלב אל שבהק מה תל' שיפול
יתרבה בחלב ופנות הואיל ונתרבה בילה יתרבה
בחלב ופנות תל' את החלב המנ' את הק' ואת כלקח
אל עז הק' איך לך לא מה שאמור בענין: משום
ר' ישמעאל אומר לפי שיעצ' לדון בחוש החזק
הכל' לכללו בפירוש: והקטירו שלא יעדר חלבים
בחלבים' לחם אשה לילה לימז על החלבים שהן
לחם: ואם עז קדבנו הפסיק הענין שלא תהא
העז טעובה איה: והקריב ממנו מן המואבר'
קדבנו אשה לילה את החלב המ' את הק' ואת כלנה
אל על הק' מה תל' שיכול יתמעט מכול' הואיל
ובתמעט במסכים תל' את החלב המכסה לרבות את
כול': והקטירם כולם באחת לחם אשה לרוח
נחוח שלחלב לילה לחייב על החלב מעילה: וא
כל חלב לילה משום ר' ישמעאל אמרו הרי הוא אומר
אך בצור שור או בצור כשב או בצור עז לא
תפדיק קדש הם את דגם תזרה על המז' ואת חלבים
תקטיר למדכו לצפור שהנא כוען דמים וחלבים

מצות

קדש בתוח

למעשה ולפסח מענין כשהוא אור ודס צבאיך ישפך
על מצבת ר' אהיך והצאתה לכל שיכול איך לילה
דגם חלבים מענין תל' כל חלב לילה חקת עולם לבית
העולמים' לדלתתכם שיכרהו הדבר לדורות: בכל
מושבותיכם בארץ ובחוץ לארץ: כל חלב וכל דם לא
תאכלו ליהויה אומר חלב ודס הקיש חלב לדס מה
החלב בשע' לאיך אף הדס בשע' לאיך נחמ' אומר
איך בהם לא אזהרה אחת' יכול אף דס פסוק
המוקדשין יהו חייבי' עכו משום שע' לאיך תל' רק
הדס לא תאכל אף בה' לא אזהרה אחת' איך לילה
דגם חלבים מענין תל' חלב ודס הקיש חלב לדס מה
הדס בלאו אחת אף החלב בלאו אחת' בתוך שיצא
הצבור מכלל פסולי המוקדשין יכול יהו חייבי' עכו
משום שע' לאיך רק את דגם לא תאכל איך בק
לא אזהרה אחת' איך לילה לא דגם חלבו מענין תל' חלב
ודס הקיש חלב לדס מה הדס בלאו אחת אף החלב
בלאו אחת' דבר אל בני ישראל בני ישראל מציאין
חטאת איך הקיים מציאין חטאת איך ירדך לומר על
מצוות שלא יבטלו עולה בעכ' לא אף מצוות
עולה בכ' כח איך מציאין עולה חטאת' או בני ישראל
מענין לרבות את הקדשים ואת העבדים תל' כפש כ'
תחטא בשגגה' על השגגה הוא מציא ואינו מציא
הצדק: כהן כהן בשגגה ונאמר בשעיר בשגגה ונאמר
בשעירה בשגגה מה תל' לפי שגם בפס' מה שאיך
בשעיר ובשעיר מה שאיך בשעירה השעיר נתרבה
בצבור ושעירה לא נתרבת בצבור: שעירה נתרבת
בגז' ושעיר לא נתרבה בגז' לפיכך ירדך לומר
בשגגה בכול': מצוות ר' לא מצוות המלך ולא
מצוות בית דין: מכל מצוות ר' ולא כל מצוות ר'
פרט לשמיעת הקול ולבטוי שפתים ולט' ואת מקדש
וקדשין: מכל מצוות ר' שומע איך ביק' עשה בלילה
תעשה תל' אשר לא תעשינה: או ציא את מצוות עשה
הקלה ולא אוציא את החמורה תל' אש' ואת עשין
או ציא את כל מצוות עשה שיש' חייב' ואת
ולא אוציא את הפסח ואת המילה שיהי' על חלבות
תל' אל לא תמז' על מצוה שהיא אש' ואת עשין

אך

ואם לאו פטור או מה הציבור אם הורו ועשו אחרים
על פיהם חייביק יכול אף משיח אם הורה הוא ועשו
אחרים על פיו יהא חייב תלך אשר חטא עלמה שחטא
הוא מביא לא על מה שחטאו אחרים והקריבע
חטאתו סגל שהוא מביא חטאתו משעבר שאיך
כהן העובד וביק כהן שעבר לא פרי יוס הכפורים
ועשירית האיפה שבכל יום אבל לפי הצא על כל
המצוות שניה שוויק האל והוא משיח יכול חטא
עם הציבור יביא פרי לעצמו תלך אשר חטא הוא
חטא לעצמו מביא לעצמו חטא עם הציבור מתכמו
לו עם הציבור פרי יכול דקן תלך בן אוב יכול קטל
תלך פרי הא פיצוץ בן שלש שנים כלברי חמל למאיר
אומ אף בני ארבע ובני חמש בשנים לא שאיך
מביאין את הקנים מפני הכבוד ל יוסיק הקליל אומ
מה תלך ופרי שני בקר תקח לחטאת אם כלמדיקה
שנים והלא כבד באמ ועשה את האחד חטאת ואת
האחד עולה לכו ואם כן למה באמ ופרי שני בקר
שיהא בן שתי שנים ל שמענו אומ כל מקום שנעלה
סתם בן שנה שני ועגל וכבש בני שנה בקר בן שתי
שנים שני קח לך עגל בקר לחטאת ואילך לעלה חתי
תמימים אף בשנים מה איך בן שתיים אף בקר בן
שתיים פרי סתם בן שלש שנים אף בני ארבע אף
בני חמש שנים בשוויק לא שאיך מביאין קנים מפני
הכבוד והביא אף לאחר יוס הכפורים אתהפי
פרי הוא מביא אינו מביא חילופי וסמך ידו על
ראש הפר לדבות פרי יוס הכפורים לקמיכה הלא דין
הוא מה אם זה שאינו טעון שני ודו יוס ואינו טעון
אחד טעון סמיכה פרי יוס הכפורים שהוא טעון שני
ודו יוס וטעון אחד אינו דין שיטען סמיכה לא אם
אמרת בזה שהוא בא על עבירות מצוה ידועה
בפרי יוס הכפורים שאינו בא על עבירות מצוה
ידועה הווייל ואינו בא על עבירות מצוה ידועה
לא יטען סמיכה תלך וסמך ידו על ראש הפר לדבות
פרי יוס הכפורים לקמיכה ושחט את הפרי תכף
לקמיכה שחטא לפע יד בצפון ולקח באמ לקיחה
ונאמ לחל לקיחה מה לקיחה אמורה להלך בכל אף

באין בבל ולקח המשיח איך לא המשווח
בשנת המשיחה מרובה בבעדים מניק תלך הכהן
אם סופינו לדבות כהן אחר מה תלך ולקח המשיח
לא מצוה שיקבל כהן משיח ואם קיבל כהן
עבודתו כשרה מדם הפר מדם הכפוש
העור ולא מדם התמצית והביא אתו כשר לא
פסול אתו לא אהל מועד למעט שאר קרבנותיו
שלא ינתן מדמם על מזבח הזהב וטבל לא
המספג וכבול והזה על כל הקזייה טבילה
אצבעו באמ כהן אצבעו ונאמ להלך אצבעו מה
אצבעו האמורה לחלך הימנית המיומנת שבימין
אף אצבעו אמורה כהן הימנית המיומנת שבימין
בלם שיהא בדם כדי פובילה והזה לא המטיף
והזה לא הזורק מן הדם מן הדם שבעט שבע
פעמים לא שבע טפי שבע פעם שיהא מונה
שבע פעם לא אצבעו שבע פעם מלמ שכול
מעכבין שכל ההזיות שבע פעם מעבדות זו את
זו לפי יד יכול על כל הבית תלך את פני הפינות
או את פני הפינות יכול כולה תלך הקדש מלמ שהוא
מכונן ככהד הדיים ונתן הכהן מן הדם שבעט
על קרן קרנות הדי שנים ולמטה הוא אומ על קרן
קרנות הדי ארבע דברי ל שמענו ל יהודה אומ
אשר באהל מועד לדבות כל קרנות שצחל מועד
מזבח קטרת הקמים שיתחנך בקטרת קטרת
שתהא משל צבור קמים שיהוא כל קממנה לתוכו
לפע יד מה תלך אמ ל כחמיה לפי שמענו בפרו
הבא ביום הכפורים שהוא עומד לפנים מן המזבח
ומזה על הפרכת בשעה שהוא מזה וכך מזה על
הקרנות יכול אף זה כן תלך קטרת הקמים לפע יד
איך הכהן לפע יד ואת כל דם הפר ישפך לדבות
דם פרי יוס הכפורים לשפיכה ישפך לא יטיף
ישפך ולא יזה ישפך ולא יזרוק ל יסוד מזבח
הטלה לא על יסוד מזבח הפנימי הלא דין הוא
מזבח החיצון זכה במת דמים ולמזבח הפנימי
זכה במת דמים מה מזבח החיצון מקום מתקדשו
שם מת דם יסוד אף מזבח הפנימי מקום מת דם

לפניו שיהיה שפאצני

ל

אנו שהדברים קל וחומר תכשיט אהרן שלשה
שמותו הציבוהו שלשה גופי משם אחד ולא
קלקא להו והיכי משבחת לה בדישעא בר דשיעא
כגון שבא על אמו וילדה שתי בנות צא על אחת
משתי הבנות וילדה בן הלך הבן וצא על אחת
אמו שהיא אחותו ואחות אביו ואחות אמו אמרו
לו ומה הצא על חמש נשיו כדזת בעלם אחי שהי
משם אחי חייב על כל אחת ואחת אחותו שהיא
אחות אמו שהיא אחות אביו שהי שלשה שמות
אינו דין שחייב על כל אחת ואחת מה לחמש נשיו
כדזת שהי גופי מוחלקין תאמי באחותו שהיא אחות
אביו ואחות אמו שהיא גוף אחי תל עדות אחותו
גלה לחייב על כל אחת ואחת שהיא אחות אביו שהיא
אחות אמו הואיל וגלי לחמצי עדות אחתו מכלם
שהוא חייב על כל עם נשם ועוד שאלי עקיבה
אבר המדולדל בבהמה מהוא אמרו לולא שמענו
אבל שמענו באבר המדולדל באדם שהוא טהור
שכל היו מוכי שהי שצירושלם עושין הולך לו
ערב פחים אצל הלופא וחזתו כועז שהוא מעת
בו כשערה תוחבו באירה ובמשך הימנו והלא
עושה פסחון והלופא עושה פסחון ולואי אנו שהצגים
קל וחומר ועוד שאלי עקיבה השוחט המנשה
זבחים בחוק בעלם אחי מהוא חייב אחת על
כול או אחת על כל אחי ואחי אמרו לולא שמענו
אמר יהושע שמעתי באוכל מזבח אחי בחמשה
תמחויי בעלם אחי שהיא חייב על כל אחי ואחי
משום מעלה ולואי חזי שהדברים קל וחומר אמר
י עקיבה חזי הלכה נקבל ואם לדין יש תשובה אמרו
לו משבא אמרו לו לא אם אמרת במעלה שעשה
את המאכול טאכול ואת המהנה כנהנה ועיני אמ

המעלה למק חמרונה תואם בכותר שאין בו אחד
מכל או חומר במעלה שחת מחויי מחלקין
ואי התמחויי מחלקין בכותר ואפלו מחמשה זבחים
וכן הלכה אמר ל עקיבה שאלת את ליעקב המנשה
מלאכות הרבה בשבתות הרבה מעי מלאכה אחת
בעלם אחי מהוא חייב אחת על כול או אחת על
כל אחת ואחת אמר ל חייב על כל אחת ואחת מקל
וחומר ומה אם הכדה שאי בה תוצאות הרבה וקטאות
הרבה אינו דין שיהא חייב על כל אחת ואחת
אמרת לולא אם אמרת בכדה שיש בה שרבי
אזהרות שיהא מוקדרי על הכדה והכדה מוזהרת
עליו תואם בשבת שאי בה לא אזהרה אחת אמר
ל הציא על הקטנות יוכיח שאי בה לא אזהרה
אחת וחייב על כל אחת ואחת אמרת ל לא אם אמרת
בצא על הקטנות שאנפ שאי בה עכשיו ישבה
לאחר זמך תואם בשבת שאי בה לא עכשו ולא
לאחר זמך אמר ל הציא על הבהמה יוכיח אמרת לו
הבהמה כשבת טעמא דמילתא כשם שהכדה
היאם שבכתיים מחלקין שאם צא עליה וטהרה
וחזר וצא עליה בעלם אחי חייב על כל אחת ואחת
שהיאם מחלקין בכתיים מחלקין וכמעז חייב על
כל שבת ושבת אנפ שהי מעי מלאכה אחת
משוח יחטא יכול זה המלך תל הכהן או הכהן יכול
המרוצה בברגים תל משיח איך ביק לה משיח
למרוצה ברגים לא סר הציא על כל המצוות בלבד
או משיח יכול משוח מלחמה תל המשיח שאי על
גביו משיח יכול משיח על הקודמות תל משיח יחט
כשיחטא והוא משיח טא ועודו הדיוט
אם חטא ועודו הדיוט אנפ שבו ויע לו אחי שנתענה
אינו מביא לא קרבן חייב משיח יחטא יכול
גזרה עליו שיחטא תל אם יחטא כשיחטא לא שמת
העם הדי משיח צנוני מנה הציבור אינו מביא לא
על העלם דבר ועם שגרת המנשה אף משיח לא
יביא לא על העלם דבר ועם שגרת המנשה מביא
אמרת אינו חייב עז שיודה לעצמו ויחלה בשגרת
עצמו ויודה לביטל מקצת ולקיים מקצת כיצבור

או שאם להקטועים אתם יכול יהוא חייבין תלכעדות
 ישראל עד שיבשרו כולך ישגו יכול יהוא חייבין על
 שגגת המעשה תל ישגו ונעלם דבר הוא חייבין
 לא על העלם דבר עם שגגת המעשה ונעלם דבר
 לא שתעלם מצוה כולה כיצד אמרו אין כדה בתורה
 אין שבת בתורה אין ענה בתורה יכול יהוא חייבין
 תל ונעלם דבר לא שתעלם מצוה כולה ונעלם
 דבר דבר שאפשר שיעלם ואיזה זה זה דברי תורה
 מכאן אמרו אין בית דין חייבין עד שירוצו דבר
 הצדוקין מוודין בו שאין לו מקרא מסורש תנודת
 אבל אמרו יש כדה בתורה אבל הבא על שומרת
 יום כנגד יום פטור יש שבת בתורה אבל המוציא
 מרשות היחיד לרשות הרבים פטור יש ענה בתורה
 אבל המשתחוה לה פטור יכול יהוא פטורין תל ונעלם
 דבר דבר לא כל הגוף קא קשיא אמרת דבר לא
 כל המצוה ואיזה זה דבר שאין הצדוקין מוודין בו
 והרר אמרת הבא על שומרת יום כנגד יום והמוציא
 מרשות לרשות והא הכי נמי כולהו קראיי כתיב
 לא בשומרת יום כנגד יום תפתר שראת בנין ולא
 דאת ביום וקלא כי אמר ימס רבים אמר משמעונים
 לילה וכן מוציא מרשות היחיד לרשות הרבים
 תפתר בדריקה וקרא כי אמר איש ממקומו
 אמר וכן המשתחוה לעג תפתר כגון שהשתחוה בלא
 פשוט ידים ורגלים וקרא כי אמר לא תשתחוה להם
 דמשמע בפשוט ידים ורגלים ואילן לא הורו בית
 דין ועשו יכול יהוא חייבין תל הקהל ועשו ההוריה
 תלויה בבית דין והמעשה תלוי בקהל מצות
 לא מצות המלך ולא מצות בית דין מצות האמורות
 כאן מכל מצוות לא כל מצוות פרט לשמיעת
 הקול ולבטוי שפתים ולטומאת מקדש וקדשיו
 אמר לא תעש ואשמו כשם שנפילעין מן היחיד כך
 נפילעין מן הצבור ונודעה ידעו שהורו וטעמה
 הורו יכול יהוא חייבין תל ונודעה החטאת לא שידעו
 החוטאים אשר חטאו והקריבו חטאו שני שבטים
 מביאים שני פרים חטאו שלשה מביאים שלשה או
 אינו לא חטאו שני יחידים מביאים שני פרים חטאו

שלשה מביאים שלשה תל הקהל הקהל חייב וכל קהל
 וקהל חייבין הא כיצד חטאו שני שבטים מביאים שני
 פרים חטאו שלשה מביאים שלשה ושאר שבטים
 שלא חטאו מביאים על ידיהם כל פר שאף אן שלא
 חטאו מביאים על ידי החוטאים לכך באו הקהל לחייב
 כל קהל וקהל דברי ר' יהודה ומניין שכל שבט ושני
 קריו קהל שני ויעמוד יהושפט בקהל יהודה תכן
 רבין כל העלם דבר של צבור ושערי עג כמחלה
 גובין לה ואין באין מתרומת הלשכה הא כיצד
 הורו בית דין ועשו כל הקהל או חבץ העושים
 ובית דין חייבין גובין מכל השבטים כל מכל שבט
 ושני ומביאים שנים עשר פרים שני והקריבו הקהל
 כל שבט ושני קריו קהל וכולן חטאות ואם בעג
 שגגו מביאים שנים עשר פרים לעלה ושנים עשר
 שעירים לחטאת והן הנקראים שעירי עג הורו
 בית דין ועשו מעוט הקהל בית דין פטורין והעושים על פיה
 חייבין וכל אחד ואחד מביא חטאתו תנא ברי
 רוב בתי רוב מנין העושים פטורין ובית דין חייבין
 כיצד רוב בתי חטאו שבעה שבטים ואעפ"י שהן
 מעוט ישראל במנין הואיל והן רוב השבטים בית דין
 חייבין כיצד רוב מנין חטא שבת אחד והיה מנין
 רוב כל ישראל בית דין חייבין הואיל והן רוב ישראל
 במנין ואין קריו קהל לא ישראל שבארץ ישראל שני
 ויעש שלמה את החגה וכל ישראל עמו קהל גדול
 מלבוא חמת עד כחל מצד הללון קרוין קהל דאין
 שבחוצה לארץ קרוין קהל ושני מנשה ואפרים
 אינן חשובין לשנים בענין זה וסמכו זקני תנו
 רבין יכול זקני מן השוק תל זקני העדה יכול קטנים
 הממועטין שבעדה תל העדה המיוחדים שבעדה
 וכמה הן וסמכו שנים זקני שנים אין בית דין שקול
 מנסיפין אחד הרי המעשה דברי ר' יהודה ר' שמעון
 אומר זקני שנים אין בית דין שקול מחסיפין אחד
 הרי שלשה ור' שמעון האי וסמכו מאי עבדי ליה
 ההוא מיבעי ליה לגופיה ור' יהודה לגופיה לא צריך
 דאם כן לכתוב לחמשה זקני העדה ידיהם על ראש
 הפל מאי וסמכו למאלי שמעו מינה למטאמי ור'

בעת ההיא

קרבו שם סתק דם יקוץ תל א יקוץ מזבח העולה
 וכשהוא אומ' בעדה א יקוץ מזבח העולה שאיך תל
 לא ללמד שאיך יקוץ לפטמי עצמו וכשהוא אומ'
 בנשיא א יקוץ מזבח העולה שאיך תל אסאת
 לא קיבל מזבח הפטמי שיירי מזבח החיצון הוא
 מקבל דא ובי יקוץ לפטמי עצמו ואסכ' ^{למה}
 נאמ' א יקוץ מזבח העולה שיהא יקוץ למזבח
 שלעולה א יקוץ אשר פתח אהל מעמד זה יקוץ
 מערבי ואת כל חלב פי לרבות חלב פי יום
 הכפורים לשתי כליות וליותרת הכבד החטאת
 לרבות שיערי עג' לכל האמור בענין ידים ^{ממנו}
 מן המחובר כאשר יורם משור זבח השלם מה
 פירש בזבח השלמים שאיך מפירש טא אמה
 שלמים לשמן אף זה לשמן מנה שלמים מבואי ^{שלום}
 לעולם אף זה יביא שלום לעולם אומ' שלם טענה
 הפרש אף זה יטען הפרש איה תל משור זבח
 לשלמי שור לא הקשתנו לשלמי כבש ר יהודה
 בק שמוע אומ' מה שלמים מבואי שלום לעולם
 אף זה מבוא שלום לעולם אומ' זבח שלמי צמר
 דוחיק את השבת ואת הטומאה אף זה ידחה את
 השבת ואת הטומאה תל משור זבח לשלמי שור
 הקשתנו לא הקשתנו לשלמי כבש והקטירם
 הפך על מזבח העולה לא על מזבח הפטמי ^{הוא}
 דין הוא מזבח החיצון זכה במתקנים ומזבח
 הפטמי זכה במתקנים מה מזבח החיצון מקום מת ^{ים}
 קרבו שם הקטר חלביו אף מזבח הפטמי מקום
 בנת דם קרבו שם הקטר חלביו מה אומ' מקיים לא
 תעלו עטון קטרת זרה ועלה בקדשים שלא זכה
 במתקנים אבל קדשים שזכה במתקנים אומ' הואיל
 וזכה במתקנים יזכה בהקטר חלבם תל והקטירם
 הפך על מזבח העולה לא על מזבח הפטמי
 ואת עור הסר ואת כל בשרו על ראשו והוציא
 מלג שהנח מעצמו כולו כשהוא שלם יכול ויצאנו
 שלם תל ראשו וקרענו מנה ראשו זכרנו אמרין לתל
 על ידי טוח אף טא על ידי כיתות אומ' ראשו
 וקרענו אמרין להל על ידי הסט אף טא על ידי

שיהיו כותבות
 שלעולה קרובות
 ליקוץ

הקשתיו

הפטם תל וקרבו ופרשו א מחוץ למחנה חוץ לשלש
 מחנות אתה אומ' חוץ לשלש מחנות א מחוץ למחנה
 אחת כשהוא אומ' בעדה א מחוץ למחנה שאיך תל
 שכבד נאמ' ושרף אותו כאשר שרף את חפר הנאשן
 אסכ' למה נאמ' א מחוץ למחנה לית לן מחנה שניה
 וכשהוא אומ' בדש א מחוץ למחנה שאיך תל שכבד
 נאמ' א מקום טהור א שפר הדש ואסכ' למה נאמ' א
 מחוץ למחנה לית לן מחנה שנישית א מקום טהור
 שיהא מקומו טהור ואסכ' א יט הדנו שיהא מקום
 מתוק רחם לכל א שפר הדש שיהא שם דש שיידוס
 את הדש ששם יהא בנת את הדש ר איעזר ב עקב
 אומ' שיהא מקומו משופל ושרף אותו הכשר
 לא הפסול על עניס באש מה תל שכבד נאמ' מה
 שדיפה בפנים ונאמ' שדיפה בחוץ מה שדיפה
 אמורה בפנים עניס כשרים למערכה אף שרפה
 אמורה בחוץ עניס כשרים למערכה תל עניס
 לרבות כל משמע עניס אפלו בקש אפלו בת ^{אפלו}
 בקצבה באש לא בקיץ ולא ברמץ ישח אעפ
 שאיך שם דש ישרף אעפ מצית האור בגופו
 ושרף לרבות את הזר ישרף אפלו בלילה נאס
 הרי זה מוסף על הראשון שתמצא אומ' פיר משיח
 ופר עדה עומד פיר משיח קודם לסל העדה בכל
 מעשיו דאמ' קרא התקוששון וקושן נאמ' מר קשט
 עצמך ואחר כך קשט אחרים ובק את מוצא ביום
 הכפורים וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד קל קהל ישל
 שאינו בדין שיבוא חייב וכפר על החייב א יבוא
 זכאי וכפר על החייב עדת ישראל יכול בכל
 העדה הית מצבר תל העדה ונאמ' להל עדה מה
 עדה אמורה להל כשרים ושלשה אף כאן עשרים
 ושלושה תל עדת ישראל העדה המיוחדת בישראל
 ואיזו זו סנהדרין גדולה היו שבת בלשכת הגזית
 היה אחד מהן גד אומ' מדר או בת א זקן שא ^{ראה}
 בניס יכול יהא חייב תל כאן העדה ונאמ' להל העדה
 מה עדה אמורה להל כול ראוי להוראה אף עדה
 האמורה כאן עז שיהא כול ראוי להוראה לא היה
 מופלג שלבית דין עמהם אומ' אחד מהן איב יודע

פירוש זה
 פירוש זה

שאינו מכחיש תל או כוונתו או חטאתו והציא
אין לי לא שחידדוהו שנים ושתק מניין אפילו ידוע
אפלו קרובים אפלו אשה אפלו שפחה ושתק תל
או כוונתו חטאתו והציא אמר מאיר אם ^{הציא} ^{הוא}
שנים למיתת חמומה לא יציאוהו לקרב הקל אמר
לו י יהודה וכי היאך את אומ' ליהודיה והוא אומ'
כל עצמי לא חטאתי ל' שמעון אומ' יאמ' מזיד ^{אב}
והוא יפטר אמר מאיר אם כתיחלה אמ' מזיד ^{אב}
שומעני לו אצל היהודים עמיהם פלהיום וציא חמומה
אמ' מזיד אב אין שומעני לו כיוצא בזה אמר
מאיר אמרו נזיר אתה ואמ' תנדי היה בלבי ^{שומעני}
לו אצל אם היה מיגנני כל היום וציא חמומה אמ'
היה בלבי אין שומעני לו אשר חטא מהתלבה
מניין אתה אומ' אשתו נדה ואחותו עמו בבית וע'
ושגג ביחית מהך ואין ידוע באיזו סנה עבד חלב
ונותר לפעו אכל אחד מהך ואין ידוע איזה מהך
אפלו שבת ויום הכפורים לפעו ועשה מלאכה
ביק' השמשות ואין ידוע באיזה מהך עשה רבי
אי עזר אומ' מה כפשיך אשתו נדה בעל חייב
אחותו בעל חייב חלב אכל חייב כותל אכל
חייב חילל שבת חייב יום הכפורים חילל חייב
אמ' לו י יהושע ואם כך למה נאמר אשר חטא בה
מלמ' שאינו חייב עד שתודיע לו חטאתי אמר
יוסי לא כחלקו על העושה מלאכה ביק' השמשות
שהוא סטור שאב אומ' מקצת מלאכה עשה
ומקצתה למחר ועל מה כחלקו על העושה בתוך
היום ואין ידוע אם בשבת עשה ואם ביום הכפורים
עשה או על העושה ואין ידוע מעת איזו מלאכה
עשה ל' אי עזר מחייב חטאת ל' יהושע פטר ל'
אמר ל' יהודה פטר היה ל' יהושע אף מאשם תלוי
ל' ישמעאל אומרי' לא כחלקו על דבר שהוא משם
אחד שהוא חייב ועל מה כחלקו על דבר שהוא
משם שמונת ל' אי עזר מחייב חטאת ל' יהושע
פטר אמר ל' יהודה אף בצד שהוא משם אחד היה
ל' יהושע פטר לא כיועד שתי כשי ושת אחותו
עמו בבית כתבו ל' אצל וצא לו אצל ל'

תאכסו זכבים לפעו וכתבו ל' ל' תאכסו וליקט
עכבים עכבים וליקט תאכסו שחורות וליקט לבנות
לבנות וליקט שחורות ל' אי עזר מחייב חטאת
ול' יהושע פטר תמיה אב אם יפטר בזה ל'
יהושע אם כך למה נאמר אשר חטא בה פטר ל'
למתעסק זה הכלל כל שהוא משם אחד ושגג בו
ואין ידוע אם זה חטא או זה כגון שתי נדות שתי
אחיות שבת תמחוי חלב ונקתפק לו אם בא על זו
או בא על זו אם אכל מתמחוי זה או מזה חייב
אצל בשבת מלאכת מחשבת אפלה תורה ^{אין}
חייב עד שילקט כמנו שחישב' והציא אף לאחר
יום הכפורים קרבו בקרבו הוא יוצא אינו יוצא
בקרב אביו יכול לא יצא בקרב אביו בשהפיש
מקלה לחמורה ומחמורה לקלה אצל יצא בקרב
אביו בשהפיש מקלה לקלה ומחמורה לחמורה
תל קרבו בקרבו הוא יצא אינו יוצא בקרב אביו
יכול לא יצא בקרב אביו אצל יצא בקרב עצמו
תל קרבו בקרבו על חטאתו שיהא קרבו לשם
חטאו יכול לא יצא בקרב עצמו בשהפיש מקלה
לחמורה ומחמורה לקלה אצל מקלה לקלה
ומחמורה לחמורה כשר תל קרבו על חטאו ^{מכאן}
אמרו הפריש בהמה על דם שאכל לא יציאנה על
על חלב שאכל ולא עוץ אא אפלו על חלב ^{אכל}
אמש לא יציאנה על חלב שאכל היום אשר חטא
בה והציא את קרבו שיהא קרבו לשם חטאו
שעיר לא שעירה עדים לא חלופין זכר לא
כקבה תמים לא בעל מוס' וקמק ידוע ראש
השעיר לדבות שעיר כחשוק לקמכה דברי ל' יהודה
ל' שמעון אומ' לדבות שעיר עז לקמכה שר ^{שמעון}
אומ' כל חטאת צבור שדמה בכנס לפנים טעונה
קמיכה ושחט אותו לא תמורתו ולמט' הוא אומ'
ושחט אותה ולא ולדה ולא חליפתה ולא תמורתה
מפא' היה ל' שמעון אומ' חמש חטאת מיתות
ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעלה
וחטאת שכיפרו בעליה ושעברה שנתה וכולה
ביחוד אצל ואין את צדיק לומ' ולד חטאת העבור

עשה
כת

ואינו יחיד
ליגע בצואה
סמכה ממש
בגדעה

שמענו אומי מנהאיה אמניא מנזי על צססוף אמ
רחמנא כדי סומפיה ולי יהודה יליף ראש ראש
מעולה ור שמענו ראש ראש מעולה לא יליף
תניא סמיכה וסמיכת זקנים בשלשה מזי סמיכה
ושמיכת זקנים מסמך קאבי וסמיכת פריס מלכו
בשלשה וכן הלכתא ידיהם יד פלי יחיד ויחיד
על ראש הפי פל פועל סמיכה איך שיערי עז
פועל סמיכה ושחט את הפי לפי עז בצפון
וכו כלמעה את פני הפרכת נאמ לא פני פרכת
ונאמ להלך פני פרכת מה פרכת אמר להלך פני
פרכת הקדש ביק שני הצדים אף לא שני הצדים
ועשה כאשר עשה כל יעשה לו מה צורך
ההיות לכלמד שאם חיסר אחת מהן לא עשה כלום
שכן מות שבע מעבדות בכל מקום ומנין למות
אלבע שלפנים שאם חיסר אחת מהן לא עשה
כלום תלך עשה לו ועשה לפי לדבות פריס
הפריס כאשר עשה לפי לדבות פריס משוח
החטאת לדבות שיערי עז או יכול שאמרה
שיערי עז רגלים תל לו מה ראית לדבות שיערי
ולחוציא שיערי רגלים אחו שריבה הכת מיטא
מציה אבי את שיערי עז שחך באיך על עבירת
מצות ידועה ומוציא שיערי רגלים שאיך באיך
על עבירת מצות ידועה וכפי עליהם אעפ
שלא סמכו ונסלח להם אעפ שלא נתק שיערי
הדם מה ראית להשייר בקמיכה ובשיירי הדם
ולפסול בהיות אחו שריבה הכת מיטא משוח
אבי בקמיכה ובשיירי הדם שאיך מעכבי את
הכפירה ופוסל בהיות שהך מעבדות את הכפירה
והוציא את הפי לא מחוץ למחנה חוץ לשלוש
מחנות ושדף כאשר שדף היא מכת אתה אומ
פי משיח קודם לפי העדה בכל מעשיו האיש
קודם לאשה להחיות ולהשיב אבדה והאשה
לאיש לכקותה ולהוציאה מבית השבי וצמק
עומדין בקלקלה האיש קודם לאשה חטאת הקהל
הוא לדבות שיערי עז לשדפה בנה אב הוא לכל
החטאות הקהל שיערפו והלא שיערי רגלים שה

חטאת הקהל יכול שיערפו תל הוא מה ראית לדבות
שיערי עז ולהוציא שיערי רגלים אחו שריבה הכת
מיטא מציה אבי את שיערי עז שהך באיך על
עבירת מצוה ידועה ומוציא שיערי רגלים שאיך
באיך על עבירת מצוה ידועה והלא פריס הכת
אינו בא על עבירת מצות ידועה וטעון קריפה
מה זה מיוחד שדמן ככנס לפנים יצאו שחך
דגם ככנס לפנים חטאת שיהו כל מעשיו לשם
חטאת הוא פירט לששחטו שלא לשמו
דגור נשיא יחטא אמר רבן יוחנן בן זכאי אשרי
הדור שהנשיא שלו מביא חטאת על שרגמו אוס
הנשיא שלו מביא חטאת צדק לומר מהוא על
זדונו נשיא יכול נשיא שבטים ככחשוק תל ועשה
אחת מכל מצותיו שהיו ולהלך הוא אומ ליראה את
היה מה שהיו אמור להלך נשיא שאיך על גבו לא
היה אף שהיו אמור לא נשיא שאיך על גבו לא
היה נשיא יחטא מה תל שיכול יביא על הקדומת
תל נשיא יחטא כשיחטא והוא נשיא לא כשיחטא
והוא חייב נאם חטא ועודכן הדיוט אעפ שלא
לו לא אחו שנתמנה מביא קרבן הדיוט ועשה
אחת לחייב על כל אחת ואחת כיצד חלב וחלב
משם אחו בשני העלמות או משני שמות בעלם
אחו חלב וכותי חייב שתי חטאות מצותיו לא
מצות המלך ולא מצות בית דין המצוות האמורות
במשוח ובעדה הלך המצוות האמורות לא
אשר לא תעש בשגגה מלמ שהוא מביא על שגגת
המעשה ואשם מלמ שהוא מביא אשם עליו על
לא הודע לו מה שאיך כן במשיח הודעלו לא
שיאמרו לו אחריים איך לי לא צמק שאמרה לו
שפחה מעיך אמרה לו אשה אנוציא את שאמרה
לו אשה שאיך האשה בשלה לעדות ומנין אפלו
אמרו לו קרובים אנוציא את שאמרו לו קרובים
שאיך בשרים להעידו ומנין אפלו אמר לו עד
אחו שאיכו מחייבו ממוק לא שבועה ומנין
אפלו אמרו לו שנים תל הודע לו לא שיאמרו לו
אחריים שיכול לומר מקדיד היית ויטל ד' או יכול אעפ

עבדך הנצירים ראשך לראשך עמך הקלוח
 למען תודא ואנא כחמדך זכר לך אתה למען
 ופי איזו טובה גדולה מזו שאם חסא אדם
 אמ' לו הקצה הבא לפי קרבך ומתפלל לך מה
 הדא חלא ממי שאמ' והים העולם אמ' חמא
 בר חכמה מאי דצית פגעת את שש ועשה
 בצדק יזכרוך אתה קצפת ונחטא בהם עולם
 ונושע כל אמ' ישעיה לפי הקצה לצונן שלעולם
 אבות הראשונים היית מביא עליהם יסורין והיו
 ששים בהן ומצדקין עליהן את חדיך דצית פגעת
 את שש ועשה צדק בצדקיך יזכרוך על כל
 מודה ומודה יודו לך ויצרכו את שמך אבל אבו
 איך בנו כוח לעמוז בכל הק אתה קצפת ונחטא
 אתה קוצף ואבו חוטאים אבו חוטאים ואתה קוצף
 מאיך תהיה תשובה בהם עולם ונושע לא עשה
 למען שמך עשה עמנו כמה שעשית
 שכן בעשותך כולאות לא נקוה ירדת מפני הרים
 נזולו ומעולם לא שמעו ולא האזינו אס עשית
 כדאי אבו יכולי לעמוז ואם לאו כפי כולתקשה
 לבינו מיראתיך ומצנינו כופליך ומה תעלה יש
 לך לא וכך דוד אומ' כי השתות יהלוק צדיק מה
 פעל אם ישלך שה משתות שלעולם צדיק צדיק
 מה פעל מה נשתכר צדיק עולמים בכל פעולה
 שפעל מששת ימי בראשית לא עשה עמנו למען
 שמך למען שמך כי וסלחת לעונ פירב הוא
 שמך רב ועוני רב נזה רב לסלוח את הרב
 אמ' לי בלפיה מאי דצית טוב וישלך עלפיך ורה
 חטאים בצדק ישלן לחכמה חוטא מהוא עונשו
 אמרה להם חטאים תרדף רעה ישלן לנצואה החוטא
 מהוא עונשו אמרה להם הכפש החוטאת היא
 תמות ישלן לתורה החוטא מהוא עונשו אמרה
 להם יצא קרבך ויתפלל לו ישלן להקצה החוטא
 מהוא עונשו אמ' להם ישעיה תשובה ויתפללנהיה
 טוב וישלך אמ' לי פינחס למה הוא טוב שהוא
 ישלן ולמה הוא ישלן שהוא טוב עלפיך יודה חטאים
 בצדק שהוא מורה חטאים צדק שיעשו תשובה

ואם כפש אחת תחטא בעשתה הרישן מעשית
 העושה על פי עצמו חייב לא העושה על הורית
 בית דין אתה אומ' לכך נאמר ואלו המעוטים או
 אומ' לא יחיד שעשה חייב שנים ושלושה שעשו
 יהו פטורין תל עס הארץ אפלו הק מרובין עס
 הארץ פלט לנשיא מעס הארץ פלט למשיח אס
 תאמ' כדל יצא משיח לדיון בפל והנשיא בשעול
 שיפול על העולם דברי ועל שגגת המעשה יצא פל
 על שגגת המעשה יצא פשבה או שעורה תל עס
 הארץ פלט לנשיא מעס הארץ פלט למשיח
 מעס הארץ פלט למשומד' לי שמענו בקיוחא אומ'
 משום לי שמענו מה תל אשר לא תעשינה בשגגה
 השב לו מודיעתה חייב על שגגתה יצא משומד
 שאינו שב לו מודיעתה מפא אמרו משומד צע
 או לחלל שבת הרי הוא פחות מן הגוי ואיך
 ממנו קרב כלל לא עולה ולא חטאת אבל משומד
 לשאר עבירות מקבלין ממנו שמא יחזור
 ומשומד לאכול כבלה לתיאבון כמשומד לשאר
 עבירות הוא ואיך מקבלין ממנו עליותו דברי
 בלבד מע הע מלי דצית אדם כי יקריב מפס מפס
 ולא כולכם להוציא את המשומד' וגבי חטאת
 אומ' אשר לא תעש בשג השב לו מודיעתה יצא
 משומד' תבך התם הכל שחטי' אמ' רב אשיהכל
 שחטי' ואפלו ישראל משומד למאי משומד לאכול
 כבלה לתיאבון וכדראביז דאמ' רבא ישראל משומד
 לאכול כבלה לתיאבון בודק לו ספין ונותן שוחט
 ומותר לאכול משחיתתו' לא בודק הספין ונתן לו
 לא ישחוט' ואם שחט בודק סכינו אחריו אם יחצית
 סכינו יפה מותר לאכול משחיתתו' לא כמעלות
 סכינו יפה אסור לאכול משחיתתו' אמ' רב עבך
 אמ' שמנוא ישראל משומד לנגד אסור לאכול משחיתתו'
 יותן שפך מצנינו ביהושפט שנתנה מסעודותו סל
 אחאב שכ ויזבח לו אחאב צאק וברק לרבו נגס
 אשריאתו ויסתרו לנגות עמו רמות גלעז' ודלמא
 מזבח זבח אכיל לא אכול ויסתרו לנת דמתהקיותו
 בדביחיה' ודלמא בודדים איך תאמ' בודדים

מעשה משומד

כס
מגיד

שאין הצבור מביאין קצבה ולא תמורת חטאות
הצבור שאין הצבור ממירין ולא חטאות שמתו
בעליה בצבור שאין הצבור מתים אף מי שחינו
בעליה ושעברה שנתה יכול יהא מתות בצבור
לאו ילמדו סתומות מן המפורשות מה מפורשות
ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה
דברים אמורים אבל לא בצבור אף מי שחינו בעליה
ושעברה שנתה ביחיד דברים אמורים אבל לא
בצבור והלכתא ארבע חטאות בלבד מיתות
ולד חטאת ותמורת חטאת וסטאת שמתו בעליה
וחטאת שחינו בעליה אבל חטאת שעברה שנתה
תרעה עד שיטול בה מוס ויפלו דמיה בנדבה
וכיחד מיתות כועל הדלת בפניהם ולא יספק להם
לא מקום ולא מים עד שימותו מאיליהם ושחט
אותו במקום אשר ישחטו את העלה לפניה ואיך
העולה נשחטת בצפון אף זה בצפון וכו' מאן אב
למז' והלא כבר נאמר במקום אשר תשחט העלה
תשחט החטאת לפניה ולמה יצא מעתה לקבצו
שלא תהא שחיטתו לא בצפון ואם נשחט שלא
בצפון פקול יכול זה בלבד מצוה לשחטו בצפון
ואם לא נשחט בצפון יהא פקול אבל שאר כל החטאות
מצוה לשחטן בצפון ואם לא נשחטו בצפון יהו
תל' ושחט אתה במקום העלה בכה אבל החטאות
שאם לא נשחטו בצפון פסולות חטאות שיהיו כל
מעשיה לשם חטאת הוא פירט לששחטן שלא לשמו
ולקח באצבעו ונתן באצבעו ולקח שיקבל
בימין באצבעו ונתן שיתן בימין ונתן על
קרנות מזבח העולה לא על קרנות מזבח הפנימי
הלא דין הוא משיח מנוצח מכלל הצבור ונשיא
מוצא מכלל הצבור מה משיח דם חטאתו ככנס
לפנים אף נשיא יהא דם חטאתו ככנס לפנים תל' ונתן
על קרנות מזבח העולה לא על קרנות מזבח
פיצ' הוא עושה כו"ל הדם במזרק ועולה לבש
ופונה לקרק' דרומית מזרחית וטובל אצבעו ומחטא
על הקרק' בחנה של קרק' ואם נתן קמור לה פשר
וכ' על קרק' מזרחית צפונה מערבית

מערבית דרומית ושיירי הדם שופך על יסוד
ואת דמו ישפך אל יסוד מזה הע' על יסוד
מזבח הפסמי אמ' ל' שמעל מקום שיהי חטאת
שאין מכפירין כותבין על יסוד תחלה עולה שהיא
מכפרת אינו דין שתנתק על היסוד אמ' ל' עקבה
מה אם שיירי חטאת שאין מכפירין כותבין על
יסוד תחלה עולה שהיא מכפרת ולא היה לכפר
אינו דין שתנתק על היסוד ואם כן למה נאמר
יסוד מזבח העולה שהיא יסוד למזבח שלעולה
אל יסוד אשר באהל מועד זה יסוד דרומי או
יכול זה מערבי אמרת לאו מה מצונו בייצאנו
מן החיכל אינו כותב את הדם לא על יסוד הקמק
לו אף בירידתו מן המזבח אינו כותב לא על
היסוד הקמק לו ואיזה זה זה יסוד דרומי
ואת כל חלביו יקטיר המזבח כחלב זבח השלמים
מה פירט בזבח השלם חלביו תותב וקדוה כקלף
ושתי כליות ויתרת אף לא חלביו תותב וקדוה
כקלף ושתי כליות ויתרת' וכפל עליו שתהא
כפרה לשמך שלא יכפר לשנים באחת הכהן
שהפירה תלויה בכהן לא הכהן שיהא כהן
מכפר על ידי עצמו ונכלח לו מיד איך תוכל
ליום הכפורים או יכול אע"פ שישב ולא הביא תל'
לו' ואם נפש אחת מחטא אמ' ל' יצחק תלה
הבת הקרחון בפש כלמנדל שאין הגוף כדאי
לא לזכות ולא לחובה ואינו לא כלל לנפש בלבד
חטאת היא כענשת' זכת היא מקבלת שפר'
וכ' הוא אומ' את מחתת החטאים האה' בבשתם'
מושלג' אותו משל לה' למלך שנתן לעבדו צמר
ואמ' לו הזהר בצפור הזה שאם את מאבדו
את מאבד שאיננו גובה ממך לא ממנו ולא מכנות
לא כפשק וכ' הוא אומ' כי לא דבר רק הוא מפס'
הוא חייב' ואמלא תשובה שצרא הקצה בעולמנו
היה העולם כדאי לעמוך וכ' הוא אומ' אם עונות
תשמר יה' מי יעמוד אם דוד לפי הקצה לבוכו
שלעולם אם אתה עושה עונות חבילות חבילות
יכול לעמוד לא למען שמך העבד עז את עני

הערומוק בצעת ומשימק עצמק כצומה שאכ
 התם דלת אדם וכל היכא דכח אדם מעליותא^{היא}
 והא כח זרעת את בית ישראל ואת בית יהודה
 זרע אדם וזרע צומה זרע הפסיק הענף
 בעשותה התולה בעצמו חייב והתולה בצית^{היא}
 פטור. אחת העושה כולה לא העושה מקצתה
 כיצד שנים או חזק בכדכד ושוצטי בקולמוס
 וכותבין בקנה והוציאוהו לרשות הדבס יכולהו
 חייבין תל בעשתה אחת העושה כולה ולא העושה
 מקצתה בעיגול שלדבילה והוציאוהו בקורה
 והוציאוהו ל יהודה אומ אם איך אחי יכול להוציא
 והוציאוהו שנים חייבין מצות זו לא מצות
 המלך ולא מצות בית דין ואשם מלך שהיא
 מציא אשם תלוי על לא הודע לו הודע לו לא
 שיאמרו לו אחיים או יכול אעפ שאינו
 תל או הודע לו חטאתו והציא את קרובו
 שעלית עדים כל מקום שזכ שיעיר שעירה^{בת}
 שנתים וקמך ידו על ראש החטאת לרבות
 חטאת עז לסמיכה ושחט את החטאת במקום
 העלה שלא תהא שחיטתה לא בצפון במקום
 העלה ולקח שלא יקח קיבול דמה לא בצפון
 מכאן אמרו שחט בצפון וקיבול בדרום שחט
 בדרום וקיבול בצפון עד שישחוט בצפון ויקבל
 בצפון ונתק על קרנות מלמ שהיא טעונה
 מתק ארבע קרנות ואם נתק על שלש או על
 שתים או על אחת לא עיבב א"מ לחמנה קרנות
 קרנת קרנת קרנת ארבע למצוה אחז לעכב
 ואת כל דמה ישפך מה תל ואת כל דמה^{שאם}
 קיבל בארבעה כוסות ונתק אחז מכל אחז
 ואחז שיידי כולק נשפכין על היסוד יכול אפלו
 לא נתק מאחז מהק לא במתק ארבע יהו כולק
 נשפכין על היסוד יכול אפלו לא נתק מאחז
 מהק לא במתק ארבע יהו כולק נשפכין על היסוד
 תל למעלה ואת דמו ישפך הא כיצד הוא נשפך
 על היסוד והק נשפכין לאמה ואת כל חלבה
 יסיר כאשר הוסף חלב מעל זבח השלם מה

פירש בצבח השלם חלב ותותב וקרוס כקלק
 ושתי כליות וזתלת אף בא חלב ותותב וקרוס
 כקלק ושתי כליות וזתלת וכפר עליו שתהא
 כפרה לשמה ושלא יכפר לשעם פאחת ושיו
 כהן מכפר על ידי עצמו ונקלח אף משיידי
 לו ליוס הכפורים או יכול אעפ שישב ולא הביא
 תל לו ואם לבש יביא קרצו ל שמעון אומ
 כבשים קודמין לעזים בכל מקום יכול מפכ
 שהק מובחרין מהק תל ואם לבש יביא קרצו
 לחטאת מלמ ששניהק שקולין תורין קודמין
 לבכ יונה בכל מקום יכול מפכ שהק מובחרין
 מהק תל ובק יונה או תר לחטאת מלמ ששניהק
 שקולין האב קודם לאם בכל מקום יכול שכדור
 האב עורך על כבוד האם תל איש אמו ואביו
 תיראו מלמ ששניהם שקולין אבל אמרו^{חנה}
 האב קודם לאם בכל מקום מפכ שהוא ואמו
 חייבין בכבוד האב מה תל יביא מנין
 אתה אומ המפריש חטאת ואבדה והפריש
 אחרת תחיתה ואחר כך נמצאת הלא שונה^{והיא}
 שתיהק עומדות מנין שיביא איזו מה שירצה
 תל יביא יכול יביא שתיהק תל יביאנה אחת^{הוא}
 מציא אינו מציא שתים יכול לא יביא שתים
 על שני חטאים אבל יביא שתיהק על חטא אחז
 תל יביאנה אחת הוא מציא אינו מציא שתים
 וקמך ידו על ראש החטאת לרבות חטאת
 נזיר וחטאת מצורע וחטאת מטמא מקדש
 וקדשין לסמיכה ושחט אתה לחטאת שתהא
 שחיטתה לשם חטאת מכאן אמרו שחט שלא
 לשמה קיבל שלא לשמה הילק שלא לשמה^{דלי}
 שלא לשמה פסולה ואת כל חלבה יסיר^{כלמעלה}
 וכפר עליו וכפר על וכפר על מה תל שאם לא
 נתק לא מתנה פכח הלא דין הוא באמו דמים
 למעלה ובאמרו דמים למטל מה דמים אמרו דין
 למטל אם נתק מתנה אחת כיפר אף דמים אמרו
 למעלה אם נתק מתנה אחת כיפר או שני
 באמרו דמים בפכס ובאמרו דמים בחוק מה^{דמים}

ולא זהא כות כי יסיתך אחיך בצק אמר באפילה
 ובשתייה והיא לית ותסיתך בולבלמו חכס למעלה
 שאני ודלמא בשתייה מאי שנא שתייה דמשומא
 לצר אחי לא האוי משומא לכל התורה כולה
 לאכילה כמי דמשומא לעז משומא לכל התורה
 כולה הכי שנתא התם קתם ייבסק ופרייך לא נאסר
 יינס שלגים אא אכילה פיוק דמשומא לעז משומא
 לכל התורה כולה אי באית אימא לאו דרכיה
 דמלכא למשומא בלא מילא אי באית אימא ויזבח
 זיסיתו במה קסיתו בדלחה ודלמא טובציה
 דזבח לרב לית ופוצציה לא הוה ספיק ודלמא
 שבעת אפס דלות והשארתי בישאל שבעת אפ
 כומרי הוו מיטמרי ודלמא גוצרי דיהושפט
 לא הוו מעלי מושל מקשיב על שפת שקר
 כל משרתנו רשעים הא מקשיב על דבר אמת
 כולם צדיקים ודלמא זבחן גוצרי דאחאב וזבחן
 גוצרי דיהושפט ואכלו גוצרי דיהושפט לא איפנה
 מנה מפ ל אימא מדלות כמנו כמוק כעמי
 כעמק הכי גמי כסוקי כסוקיק ואילא מאי
 דסקא עליהם קסוסיה תוסק עלך ועל קוסק
 אא מהלא ומלך ישראל ויהושפט מלך יושבים
 איש על כסאו מלובשים בגדים וישבים בגרז
 בשער שמרוך מאי גרז אימא גרז גורק ממש
 וכי שער שמרוך גרז היה לא לאו בגרז וכי
 דתנן סנהדרין היתה כחצי גרז עגולה כד שיהו
 רואיך זה את זה לימא מסייעא ליה והעורבים
 מציאים לו לחם ובשר בצקר ולחם ובשר בעלב
 ואמ רב יהודה אמ רב מטבחי דבי אחאב מיתו
 ליה על פי דצור שאכ מאי עורבים אמ רב
 עורבים ממשי אמ ליה רב אחא בר מימי לדיא
 נא ודלמא תרי גוצרי דיהודה שמייהו עורבים
 מילא לית ויהרגו את עורב בצור עורב ואח
 הרגו ציקב דאב וכל יומא ויומא תלי גוצרי הוו
 מתרמו ליה דהוה שמייהו עורבים מתקין ליה
 רביוסף ודלמא על שום מקומא מילא לית וארס
 יצאו גדודים וישבו מארץ ישר כערה קטנה וקשיא

ס
 מא לאן
 יפ יצא
 אגמיע

ס
 כשדים

דכתיב וסדרת

לך קארי לה כערה זקארי ליה קטנה ואמר פדת
 קטנה דמך כעורק אס כן עורבים מיצעי ליה
 לימא מסייעא ליה הכל שוחטי ואפלו לות
 ערל ואפלו ישראל משומא מותצי אדם פי קריב
 מכס ולא כולכס להוציא את המשומא מכס
 בכס חלקתי ולא באומות מן הבהמה להביא
 בכי אדם הדומיק לבהמה מפאן אמרו מקבלך
 קרצנות מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה
 חוק מן המשומא והמכסך ייך והמחלל שבת
 בפריה קשיא הא גופה קשיא אמרת מכס ולא
 להוציא את המשומא והדדת אמרת מקבלך
 קרצנות מפושעי ישראל הא לא קשיא רישא
 במשומא לכל התורה כולה מציעתא משומא
 לצר אחי אי הכי אימא קופה חוק מן המשומא
 והמכסך ייך והמחלל שבת בפריה קשיא הא
 משומא היכי דאמי אי משומא לכל התורה
 כולה תנ ליה רישא אי משומא לצר אחי
 קשיא מציעתא אא לאו הכי הא אמ חוק מן
 המשומא לכסך ייך ולחלל שבת בפריה קשיא אמ
 משומא לעז האוי משומא לכל התורה כולה
 ותובתא דרב ענך תיובתא והאי מה נפא
 מדאמ רחמנא מכס ולא כולכס מהתם כפקא
 מעם הארט פלט למשומא רי שמעון ציל יוקי
 משום רי שמעון אומ אשר לא תעשינה בשג ואס
 שב מידיעתו מביא קרב על שגרתו לא שב
 מידיעתו אינו מביא קרב על שגרתו ואמר
 מאי ביניהו ואמ רב המנונא משומא על החלב
 והביא קרב על הדם אימא ביניהו חזא בחטאת
 וחזא בעולה וצריכא דאי כתב רחמנא בחטאת
 משום עלא תהו ליה כפרה אצל עולה דדורן היא
 אימא ליקביל מענה ואי כתב רחמנא בעלה משום
 דזבח רשעים תועבה אצל חטאת דממונא
 הוא דאיכא גביה אימא ליקביל מענה צריכא
 אמ מר מן הבהמה לביא בע אדם הדומיק לבהמה
 וכל היכא דלית בהמה גליעותא היא והאלות
 ובהמה תשיעא ואמ רבי יהודה אמ רב לא בכי

והוא ער או ראה או ידע לבינות את כולך יכול שכל
 להק ביד בנו ביד עבדו ביד שכלו או שאם להם
 הנתבע משביע את עלים אם יודיע אחסו ועדות
 שתצאו ותעדיהו יכול יהו חייבין תל ושמענה קול
 והוא ער ער שישמעו מפי התובע יכול אם לשמע
 משביע את עלים שתצאו ותעדיהו ל והק יודיע
 לו עדות מפי ער או שהיה אחי מהק קרוב או פלו
 יכול יהו חייבין תל ושמענה קול לא והוא ער צדקה
 כשרים לעדות לא צדקה שהק פסולת יכול עומד צד
 הנכס ואם משביע את עלים שתצאו ותעדיהו
 יכול יהו חייבין תל ושמענה קול לא והוא ער ער
 שיהא מתכוין להס יכול אם להס משביע את עלים
 כשתצדק ל עדות שתצאו ותעדיהו יכול יהו
 תל ושמענה קול לא והוא ער צדקה שקדמה עדות
 לשבועה לא צדקה שקדמה שבועה לעדות ומע
 שאינו מוציא לא בתביעת ממון אם לא יעזר נאמרה
 אויים ונאם אויים בפקדון מה אויים אמורין בפקדון
 ממון המיטלטל אף כאן ממון המלטל ל יוסק הגלגלי
 אומ מה תל והוא ער אוראה או ידע לא אמרת
 לא בעדות שאפשר לה שתתקיים בידיעה ושל
 בראייה בר אייה ושל בידיעה זא זא זא זא
 ממון משביע את עלים שתצאו ותעדיהו שאם
 איש פל לית לי מאתם זוז ולא נתן יכול יהו חייבין
 תל כפש כי תחטא ולהל הוא אומ כפש כי תחטא לגזו
 שווה מה כפש כי תחטא האמור להל תובע ממון
 ויש לו אף כפש כי תחטא האמור כאן בתובע ממון
 ויש לו יעד תובע ממון שאינו שלו ולא זכה בו או
 יכול המשביע עדי קנס ופקדו יהו חייבין תל והוא
 ער אם לוא יגיד ממון היוצא בעדות בלבד חייבין
 יצאו עדי קנס שאין מוציאין ממון בעדות לבד
 לא עס כפירת כתבע יכול השביע עליה חמשה
 פעמים חוק לבית דין ובאו לבית דין והודו יכול יהו
 חייבין תל והוא ער אם לוא יגיד ונשא עובד לא אמרת
 לא במקום שאם מגיד יתחייב זה ממון ואיזה זה
 זה בבית דין יכול השביע בבית דין חמש פעם
 יהו חייבין על כל אחת ואחת תל אם לוא יגיד ונשא

עובד מקום שאם יגיד ויועיל שם אס לוא יגיד ונשא
 עובד יצא זה אם ל שמתוך מה טעם מפני שאין
 יכול להזר ולחזות מכאן אמרו עשרה
 יש בשבועת העדות אם נתקיימו כולן הרי זו
 העדות שחייבין על זדונה ^{מפני} ועל שהגתה ^{קלב}
 עולה ויורד ואם לא נתקיימו הרי היא שבועת
 שחייבין על זדונה מכות ועל שהגתה קרבן עולה
 ויורד זלו הק שיתבעם התובע ושתהיה עדות
 ממון ושיהיה ממון המלטל ושיחייב ^{הנתבע}
 בעדות לבד ושיפקדו בבית דין ושתהיה ^{השבועה}
 בשם או בכנוי ושתקדם ייעת העדות לשבועה
 ושייחד עדין בעת השבועה ושישביע כלשון
 שהק מכירין אותה או כפש אשר תגע בכל
 דבר כגמא זקנים הלא שונים היו אמרין יכול אם
 כגע אדם במגע טמאות יהא חייב תל בכבלת ^{וחיה}
 ובכבלת בהמה ובכבלת שרץ מה לו מיוחדין ^{שהק}
 אב הטומאה יצא דבר שאינו אב הטומאה
 עקיצה אומ יכול אפלו כגע באוכלין ובמשקין
 ובכלי חרש יהא חייב תל בהמה מה בהמה מיוחדת
 שהיא אב הטומאה יצאו לו שאינן אצות הטומאה
 בכבלת חיה מה תל טומאה שיכול אף ל לא
 כולה בבית נענה מניין תל טומאה כד טומאה
 בכבלת בהמה מה תל טומאה שיכול אף ל לא ^{ובכלה}
 בעצמה קדנה שערה חיבורה מניין תל טומאה כל ^{שיכול}
 שהוא מיטמא בה בכבלת שרץ מה תל טומא
 אין ל לא בשדו דמו עירו עירובו מניין תל טומא ^{ונעלם}
 ונעלם ממנו ונעלמה ממנו הטומאה או יכול
 ממנו מקדש תל ונעלם ממנו והוא טמא על העלם
 טומאה הוא חייב לא על העלם מקדש דברי רבי
 עקיבה ל אי עזר אומ השרץ ונעלם ממנו על
 העלם שרץ הוא חייב אינו חייב על העלם מקדש
 ל יש מעט אומ ונעלם ממנו ונעלם ממנו שתי פעם
 לחייב על העלם טומאה ועל העלם המקדש מפני
 אמרו ידועות הטומאה שתיים שהק אלבע שתיים
 ידיעה דטומאה דקודש וידיעה דטומאה דמקדש
 שהק אלבע קדש ומקדש כיצד כטומא וידע שטומא

אמוריק בפנים אם חסר אחת מן המתנות לא
כיפי אף דמים אמוריק בחוץ אם חסר אחת
מן המתנות לא כיפי נראה למי דימה דני
שבחון מצמים שבחון לויכחו הפנימיים שהם
בפנים ולדורך אחרת וצדק דם חטאת על הקדונו
מדם חטאת על הקדונו ולא יוכחו התחתיים
שאין דם חטאת על הקדונו תל ופרי עליו
שלא נתן לא שלש ופרי עליו אעפ שלא נתן
לא שנים ופרי עליו אעפ שלא נתן לא אחת
ונפש כי תחטא תלוא הלות הסרוח בנפש
ולמה שהכל תלוי בה ובשצילה ירדה תורה
השמים כפי להחזירה שלא תיפשל בעונות
וכן הוא אומ' כל לרגלי דבריך ואור לכתובתי ואם
אינו עוסק בה כלאו סופו כפשל וכך הוא אומ'
דך ישעניס כאפלה לא ידעו במה יכשלו
ושמא יאמ' החוטא אכ' לבדי חוטא תל ונפש
תחטא ולהלך הוא אומ' ויהי כל כפש מלג שאם
חטא אחז כלאו חייב את הכל וכך את מוצא
הלא עכץ צדק גדח מעל מעל בחוס ועל כלעות
ישלף היה קצף וכך הוא אומ' אם הכה המשיח
יחטא לא שמנת העם כלאו הוא מאשים את כל
העם שהוא מכריעם לכך חוצה לפי שהדיחוי
כדון אחר רוצו וכך הפולס כידון אחר רוצו
אחר זכו פולך חב אחר חצו פולס וכשם שהצווי
הוא לנפש והיא החוטאת לכך היא מקבלת את
הדין והגוף טפל לה' היה לוי מעשלו משללה
שנשא שתי נשים אחת כהנת בת תלמיז חכמ'
ואחת הדייטת בת טס ארץ פעם אחת כלכס
וראה שהן אופלות תרומה צאומאה התחיל
כועס ולוגז ומכה בת תלמיז חכמ' אמרה לו
אדוני שצמנו עברנו ונטמנו מפכמה אתה כועס
עלי ולוגז וזו איך אתה מקפיד עליה אמ' לה
כהנת בת תלמיז חכמ' יודעת טהרת התרומה
ודין אכילתה וזו בת טס ארץ אינה יודעת כלום
לכך אינו כועס לא עליך כל אמ' היקצה הגוף
כמקום כומא בא מן העפרי וסוף לעפרי ואינו

להחזירה

4 תיבן

יודע לא תחלתו ולא סופו והנפש טהורה היא
וממקום טהרה היא יודעת תחלתה וסופה לכל
תולה לא בה' ונפש כי תחטא ושמעה קול לה'
אמ' ל' לוי לכה למחרתיך ולמחרתיך שה' אמרתי
דברים שמחטיאין אותך ואת שומעיה קש' נפש
כי תחטא ושמעה' ונפש כי תחטא זה שהוא
עומד בגנות רוח ומחלק ומגדף למעלה וכך הוא
אומ' לא תתן את פיך לחטיא את צורך' ושמעה
קול לה' זה שיש צידו למחות ואינו ממחה' והלא
עד או ראה או ידע זה שיודע באדם שהוא חוטא
או ראה או ידע והוא נושא לו פנים ואינו מוכיחו
בדברים כפי להחזירו בתשובה' אם לוא יגיד
ונשא עונו מה יהיה סופו על שלא הוכיחו סופו
שכתפש ברישתי וכדך בדינו וכך הוא אומ' הוא
ישע בעונו ימות ודמו מידך אבקש' לפינחק
פתך קרייה צישראל שעמרו על הל' סיני' ונפש
כי תחטא שצ' אכא חטא העם הזל חטאה גדלה זה
מעשה העגל' ושמעה טכבל שמעו לא יהיה
לך גאים אחיים' והוא על אתם עדי כאס' י' או
ראה אתה הדאית לדעת' או ידע וידעת היום
זה שבות' אם לוא יגיד ונשא עונו אס' לא יגידו
ישלף שבתו שלהקצה ונשיו ונפלאותנו ויקדישו
שמו ב' אומות העולם הליהך נושאין עונך וכך
הוא אומ' וכי יאמרו לי כס ודשו לא האבות ולא
הידענם המצפצפים והמהגים אמרו להם
עם לא להיו ידלוש בעד חיים לא המתים היאך
בניח חי העלמים ונשא מן המתים אם עשיתם כך
כל הכותר ביציון הנשאר צירושלם קדוש אמל
לו כל הכתוב לחיים צירושלם' ונפש לו אמר
ושמעה יכול מי שאמ' לו חצירו כלך ונעבוד עז
הוא שומע ושותף היא חייב תל ושמעה קול לה'
איך לה לא שבועה וכך הוא אומ' זה שביע הכהן
את האשה בשבועת האלה איך לי לא שבועה שיש
עמה לה שבועה שאיך עמה לה מניח תל ושמעה
קול להבות כל קול שבועה' ל' עקיצה אומ' איך לי
לא מפי עצמו מדד מפי אחריים שוגה מניח תל

והוא

שמיעת הקול עשה בה את המדיד כשוגג חייב
 על כל אחת ואחת שבוטת בטוי שלא עשה בה
 את המדיד כשוגג לא יהא חייב לא אחת תל
 לאחת כיצד שבוטת שלא אכל פת חטיף ופת
 שנוטין ופת כוסאן ואכל ומניח שהוא חטב על כל
 אחת ואחת תל לאחת שבוטת שלא אשתה יין ושתה
 ודבש ושתה ומניח שהוא חייב על כל אחת ואחת
 תל לאחת ומניח שהוא מביא אחת על דבר
 הרבה תל אחת על חטאתו אשר חטא כיצד
 שלא אשתה ושתה מנשקין הרבה ומניח שאינו
 לא אחת תל אחת על חטאתו אשר חטא שבוטת
 שלא אוכל ואכל אוכל הרבה ומניח שאינו חייב
 לא אחת תל אחת על חטאתו אשר חטא יבול שבוטת
 בטוי שלא עשה בה את השוגג כמדוי אינו חייב
 לא אחת שבוטת הקול עשה בה את המדיד
 כשוגג יהא חייב על כל אחת ואחת תל אחת על
 חטאתו אשר חטא כיצד היה אחי תובעו ואמרו לו
 בוא והדינני שיש לי בצד פל חטיו ושעורין יבוקמ
 שבוטת שאינו יודע לך עדות ומניח שאינו חייב
 לא אחת תל אחת על חטאתו אשר חטא והוא
 לתובע הרבה ולתביעות הרבה והוא היין לחטאת
 מקדש וקדשיו בטמא וידע ובעלמה ממנוטומא
 ואכל קודש ואחר כל כודע לו אינו חייב לא אחת
 זה הכלל כלל אינו חייב לא אחת פרט חייב על
 כל אחת ואחת והיה מדיד מה עשה והביא ומניח
 שהוא טמא ודיו תל והתודה ומניח שהוא טמא
 סמיכה תל עליה עליו מה עליו אמרו להלך קמיה
 אף עליה אמור כאן סמיכה הביא אף לחזק יוס
 הכפורים אשמו כאן כאן אשמו ונאמר להלך אשמו
 מה אשמו אמור להלך מותרו כדבא אף אשמו אמור
 כאן מותרו כדבא בקבה ולא טמאס ואכדריגנק
 צא לרבות כל משמע צא אף החרישת אף השוטג
 אף הננסת מק הצא לא הפלגס כשבה או
 עדים לחטאת מה בא זה ללמדין אס ללמד אס
 לא מצא כשבה יביא שעירה ומניח שאס לא מצא
 שעירה יביא כשבה הלא קל וחומר הוא מה אס החטאת

ואם לא ידע לך עדות ומניח שאינו חייב לא אחת תל אחת על חטאתו אשר חטא והוא לתובע הרבה ולתביעות הרבה והוא היין לחטאת מקדש וקדשיו בטמא וידע ובעלמה ממנוטומא ואכל קודש ואחר כל כודע לו אינו חייב לא אחת זה הכלל כלל אינו חייב לא אחת פרט חייב על כל אחת ואחת והיה מדיד מה עשה והביא ומניח שהוא טמא ודיו תל והתודה ומניח שהוא טמא סמיכה תל עליה עליו מה עליו אמרו להלך קמיה אף עליה אמור כאן סמיכה הביא אף לחזק יוס הכפורים אשמו כאן כאן אשמו ונאמר להלך אשמו מה אשמו אמור להלך מותרו כדבא אף אשמו אמור כאן מותרו כדבא בקבה ולא טמאס ואכדריגנק צא לרבות כל משמע צא אף החרישת אף השוטג אף הננסת מק הצא לא הפלגס כשבה או עדים לחטאת מה בא זה ללמדין אס ללמד אס לא מצא כשבה יביא שעירה ומניח שאס לא מצא שעירה יביא כשבה הלא קל וחומר הוא מה אס החטאת

הצאה על כל המצוות שאין לה חילופין עוף יש
 לה חילופין שעירה זו שיש לה חילופין עוף יצק
 לה חילופין שעירה חטאת מצורע תוכיח שיש
 לה חילופין עוף ואין לה חילופין שעירה לא אס
 אמרת בחטאת מצורע שאין לה חילופין עשירית
 האיפה תאמ בזו שיש לה חילופין עשירית האם
 אס ירדה לעשירית האיפה לא תרד לשעירה אס
 כך למה נאמ כשבין או שעירת עדים לחטאת
 ביצק שיביא עמה עליה ולא יצק הוא זה מביא עוף
 מהשג יד ומצורע מביא מהשג יד מה מצורע
 מביא שנים תחת אחי אף זה הנאיל והעכ שלו
 שנים יהא העשיר שלו מביא שנים תל כשבה או
 שעירת עדים לחטאת אחת הוא מביא אינו מביא
 שנים מחטאתו על חטאתו מה תל מניח
 אומ מביאין מהקדש כשבה ושעירה מהקדש
 שעירה כשבה ומנהקדש כשבה ושעירה תורים
 ובכ יונה ומנהקדש תורים ובכ יונה עשירית
 כיצד הפריש לכשבה או לשעירה והעביבא עוף
 העכ יביא עשירית האיפה הפריש לעשירית
 והעשיר יביא עוף העשיר יביא כשבה ושעירה
 הפריש לכשבה או לשעירה ובסתאבה אס כצה
 יביא בצמיה עוף את העוף ובסתאבה לא יביא
 עשירית האיפה שאין לעוף פדיון לכך נאמ מחטאתו
 על חטאתו ואס לא תגיע ידו יי שק אין אומלן
 לו ללוות ולא לעסוק באומנות יש לו שיה ואין לו
 צדקין מניח שיביא קלבן עוף תל די שיה והביא עוף
 את אשמו שתתרים שנים הוא מביא אינו
 אחי אחי לחטאת ואחי לעולה שממניח חטאת
 תביא עולה שלא יביא פרידה תור ופרידה צן ונה
 אחי לחטאת ואחי לעלה והביא שיפריש הפהק
 אחי לחט ואחי לעלה ומניח אס הפריש הוא יהא
 הפריש הפריש תל אחי לחטאת ואחי לעלה
 והביא אתס לה הפהק והביא אתס אין לעוף מלמ
 חייב בפיטול הצאת והקדיב את אשר לחטאת
 מה זה בא ללמדין אס ללמד שתקדמו חטאת לעלה

0

0

פיהק לסתה מלכבה פלג גס יעכ יתערא חדיק כותרי

וידע שזה מקדש ונעלם ממנו הטומאה ^{המקדש}
 וכלכל ואחר כך כוונת לו שהיה טמא ושהיה ^{מקדש}
 כטמא וידע שטמא וידע שזה קדש ונעלם
 ממנו הטומאה או הקדש ואלל ואחר כך כוונת לו
 שהיה טמא ושאל על קדש הרי זה מצוי קדש
 עולה ויורד או בניגוד בטמא את אדם זה טמא
 מצד טמאתו לרבות דברים וצרות גדולות ויכולות
 איך לא יאמר חומרך ימך קולך מעיך תלך לכל
 טמאתך אשר יטמא לרבות בצעל נדה בה
 לרבות בולע כבלת העוף הסהול אם כחמדו
 הקלות למען נאמרו החמורות או כחמדו הקלות
 ולא כחמדו החמורות היית אומ' על הקלות ^{החמורות}
 ויורד ועל החמורות בקבועה צריך לומר
 או לא כחמדו החמורות ולא כחמדו הקלות היית
 על החמורות היא חייב ועל הקלות היא פכוד
 צריך לומר הקלות וצריך לומר החמורות ^{שאינו}
 מוציא לא בטמאת מקדש וקדשין הזהיר ועבש
 על ידי טומאה וחייב בקרבן על ידי טומאה מה
 כשהזהיר ועבש על הטומאה על טומאת מקדש
 וקדשין אף כשחייב קרבן על טומאת מקדש
 וקדשין ומכנין שאינו חייב לא על שיש בה
 ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בסוף תל
 ונעלם ממנו שתי פעמים צריכי עקיבה ר' אומ'
 אינו צריך הרי הוא אומ' ונעלם מכלל שידע ^{והוא}
 ידע הרי כאן שתי ידיעות מה תל ונעלם לחייב
 על העלם הקדש או כפש יכול הכוונת בנדיר
 ובקרבן מביא קרבן זה תל כי תשבט על השבועה
 הוא חייב לא שנדר בנדיר ובקרבן יכול המהרהר
 בלבד היא חייב תל בשפתים לא בלב או יכול שאנו
 מוסיא את המהרהר ואינו מוסיא את הגומר בלב
 תל לבטא יכול הנשבט להדע לאחרים היא
 חייב תל להדע או להטיב מה הטבה רשות אף ^{הדעה}
 רשות יצא הנשבט להדע לאחרים יכול הנשבט
 להדע לעצמו היא פטור תל להדע או להטיב מה
 הטבה רשות אף הדעה רשות אף אינו מביא את
 הנשבט להדע לעצמו שהוא חייב שאעפ שאינו

על הטומאה על

רשאי אינו מתחייב או יכול שאנו מוסיא את
 הנשבט להטיב לאחרים וכשהוא אומ' להטיב אף
 לאחרים יכול הנשבט לעבור על המצוה היא חייב
 תל להדע או להטיב מה הטבה רשות אף הדעה
 רשות יצא הנשבט לעבור על המצוה או יצא את
 הנשבט לעבור על המצוה ולא או יצא את הנשבט
 לקיים את המצוה תל להדע או להטיב צבר שיש
 בו הדעה והטבה יצא צבר מצוה שאיך בהקדשה
 והטבה מכנין תל לבטא איך לטא לצא ^{צבוי}
 מכנין תל לכל אשר יבטא האדם בשבועה פרט
 לאונס ונעלם ממנו פרט למזיד זו היא שבועת
 שחייבין על דבונה מכות ועל שבגתה קרבן עולה
 ויורד ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל
 לאחת חייב על כל אחת ואחת יכול טומאת מקדש
 וקדשין שהק בהכרת חייב על כל אחת ואחת ש
 שמיעת הקול ובטוי שפתיים שאיך בהכרת לא
 יהא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת לחייב על
 כל אחת ואחת כי צד היו חמשה תובעין אותו ואומר
 לו בוא והעיד לנו שיש לנו ביד פלוני פקדון ותשומת
 יד וקבל ואציה שבועה שאיני יודע לכם עדות
 שיש לכם ביד פלוני פקדון ותשומת יד וקבל
 ואציה ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל
 לאחת יכול מפני שהק חמשה ומנין אפלו אחו
 אמ' לו בוא והעידני שיש לי ביד פלוני פקדון ותשומת
 יד וקבל ואציה שבועה שאיני יודע לך עדות שיש
 לך ביד פלוני פקדון ותשומת יד וקבל ואציה תל ומנין
 שהוא חייב על כל אחת ואחת תל יכול מפני
 שהק מיני תביעות ומנין אפלו אמ' לו בוא והעידני
 שיש לי ביד פלוני חטים ושעורים וכוסות שבועה
 יודע לך עדות שיש לך ביד פלוני חטים ושעורים וכוס'
 מיני ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת
 יכול מפני שהק מיני החבה ומנין אפלו אמ' לו בוא
 והעידני שיש לי ביד פלוני חטים שהפקדת אצלו
 ושלפני שבועה שאיני יודע לך עדות שיש לך
 ביד פלוני חטים שהפקדת אצלו אמש ושלפני ומנין
 שהוא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת יכול

צבוי לא יבטא אלא פרט למזיד זו היא שבועת
 שחייבין על דבונה מכות ועל שבגתה קרבן עולה
 ויורד ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל
 לאחת חייב על כל אחת ואחת יכול טומאת מקדש
 וקדשין שהק בהכרת חייב על כל אחת ואחת ש
 שמיעת הקול ובטוי שפתיים שאיך בהכרת לא
 יהא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת לחייב על
 כל אחת ואחת כי צד היו חמשה תובעין אותו ואומר
 לו בוא והעיד לנו שיש לנו ביד פלוני פקדון ותשומת
 יד וקבל ואציה שבועה שאיני יודע לכם עדות
 שיש לכם ביד פלוני פקדון ותשומת יד וקבל
 ואציה ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל
 לאחת יכול מפני שהק חמשה ומנין אפלו אחו
 אמ' לו בוא והעידני שיש לי ביד פלוני פקדון ותשומת
 יד וקבל ואציה שבועה שאיני יודע לך עדות שיש
 לך ביד פלוני פקדון ותשומת יד וקבל ואציה תל ומנין
 שהוא חייב על כל אחת ואחת תל יכול מפני
 שהק מיני תביעות ומנין אפלו אמ' לו בוא והעידני
 שיש לי ביד פלוני חטים ושעורים וכוסות שבועה
 יודע לך עדות שיש לך ביד פלוני חטים ושעורים וכוס'
 מיני ומנין שהוא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת
 יכול מפני שהק מיני החבה ומנין אפלו אמ' לו בוא
 והעידני שיש לי ביד פלוני חטים שהפקדת אצלו
 ושלפני שבועה שאיני יודע לך עדות שיש לך
 ביד פלוני חטים שהפקדת אצלו אמש ושלפני ומנין
 שהוא חייב על כל אחת ואחת תל לאחת יכול

כדבתו עשירית האיפה תלך רבבון עשירית האיפה
עשירית האיפה אחת מעשרה לשלוש קאן שה
שבעת רבבין ועוד קללת מה קללת אמורה להלך מה
החטים אף פאך מה החטים לחטאת שיהא הפרש
מנות לשם חטאת לא ישים עליה שמך כותה הוא
על שייחיה לא ישים עליה שמך תהא כשהיה
הוא מה ראית להכשיר בלבונה ולפסול בשמך
שריבה הלת מיעט מפשיר בלבונה שהוא יכול
ללקטה ופוסל בשמך שאינו יכול ללקטו או אינו
מצבר לא צשט כהנים תלך עליה עניה בגופה של
מנחה הוא מצבר אינו מצבר בשני טעמים או אינו
אומ' לא שלא יתך כלי על גבי כלי תלך עליה עליה
בגופה של מנחה הוא מצבר לא שיתך כלי על גבי
כלי לא ישים עליה שמך ולא יתך עליה לבונה
לחייב על השמך בפע עצמו ועל הלבונה בפכ
עצמה כי חטאת היא אמ' יהודה הא מנחת
כהן איבה חטאת וטעונה לבונה והציאה אל
הכהן וקמץ מלמ' שהקמיעה בפה' מלוא קמץ
יכול מבורח תלך בקמץ או בקומץ יכול אפלו
צדאשי אצבעותיו תלך מלוא קמץ כדקומץ
תנו רבנן מלוא קמץ שלא יעשה מצה לקומץ
את אזהרתה מלמ' שנקדריק בה' זהקטור המו
על אשי צ' שיהא מקטיר לאשים ומתכוין לשם
חטאת שיהוא כל מעשיה לשם חטאת היא
פירט לשקמצה שלא לשמה' וכפר עולה' על
חטאתו אשר חטא מאחת מאלה מה תלך שיכול
החמוריק שבהן יהו בפשצה ושעירה והקל
בעוף הקלף שבקלף יהו בעשירית האיפה תלך
מאחת מאלה להשוות את הקלף לחמוריק בפשצה
או שערית טעם ואת החמוריק לקלף בעשירית
האיפה והיתה לכהן כמנחה משום יישמעאל
אמרן לפי שיצאת לידן בדין חיש שאינה טעונה
לא שמך ולא לבונה יכול תהא כולה כלי לאשים תלך
והיתה לכהן כמנחה חזירה הלת לבללה במחש
עשיריה כחלק לכהן בשאר מנחות לא והיתה
לכהן כמנחה שתהא עבודת מנחה שלכהן שלו

או אינו אומ' לא להחיר עשירית האיפה שלכה מה
אני מקיים וכל מנחת כהן כליב תהיה לא תחלב
במנחת כדבתו אבל במנחת חובתו תחלב תלך
והיתה לכהן כמנחה הרי היא במנחת כדבתו מה
מנחת כדבתו אינה באכלת אף מנחת חובתו
כפש כי תמעל מעל לרבות כהן
משיח למעילה כי תמעל מעל איך מעילה
לא שכוני וכך הוא אומ' וימעלו בלהי אבותיהם
וכך הוא אומ' בשוכה איש איש כי תשטה אשתו
וטעלה בו מעל כי תמעל מעל וחטאה בשגגה
מלמ' שהיא מעטרפת ואפלו לכהן מרובה כי
תמעל מעל לרבות כהנה ומהנה זלרבות אתה שנית
כי תמעל מעל מקדשי צ' כד שייחנה ויפגוס
בצבר שהוא ראוי לפגס אבל בצבר שאינו ראוי
לפגס משבכה בו בפדוטה מעל מקדשי צ'
שלא הוציאו לחול כהן שהציא קני צבים קני
קני יולדות חטאתו ואשמו ופסחו ממעות
שקל שקלו מה הקודש הדי זה מעל לכך נאמ' כי
תמעל מעל ליבה' בשגגה פירט למקדשי קדשי
צ' קדשים המיוחדים לשם יצאו קדשים קלים שאיך
לשם איך ללא פרים הנשרפים ושעריט הנשרפים
שכולל לשם ומנין לרבות את הטולה ארבה את
את העולה שכולה לאשים ומנין לרבות שאר
קדשי קדשים בשלם ואימוריה לפי דליקת דמים
ואימוריה לאחרי דליקת דמים ואימורי קדשים קלים
לאחרי דליקת דמים תלך קדשי צ' ליבה כל שהוא
לאשים יש בו מעילה ושאינו לאשים איך בו מעילה
ומנין לרבות את החלב למעילה תלך קדשי צ'
ליבה או יכול שאנו מרבה את הדם תלך מקדשי צ'
מיעט' מה ראית לרבות את החלב ולהוציא את
את הדם אחרי שריבה הלת מיעט מרבה אנו את
החלב שהוא שווה לבשר בפירול ובטחי ובטמא
ומוציא אפ' את הדם שאינו שווה לבשר בפירול
ובטחי ובטמא ל' שמענו אומ' הדם קל בתחלתו
וחמור בקופו הנספים חמור בתחלתו וקל בסופו
הדם בתחלה איך מופלג בו יצא לבחל קדיון מועל צ' בו

לא תאכל

לכל מעשיה זולת ככל כאלו דאמרי דאמרי השב יעשה עמו
כמשפט ואם כן למה נאמר והקריב את אשר לחטאת
כאשונה בנכ אב לכל החטאות הבאות עם העולות
ביק חטאת בהמה העוף עם עולת העוף ביק חטאת
העוף עם עולת בהמה חטאות קודמות לעולות
עמהן ומלק את ראשו ממוק עלפו ממנו להודוה
את העורף תנך התם השוחט מן הצדדיק שחיפתו
כשרה המולק מן הצדדיק מליקתו פסולה המולק
מן העורף מליקתו כשרה והשוחט מן העורף שחיט
פסולה מעי עורף איכמא עורף ממש מאי איכא
שוחט אפילו מולק כמי ממוק על פסולת לחמנו ולא
ערפו לא מאי עורף מולק עורף כי דקא תאע
וכל העורף אשר למליקה תכו לבכ ממוק ערפו
מולק הודוה את העורף וכך הוא אומ' והוא יושב
ממולי ואומ' ופכא עורף ולא פעם ואומ' ופ
עורף גופיה לא ידענך היכא דלידע מולק דידיה
חייא תא שמע ויפכו לי עורף ולא פעם מכלל
דעורף להדי פכס אמרי בכי חייא מצות
מחזיר סימנך לאחורי העורף ומולק איכא דאמרי
אך מחזיר ואיכא דאמרי דוקא מחזיר ומקתב לא
כמאך דאמ' אך מחזיר אמ' רב פהנא מצות מליקה
קוצץ ויורד וזו היא מצותה סבר ל אצק למימי קוצץ
איך ומולק ומציא לא אמ' ליה וידימיה כל שב
מולק ומציא במליקה דכשר ומאי זו מצותה
אימא אך זו מצותה תאנן לאמי צי יחזקא איך
טיקור סימנך בעוף לא אמרן לא במליקה אצל
בשחיט יש טיקור אמ' דערי כשרה מפיקת
ורוב צמר עמה בצלה ופי מתה עומד ומולק אמ'
אביי אימור כן הוא עושה חותך שדדה ומפיקת
בלא רוב צמר כי סליק ל לירא אשפחיה לו אפי'
דיתב קאמ' לה להא שמעתא אמ' ליה ופימתה
ומולק אשתומס בשעה חזא אמ' ליה אימור כן
הוא עושה חותך שדדה ומפיקת בלא רוב צמר
עד שמאעלושט או לקנה הדיע לקנה או לושט חותך
סימך אחי או רובו ורוב צמר עמו ובעולה שנסחו
רוב שנים אמ' רב יהודה אמ' שמואל נשברה מפיקת

ודב בשל עמך מטמאה צאהל דאם תאמ' אותו
מעשה דעל ומפיקת בלא רוב צמר הוא זקנה
שאינו שני ויהי פהצרו את ארץ האהיס ויפול מעל
הכסא אחרית צמדי יד השער ותשבר מפיקתו כי
זקן האיש וכצ' תכו לבכ כיצד מולק חטאת
העוף אוחז שתי רגליה ביק שתי איצבעותיו
גפיה ביק שתי איצבעותיו ומותח צוארה על רוב
שתי איצבעותיו ומולק בצפורן שלבול ויורד וזו
מעבודות קשות שבמקדש והיכך היתה נעשית
למטה בקרקע דרומית מערבית ממוק ערפולא
יצדיל ואם הצדיל פסול זהה מדס החטאת
מעצמה של חטאת כל קיר המזבח לא על קיר
הכבש ולא על קיר היסוד ולא על קיר ההיכל
על קיר התחת לא על קיר העליון ודיק הוא בהמה
שעולתה למטה חטאתה למעלה עוף שעולתה למעלה
איכא דיק שתהא חטאתו למעלה תל והנשאר
בדם ימנה ליסוד המזבח קיר ששיידי הדי
מתמנה על היסוד ואיזה זה קיר התחתון
חטאת שיהוא כל מעשיה לשם חטאת הוא פול
לשמלקו שלא לשמו ואת השני יעשה טלה
כמשפט עולת בהמה מה עולת בהמה ברוב שנים
אך זו ברוב שנים או יכול כמשפט חטאת העוף
כשהוא אומ' והקריב חלק עולה מן החטאת לבי
ישמעאל אומ' כמשפט למשפט חטאת העוף מה
חטאת העוף מזה ומזה אך עולת העוף
מזה ומזה ואם לא תשיג ידו זהביא עשירית
ל יהודה אומ' חציבה מצוה בשעתה שפך הוא
מביא עשירית האפה ונפטר ואיך ממתניך לו
שיעשיר ויביא כשרה או שעררה לשיעור
אומ' חציבה מצוה בשעתה שפך בעל פיס מביא
כלע ונפטר ואיך ממתניך לו עד שיעשיה ויביא
חמשים סלע ל שמעון אומ' חציבה מצוה בשעתה
שהקטר חלבים כשרים כל הלילה וזו חיק את השנת
ואיך ממתניך להך פד שיקרבו למוציא שבת
זהביא את אשמו אשר חטא עשירית האפה איך
לי לא קרוב חובתו עשירית האפה ומעך לקרוב

ואיך ידוע איזה מהן בעל שבת ויום הכפורים
לפניו ועשה מלאכה באחד מהן ואיך ידוע באיזה
מהן עשה ל' איננו מחייב ולי הושיע פוטר
במצא חומר קולן שכפי תחטא ולא ידע פרט
לזה שידע שחטא להביא אשם אי אפשר שהרי
ידע שחטא ואיך מביאין אשם על לא הודיע להביא
חטאת אי אפשר שאינו יודע עצמו שלחטא
דוה טל כפשו כל ימנו ועשתה אחת לחייב על
כל אחת ואחת: מכל מצותי מצות האמורות
להלך מלאך אמרו כל שחייבין על זדונו לרת ועל
שגרתו חטאת קבועה חייבין על לא הודיע שלן
אשם תלויו: ולא ידע ואשם ונשא עונו אמרו עליו
על רצף אחת בק' זכאי כשהיה מרגע לפי סוק הזה
היה בוכה וחומר ומה אם במקום שהתורה מעידה
לו ולא ידע א' ע' כ' נא' בו ואשם ונשא עונו
המתכוין לחטוא טל אחת כמ' וכמ' ל' יוקי הג' ל'
אומ' בפשך לידע מתן שכל של מצוות צא ולמד
ממחוייבי אשם תלויו שכ' בו ולא ידע ואשם ונשא
עונו והביא איל תמים מק' הר' ב'ת טובש את
שאינו יודע אם כך עכש את מי שאינו יודע על
אחת כמה וכמה יענוש את מי שהוא יודע על אחת
כמ' וכמ' ישלם שכל למי שהוא יודע ועושה מצוות
שמדת הטוב מרובה: ל' יעקב אומ' האוכל חלב
מביא חטאת בשלש ספק אכל ספק לא אכל מביא
אשם תלויו בשלש סלעים אם כך ענש הכת' למי
שבאת על ידו ספק עבירה על אחת כמ' וכמה
ישלם שכל לעושה מצוה: ל' מנחם ביר' יוקי חומר
הנהגה שווה פרוטה מק' הקדש מביא מעילה וחומשה
ומביא אשם בשתי סלעים צא וחשב כמה פלוטות
בשתי סלעים קרוב לאפס אם כך ענש הכת' לשוגג
על אחת כמ' וכמ' יענוש למי צא אספק לעונשין
על אחת כמ' וכמ' ישלם שכל לעושה מצוה: ל'
אומ' בפשך לידע מתן שכל של מצוות צא ולמד
מק' הגולה לעלי מקל' שנ' לנוקשמה כל מה נפש
בשגגה הרי הכת' קלא מכה פש' למי שהרג
בשגגה והרי דברים קלוקלם אם שף קלא למי שהרג

בשגגה קל וחומר שיקרא צדיק למי שעשה מצוה
בשגגה ואם הוא עושה מצוה בשגגה קולאו צדיק
קל וחומר למתכוין ומתקן עצמו למצוות שמדת
הטוב מרובה: ל' יוקי אומ' בפשך לידע מתן
שכל של מצוות לעמוד לבוא צא ולמד מאדם
הקדמוני שלא כעטונה אלא מצוה אחת בלא תעשה
ועבר עלה לאה כמה מיתות כקכסו לו ולזרותו
ולדורות דורותו עד סוף כל הדורות ופי' איזן מרובה
מצת הטוב או מצת הפורענות הוי אומ' מצת
הטוב מרובה ממצת הפורענות מה אומ' מצת
הפורענות שהיא מעט לאה כמה מיתות כקכסו
לו מצת הטוב המרובה היושב לו מק' הפיגול' ומק'
הכותרין והמתעבה ביום הכפורים על אחת כמ' וכמ'
יכ' לו ולדורותו ולדורות דורותו עד סוף כל
הדורות: ל' עקיבה אומ' הרי הוא אומ' על פי
שנים עדים או שלשה עדים אם מתקיימת העדות
בשנים כמה פירט הכת' בשלשה אלא להביא את
השלשי ולהחמיר עליו ולעשות צינור כיוצא באל' ואם
כך ענש הכת' לטפל לעוברי עבירה לעוברי
עבירה על אחת כמ' וכמ' ישלם שכל לטפל לעושי
מצוה כעושי מצוה: ל' אומ' הרי הוא אומ' ואשר
יצא את רעהו ביער לחטב עצים ונשל הנדל
קבע הכת' בפש למי שבאת על ידו ספק בפש
אמור מעתה המגבה את העדקות והמפרנס את
העניים והגומל את החסדים על אחת כמ' וכמ' חנת
לונפשו: ל' אעזר בק' עזריה אומ' הרי הוא אומ'
כי תקצר קצירך בשדך ושכחת עמר בשדה
למען יברכך י' קבע הכת' ברכה למי שבאת על
ידו מצוה בלא יודע אמור מעתה היתה סלע
ערולה בכנפיו ונפלה ממנו ומצאה העע והלך
ונתפרנס בה הרי הכת' קובע לו ברכה בשוכח
עומר בשדה אם כך קבע הכת' לשוכח על אחת
כמ' וכמ' ישלם שכל לעושה בדעת' ל' איעזר
אומ' מפני מה ענש הכת' למי שהרג בשגגה ואת
מי שחטא בשגגה כמי לעשות סייג להזדה כמי
שיאמ' אדם אם כשאת שוגג אכי ממחייב קל

מפני שהוא נמכר להגנבים לזבל. הנקיים בתורה
מועלין בהן ודודו לשית איך מועלין בהן. ומכין
לדבות קדשי בדיק הבית למעלה תל קדשי ירדנה
איך ללא צמט שהקדוש למזבח וצדדים שה
למזבח והקדוש לבדק הבית וצדדים שה לאות
לבדק הבית מניין הקדוש למזבח וצדדים
לבדק הבית והקדוש לבדק הבית וצדדים שה
לאונין למזבח הקדוש לזה ולזה וצדדים שאין
לאונין לא לזה ולא לזה כגון יביר וחומץ וזגים
וחגבים תל קדשי יר יביר מלא אמוו הקדוש
תורגולת למזבח מועלין בה וצדדים חמור
למזבח מועלין בה ובחלבה תורין לבדק הבית
בהן וצדדים הקדוש בור מלא מים למזבח
אשפה מלאה זבל שובל מלא יונים איך מלא
פירות שיה מלאה עשבים מועלין בה ובמה
שביתוק איך כל דבר שאין בו מעלה לא קול
ומראה וריס שש לשנת לא כהנן ולא מועלין
והביא אף לאחור ים הכפורים איך קשה בשנת
שנים יצא לדבות כל משמע צא אף החלשין
השונה אף הכנס מן היצא לא הפלגס ומאמת
כקרא איך משיכנס צנעה שכייה אחז ושלישים
יוס אבל בתוך שלשים אינו ראוי לא לאיל ולא
לכבש לטרפן קורהו פלגס בקצאי קורהו
ל ישמעאל קורהו פלגס יבמא הקדיו מביא
עליו כספי איך ואינו עולה לא משום איך ולא
משום כבש בערבך כסף יכול אף דיני תל
שקלים יכול שקל כחשת תל שקלים כסף או
כסף יכול בצלנות מדיות קפוטקיות תל בשקל
הקדש סלעים שלקודש סלעים צוריות לאשם
שיהא הפרש מעות לשם אשם יכול אם לא מעת
איך בשנת סלעים יביא בצלע ויתכסלו תל כסף
שקלים לאשם בדמך שהוא בכסף שקלים הוא
אשם ואם לאו אינו אשם ואת אשר חטא מן
הקדש ישלם ישלם לאותו הקדש ומנין לרבות
פחות משונה פדוטה שיכול הואיל ואין חייבין עליו
מעילה לא יהו חייבין עליו בתשלומי תל מן הק

ת הו ראתי אצמי ונאמר תהא קל אשיר יהיה בוקדשים
אשם יונכי מעילה פלגס ופולגס קל מעל פדענת יראהו קלעה
היה מן אשם יונכי מעילה פלגס ופולגס קל מעל פדענת יראהו קלעה

ישלם לדבות פחות משונה פדוטה ומנין שהוא
משלם חומש ואשם בתשלומי חסלו תל קדש
ואת חמישיתו יסף עליו שיהא הוא וחומשו
ובתך אתו לכהן פרט לחטאות חמורות שאין בהן
מעילה ובתך אתו לכהן והכהן מה תל שיכול הואיל
ומעילה בזה על ידי כהן לא יהא כהן מועל בה תל
ובתך אתו לכהן והכהן מלמ שאף הכהן מועל וחייב
והכהן יפרי עליו באיל האשם מה תל מנין
אומ הביא את מעילתו ולא הביא את אשמו לא
יצא תל באיל הביא את אשמו ולא הביא את
מעילתו לא יצא תל האשם שיכול כשם שהאיל
והאשם מעכבין כל יהא החומש מעכבין איך החומש
מעכבין ונכסח איך משיירין כל ליוס הכפורים
או יוכל לעפ שלא הביא תל לו אמר פיטוס
מאי דכתיב יודוך ק כל מלכי ארץ שני וצדדים
שמענו אומות העולם מפי הקצה ועמדו
וקלטו אותנו בשעה שאמ ואת אשר חטא מן הק
ישלם ואת חמישיתו אמרו בטמנות שלבו כל
מא צנעו לא מן צי קיסר הוה ביה סכא ופדן וזה
מכריז ואומ נאת אשר חטא מן הקדש ישלם ואת
חמיש יסף עליו ולא ענו לא שהחמיר בהדיות
יתר מצדקה שצדקה כות כפיש כיתמעל מעל
וחטאה בשגה עשאו שוגה ובהדיות כות כפיש
תחטא ומעלה מעל בדי עשאו מזיד וכמדוד
מכסאותיהם וקלטו אותנו שכייה לה כצדאת
אביך כד כתביב לעני ואם הדי זה מוסק על
ענין ראשון הראשון אשם ודאי נזה אשם תלוי
הראשון ברא על שגגה ועל דוד וזה אינו בא לא
על שגגה ולא על דוד לא על שגגת שגגה הא
כיער חלב ושומך לפכו אכל את אחז מה ואיך
ידוע איזה מהך אכלי אשתו ואחותו עמו צבית
שגה באחת מהן ואיך ידוע באיזו מהן שגה שבת
ויוס חול לפכו ועשה מלאכה ביחוד מהן ואיך ידוע
בידיה מהן ששם זכך כל כיוצא בזה אבל
אשתו כזה ואחותו עמו צבית שגה באחת מהן

לאחרי צדדים אלו
לראות את פ
לראות את פ
לראות את פ

שאינו שלמונו או מה פקדון מיוחד שאין לו רשות
להוציא מלטה גיש לרשות להוציא מניין תל
או בתשומת יד או מה לו ולא דברים שיש בהן
מתנת יד גדל שאין בו מתנת יד מניין תל או בקבלה
או מה לו מיוחד דברים שהן ככלי מרשות
הנובע שכל שכיר שאינו כולל כלום מרשות
מניין תל או עשן את עמיתו או מה לו ודברים
שדעת שניה יודעת בהן אצלה שאין דעת שניה
יודעת בה מניין תל או מעא אצלה וכחש בה ולא
במוצאה בך עזאי אומ שלש אצילות הן היו ע
בה ובמוצאה במוצאה ולא בה בה ולא במוצאה
או מה לו ולא מיוחד דברים שאפשר לה לדעת
דברים שאי אפשר לה לדעת מניין כגון המערב
מים בייך מי גולבקה בשמן מי מעין בדבש חלב
חמור בקטוף מניין תל על שקר על כל אשר ישקר
או מה לו מיוחד דברים שאינם משלם עליהם
לא קרן מניין תשלומי כפל וארבעה וחמשה ה
האוכס והמפתה והמוציא שם לע מניין שב ומעלה
מעל בה וכחש ריבה אחת בה בהנה מכל הדין
מיטותיו פלס לאומ לחבירו חבלת בי בשבת והוא
אומ לא חבלת הדלקת גישי בשבת והוא אומ
לא הדלקת יכול יהא חייב תל אחת בה בהנה מכל
הדין מיטותיו מה ראית לדבות את לו ולהוציא את
לו אחד שריבה חלות מיטת מרבה את לו שאינו
כיון עליהן בכפשו ומוציא את לו שהוא כיון
בכפשו ל שמענו אומ יכול האומ לחבירו אנקתה
ומלתה את ביתו והוא אומ לא אנקתי ולא פתיתי
המית שורק את שורי והוא אומ לא המית המית
שורק את טבדי והוא אומ לא המית אמ לו עבדו
הפלת את שני וקמית את עיני והוא אומ לא קמית
יכול יהא חייב תל וכחש בעמיתו בפקדון או בנש
יד או מעא אצלה וכחש בה ונשבע על שקר מה
או מיוחד שאינם קנסות יצאו לו שהן קנסות
והיה מנין מה יעשה והשיב דומצות כעשה
איבה שם מה תעשה תל ושם שאם הגזלה
בגיכה מחזירה ואם לאו מחזיר דמיה והשיב

את הגזלה מה תל אשר גזל יכול ישלם חומש
ואשם על גזל אציו תל אשר גזל על מה שהגזל
הוא משלם חומש ואשם לא עלמה שהגזל אציו
יכול לא ישיבנו כל עיקר תל את או את העשן
מה תל אשר עשן יכול ישלם חומש ואשם עלמה
שעשן אציו תל אשר עשן עלמה שעשן הוא
משלם לא על שעשן אציו יכול לא ישיבנו כל
עיקר תל את או את הפקדון מה תל אשר הפקדון
אתו שהוא עמו ישלמו ואם אינו עמו יפיק על
דמיו או מכל אשר ישבע עליו לשקר אפילו
מנין זו היא שבועת הפקדון שחייבין עליה
אשם ודאי בייך על שגגתה בייך על דזונה עליו
עצ שיהא מנין בפקדון עליו לשקר ושלם
אינו משלם קרן וחומש ואשם לא אם כפר ונשבע
והודה אצל אס עדיין לא כשבע אינו משלם לא
קרן בלבד ושלם אותו אותו אומ משלם אינו
משלם תשלומי כפל שנעל אודם מכל בחיוב
אחד אתה מחייבו איך אתה מחייבו בשני חובות
אוציא תשלומי כפל ולא אוציא תשלומי ארבעה
משלם חמשה תל בראשו בראשו הוא משלם אינו
תשלומי ארבעה וחמשה יכול יהא הרב משלם לו
וכפל וחומש ואשם תל בראשו וחמישייתו המשלם
בראשו משלם תשלומי חומש אין המשלם תשלומי
כפל וארבעה וחמשה מוסקיף חומש וחמישייתו
ריבה הלת חומשיך הרבה מלמ שהוא משלם חומש
על חומש עצ שיתמעט הקרן משווה פרוס ה
וחמישייתו יוסף עליו שיהא הוא וחומשו חמשה
לאשר הוא לו יתננו לא יתבנו לשלוחו ששילחו לו יכול
לא יתננו לשלוח בית דין או לורש תל יתננו ביום
אשמתי בית שמאי אומ ילקח בחסר ותיתי וצות
הלל אומ כשעת הוצאה ואת אשמו יביא אפלו
לאחיו וס הכפורים איך קשה בשנת שנים יצא
לרבות כל משמע יצא מן היצא לא הפלגס
בגד כף מה ער כף אמור להן כסף שקלים אף ערבך
אמור כסף שקלים לאשם שיהא הפרש מעות
לשם אשם וכפר עליו הבה לפני ונכסח לו על

פניו עשה ותוא תקדיח אציו ליתא
למאן שאלת

זחור כשאנו מזידי ונמצא מעטוד כפשימ^{החטא}
לא שלא יטעם טקס החטא דלך ויעשה כפס
שניה ואז מה הראשונים פטור אכ אף השמים
פסוק אכ ונמצא משתקע בחטא והביא איל
קשה בן שתי שנים יצא לרבות כל משמע
אף החיש אף השוטה אף הנכס' מן הצא להוציא
את הפלג' בערפק מה ערפק אמור לה' כקף
שקלם אף לא בקף שקלם' לא שם שירא הפוש
מענות בתחלה לשם אשם' וכפר טלו הטה מל
שגתו אשר שגה והוא לא ידע מה תל בא לפכו
ספק חלב ודם וכותר ופיגול בעלם אחי מעין
חייב על כל אחי ואחי שגתו לחייב על כל ש
שגה' בא לפטו ספק חלב ולא ידע ספק חלב
ולא ידע וצאחרונה ידע מעין שאינו חייב לא
אחת תל אשר שגה' בא לפטו ספק חלב וידע
ספק חלב וידע ו אומ' כשאם שהוא מביא חטאת
על כל אחת ואחת כך הוא מביא אשם תלוי על
כל אחת ואחת' ולא ידע פלט לשאמר לו אחים
או יכול אעפ שאינו מכחיש תל והביא' והוא
לא ידע ובקלח לו האן ידע אינו מתכפר לו על
שיביא חטאתו הא כמה זה דומה לעגלה ערופה
שאעפ שנערפה נאחל כך במצא זה הורה הריזה
ייהרג' אשם חטא אשם אשם לז' מה תל מעין
אתה אומ' הביא אשם תלוי ושחטו וזרק את הדם
ואחל כך כודע לו ודאי שחטא או כודע לו שלא
היה חייב כלל מעין שהוא מותר באכילה תל אשם
אשם מכל מקום' יכול אעפ שלא כזרק הצמת
הוא מה יעשה לו הדם ישפך והבשר יצא לבית
השרפה הא כזרק הדם הבשר יאכל' או יכול אעפ
שלא נשחט תל הוא מה יעשה לו יצא וירעה
בעדר דברי' ו מאיר וחכמ' אומ' ירעה עז
וימכר ויפלו דמיו לנדבה מפני שלבו של אדם
טל עונותיו והוא יל ועל ספק הפלישו גמר בלבו
להקדישו' אשם לז' יכול יפול לבדק הבית תל
אשם לכה' או אשם לכה' יכול ינתן כולו לכה'
תל אשם לז' הא כיצד מותר אשמות כנסת לנדבה

מאיר

ולקחיהן בהן עולות הצער לשם והעורות לכהנים'
אין כשא מותר אשמות מעין מותר חטאת מותר
עשירית האיסה מותר קט זבים וצבות וקב וכליות
מותר קרבות הנדיר והמצורע' המהדיש ככסין
היו בהן צבדים לאויין למצבא יינות שמעט וקלתות
ועופות מעין שימכרו לצדיקי אותו חמיק דיביא
בדמיהן עולות תל אשם אשם' זה הכלל כל שהוא
בא משום חטא ומשום אשמה ילקח בו עולות ה
הבשר לשם והעורות לכהנים' זה מצדש דרש
יהוי דע הטה אשם הוא אשם אשם לז' במצאו
כתובין קיימין אשם לז' ואשם לכהנים ואומ' כקף
אשם וכקף חטאת לא יוצא בית' ש אין כנסת ממנו
כלום לבדק הבית' ומעין לאשם שפחה חרופה
שיצוא בקף שקלים תל אשם אשם' או יבול שאכ
מרבא אשם כזיר ואשם מצורע תל הוא' מה
ראית לרבות אשם שפחה חרופה ולהוציא אשם
נדיר ואשם מצורע אחר שריבה הכת מעט מצו
אכ אשם שפחה חרופה שהוא איל ומוציא אכ
ואשם מצורע שאינו איל' כפש כי תחטא ומעלה
מעל בני' מה תל עמיתו עמיתו שני פעם עמיתו
פלט לבדוק' עמיתו פלט לאחיה' וכחש יכול
האומ' לחצירו אכלתה היום והוא לא אכל הלכת
פלונית והוא לא הלך תל כי תחטא וכחש לא אמרת
לא בכחש שקדמו חטא יצא כחש שלא קדמו חטא'
ו אומ' מה תל וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת
יד או מצא אצלה וכחש בה ונשבע על שקר מה לו
מיוחדין שהן שלמנו' יצא דבר שאינו שלמנו'
ומעלה מעל בני' ר עקיבה אומ' מה תל ומעלה
מעל בני' לפי שכל מלוה ולווה ונושא ונותן אינו
לא בעדים ובשטר לפיכך בזמק שהוא מכחש
מכחש בעדים ובשטר אצל המפקיד אצל חבירו
אינו רוצה שתדע בו נשמה לא השלישי שביניה
והוא יתבדל שמו לפיכך בזמק שהוא מכחש יבוא
בשלישי שביניה לבך נאמ' ומעלה מעל בני' כאלו
לא מעל לא בשם' וכחש בעמיתו יכול בצבדים
תל בפקדון מה פקדון מיוחד שהוא שלמנו' יצא דבר

כבשים בני שנה שנים ליום תמיד ובתורת כהנים
 הוא אומ' צו את אהרן זאת תורת העולה היא העולה
 מה חל תורת העולה היא העולה בשתי עולות הלת
 מדבר בעולת השחר ובעולת ביך הערבים שאיברה
 מתאכלת כל הלילה שנ' על מוקדה על המזל כל הלילה
 ובחומש הפקודים הוא אומ' תשאמו לה קריבלי
 במועדו' היא הפרשה האמורה להלך והיא הפרשה
 אמורה כאן ולמה הוא אומרה ושונה ומשפטה ה'
 יודה ול בחמיה ולבני' רבה יודה אומ' שלא יהו
 אומרים לשעבר היו המסעות כוהגין זה תמידים
 כוהגים פסקו המסעות פסקו התמידים לכך אמר
 הק'בה למשה לך אמור לישאל שיהו כוהגין בתמידים
 ול בחמיה אומ' לפי שהיו ישראל מהלכין בתמידים
 כל ארבעים שנה פעמים מקריבין פעמים אזיג
 מקריבין לכך צדף הלת ואמ' תשאמו לה קריבלי
 במועדו' ולבני' אמרי כאן לתלמודו ופא' למעשה
 ל אחא בשם ל חננאל בר פפא אמ' שלא יהו ישראל
 אומרי' לשעבר היינו מקריבין קרבנות והיינו
 מתעסקין בהם טכשו שאין אנו מקריבין קרבנות
 מהוא שנתעסק בהן אמ' להם הק'בה זאת תורת הע'
 שביק' שאתם מתעסקין בהן מעלה אנו עליכם ל'
 אתם מקריבין אות' ל חננאל פשט בה תרת'
 ואמ' אין הגלות הללו מתקצרות לא בשנה משנות
 דלת גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם אם כולם
 כעשין תנאים עתה אקבצם ל חננאל אומ' אחרי
 לית כי כמנחה שמש ועד מצואו גדול שמנבגוים
 וכל מקום מקטר מגש לשמי ומנחה טהורה וכי
 יש מנחה טהורה בצבל לא אמ' הק'בה הואיל ואתם
 מתעסקין בהם כלאו אתם מקריבין אות' שמואל
 אמ' ואם כלאו מכל אשר עשו צורת הבית ותכונתו
 ומוצאו ומוצאיו זישמרו את כל חקתיו ועשו
 וכן יש לנו בית טכשו וכי יש לנו קרבן לא אמר
 הק'בה הואיל ואתם מתעסקין בו מעלה אנו עליכם
 כלאו אתם בוטם אותו ומקריבין בתוכו אמ' ל יומי
 מפני מה מתחילין לתיבוקות מפלשת תורת כהנים
 אם כן יתחילו להן מבראשית לא אמ' הק'בה מה

התיבוקות כוהורים אף הקרבנות כוהורים יצאו כוהורים
 ויתעסקו בטהורים ל'א מפני מה מתחילין לתיבוק'
 יקות בקרבנות כדי שייעו קדרי קרבנות וכל
 העבודות כדי שתצוא גאולה בימיהן ויעלו ויקריבו
 כקדרי שאיך גליות מתעסקין תחלה לא בקרבנות
 וכך הוא אומ' עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי'
 ואומ' אצוא ציחק בעולותי ואומ' פה אמ' ל צבאות
 ענוד ישמעו במקום הזה קול ששון מוציאם תודה
 בית' ל כי אשיב את שצות תאריך כצדאשונה אמר
 ל' היא למדת שאיך מתעסקין תחלה לא במצות
 שמטין ויבלות זלא בתרומות ומעשרות ולא בצדק
 ולא בקנין לא בקרבנות תחלה וכך את מוציא
 כשעלו צימי עזרא לא מתעסקו תחלה לא בקרבנות
 וכן הוא אומ' זיקם ישוע בן יוצדק ואחיו הכהנים
 וכן ויבנו את המזבח על מונתו ויעלו עליו עולות
 ל' עולות לבקר ולערב מיום אחז לחמש השביעי
 החלו להעלות עולות ל' והיכל לא יסד לפיכך
 איך מתחילין לא צהק וכך את מוציא לא התחיל
 הלת בפרישה לא בעולת תמידים תחלה ולבסוף
 שאר כל הקרבנות מניין ממה שקריבו בעת צו
 את אהרן זאת תורת העולה ל'א ז'ה'שה
 שנצאה תעורר מצנים ועל כל פשעים תכסה
 אהבה' שנצאה תעורר מצנים שנכתבו ישראל צניע
 לבין אביהן שבשמים היא עוררה עליהן כי בני ד'ים
 דאמ' ל שמואל בר כהמק קרוב לתשע מאות שנה היתה
 השנאה כבושה ביק ישראל לאביהן שבשמים מיום
 שיעזו ממצרים עד שנתעוררה עליהם ביבכי
 יחזקאל דלת ואמר להם איש שקוץ עינו השלכו
 הם לא עשו כן לא וימרו בי ולא אצו לשמוע ל'
 ועשית עמהם בעבור שמי הגדול שלא יתחלל
 בגוים שנ' ואעש למען שמי ועל כל פשעים תכסה אהבה
 אהבה שאהב הק'בה את ישראל שנ' אהבתי אתכם
 אמר ל' לא שנצאה תעורר מצנים שנצאה שהטיל
 אהרן ביק ישראל לאביהן שבשמים במעשה העגל
 היא עוררה עליו דיני צינים דאמ' ל יומי מלאמד
 שהיה אהרן כוסל קודכס ופוחסו לפעם ואומ'
 פ' מטיקה כ' יעב יגהה ומלכה

והביאומתם אלהי
 קדשי ושמותם
 בצית תפלת עולו-

אחת מנייך שהוא חייב על כל אחת ואחת תל על
 אחת מכל אשר יעשה כיצד היו חמשה מוצנע אחת
 ואומריג לו תק לנו פקדון ותשומת יד וגזל ואצדה
 שיש לנו בידך שבועה שאין לבס בידי פקדון
 ותשומת יד וגזל ואצדה מנייך שהוא חייב על כל
 אחת ואחת תל על אחת מכל אשר יעשה יכול
 מפני שהג חמשה תובע מנייך אפלו אמ לו אחד
 תק לי פקדון ותשומת יד וגזל ואצדה שיש לי בידך
 שבועה שאין לך בידי פקדון ותשומת יד וגזל ואצדה
 ומנייך שהוא חייב על כל אחת ואחת תל על אחת
 יכול מפני שהג מיני תביעות מנייך אפלו אמ לו
 תק לי חטים ושעורים ופוסמין שיש לי בידך שבועה
 שאין לך בידי חטים ושעורים ופוסמין ומנייך הוא
 חייב על כל אחת ואחת תל על אחת יכול מפני
 שהג מיני הדבה ומנייך אפלו אמ לו תק לי חטים
 שהפקדת אצלך אמש ושלפטו ושלפטו שבועה
 שאין לך בידי חטים שהפקדת אצל אמש ושלפטו
 ושלפטו מנייך שהוא חייב על כל אחת ואחת תל על
 אחת ומעש שהוא מצא אחת על דברים הדבה
 תל אחת על כל אשר כיצד היה אחד תובעו ^{ואומ}
 לו תק לי חטין שהפקדת אצלך אמש ושלפטו
 ושלפטו שבועה שאין לך בידי כלום מנייך שאינו
 חייב לא אחת תל אחת על כל אשר יעשה והוא
 הדין לפולק זה הכלל כלל אינו חייב לא אחת
 פירכו חייב על כל אחת ואחת אשר יעשה
 לאשמה בה עז שיהיה בו פצי אשמה וכמה ^{פרוטה}
 אפלו פחות מפרוטה אינו אמון ואין בו משום ^{כדי}
 אשמו מכאן אמרו אין בית לין כזקק לפחות
 משווה פרוטה הוזקו לשווה פרוטה גומרין כדי
 לפחות משווה פרוטה תנא ליוסי אומ בוא ^{וכאן}
 כמה סמיות עיניה שלגלגל ושלעושק ^{שכל}
 פרוטה אחת בקרא חוטא ונקרא שקלך ונקרא
 גזלך ונקרא עשקך ונקרא אשמן ומביא אייל
 בשתי פלגים וצריך ודוי ותשובה עד שיתפר
 לו ולא עור לא מעלה עליו הכת כלל כפס ^{וכ}
 הוא אומ כן ארחות כל בועע בצע את נפש עליו

יקח כפשו שלמי רב חונא ורב חסדא חזי אמ של
 כגזל וחזי אמ שלגלגל מאך דאמ שלגלגל דלמ
 כן ארחות כל בועע בצע את כפש בעליו יקח ומאך
 דאמ שלגלגל דלמ א תגזל דל כי דל הוא כי ליידי
 ריבם וקבע את קובעיהם כפש אכל הצדיקים אינן
 כן לא בותכך ומוותריג וחוכך ומרחמך שנוצריק
 חוכך ונותך וכל פרוטה ופרוטה שבותכך מעלה עליה
 הכת כלאו קבו כפשות וכך הוא אומ ולקח כפשות
 חכס ולמה שהק מוצמין ליוצק שגב להחיות רוח
 שפלים ולהחיות לב כדכאים ולפיכך הקצו ^{מצד}
 הג וזרע וזרע דרעך כד לאין קק דבת כל היוס
 חוכך וסלוא וזרעו לבדכך אהיס יבדככו זיאיר
 עיככו במצוותנו ויט לבינו א עדוותנו ככלת הט
 לבי א עדוותך ולא בצע כן יאמ בעל הדחמים

צו את אהרן

מרשות רובב שמנים בגאותו יסך ארש עלמבונה
 בחמתו בכחו רגע הים זבגערתי וישת
 חול קביב מקופתו ונטה כדק שמנים באמות
 לשמש שם אהל במעונתו ידמה לחת יצא
 מחופתו ישיש עלי אלה כגבור במדועתו
 להוציע לבני האדם גבורתו כי לא ייעף ולא
 ייגע אין חקר לתבונתו

יעזרינו השם אשר לבושו הדר והוי יאיר
 עיכנו לקלות בתורתו כל כפלא וסוד ישכנכו
 בכוח ויסיר מרגליו כווע וכווי ישמור איבינו
 כבודם ייקד יקווי יקרא להם מסביב מגור
 ושבר ושור ישלח להושיענו מושיע ורבונאך
 ונאך יהפוך אצלנו לששון ונשמע קול דנה תחת
 ספוד כרב במרוס ציון ובשעריה בתודה כעמוז
 נשמור מצותנו ואותו בכל לב כעבורי ככוד
 אתה צויתה פקודיך לשמור מאך
 להשה אתה צויתה פקודיך לשמור מאך
 רבך אמרי איזו היא מצוה שצונו בה הקצה לש
 לשמרה מאך חוי אומ זו מצות ממעדיך שכן הוא
 מצוה בה בספר הצרית וזה אשר תעשה על דמ

מדי ובריות אעפ שחרב בית המקדש ובטלו
 קדמות בעונותינו הרי שמונה עשרה בלכודת
 שתיקנו חמם להתפלל בהק חשבוים לקדמות שנ
 קחו עמכם יצרים ושבו לא ונשלמה פנים
 הדי לחישת שפתינו מקום פדי קדש וק בפדשה
 הזאת קדש על התמנייך שנ צו את אהלך זאת
 תורת העלה יוכל עולה נדבה או עולה חובה תל
 היא העולה על מוקדה עולה שהיא קריבה ציפ
 ומתאכלת כל הלילה ואיזו זו עלת תמידי
 צו את אהלך איך צו לא זירוד מיד ולזוחות
 אמ ש שמעוך ציות כל מקום שיש בו חסדו פיס
 זאת תורת העלה ויסי הגלילי אום לפי שהוא
 אום כל הנוגע במזבח יקדש שומע את יצרים
 שה לאויי למזבח ויצרים שאיך לאויי למזבח
 תל להלך וזה אשר תעשה על המזבח כדשים מה
 כדשים מוחדי יצרים שה לאויי למזבח יצא
 שאינו לאוי למזבח וקריבה אום לפי שהוא
 כל הנוגע במזבח יקדש שומע את יצרים שה
 לאויי למזבח ויצרים שאיך לאויי למזבח תל
 זאת תורת העולה מה עולה מיוחדת שהיא
 למזבח יצא יציר שאינו לאוי למזבח ו יהושע
 אום כל הלאוי לאשים אם עלה לא ירד שנ היא
 העלה על מוקדה מה העולה שהיא לאוי לאשים
 אם עלת לא תרד אף כל יציר שהוא לאשים אם עלה
 לא ירד ויצר במליל אום כל הלאוי למזבח אם
 עלה לא ירד שנ היא העלה על מוקדה על המז
 יציר הלאוי למזבח איך יציר יציר במליל יציר
 ו יהושע לא הים והנכפים שרוב במליל אום לא
 ירדו ו יהושע אום ירדו ו יהודה אום זאת
 העלה הדי או מי עוטיק פדט לשנשחטה בלילה
 ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים שלא
 יעלה לכתחלה וכך הלכה ושמעון אום עולה
 יציר לי לא עולה כשרה מניק לשנשחטה בלילה
 ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים הליך
 והיוצא והטמא ושנשחט חוץ למזבח וחון למקמו
 יציר בלו פסולת וזרקו את זמו הניתך למטק

שנתך למעלה והניתך למעלה שנעך למטק
 והניתך ברוח שנתך בפנים והניתך בפנים
 שנתך ברוח הפסח והחטאת ששחטך שלא
 לשמך מניק שאם עלו לא ירדו תל זאת תורת הע
 תורה אחת לכל הטולות שאם עלו לא ירדו
 יכול אף הרובע והנדבוע והמוקצה והנעצר והחנתך
 והמחיל והכלאים ויוצא יופך ובעלי מומים אם עלו
 לא ירדו תל זאת היא העלה הדי או מי עוטיק מה
 לאית לרבות את או ולהוציא את או אחי שדינה
 הלת מי עט מרבה אני את או שהיה פיקול בקדש
 ומוציא אני את או שלא היה פיקול בקדש
 שתמצא אום כלל שר עקובה אום כל שפיקולו
 בקדש הקדש מקבלו לא היה פיקולו בקדש
 איך הקדש מקבלו חוץ מבעלי מומים מפני שבענ
 מוס בעוף כשר ו חנניה סגל הכהנים אום וזחה
 היה אבא את בעלי מומים מעל גבי המזבח וכך
 הלכה יכול אף הנכפים שנפסלו אם עלו לא ירדו
 תל עולה מה עולה מיוחדת שהיא באה בגליל
 עצמה יצאו הנכפים שאיך באיך בגליל עצמך
 שתמצא אום היה הזבח כשר והנכפים פסולין
 הנכפים כשרים והזבח פסול אפלו זה וזה פסול
 הזבח לא ירד והנכפים ירדו בתוך שנכלל הנוגע
 במזבח יקדש למדנו שהמזבח מקדש את
 לו ומניק שהקדש מקדש את הלאוי למזבח תל
 המזבח ומוניק שהכלים מקדשין את הלאוי
 תל וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל הנוגע בהם
 יקדש כלי הלח מקדשין את הלח ומדות היבש
 מקדשין את היבש איך כלי הלח מקדשין את
 היבש ולא מדות היבש מקדשין את הלח כלי
 קודש שנקבו אם עוטיק מלאכת שהיו עוטיק
 שלימים מקדשין ואם לאו איך מקדשין ושלם איך
 מקדשין לא במקדש היא הטכה על מוקדה
 על המזבח כל הלכה שיהא כותך מצוא השמש
 וה מתאכלת על גבי המזבח כל הלילה איך לי לא
 יצרים שאיך לאויי לי קרב בלילה כגון הקומץ
 והלבוכה ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת

חדם
 הרובע שבא
 על הצמח
 הצמח פסול
 ובהמה שבא
 על האדם בהמה
 פסולה
 חתך ר כחוק ואם
 המזבח קודש עליו
 חין בית לא קודש בו
 החט היתה מתקדש בו
 תני בשם ר נחמיה
 קדוש למחה ושעטרה
 שבה היתה תאם מתקדש
 כו ענין לה כשרה
 ונחש עול לא כיתק
 תאמר דיהוה גלילי לא משעיה
 כשבו יציר גלילי

להם דעו שאיך בו ממש הוא שמשוה אומ לאקה
מה עשה לך העם הזה אמר לו מעטב שי ידוב
שורגים ואל ידוננו מגידים ותניא שלשה דיני
בידונו ישראל במעשה העגל מהך בסיף זמנה
במגפה ומנהך בצרעת כיון שראה משה דיני
קשיך שבדונו זה הכל בשביל אהרן דכל על אשר
עשו את העגל אשר עשה אהרן וראה מדת הדן
שהיא מתוחה עליהך מיך עמד בתפלה ואמר
רבונו של עולם איך הוא הרועה והמכה העצמ
אם תשא חטאתם מוטב ואם איך מחבב נא מספור
זלא יאמרו לא בעצמך ולא ברועה השיבו הקנה
מי אשר חטא לי אמחבו מספרי אמר פינחס בשם
ר' לוי מלך שהיה הקנה קופח על ראשו של אהרן
ואמר אהרן חטא לי אמחבו מספרי כיון שראה
מדת הדין מתקשה על אהרן מיך חגר מתנו
זעמד בתפלה ובקשה על אהרן יתר מכל אשר
זכך הוא אומר וצא אהרן התאנף וז' מאד להשמידו
ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא ר' יהושע
דסכת בשם ר' לוי איך לשון זה השמדה לא לז' א
ואשמך פדיו ממעט ושלישין מתחת ומניח
שנתרחק אהרן שכל את מוצא מתחלת הקפה
ועד כאן והקליבו בע אהרן זערכו בע אהרן
זדקו בע אהרן והביאה אביאה ואהרן עצמו לא
כבר עז שעמד משה וביקש עלו לחיים ואמר
רבונו של עולם באר שנראה ומימיה חביב עמים
של אפי ושלישית כחלק להך בצוד שאיך נוטל מהך
עמים למעלה דתכך כל העמים בשמים הוסיף
משלישית ומשלבא ולמה שמהך מביאך יקשמה
לכספים אהרן אחי שחטא שלא לדעת איך אתה
חולק לו בצוד בשביל בנין לבנו אתה מקרב וכו'
איך אתה מקרב מהוא אומר וישמע י' אגס בפעם
ההיא אמר לו הקנה בשבילך ובשדך בצוד דאע
מוחל לו ומקרבו ולא עוז לא שאיך עושה אמת עיקר
ואת בטוטפילה הזי ועל כל פשעים תכסה אהרן
בשביל חיבתו של משה ככסה עונן של אהרן
זכך את מוצא לא הקדים בפרישה צווי לא לאהרן

פ
הרב

תחלה ולבנו בסוף שכ צו את אהרן ואת צפן
אמר תנחום בך בחילאי מועל היה אהרן מאותו
החטא זלא נתפוח לא לצד צנות דכלת ולפע הו
התגלע הריב כטוש' לית זילא אהרן ויבך מזבח
לפניו מה ראה אמר ל' בצעתי בך יפת אמר ל' אעזר
ראה חזר שצדו לפניו אמר איך שמי עבד
להו וקאימנא לאפיהו עבדו כי כחור ומקיים
בהו אם יהרג במקדש וי' כהן ונביא וגלול אתה
זלא הויה להו תקנמא לעולם את מוטב עמא להו
עבדו לעגלא אפשר דהויה להו תקנמא במשנו
אמר ל' יוחנן אמלא ון שבה עילוק בתחייבו
שונאיהך שלשרא כלייה' בתנאי אחרים אומר
אמלא ון שבה עילוק בתחייבו שונאיהך שלשרא
כלייה' ל' שמעון בן יתאי אומר נהלא כל המשתתף
שם שמים עם אחר כעקל מן העולם שנן בלתי
ל' לבדו לא מה תל אשר העילוק שאון ל' אהות
הרבה' צו את אהרן תאנא כמה לא נאמיה
בדיבור ואמירה לא בצויה שהיא זירוז מוד
ולדורות' שלש פרשיות נאמרו צויה שהך
קבועות מיך ולדורות' פרשת נרות' ופרשת
שילוח טמאים' ופרשת תמיד' פרשת נרות
ואתה תצו את בני ישראל זיקחו ליק שמך זיתך
קצעה מיך ולדורות' אעפ' שחרב המקדש זטלו
הנרות הרי בתי כנסיות וצתי מצדשות שמחלין
בהך והך בקלאיך מקדש מעט שכל ואהי להם
למקדש מעט בגוים' פרשת שילוח טמאים צו
את בני ישראל זישלחו מן המחנה קצעה מיך
ולדורות' זכך הוא אומר והשמתי את מקדשיכם
אעפ' שהך שומעין בקדושתהך עומדין' וכו'
שנפנס למקום שאסור להפנס לו חייב איך לך
דור ירוך מדורו שליהורם בך אחאב אעפ' כך
מה לית בו וארבעה אנשים היו מצדעים פתח
השער אעפ' שהך שרויך במצוד בלעב וצמא
וצחסי כל הין משלחין מצדעים מן העיירות
המוקפות חומה' פרשת תמיד' צו את בני ישראל
ואמרת להם את קציע לחמי לחשי קצעה הלת

כמין תפוח ומורידין ממנה פסכתו בכליוס ובדגלים
לא יהו מורידין לא מנחיק עדימה גדולה באמצע
נואי למזבח ואש המזבח תוקד בו אמר לביחם
תוקד טליו איך כתב לא תוקד בו האש מתקדתנו
תב בשם ל כחמך קדוב למאה ושש עשרה שבה
שהיתה האש מתקדת בו ועצו לא נשרף וכחשתו לא
ניתק ותומר דהוה גליו תאב בשם ל הושעה
דיכל גולא נהיה בו אמר שמעון בן לקיש ועשית
מזבח להקטיר קטרת איך כתב לא מקטיר קטרת
המזבח היה מקטיר את הקטרת ולכא אמרי וכל
הבקר בשלבים הבשר איך כתב לא בשם
הבשר היה מבשל את הכלים לא ואש המזבח
תוקד בו תנו רבנן מניין לאש מזבח הפטמי שלא
תהא לא ממזבח החיצון תל ואש המזבח תוקד בו
אש מחתה ומנורה מניין ודין הוא כאמתך אש
הפטמי וכאמתך אש במחתה ומנורה מה אש מזבח
הפטמי ממזבח החיצון אף אש מחתה ומנורה מה
ממזבח החיצון אוכלך לדרך הזאת כאמתך אש
במזבח הפטמי וכאמתך אש במחתה ומנורה מה
אש במזבח הפטמי ממזבח שחוצה לו אף אש
מחתה ומנורה ממזבח שחוצה לו זה מזבח הקטרת
שהוא משוך מבין שניהם לחוץ תל אש תמיד תוקד
על המזבח אף אש שאמרת כל תהא תמיד צדית
להטלת כר תמיד לא תהא לא במזבח החיצון
ולכש הקהן מדו כמדתו בד שיהיו שלבון
בד שיהו חדשים בד שיהו כפולין בד שלא ילבש
עמהק בגדים אחרים יכול לא ילבש עמהק בגדי
פשתן אבל ילבש עמהק בגדי צמר תל בד יכול
לא ילבש עמהק בגדי הקדש אבל ילבש עמהק
בגדי חול תל בד ומכני בד יהיו על בשחמה
תל ילבש להביא את המצנפת ואת האבנט צדי
ל הודיה ל שמעון אומ' ממשמע שאמ' הכתוב
שומע אב ארבעה כלים שנ' ולבש את בגדי הבד
בגדי הקדש אם כן למה כאמ' מדו כמדתו ומכני
בד על בשרו לא רפייה על בשרו נפש הוא אומ' להלך
יהי שלא יהא צד קודם למכנסים (חריס אשה

פיתול פשם מקום

לד

תאכל האש יכול עניס תל עולה אויכול איברי
עולה תל אשר תאכל האש הא כיצד חותה מג
המאופלות ומק' הספמיית וזר' ושמו בנחת
ושמו כולו כחת' ושמו שלא יתפזר אצל המזבח
סמוך למזבח ופשט ולבש יכול כמצותיוס הכללים
יהא פושט ולבש בגדי בגדים מקיש בגדים לבגדים
שהוא לבש מה בגדים שהוא פושט ואויך למלאת
אף בגדים שהוא לבש ואויך למלא בתך אם כן
למה כאמ' אחרים פחותה מהך וכך בגדי הרמה
פחותה מבגדי עבודה שאיך דרך ארץ שימזוג
כוס לרבו בגדים שבישל בהך קדרה לרבו
זהו ציא את הדשך כל מי שרצה מג' הכתנים ממלא
מג' הדשך שהורידו למטה ומוציא חוץ למחנה זה
חוץ לחומת ירושלים והוא הנקרא מקום שפך הדשך
ואיך להוצאתו לחוץ פייק לא כל הרוצה ומעולם
לא כתעצלו מכך ואנפ' שאיך הוצאתו עבודה איך
בעל מומין מוציאין אותו וכשמוציאין אותו חוץ
לעיר מנחיק אותו במקום המוצנע במקום שאיך
החיות מנשבות בו ואיך הגשמים גורפין אותו ש
ושמו ואסור ליהנות בו והאש על המזב' תוקד
בו אמ' ל יהודה מניין להצתת האש שלא תהא לא
בלאשו שלמזבח תל והאש על המז' תוקד בו לא
והאש על המזבח תוקד בו אמ' ל יוסי ומניין עשה מעינה
אחרת לקיים האש תל והאש על המזב' תוקד בו
לא תכבה מלם שכל המכבה עובר בלא תעשה
ובער טליה הכהן עניס לרבות שני גזרי עניס עם
תמיד שלשחל' בבקר בבקר כאמ' בעניס בבקר צד'
וכאמ' בתמיד בבקר בבקר ואיכ' יודע איזה יקדוש
יקדוש דבר שנ' בו בבקר בבקר לצד שלא כאמ' בו
לא בבקר' כאמ' בעניס בבקר בבקר וכאמ' בקטות
בבקר בבקר' ואיכ' יודע איזה מהן יקדוש מימנשיח
את מי עניס מפשיריך את הקטרת אף הן יקדמו את
הקטרת' כאמ' בקטרת בבקר צד וכאמ' בערות בבקר
בבקר ואיכ' יודע איזה יקדוש וכשהוא אומ' בבקר
בבקר בהיטיבו את הנחות יקטורנה סמכו הכת'
סימך לקטרת אף הן יקדמו את הקטרת' ומניין עשה

שהוא פושט

בכפיים תל צו את אחרק ואת בטו לאמ זאת תורת
העלה כל הליכה עד הבקר סמכו לדבר שלבקר
מכאן אמרו תורמין את המזבח כל הליכה תכ
התם איברים ופדרים שפקעו מעל גבי המזבח
קודם חצות יחזיר ומועלין בהן אחר חצות לא יחזיר
ואין מועלין בהן מני הכי מלי אמ לב כת אחד
אומ כל הליכה והקטיר וכת אחד אומ כל הליכה
והדים הא כיצד חלקיהו חצו להקטירה וחצו
להדמה מותב רב בהנא בכל יום תורמין את התנע
מקריאת הגבר או סמוך לו מלפניו ואחריו ביום
הכפורים מחצות וברגלים מא שמורת הלאשנה
ואי סלקא דעתא מחצות דאורייתא היא היכי
מקדמינן והיכי מאחרינן לא אמ לי יזכק ממשמע
שנ כל הליכה איכי יודע שעד הבקר ומה תלעז
הבקר תק לו בקר לבוקרו שללילה הולכך בכל יום
תורמין את המזבח מקריאת הגבר או סמוך לו
מלפניו ומאחריו קריא ביום הכפורים דאיכא
חולשא דכהן גדול עבדינן מחצות וברגלים
דכפיישי ישראל וכפיישי קרבנות עבדינן מאשמורת
הלאשונה כי דקא תאכ טעמא לא היתה קריאת
הגבר מגמת עד שהיתה העזרה מלחה משרלא
מאי קריאת הגבר רב אמ קריא גובלא רב שילא
אמ קריא תורנגלא תניא כותיה דרב שילא היוצא
קודם קריאת הגבר דמו בראשו ליאשיה אומ עד
שישנה ויש אומ עד שישלש ובאיזה תורנגולאמו
בתורנגול בינוני תניא כותיה דרב כרוז מהוא אומ
טמרו פהנים לעצדתם ולויס לדעבכס וישרלא
לטעמדכס והיה קולו נשמע בשלש פרסאות
מעשה באגריפס המלך שהיה מהלך בלילה ושמע
קולו בשלש פרסאות וכשבא לביתו שירג לו מסכות
הלצח ואעפ ככהן גדול משובח ממנו דאמ מר
כשקרא מזכיר את השם ביום הכפורים נשמע קולו
ביריחו ואמ לבה בר בר חנה מירושלם ליריחו שר
פרסאות הוי ואעג דהכא איכא חולשא והכא ליכא
חולשא ואעג דהכא יממא והכא ליכא תנורבנ
הרמת חישן מצותה בכל יום בלאשונה כלמי

שחא רוצה לתרום את המזבח תורם בזמן שהק מרובין
רצין ועוליך בכבש וכל הקודם את חצירו לתוך ארבע
אמות זוכה ואם היו שניקן שוויק הממונה אומ לכה
הצביעו מה הק מוציאין אחת או שנים ואי מוציאין
גודל במקדש מעשה שהיו שנים רצין ועוליך צנע
ודחק אחד מהק את חצירו וכל ונשצרה רגלו וכשאו
בית דין שהק באין לדי סכנה התקינו שלא יהו תורמין
אלא בפייס תנו רבנן מעשה בשני כהנים שהיו
רצין ועוליך בכבש קדם אחד מהק לתוך ארבע אמות
שלא חצירו ככל ספין ותקע בלבו עמד לי צדוק ער
מעלות קאנלס ואמ אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא
אומ כי ימצא חלל ויצאן זקניך ושפטיך אנו על מי
להביא עגלה עב הויכל או על העזרות געו כולם
בבפיייה בא אבין שלתינוק ומצאן כשהוא מפורט אמ
הרי הוא כפרתכס ועדיין בני מפרפר ולא כטמאת
ספין ללמד שקשה עליהם טהרת כלים יתר משפחות
דמים וכך הוא אומ וגם נקי שפק מנשה הרבה מאד
שמעתי מינה שפיכות דמים דלכל טהרת כלים
בדקיימא קיימא וכוין שלא חנה כל התקינו שלא יהו
תורמין לא בפייס כיצד תורמין מי שצפה לתרום את
תורם טובל ולבש בגדי הרמה ומקדש ידיו ורגליו
ואומרין לו הזהר שלא תיגע בכל עד שתקדש ידך
ורגליך ואחר כך לוקח המחמה ושכלכספ היתה והיא
היתה כתונה במקצוע ביק לבש למזבח במערב
שלבש ובוטל את המחמה ועולה לראש המז ומטה
את החלס היכל והילך וחותה מן החלס המאוכלות
ויורד למטה לארץ והוסף פטולצפן ומה לך למזרח
הכבש כמו עשר אמות וצובל שם את החלס על
גבי הלצפה לחוק מן הכבש שלשה ספחים במקום
שנותנין שם מנולאות העוף ויישון המזבח הפכמי
ודישון המכורה ואחר שיוורד רצין אחיו הכהנים
ומקדשין ידיהם ורגליהם ובוטל את המחריפות
הצבודות ועוליך לראש המזבח וכל איברי ספודין
שלא כמאכלו סונקין אותך לצדדי המזבח ואסין
הצדדין מחזיקין כותנין אותך בכבש כנגד היסוד
ואחר כך גולפין את הדשן ומעמידין אותן עלימה

אף אפי ארבה לישתה ועריכתה ופלא מעשה
שיש בה לחייב עליו בפני עצמו חלקם נתתי
אתה מאשי לימד אף לחלוקה איך רשאיך לא
מתנות האשים איך לי לא זו בלבד ומענין לרבות
כל הקדשים תל כי קדש קדשים יכול אם חלקה
תהא פסולה תל היא הרי היא בקדושתה יכול אף
הפסולה תהא במחלוקת תל אותה כשרה לא פסולה
כחטאת מה חטאת מן החולין וביום וביד ימנת
אף זו מן החולין וביום וביד ימנת או מה חטאת
אם כשחטה שלא לשמה פסולה אף זו אם נקמנה
שלא לשמה תהא פסולה תל וכאשם מה אשם אם
נשחט שלא לשמו כשר אף זו אם נקמנה שלא לשמה
תהא כשרה ל' שמעון אומ' יש מהן כחטאת ויש
מהן כאשם מנחת חוטא ומנחת שוטק הרי הקבילות
לפיכך אם נקמנו שלא לשמן פסולים מנחת נדבה
הרי היא כאשם לפיכך אם נקמנה שלא לשמה
תהא כשרה כל זכר לרבות בעלי מומין למה
נאמ' כל זכר אם לא זכר ככל אמורין אם כל למה
נאמ' כל זכר לרבות בעלי מומין במחלוקת
יאכלנה כשרה לא פסולה חק עולם לבית העולמים
לדעתכם שיבואו הדבר לדורות מאשי נג איך
להם לא לאחרי מתנות האשים כל אשר יגע
יכול אפלו נגע ולא נבלע בהם עד שיצא או
יכול אפלו נבלע במקצת הכפר יקדש כולו תל
אשר יגע בהם הנוגע בלבד הא כיצד נוטל מקום
הבלע מה יהיה בו יקדש להזית כמנה אם פסולה
פסולי ואם כשרה תאכל כחומר שבה וידבר
זה קרבן אהרן יכול אהרן ובענין פאחתיהו מביאין
קרבן זה תל קרבן אהרן ובענין אשר יקדישו הא
כיצד אהרן מביא לעצמו ובענין מביאין לעצמך
ובענין לו כהנים הדיוטים או בענין לו כהנים גדולים
כשהוא אומ' למכה והכה המשיח תחתיו הרי כהן
גדול אמור מה אב מקיים ובכו לו כהנים הדיוטים
כשהכה מתקרב בתחלה לעבודה מביא עשירית
האיפה משלנו ועבודה בידי אחד כהן גדול ואחד כהן
הדיוט וזו היא הנקראת מנחת חינוך ואחד כהן גדול

גדול ואחד כהן הדיוט שבעצמו עד שלא הבאו עשירית
האם שלקח עבודתו כשרה ביום המשם ביום
ולא בלילה ביום המשם איך מושחין כהן גדול לא
ביום אותן איך מושחין שבעה כהנים גדולים כאחת
ביום המשם אותו יכול ביום שנמשח הוא מביא
עשירית האפה ומפסיק תל מנחה תמיד היא מא
אב מקיים ביום המשם מיום שנמשח מביא עשירית
האיפה עד לעולם ל' יוחנן בשם ר' שמעון בן
יהויעזק מלמ' שעשירית האיפה מעכבת לכהונת
אהרן ובענין עשירית האפה אחרי מעשרה לשמש
סאיך שהן שבעת רבעים ועוד סלת מה סלת
אמורה להלך מן החטים אף טאך מן החטים
מנחה הרי היא לכל המנחות ללבונה תמיד אף
בשבת תמיד אף בטומאה מחציתה בבקר
או אם מחצית בבקר ומחצית בערב יכול מביא
חצי עשרון בבקר וחצי עשרון בערב תל מחציתו
בבקר מחציתה משלם מביא בבקר ומחציתה בערב
מחציתה משלם מביא בערב כיצד הוא עושה מביא
עשרון שלם וחוצהו ומקריב מחצה בבקר ומחצה
ביד הערבים כפומא חציו שלבין הערבים או אב
יכול יביא חצי עשרון מביתו תל מחציתה בערב
מחציתה משלם הא כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו
ומקריב מחצה ומחצה אבד וכהן שהקריב מחצה
בשחיה ומת ומיכו כהן אחר תחתיו יכול יביא
חצי עשרון מביתו או חצי עשרון של ראשון תל
מחציתה בערב מחציתה משלם מביא בערב הא
כיצד מביא עשרון שלם וחוצהו ומקריב מחצה
ומחצה אבד כמצאו שב חציין קריבין ושני חציין
אובדין על מחבת מלמ' שהיא טעונה פלי'
בשמך להוסיף לה שמך אחר יתר על כל המנחות
ואיכיווד עכמה הריב דגן זו טעונה שמך ומנחת
כספים טעונה שמך מה מנחת כספים שלשת לוגין
לעשרון אף זו שלשת לוגין לעשרון הולכה לך
לדלך הזו זו טעונה שמך ומנחת כדבתו טעונה
שמך מה מנחת כדבתו לוג לעשרון אף זו לוג
לעשרון כדאה למי דמה דען מנחה שהיא באה

ואיכיווד עכמה הריב דגן זו טעונה שמך ומנחת

מערכה גדולה שתקבל את כל העולות תל עליה
 עולה. מניח לאימורי חטאת אימורי אשם אימורי
 קדשי קדשים אימורי קדשים קלים תל עליה חלב
 מניח הקומץ והלבונה ומנחת כהנים ומנחת
 תל עליה והקטיר כל הקטירים יתא עליה יתן
 אש הקטרת תהא עליה תל ובער עליה וערך עליה
 עשה הצערה אחת לכאבים ומניח שלא יהא צב
 קודם לתמיד שלשה תל עליה עליה ומניח שלא
 יהא צב מתעבב אחר תמיד שלביק הערבים תל
 עליה שלמים מתחילין בתמיד ופוסקין בתמיד
 חוץ מקרבן פסח. אש תמיד אף בשבת תמיד
 אף בטומאה לא תלכה אף במסעות ומה היו
 עושים לה כופיק עליה פסח צב י יהודה
 ש שמעון אום בשעת המסעות היו מצעק אותה
 ש וצבנו את המזבח ל יהודה אום שתיים
 בכל יום ושש ליום הכפורים אחת למערכה גדולה
 ואחת לקטרת ואחת שמוסיפין ביום הכפורים ליוק
 אום שלוש בכל יום וארבע ליום הכפורים אחת
 למערכה גדולה ואחת לקטרת ואחת לקיום האש
 ואחת שמוסיפין ביום הכפורים ואחת לאיברים
 שלא כתאכלו מצעב ל יוקי אום איברים ופזרים
 שלא כתאכלו כותב בצדי מערפה גדולה ואין
 מערכה צפני עצמן והלכה כר יוקי תורת המנחה
 לבית העולמים זאת אינה כוהנת בצמה
 תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות שיטענו
 ולבונה וכו מניח יצאן מכלל שצ ויצק עליה שמן
 ונתן עליה לבונה והנותרת מן המנחה לאו ולבנו
 שיכול איך ליטונות שמן ולבונה אא מנחות
 ששייריהן נאכלין מנחות שאין שיריהן נאכלין
 מניח תל תורת המנחה תורה אחת לכל המנחות
 שיטענו שמן ולבונה הקרב מלה פאחת אותה
 כשרה לא פקולה צב אהרן נלא בכות אהרן
 לפני צי יכול במערב תל אפני המזבח או לפני
 המזבח יכול בצדו תל לפני צי הוא פני מצעב
 לקרן צדונית מערבית ל אעזר אום יהושע
 לצדונית שלקרק אן למערב אמת לאושט כותבים

מלשון השלמה
 אכא צביר מן כחא
 תה קירח ופסח
 דוורתה לאק ל יהודה
 פא ישרח קו וצבנו
 את המזבח מן שבע
 גע

אחד מקיים צדי עצמו ומקיים חצירו ואחד מקיים
 עצמו ומבטל חצירו תופסין את המקיים עצמו
 ומקיים חצירו ומנחיק את המקיים עצמו ומבטל
 חצירו אום אום אתה לפני במערב ביטלת לפני
 המזבח בצדו וכשאתה אום לפני המזבח בצדו
 ביטלת לפני צי במערב הוא פני צי הוא עושה
 לצדוניה שלקרק ואינה הלכה זה יום ממנו מן
 המחובר שלא יצא עשרה אחד בשני כלים
 בקמחו שלא יעשה מדה לקומץ מקלת המנחה
 לא מקלת חביתה מקלת המנחה ומשמנה ואת
 כל הלבונה שתהא שם לבונה בשעת קמיצה ואת
 כל הלבונה אש על המז והקטיר שילקט את כל לבונה
 ויעלה לאשים והקטיר המזבח ריח נוח אש
 לצי כזכריק בה כזכריק בקומצה כזכריק בלבונה
 והנותרת ממנה כשרה לא פקולה יאכלו ריבה
 איכלתה בכל מאכל שירצו יאכלוה שיאכלו
 עמה חולין כתרומה בצמן שהיא מעוטה אהרן
 וצנו אהרן תחלה ואחר כך לצעם לאהרן שלא
 במחלוקת ולצנו במחלוקת מה אהרן כהן גדול
 אוכל שלא במחלוקת אף צנו כהנים גדולים אוכל
 שלא במחלוקת מצות תאכל מצוה לפי שהיה
 בכלל התר ונאסרה וחזרה והותרה יכול תחזור
 להתירה הראשון תל מצות תאכל מצוה כיוצא
 בו יצמה יבוא עליה מצוה לפי שהיתה בכלל
 התר ונאסרה וחזרה והותרה יכול תחזור להתר
 הראשון תל יצמה יבוא עליה מצוה תאכל מה
 לפי שצ יאכלו איך לי לא כולה מניח אף מקצת
 תל תאכל כל שהוא במקום קדוש יכול במח
 לוייה תל בחצר אהל מועד איך לי לא בחצרה
 מועד מניח לדבות כל הלשכות הצנויות בחו
 ופתחות לקודש תל במקום קדוש יאכלוה
 יאכלו עמה חולין כתרומה בצמן שהיא מרו
 לא תאפה חמץ מה תל לפי שצ לא תעשה
 יכול לאן אחד לכופך תל לא תאפה חמץ אפי
 בכלל היתה ולמה יצאת להקיש ליה מן אפ
 מיוחדת ומעשה יחידי חייבין עליה בפני ע

אף

תורה אחת לכל החטאות שיהא זמן טעון כיבוס
וכי מניח יצאו מכלל שז' הכהן המהטא אתהזכונה
ואשר יזה מדמה תכבס שיכול איך לטעון כיבוס
לא חטאות החיצונות חטאות הפנימיות מניח ודי
הוא מה קדשי קדשים ששנו לחטאות החיצונות
למריקה ולשטיפה לא שנו להן לכיבוס חטאות
שלא שנו לחטאות החיצונות למריקה ולשטיפה
אינו דין שלא ישנו להן לכיבוס תל תורת החטאות
תורה אחת לכל החטאות שיהא זמן טעון כיבוס
יכול אף חטאת הטון דמה טעון כיבוס תל דאת
בנשחטת אמרת לא בכמלקת במקום אשר
הטולה תשחט החטאת לפי זה הוא שאמרו
לדבות כל החטאות שלא תהא שחטת לא בצפון
קדש קדשים לרבות דבחי שלמי צבור שלא
תהא שחטת לא בצפון היא פרה לתורה ולחיל
כדי' במקום אשר תשחט הטלה תשחט החטא
לוי בשם ו שמעון בן לקיש מפא שאיך מפדמין
את החטאים כדי לקרב אותן לתשובה הכהן
המהטא יאכלנה פרה לטבוליו ולמחוסר פורים
ולאונ' אותה כשרה לא פסולה אותה שיתקדמה
למעלה לא שיתקדמה למטה במקום קדוש
יכול במחכה לויים תל בחצר אהל מועד איך לוי
לא בחצר אהל מועד מניח לרבות את הלשנות
הבביות בחול ופתוחות לקודש תל במקום קדוש
כל אשר יגע יקדש אעפ שלא בלעת לצטווה
עד שיצבע' יכול אם כגע במקצת הכפריקדש
כולו תל כל אשר יגע יקדש הנוגע בלבד הא כיצד
חותק מקום הצבע' בצשרה לא בעצמות לא
בגידים ולא בקרנים ולא בכולפים יקדש להיות
כמה אם פסולה פסול ואם כשרה תאכל כחומר
שבה' ואשר יזה מדמה מדם הכשרה לא
מדם הפסולה ייעקב אומ' אם היתה לה שעת
הפישר ונסקלה דמה טעון כיבוס' ו שמעון אומ'
אפלו היתה לה שעת הנושר ונסקלה איך דמה
כטען כיבוס שז' מדמה הכשרה לא הפסולה וכל
הלכה' מדמה לא מדמה הכהן דין הוא מה

אם הדם שאינו טעון מריקה ושטיפה טעון
כיבוס' הדוטב שהוא טעון מריקה ושטיפה
אינו דין שיטען כיבוס תל מדמה לא מדומה
מדמה לא מדם קדשי קדשים שהיה בדין
מה אם חטאות הפנימיות שאיך בהן מריקה
ושטיפה דמה טעון כיבוס קדשי קדשים ששנו
לחטאות החיצונות למריקה ולשטיפה אינו דין
שישנו להן לכיבוס תל מדמה לא מדם קדשי
קדשים' מדמה על הצבד בתך על מקצתו
שלבגד יכול יהא כולו טעון כיבוס תל אשר
עליה תכבס מקום הדם טעון כיבוס איך הצבד
כולו טעון כיבוס' כתז מן הצואר על הצבד
יכול יהא טעון כיבוס תל אשר יזה עליה תכבס
הדם הכשר להזותו עליה טעון כיבוס ושאינו
כשר להזותו עליה אינו טעון כיבוס' כתז כעין
שלמזה כען שלא הזה טעון כיבוס משקזה
אינו טעון כיבוס מפני שהוא שיריים' כשפק
על הרצפה ואספו אם מן הכלי טעון כיבוס ואם
מצואר בהמה אינו טעון כיבוס שאיך לאו' להזאה
מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס' כתז מן
הצבד לבגד אחר איך האחר טעון כיבוס שז'
יזה על הצבד לא מצבד לבגד אחר' בגד איך
לי לא בגד מניח לרבות את העור משהופשט
תל אשר עליה תכבס' יכול שאני מרבה את
העור עץ שלא הופשט תל בגד פרה לעור שלא
הופשט צבדי' י יהודה' ל גיעזר אומ' בגד איך
לי לא בגד מניח לרבות את השק וכל צבד שהוא
ראוי לקבל טומאה תל אשר עליה תכבס יכול
שאני מרבה את העור הקשה תל בגד מה בגד
מינוחך שהוא ראוי לקבל טומאה וראוי לכיבוס
יצא צבד שאינו ראוי לקבל טומאה ואינו ראוי
לכיבוס קלוחו' לכלי עץ וכלי מתכות שאיך
ראויין לכיבוס' תכבס במקום קדוש מלמ שהכבוס
במקום קדוש מניח אף שצירת כלי חרש במקום
קדוש תל תכבס במקום קדוש וכלי חרש ישביל'
תכבס מלמ שהוא מכבסו יפה יפה עץ שלא

תמיד ודחה את השבת ואת הטומאה ממנחה
 שהיא באה תמיד ודחה את השבת ואת הטומאה
 לתוכיה מנחתו כדבית שאינה באה תמיד ואינה
 דוחה לא את השבת ולא את הטומאה הולכה לך
 לדרך הזדונו מנחת יחיד וצאה בכלל עצמה
 וטעונה לבונה לתוכיה מנחת נסכים שאינה
 מנחת יחיד ואינה באה בכלל עצמה ואינה טעונה
 לבונה לישמעאל בנו של יוחנן בן בלוקה
 אומ' וכשהוא אומ' סלת מנחה תמיד הרי היא
 לו למנחת תמידים מה מנחת תמידים שלשת
 לוגים לעשרה אף זו שלשת לוגים לעשרה
 תעשה מרבפת מלמ' שהיא נעשית ברותחין
 כל צדקה איך לך לבונה בתורה לא זו ודבונה
 שבתורה ושבתוואים עבדה ופיצו הוא
 הריבוק חולטין אותה ברותחין ונותח עליה שמן
 ולשה נאופה אותה בתנור מעט ואחר כך קולה
 אותה בשמן על המנחת ואיבו מבשלה כל
 צדקה לא תהא ביק בשלונא שכ תפינ' דא
 שהיא נפסקת בלינה בכלי שרת' ופיצו היתה
 נעשית מביא עשרה שלם מביתו וחוצהו בחצי
 עשרה שבמקדש ומביא שלשת לוגים שמן ומחלק
 אותם שתים עשרה רביעיות בריביות שבמקדש
 ואופה מכל חצי עשרה שש חלות כל חלה וחלה
 לשה וקולה אותה בריביות שמן וחוצר וחוצה
 השתים עשרה חלות כל חלה וחלה לשנים ומקריב
 חציין עם תמיד שלשחר וחציין עם תמיד שלבג
 הערבים וזו היא מנחת חבתך האמורה בכל מקום
 תביאנה לפי המוסף וכשהוא אומ' תקריב
 אף לאחר המוסף תופינ' ל אומ' רכה ל דוקא
 אומ' בויי' מנחת פתים מלמ' שהוא טופל אחז
 לשנים ומביא ופותת' תקריב ריח כוחו יכול
 אף בניו כג' תל זה קרבן אהרן' אומ' אחר מביא
 בכלים אף בניו בכל יום תל זה' אומ' אהרן דחה
 את השבת ואת הטומאה יכול אף בניו כג' תל זה'
 אומ' אהרן מביא חציים אף בניו כג' תל זה'
 אומ' אהרן מביא שלשת לוגים לעשרה אף בניו

ס הנקטים
 באה כלום אופה
 אותה כל צדקה
 מביא

כג' תל זה' אומ' אהרן מביא לבונה אף בניו
 תל זה' והכהת המשיח תחתיו איך לי לא המשיח
 בשמן המשחה המרובה בבעדים מניח תל וכהת
 או יכול שאני מרצה משוח מלחמה תל תחתיד
 מצבו את שבבו עומד תחתיו מביא עשירית
 יצא משוח מלחמה שאיך בניו עומד תחתיו
 ומניח למשוח מלחמה שאיך בניו עומד תחתיו תל
 שבעת ימים יבשם הכהת תחתיו מצבו אשר יצא
 לאהל מועד לשרת בקדש את שהוא בא לאהל
 מועד לשרת בקדש בניו עומד תחתיו יצא משוח
 מלחמה שאיבבו לא אהל מועד לשרת בקדש
 מצבו יעשה אתה מלמ' שהבך קודם לכל אדם
 יכול אנו שאיבו מקומו של אביו תל ואשר ימלא
 את ידו בזמנ' שהוא ממלא מקומו של אביו הוא
 קודם לכל אחיו ואם איבו ממלא מקומו של אביו
 יבוא אחר וישמש תחתיו ומניח לכהת גדול שמת
 ולא מינו כהת אחר תחתיו תהא מנחתו קריבה משל
 יורשיה תל מצבו יעשה אותה יכול יבואנה חציים
 תל אותה כולה אמרת מלמ' שמקריבין עשרה
 שחרית ועשרה ערבית עד שימנו כהת דברי
 יהודה לישמעאל אומ' אינה באה לא משל ציבור
 שחך עולם ממי שאמ' והיה העולם כלל תקטל
 כולה להקטלה וכל מנחת כהת כליל תהיה לא
 תאכל מנחת לה' באכלת ומנחת כהת אינה באכלת
 אשת כהת איך מנחתה באכלת מפע חלק בעלה
 ואינה קריבה כולה מפע חלקה לא פיצו עושי
 בה הקומץ קרב לבדו זה שיידיים מתפקדין על
 הדש' מנחת כהת איך לי לא מנחות נדבות מנחת
 חובתו מניח תל וכל מנחת כהת כליל תהיה מהתל
 לפי ש' לא תאכל איך לי לא כולה ומניח אף מקדש
 תל תהיה אפלו כל שהוא איך לי לא העלונה בני
 תקטר והתחתונה בכליל תקטר מניח תל כליל כל
 להגדה שוה' ל' אי עזר אומ' כליל תהיה לא תאכל
 כל שהוא בכליל תהיה לית עליו לא תעשה עליו
 וידבר דבר לא אהרן זאת תורת החטאת לבני
 העולמים זאת אינה כוהנת בצמח' תורת החטאת

תורה

מוקלת בחוק אינו דין שיפסול דם שבחוק לדם
שבפנים תלך אשר יוצא הנכנס פוסל איך היוצא
אהל מועד איך לי לא אהל מועד ומכניג
לרבות שיכלו ובית העולמים תלך לכפר בקדש
נכנס לכפר אעפ שלא כיפר פסל דברי ר' איעזר
אמ' ר' איעזר נאמ' באן לכפר ונאמ' להלך לכפר
לכפר אמור להלך בשלא כיפר אף לכפר האמור
אעפ שלא כיפר ר' שמעון אומ' נאמ' באן לכפר
בקדש ונאמ' במקום אחר לכפר בקדש מהלהלך
שכבר כיפר אף באן טע' שיכפר ר' יהודה אומ'
אם הכנס שוגג כשר עד שיכפר וכן הלכה
בקדש באש תשרף מלמ' ששויפתה בפנים איך
לי לא זו בלבד מניג לרבות פסולי קדשים קדשים
ואימורי קדשים קלים תלך כל בקדש באש תשרף
תכורבן שלשה מקומות לשריפה אחד בעזרה
ובו שורפין כל פסולי המוקדשיג ואחד בהר
ובו שורפין פדים ושעירים הנשרפין בזמ' שאירע
בהן פיסול אחר שיצאו מחומת העזרה ואחד
לירושלם ובו שורפין כל החטאות הנשרפות בזמ'
שנשרפין במצותה ר' איעזר אומ' לא תאכל באש
תשרף כל שהוא פסול שריפה לית עליו בלא תעשה
על אכילתו ר' יוסי הגלילי אומ' איך כל העובד
הזה מדבר לא בפלים הנשרפים ושעירים הנשרפין
לית עליהן בלא תעשה על אכילתו ור' לרמב"ר
שפיסולייהן נשרפין בבית הבחירה אמרו לו ר' יוחנן
לחטאת שאם נכנס דמה לפנים תהא פסולה אמ'
להן הן לא הוצא את דמה אהקדש פנימה
וזאת תורת האשם לבית העולמים זאת איבה
נוהגת בבמה תורת האשם תורה אחת לכל
האשמות שיהא דמן בית למטא ופימניג באמכל
שכ' כי חטאת האשם הוא לכה מה חטאת דמה
בית למעלה אף אשם יהא דמן בית למעלה תלך
קדש קדשים ואת דמו יזרק לרבות כל האשמות
ואשם מצורע שיהא דמן עת למטא ומניג לדם
האשם שנתערב בדם שלמים יזרק תלך קדש קדש
ואת דמו יזרק יכול אפלו נתערבו חיים תלך

הוא מה יעשו להן ירענו עד שיקראנו ויביא
בדמי היפה שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן
ממין זה ויפסיד המותר מביתו ר' שמעון אומ'
אשם שנתערב בשלמים שניהם ישחטו בצפון
זה יקרב לשם מה שהוא וזה יקרב לשם מה שהוא
אמרו לו והלא שלמים בטובת תנופה ואיך האשם
בטובת תנופה אמ' להן מה בכך יונק אשם אמרו לו
והלא אשם נאכל ליום אחד ולדברי כהונה במקום
קדוש ושלמים נאכלין לשני ימים לכל ישראל במקום
טהור ואיך מביאין קדשים לבית הפסול הוא
הוא קרב ואיך תמורתו קריבה במקום אשר
ריבה באן שוחטים הרבה אף הקרים אף הנשים אף
העבדים ואיך לשון שחיטה א' משיכה שנזקב
שחוט מה להלך בצפון אף באן בצפון קדש
קדשים לרבות דבחי שלמי ציבור שלא תהא
א' בצפון או יכול אף התודה ואיל כזיר תלך הוא
ואת דמו יזרק מלמ' שהוא טען מתן שתיים שהן
ארבע כדס מעולה והקטיר אותם הבה המזבח
אשה לז' אשם הוא אשה אעפ ששחטו שלא לשמו
אשם אעפ שלא סמך עליו או יכול אעפ שלא
שחטו בצפון תלך הוא כל זכר לרבות בעלי מומין
ולמה אם לא כלה כבר אמורין ואם למחלוקת כבר
אמורין ואם לבעלי מומין קבועין כבר אמורין ואם
לבעלי מומין עובדין כבר אמורין אם כן למה נאמ'
כל זכר שיכול איך לי לא שכולד תמים ובעשה
בעל מום בולד בעל מום ממני אמו מניג תלך כל
זכר יאכלנו כשר לא הפסול קדש קדשים לרבות
דבחי שלמי צבור שלא יאכלו לא לזכרי כהונה
הוא פרט לתודה ולאיל כזיר כחטאת באשם
מה חטאת מג החולה צום וביד ימנית אף אשם מג
החולה צום וביד ימנית תורה אחת להם לקמינה
הכהן אשר יכפר בו לו יהיה פרט לטבוליו ולמחוסר
כפורים ולאוהב והכהן המקדיב את עלת איש
פרט לטבולת קדש ואיזה זה זה המתמיש עולתו
לבדק הבית עורה לבדק הבית עלת איש איך
לי לא עולת איש עלת גרים עלת נשים עלת עבדים

בורושם דם וכל שבעת הסמנע המעביריך על
 הכתם מעביריך עליו חוץ ממימי רגלים שאיך
 מכניסין מי רגלים למקדש תכבס במקום קדו
 איך כיבוס לא בעזרה וכל כלי חדש שנתבשר
 בו איך שובריך אותו לא בעזרה שכ במקום קדוש
 מכאן אמרו בגד שיעא חוץ לקלעים ככבס
 ומכבסו במקום קדוש כטמא חוץ לקלעים קדוש
 ומניח בו כדי מעפורת וככנס ומכבסו במקום קדו
 כלי חדש שיעא חוץ לקלעים כוקצו בכדי שורש
 קטן וככנס ושוברו במקום קדוש כלי כהשת
 שיעא חוץ לקלעים ככנס ומורקו ושטפו במקום
 קדוש כטמא חוץ לקלעים פוחתו וככנס ומורקו
 ומורקו ושטפו במקום קדוש וכלי חדש אט
 תבשר בו איך לו לא כלי חדש מניח לרבות כלי נתר
 תל וכלי חדש לרבות כלי נתר אשר תבשר בו
 איך לו לא שבישל בו עירה לתוכו רותח מניח
 תל אשר בו ישבר איך לו לא כלי חדש שעירה
 לתוכו רותח כלי כהשת שעירה לתוכו רותח
 מניח תל אשר בו ישבר ואם בכל כהשת זה
 חומי בחטאת מכל הקרצות שדמה טעון כבוס
 וכלי חדש שנתבשר בו ישבר כלי כהשת
 איך לו לא כלי כהשת מניח לרבות כלי מתכות
 תל ואם בכל כהשת בשלה מלמ שהוא משל
 ושונה ומשמש ובאחרונה ומרק ושטף איך לו
 לא כלי כהשת שהוא מבשר ושונה ומשמש
 ובאחרונה שוברו תל וכלי חדש אשר תבשר
 בו ישבר ואם בכל כהשת בשלה ר' טרפן
 אומר אם בישל בו מתחלת הרגל יבשר בו את
 כל הרגל וחמ' אומר עד זמא אכילה כדי יגעלו
 מריקה ושטיפה מריקה למריקת הכוס ושטיפה
 כשטיפת הכוס מריקה בחמץ ושטיפה בצונ' איך
 לו לא בשר החטאת בלבד שהוא טעון מריקה
 ושטיפה מניח לרבות בשל כל קדשי קדשים בשר
 קדשים קלים תל בשלה ומרק ושטף כל כלי שנתבשר
 בו במקדש טעון מריקה ושטיפה עקב אכילה
 ואיך לו לא כלי בישראל מניח לרבות השפודיך

ואחר כך ומרק ושטף
 במים חמץ וטעון
 ומניח לכה חדש שבו
 מבישל ושונה ומשמש
 ובאחרונה

והאסכריות שצולין עליהן תל בשלה כל כלי בשל
 מכל מקום ומרק ושטף במים יחלמה שטיפה
 במים אמורה להלך בארבעים סאה איך לא בארבעים
 סאה תל במים מים כל שהי במים לא בייק ולא
 במים להכשיר את כל המים קל וחומר למי כיוור
 יכול איך הפסולה תהא טעונה מריקה ושטיפה תל
 ומרק ושטף במים וסמוך לו כל זכר בהקנים יחל
 אותה כשרה טעונה מריקה ושטיפה איך פסולה
 טעונה מריקה ושטיפה בישראל בוקדשים וחולץ
 או קדשי קדשים וקדשים קלים אם יש בהן צנות
 טעם הרי הקלין נאכלת בחמוריק וטעון מריקה
 ושטיפה ופוסלת במגע כל זכר לרבות בעל
 מומי ולמה אם לא כילה בצר אמוריק ואם למחלוקת
 בצר אמוריק אם כך למה נאם כל זכר שיחלוקת
 לו לא בעל מום קבוע מעם עובר מניח תל כל
 זכר יאכל אותה כשרה לא פסולה קדש קדוש
 מה תל שיכול איך לו טעונה מריקה ושטיפה
 לא חטאת בלבד ומניח לרבות כל הקדשים
 קדש קדשים יכול איך התיומה תל היא פרט
 לתיומה חטאת איך לו לא חטאות ומניח לרבות
 את כל הקדשים תל וכל חטאת דברי עקיבה
 אמרו לול עקיבה את מרבה כל היום איך כחץ
 לא חטאת בלבד אם כך למה נאם וכל שיכול
 איך לו לא חטאת יחיד חטאת ציבור מניח איך
 לו לא חטאת זכר חטאת כקבה מניח תל וכל
 חטאת אשר יבא מדימה אפלו מקצת דמה מניח
 אמרו חטאת שקיבל דמה בשנת בוסות יצא
 אחד מהן לחוץ הפנימי כשר ככס אחד מהי
 לפנים ויסקי הגלילי אומר שיר בחיצו חכמי
 פוסלין אמ' ויסקי הגלילי מה אם במקום שהח
 פוסלת בחוץ לא פסל דם שבחוץ לדם שבפני
 מקום שאיך המחשבה פוסלת בפני אינו ידוע
 שלא יפסול דם שבפני לדם שבחוץ תל אשר
 מדימה אפלו מקצת דמה אמ' לה קל וחומר לז
 מעתה מה אם במקום שאיך המחשבה פוסלת
 בפני פסל דם שבפני לדם שבחוץ מקום שהי

בשנת הדיקדוק מדות משוחים בשנת מה תל בשנת
 בשנת שני פעמים לרבות בשנת השני סלת
 כלולת בשנת השלשי אמ' ל עקובה או נזמר
 בשנת הייתי אום הרי הוא כלל המכחות כלול
 ופשהוא אום בשנת בשנת שני פעם מיטע שאי
 רבוי אחרי רבוי לא למעט מיטעוה להצי לוג ינו
 ישתלש חצי לוג זה לשלשת המיעוק הכלל לחלות
 ולדיקדוק ולרבוכה תל וסלת מרובכת חלות כלול
 בשנת ריבה בשנת לרבוכה כיצד הוא עושה
 כות רביעית לרבוכה ורביעית לשעמיני
 רביעית שהוא כות לשני מיני כות מחצית
 לחלות ומחצית לדיקדוק מחצית שלחלות לש
 אות בן ומחצית שלדיקדוק מושח בן את הדיקדוק
 אחר חפיה אמ' לו ל לעזר בן עזריה ל עקובה
 אכלו את מרובה כל חיוס בשנת לרבות בשנת
 למעט איני שומע לך לא חצי לוג שנת לתורה
 ורביעית שנת לדיקדוק הלכה למשה מקיני
 סלת מרובכת למדכו לרבוכה שהיא סלת ומני
 לכולן שיהו סלת תל חלות מה חלות אמורות
 ברבוכה סלת אף חלות אמורות בכוב סלת והלח
 דיקדוק לא נזמ' בהן חלות ומני שיהו סלת תל
 מצות מה מצות אמורות בכוב סלת אף מצות
 בדיקדוק סלת' אם נפשק לוג סלת מרובכת הרי
 את כמעטין על רבוכה מה רבוכה סלת אף כול
 סלת' על חלת לחס חמץ כנגד חמץ תביא מצה
 מה חמץ עשרה עשרונות אף מצה עשרה עשרונות
 על חלות לחס מלמ' שאיך הלחס מתקדש לא
 בזביחה' עב' רבח תודת מלמ' שאיך הלחס
 עב' שתהא זביחתה לשם תודה' מלמ' אמרו
 שחטה לשמה וזרק דמה שלא לשמה הלחס
 מקודש ואינו מקודש צרי ל לעזר בן שמעון
 אום אינו מקודש' שלמיו לרבות שלמי נזיר
 לעשרות קבין ירושלמיים ולרביעית שנת או אינו
 אום שלמיו לא לרבות שלמי נזיר לכל האמור
 בשנת כשהוא אום' בו מצות מצות היוצא
 בן חמץ הא מה איני מקיים שלמיו לרבות שלמי

נאחד עשר יום
 שבין כזה לכזה
 הלכה

כפרה על ידו לפיכך אמ' הלפת שיהא כל דבר ודני
 מתחלק לכל אנשי בית אב כדי שיזכה מישיבה
 ונמצאת הכפרה באה מכל מקום וזאת תורת
 זבח השלם תורה אחת לכל השלמים שהם כעונ
 סמיכה ונקבים ותבופת חזה ושוק ובימיני יצו
 לפי שז' אס על תורה יקריבנו והקריב על זבח
 התודה חלות הואיל והיא טעונה לחס לא תיטע
 סמיכה ונקבים ותבופת חזה ושוק תל תורת זבח
 השלם תורה אחת לכל השלמים' מן אום לישמעאל
 אמרו לפי שיעז לידוק בחיטש יכול איך לה לא
 תל אס על תורה מה שלמים כעונת סמיכה
 ותבופת חזה ושוק אף תודה תיטע סמיכה ונקבים
 ותבופת חזה ושוק' תורת זבח השלם אס על
 תודה לפי מלמ' שהתודה בשחטת לשם תודה'
 ולשם שלמים יכול אף שלם ישחטו לשם שלמים
 ולשם תודה תל וזאת' תורת זבח השלם על
 תודה מה שלם באיך מן המעשר אף תודה תבוא
 מן המעשר אמ' הרי עלי תודה סתם יכול יביא מן
 המעשר תל תורת זבח השלם פירש מן המעשר
 יביא מן המעשר לא פירש מן המעשר אינו מביא
 לא מן החולין' ומניין ללחם שיבוא מן המעשר
 תל שלמים אשר יקריב מה שלמים באיך מן
 אף הלחם יבוא מן המעשר' הנקבים בכל מקום
 לא יבוא לא מן החולין' ומקומו אום תודה תקריב
 מניין אתה אום המפריש תודתו ואצרה והפריש
 אחרית תחתיה ואחר כך במצאת הראשונה זה הרי
 שתייהק עומדות מניין שיביא את איזומה
 ויביא עמה לחס והשנייה תבוא כלוא לחס תל תודה
 יקריב' יכול יהו שתייהק טעונות לחס תל יקריבנו
 אחת טעונה לחס איך שתנס טעונות לחס ומניין
 לרבות את הזלדות ואת התמורות תל אס על תודה
 יכול יהו טעונת לחס תודה תודה טעונה לחס וזו
 זלדה ולא חליפתה ולא תמורתה טעונה לחס'
 והקריב על זבח לחיב על כל זבח זבח שאס' אמ'
 הרי עלי שתי תודות צדיך להביא שתי תודות
 זלחמך' זה הקריב על זבח התודה חלות מצות כללות

אמר ר' יוחנן אף תודה תבוא מן המעשר

מניין וכל עור העלה ריבה אם כן למה נאמר עולת
 איש עולה שפלת לאיש פרט לפעשה חוץ
 לזמנה וחוק למקומה יכול אף שנשחטה שלא לשמה
 הואיל ולא שלת לבשרים לא יזכו הכהנים בעגרה
 תל עור העלה ריבה עור העלה איך לי לא
 עור העלה קדשי קדשים מניין תל אשר הקריב
 או יכול שאני מרבה עורות קדשים קלים תל עור
 העלה מה עולה מיוחדת קדשי קדשים יצאו
 קדשים קלים ו' אומ' כל עצמינו לא צרכנו לא
 כעור העלה בלבד שבכל מקום העור הולך
 הצשרי פרים ושעירים הנשרפים עורותיהם שרפם
 עמם שב ושרפו באש את ערותם ואת בשורתם
 פרשם חפזת ואשם וזבחי שלמי צבור ניתע
 מתנה לכהנים רצו להפשיט מפשיט צרכו לאכול
 אוכלת אותך ואת עורותיהן אבל עולה שכבה
 והפשיט את העלה צדק הכת לומר עור העולה
 אש הק' לכהן לו יהיה לו יהיה פרט לטבול יום
 ולמחוסר כפורים ולאונ' יכול לא יחלקו צדשי
 שהוא לא כלה אבל יחלקו בערות שאיך לא כלה
 תל עור העלה אש הק' לכ' לו יהיה פרט לטבול יום
 ולמחוסר כפורים ולאונ' וכל מנחה אשר
 בתכור אמ' י יוסי ביר יהודה מניין לאומ' הרי עלי
 מנחת מאפה לא יביא מנחה חלות זמנתה
 רקיקין תל וכל מנחה אשר תאפה בתכור וכל
 נעשה במרחשת ועל מחבת מה כל וכל האמור
 למט' משני מיני אף כל וכל האמור כזן משני
 מיני' מטאן אמרו המתנה במנחה מצות יביא
 מצות רקיקין יביא רקיקין מחבת יביא מחבת
 מרחשת יביא מרחשת סלת יביא סלת התכבב
 סתם ואיכו יודע יביא מחמשת חמש מנחות
 מכל אחת מנחה שלימה בתכור וכל נעשה
 במרחשת מה תכור כלי אף מחבת ומרחשת כלי
 מה בין מחבת למרחשת מרחשת עמוקה ומעשה
 רוחשי' מחבת צפה ומעשה קשים מאי טעמא
 אילמא מרחשת משום דאתיא אר השושי הלב
 דבת רחש לבי דבר טוב מחבת דאתיא אמחבוי

הפה כדאמר יאנאשי קא תבת בהדי כלל ושי צא
 הדי צור צפין אימא אפסא מחבת דאתיא אמחבוי
 הלכ דכח סמה כחצאת לצדוח מרחשת דאתיא
 ארחשושי הפה כדאמר יאנאשי קא מרחשא
 לא אמ' קלא וכל מנחה אשר תאפה בתכור וכל נעשה
 במרחשת ועל מחבת מה תכור עמוק אף מרחשת
 עמוקה ואומ' ועל מחבת דעלמא איתה תקף לא
 לכהן המקריב אתה לו תהיה יכול לו לצדו תל לכל
 בני אהרן תהיה או לכל בני אהרן תהיה יכול לכל
 תל לכהן המקריב אתה לו תהיה הא כיצד לזה בית
 אצ המקריבין אותה ומניין שאיך חולקין מנחות
 כנגד זבחים תל וכל מנחה אשר תאפה בתכור
 לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות כנגד
 זבחים אבל יחלקו מנחות כנגד עופות תל וכל נעשה
 במרחשת ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה יכול
 לא יחלקו עופות כנגד זבחים אבל יחלקו מנחות
 כנגד מנחות תל וכל מנחה בלולה בשמך וחריבה
 לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מחבת כנגד
 מרחשת ומרחשת כנגד מחבת אבל יחלקו מנחות
 כנגד מרחשת תל וחריבה לכל בני אהרן תהיה יכול
 לא יחלקו בקדשי קדשים אבל בקדשים קלים חזה
 ושוק כנגד חזה ושוק תל איש כחיו תהיה כשם
 שאיך חולקין בקדשי קדשים כל איך חולקין בקדשים
 קלים איש כחיו פאיש חולק אעפ בעל מטס
 זאיך הקטן חולק אעפ תמים אם כן למה חלק
 הכת במנחות שבאפיוות נאמ' לכהן המקריב
 אותה לו תהיה ונאמ' במנחת הסולת לכל בני אה
 שהיית אומ' האפיה חולקין אותה כל אנשי בית
 אב שאם יגיע לכל אחד כדית ראוי לו לאכלן אבל
 הסלת אם יחלקו אותה כל אנשי בית אב יגיע לכל
 אחד קר טוב סלתמה יעשה בן איכו ראוי לא
 לבישה ולא לאפיה הייתי אומ' יחלקו אותה מנחה
 כנגד מנחה לפיכך פירש כפת וחריבה לכל בני
 אהרן תהיה שיחלקו אותה בפני עצמה וכל כך
 למה מפי שאפילתן שלקדשים כפרה לבעלים
 ואיני יודע איזה הוא הזכאי באפילתה שתבוא

לכל בני אהרן יכול לא יחלקו מנחות כנגד עופות
 אבל יחלקו עופות כנגד זבחים תל ועל מחבת

להרחיק מן העבירה אבל איך יביא עליה משום
 כותרי ואיך המחשבה פוסלת בהן משום פיקול עז
 שיטלה עמווד השחר ואם כדד אונדבה זבח
 קדשנו ביום הקריבו את זבחן יאכל וממחרת קרי
 זה בא ללמד על הכהנים לשני ימים שיהו
 לשני ימים איך לי לא שלמים ומע' לרבות את
 החגיה ושלמי שמחה הבאין בזמן והבאים
 לאחרי זמנך וחגיה הבאה עם הפסח ושלמים
 הבאים בתוך המועד ולאחר המועד תלכדו ואם
 כדד כדבה ואם כדבה מוכיח לרבות את הוללות
 ואת התמורות תלכדו ואם כדבה ואם ומכיח
 לרבות את הבכור ואת המעשר תלכדו זבח קדשנו
 ביום הקריבו את זבחן איך לי לא אכילתו לשני
 ימים ומכיח שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על
 מנת ליאכל לשני ימים תלכדו וכי תזבח זבח
 לז' לרצנכס תזבחנו ביום זבחכס יאכל וממחרת
 שאיך תלכדו אם אינו ענין לאכילה תנהו ענין
 לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על
 מנת ליאכל לשני ימים איך לי לא שלמים ומכיח
 לכל הכהנים לשני ימים שלא תהא זביחתו לא
 על מנת ליאכל לשני ימים תלכדו וכי תזבח זבח
 וכי תזבח זבח לרבות זבחים הכהנים לשני
 ימים שלא תהא זביחתו לא על מנת ליאכל
 לשני ימים ביום הקריבו את זבחן יאכל ממחרת
 לאכול ממנו ביום הראשון יכול פולו על וממחרת
 או וממחרת יכול מצוה לאכול לשני ימים תלכדו
 והנותל אם הותיר הותיר או והנותר יכול אם
 הותיר פולו לשני ימים פולו פקול תלכדו יאכל אפלו
 פולו זה הכלל יתכוון לאכלו בשני ימים ולידה
 בביתם יכול יאכל אף לאור שלישי ודין הוא
 זבחים נאכלין ליום אחד וזבחים נאכלין לשני ימים
 מה הנאכלין ליום אחד לילן אחריו אף הנאכלין
 לשני ימים יהא לילן אחריו תלכדו עז יום הוא מצב
 אינו נאכל לאור שלישי יכול יתחיל ישראל מיד
 ודין הוא זבחים נאכלין ליום אחד וזבחים נאכלין
 לשני ימים מה הנאכלין ליום אחד תכפ זמך אכילת

שריפת אף הנאכלין לשני ימים תכפ זמך אכילת
 שריפת תלכדו ביום הוא נשחף אינו נשחף
 בלידה או אינו אומ' לא בשלישי ישראל עבר
 שלישי לא ישראל תלכדו אפלו לעולם מצטרף
 לא מן העצמות לא מן הדמים לא מן הקדשים לא
 מן הטלפים הדבחה פרט לעובר ולשליה ביום
 השלישי באש ישחף ביום בכך אצ לכל הנשחף
 שלא יהו נשחף לא ביום ואם האכל יאכל ממנו
 זבח שלמנו ביום השלישי אמר לי איעזר כוף אצנך
 לשמוע שהשוחט זבח על מנת לאכול ממנו
 ביום שלישי הרי זה בלא ירצה אמר לי עקיבה
 או שומע אבי ואם האכל יאכל באוכל מזבח
 ביום השלישי לא ירצה אפשר לומר כן מאחר
 שהופשר יחזר ויפקל היך חס מצונו בצב
 ובזבה ובשומרת יום כנגד יום שהיו בחזקת
 כהן ופשראו קתרו אף זה הוא למה צדקה
 התר אם אכל ממנו בשלישי יהא פקול למפע
 תלכדו המקריב בשעת הקרבה הוא נפקל אינו
 נפקל ביום השלישי או אינו אומ' המקריב לא
 כהן המקריב תלכדו אתו בזבח הוא מצטרף אינו
 מצטרף בזבח אחרים אומ' לא יחשב לימדי
 שבמחשבה הוא נפקל אינו נפקל בשלישי
 יא לא יחשב מכאן שאקור לחשב מחשבה
 שאינה כנוכה בקדשים ולא יגרום להן פיקול
 יכול איך לי לא מחשבה פוסלת בזריקה ומע' ^א
 לרבות שחיטה וקניבול הדם והולפתו למזבח ^ב
 תלכדו ואם האכל יאכל ביום השלישי לרבות ^{שחיטה}
 וקניבול הדם לי מאיר אומ' המחשבה פוסלת ^{בזריקה}
 שאי אפשר לעבודה בלא הילוך לי שמענו אומ'
 איך המחשבה פוסלת בהילוך שאי אפשר
 לעבודה שלא בשחיטה ושלא בקבלה ושלא ^{בזריקה}
 אבל אפשר שלא בהילוך שוחט בצד המזבח
 וזורק לי איעזר אומ' המהלך במקום שהוא
 צריך להלך המחשבה פוסלת ובמקום שאיך
 צריך להלך איך המחשבה פוסלת שאיך המחשבה
 פוסלת לא בצדד הכסר לעבודה ובמי שהוא

כזיר לעשרת קביץ ידוע למי' ולרביעית שמך
 והקריב ממנו סך המחזורי' אחד שלא יטול
 פרוט' מכל קרבן שיהיו כל הקרבנות ששמו
 ושלא יטול מקרבן חבירו' תרומה לט' ואיני
 כמה הריני דן באמ' פאן תרומה ונאמ' תרומה
 בתרומת מעשר מזה תרומת מעשר אחד
 אף זו אחד מעשרה' הולכה לך לדרך הזו באמ'
 כאן תרומה ונאמ' תרומה בצבולים מזה תרומת
 הצבולים איך לה שיעור אף זו איך לה שיעור
 כלאה למי דימה דנין תרומה שאין אחריה
 מתרומה שאין אחריה תרומה א תוכיח תרומת
 הצבולים שיש אחריה תרומה' הולכה לך לדרך
 הזו דנין תרומה הנאכלת במקום מתרומה הנאכלת
 במקום א תוכיח תרומת מעשר שאינה
 במקום תל' תרומה לט' לגזרה שווק מזה תרומת
 זו אמור להלך אחד מעשרה אף תרומה לט'
 אמור פאן אחד מעשרה' נמצא מביא עמה
 ארבעים חלות מעשרה מצות מעשרה מרבבת
 מעשרה חמץ כדי שיקח הכהן אחד מעשרה
 מן שצ' אחד מכל קרבן' הרי למדנו לתרומה
 שהיא אחד מעשרה ושהן ארבעים חלות
 איני יודע כמה היא חלה הריני דן באמ' כאן
 חלות ונאמ' חלות בלחם הפנים מה חלות
 בלחם הפנים שני עשרונים לחלה אף חלות
 כאן יהו שני עשרונים לחלה' הולכה לך לדרך
 הזו באמ' פאן לחם חמץ ונאמ' לחם חמץ בשתי
 הלחם מה לחם חמץ אמור בשתי הלחם עשרון
 לחלה אף לחם חמץ אמור כאן עשרון לחלה
 כלאה למי דימה דנין מכחה שקיא באה עס
 א יופיח לחם הפנים שאינו בא חמץ ואינו בא
 עס הזבח' הולכה לך לדרך הזו דנין מכחה
 שהיא באה מהארץ ומחוצה לארץ מן החדש
 ומן הישן ממכחה שהיא באה מן הארץ ומחוצה
 לארץ מן החדש ומן הישן ולא יופיחו שתי הלחם
 שאין באות לא מן החדש ומן הארץ תל' ממנו שבת
 תביאו לחם תכופה שתי עשרונים שאין תל'

חמץ ובצק עס
 חזבח ממכחה
 שקיא באה חמץ
 ובאה עס

תביאו לא מזה שאת מביא ממקום אחר הרי הוא
 כזה מזה זה עשרה לחלה אף זה שאת מביא
 אחר עשרה לחלה' או מה לא שני עשרונות
 אף הללו שני עשרונות תל' תהיינה הללו שני
 איך הללו שני עשרונות' למדנו לחמץ שהוא
 עשרונות ומכין למצה שהיא עשרה עשרונות
 תל' על חלות לחם חמץ ככה חמץ הבא מצה
 חמץ עשרה עשרונות אף מצה עשרה עשרונות
 שבמצה לא יהו כולן מין אחד לא חלות ורקיקין
 ומורבבת וכך הוא אומ' והקריב ממנו אחד מכל
 קרבן תל' מצה לט' נמצא שלשה עשרונות ושלש
 לחלות ושלשה ושלש לרקיקין ושלשה ושלש
 למורבבת ונמצא כל חלה מנה שלש עשרה
 לחמה שלתורה ארבעים חלות כוטרל מהן ארבע
 ונותן לכהן' ש' לכהן הזרק את דם השלם לו
 יהיה והשאר כאלו לבעלים' ובשר זבח
 שלמנו ביום קרבנו יאכל כרי זה בא למדנו על
 הכחלץ ליום אחד שיהיו כאלו ליום אחד איך ל
 לא תודה ומכין לרבות את הלחם שעמה תל' קרבנו
 ומכין לרבות את הולדות ואת התמורות תל' ובשר
 ומכין לרבות חטאת ואשם תל' זבח' ומכין לרבות
 שלמי צבור ושלמים הבאים משמנת הפסח תל'
 שלמין' ביום קרבנו יאכל איך ל' לא אפילו ליום
 אחד ומכין אף תחלת זביחתו לא תחא לא על
 מנת ליאכל ליום אחד תל' וכי תזבחו זבח תודה
 ל' לרצנכם תזבחו ביום ההוא יאכל שאין תל'
 שצבד באמ' לא אם אינו ענין לא כילה תעוה ענין
 לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תחא לא עלמנת
 ליאכל ליום אחד' איך ל' לא תודה ומכין ל' ל' הפסח
 ליום אחד שלא תחא זביחת' לא עלמנת ליאכל
 ליום אחד תל' וכי תזבחו זבח תודה וכי תזבחו
 לרבות זבחים הבאכלין ליום אחד שלא תחא
 לא מנת ליאכל ליום אחד' לא יכוח ממנו
 עד בקר לימד על כל זס האמור בקדשים חללה
 הולך אחר היס' לא יכוח ממנו עד בקר אפלהוא
 כל הלילה אם כן למטה אמרו חכמי עד חצות לא

להדחיק

להרחיק מן העבירה אבל איך הייבג עליה משום
 כותרי ואיך המחשבה פוסלת בהן משום פיקול עד
 שיטלה עמווד השחר' ואם כדד אונדצה זבח
 קדשנו ביום הקריבו את זבחן יאכל וממחרת הרי
 זה בא ללמד על הנאכלים לשני ימים שיהו
 לשני ימים איך לי לא שלמים ומעג לרבות את
 החגיה ושלמי שמחה הבאין בזמן והבאים
 לאחר זמנך וחגיה הבאה עם הפסח ושלמים
 הבאים בתוך המועד ולאחר המועד תל כדד ואם
 כדד כדצה ואם כדצה מניג לרבות את הולדות
 ואת התמורות תל כדד ואם כדצה ואם ומניג
 לרבות את הזכור ואת המעשר תל זבח קדשנו
 ביום הקריבו את זבחן איך לי לא אכילתו לשני
 ימים ומניג שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על
 מנת ליאכל לשני ימים תל וכי תזבח זבח שלמי
 לני לרצנכס תזבחן ביום זבחכס יאכל וממחרת
 שאיך תל לא אם אינו עניג לאכילה תטהו עניג
 לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תהא לא על
 מנת ליאכל לשני ימים איך לי לא שלמים ומניג
 לכל הנאכלים לשני ימים שלא תהא זביחתו לא
 על מנת ליאכל לשני ימים תל וכי תזבחן שלמי
 וכי תזבחן זבח לרבות זבחים הנאכלים לשני
 ימים שלא תהא זביחתו לא על מנת ליאכל
 לשני ימים ביום הקריבו את זבחן יאכל מעו
 לאכול ממנו ביום הראשון יכול פולו תל וממחרת
 או וממחרת יכול מצוה לאכול לשני ימים תל
 והכותרי אם הותר הותר' או והותר יכול אם
 הותר פולו לשני יהא פולו פקול תל יאכל אפלו
 פולו זה הכלל יתפונן לאכלו בשני ימים ולידה
 בבתים' יכול יאכל אף לאור שלשי ודין הוה
 זבחים נאכלין ליום אחוץ וזבחים נאכלין לשני ימים
 מה הנאכלין ליום אחוץ לילן אחריו אף הנאכלין
 לשני ימים יהא לילן אחריו תל עד יום הוא מצב
 אינו נאכל לאור שלשי' יכול יתחיל ישדוק מיד
 ודין הוה זבחים נאכלין ליום אחוץ וזבחים נאכלין
 לשני ימים מה הנאכלין ליום אחוץ תכף זמן אכילתו

שריפתו אף הנאכלין לשני ימים תכף זמן אכילתו
 שריפתו תל ביום ביום הוא נשקף איעו נשקף
 בלידה או אינו אומ' לא בשלשי ישראל עבר
 שלשי לא ישראל תל ישראל אפלו לעולם' מצטר
 לא מן העצמות לא מן הדמים לא מן הקדשים לא
 מן הטלפים' הזבח פרט לעובר ולשניה ביום
 השלשי באש ישראל ביום זבח לכל הנשדע
 שלא יהו נשרפין לא ביום' ואם האכל יאכל מצטר
 זבח שלמו ביום השלשי אמ' לי איעזר כוף א זכך
 לשמוע שהשוחט זבח על מנת לאכול ממנו
 ביום שלשי הרי זה בלא ירצה' אמ' לי עקיבה
 או שומע אכ' ואם האכל יאכל באוכל מזבח
 ביום השלשי לא ירצה אפשר לומר כן מאחר
 שהופשר יחזר ויפקל היך אם מצדנו בצב
 ובציה ובשומרת יוס כנגד יוס שהיו בחזקת
 כההיה ופשראו קתלו אף זה הוא ליהיה בחזקת
 התר אם אכל ממנו בשלשי יהא פקול למפרע
 תל המקריב בשעת הקרבה הוא נפקל אים
 נפקל ביום השלשי או אינו אומ' המקריב לא
 פהך המקריב תל אתו בזבח הוא מוצר זינו
 מדבר בזבח' אחרים אומ' לא יחשב לימד
 שבמחשבה הוא נפקל אינו נפקל בשלשי'
 וא לא יחשב מפאך שאקור לחשב מחשבה
 שאינה כפונה בקדשים ולא יגרס להך פיקול
 יכול איך לי לא מחשבה פוסלת בזריקה ומניג
 לרבות שחיטה זקיבול הדם והולפתו למזבח
 תל ואם האכל יאכל ביום השלשי לרבות שחיטה
 זקיבול הדם' מאיר אומ' המחשבה פוסלת בזריקה
 שאי אפשר לעבודה בלא הילוך' ושמענו אומ'
 איך המחשבה פוסלת בהילוך שאי אפשר
 לעבודה שלא בשחיטה ושלא בקבלה ושלא
 אבל אפשר שלא בהילוך שוחט בצד המזבח
 וזריק' וליעזר אומ' המהלך במקום שהוא
 צריך להלך המחשבה פוסלת ובמקום שאיך
 צריך להלך איך המחשבה פוסלת שאיך המחשבה
 פוסלת לא בדבר הפטר לעבודה ובמי שהוא

כזיר לעשרת קביץ ידוע למי' ולרביעית שמך
 והקריב ממנו פך המחזורי אחד שלא יטול
 פרוט' מכל קרבן שיהיו כל הקרבנות שטעמו
 ושלא יטול מקרבן חבירו תרומה לט' ואיני
 כמה הריני דן כאמ' פזן תרומה ונאמ' תרומה
 בתרומת מעשר מנה תרומת מעשר אחד
 אף זו אחד מעשרה' הולכה לך לדרך הזו כאמ'
 כאן תרומה ונאמ' תרומה בצבורים מה תרומת
 הצבורים איך לה שיעור אף זו איך לה שיעור
 כלאה למי דימה דנין תרומה שאין אחריה
 מתרומה שאין אחריה תרומה א תופיח תרומת
 הצבורים שיש אחריה תרומה' הולכה לך לדרך
 הזו דנין תרומה הנאכלת במקום מתרומה הנאכלת
 במקום א תופיח תרומת מעשר שאינה
 במקום תל תרומה לט' לגזרה שווה מה תרומת
 זו אמור להלך אחד מעשרה אף תרומה לט'
 אמור פזן אחד מעשרה' במצא מביא עמה
 ארבעים חלות מעשרה מצות מעשרה מרבבת
 מעשרה חמץ כדי שיקח הפהך אחד מעשרה
 מין שצ' אחד מכל קרבן' הרי למדנו לתרומה
 שהיא אחד מעשרה ושהן ארבעים חלות
 איני יודע כמה היא חלה הריני דן כאמ' פזן
 חלות ונאמ' חלות בלחם הפנים מה חלות
 בלחם הפנים שני עשרונים לחלה אף חלות
 פזן יהו שני עשרונים לחלה' הולכה לך לדרך
 הזו כאמ' פזן לחם חמץ ונאמ' לחם חמץ בשנת
 הלחם מה לחם חמץ אמור בשנת הלחם עשרון
 לחלה אף לחם חמץ אמור כאן עשרון לחלה
 כלאה למי דימה דנין מכחה שקיא באה עס
 א יופיח לחם הפנים שאינו בא חמץ ואינו בא
 עם הזבח' הולכה לך לדרך הזו דנין מכחה
 שהיא באה מהארץ ומחוצה לארץ מן החדש
 ומן הישן ממכחה שהיא באה מן הארץ ומחוצה
 לארץ מן החדש ומן הישן ולא יופיחו שנת הלחם
 שאין באות לא מן החדש ומן הארץ תל ממנו שנת
 תביאו לחם תכופה שנתים שני עשרונים שאין תל

חמץ ובזבז עס
 חזבח ממכחה
 שקיא באה חמץ
 ובזה עס

תביאו לא מנה שאות מביא ממקום אחר הרי הוא
 כזה מה זה עשרה לחלה אף זה שאות מביא
 אחר עשרון לחלה' או מה לא שני עשרונות
 אף הללו שני עשרונות תל תהיינה הללו שני
 איך הללו שני עשרונות' למדנו לחמץ שהוא
 עשרונות ומכין למצה שהיא עשרה עשרונות
 תל על חלות לחם חמץ ככה חמץ הבא מצה מה
 חמץ עשרה עשרונות אף מצה עשרה עשרונות
 שבמצה לט' יהו כול מין אחד לא חלות ורקיקין
 ומורבבת וכך הוא אומ' והקריב ממנו אחד מכל
 קרבן תל מצה לט' במצא שלשה עשרונות ושלש
 לחלות ושלשה ושלש לרקיקין ושלשה ושלש
 למורבבת ובמצא כל חלה מנה שלש עשרון
 לחמה שלתורה ארבעים חלות כוטר מהן ארבע
 ובזבז לפהך' שנלכה הזרק את 4 השלם לו
 יהיה והשאר כאלו לבעלים' ובשר זבח
 שלמו ביום קרבנו יאכלו כרי זה בא ללמו פזל
 הנאכל ביום אחד שיהיו נאכלים ביום אחד איך ל
 לא תודה ומכין לרבות את הלחם שטעמו תל קרבנו
 ומכין לרבות את הולדות ואת התמורות תל ובשר
 ומכין לרבות חטאת ואשם תל זבח' ומכין לרבות
 שלמי צבור ושלמים הבאים משמות הפסח תל
 שלמין' ביום קרבנו יאכל איך ל' לא אפילו ליום
 אחד ומכין אף תחלת זביחתו לא תחא לא על
 מנת ליאכל ליום אחד תל וכי תזבחו זבח תודה
 לט' לרצנכם תזבחו ביום ההוא יאכל שאין תל
 שכבר באמ' לא אם אינו ענין לא כילה תעוה ענין
 לזביחה שאף תחלת זביחתו לא תחא לא עלמנת
 ליאכל ליום אחד' איך ל' לא תודה ומכין ללל הנאכל
 ליום אחד שלא תחא זביחתך לא עלמנת ליאכל
 ליום אחד תל וכי תזבחו זבח תודה וכי תזבחו
 לרבות זבחים הבא ללל ליום אחד שלא תחא
 לא מנת ליאכל ליום אחד' לא יכח ממנו
 עד בקר לימד על כל זס האמור בקדשים חללה
 הולך אחרי היום' לא יכח ממנו עד בקר אפלה הוא
 כל הלילה אם פך למטה אמרו חכמי עד חצות לא

להדחיק

אחר שלביו דברים שהם בשלמים ודברים שאינם
בשלמים למה נאמר שלמים מנחה לא מה שלמים
מיוחזק שיש להם מתיריך בייך לאדם בייך למצוה
אף איני מרבה לא כל דבר שיש לו מתיריך בייך
לאדם בייך למצוה כגון חטאת העוף שיש לה מתיריך
לאדם ואיך לה מתיריך למצוה כגון עולת העוף
שיש לה מתיריך למצוה ואיך לה מתיריך לאדם
כגון חטאות ואשמות שיש להם מתיריך לאדם
ולמצוה ואת מה את מוציא הקומץ והלבונה
זה קבולת ומנחת להנים ומנחת כהן משיח ומנחת
כספים שאיך להם מתיריך לא לאדם ולא למצוה
מכאן אמרו אכל מדבר שיש לו מתיריך חייב
אכל מה המתיר עצמו פטור שאיך מתיר למתיר
דתך איך חייבך לא על דבר שיש לו מתיר
אבל המתיר עצמו פטור שאיך מתיר למתיר
תכולת שלש מחשבות פוסלות בקדשים
מחשבת שבו השם ומחשבת שבו מקום ומחשבת
שבו שם מחשבת שבו השם כגון ששחט עולה
לשם שלמים או שלמים לשם עולה או שלמים לשם
אש או אש לשם שלמים הקדש כשר ולא עלה
לבטלים חוץ מה הפסח ומן החטאת דתך כל
הקדשים ששחטו שלא לשם כשרים לא שלא עלו
לבטלים משום חובה חוץ מה הפסח ומן החטאת
הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן לא יעזר אומן
אף האש הפסח בזמנו והחטאת והאש בכל
זמן אמרו לא יעזר החטאת בזה טעם ואש
בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף
אש פסול שלא לשמו ותנו לא יעזר אומן כגון
בחטאת חטאת היא וכגון באש אש הוא מה
חטאת פסולה שלא לשמה אף אש פסול שלא
לשמו אמרו לו חטאת באמרו בה מינוטיך יתיריך
וקמך על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת ולקח
מדם החטאת ופטר עליו הנהן מחטאת לא אמרו
לבווייך אלא לא למעט שהחטאת בלבד היא
פוסלת בה שלא לשמה ואיך את מוציא באש
מינוטיך יתיריך לפיכך אם עשהו שלא לשמו

אמר שמתוך כך עזאי מקובל אינו מפי שבעים
ושנים זקנים ביום שהוסיפו את לאעזר בעזרה
בישיבה שכל הדברים הנאכלים שנזבחו שלא
לשם כשרים לא שלא עלו לבטלים משום חובה
סוף מה הפסח וחטאת ולא הוסיף בך עזאי לא
הטולה ולא הוזהר לו חכמי מחשבת שבו המקום
כיצד כגון שחישב להקריבו בחוץ או לאכל
חוץ למקום אכילתו פסול ואיך בו כרת כדתך
השוחט לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ
להקטיר אימוריו בחוץ או מקצת אימוריו בחוץ
לאכול בשרו בחוץ או כדית מבשרו בחוץ או
לאכול כדית מעור האיה בחוץ פסול ואיך בו כרת
מחשבת שבו הזמק כיצד כגון שחישב
חלבו למחר או לאכל חוץ למקומו לזמק אכילתו
הרי זה פסול וחייבך עליו כרת דתך השוחט
את הקדש לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר
להקטיר אימוריו למחר או מקצת אימוריו למחר
לאכול בשרו למחר או כדית מבשרו למחר או
לאכול כדית מעור האיה למחר וחייבך עליו
כרת ואיך המחשבה פוסלת לא אם חישב באחת
מארבע עבירות בלבד בשעת שחיטה או בשעת
קבלת הדם או בשעת הולכה או בשעת זריקה
אבל בשעת הפסח ונתוח ושאר מלאכות איך
המחשבה פוסלת לכל דתך זה הכלל להשוות
והמקבל והמהלך והזרק לאכול דבר שדרכו
לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו
פסול ואיך בו כרת חוץ לזמנו פסול וחייבך עליו
כרת ואיך הולכין לא אחר מחשבת כהן העובד
לא אחר מחשבת בעל הקרבן כדתך השוחט
לכרי שחיטתו כשרה וליעזר פוסל שכתם
מחשבת כדרי לעז אמרו יוסי קל וחומר הדברים
ומה במקום שהמחשבה פוסלת בטוקדש איך
הכל הולך לא אחר הטובד מקום שאיך המחשבה
פוסלת בחוץ לא יהא הכל הולך לא אחר השוחט
לא יעזר קבר שמעתי שהבעלים מפסלין ולי
יוסי קבר אע"פ דשמעתי לבעלים דחשיב אינה

את הקדש

ראוי לעבודה ובמקום שהוא ראוי לעבודה יכול
 איך לי מחשבה פוסלת לא ביכולת אדם מנע
 לרבות שדיקת דמים והקטר חלבים ואיצרי עולות
 תל ואם האכל יאכל בשתי אכילות הנות מוצר
 אכילה לאדם ואכילה למזבח חישב לאכול
 דברים שאינם ראויים לאכילה לאדם לאחור ^{מע}
 כגון שחישב לשנות דם בקדשים למחר או לאכל
 אימוריך למחר או לאכול מבשר הטובה למחר
 או מן הקומץ והלבונה למחר יכול יהא פיגול תל
 ואם האכל יאכל עז שיחשב לאכול דבר הראוי
 לאכילה מן הקדש חישב להקטיר על המזבח
 דברים שאינם ראויים להקטירה למחר כגון שחישב
 להקטיר כזית מבשר חטאת ואשם או משיירי
 מנחות או מבשר חטאות הנשרפות יכול יהא
 פיגול תל ואם האכל עז שיחשב למזבח
 בדבר הראוי למזבח ואם האכל יאכל איך
 אכילה פחותה מכזית חישב לאכול כחצי זית
 למחר או להקטיר חצי זית למחר יכול יהא פגול
 תל האכל יאכל איך לשון אכילה פחותה מכזית
 חישב להקטיר כחצי זית למחר ולאכול כחצי
 זית למחר הזבח כשר שאיך לשון הקטרה
 ואכילה מצטרפין או אכלו חישב לאכול חצי
 זית למחר ולאכול מצבח אחר חצי זית למחר
 לא יהא פגול תל ואם האכל יאכל לשון אכילה
 אחר הוא בין אכילת אדם בין אכילת מזבח
 למזכו לזבחים הנאכלים לשני ימים שהמחשבה
 פוסלת בהן בשלישי מניין לכל הנאכלים ליום
 שתהא המחשבה פוסלת בהן בשני נדון הוא ^{זבחים}
 נאכלים לשני ימים וזבחים נאכלים ליום אחד מה
 הנאכלים לשני ימים המחשבה פוסלת בהן בשני
 אף הנאכלים ליום אחד המחשבה פוסלת בהן בשני
 או דיו לבא מן הדיו להיות ככדון מה או ששה אף
 או שלשה אב או יבנו דין אחד זבחים נאכלים
 לשני ימים וזבחים נאכלים ליום אחד מה הנאכלים
 לשני ימים אחד זמן אכילת המחשבה פוסלת בהן
 בשלישי אף הנאכלים ליום אחד אחד זמן אכילת

תהא המחשבה פוסלת בהן בשני הדין אם פסקה
 המחשבה בשני שהוא כשר לאכילת קדשים ליום
 תל ואם האכל יאכל ביום לרבות זבחים הנאכלים
 ליום אחד שתהא המחשבה פוסלת בהן בשני יכול
 איך המחשבה פוסלת לא חוץ לזמנו חוץ למקומו
 מניין ודין הוא הזמן פוסל והמחצה פוסלת מה
 הזמן המחשבה פוסלת בו אף המחצה תהא ^{המחצה}
 פוסלת בה הדין אם פסקה המחשבה בזמן שהזמן
 כוהה בצמה תפסול המחשבה במחצה שאיך ^{המחצה}
 כוהה בצמה תל בפרשת קדושים ואם האכל יאכל
 ביום השלישי פגול הוא לא ירצה שאיך תל לא אם
 אינו ענין חוץ לזמנו תניהו ענין חוץ למקומו יכול
 יהא חייביך עליו כרת תל בשלישי עונן ישא חוץ
 לזמנו בהכרת איך חוץ למקומו בהכרת לא באזהרה
 והיכך הזהיר לא תאכל כל תועבה מפי השמועה
 למדו שבפסוקי המוקדשיך הלת מוצר כל דבר
 שנפסל בקודש בין במחשבה בין הלך והיוצא ^{והוא}
 כולו בכלל לא תאכל כל תועבה חוץ ממחשבת
 הזמן שהוא פגול והוא בהכרת תנו לבך יכול
 איך לי בלא ירצה לא שנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו
 מניין לשנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה
 חוץ לקלעים והלך והיוצא והטמא ושקיבלו פסולים
 וזרקו את דמם והניתנו למטע שנתנו למעלה והניתנו
 למעלה שנתנו למטע הניתנו בפנים שנתנו בחוץ
 והניתנו בחוץ שנתנו בפנים והפסח והחטאת ששחט
 שלא לשמן תל לא ירצה לא יחשב יכול יהו חייב
 עליו כרת תל אותו ואכלו עובו ישא אותה הכרת
 איך או בהכרת יכול איך לי חייביך כרת לא על
 פגול שלמים בלבד מניין לרבות את כל הקדשים
 תל וינדרו מקדשי בני ישראל או אינו מביא לא
 כיוצא בשלמים מה שלמים מיוחדים שנתנו לשני
 ימים אף כל הנאכלים לשני ימים הנאכלים ליום אחד
 מניין תל בשר איך לי לא בשר ששייריו נאכלים
 עולה שאיך שייריה נאכלים מניין תל זבח מנין
 זבחים העולות והמנחות שאיך מנין זבחים ^{מנין}
 תל אשר הם מקדושים לו אב ו לרבות את כולם

ודין המחשבה פוסלת בהן בשני

שנכנסו בלבד הטומאה עם הבשר שנכנסו באו
 הטומאה אעפ"י שמוסיפין לו טומאה על טמאתו
 הוסיף ליעקבה מיסיף על כל הכנים לא כמעט
 מלהדליק את השמן שנפקל בטבול יוס צני שנכנס
 בטמא מת אעפ"י שמוסיפין לו טומאה על טמאתו
 והבשר כל טהור יאכל בשל לרבות בשר
 הפנימי שהוא מותר הלא ד"ץ הוא הואיל והטמא
 פסול והיוצא פסול מה טמא אם כפמא מקצתו
 כולו פסול אף היוצא הואיל ויצא מקצתו יהא כולו
 פסול תל' הדבר בשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר
 טכאן אמרו אבל שיעא לחוץ בפסחים חותק
 עד שהוא מגיע לעצם וקולף עד שהוא מגיע
 לפרק ומתירו מק הפרק וחותר' וצמוק דשיק גורד
 כל מקום שיעא וחותר בקופים שאין בו שצורת
 עצם' כל טהור יאכל בשר פנה תל' לפי ש' וצ'
 צבחיך ישפק על מזבח' אלהיך והבשר תאכל
 שיכול לא יאכלו צבח לא בעליו קל וחומר הוא
 תל' כל טהור יאכל בשר לימד שהכל ראוי לאכלו
 והוא שיהיו טהורים' והנפש אשר תאכל בשר
 מזבח השלם יכול יהא חייביק עליו משום טומאה
 ביק לבטל זריקת דמים ביק לאחר זריקת דמים תל'
 כל טהור יאכל בשר וסמיק ליה והנפש אשר
 תאכל בשר וטמאתו עליו וכפרתה את שהוא מותר
 לטהוריק חייביק עליו משום טומאה הא קודם
 זריקת דמים הואיל ואינו מותר לטהוריק לא יהו
 חייביק עליו משום טומאה' או יכול שאני מוציא
 את היוצא והלך שלא יהו חייביק עליו משום טומאה
 הואיל ואינו מותר לטהורים תל' אשר לדי לרבות
 את היוצא ואת הלך' או יכול שאני מרבה את
 הפסול ואת בעל מוס תל' שלמים מיעט מה דאית
 לרבות את היוצא ואת הלך ולהוציא את הפסול
 זאת בעל מוס אחר שריבה הכות מיעט מרבה
 אני את היוצא ואת הלך שהיה להקשות
 ומוציא את הפסול ואת בעל מוס שלא היה לה
 שעת הכושר' ליהושע אומ' הפסח שנשחט
 בטומאה ואכלו ממנו דבית וצבות כחות יולדות

יכול יהו חייביק עליו תל' כל טהור יאכל בש
 והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלם הנשחט
 לטהוריק חייביק עליו משום טומאה' והנשחט
 לטמאין איך חייביק עליו משום טומאה'
 וטמאתו עליו טומאת הגוף יכול טומאת הנפש
 תל' וטמאתו עליו טמאתו עליו לגדלה שווה
 מה טמאתו עליו אמוה להלך בטומאת הגוף יציר
 לא יציר בטומאת הבשר אף טומאתו עליו
 האמוה פאך בטומאת הגוף יציר לא יציר
 הבשר' ל' חייא אומ' באמרו קדשים לשוק רבים
 ונאמרה טומאה לשוק יחיד הא מה אבי מקי"ם
 וטומאתו עליו בטומאת הגוף לא טומאת הבשר'
 אחיים אומריק וטומאתו עליו לא יציר לא
 צמי שטומאה פורחת ממנו יצא בשר שאין
 טומאה פורחת ממנו' וכפרתה ביק שהיה
 הבשר טהור ביק שהיה טמא הואיל והאוכל
 טמא הרי הוא בהכרת' או יכול טבולא העייב
 שמשו יהא בהכרת תל' וטמאתו עליו וכפרתה
 יצא טבול יוס שאין כל טמאתו עליו הרי הוא
 באזהרה בלבד' וכפרתה הנפש לא היצבור'
 הריא לא אנוסה ולא שוגגת ולא מטעית'
 מטעמיה ועמה בשלום' ונפש פי תגע בכל טמא
 לאחר שאם טומאת חמורה חזר ואם טומאת
 קלה שהיא טומאת מגע' בכל טמא אפרו
 בטמאת מת' בטמאת אדם לרבות כל הטמאות
 הפורשות מק האדם כגון זוב הדב ורוקו ושכבת
 זרעו וצמי מי רגליו ומשכבו ומושבו ומרלבו'
 צבחה טמאה בצבלת' או בכל שקץ טמא
 לאחר מיתת שאין לך מי שמטמא והוא חי
 ומיטמא והוא חי לא האדם והוא שיהיה ישראל
 וכי מאחר שהוצרכו חמורות למה הזכיר
 ומאחר שהזכיר הקלות מה צורך לחמורות
 לו באמרו חמורות ולא באמרו קלות היית אומ'
 על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור'
 או לו באמרו קלות ולא באמרו חמורות היית
 אומ' על הקלות בכרת ועל החמורות יהא

טומאת טבולא העייב

חזקה
הסוג

כלום זה מחשב וזה מוצדק לא אמרתי הנהו
 כוונתי לראות כי יתבדקו לטובתו
 ישראל אמרי להו דמא ותבא לדין משפתי
 לדין כי שלחה רב טובי בר בר מתנה לקמה
 דרב יוסף כי האיי גומא מאי שלח ליה הכי אמר
 רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' עקי' איתמר
 השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעז ולקטיר
 חלבה לעז ל' יוחא אומר אסורה זו שמעון בג'
 לקיש אומר מותרת ואי מחשבין מעבודה לעבדה
 ולא ילפינן חוץ מפנים ואזרו לטעמיהו דאת
 אמר שחטה שפא לשמה לזרוק דמה שלא לשמה
 ל' יוחא אומר חייב ל' שמעון בג' לקיש אומר פטור
 ל' יוחא אומר מחשבין מעבודה לעבודה וילפינן
 ממתשבת פגול ל' שמעון בג' לקיש אומר פטור אי
 מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת
 פגול תבא כותיה דל' יוחא השוחט את הבהמה
 לזרוק דמה לעז ולקטיר חלבה לעז הרי לו
 זבחי מתים אמא מחשבין מעבודה לעבודה
 וילפינן חוץ מפנים וילפינן ממתשבת פגול
 שחטה ואחר כך חישב עליה לעז זה היה מעשה
 בקטרי' ובז' לפי חכמ' ולא אמרו בו לא אסור
 ולא מותר שאנו אומרים שמה לא חישב לא בסוף
 שאין מחשבתו כלום שכבר נשחטה הבהמה או
 שמה מתחלה במחשבה זו שחט ולא גלי והשתא
 הוכיח סופו על תחלתו ולפיכך הוה ליה ספק
 וכל ספק איסורא לחומרא זהכפ' לז' הצור
 האכלת לא המאכלת עונה תשא כתיבא עונה
 תשא וכת' להל' ואכלו עונו ישא עא ולמד מגזיה
 שוה מה עונו ישא האמור להל' עכונש כרתין
 פאז עכונש כרת' והבשר אשר יגע בכלטמא
 יכול יהא הטמא מטמא את בשר הקדש במשא
 ודין הוא מה אם אפ' חטאת שאין טבול יוס'
 במגע מיטמא במשא' בשר קודש שטבול יוס' ה'
 מטמא במגע אינו דין שיהא הטמא מטמא
 במשא תל' אשר יגע במגע הוא מיטמא אינו
 מיטמא במשא' אין ל' לא הטמאות הקלות טמאות

ל' יוחא אומר אסורה
 מחשבין מעבודה
 לעבודה ולפיכך חוץ
 מפנים ולשמעון בג'
 לקיש אומר מותרת
 ואי

החמורות טמא מת ובזעל כדה וכל המטמאין
 את האדם טמאין תל' בכל טמא' בכל טמא אפלו
 במחוסר כפורים אמר ל' יוסי מנח' לדיבי בקדש
 שהוא פסול ודין הוא מה אם מחוסר כפורים שאינו
 פוסל בתרומה פוסל בקדש השלישי שהוא פסול
 בתרומה אינו דין שיפסול בקדש למדנו לשלישי
 מן הכות ולדיבי בני מקל וחומר ל' יאכל באש
 ישראל שיכול אין ל' טען שריפה לא הטמא והנותר
 שלשלים וחטאת שנכנס דמה לפנים ומכין
 לרבות את כל הכותרי' תל' ואם יתר מבשר
 המלאים ומן הלחם עד הבקר ושרפת באש מהתל'
 את הנותר לא זה בעז' אב כל שהוא כותי' פטור
 שריפה' אין ל' לא כותי' ומנח' לשנשחטה בעליל
 ושנדרק דמה בעליל ושיצא דמה חוץ לקלעים והל'
 והיוצא והטמא ושנשחט חוץ למדנו וחוץ למקומו
 ושקיבלו פסול' וזרקו את דמו והנתת למעלה
 שנתת למטה והנתת למטה שנתת למטה
 הנתת בחוץ והנתת בחוץ שנתת בפנים
 והחטאת והפסח שנשחטו שלא לשמ' מנח' תל' לא
 יאכל כי קדש כל שהוא פסול פטור שרפה יכול
 אף שהפילו ושמתו ושנשחטו בחוץ ישראל תל' הוא
 ל' יהודה אומר יכול אף חוץ שנשחטו בעזרה תל'
 הוא הללו פטור קצורה והללו פטור שרפה'
 והבשר אשר יגע בכל טמא באש ישראל
 יכול בג' בפנים בין בחוץ תל' בקדש באש תסוף
 מלמ' ששריפתה בפנים אין ל' לא זו בלבד ומנח'
 לרבות טמא ונותר וכל פסול המוקדשין תל' בקדש
 באש תשרף מכלא אמרו בשר קדשי קדשים ש'
 שנטמא בין באב הטומאה בין בולד הטומאה
 בין בפנים בין בחוץ בית שמאי אומר הכל ישראל
 בפנים בית הלל אומר הכל ישראל בחוץ חוץ משנטמא
 בולד הטומאה בפנים ל' עקיבה אומר את שנטמא
 בפנים בין באב הטומאה בין בולד הטומאה ישן
 בפנים ואם שנטמא בחוץ בין באב הטומאה בין
 בולד הטומאה ישן בחוץ אמר ל' חכמה סק' הפנים
 מימיה שלבהנים לא כנגדו מלשרף את הבשר

שטמא

ולא לאכת הקדש לא יהיה טהור תל לבל מלאכה
 אפלו למלאכת הקדש לימד על החלב מה הנבלה
 ומן הטרפה שאינו טמא טומאת כבלה כשרה
 נמצאת אומ' בהמה טמאה שמתה אחד בשרה
 חלבה מטמא טומאת כבלה לא חלק הכת
 בין בשרה לחלבה אבל בהמה טהורה שמתה
 או בתנבלה חלבה טהור ואיך בו טומאה לכל אבשה
 מטמא טומאת כבלה או יכול אף שלב היה
 בבהמה טהור יהא טהור בחיה תל ואכל לא
 תאכלהו חלב שהוא אסור באכילה טיהרת יען
 חלב חיה טהורה שהוא מותר באכילה לא תאכלהו
 יכול לא יאכלהו לאחריים תל ואכל מאכלו אזה
 לאחריים או ואכול יכול חלב שהוא מותר בהניה
 יהיה טהור וחלב שאר הנסקף ועגלה טרופה
 אסור בהניה יכול לא יהיה טהור תל כל חלב
 כי כל אכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה
 אשה לץ איך לי לא חלב תמימי שהן כשרים
 ליקרב חלב בעלי מומין מניק תל מן הבהמה
 חלב חולק מניק תל כיכל אכל חלב ואם כלמה
 נאמ' מן הבהמה אש יקריב ממנה אשה לץ חלב
 שפוטו כשר לקרב אמרת יצא חלב דפנות
 כשר ליקרב וכלית הנפש לא חייבו
 הנפש להציא את השותה האוכלת לא האכלת
 האכלת כזית מטמיה ועמה שלום
 וכל דם לא תאכלו יכול דם מחלכי שנים דם שרעים
 דם ביצים דם דם דם חגבים הכל בכלל תל
 לטוף ולבהמה לטוף כל משמע טוף ולבהמה כל
 משמע בהמה בין טמאים בין טהורים זה חומר
 מבחלב וידבר דבר אבני ישראל המקריב צב
 מניפק איך הגויס מניפק ובי איזו מדה מרובה
 מדת הסמיכה או מדת התכופה מדת הסמיכה
 מרובה ממת התכופה שהסמיכה כוהנת בכל
 החופיך איך התכופה כוהנת בכל החופיך אם
 מיעטתים מסמיכה מרובה לא אמעטס מתכופה
 המעוטת או ציצד הזה מרובה ממת התכופה
 כומדת הסמיכה שהתכופה כוהנת בצבר שיש בו

רוח חיים ובצבד שאיך בו רוח חיים והסמיכה
 אינה כוהנת לא בצבד שיש בו רוח חיים ואם
 מיעטתים מסמיכה מעוטת אמעטס מתכופה
 מרובה הא לפי שיש בסמיכה מה שאיך בענוה
 ובתכופה מה שאיך בסמיכה צריך לומר בני ישראל
 צבד ישראל מניפק איך הגויס מניפק בני ישראל
 מניפק איך צבות ישראל מניפות אמ' יקסי מה
 מצינו שלא חלק הלות בין קרבנות הגויס לקרבנות
 הנשים לסמיכה כל לא כחלק בין קרבנות הגויס
 לקרבנות הנשים לפיכך מה לי לא חלק בין
 קרבנות הגויס לקרבנות הנשים לתכופה שהרי
 תכופה ציד כהן תל בני ישראל בני ישראל מניפק
 איך צבות ישראל מניפות לעולם איך תכופה
 בנשים לא בשני מקומות בלבד שוטה ונזירה
 ושאר תכופותיה יהו עלידי כהן או בני ישראל
 איך לי לא בני ישראל מניק לרבות את הגריסאות
 העבדים תל המקריב או אינו אומ' המקריב לא
 זה כהן המקריב כשהוא אומ' יצין תביאנה
 לרבות ידי העבדים הא כיצד כהן מניק יצין
 תחת ידי העבדים יכול כל הקרבנות כולן יטענו
 תכופה תל צבד יצאו הטופות והמנחות שאיך
 צבחים או יצאו את הטופות ואת המנחות שאיך
 צבחים ולא או יצאו את הצבור ואת המעשר ואת
 הפסח שהן צבחים תל צבד לאכל צבחים או יצאו
 את הצבור ואת המעשר ואת הפסח שאיך טענו
 סמיכה ולא או יצאו חטאת ואשם שהן טענו
 תל שלמין או יצאו את החטאת ולא או יצאו את
 האשם שיש למיגו תכופה תל שלמין או יצאו את
 כל האשמות ולא או יצאו אשם מצורע קצין הוא
 מה אם שלמי יחיד שאיך טענו תכופה חיים
 טענו תכופה שחוטין אשם מצורע שהוא טענו
 תכופה חייבו איך שיטען תכופה שחוטין תל שלמין
 לא אשם מצורע כשהוא אומ' שלמין לרבות
 כזיד ושלמים ביים מחמת הפסח שיטענו תכופה
 שחוטין וכשהוא אומ' מצבחי שלמים לרבות
 שלמי צבור שיטענו תכופה שחוטין תל איך

שם

במיתה ירדך לוג הקלות וצדק לוג החמורות
ואכל מבשר זבח השלם וטמאתו עליו
ונכרתה מה תל לפי שכ והכפש אשר תאכל
בשר מזבח השלם ונכרתה והלא כל השלמים
בכלל כל הקדשים היו שיכול איך לשייבך ^{כרת}
משום טומאה לא על השלם בלבד ומניק לרבות
כל הקדשים תל אמר להם לדרתכס כל איש
אש יקרב מכל זרעכס ל הקדשים או אינו ^{מבא}
לא כיוצא בשלם מה שלם מיוחדת הנאכל
לשני ימים הנאכל ליום אחד מניק תל אשר
תאכל בשרי או בשר ששייריו נאכלת עולה
שאיך שייריה נאכלת מניק תל זבח מיני זבחים
הטובות והמנחות שאיך מיני זבחים עז ^{שתיה}
מלבה להביא לוג שמך של מצוה מניק תל
אשר יקרב מכל זרעכס ל הקדשים או יוכל
שחייבך עליו משום פגול יהו חייבך עליו ^{משום}
טומאה ואם לאו לא ומניק לרבות הקומץ
והלבונה זה קטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן
משיח ומנחת כספים תל ל הקדשים את יקדשו
לרבות את כולו יכול יהו חייבך עליו מיד תל
אשר יקרב עד שיוכשר ליקרב מכאן אמרו
דבר שיש לו מתירין איך חייבך עליו משום
טומאה עד שיקדשו מתירין ודבר שאיך לו
מתירין עד שיקדש בכליו אחרי שרבינו ^{דברים}
שהן בשלמים ודברים שאיך בשלמים ולמה
נאמרו שלמים מעתה פרט לדם שאיך חייבך ^{עליו}
משום טומאה ל שמענו אומ מה שלמים
מיוחדים שהן ראויין לאכילה יצאו העצים ^{והלבונה}
זה קטרת שאיך ראויין לאכילה דא למה
נאמרו שלמים מה שלם מיוחדים שהן קדשי
מזבח אף כל קדשי מזבח להוציא קדשי ^{בדק}
הבית ונכרתה הכפש לא היצבורי הויה
לא אכוסה ולא שוגגת ולא מוטעית מעמיה ^{למלאכה}
ועמה שלום וידבר דבר אצבישה צפ ^{של תל}
מוזהרין על החלב איך הגוים מוזהרין על
החלב ^{לכל} ולא ידעו מה אם אצבישה חייבך

חייבך עליו כרת איסורו כוהג בצע כח פישול
חלב שחייבך עליו כרת אינו דייך שיהא איסורו
כוהג בצע כח פישול תל בני ישראל בני ישראל
מוזהרין על החלב איך הגוים מוזהרין על החלב
או בני ישראל איך לי לא בני ישראל מניק לרבות
את הגרים זאת העבדים תל כי כל אכל חלב
כל חלב שור וכשב ועז לא תאכל פוטלבהמה
ולחיה ולעופות הלא דייך הוא מה הדם שאיך ^{חייבך}
עליו משום פגול ונותי וכומא כוהג בבהמה
טמאה זבחה ובעופות חלב שחייבך עליו
משום פגול ונותי וטמא אינו דייך שיבהו ^{טמאה}
זבחה ובעופות תל כל חלב שור וכשב ועז
פוטלבהמה טמאה זבחה ולעופות כל
חלב שור וכשב ועז חלב השווה בשור וכשב
ועז יצאת איה שאינה שווה בכולל לפי שהודמה
לקרבן יכול תהא אסורה תל כל חלב שור וכשב
ועז להוציא את האיה שלא כקראת חלב לא
לענין קרבן שהוא משמע הטוב והיפה לרא
בהרימכס את חלביו איך בקרא חלב קתס לא
חלב הקרב והמקוס והכליות והכסנים כל
חלב שור וכשב ועז איך לי לא חלב שור וכשב ועז
המיוחדים מניק לרבות את הכלאים תל כשב
ועז דברי עקיבה אם נפשך לוג מקבהמה
לרבות את הכלאים מניק לרבות את הכוונות
הפחות מפזית לא זהרה תל כל חלב זחלב
כבלה זחלב טרפה בנבלת בהמה טהורה הלת
מדבר אצל הטמאה חלבה כבשרה אתה אומ
בבהמה טהורה הלת מדבר או אף בבהמה טמאה
כשהוא אומ זחלב טרפה יצאת בהמה טמאה
שאיך לה טרפה זחלב כבלה זחלב טרפה ^{מלה}
שאיסור כבלה וטרפה חלב על איסור חלב ונמצא
חייב עליו משום שני שמות משום חלב ^{משום}
כבלה או טרפה יעשה לכל מלאכה דיוקי
הכלי אומ יכול למלאכת הקדש יהא מותר
ולמלאכת החולין לא יהא מותר תל לכל מלאכה
ל עקיבה אומ יכול למלאכת החולין יהא טהור

שכל והרי דברים קל וחוגי מה אס דברים שאן
 נוטלין עליהן שפר לא עשייתם עמי חנם על אחת
 כמה וכמה דברים שנוטלין עליהן שפר.
 המקליב ו לעזר ביק שמענו אום באטבוליוס
 ואמ' לכה תה' למכחה שאוכל אמ' לו מה אס
 מקום שהורע בו חזק במטותי אינו דין שאיחל
 ממכחות ישראל אמ' לו מה כי דחיתני מחטאורי
 ישראל שהרי יפה כוחך בחטאתי תדחני
 ישל שהרי הורע כוחך במכחתי אמ' לו הכהך
 המקליב אתה לו תהיה בוא הקרב ואכול: אמ' לו
 ואס לאו תה' לי מ' מחטאות אמ' לו מה אס במקום
 שהורע כוחי במכחתי דחיתני ממכחות ישראל
 מקום שיפה בחטאתי אינו דין שאיחל מחטאות
 ישראל אמ' לו מה כי דחיתני ממכחות ישראל שהרי
 הורע כוחי ומכחתי תדחני ממכחות ישראל שהרי
 יפה כוחי בחטאתי אמ' לו הכהך המחטא אתה
 בוא חטא ואכול: אמ' לו אס לאו תה' לי מחזה
 ושוק של שלמניס אמ' לו מה אס במקום שיפה כוחך
 בקדשי קדשים שכולך לק דחיתני מה מקום
 שהורע כוחך בקדשים קלים שאין לק בה לא
 חזה ושוק בלבד אינו דין שאיחל מה אמ' לו
 מה לי דחיתני מקדשי קדשים שכולך שיהי
 הורע כוחי בה' לאפילת נשי ועבדי תדחני מקדשי
 קלים שהרי יפה כוחי בה' לאפילת נשי ועבדי אמ'
 לו לכהך קזרק אתם השלמ' לני יהיה בוא זרוק
 ואכול: יצא טבול יוס קוליו וחומריו על ראשו
 אופ' לימינו ומחוסי כפורים לשעאלו: פ' את חזה
 התנופה חזה זה חזה התנופה זו תנופתה קל:
 ואת שוק הימני זה השוק התרומה זו תרומת תודה
 לקחתי מאת בני ישראל היו פ' ישראל: ו
 וכשתחייבו כיטלו מה וניתבו לכהנים: יבול בשם
 שנתחייבו טללו מה כף אס יזכו יחדלו לה' תל
 ואת אותם לאהרן הכ' וכצ' לחק טונס' בתוניה
 לכהנים לעולם: מאת בני ישראל מרצון בני ישראל
 יכול יהוויבין אף במתכות ודין הוא מה אס

שאיך חייבין בחזה ושוק חייבין במתכודל
 קדשים שהייבין בחזה ושוק אינו דין שיהו
 חייבין במתכות תל ואת אומס לאהרן הכולבט
 לחק עולם אין לק לא מה שאמור בענין זאת
 משחת אהרן וצ' אמ' שמענו יכול לא נעלה
 זכות אהרן וזכות בניו באחד לא זכו בשם
 תל משחת אהרן זאת ומשחת בניו זאת פצי
 אהרן לעצמו וכצ' בניו לעצמ' אמ' לו יהודה
 יכול אהרן ובניו צריכין שמ' המשחה לעתיד
 לבוא תל משחת אהרן זאת ומשחת בניו זאת כצ' א
 אהרן לעצמו וכצ' בניו לעצמ' ומהא' מקיים
 חלה ש' ב' היצור העומדים על ארץ כל הארץ
 זה אהרן ודיון שחוזרין לגזולת לעתיד לבוא
 שכל זמן שהמלכות כוהנת כהונה גדולה כוהנת
 כשתלקה זו כשתלקה זו וכ' הוא אום הק' המצנת
 והרס העטרה' דרש רב עזרא זמנ' אמ' לה
 משמא צי אני וזמנ' אמ' לה משמא צי אסי
 מאי דלת כה אמר לי הסר המצנפת והרס העטרה
 זאת לא זאת השפלה קבה והגדלה בספל
 בשעה שאמ' הק'צה הסר המצנפת והרס העטרה
 אמרו מלאכי השרת לפי הק'צה רבונו של עולם
 זאת לה' לישא שהקיימו לפניך נעשה ונשמע
 על הרסינו זאת לה' שיפקדו מ' המלכות ומ'
 הכונה אמ' להק ולא זאת היא לה' לישא ש'
 שהשפילו את הקבה והגזיהו את השפלה והעמו'
 עלם בהיכל מי גרם לה' עונות שעשו גדמולת'
 אמ' ליה ריש גלותו לרב חונא ככלא מעיל
 דאסיר אמ' ליה דתנ' בפלמוס של אספ' קינוס
 גדו על עטרות חתנים ועלה אירוס קס ריש
 גלותו לאיפ'ו אמ' ליה רב חסדא קלא כתיב
 הסר המצנפת והרס העטרה ופי מה פ' טרה אצל
 מצנפת לא כל זמן שמצנפת בראשו של כהן
 גדול תהא עטרה בראשו כל אס כשתלקה המצנפת
 מראשו שלכה גדול כשתלקה העטרה מראשו לא יוס
 בהדי דקא אתאי שמאעיה אמ' ליה האסי מדינג
 אסיר וחסדא שמך ומל'ט' מי'ל' ראביש

פ' תלמידי תורה צריכים להיות
 פ' תלמידי תורה צריכים להיות
 פ' תלמידי תורה צריכים להיות
 פ' תלמידי תורה צריכים להיות

וכלואמך
 פ' תלמידי תורה צריכים להיות

הוא מה אם שלמי יחיד שאיך טעונת תנופה
 חיים טעונת תנופה שחוטף זבחי שלמי צבור
 שהק טעונת תנופה חיים אינו דיך שיטענו
 תנופה שחוטף אדם מצורע יוכיח שהוא
 טען תנופה חי ואינו טען תנופה שחוטף אף
 אתה להתמה על זבחי שלמי צבור אעפ"י
 טעונת תנופה חיים לא יטענו תנופה שחוטף
 וכי הוא אומ' מצבחי שלמי כדבוח שלמי
 צבור שיטענו תנופה שחוטף יוכל כל הזבוח
 כולו יטען תנופה תל חלב איך לי לא חלב וזה
 וכשהוא אומ' יביא לדבוח את האיה' אש'י
 לדבוח שתי הכליות יביאנו לדבוח יתרת
 הכבד למדנו שהק טעונת תנופה כולק ומני
 שיטענו הדמה תל שוק ומני לדבוח את
 כולק תל וקדשת את חזה התנופה ואת שוק
 אשר הונף שאיך תל ואשר הורס לא זה צפ
 אב כל שהוא טען הדפה טען הדמה' או
 אינו טען לא כיוצא בזה מה זה אילקשה
 בג שתי שנים וטען לחם ומני לקשה ודנו טען
 לחם ומני לרק עד שתהא מרבה להביא את
 הצקר ואת הכבשים ואת העזים מני תל פי
 תרומה הוא ותרומה יהיה מאת בני ישראל מצבחי
 שלמי הם לדבוח את כולק כטמא כולק ונשתיי
 אחי מהן מנין שהוא טען תנופה תל החזה
 להניף אותו אפלו כוליה אחת ינוף תנופה
 לא תנופות לפי א' במזרח כיצד הוא עושה
 כות את החלבים על ידי הצעלים ואת החזה
 ושוק למעלה מהק ואת שתי הכליות ואת
 הכבד למעלה מהק ואם יש שם לחם מניח את
 הלחם מלמעלה ומולק ומביא ומעלה ומוריד ענ
 אשר הונף ואשר הורס' תנופה היתה במזרח
 והגשה במערב ותנופות קדומות להגשות בכל
 מקום תנו לבק איזה הוא חזה כל החזה
 הקרקע למעלה עד הצואר למטה עד הכלק
 וחותר עמה שתי צלעות איך ואיך ואיזה
 הוא זרוע מפרק שלא יכובה עד כף שלמי שה

חלב מנין לדבוח
 את החזה תל
 את החלב על
 החזה איך לי
 לא חלב

עשה ייחודי וזהו שם המזבח

שני איברים מעורר זה בזה וכנגדה ברגל הוא
 השוק האמור בכל מקום ומנין שאיך אהרן וצנו
 זבחי בחזה ושוק לא לאחר הקטר חלבים שצ
 והקטר הכה את החלב המזבחה והיה החזה לאה
 ולצנו כטמא אימור' או אצלו יוכל יהו אהרן
 זבחי בחזה ושוק תל והיה וכי הוא אומ' צצני עלי
 גם בצורס יקטירן את החלב וצא עני הכה' ויאמר
 אלו האיש קטור יקטירן כיום החלב וקח לך פאשו
 תאוד נפשו ויאמר לו תת' ואם לא לקחת בחזקה'
 מהוא אומ' בה' ותהי חטאת הנערים גדולה מאד'
 ואת שוק הימני למדנו על כל שוק שינהוב
 בשלמים תתנו תרומה זה הוא הנקרא מורס
 משלמים מצבחי שלמי כה הוא שאמרן לדבוח
 זבחי שלמי צבור שיטענו תנופה שחוטף
 המקריב את דם השלם ואת החלב לא צא חלת
 לא כלמי שאם היה טמא בשעת זריקת דמים
 וטקור בשעת הקטר חלבים שאינו חולק בצפול
 שצ המקריב את דם השלם אצא שאול אומ'
 לטהור בשעת זריקת דמים וטמא בשעת הקטר
 חלבים שאינו חולק בצפול תל ואת החלב מניח
 אהרן לו תהיה שוק הימני עד שיהיה טהור
 ועד סוף המקריב מצב אהרן לו תהיה שוק הימ
 למנה י שמעון אומ' כל מי שאינו מודה בעבודה
 איך לו חלק בכהונה אמ' שמעון ולא זולצ
 ומנין לדבוח היצקות והבלילות והתנופות
 וההגשות והקמיות וההקטרות זה מליקות
 הקצלות ההזיות והשקיות שוטה ועדפת העלה
 וטהרת מצורע' וכשיאת לפי ב' צפנים ב' צ
 בחוק תל בכי אהרן כל עבודה שהיא מסורה לצב
 אהרן אם איך מוציג בה איך להם חלק בה' לו
 תהיה שוק הימני למנה בחלק וכי היה ל שמעון
 הרי הוא אומ' מי גם בכס ויסגר צלמים ולא תאירו
 מצבחי חנם שני דברים משמש את ההגוף איך
 כמנין מלעשות ואיך נוטלן עטה שפר אדם אומ'
 לחצירו הדלק ל' את חנר הזה והגוף ל' את החלת
 אחריך איך כמנין מלעשות ואיך נוטלן עליהק

והדי נאמ' בן וישמע' ג' ג' ג' צפנס חסא' וצישא
 הוא אומ' וישמע' ג' ג' ג' צפנס היא' וכו' שכת
 קח את אה' ואת צ' ידע משה שנתקרב אה' ומע'
 שיהיה בלבו של אה' שנתקרב פשהוא אומ' בסוף
 העני' קרב א' המצב' ועשה את חכמתך' ותל' ^{כבד}
 הקייר משה לפנו את כל העבודות ולמה צדק
 לומ' לו קרב א' המצב' ועשה א' שהיה בלבו ל' צד
 אה' וכו' שאמ' לו קרב א' המצב' ידע אה' ^{שנתקרב}
 י' קח את אה' ואת צ' אתו מה תל' והלא צמקו'
 מות הרבה באמ' בו במשה לקיחות צ' אדם שנ' קחת
 את הלוי' לי אב' ו' ואומ' ויקח משה ואה' את האנשים
 האה' ואומ' ולקחת אותם אהל מועד' ואומ' קח לך את
 יהושע בן נון ופי משה משפיל' בנ' אדם היה
 לאחוריו א' א' לו קחם בצדדים שלא ירא לבס
 לצד אה' וכן הוא אומ' ויקח ג' אה' את האדם
 ויבחרו כלומ' עולה אותו' ואת הצדדים או הצד'
 שהפקדתיך עליהם כמה שנ' ולא הצדדים א' עמו'
 ואת שמך המשחה שהפקדתיך עליו כמה שנ'
 ועשית אתו שמך משחת קדש' ואת פר החטאת
 כשם שלא שיכה בצדדים כל לא שיכה בקרבנותו'
 ואת פר החט' שהפקדתיך עליו כמה שנ' והקרבנות
 את הפר לפע' אהל מועד' ואת שני האלים כמה שנ'
 ואת האיל האחד תקח' ולקחת את האיל השני'
 ואת כל המצות כסדר האמור להלך כ' אמור כ' א'
 ואת כל העדה הקהל עשה במעמד' כל העדה
 שיהיו כוהג' לצד צד הונה בקדושה ובכבוד ולא
 עו' א' כל שררת הצבור תהא במעמד' כל
 העדה שיהיו כוהג' בשררה ובהונה בקדושה
 ובכבוד שנ' ויקח את יהושע ויעמדהו לפני א' עזר
 הכהן ולפע' כל העדה' ויעש משה כשם ^{שהקרי}
 משה עבודות בית המקדש כל הקייר עבודת
 כהונה ולויה ובגדי כל אח' ואח' לפי מה שהנא'
 ויאמר משה א' העדה זה הצד' באמ' בא' זה
 הצד' ובאמ' להלך זה הצד' מה זה הצד' אמור
 להלך בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' א' זה ה'
 האמור כ' בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' ^ש

והדי נאמ' בן וישמע' ג' ג' ג' צפנס חסא' וצישא
 הוא אומ' וישמע' ג' ג' ג' צפנס היא' וכו' שכת
 קח את אה' ואת צ' ידע משה שנתקרב אה' ומע'
 שיהיה בלבו של אה' שנתקרב פשהוא אומ' בסוף
 העני' קרב א' המצב' ועשה את חכמתך' ותל' ^{כבד}
 הקייר משה לפנו את כל העבודות ולמה צדק
 לומ' לו קרב א' המצב' ועשה א' שהיה בלבו ל' צד
 אה' וכו' שאמ' לו קרב א' המצב' ידע אה' ^{שנתקרב}
 י' קח את אה' ואת צ' אתו מה תל' והלא צמקו'
 מות הרבה באמ' בו במשה לקיחות צ' אדם שנ' קחת
 את הלוי' לי אב' ו' ואומ' ויקח משה ואה' את האנשים
 האה' ואומ' ולקחת אותם אהל מועד' ואומ' קח לך את
 יהושע בן נון ופי משה משפיל' בנ' אדם היה
 לאחוריו א' א' לו קחם בצדדים שלא ירא לבס
 לצד אה' וכן הוא אומ' ויקח ג' אה' את האדם
 ויבחרו כלומ' עולה אותו' ואת הצדדים או הצד'
 שהפקדתיך עליהם כמה שנ' ולא הצדדים א' עמו'
 ואת שמך המשחה שהפקדתיך עליו כמה שנ'
 ועשית אתו שמך משחת קדש' ואת פר החטאת
 כשם שלא שיכה בצדדים כל לא שיכה בקרבנותו'
 ואת פר החט' שהפקדתיך עליו כמה שנ' והקרבנות
 את הפר לפע' אהל מועד' ואת שני האלים כמה שנ'
 ואת האיל האחד תקח' ולקחת את האיל השני'
 ואת כל המצות כסדר האמור להלך כ' אמור כ' א'
 ואת כל העדה הקהל עשה במעמד' כל העדה
 שיהיו כוהג' לצד צד הונה בקדושה ובכבוד ולא
 עו' א' כל שררת הצבור תהא במעמד' כל
 העדה שיהיו כוהג' בשררה ובהונה בקדושה
 ובכבוד שנ' ויקח את יהושע ויעמדהו לפני א' עזר
 הכהן ולפע' כל העדה' ויעש משה כשם ^{שהקרי}
 משה עבודות בית המקדש כל הקייר עבודת
 כהונה ולויה ובגדי כל אח' ואח' לפי מה שהנא'
 ויאמר משה א' העדה זה הצד' באמ' בא' זה
 הצד' ובאמ' להלך זה הצד' מה זה הצד' אמור
 להלך בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' א' זה ה'
 האמור כ' בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' ^ש

והדי נאמ' בן וישמע' ג' ג' ג' צפנס חסא' וצישא
 הוא אומ' וישמע' ג' ג' ג' צפנס היא' וכו' שכת
 קח את אה' ואת צ' ידע משה שנתקרב אה' ומע'
 שיהיה בלבו של אה' שנתקרב פשהוא אומ' בסוף
 העני' קרב א' המצב' ועשה את חכמתך' ותל' ^{כבד}
 הקייר משה לפנו את כל העבודות ולמה צדק
 לומ' לו קרב א' המצב' ועשה א' שהיה בלבו ל' צד
 אה' וכו' שאמ' לו קרב א' המצב' ידע אה' ^{שנתקרב}
 י' קח את אה' ואת צ' אתו מה תל' והלא צמקו'
 מות הרבה באמ' בו במשה לקיחות צ' אדם שנ' קחת
 את הלוי' לי אב' ו' ואומ' ויקח משה ואה' את האנשים
 האה' ואומ' ולקחת אותם אהל מועד' ואומ' קח לך את
 יהושע בן נון ופי משה משפיל' בנ' אדם היה
 לאחוריו א' א' לו קחם בצדדים שלא ירא לבס
 לצד אה' וכן הוא אומ' ויקח ג' אה' את האדם
 ויבחרו כלומ' עולה אותו' ואת הצדדים או הצד'
 שהפקדתיך עליהם כמה שנ' ולא הצדדים א' עמו'
 ואת שמך המשחה שהפקדתיך עליו כמה שנ'
 ועשית אתו שמך משחת קדש' ואת פר החטאת
 כשם שלא שיכה בצדדים כל לא שיכה בקרבנותו'
 ואת פר החט' שהפקדתיך עליו כמה שנ' והקרבנות
 את הפר לפע' אהל מועד' ואת שני האלים כמה שנ'
 ואת האיל האחד תקח' ולקחת את האיל השני'
 ואת כל המצות כסדר האמור להלך כ' אמור כ' א'
 ואת כל העדה הקהל עשה במעמד' כל העדה
 שיהיו כוהג' לצד צד הונה בקדושה ובכבוד ולא
 עו' א' כל שררת הצבור תהא במעמד' כל
 העדה שיהיו כוהג' בשררה ובהונה בקדושה
 ובכבוד שנ' ויקח את יהושע ויעמדהו לפני א' עזר
 הכהן ולפע' כל העדה' ויעש משה כשם ^{שהקרי}
 משה עבודות בית המקדש כל הקייר עבודת
 כהונה ולויה ובגדי כל אח' ואח' לפי מה שהנא'
 ויאמר משה א' העדה זה הצד' באמ' בא' זה
 הצד' ובאמ' להלך זה הצד' מה זה הצד' אמור
 להלך בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' א' זה ה'
 האמור כ' בקידוש אה' ובעו' הכת' מצד' ^ש

אדם
ואחיה
תלך מעשה
עבדך עובד גיילן

אשכחיה לדב אישי וקא גייל כלילא לצדמיה
אמ' ליה לא סבד לה מר כה אמר ג' הקד המצנמ
זהים העטרה אמ' ליה דומיא דכהן גייל בגבדי
כח אבב שלגדיל מותר לכלה מאשי ג'
מלמ שאף האשים סיינו' ביום הקליב אתם
לכה ל'ג מלמ שאף היום סיינו' אשר צוה ג'
לתת להם ביום משחו אתם מהר סיני בצטון ישראל
שיהיו מפרישיך מתנות כהונה ולא זלו בהן אהרן
ובנו עד שזכו בשמך המשחה שכ אשר צוה ג'
לתת להם ביום משחו אותם מאת בני ישראל מצד
בני ישראל לדתם שיכהו חצדי לידות
זאת התורה לעלה למנחה לחטאת ולזשם
ולמה מה מלואים נאמרו כללותיה ודקדוקיה
מסיני אף כולך נאמרו כללותיה ודקדוקיה
מסיני' או מה מלואים קרבן צבור אף איך ללא
קרבן צבור קרבן יחיד מניין תל' ולזשם' או
מה אשם קרבן יחיד אף איך ללא קרבן יחיד
קרבן צבור מניין תל' ולמלואים שתמצא לזמ
לעלה לעולת יחיד ולעולת צבור למנחה
יחיד ולמנחת צבור ולחטאת לחטאת יחיד לחטאת
צבור' ולצבח השלם לשבחי שלמי יחיד ולזשמי
שלמי צבור' אמ' ר' אחא למלק שככס למדינה
ונכסו עמו טובסאת זפרציות שלבוסטיס אמ'
ח' לחצריה כמה יחיל הדין שולטנא אמ' ליה
חבריה אפיס טמא ידך תהי טבא ולית את
יחיל מנה' כל כיון ששמענו ישראל פרשת הקרבנות
התחילו מתרדאין אמ' להם משה התעסקו בתורה
ואין אתם מתרדאין סג הקרבנות דכח זאת התו
לעולה' ולמה שלמים באחרונה אמ' ר' סימון
כהלא שקוזמיתא נהיא באה באחרונה למה
שיש בה מינה הרבה כל השלמים הדין והאמונה
למצב' וחנה ושוק לכהנים והעור והבשר לבעלים
לא זאת התורה לעלה למנחה אמ' ר' חונא כל
הנוסק בתורת הקרבנות מעלה עליו הית כלאו
הקליב עולה ומנחת נחטאת ואשם ושלמים ולא
עוד לא כלאו הקרבנות מלואים ונתקדש באהרן

לחצריה

אפיס טמא

שקוזמיתא

ובצבו ש' ולמלואים' גדול הוא השלום שלא חתם
בקרבות לא בשלום ש' ולצבח השלמים לפיכך
תקבו חכמ' חותמות התפלות כולך שלום' אשר
צוה ג' את משה בהר סיני ביום צותו את בני ישראל
להקריב את קרבניהם להבות הצבור והמעשה והפסח
שכולך נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני' אמ'
צוה ג' את משה בהר סיני ביום צותו למצדנו עלכל
הקרבנות שאיך כשרים לא ביום' לישמעאל צבו
ש' יוחג' בק ברקה אומ' ויקח משה חצי הדין
וישם באהבת למצדו לעולת הר סיני שהיא טעונה
כלי ומניין לעולת הדורות שתיטע כל תל' עלת
תמיד לדתכם פתח אהל מועד' עלת תמ' העשויה
בהר סיני הקייש עולת הר סיני לעולת הדורות'
מה עולת הר סיני טעונה כלי אף עולת דורות
תיטע כלי איך ללא עולה מניין להבות את כולך
תל' זאת התורה לעלה למנחה לחטאת לזשם ולמל'
ולצבח השלם אשר צוה ג' את משה ביום צותו
להבות את כולך שכולך טעונה כלי' אשר צוה ג'
את משה בהר סיני ביום צותו למצדו לדיבורות מצד
סיני שלא נאמרו לא ביום ומניין לדיבורות הר
סיני שלא נאמרו לא ביום תל' זאה תולדות אהרן
ומשה ביום צד ג' את משה בהר סיני' ומנין לדיבורות
אהל מועד שלא נאמרו לא ביום תל' וידבר ג' לא
משה במצד הר סיני באהל מועד מקייש דיבורות
סיני לדיבורות אהל מועד מה דיבורות מצד סיני ביום
אף דיבורות אהל מועד ביום' וידבר קח אדר
אהרן זאת בכד זה שיה העל לקוחים למות או
בכ אהרן שהיו בטוויק למיתה' אמ' ר' חנני בתיב
ויקח צידים ויצר אתו בחרט תבוא קיחה שלכא
ותעמוד על קיחה שלהלך קח את אהרן' לא
קח את אה' מה תל' לפי שכ ודק ג' את העם ככל
אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן הדין במשפט
שכתרחק אהרן וכשהוא אומ' קח את אהרן ואת
בניו אתו ידע משה שנתקרב אהרן' ומניין שהיה
בלבו של משה שכתרחק אהרן כשהוא אומ' וצאה
התאכף ג' מאד להשמידו ואתמלל גס בעד אהרן

לואה / אנתו שכ ויקח מק הדם ויקדשהו
לכפר עליו / כפרה זו אינן יודע מביא אם
כפרת אהרן אם כפרת צבור אמור מעתה שלא
היתה כפרה זו לא בשעה שיעז כחך להתנדב
לצית המקדש אמר מעשה שמא ידחקו ישראל את
זה בני איש ונבי אשה ויביאו שלא בטובה אל
כפרה זו תהא כפי שלא יהא צדל גדול קרב ^{במקדש}
וכן הוא אומר כי אינן ידע אהב משפט שונא גדול
בעולה / זהנה מעשה ואהרן בכהנו ושמואל
בקוראי שמו / ליוצק בשם ל יוסי ביל יהודה ור
בלכיה בשם ל יהושע בן קרח כל אותך ארבעים
שנה שעשו ישראל במדבר לא נמנע מעשה משמש
בכהונה גדולה להי מעשה ואהרן בכהנו ל בלכיה
בשם ל סימון שמע ליה מן הדין קלא ובעטרום
אהרן ומעשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים ^{הוא}
ובנו עז עולם ומעשה איש האהים בענו יקראו על
שבת הלוי ובנו יקראו על שבת הלוי אצל הוא גופה
בהק הוה / אמר איעזר ביל יוסי פשיטא ^{שבחוק}
לבן שימש מעשה במדבר / אמר ל תכחוס ביל יוצק
ותנ ליה בשם ל יהושע בן קרי כל שבטתימי ה
המלוואים היה מעשה משמש בכהונה גדולה ולא
שרת שכינה על ידו עז שבא אהרן ולבש בגדי
כהונה ושימש בכהונה גדולה ושרת שכינה על
ידו כי היום י כראה לים / יכול אף שמואל היה כהן
תל ושמואל בקוראי שמו מקוראי בשמו מק הלויים
היה שהיה משמש בקול / יא ושמואל בקוראי ^{שמו}
זה קורא ונענה וזה קורא ונענה / בעמוד עכ
יצר ליהם שמענו במעשה שמואל עמו בעכ
עז וירד י בעכ וירד ליו / ובאהרן כדבר עמו
בעכ עז וירד י בעמוד עכ ויעמד פתח האהל
ויקרא אהרן / אצל שמואל לא שמענו וצאי כן
שמענו מן הדין קלייה ותענה אותנו ותאמרה
יש הנה לפני ל יוצק בשם מרי בל יעקב אמרו
לה הנשים אין אתם לואי עכ קשור למענה מחצו
וי יג יש לא עכ דלת ויש אשר יהיה הענן
שזרו עדותנו וחק כתל למו שמענו במעשה עז

שכפתבה תודה לשמו שכ זכרו תורת משעבדי
ובשמואל ככתב לו אשר בשמו שכ ויכתב בכתב
ויבא לפי ע / אצל באהרן לא שמענו לא מלמ
שכ תכה לו פרשת פדה אדומה שלא תזוז ממנו
ומצנו ולא מצב שמו עד עולם ועד קוף כל הדורות
דכתיב זאת חקת התורה צדקה ^{הנשרפים} כפי ישר ויקח ויקח
פרה אדמה מלמ שנקראת עשמו / ויקח
את כל החלב תזנא כל שלא נתפרש בשרבי
הפרשיות הללו אינו כוהה לדורות שהיית אומר
פרים ושעירים הנשרפים הואיל ואינן כאלה ^{הוא}
כולן נשרפין ולא יהא מהן למנבח כלום תל ויקח
את כל החלב זו היתה תרומת למנבח ושאר
הפר ישרף שכ ואת עור הפר ואת עורו ואת
שערו ואת פרשו שרף באש / ויקרב את איל
העולה ויקמכו מפאן למדו סמיכה לעלה
וישחט ויזק מעשה את הדם מפאן למדו זריקה
לעולה / ואת האיל נתח לנתחיו כל המפורש בעלת
יחיד מפורש פאן חוק מן הפשט / ויש אומר אף
כיתוח בלא הפשט שכ זה פשיט ונתח / ואת האיל
נתח למעזו מפאן למדו / ויקטר מעשה את הדם
כמה שנתח את ראשו ואת פדלו וערך הכהן את
מפאן למדו / ואת הקרב ואת הפרעים רחק במים
כמה שכ להלך וקרבו וכרעו ירחק במים מפאן למדו
ויקטר מעשה את כל האיל המזחה כמה שכ
להלך והקטיר הכהן את הכל המז מפאן למדו
עלה הוא ליה נחח אשה הוא לם מלמ שהחלבים
מלמט וכולן כותב על גבי האשים / ויקרב
את האיל השע והלא כבד זיוה חלת שע לים זה
כנגד זה אם כן למה נאמר ויקרב את האיל השע
שאם הביא פל או אחי מן האילים לא יצא י
שני אילים ולא הביא פל לא יצא יצי קדושן שע
אילים ולא הביא כל המצות לא יצא יצי קדושן
ולמה כקלא איל המלוואים שהוא משלים עם
הכל למדנו שהמלוואים משלמים לאהרן ולצנו
ויקמכו אהרן ובנו את ידים מלמ שמכנו ידים
עליו בשמחה ועשו יום טוב משל למי שפרע חובו

אמר רב אחא בר יעקב אטקלא למען יאריך
ימים על ממלכתו הוא ובעני מלך שהמלכות ירושה
היא לבנים ואם היה שם מחלוקת ממשחית ומע
שמושחית לסלק המחלוקת אמר רב פפא דאמרי
קדא הוא ובעני בקרב ישר בזמא שהשלוש בשל
זימשה את המשכה ואת כל אש בו ויצק
משמך המשחה על ראש אהרן לא במשיחת אהרן
ובעני משיחת כל הכלים משיחת אהרן ובעני
מאחרי שהוא מלביש חוזה ומנשה שני בשמך
הטוב על הראש ירד או יכול שהוא ממשחן עו
שלא ילבישו תל שיוודי על פי מודותו ומשיחת
כל הכלים כלכלי וכלי טעם משיחה בפני עצמו
שני וימשה את המזבח ואת כל כליו היא למען
שכלי כלי וכלי טעם משיחה בפני עצמו ויצק
משמך המשחה על ראש אהרן כקדר האמור
להלך כל אמור כהן תבו לבש איזה צד מ
מושחית את המלכים כמני כזר ואת הכלים כמני
כי אמר רב מנשיא בר גדיא למני כי יוני
תבו לבש כשהוא מנשחו מוציקין לו על ראשו
תכניי הוא דתניא דאיכא מאן דאמ' ראש בדישא
ואיכא מאן דאמ' ביק ריסי עיניו בדישא מאי טעמא
דמאן דאמ' ראש בדישא אמ' אביי דלת ויצק
משמך המשחה על ראש אהרן והדר וימשה אמר
ומאן דאמ' ביק ריסי עיניו בדישא קא סבר
עציפה הואיל וישכה אצל בגדי כהונה והא כות
זיצק וימשה מאי וימשה כבד משח אמר רב פפא
מאי דלת בשמך הטוב על הראש יודי על הזקן י
אהרן תאנא כמני שני טפן מרחלות שלשמך ר
תלמות לו לאהרן בזקנו כשהוא מספר עולות
ויושבנות בעיקל זקנו והיה משה דואר ואומ' שמא
מעלת בשמך המשחה יצאת בת קול ואמרה
ככול חרמון שערד על הררי ציון מה טל אית בו
משלה אף שמך שעל זקנו שלא אהרן אית בו מעלה
ועצייך היה אהרן דואר ואומ' משה לא כהנה ואני
כהנתי שמא מעלת יצאת בת קול ואמרה לו
הנה מה טוב ומה כעם שבת אחים גס יחד מה

משה לא מעל אף אהרן לא מעל ויקרבו
את בני אהרן וילבשו כתנות מלך שכשם ששוח
משה סמך לאהרן כך כעשה סמך לבנו ופעם
על בגדי אהרן כך פיקדו על בגדי בניו שנעשית
בגדי קדש לאהרן ולבנו ואומ' ואת בטו תקריב
והלבשתם כתנות ויגש את פר החטאת בתול
לא היה כקלל פר החטאת שנזק הדבר אשר
תעשה לקח פר אחד בן בקר וכשהוא סורטאת
מעשיו היה כקלל פר החטאת שנזק ואת בשר הפי
זאת ערו ואת פרשו תשרף באש מחונן למחנה
חטאת הוא ואינו יודע אם חטאת אהרן ובעני
הוא אם חטאת ציבור הוא וכשהוא אומ' קח את
אהרן ואת בניו ואת חבדים ואת שמך המש
ואת פר החטאת הרי חטאת אהרן ובעני היה
לא חטאת הציבור היה ויקמכו אהרן ובעני
את ידיהם ופי אהרן ובעני סומכך ידיהם על כל
הקרבנות לא מפני שהנא קרבנס סמכו עליו כמ
שסומך כל אחי ואחז על קרבנו יא ויקמכו
אהרן ובעני להקיש קרבנותם לקרבנות הציבור
מה קרבנותם סעונך סמיכה אף קרבנות הציבור
כהן גדול סומך על האיברים ואחר כך מקטיף ואין
סמיכה לאיברים אלא ככה גדול בלבד וישחט
ויקח משה מן הדם ויתך כל שבעת ימי המלוואים
היה משה משמש בכהונה גדולה הוא היה שוחט
הוא היה זורק הוא היה מזבח הוא היה מחטא הוא
היה יוצק הוא היה מכפר שנ' וישחט ויקח משה
את הדם מושלן משל להזי לבת מלכים ששאת
כשהיא קטנה ופקדו עם אמה שתהא משמשת
על שעה שתגדיל ותלמד ותשמע את עצמה
והיתה משמשתה על שעה שלמדה אף כך
אהרן בתחלה לא היה לא לו שנ' הלא אהרן
אחיק הלוי וכשנבחר להיות כהן גדול אמר לו
הקבלה למשה אתה תשמענו על שעה שילמד
היה משה שוחט ואהרן רואה אותו זורק ואהרן
רואה אותו מזבח ואהרן רואה אותו מחטא ואהרן
רואה אותו יוצק ואהרן רואה אותו מכפר ואהרן

משמך המשחה מלמ שכתך מן הדם עשרת שנים
מתכות חמש עשרה מתכות תחלה שלשה באות
תנוך אצן ובהק יז ובהק רגל ושתים עשרה באות
בנו תנוך ובהק יז ובהק רגל לכל אחד ואחד ומת
שתים שהן ארבע למזבח וחזר ועירבם ושם
והזה על אהרן ועל ארבעת בניו במצאת אום
עשרים ושתים מתכות כיתבו מאיל המלואים
ויז ויקדש את אהרן הא למדת שלא שלם
קידוש אהרן ובניו לא בהזיית הדם עליהם
ויאמר משה לא אהרן בשלו את הצמר פתח
מועד לימד על איל המלואים שהוא קדשי קדשים
לפיכך צריך בישול לפנים מן הקלעים והוא קדש
לכל קדשי קדשים שאינם מתבשלים לא לפנים
ופי הוא אום ויאמר לי זה המקום אשר יבשלו שם
הכהנים את האשם ואת החטאת אשר יאפו את
המנחה ושם תאכלו אותו כאשר צוית היכך
צוה ואכל אהרן ובניו את בשר האייל והגותר
בבשר ובלחם באש תשרפו מלמ שהמלואים מותרין
בשריפה ומפתח אהל מועד לא תצאו בגזירה
שלא יצאו כי שבעת ימים ימלא אתי ודם כמה
שנ שבעת ימים תמלא אתי ודם כפאק אמרו
בעשרים ושלושה בארץ קרבו המלואים עשרים
ושלושה ושבעה הרי שלשים ובאחד בניק שלמט
המלואים כל שבעת ימי המלואים היה משה
מעמיד את המשכן בכל בקר ובקר ומקריב
קרבותם עליו ומפיקו ובשמיני העמידו ואל
פיקו כאשר עשה ביום הזה שלא בשאר אהרן
ובנו לעבודה עד שפירשו שבעת ימים והק
מלואים שלקח כל צוה הכת להפריש כהן השוה
את הפריה ובהק המובד ביום הכפורים מפלישין
אות שבעת ימים כדי להוסיף טהרה על טהרת
ובהכה על כהונתן ומלוי על מלויין וכך הוא אום
כאשר עשה ביום הזה צוה לי לעשות זה מעשה
פריה לכפר עליכם זה מעשה יום הכפורים מפני
אמרן שבעת ימים קודם ליום הכפורים מפלישין
כהן גדול מביתו ללשכת פלה ויקדשם ששפלישין

כהן גדול מביתו כל מפלישין כהן השוה את
הפריה מביתו ולמה מפלישין אותו כל שבעה
שנא תמצא אשתו ספק כדה וידחה שבעת ימים
אחריים צוה לי לעשות לכפר עליכם אם להק
כפריה זאת תכפר עליכם עד שיחיו המותים
ופתח אהל מועד תשבו יומם וליכה מה צורך
כבר באו ומפתח אהל מועד לא תצאו עד יום
מלאות ימי מלאיכם שומע אני ביק ביום ביק בלילה
ומה תל ופתח אהל מועד תשבו לא הרי זה
מופנה להקש ולדון ממנו להגדיר שוה נאם לאן
תשבו יומם וליכה ונאם להלך בפנות תשבו שבעת
ימים יכול בינם ולא בלילה תל תשבו תשבו להגדיר
שוה מה תשבו האומר באך ביום ובלילה אף
תשבו האומר להלך כזהג ביום ובלילה
ושמרתם את משמרת יז ולא תמות הזיור ועש
כאחד והרי דברים קל וחומר מה אם המקיים
בשר ודם קונה לו אוהב והמלך מקבלו המקיים
דבריו שלמקום על אחת כמ וכמ ויעש אה
ובניו את כל הדברים מלמ שהיו אהרן ובניו
ששים ושמחים כששומעים דברים מפומשה
כשומעים מפי הגבורה לכך נאם ויעש אהרן ובניו
את כל המצוות כאשר צוה לי את משה כצאי
השליח למשלח וכצאי המצוה למי שנצטווה
וכשם שעשה הקצב לאהרן ובניו מלואים עד
לעבודה ולמלואים למזבח עד שכשר לקרבנות
כל עתיד הקצב לעשות להן מלואים בימות
המלך המשיח ואחר כך יופשרו לעבודה וכך הוא
אום ונתתה לי הכהנים אשר הם מזרע צדוק
הקרבים לי לשרתני פרצק בקר לחטאת ואום
שבעת ימים תעשה שער עזים ליום שבעת ימים
יכפרו את המזבח וטהרו אתו ומלאו יצו ואום
ויכלו את הימים והיה מינס השמיני והלאה עשן
הכהנים על המזבח את עולותיכם זאת שלמיכם
ורצאתי אתכם נאם לי אהים ציבה

וי היה צדוק השמיני

דרהי ציזם השמיני

מרטות מלך יושב על כסא רם ונשא

ועשה יום טוב כד אשר זכרתי לך שיהיה
עבודתך וקדושתך ופירות כל הכלים וקדושת
חטוי המזבח וכפרה וזריקת דם העולה לצאן
איל וקמח ידיתך עליו בצמחה ועשו יום טוב
וישחט זיקח משה מצמו שלש דמים
בפרשה איכה וזהו זהו בצמחה: הראשון
טעון מתן ארבע קרבנות וזיקה על היסוד
והשני טעון מתן שנים שאר ארבע והשלישי
בחלק לשתי הוחות וטעון מתן בהונות לכל נאמ
וישחט זיקח משה מצמו: ויתן על תמול
אהרן הימנית זה גדר האמצעי ועל בהון
הימנית זה הפרק האמצעי שלבועל ועל בהון
רגלו הימנית זה פרק האמצעי שלבועל והרגל
זיקלב את בני אה ויתן משה טען הדם
תכוד אגנס הימנית זה גדר האמצעי ועל
דגן ידם הימנית זה פרק האמצעי ועל בהון
רגל הימנית זה פרק האמצעי וכי מתן בהונות
אהרן ובניו טעונת אה כל כלמדין היואקו
את המצורע: זיקח את החלב ואת האיהאן
לך כל דבר שאין בו מצוה למקום פירות הארץ
יש בהן מצנות הרבה התרומה והמעשרות והחלה
והבכורים והלשט והשכחה והפיאה טלית עבה
מצוה למקום גדלים תעשה לך בגדים יש בהן
מצוה למקום שנ לא תלבש שעטנז: שערי הבתים
ושערי המדינות יש בהן מצוה למקום שנ
על מצודות ביתך ובשעריך: בהמה טהורה
יש בה מצוה למקום שנ כל הבכור אשר יולד
בהמה טמאה יש בה מצוה למקום שנ ופטר חמור
תבדק בשה: חיה הגדילה במצודת העוף
באוויר הזהיר עליה הלות לכשיבואו לצד לא יהיו
מחוסרים מצוה שנ אשר יצוד ציד חיה או עוף
אשר יאכל ושפך וכסה: ושאר בהמה וחיה
שלא פירט הלות שמך עשאת כלל שנ יחון מחוקק
מצוות שנ אך כל חרם אשר יחרים איש לנגמכל
אשר לו: קדשי המקדש כול קודש ויש בה מעלות
אחר מעלות ביצוד פרים הנשרפים ושערים

הנשרפים שאין נזכר אמר הכת יקח
ואימתי יהי למזבח: קדשי קדשים הנזכר לכהנים
אמר הכת יהא אימתי יהי למזבח: העולה כולה
כליל לאשים אמר הכת יהא עולה מתנה לכהנים
שלמים נזכרים לבעלים אמר הכת יהא דמך ואימתי
למזבח שנ זיקח את כל החלב זו היתה תרומת
למזבח: ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפי
בניו כלמדין היואק מעפיק מורס מק השלמים ומ
התורה ומאכל כזיר: לא ויתן את הצ על כפי
אה וזי כל הקרבנות כולך כנתנך על ידי הבעלים
לא כלמדין היואק מעפיק את השוטות ומטהרין
את העליות ומטהרין את המצורע: ויבך
אתם תנופה לפע צ הנא הדין כלמדין תכופת
הקרבנות: זיקח משה אתם מעט כפיהם הוא
הדין כלמדין היואק כהן כולל את המנחה מעל ידי
השוטה ומעפה: מלואים הם לריח ניחח הרי
דברים קל וחומר ומה אם מלך בשר ודם קונה לו
אוהב ועושה יום טוב הקצה שהעמיד כהן גדול
להיות משמשו על אחת כמ נכמי: אשה הוא לא
מלך שנתנך על גבי האשים: זיקח משה את
החזה וינפחו זכי החזה בלבד טעון והלא כול
טעונת תנופה לא מה החזה טעון אף כול טעון
למשה היה למנה מלך שאין המקום מקפח
שכר כל בריה וכך הוא אומ מיהם כפס דיקהל
דלתים ולא תחילו מצדתי חנם: מלך שאין
עובד עבודת חנם לעולם אין לך עבודה ועבודה
לא יש להך חלק בה זה לא דברים קל וחומר ומה
אם מלך בשר ודם שיהיה לו מגדליק ובישל לו
תבשיל אינו זכ עד שמעשימו ממנו כדי שלא
יתעסק לו באגריא מלך מלכי המלכים זה על
אחת כמ נכמי שאינו מטרין בריותו בחנם לא
ושלמתי פעלתם באמת וברית עולם אכלות להם
מאיל המלואים למשה היה למנה והרי דברים
קל וחומר ומה אם משה ששימש בכהונה שעה אחת
ככול לו חלק בכהונה המשמש בכהונה לעולם
ולעולמי עולמים על אחת כמ נכמי: זיקח משה

ופאך הוא אומ' ויהי ביום השמיני אינ' יודע
 שמינ' למנ' אס שמינ' לדאש חדש כשהוא אומ'
 כי שבעת ימים ימלא את ידכס' וסמך ליה ויהי
 ביום השמיני הוי שמינ' למנ' לא שמינ' לדאש
 חדש' קרא משה לאהרן ולבנו לפי שביצרו
 המקום לאהרן תחלה אף משה ביצרו בסוף ומנ'
 שביצרו המקום לאהרן תחלה שנ' ועלת אתה
 ואהרן עמך ואף משה ביצרו בסוף שנ' קרא
 משה לאהרן ולבנו ואחר כך ולקנ' ישראל לפי
 שביצד הקצבה תחלה לקנ' שנ' לך ואחפת את
 דקנ' ישראל ואומ' עלה א' אתה ואהרן ושבעים
 מקנ' ישראל לפיכך משה כוהג בהק' כבוד בכל
 מקום' ויאמר אהרן קח לך עגל לכפר על
 מעשה העגל אמ' ל' יודך כהונה כתפוק' קנה על
 ידי עגל ועל ידי עגל כתבוס' תאנא קח לך
 עגל מלמ' שאמ' משה לאהרן אהרן אחי אעפ'
 שנתרצה המקום לכפר על עונותיך צדיק אתה
 ליתך לתוך פיו שלשט' שלח דרוק לפטך עבד
 שלא תיכנס למקדש שמא ישטינך בביאתך
 למקדש קח לך עגל בק' לחטאת תהא דרוק
 לפטך ואחר כך תיכנס שמא תאמ' איך צדיק
 כפרה לא אב' והלא אף ישראל צריכ' כפרה שנ'
 ולא בני ישראל לאמ' קחונשעל עזים וכו' מה
 ראן ישראל להביא יתר מאהרן לא אמ' להק' יש
 ביודכס' בתחלה ויש ביודכס' בסוף' יש ביודכס' תחלה
 חטא מכירתו שליוסף שנ' וישחטו שעיר עזים ויל'
 את הכתנת בדם' ויש ביודכס' בסוף עגל מעשה
 העגל שנ' עשו להם עגל מסכה' יבוא שעיר
 על מעשה שעיר יבוא עגל ויכפר על מעשה
 עגל' ושור ואיל' לשלמים לפי שבזמית עבירה
 שעש' לשני מנינ' לפיכך הביאו משני מנינ'
 זמנינ' שבזמית עבירה לשני מנינ' שנ' עשולכם
 עגל מסכה' ולהלך הוא אומ' וימירו את כבודם
 בתבנית שור יבוא השור ויכפר על מעשה שור'
 יבוא עגל ויכפר על מעשה עגל ותצטו
 המקום לכפר על עונותיכם שהרי עבירה שאינ'

פ' צניפי' מן התורה
 פ' לא צבתי מתלמידי תורה כע' קצ' ק'

מתיראין ממנה היא גזבחת לפני הקצבה שנ'
 לצבוח לפני' אמרו ישראל למשה ופי' היאך
 מדינה מקלקת את המלך והיא אינה לואה את
 המלך אמ' להק' על מנת כך כי היום' בראה איכס'
 ויקחו את אשר צוה משה בצדיקות' ויקלבו
 כל העדה זיעמדו לפני' מלמ' שקרבו כולם
 בשמחה ועמדו לפני מושל למי שבעקע' אשתו
 זהו ציוה מביתו לאחר ימים בתרצה לה והתקנה
 לביתו מיך קשרה את מתנה זקשרה את
 כתפותיה זהיתה משמשתו יתר מוצאי אף כך
 ישראל כיון שיוצעו שנתרצה להם הקצבה לכפר על
 עונותיהן קרבו כולם בשמחה ועמדו לפני שנ'
 ויקרבו כל העדה זיעמדו לפני' ופי' חצר
 אהל מעש' שהיא מאה על חמשים מחזקת כול'
 ישראל לא מפאק שהחזיק הממועט את המרובה'
 ויאמר משה זה הדבר אשר צוה' תעשו
 מלמ' שאמ' להם משה לישדא אותו יצר הרע
 העבירו מלבבם והיו כולכם יראה אחת ועצה
 אחת לשרת לפני המקום וכשם שהוא יחידי
 בעולם תהא עבודתכם מיוחדת לפני שנ' ומלתם
 את עוללת לבבכם זעורפכם לא תקשו עוץ למה
 כי' א' אהיכס' הוא אהי האהים אס עשיתם כ' וירא
 איכס' כבוד' ויאמר משה א' קרב אל
 המזבח זה הוא שהוא אומ' משה ואהרן צבחו
 ושמואל בקורא' שמעו' מלמ' ששלשת שקול' זה
 בזה' קרב א' המזבח זעשה את חטאתך ואת
 עולתך מושל ומשל להק' למלך שנשא את
 האשה והיתה מתביישת מלפני כנסת' אצלה
 אחותה אמרה לה אחותי למה ככנסת לדבר
 זה לא שתשמשי את המלך הריסי את דעתך
 ובואי ושמשי את המלך כך אמ' לו משה לאהרן
 אהרן אחי למה כבחרת להיות בהק' גדול לא
 שתשרת את המקום הגס את דעתך ובוא ועבדו
 את עבודתך' ויש אומ' היה לואה את המזבח
 כתבנית שור והיה מתירא ממנו כלכס' משה
 אצלו אמ' לו אהרן אחי לא מה שאת מתירא

שהליתו מלכה הארץ והודו שמים כסה מעוז
לדל ולכפש אביון אשר חסה' הדוחר בעמו
ועל כל עמים ראסס נשא' שצר מוטות עולם
אשר לבצם המסה' בעל ידו החביאס ועינו
עליהם חסה' היה להם למושיע בעת כיאמונה
פסה' שפק עליהם רוח חק ועונס נשא' נתן
חמדת איביהם למו למשסה' אז ידעו הכל ^{אמ}
כי כל אשר חפץ יג עשה' ^{לו}

יעזרינו השם על מעשה רצונו למען שמו ישרון
ברחמיו לברכינו משמי מרומו' יאר פניו אתנו
ויפרוש עלינו סוכת שלומן' יעורר אהבת
הודינו ויזכור כי אכחנו עמו' ישיבנו לקדמות
כנו דיבכה לנו הדומן' ישבור לב איבינו וישפוך
עליהם זעמו' ישלח בס חרוק אפו וקש יאכלמו'
ישיב לב כל לעבדו וישתחוו לנו איש ממקומו'
יגלה מלכות משיחיו ותהי המשרה על שמו'
יתן מבשר לירושלם וכה יאמר בנאמו' הבה
מלכך בא צאי לך בעקבי פעמו' כרת צאינו
וראינה בנות ציון במלך שלמה'

זה שיה צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה
צאינה וראינה בנות ציון בכנס המצויניק לבוא
במילה ובתגלחת וביציית' במלך שלמה מלך
שהשלום שלו' וא במלך שלמה המלך שהשלום
את מעשין לבדיוותו' השלים אש לא צינן אבדהס'
השלים חרב לא צינן יחוק' השלים מלאך לא צינן
מצקב' וא במלך שלמה המלך שהוא נושה
שלוס בבריוותו' אמ' ו יוחק כות המשל ופחד
עמו אמ' ו יעקב דכפר חנק המשל זה מיכאל
ופחד זה גבריאל' עמו שהק מושלמניק זה לזה'
לא זה מציק את זה ולא זה מציק את זה'

אמ' ו יוחק מימיה שלחמה לא לאת פגימה
שללבעה ולית מעזל קדיוס לחצריה ולית מעזל
חמי מא דקומוי' אמ' ו לוי כולהו קלקיך
הפיפיק כהדיק דקליק בקולמא הפוק וכלכך
להשלים ביג בדיומנו' בעטרה שעטרה לו
אמו אמ' ו יצחק חיזרכו על כל המקרא ונא

מצינו שעשת בת שבוע עטרה לשלמה בנה
לא זה אהל מועד שהוא מעטור בתכלת ^{וארמ}
ובתולעת השני ובשש' שעטרה לו אמו חק
אמו לא ישראלש ולאמי לי האזינו' אמ' ו חונן
שלא ו שמעך בק יוחאי את' ו לעזר בי' ו יוס' אמ'
לו אפשר שעמנת מאציק מהוא בעטרה
עטרה לו אמו אמ' לה איך למלך שהיתה לו בת
יחידה והיה מחבבה יתר מראי והיה קורא ^{אותו}

בתי לא זג מחבבה עד שקרא אותה אמי' כך
בתחלה חיבב הק'בה את ישראל והיה קורא אותן
בתי שכ שמעני בת וראי' לא זג מחבב עד שקרא
אותן אימא דלת שמענו לי עמי ולאומי לי האזינו
לאמי כות עמד ו שמעך בק יוחאי ועשקו על לאמו
אמ' לו לו לא באתי לעולם אא לשמוע דברי זה
מפיך כדאי' ביום חתונתו ביום ששדת שכינה
בישראל' וביום שמחת לבו ביום שירדה אש
חדישה מן המרוס וליחכה על גבי המזבח את
העולה ואת החלבים ואיזה זה יוס השמיני יוס
ששימש אהרן בכהונה גדולה מניק ממה ^{שקדו}

בענין ויהי ביום השמיני קרא משה לאה ולבני
מה תל ויהי מלמ שהיתה שמחה לפטו במרוס
ביום שנברא בו העולם במעשה בראשית הוא
אומ' ויהי ערב ויהי בקר וכאך כאמ' ויהי ביום
השמיני' אותו היום ככול עשר עטרות'
ראשון למעשה בראשית' ראשון לנשיאים' ראשון
לכהונה' ראשון לטבוחה' ראשון לירידת האש'
ראשון לאזכירת קדשים' ראשון לאיקור הצמות'
ראשון לשכונ שכינה בישראל' ראשון לצדק את
ישראל' ראשון לראשי חדשים' ויהי ביום
השמיני זה אחד מן הכתובים הצריכי' להודיש

כאמ' כאך ויהי ביום השמיני זה אחד מן הכתובים
הצריכי' להודיש ולהלך כאמ' ויהי ביום השלישי
ואיני יודע אם שלישי למנין ואם שלישי לשבת
ואם שלישי לחדש וכשהוא אומ' כי ביום השלישי
ירד ג' לעיני כל העם ויהי ביום השלישי צהיות
הצקר הוי שלישי לרביעי שהוא ששה לחדש'

פ' בעצמות יצול תמולין ומוקף יאש חדיש

בארז זה תבא אמל סכניה סקל כבהניס אנכ
 לאיתנה רבוצה ככלב לא קשיא לא במקדש^{לאש}
 הא במקדש שני. ובמקדש שני מאי הוא והוא
 ל שמואל בר חייא אמר לב אחא מאי דלת ואליה
 בו ואכבד וקריב ואכבד מה מאי שני דמחוסלה
 לא חמשה צבליס שיש ביה מקדש לאשוק לשני
 ולא הן ארון וברית וכלוב. איש ושכינה ורוח
 הקדש ואוריס ותומיס אמרי מאי הוה הוה לא
 סיוני הוא ולא הוה מסייעי. תכו רבכ ששה
 אשות הן יש אוכלת ואינה שותה יש שותה
 אוכלת יש אוכלת ושותה יש אוכלת לחיס
 כיבישים יש איש דוחה איש יש איש אוכלת איש
 יש אוכלת ואינה שותה והיא דיוק יש שותה
 ואינה אוכלת איש שלעצמות והיא דחוליס.
 אוכלת ושותה צליהן דלת ואת המיס אל בתענה
 לכהה אוכלת לחיס כיבישים דמערכה איש
 דוחה איש דמלאכיס איש אוכלת איש דשכינה צאה
 מר הושיט אצבעו ביניה ושרפך ויקחו בני
 אהרן כדב ואביהוא אף הן בשמחת בני אהרן
 כיון שלא איש חדשה שירדה מן המרוס ולכהה
 על גבי המזבח את העלה ואת החלבים הגיקו
 דעתך ועמדו להוקף אהבה על אהבה שנ דיקחו
 בני אה ואיך קיחה לא לשן שמחה וכך הוא אומ'
 ולקחתם לכס ביוס הראשון ושחתם צאה בא קיחה
 וצאה להלך קיחה מה קיחה האמורה להלך שמחתך
 קיחה אמורה פאך שמחה כדב ואביהוא מה
 תל ממשמע שנ כדב ואביהוא איני יודע שהך
 אהרן אס פך למה בני אהרן לא חלקו כבוד לאהרן
 כדב ואביהוא שלא כטלו עצה ממשה איש
 מחתתו איש מעצמו עשו שלא כטלו עצה זה משה
 דיק ליבו לפי ג איש זרה ל ישמעאל אומ יכול
 איש זרה ממע תל אשר לא צוה אותם הכעקוד
 בלא עתה ל עקיבה אומ איש זרה ממע היתה
 ומבית כיריס הביאנה שנ דיקריב לפי ג איש
 אס פך למה צאה איש לא צוה אותם לא כמלכו
 במשה רבך ל איבער אומ לא כתחייבו מיתה בני

ויצא משה ואהרן
 ויצאו ויצאו ויצאו
 ויצאו ויצאו ויצאו
 ויצאו ויצאו ויצאו

ויצא משה ואהרן מנוע ויצאו ויצאו ויצאו
 בכנס משה עם אהרן על מנוע הקטרת
 אתה אומ' כלמדין על מנוע הקטרת אולא כלכנס
 עמו לא לדר אחר הליכי דן יודיה טעונה
 וביאה טעונה ברכה מה יודיה מעט עבודה אף
 ביאה מעט עבודה ל שמואל אומ' יצי אהרן
 טעונה ברכה וביאה טעונה ברכה מאי יציאה
 עבודה אף ביאה מעט עבודה הא למחכנס
 עם אהרן כלמדין על מנוע הקטרת ויצאו
 ויצאו את העם מה ביחוס ל מאיר אומ' כלשוק
 הזה ביחוס אומ' להך ג לאי אבותיפס וסוף עלכס
 ככס אף סעמי ויצדך אתכס פאש דבר לכס מה דבר
 לכס כשם שזכיתם ועסקתם במלאכת המעשה
 ושרת שפכה על מעשיכס כל תזכו ותבנו לפכו
 בית הבחירה ותשרה שכינה במעשה ידיכס וה'
 אמרו לו ויהי כונס ג אהיבנו עבדנו דמעשה ידינו
 כונסה עבדנו ועל אותה שעה הוא אומ' צאינה
 בנות ציון במלך שלמה הוי וירא כבוד ג אל כל
 העם ותיצא איש מלפני ג ותאכל על המזבח
 כיון שלא ישח איש חדשה שירדה מן המרוס וליחג
 על גבי המזבח את העלה ואת החלבים כפלו על
 סביס ארצה ושיבחו את השמים שנ וירא כל העם
 וירכו ויסלו על פניהם ולך ככלו על סעיהם בימי
 שלמה שנ וכל בני ישראל לאיס בלדת האש וכבוד
 ג על הבית ויכרעו אפים על הרצפה ועל אותה
 שעה הוא אומ' וערבה לך מנחת יהודה וירושלם
 כיומי עולם כימי משה ולשנים קדמוניות בשנות
 שלמה ל אמ' כימי עולם כימי טח שנ כימי כח
 זאת לוי ולשנים קדמוניות בשנות הבשל
 עז בטולם תאנא איש שירדה בימי משה לא
 כסתלקה ממזבח הכזשת עד שבאו לבית העולמים
 יש שירדה בימי שלמה לא כסתלקה ממזבח
 ועולה עד שנסתלקה בימי משה עד שהעמיד
 גיהיכלי תחבו חמשה דברים באמרו באש של
 מערבה רבוצה לארי ובה כחמה ויש בה ממעש
 ואוכלת לחיס כיבישים ואינה מעלה עשן רבוצה

הגב את דעתך וצבא צבאך עבדתיך לכרצא
קרב לא המצבא ועשה את חסאתך ואת עלותך
חסאתך קודמת לחסאת העם ועלתך קודמת ל
לעולת העם כפודתך קודמת לחסרת העם
ויקרב אהרן אל המזבז בזדיות וישחט את עגל
החטאות בקרבנו התחיל תחלה ולבסוף ויקרב את
קרב העם מאחר שנפגה מקרבנותו באכול קרב
העם תדע שקרבנו מכפר יותר מקרב העם שקרב
העם אינו מכפר על הכהנים וקרבנו מכפר על
ידו ועל ידי כל העם שכן ועשה את חסאתך ואת
עולתך וכפר בערך ובעד העם ויקריבו בכ
אהרן זו היתה תחלת עבודה לאהרן וצבו
דטבל אצבעו כקדר האמור להלך כל עשה לא
מלך שכל מה שעשה משה בשבעת ימי המעלות
עשו אהרן וצבו כמותו ביום השמיני והשנים חטאת
והקריב איך העלה שהחטאת קודמת לעלה בכל
מקום וישחטו ויחטאו כראשון מה ראשון טעם
חבו אף זה טעם חטוי מה ראשון טעם שתי מתנות
שהן ארבע אף זה טעם שתי מתנות שהן ארבע
ויקרב את העלה ויעשה כמשפט מה העולה
טעונה הפשיט וביתוח אף זה טענה הפשט
וביתוח מה העולה כלל לאשים אף זה כלל לאשים
מה העולה עומד בצד המצבא וזורק אף זה
בצד המצבא וזורק מה העולה אם פקעו איברים
מעל גבי המצבא מחזיריך למערכה אף זה אם
פקעו איברים מעל גבי המצבא מחזיריך למערכה
לכך באו ויעשה כמשפט ויקרב את המכחה
וימלא כפו ממנה באו מאג מלוי ונאם להלך מלוי
מה מלוי אמור להלך מלוא קומצו אף בא מלוא
קומצו מה מלוי אמור להלך קומץ ועלה ביד
צדור או גרגר מלח או קורט שללבונה פסל אף
כאן קומץ ועלה ביד צדור או גרגר מלח או קורט
שללבונה פסל ויקטר על המצבא מלבד טעם
הבקר מה בא זה ללמדנו אם ללמד שם לא מצא
מכחה יביא בהמה דחלא כבר באו ויקרב את
העלה ויעשה כמשפט אם כן למנה נאם מלבד

עלת הצדק מלך ששתי מבחות היו שם אחת עם
העולה ואחת בפני עצמה וישחט את השור
ואת האיל זבח השלמים אשר לעם מטאן למדו
שלמים לצבור ואת החזה ואת שוק הימין
הכף להגיד גדולתו שלאהרן ושלבנו שבשעה
קלה למדו שבע עבודות שהיטה קבלה דלתיקה
הזייה וחיכוך יתיקה ותכופה וישא אף את
ידיו אותן היסו זכו בנשיאות כפיס וישא אף
אהרן כושא ידיו למעלה מק העם לא למעלה מק
הציץ ושאר בנין למעלה כל גבי לאשיהן
ויברכס בעמידה יכול בעמידה ושלא בעמידה תל
לעמוד לפני ג' לשירתו ולבדל בשמו הקישבולה
לשירות מה שירות בעמידה אף ברכה בעמידה
ואומ ויקומו הכהנים ויברכו את העם בצדורו של
יחזקיהו מלך יהודה שהיו עסקיקי בתורה מהוא
אומ ותבוא תפלתם למען קדשן לשמים אצל צדוות
אחרים שהיו עוסקיקי בעז מהוא אומ ובפרשכס
כפיס אעלים עיני מכס ויברכס זו ברכה
סתומה שאין את יודעה וחזר הכת ופירשה להלך
יברכך ג' וישמרך יאר ג' ישא ג' וירד מעשות
ופי ברכה קודם גמר עבודה או לאחר גמר עבודה
לא הרי זה מקרא מקורם אינו ראוי לומר לא וירד
מעשת החטאת והע והש ואחר כך וישא אף את
ידיו אל העם ויברכס שבידידתו כשא את ידיו וצדור
את העם דתכו לבג ברכת כהנים צמקדש
אחר שמקדיביק תמיד שלשחר צאיך ועומדיק על
מעלות האולם ופותחיק יברכך הוי אין ברכה לא
לאחר גמר עבודה וכך הנא אומ לשירתו ולבדל בשמו
ברכה לאחר עבודה תכך התם וצדור את העם
ברכה אחת לא שבמדינה אומרין אותה שלש ברכות
וצמקדש ברכה אחת במקדש אומרין את השם
וצמדינה בצדורו במדינה הכהנים כושאין את
ידיהן ככגד כתפתיהן וצמקדש על גבי לאשיהן
חונן מכה גדול שאינו מגביה ידו למעלה מק הציץ
וי יהודה אומ אף כהן גדול מגביה את ידו למעלה
מק הציץ שכן וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכס

מימנו הכל וכל טעם בבני אהרן המזקע עד שנת
 מלא שטרך וגלגל עליך את הכלי מפני מה לא
 נפרע מהן בטיב שאלו שנתו בטיב איך כל צדיה
 ביהן מה שישו ונמצאת מידת הדין מקופחת לא
 המותיק להן עד שעשו וצד שלא נהנה וכפסו
 שלא צדישות וכתפריס חטום לכל צדי שלא ידא
 פתחה פה למהרהרים אחרי מיוותנו שפלה צלל כלום
 ותניא אש מלפניו ונתאכל אותם לאחא
 וי צדיה פתח אף לזאת יחיד לבי ויתר ממקומו
 מהוא ויתר מקפץ היך מא יאת אמ לנתר בהן על
 הארץ אמ אהב לא יהיו צדיה שפלה דומיק למטה
 מטה אהרן ככנס יבש ויצא לה' טיטוס הישע
 ככנס לבית קדש הקדשים ויציאת את הפרכת דצא
 וככנס בשלום ויצא בשלום בניו שלא אהרן
 להקריב ויצאו שרופך ואומ' מי יתקדשת ואתמחהו
 אבוא על תכונתו שאיך מי יוכל לעמווד על מדותיו
 שלה קצבה ואיך מי יוכל להרהר אחריהן וכפלה
 אומ' את הכל לאיתי בימי הצלי יש צדוק אובד
 בצדקו ויש רשע מאליך ברעתו בודא: יש צדיק
 אובד בצדקו אלץ שהוא כדוא לכל אומ' בצדקו
 ויש רשע מאליך ברעתו בודא: לא סקוא נראה
 לכל אובד בצדקו אמ' לי יוחך תדעלך שאיך
 צדיה יכולה לעמווד על מדותיו שלה קצבה תמר צדתי
 יצאו ממנה שלשלת מלכים' זמרי זיכה הפיל כמה
 אפים מישדא לא כל אחי ואחיד לפי כוונתו
 ותניא אש מלפניו ותאכל אותם מלם שיצאת אש
 מבית קדש הקדשים ושרפה את נשמת' אצא יוקי
 בך דוקא אומ' שכן חוטיך שלאש יצאו מבית קדש
 הקדשים וכפסו לארבעה וככנסו שנים בחוטמו
 שלזה דשנים בחוטמו שלזה שז ותאכל אותם
 שרפה בגדיהם לא שרפה רכך הוא אומ' זיקרבו
 וישאום בכתבותם בכתבות הכישאיך אימול בכתבות
 הנושאיך תל ותאכל אותם אותם שרפה בגדיהם לא
 שרפה ואומ' ולבני אהרן תעשה מנחת כתבות
 לא כתבות כלויים וימותו לפניו וייעזר אהל לא
 מתו בני אהרן לא בפנים שז וימותו לפניו ויעקבה

אומ' לא מתו בני אהרן לא בחוק מקום שהלויים
 מותרים להיכנס שז ויקרבו וישאום בכתבותם
 כך למה באו וימותו לפניו כגפך המלאך ויחוס
 והוציאת לחוק: וייעזר אומ' לא מתו בני אהרן
 לא בפנים שז וימותו לפניו אס כך למה באו
 ויקרבו וישאום בכתבותם מלם שחטילו בהן חתיכות
 שלבדל גדוים והוציאתם לחוק: איסי בך יהודה
 אומ' לא מתו בני אהרן לא לפי לקדש שמו של
 מקום ושלא לית פתחן פה לכל צדי עולם שלא
 שלא שרתה שכינה באהל מועד לא בעדף ושהי
 כדב ואציהא ככנסו לפני לפני וללא חזקו
 משל להיך למלך שבכה פלטורי ושלכלה וקבע
 כקא בתוכה ככנס אחי מבני פלטורי ככל כתי
 וכתך בראשו וישב לו על כסאו אמ המלך אס
 מאריך פני עס זה עכשו כל בני פלטיה שלי
 עושיך לי כך וכמציא פלטיה מתמטט מני אומ'
 לסקל כסאו וחתך את ראשו וכפלה חלושה במקומו
 קל וחומ' במרוחקיך כל כיון ככנסו כדב ואציהא
 לפני לפנים אמ הקצבה אס אכני מאריך פני עס
 עכשו כל אחי ואחוי מישדא עושיך לי כך ונמצא
 ככנסו מתמטט לא ימות כדב ואציהא ותא
 בהן זל יתמטט ככנסו אפלו שעה אחת ואמרי
 למטאך וככנס' וברוך לחוק וכפלה חלושה במקומו
 קל וחומ' במרוחקיך ועליהן ועל כיוצא בהן הוא
 אומ' אשר לא נשא פני שדים ולא ככל שוע לפני
 וצדי מעשה ידיו כולם' מאי אשר לא נשא פני
 שדים לו משה ואהרן שלא נשא להם הקצבה פנים
 כהרף עינ' איך לך בעולם גדול למעלה מהחלום
 שלמשה שהוא אב בתורה אב בחכמה אב
 שהוא מבקש רחמים על כל ישראל וכענה ונשב
 וצדי הקל שיצא ממנו שאם שמעו כא המורים
 עליו גדלה מני שלא יכנס לארץ אפס שקיור
 כמה תפלות וכמה תחנות שתניבטל גדלה זן
 ולא כותק לו לא אמ' לו הקצבה רב כל אתותך
 גוי עווד שאיך לפניו לא עולה ולא שפחה ולא
 משוא פנים ולא מקח שחוי' וכך איך לכו מקווד

פלטין

פלאיך

והוציאת

אהרן לא שמואל הלכה בפני משה רבך שכל האמת
 הלכה בפני רבו חייב מיתה אמרו מעשה אירע
 בתלמידי אחי שהורה הלכה בפני רבו חייב מיתה
 אי עזר רבו ואם לא יאמא שלום אשתו אינו מתיא
 שבתו ולא יצאת שבתו עי שמות לאחור שבת
 כבנסו חכמי אצלו אמרו לו וכי נביא אתה אמ
 להך לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי לא כל
 אני גתובל שכל המורה הלכה בפני רבו חייב
 מיתה ותכ אסור לתלמידי להורות הלכה בפני
 רבו עי שיהא לחוק ממנו שעס עשר מנין לנגד
 מנהג ישראל דלות ויחכו על הירדן מצית הישמות
 עי אצל השטים והוי תרי סרמיליך ויתכחוס^ס
 חייא הדי יתב בחפלי והווק שאין ליה והוא מורה
 שאין ליה והוא מורה אמרו לו תלמידין למדתנו
 רבינו תלמידי א יורה הלכה בפני רבו עי שיהא
 לחוק ממנו שעס עשר מילין הוא וימנא רבך
 יתיב בצניפוליק אמ' להך יתיב עלאי ולא הוינא
 ידענא מן הדיא שעתא לא אורי ויקדבוצא
 זרה כיון שלאו אביהם ככנס הוא ומשה והקטרו
 קטרת ויצאו ונלאית שכינה וירדה אשת השם
 אמרו אף אנו כעשה כן ותדא אש על ידנו מיד
 ותצא אש מלפני ו ותאכל אותם כד אמ' ל'
 לוי כת ואמשה אמר עלה אל אתק ואה בדב ואב
 מלמ שהיו משה ואהרן הולכין תחלה ונצב ואביהו
 וכל ישראל מהלכין אחיהן והן אומרים מתי שני
 זקנים הללו מתים ואנו כוהגין בשררה על העצור
 ל יהושע אומ' בפיהם אמרו זה לזה ל פינחס^{אומ'}
 בלבם הרהרו אמ' ל' ברפיה אמ' להם הקצבה אהל
 תתהלל ביום מחר כי לא תדע מה יולד יום הדי
 סייחיס מתו ונעשו עורותיהן שטייחיק על גבי
 אמותיהן הא בראה מי קוצר את מי אמ' רב פפא
 הינו דאמרי אינאשי כפישי גמלי סאבי דטעיני
 במשבי הגב כמנין שנטלו ספסוק שלהם מהר
 סיכי וכך הוא אומ' ולא אצילי בני ישראל לא שלח
 ידו אמ' ל' פינחס מכאן שהיו ראויין להשלחת
 אמ' ל' אושעיה וכי קלרין עמיהן לסיכי דתומל
 פטגיה

וצוא עלי
 פלעכות

הדיה גמלי שהזקינו
 טשאין עורות גמליס
 קלעם שנשחטו יח
 שמתו בחיית תיב
 בכרי מנין הגב
 מדין

ויחזו את האלים ויאכלו וישתו אמ' ל' יוחנן
 אפילה ודאיה ביאר פני מלך חייס אמר רבי
 תכומה מלמ' שהגיסו את לבן ועמדו על דלתיהן
 ופרעו את לאשיהן וזכו את עיניהן מן הששנה
 פאדס שהוא מביט בחבירו מתוך מאכל ומתוך
 לוי משקה ל יהושע דעכנך בשם ל' משה לא זך
 עיניו מן השכינה ונחכה מן השכינה לא זך עיניו
 מן השכינה דלות ויקטר משה פכו נחכה מן
 השכינה שנ' ולא אהרן וכל בני ישראל את משה
 והנה קרן פטו כדב ואביהווא זכו עיניהם מן
 זלא כדכוסק השכינה אמ' ל' לוי אפלו לא זכונו
 עיניהן מן השכינה ראויין היו למיתה מפני
 שחימרו גדולתן של משה ואהרן והיו אומרים
 ימותו שני זקנים הללו ותחא הגזולה שלכו תדע
 לך שהוא כן שהרי בשעה זו לא השגיחו על
 משה ועל אהרן לא הכיחו הם מבחוק וככנסו^{ליס}
 לפנים מן הפרחת שלם ברשות וכי יש הקמת דעת
 יתל מזה והושבו שלא כהוגן ויצאו שרופים אמ'
 להך הקצבה לא ייכס שכל דלתס בכבוד אבותיכס
 לא שהקצבתם קרבן שלם צוית אתכס מיד
 וימותו אמ' ל' יהושע בן קרח כפר כלמזבל למשה
 בסיכי שעתיך להתקדש בבניו שלא אהרן שכו וגם
 הכהנים הנבגשים ל' יתקדשו פ' יפרק בהם זכר
 צאותה שעה היו להכנס והלא איך עבדוה לא
 שנ' וישלח את נגרי בני ישראל אספך מהוא אומ'
 וגם הכהנים הנבגשים לא לרמז בשעה שיגיע
 שלכהנים לשמש אנ' עושה בהן פריעה ולבסוף
 ידע משה הינו דתק הוא אשר יצר ל' לאה בקרב
 אקדש אמ' ל' תכחוס מפני מה לא כפרעמה הקצו
 בסיכי עי שבאו לאהל מטעמי ועשו דבר שלא כהוגן
 כד' להודיע כמה ארך אפוס לפכו שלא כמדין
 בשר ודם מדת הקצבה בשר ודם שהוא משה
 מאה מנה עוקפו וככנס לביתו וכוטל כל מה
 מוצא אפלו טלית אפלו בהמה ונפרע ממנו
 שיאבד הכל ולא ימנא מאיך יפרע אבל הקצבה
 אינו כן לא ממתיך לו עי שיתמלא שטרן וגב

אמר עני לי טובא שלח ליה דום לני והתאולל
 אותה דום לני והוא ממיל אותך חללים חללים
 שני השכם והערב עליה לבית הנקות והי
 לני נחיליה דבר יצא מפי ל איער ונתנהו
 גב בקולד הוי דום לני והתחולל לני לעולם
 למד אדם עצמו להיות דומם ומורה על כל
 מורה ומורה בי טוב ובין דע שהכל בדין והכל
 משפט ואשרי מי שזכה לכך וכהא טוב ויחיל
 דומם לתשועת ני ואומ ישב בדרך וידם כי נטל
 ויקרא משה ל מישל ול אצמ בט
 שיר דר אהרן ממשמע שכל ובע קהת עמרם
 יצהר וחבריו ועזיא איני יודע שעזיא דר אהרן
 וס כן למא נאמר דר אהרן מה אהרן רודף שלום
 את עזיא רודף שלום ומען שהיה אהרן רודף שלום
 בשרא שכל ועכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל
 במשה הוא אומ ועכו בני ישראל את משה מפני מה
 עו את אהרן כל בית ישראל ובמשה לא בנו לא בע
 על שאינו אומ לאיש קדחתה ולאשה חטית אבל
 משה מפני שהיה מוכיח את ישראל נאמו בו ועכו בע
 שני אומ לשבג גדול הוא השלום שאהרן כהן
 גדול נשתבח בשלום שהיה אוהב שלום ורודף שלום
 עליו הכת אומ בשלום ובמיטור הלך אתי ורבים
 ישיב מעני מלמד כשהיה רואה או יודע שיש שע
 אדם שונאי זה את זה הולך אצל אחד מהם ואומ
 מה אתה שונא לכל בצר בא אצלי ונשתח לפני ואמר
 חטאתי לכל לך וכייסן עלי וכך היה אומ לשני
 האשור והיה משים שלום ומטיל אהבה ורועות צא בע
 יום ההד ורבים השיב מעני תאנז וכך חלת מטע
 ליו בקבלה בריתי היתה אפכו החיים והשלום שהיה
 דפ שלום ביער ואותו לו מורא ויראע שקיבל עליו
 על דברי תורה באימה ברוח ובזעם ומה תל ומפני
 עני נוחת הוא אמרו בשעה שקציק משה שמע המשחה
 ואש אהרן נרתע ונפל לאחוריו אמר לי שמעל דברי
 עני המשחה משיבה אותו רוח הקדש הנה מה טוב

ומה נעים וג שמע האב על הדאש יורד על הקדק זקן
 אהרן ככל חרמנו שירד על הדרי ציון מה כל איך בו
 מעולה את שמך שעל זקנו שלאהרן איך בו מעולה
 תורת אמת היתה בפיהו שלא אמ על אמא טהור ועל
 טהור אמא ועולה לא נמצא בשפתיו שלא אקר את
 המותר ולא התיר את האסור בשלום ובמיטור
 הלך אתי שלא איחר דברי המקום כדרך שלא איחר
 אברהם אבינו ורבים השיב מעני שהשיב פושעים
 לדברי תורה ואומ מיטרים אהבון קדשו
 שאו את אחי מאת פני הקדש ל יודך בשם לוצל
 קדשו שאו את אחי מ פני הארץ איך כתי לא מאת פני
 הקדש באדם שהוא אומ לחברו העבר את המנה הזה
 מלפני האביל עד מתי יהא אביל זה מצטער מכאן
 אמר ל איער קשה מיותרת שלבע אהרן לפני הקדש
 יונח מאביה ל ברכיה פתח גם ענוש לצדיק
 לא טוב אמ הנה אעפ שענשתי את אהרן ונאלתי
 שט בעו ממנו לא טוב לא שגרמה עליה מדת הדין
 ויקדבו וישאם בכתנותם הוי בכתנות הנשאים
 לא בכתנות הכושאין מלמי שהיא שריפת נשמה
 בלבד וכהא וימותרו לפני עי כעין מיתה
 ויאמר משה ל אהרן ולא עזר ולאיתמר ל אומר
 בגדולה מתחילי מבי מן הגדול ובקלקלה מתחילי
 ומען שבקלקלה מתחילי מן הקטן שנ ויאמר להם
 ל הנחש כי עשית זאת ל האשה אמר ולאדם אמר
 ראשיכם ל תפרעו ל תגדלו או אינו אומר
 ראשיכם ל תפרעו לא ל תפרעו מן הכובע הריני ד
 נאמר כן פירוע ונאמ להלך פירוע מה להלך גידול
 שיער אפכא גידול שיער ובגדיכם לא תפרעו
 ל תפרעו בגדיכם ולא תמנחו ממשמע לאו אתה
 שומע הוי תנו רבנן ראשו ל תפרעו
 ל תגדלו שיער וכמה גידול שיער שלשים יום
 מכאן אמרו כהן הדיוט מקמר אחת לטלשים יום
 מנא לך דכתי וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכת
 התם קדוש יהיה גדל פגיע מה להלך שלשים אפכא

יתר מקדושות שלא הרק ולא מפלה על מעלתו
וטעמו בכו לאותה חסידה לא האריך להם לבדו
אביהם לא וימת כדב ואביהוא על סכ אהרן אביהם
עמי על פני שלא טעא להם פנים בשביל אביהם והלא
דברים קל וחומר ומה אם משה ואהרן שיש בהם כל
המדות האבות שבעולם שכל העולם אינו עומד לא
בשבילם לא טעא להם הקציה פנים שאר בני אדם
הקדושות על אחת כמ' וכמ' י' ירמיה אומ' בארבעה
מקומות מצדד והוא מיתת אף סורחך למדך
שלא מתו לא על הקדושה ועל ההקדושה ועל שבענו
שלא בעצה ועל אש זרה שהקדושה על הקדושה
שנכנסו לפי לפנים ועל ההקדושה שהקדושה
קדבך שלא כעטון ועל אש זרה מצות הפירה
הכיסוף ועל שלא כטלן עצה זה מצה' תנ' ל'
חייא איש מוחתתו איש מחיתתו איש מעצמו
עשו שלא כטלן עצה זה מצה' ל' יהושע
בשם ל' לוי בשביל ארבעה דברים מתו בטו שלא
ובכולן כאמ' בהן מיתה ולא ה' ע' י' שכלכסו
שתו' י' ד' ו' ב' מיתתו ש' י' ו' ש' א' תשת
ולא תמותו ועל י' שכלכסו שלא רחוצי י' י' י'
ורגלים וכל ב' מיתה ש' ו' רחצו י' י' ו' רגלים
ולא ימותו ועל י' שהיו מחוסרי בגדים ולתבו
מיתה ש' והיו על אהרן לשאת וכשמע קלו ולא
ימותו ופי מה היו חסדיק אמ' ל' לוי מעיל' ה' חסיד'
דכל ב' מיתה ועל י' שלא היו להם בנים וכל
בו מיתה ש' וימת כדב ואביהוא רבנים לא היו להם
אבא חנוך אומ' אף על י' שלא היה להם נשים
וכפל בעצו ובעד בותו ביתו היא אשתו אמ' ל' לוי
שחוצים היו הרבה נשים עגובות היו יושבות
להן והן מה היו אומעדיק אחי אביבו מכל אחי
נשיא אביבו בהן גדול אכנו ש' סג' כהונה גדולה
איזו אשה שהיא הורבת לכ' מ' מכחמא בשם ל'
יהושע ב' כחמיה סמסדוק להדיק קדאה בחוריו
אכלה אש ובתולדותיו לא הולכו למה בחוריו
אש משום דבתולדותיו לא הולכו ל' ל' עזר המדיע
אומ' בארבעה מקומות מצדד מיתתו ומצדד

ל' י' מ' כפסה מ'
ק' ו' זכרונ' ח' י' או
י' מ' ספרותה מ'
נ' ח' ח' א' ח' ח' ח'
ד' כ' ל'

כ' ג' ח' ח' ח'

סורחך שלא לית סחוק פה לבי אהעולם לום עונות
היו בהן בסתר לפי ש' אבא ארבעה מקומות
מצדד מיתתו ומצדד סחוקו מצדד למדך
היה להן חסידה אחת אם כן חס המקום על הד' ק'
בשעת כעס על אחת כמ' וכמ' בשעת רצון וכן הוא
אומ' בעת רצון טכיתך ל' ל' פתח אמרת לכללם
א' תמלך ולרשעים את' ק' למעריציה או שלבם
מלא טליתם חלחלות רעות ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
כה' ל' ל' או שהן מביאין ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
א' תרימו קדך אמ' הקציה כלשעים הצדיקים לא שמחו
בטובתם ואתם מבקשים לשמוח בעולמי' אישבע בת
עמיכדב לא שמחה בעולמי' ואתם מבקשים לשמוח
בעולמי' אישבע בת עמיכדב זאת ארבע שמחות
ביום אח' ל' י' י' מכל' ואחיה נשיא' בעלה כ'
גדול' שב בניה ש' סג' כהונה' נפיק שנכנסו לקדו'
יצאו שדופין ונחפכה שמחתה לאצ' וכ' הוא אומ'
לשחוק אמרת מהולל לום ל' ש' ש' שמחה שלמה
בעולם הזה ואין שם שמחה שלמה לא לעולם הב'
ש' ש' שמחות את פניך נעימות בימתיך נצח'
ויאמ' משה א' אהרן הוא אשר דבר' ל' זה
דבר נאמ' לו למשה בסיכ' ולא י' י' ע' ע' ש' א'
ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
לא על קדושת שמו של הקציה וכ' ש' ש' אהרן שבו
ידועי המקום הם שתק' וק' ל' ש' על שתקתו ש' ל'
וידם אהרן מ' מ' אמרו כל המקבל עליו שותק'
י' ל' ל' ועל י' י' ל' ל' אומ' דום ל' והתחולל' ל' ועל
י' ש' למה הוא אומ' עת לחשות ועת לדבר עתים
לכל עתים שאדם שותק עתים שאדם מצדד'
דב מ' דמלת אחתה סלקוק ל' אב' נחדיה למחמ' ל'
ל' י' י' והוא שתק אמרי ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
ח' מ' מ' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
א' ל' ל' ש' ש' ו' ו' ש' ש' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
לחשות ועת לדבר' ש' ל' ל' מ' מ' ק' ל' ל' ל' ל'
ב' ל' ע' מ' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
וכתב ל' אמרת אשמרה ד' ל' מ' מ' ל' ל' ל' ל'
ד' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'

ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'

ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'

ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'

ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'

דברי תורה משמחין את הלב מה ייזה השונה
 ממנו יותר מצדו קופו מקיא הכל כך דברי תורה
 העוסק בהן ומחשב בהן יתר מדאי סוף שהוא
 יוצא למינות צדקה הייזה מנחמין בו לאבלים
 שכתבו שפר לאובד וייך למרי נפש כך דברי תורה
 מנחמין לבו של אדם ומיישבין דעות לכך נקמה
 פרשת ייך ושפר למיותת בע אהרן כדי לנחם לבו
 של אהרן אמר ו שמואל כל איבעא מתקין
 על שומהו חזורא מתקרי חזור רמונא מתקין
 רמונא ומרתא מתקרי תמר אבל הגמ' הזאת
 שלשה שמות יש לה נקראות גמ' ופריא וילה
 מתקרי ענבין ואם דרכוהו נקרא חמר מה
 ענבותא הדין את ממעין לה והוא מתקא כל
 מה דאית בגוה כך השונה ייך קופ מוציא כל
 מה שבתוכו דתניא נכנק ייך יצא קוד ואם שתה
 יותר מדאי חמר מתקרי דלא ידע מאדעבד
 ומא דעבד ומא דיהב ומא דאזיהיב ליה
 בני ר חייא הוו יתבי קמיה דר' ולא הוו אמרי
 ולא מיידי אמר להו אגבור חמרא אדרדקי פיהיכי
 דלימדו מילתא פיו דאיבקום כתוח ואמור אין
 בך דוד בן עד שיכלו שני בתי אבות מישראל ואו
 הן ראש גולה שבבל ונשוא שבארץ ישראל והיה
 למקדש ולאבן גגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל
 לפח ולמוקש לזעב ירושלים אמר להם לאחר
 ששתיתם ייב קוצים אהם מטילים לי בעיני אמר
 ליה ר' חייא ר' א ידע לך ייך נתק בשבעים אותיות
 וקוד נתק בשבעים אותיות נכנק ייך יצא קוד
 אמר רב חנין לא נברא ייך לא לנחם בו אבלים
 ולשלבם שפר לרשעים שכתבו שפר לאובד וייך
 למרי נפש אמר ר' יצחק מאי דכתיב א תרא ייך כי
 יתאדם א תרא ייך שמאדם כעיהם של רשעים בעו
 הזה קופ שהוא מאדים מניהם לעולם הבא
 רבא אמר א תרא ייך כי יתאדם כי אחריתו דם
 כי יתק בבוק עינו בכיס כתיב שקופו לכלות פרוטה

מן הכיס רב כהנא רמי כתיב תירש וקרינא תירוש
 זכה נעשה ראש לא זכה נעשה רש רבא רמי
 כתיב ישמעו וקרינא יקמחו זכה משמחו לא זכה
 משמחו והינו דאמר רבא חמרא וריחנא פקחין
 אמר רב עמרם בר רב שמעון בר אבא אמר ר'
 חנינה מאי דכתיב למי אוי למי אבוי וכו' למאחרים
 על הוי' כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא
 האי קרא מן דריש ליה מערב מרישור
 לקופיה מדריש מקופיה לרישיה מדריש
 ויחל נח איש הארמה אמר רב חקרא אמר מר
 עוקבא ואמרי לה אמר רב עוקבא אמר ר' זכאי
 אמר לו הכתוב לכה לא היה לך ללמוד מאיש ארמה
 שלא גרם לו לא ייך כתיב דאמר אותו אילך שאכל
 ממנו אדם הראשון גמ' היתה שאי לך דבר שמביא
 יללה על האדם לא ייך דברי למואל מלך
 אשר יקרתו אמו אמר ר' יוחנן משום ר' שבי מלמד
 שכתבתו אמו א העמוד ואמרה לו מה ברי ומה
 בר בטני ומה בר כדרי מה ברי הכל יודעין שאביך
 ירא שמנים היה ואם יעלה בך דופי עכשו יאמרו
 אמו גרמה לך ומה בר בטני כל נשים שלכות
 אביך פיו שמתעברות אינן רואות פני המלך
 ואנן דחקתי ונכנקתי כדי שיהיה לי בן מלכות
 ומזרע ומה בר כדרי כל נשים שלכות אביך
 היו נודרות ואומרות יהיה לי בן הגן למלכות
 ואנן נדרתי ואמרתי ויהי לי בן זרע בתורה
 והגן לכבאות א למלכים למואל א למלכים
 שתו ייך ולדושים אי שפר א למלכים למואל
 אמרה לו אמנו בע מה לך אצל מלכים ששותין
 ייך ומשתכרין ואומרים למה לנו א ולדושים
 אי שפר מי שכל רזי עולם גלוין לו ישותה ייך
 וישתכר אמר ר' יצחק מנן שחזר שלמה
 והודה לה לאמו שכ כי בער אנכי מאיש ולא בינת
 אדם לי כי בער אנכי מאיש מנח דכתיב ביה ויחל
 נח איש הארמה ולא בינת אדם לי זה אדם

ויחל נח
 בתורה

שלשים' ושלשים גומיהו מעול' אמר רב מתנה
 אמר קרא יהיה' ליה בגימ' ותלתי' חיה' אמר ליה
 רב סמא לאבוי לא מעתה לידבול כלל אמר אי פת
 לא ישלחו פרע כדקאמר' השתא דפת ופרע לא
 ישלחו פרע ליהוי' שלוחי לא לישלחו' אי הכי
 אפלו הידאנא נמי ליגזר' אמר ליה דומיא דגין מה
 יי' בזמנ' ביאה הוא דאקיר' שלא בזמנ' ביאה
 שארי' אפ' גידול שיער בזמנ' ביאה הוא דאקיר'
 שלא בזמנ' ביאה שארי' תנן התם לוקה
 שבמיתה' שתויי יי' ופרועי ראש' בשלמא שתויי
 יי' במיתה דכח' יי' ושכר' תשב' לא פדועי ראש
 מעול' דכח' וראש' לא יגלחו ופרע לא ישלחו
 וסמ' ליה ויי' לא ישתו שכל כהן' מה שתויי יי'
 במיתה כן פרועי ראש' במיתה' אמר ליה ר'
 ראבינא לרב אשי מיכדי האי קרא ביחזקא כתי'
 מקמי דלתי' יחזקא מן אמרה' אמר ליה ולטעמין
 הא דאמר רב חקרא דבר זה מתורת משה לא
 למדנו' מדברי יחזקאל ב' צוסי למדנו' שנ' כל ב' ^ב
 נכר ערל לב' וערל בשר לא יבוא ל מקדשי וג'
 מקיש ערל לנכר' מקמי יחזקאל מן אמרה' לא
 גמרא גמירי לה ואתא יחזקאל אקמחא אקרא'
 אבל קרועי בגדים מיתה דכח' ובגדיפת לא
 תפרמו ולא תמותו' נמצאת אמר כהן שעבד
 והוא פרוע ראש' או קרוע בגדים הדי הוא במיתה
 ולוקין עליו' ואעפ' כן אי' מחללי' עבודה אלא
 עבודת' כשרה' ושתויי יי' מחללי' עבודה'
 וכ' אם נכנס לעזרה מן המשבח ולפטם והוא
 פרוע ראש' או קרוע בגדים אעפ' שלא עבד' הרי
 זה לוקה' והוא הדין לשתויי יי' ועל כל
 העדה יקצף' ואחיכס יבכו זה מקדא מקורס
 אינו ראוי לומר' לא ואחיכס יבכו ועל כל העדה
 יקצף' אם אי' אחיכס בוכי' על כל העדה יקצף'
 יבכו את השרפה אשר שרפ' מן תל' את
 השרפה' לא הדי זה מופנה להקיש ולדון ממנו

לגזרה שווה' נאמר באש' שרפה ונאמרה שרפה נה
 כהן' מה שרפה אמורה פא' שרפת נשמה' והגוף
 קיים' כך שרפה האמורה צבת כהן שרפת נשמה
 והגוף קיים' והוא הדין לכל חיבי שרפה שבגוף
 ששריפת' שרפת נשמה והגוף קיים'
 ומפתח אהל מועד לא תצאו' יכול בשעת עבודה
 ושלא בשעת עבודה' תל' ומן המקדש לא יצא ולא
 חלל' אימתי אינו יוצא ואינו מחלל' הוי אומ' בשעת
 עבודה' כן תמותו' ממשמע לאן אתה למוך
 ה' נמצאת אמר כהן ששמע שמת לו מה והוא
 במקדש וצידו עבודה אקור לו לצאת' ואם יצא
 חיוב מיתה וחילל עבודה' ואעפ' שאינו יוצא' אינו
 עובד לא יושב עד שעת גמר עבודה ויוצא'
 כי שמע משחה י' עליכס' שיכול אי' לילא אהרן
 וצנו שנטרבו בשמ' המשחה שאם יצא בשעת
 עבודה חיוב מיתה' ומע' לכל הכהנים שבכל
 הדורות שנ' כי שמע משחה י' במשיחה זו יתקדש
 לדורות' ויעשו כדבר משה' קיימו עליה מצות
 משה רב' שבח לתלמיד שהוא מקיים ע' ו'
 מצות רבו' שבח לה' לבט אהרן שקיימו עליה
 מצות משה רב' וכ' הכהן משבח את ישר'
 במצותיו וילכו ויעשו בני ישר' וכ' הלל משבח
 את ישר' בכרשת שילוח טמאים שנ' ויעשו כ' ^ב
 ישר' וישלחו אותם' וכ' הלל משבח את יהושע
 בגלגל שנ' כאשר צוה י' את משה ^ב צוה
 משה את יהושע וכ' עשה יהושע לא הקיר דבר
 מכל אשר צוה י' את משה'
 ל' אהרן' יכול לאהרן נאמר' תל' אשר דבר אלהים
 ביד משה' למשה נאמר' לא לאהרן נאמר' אם כ'
 למנה נזלה באהרן שהוא צריך לו' יי' ושכר
 ל' תשת' ו' חייא פתח פקודי י' ישראלים משמחיל
 וצלו דברי תורה ביי' שנ' פקודי י' ישראלים וצלו
 וזהו כן במישרים' וכל משמחי לב' ופת ויי' ש'
 לצב אנוש' מה הוי' הזה משמח את הלל כן

דבר י ליהם או ההלכות ביד משה זה התלמוד
 יכול זה המקרא תל ולהורות י יוקי בירבי
 יהודה אומ ומטאפ התרגום תל ולהורות
 אסור להורות כשהוא שכור ואם הורה
 בדבר שהצדוקי מורי בו איך בכך כלום ולא
 אסרו לא להורות אבל ללמד מותר ואם
 היה חכם קבוע לא ילמד שלימודו הוריה
 הוא ולהבדיל ולהורות אמר ריבז כל
 הפורש מאשתו קמוך לוקמה הווי לובנים
 שגורין הוריה בישראל שנ ולהבדיל ולהורות
 ועוד אריבז כל המבדיל על היי במוצאי
 שבתות הווי לו בעם ישראל הוריה בישראל
 שנ ולהבדיל ולהורות וידבר משה
 לא אהדי ולא אלעזר ולא איתמר שקולין עמך בכבוד
 ושקולין עמו בדמימה יכול אפ הראשונים
 היו שקולין עמו תל הנותנים שקולין
 עמו בכבוד איך הראשונים שקולין עמו בכבוד
 אמר לעזר בן עזריה הרי הוא אומ וימת
 נדב ואביהוא לפט י ובטם לא היו להם שאן היו
 להם בעם היו קודמין לעזר ואיתמר שכל
 הקודם בנחלה קודם בכבוד דא הנותנים
 מה תל הנותנים אמר להם לא היה לכם להקתכל
 בלא שעשו דבר שלא בעצה ונשטפו י לעזר
 אומ אפ לו היו ראויין להטטפ לא שריתה הכתוב
 לאהדי קחו את המנחה זו מנחת נחשון הנותנת
 זו מנחת יום ^{השמיני} מאשיני איך להם לא לאחר מתנות
 האשים ואכלוה מצות מה תל לפי שהיא מנחת
 ציבור ומצות שעה ואיך כיוצא בה לדורות לכך
 צדק לומ ואכלוה מצות אצל המזבח כל זמן
 שהמזבח קיים אופלין קדשי קדשים בעזרה נגם
 המזבח איך אופלין דא אצל המזבח לא בהיכל
 ולא על גבי הכבש איך לי לא זו בלבד ומטל לדבות
 את כל הקדשים תל פי קדש קדשים היא ואותה
 נתן לכם ואותה והיא הרי לא מיעוטי כלל לתורה

וללחמה ולאיך נגיד וללחמו ולאיך המלואים וללחמו
 ואכלתם אותה במקום קדוש מה תל לפי שב
 אצל המזבח איך לי לא קמוך למזבח ומטל לדבות
 הלשכות הצביות בחיל ופתוחות לקדש תל במקום קדוש
 הקדש פי חתך וחק בעך היא אינה חק לצבות
 מאשיני איך להם לא לאחר מתנות האשים פי
 פי צויתי היכף צוה והנותנת ממנה יאכלו אהדי ובעו
 מצות תאכל במקום קדוש פי פי צויתי באטנות
 יאכלוה כאשר צויתי בשעת המעשה אמר להם
 כאשר צוה פי לא מאילי אנו אומ לכם ואת חזה
 זה חזה התנופה זו תנופת הקל ואת שוק זה השוק
 התרומה זו תרומת תורה תאכלו במקום טהור אומ
 י נחמיה וכי הראשונות איך במקום טהור לא זו
 טהרה שהיא מן טומאה טהרו מטומאת המצודע
 מלמ שחך נאכלין בכל ירושלם אתה ובניך
 ובנותיך אומך אתה ובניך בחלק ובנותיך במתנות
 או איכו אומ לא אתה ובניך ובנותיך בחלק כשהוא
 אומ כי חתך וחק בעך נתנו אינה חק לצבות הא
 מה אנו מקיים אתה ובניך ובנותיך אתה ובניך
 בחלק ובנותיך במתנות נתנו מזבחי שלמי בני
 ישראל לדבות זבחי שלמי ציבור שהיו שם באותו היום
 שנ ושור ואיל לשלמ לזבח לפט פי שוק
 התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאן מלמ
 שהחלבים מלמ ואת שעיר זה שעיר נחשון
 החטאת זה שעיר חטאת יום השמיני דרש משה
 זה שעיר שלדאש חדשי יכול שלשתא נשרפו תל
 והנה שורף אחד נשרפ לא נשרפו שלשתא מה תל
 דרש דרש משה שתי דרישות אמר לה מפי מה
 נשרפ ומפי מה לא נאכלו לו ואיני יודע את איזה
 מה נשרפ כשהוא אומ ואותה נתן לכם לשאת
 את עון העדה איזה שעיר שהוא נושא את עון
 העדה זה שעיר ראש חדש שנ ושעיר עזים אחד
 לחטאת ויקרפ על לעזר ושל איתמר
 מלמ שהיה נותן פטו כנגד הצנים וכועק פי

הוא שיש יי' ושכר לא תסת' יחול כל שהוא יפול
מגתו תל' ושכר' לא אמרתו לא כד' לטכר ומה
הוא כד' לטכר' רביעית ב' ארבעים יום' אם כ' למת
נאמ' יי' שמוזהר' עליו בכל שהוא ומוזהר' עליו
מגתו' ו' יהודה אומ' יי' ושכר' אשת' אי' לי' לא
יי' ומט' לרבות כל המטכר' תל' ושכר' אם כ'
למה נאמ' יי' על ה' במיתה ועל שאר המטכר'
באזהרה' ו' אישך אומ' יי' לא תשת' ושכר'
לא תשת' לא תשתהו כדרך שכירתו' הא אם הפקיק
בה או שנת' לתוכה מים כל שה' פטור' שתה
יתר מרביעית אכלו מזוג הרי הוא במיתה
ומחלל עבודה' היה שכור משאר מטכר' אכלו
מ' חלב ומ' הדבילה ומ' התמרים הרי הוא במלקות
ואי' בו מיתה' ולא מחלל עבודה' אתה ובטך'
יכול חללים' תל' אתך' יצאו חללים' אותם חללים
ולא אותם את בעלי מומי' תל' אתה ובטך' מה
אתה כשר אפ' בטך כשרים' יצאו חללים ובעלי
מומי' יי' ושכר' אשת' שומע אע' צ' בשעת
עבודה צ' שלא בשעת עבודה' תל' בצואכם אל
אהל מועד' לא אמרתו לא בשעת עבודה'
ומט' שאינו חייב לא בשעת עבודה שנ' אתה
ובטך' מכאן אמרו אנשי משמר מותרין לשתות
בלילה אבל לא ביום' אנשי בית אב אקור' לשתות
צ' בלילה צ' ביום' היה יודע מאיזה בית אב
הוא אקור לו לשתות יי' כל יומו' היה יודע
מאיזה משמר הוא ואינו יודע מאיזה בית אב
הוא אקור לו לשתות יי' כל שבתו' לא היה יודע
לא מאיזה בית אב הוא ולא מאיזה משמר הוא
מ' הדי' שיהא אקור לשתות יי' כל ימיו' אבל
תקנתו קלקלתו ויהיה מותר לשתות לעולם
שאינו יכול לעבוד עד שיקבע בבית אב שלו
ובמשמרתו' תנא רבי אומר' אט' אומ' כה
אקור לשתות יי' לעולם' אבל מ' מה אעשה
שתקנתו קלקלתו' אמ' אצ"י כמ' שאבו הידאנא

כהני חמרא כרבי' מחלל דרבנ' אקרו' גזרה'
יי' גזרי' ביה רבנ' מאי טעמיה דיי' טעמיה שמא
יבנה בית המקדש במהרה' ובעט' כהן הראוי לעבדו
ולכבא' וקא מחלי עבודה' נ' נ' נ' הכי כפריעת
ראש' מהרה יבנה בית המקדש ובעט' הראוי'
לעבודה ולכבא' וקא מחלי' עבודה' הא' אפשר
דמקופד ועייל' הכא נמי אפשר דעיים פורתא
ועייל' לא' אמרמי' בר נחמ' אמר רבא בר אבהו
לא שנו לא שטתה רביעית' אבל שתה יתר'
כל שפ' דרך משכרתו ושינה משכרתו'
לא אהל מועד' אי' לי' לא אהל מועד' מט' לרבות
שילה ובית העולמים תל' חקת עולם' ולא
תמנותו' ממשמע לבאו אתה שומע ה' יכור'
יהוא יש' חייב' מיתה על ההוראה תל' אתה
ובטך' ולא תמותו' אתה ובטך' במיתה' אי' יש'
חייב' מיתה על ההוראה' יכול לא יהו ישראל
חייב' מיתה על ההוראה אבל אהרן ובניו
יהו חייב' מיתה על ההוראה קל וחומר מה אם
יש' שה' מוזהר' לבוא לא אהל מועד שתוי' יי'
ושלא שתוי' יי' אי' חייב' מיתה על ההוראה
אהרן ובניו שאי' מוזהר' לבוא לא אהל מועד
שלא שתוי' יי' אינו ד' שלא יהו חייב' מיתה
על ההוראה' יצאו יש' מן הכות ואהרן ובניו מקל
וחומר' חקת עולם' לרבות היציקות והבלילה
התנופות ההגשות הקמיצות ההקטרות ה'
המליקות הקבלות וההזיות' ומנ'
לשתוי' יי' שאם עבד תהא עבודתו פקולה
תל' ולהבדיל צ' הקדש וצ' החול' מלמד שהו'
מחלל עבודה' ומט' למחוקר בגדים ושל
רחוץ ידיים ורגלים שה' מחלל' עבודה תל'
חקת חקת לגזרה שווה' ולהבדיל צ' הקד'
וב' החול' או הערכים' וב' הטמא וב' הטאה
או הטמאות והטהרות' ולהורות את בני ישראל'
ההוראות' את כל החקים' או המדרשות' אי

• לאמר לבנים לא עזר' או לומר לת' ליש' ופשוט
 - אומ' דברו ל' בני יש' זה דיבור אמור ליש'ר'
 - הא מה את מקיים לאמר ליהם' לאמר לבנים
 - ללעזר ולא יתמר' זאת החיה אשר
 תזכרו' מלמ' שהיה משה תופק בחיה ומראה
 אותה ליש'ר' ואומ' להם זה אכלו וזה לא תאכלו'
 את זה תאכלו מכל אשר במים' ואת אלה
 תשקצו מן העופ' לה שקצו ולה ל' תשקצו' וזה
 לכס הטמא' זה טמא וזה אינו טמא' זאת
 החיה אשר תאכ' מכל הצ' אשר על הארץ' משמע
 ממי משמע' למי שנ' בירק עשב נתת' לכס' יפול
 הכל שהיה בכלל התר' תל' זאת הצ' אש' תא שור
 שה כשב' ושה עז' איל וצב' הא למדת שאכלו
 התר' לא בעשרות המיט' הללו וה' שלשה מיני בהמה
 ושבעת מיני חיה' וכול הצ' המה כולה תהא מותרת
 תל' אך בשר כנפשו דמ' לא תאכלו' אקר אבר מן
 החי' על כ' לא תאכלו בני יש' את גיד הנשה אקר
 את גיד הנשה' כל חלב שור וכשב' ועז' לא תאכ' אקר
 את החלב' וכל דם לא תאכלו אקר את הדם'
 יכול יהו מותר' בצביחה ושלא בצביחה תל' ושבת
 ואכלת' אי לי לא שור שה כשב' ושה עזים' ומט'
 לדבות את הטלמים תל' זאת החיה' מכל בהמה
 חיה מן בהמה' אי לי לא חיה מן בהמה' מן בהמה
 מן חיה' חיה מן בהמה' טמאה מן טהורה' טהורה
 מן טמאה מט' תל' חיה מכל' ובהמה מכל'
 או חיה מכל ובהמה מכל יכול אפ' חיות הים ובהמת
 הים תל' על הארץ' להוציא את עבים' או אינו אומר
 לא על הארץ' תהא מות בקימט' ועבים ב' בקימט'
 ב' שלא בקימט' תל' זאת אשר על הארץ' אי לכך
 לא זו שעל הארץ' זאת החיה אשר תזכרו'
 מכל בהמה' מלמד שהחיה בכלל בהמה' ומט' שאפ'
 בהמה בכלל חיה' תל' זאת הבהמה וג' איל וצב'
 אמ' ו' שמענ' ב' לקיש רמז לטור מן התורה
 מט' רמז לטור ובשר בשדה טר' לא רמז לטור שאינה

חיה מן התורה מט' דקא תאמ' זה הכלל כל שאי' כמות
 חיה טר' מכלל דטר' לא חיה' מנעו ל' דלת זאת החיה
 אשר תאכלו' חיה אכול' ושאינה חיה לא תאכל' מכלל
 דטר' לאו חיה' ולמט' דאמ' טר' חיה מנעו ליה מנעה
 זאת חיה אכול' חיה אחרת לא תאכל' מכלל דטרפה
 חיה' ואיך האי זאת מאי עביד ליה מנעו עי
 ליה לבי דתמוע דבי' ו' ישמעל' זאת החיה אשר תאכלו'
 מלמ' שתתק' הצ' מכל מי' ומי' והראה לו למטה זאת
 תאכל' וזאת לא תאכל' ואיך נמי מנעו עי לי להבי'
 הט נמי ואי לא טר' חיה מנעו ליה' עקא ליה מאיך ונתע
 ו' ישמעל' ב' החיה הנאכלת וב' החיה אשר לא תאכל'
 לו י' טרפות שנאמרו לו למשה בקינע'
 כל מפרקת פרקה' תגורבנ' לו ה' קימט בהמה כל
 מכר פרקה ושקעת שקע ומעלת גרה' וכל בהמ' שהיא
 מעלת גרה ב' ידוע שאי' לה שנים בלחי העליון וטהורה'
 בבהמה אותה תאכל' לרבות את השליל' או יכול
 הוציא העובר את ראשו והחזירו יהא מותר' תל' אותה
 בבהמה לרבות כל הנמצא בבהמ' אכלו עליה' יכול
 אכלו יצאת מקצתה תל' אותה' בזמ' שטולה בפעם
 מותרת' לא בזמ' שיצאת מקצתה' בבהמ' אות תאכ'
 כל הנמצא בבהמה דמות בהמה תאכל' אמ' ו'
 יוחט' השוחט בהמה ומצא בה דמות יונה אקור באפלו'
 מאי טעמא בענ' מדקות ולמכא' לא מעתה קלוט' ב'
 צמעי פרה ליתק' קא תאמ' דבי' ו' ישמעל' ו' שמענ'
 ב' יוחאי אומ' פרקה בבהמ' אותה תאכ' לא הותר לא
 מה שיש לו פרקה' תנו רבנ' אלו ה'
 קימט חיה' חיה בכלל בהמה דלת זאת החיה אשר
 תאכלו מכל הבהמה' מלמ' שחיה בכלל בהמה' לא הכי
 קאמר או ה' קימט חיה שחלבה מותר' כל שיש לה
 קרעם וטלמים' ו' דוקא אומ' יש לה קרעם אי' אותה
 צריך לחזר על טלמים' יש לה טלמים צריך אותה לחזר
 על קרעם' כללמ' הוא' והא עז' דיש לה קרעם וטלמים
 וחלבה אקור' כדכונת בענ' והא שור דכדכונת
 וחלבו אקור' חדוקות בענ' והא עז' דדוקות וחלבה

אהרן מלך שאף אהרן היה עמדם בקצטן הנותרים
 לא היה מנחם עמדם לאמר השבוע על דברי
 מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש
 וכי חוץ לקדש נאכלה והיא לא נאכלה לא נשרפה
 שכל והנה שורף אם כן למה נאמ מדוע לא אכלתם
 את החטא במה הקדש אמר להם שמת חוץ לקלעים
 יצאת שכל חטאת שיעצות חוץ לקלעים מקולה
 איך לי לא אז בלבד מעט לרבות כל הקדשים תל
 כיהקדש קדשים ואותה נחם לכם מפא שאפולת
 קדשים פרה על כל ישראל הא כיצד הפהנים אובלי
 וישך מתפריץ הן לא הוצא את דמה אמר
 להם שמת נכנס מדמה למע למעם שכל חטאת
 שנכנס דמה למעם מקולה פעמה איך לי לא
 למע למעם ומע אף להיכל תל א הקדש ומע
 אף שריפתה בפעם אם נפלה תל אכול תא צדש
 יכול אפלו נטמאת בחוץ תשרף בפעם תל אותה
 שטמאת בפעם תשרף בפעם ושטמאת בחוץ
 בחוץ וכי מפע מה נשרף וי נחמיה אומר
 מפע אענה נשרף וי יהודה וי שמעון אומרים
 וכי מפע אענה נשרף לא נשרף לא מפע טומאה
 שאו מפע אענה נשרף היה לשלשת לישרף
 דא והלא כנחם היה עמה דא מותר לאכלו
 מערב הא לא נשרף לא מפע טומאה פעם
 עליה למה נעלמות ממנו עד שנטמא ומפע
 כנה לא נאכלו השאר מיד תאנא כל מקום
 שיש קציפה יש העלמה את מעצא שלש כן
 קציפות במשה וכנגד שלש העלמות בקן
 ויקצף עליהם משה וכטבאו ואמרו לו מצאנו
 להם מעכה נעלם ממנו למה עד שנתיישבה
 דעתו ואמר הוא אשר דבר י שבות שבת קדש
 וכאן ויקצף על אעזר ונעלם ממנו שהאוכ
 אקור לאפול בקדשים ולהל ויקצף משה עד
 מקודי החיל ונעלם ממנו טהרת גיעולי גוים
 עד שהזכירו אעזר ואג זאת חקת התו אשר

צוה יי את משה אך את הזהב הא קשה הוא
 וידבר אהרן משה איך הדיבור בכל מקום לא
 לשון עז כמו שכל וידבר העם באהים ובמשה
 הן היום הקריבו ותקראנה אותי כאה מה תל כלה
 אמר לו לא היה לי להקת כל בלו שעשו דבר שלא בעתה
 ונשטמו לכך נאמ אה ומה תל כאלה אמר לו לולא
 לו בלבד קברתי לא אפלו כצדתי עם לו לא כך היית
 מבזה קדשי המקום דא ותקד או כאלה
 מה תל כאלה שיכול איך לי אקור באענה לא בשביל
 הצעם בלבד ומע לרבות את כל האמור בפרשת
 תורת כהנים מוקם עליהם אחיו ואחותו מאמו ואחותו
 הנשואה שהוא מתאבד עליהם מעפ שאינו מיטמא
 להן תל כאלה וי יעקב אומי יכול יהו הלויים
 אקודי באענה בשור תל אותי אי אקור באענה
 איך הלויים אקודי באענה ואכלתי חטאת
 היום היום אי אקור ומותר בלילה ולדורות אקור
 ביום ובלילה דברי וי יהודה וי אומי איך אונא אקור
 לאכול בקדשים לא מדברי קופרים תדע לך שהוא
 כן שהרי אמרו אונא טובל ואוכל את פקחו לערב
 שלמה עמידו וצדיהם במקום כרת הא למדרש
 שהאונא אקור לאכול בקדשים ואיך אונא מש התורה א
 יום המיתה בלבד ומדברי קופרים תופס לילו ואם
 נשתדה המת ימים בלא קבורה כל אותה הימים הוא
 אונא בה מדברי קופרים ואיך יום הקבורה עוד תופס
 לילו וישמע משה כיון שמע משה כן
 דבר הלכה וידע שהא אקודי לאכלו ביום ומותר
 בלילה שהדי הך דאוי בשעת קרבן מוד וישמע מי
 ויטב בשעו והודה מוד ולא בוש לומע שמעתי ושכחו
 לא כך אמר שמעתי ושכחתי דא וישמע משה
 מלמ שהשמיע לכל ישראל היום למדתי הלכה מאהרן
 אמר וי יהודה חנה כן וי יהודה היה דורש פלימ
 קשה התפדה שגרמה לו למטה לטעם לאחר מיתה
 אע משיב לו על דבריו ומי גרם לו שיקפיד אש
 ויאמר וידבר על משה ולא אהרן לאמר אל

אם לתיקון המערה והלא כפי צורך את הגמל
 ואת הארבעת ואם השם כי מעלה גרה המה
 מצטרפם לא תאכלו ולמה צאו לרבות רבוי
 שאמרין את הגמל כי מעלה גרה הוא
 מה תל שיכול יתירנו בקימץ אחד ודין הוא מה
 אם החזיר שהוא מפרים פרקה אפר' גמל שאינו
 מפרים פרקה אינו די שיהא טמא' לו פה הייתי
 אומ' מי אפר את החזיר גרה' היא תתיר את
 הגמל תל את הגמל כי מעלה גרה הוא טמא הוא'
 יאמר גמל קל וחומר לחזיר' מה אם גמל שהוא
 מעלה גרה טמא' חזיר שאינו מעלה גרה אינו די
 שיהא טמא' לו פה הייתי אומ' מי אפר את הגמל
 פרקה' היא תתיר את החזיר תל את החזיר כי
 מפרים פרקה טמא הוא' את הגמל'
 תנו רבנן כל בהמה שאי לה פטים למעלה
 בידוע שהוא מעלה גרה ומפרקת פרקה וטהורה
 ולברוק במרקותיה בשפרקותיה חתוכות
 חקרא דאמ' רב חקרא היה מהלך ומצא בהמה
 שפרקותיה חתוכות בודק בפיה אם אי לה פטים
 למעלה בידוע שהיא טהורה ואם לאו בידוע שהיא
 טמאה ובלבד שיכיר גמל' גמל הא אמרת ניבי
 אות ליה' לא אימא בצ' גמל' ודלמא איבא נמי מינא
 אחרנא' גמירי דליבא דתני דבי' י' ישמעל את הגמל
 כי מעלה גרה הוא' שליט בעולמו יודע שאי
 לך דבר מעלה גרה ואי לו פטים למעלה וטמא לא
 גמל לפיכך פירש הפוסק הוא' ואי אמרת
 שפ' וארבעת שפ' אית להו' ואמ' רב חקרא היה
 מהלך ומצא בהמה שפיה גמום בודק במרקותיה
 אם פרקותיה קדוקות בידוע שהיא טמאה והוא
 שיכיר חזיר' ודלמא איבא נמי מינא אחרנא' גמירי
 דליבא' דתני דבי' י' ישמעל ואת החזיר כי מכל פרקה
 הוא' שליט בעולמו יודע שאי לך דבר שמכרים
 פרקה וטמא לא חזיר' לפיכך פירש לך הפוסק הוא'
 ואמר רב חקרא היה מהלך במדבר ומצא בהמה שפיה

גמום ופרקותיה חתוכות בודק בבשר אם מהלך ש'
 שני וערב בידוע שהיא טהורה ואם לאו בידוע שהיא
 טמאה והוא שיכיר ערוך' ודלמא איבא מינא אחרנא'
 גמירי דליבא' היבא בודק' אומ' אביי ואי תימא רב
 חקרא בודק בפני העוקץ והוא תותי מתנא דהוא
 ריש דנבא' ואת החזיר' תנו רבנן מעשה
 ששלחה מלכות קצרה לרבנן אמרה לה שלחו לנו
 קטלופנס אחד' כתיישיבה קנהודין על דעתה אמרו
 כמה נדות וכמה פניס' מאירי' למלכות' פס'
 טובות זמירות יש להך וכן מבקשין ממנו פנים
 דומה שאי מבקשין לא מי שמאיר להך פנים בהלכה'
 מה עשו שלחו להך' מאיר' ולמה נקרא שמו מאיר
 שהוא מאיר פנים בחכמה וכו' שנכנס לדומי שאלונה
 צט דומי אמרו לו כמה נקרא שמו חזיר' אמ' להם
 שהוא עתיד לחזור' אמרו לו דייך מאיר איך כל חדש
 השמש' ועוד שאו אותו כמה נקרא שמו חזיר'
 אמ' להך שהוא עתיד להחזיר מת' שפר לבטליו'
 לעתיד לבוא ה' מוציא פרוז ואומ' כל מי שלא
 בשר חזיר יצוא ויטול שפרו' והרבה מאומות העולם
 שלא אכלו בשר חזיר מאותו היום והן באין לטול שפרו'
 באותה שעה ה' אותי ישתכרו או בשט עולמות לא
 דייך שאכלו עולמ' לא מבקשין עוד עולמ' שלב' וה' ה'
 מוציא פרוז מעט שניה ואומ' כל מי שלא אכל נבלות
 וטרפות שקצים ורמשים יצוא ויטול שפרו' ואי לך
 באומות שלא אכל נבלות שקצים ורמשים' ואם לא אכל
 טיבל בדוטב ואם לא טיבל בדוטב ביטל בקדרה' ונמצא
 מחזיר שפר טוב לבטליו' עליו הוא אומ' מזדה דשעם
 מלך חכם וישב עליהם אופ' ועוד היה ר' מאיר
 אומ' עתיד חזיר להיות גוזז מילות' וכלב גלוקטיע'
 מצטרפם לא תאכלו' לא מן העצמות ולא מן
 הגידים ולא מן הקרעם ולא מן הטלפים שלחן'
 ובנבלתם לא תגעו' יכול יהוא ישל חיובי על מגע
 נבלות תל אמור ל הפהעם בע אהרן ואמרת אלהים
 לנפש לא יטמא בעמיו הפהעם לבדס אי מתמאין

5 גיור
 שבגמל

אסור' כפועלות בעב' הדי צדי ואז ממשלות וחלצו
 מאת' הודות בעש' הולכך כל היבא דמשנתך לא
 דינא ולא דיאנא היבא ולא מיסנתך בעש' כדופות
 הודות וחודות ומיבלע חרקהו' אחרת
 תאכלו' אותה באכילה איך בהמה טמאה באכילה
 איך לי לא בעשה' בלא תעשה מנע' תל' את הגמל
 ואת הארנבת ואת השפן כי מעשה גרה המה
 מפשרם לא תאכלו' איך לי לא אן בלבד' שאר
 בהמה טמאה מנע' ודין הוא מה אם אן שיש בה
 קימנע טהרה הדי ה' בלא תעשה על אכילת' שאר
 בהמה טמאה שאיך בה' קימנע טהרה כלל איבן
 די' שיהוא בלא תעשה על אכילת' כמצאו גמל
 וארנבת ושפן וחזיר מן הלב' ושאר בהמ' טמאה
 מקל וחומר' אך את זה לא תאכלו ממעלה
 הגרה' יש לך ממעלה הגרה וממפר יקי הפרדה
 שאיך אתה אוכל אותה ואיזה' זה טהור שנוכד מ'
 הטמא' אן יכול טמא שנוכד מן הטהור תל' גמל
 הוא טמא הוא' זה טמא וזה אינו טמא'
 תנך התם בהמה טהורה שילדה פמ'
 טמאה מתר באכילה וטמאה שילדה פמ' בהמה
 טהורה אקנב באכילה שהיוצא מן הטמא טמא וה'
 והיוצא מן הטהור טהור' דג טמא שבלע דג טהור
 מותר באכילה ודג טהור שבלע דג טמא אסור באפי'
 לפי שאינו גידוליו' דאן אך את זה לא תאכלו
 ממעלה הגרה' יש לך ממעלה הגרה וממפר הפרדה
 שאיך אתה אוכל זלו' ה' חרמות נקובת הושט' ו'
 ופקוקת הגררת בדובה' נקב קרום שלמות נקב
 הלב לבית חלבו' נמקן חוטלשדרה' ניטלה הכבד'
 ולא כשתיר ממנה כלום' הדיאה שנקבה או
 ה' שמעו' ער' שתינקב לבית הסמכונות' נקבה
 הקצה ניקבו חרקי' ה' יוקי ביד יהודה אומ' אטילה
 המדה פקולה' הפרס הסעמיות שנקבה או שנקדע רוג
 החיצונה' ה' יהודה אומ' בגדולה טמא ובקטנה בדובה'
 המסוק ובית הסוקות שנקבו לחוץ' נמלה מן הגב

טעות
יש

ונשתבזו רוב עלמותיה ודרוסת הזאב' וכול
 אכלו נפחתה הגלגולת ולא נקב קרום שלמות
 נקב הלב ולא לבית חלבו' נשברה השזרה ולא
 כפקן החוט שלה' ניטל ממנה כזית' המסוס
 ובית הכוסות שנקבו זה לתוך זה' ניטל החול
 ניטלו הכליות ניטל לחי התחתון' ניטלה האם
 שלה' הרותה בידו שממס' תל' נבלה וט' מה נבלה
 שאינה בת חיים אף ט' שאינה בת חיים' אן יכול
 אכלו אכלה הרדפע או צואת תרנגולים או שעתה
 מיס הרעים תל' נב' וט' מה נבלה שאיך כמות
 חויה אף ט' שאיך כמות חויה יצאת זו שפמה
 חויה זה הכלל כל שאיך כמות חויה ט' זה הכלל
 לאיתנוי' ארבע מתענתא ושבע שמענתא'
 ארבע מתענתא בהמה שנחתבו רגליה מן הארנבות
 ולמטה סל' מן הארנבות ולמעלה ט' חסרון' בשזרה'
 בית שמאי אומדן' שתי חליות ובית הלל אומדן'
 חליה אחת' גלודה והרותה' שבע שמענתא
 בוקא דאטמא דשפ' מדוכתה' לקתה בפליה אחת'
 נקב החול' קימנע' שנידלדלו בדוב' נעקרה עלע
 אחת מעקרה' גלגולת שנחבקה בדובה' ובשר החונה
 את רוב הכרס שנקדע בדוב' אמ' עולא
 שמונה מינע טרפות נאמרו לו למשה בקינע' נקובה
 ופקוקה נטולה וחקרה קרושה ודרושה נמולה ושבורה'
 מנע' לדבות חטאות המיתות ופקולי המקדש
 תל' ממעלה הגרה ומממריקי הפרקה טמאים הם'
 יכול אפ' בשר מהלכי שתיים יהא בלא תעשה על
 אכילתו ודין הוא' מה אם בהמה שהיקל במגעה
 החמיר בצערה' מהלכי שתיים שהחמיר במגעה
 אינו דין שחמיר בצערך תל' זהו טמא' זהו בלא תעשה
 על אכילתו' אם כן בשרך קל וחומר חלבך' יכול
 לא יהו באזהרה תל' זאת חויה אשר תאכל' זאת חיה
 אכול' חיה אחרת לא תאכל ואיזה זה האדם דכות
 ביה ויהי האדם לנפש חיה' את הגמל כי מעלה
 גרה הוא' ואת הארנבת כי מעלת גרה היא' מה תל'

ימותי ר' יוסי בר דורמסקית אמר לויית דג טהור
 הוא שכ' באוה אפיקי מגבש תחתיו חרודי חדש גאוה
 אפיקי מגבש לו קשקשים שלו תחתו חרודי חדש לו
 קנפירי שפורח בהם בימים ובכח תאכ' לרבות
 טהור ששם טמא ^{שם טמא} או יכול טמא שבמעו
 טהור תל' אותם מה דאית לומר בצחמה שבמעו
 טמא טמא ושעמעו טהור טהור וברגים אינו כ' כ'
 שאינו גידוליו תאכלו לרבות טהור שבמעו
 עם הטמא או יכול אטפ' שעמוק תל' אותם
 מכל שרץ המים לרבות צמדשים וקוקיות שבים ^{תולעים}
 ומכל נפש החיה זו חיות הים שקץ לאקור את צירי
 ואת רוטבץ ואת הקוקה שלהם הם פח' לשאי' בהם
 בכוח טעם לבס' שיהוה מותרת בהנאה ושקץ
 יהיו לבס' לאקור את עירוביהם מבשרם לא מן
 העצמות ולא מן הקנפירי שלהם ואת נבלתם
 תשקצו להביא את היבחושים שקינף כל אשר
 אין לו קנפיר ותשקשת במים מה תל' אי' לו אלא
 המעלה קימני טהרה ליבשה ^{שירי} תשרף במים מן תל'
 במים שקץ הוא לבס' שלא יעשה בה קחורה
 ואת זה תשקצו מן העופ שקץ הם הרי' לו מיעוטי
 פדט לחרטום ולצמרעם ולפנמים ולנוצה תשקצו
 שקץ לאקור את צירי ואת רוטבץ ואת הקוקה שלהם
 ואת ביציהם ואת ערופותיהם ואת עירוביהם לא
 יאכלו לחייב את המאכיל כאוכל' את הנשר
 תנף וקימני העופ לא נאמר' ול' והא תנא נשר
 מה נשר מיוחד שאין לו אצבע יתירה וזמק ואי' ק'
 קרקבנו נקלפ' ביד ודודק ואוכל' ועמא' אפ' כל ביוצא
 בו טמא תור' מה תור' המיוחד שיט' לה' אצבע
 יתירה וזמק וקרקב' נקלפ' ואי' דודק ואוכל' וטהור'
 אפ' כל ביוצא בה טהור' אמ' אבוי' לא נאמר'
 פידוש' מדברי תורה לא מדברי סופרים תנ' ל' חייא
 עופ' הבא בקימף אחד טהור לסי שאינו דומה לנשר
 מה נשר שאין לו כלל הוא דלא תיכול' הא היכא דאית
 ליה אפול' ולילפ' מתור' מה תור' עד דאיכא טהור'

חבא נמי עד דאיכא כולו' אם כ' עורב דכתב רחמנא
 למה לי דאית ליה פלטה לא אפליג' דאית ליה תרי
 מיבטיא ולילפ' מעורב' מה עורב דאית ליה פרי'
 ול' אפ' כל דאית ליה תרי ול' אם כ' פרק ועזעה
 דכתב רחמנא למה לי השתא דאית ליה לא אפליג'
 דאית ליה חד מיבטיא ולילפ' מפרק ועזעה
 מה הכך דאית ליה חד ול' אפ' כל דאית ליה חד ול'
 אם כ' עורב דכתב רחמנא למה לי לא מודכתב
 רחמנא נשר' נשר דלית ליה כלל הוא דלא תיכול'
 הא היכא דאית ליה חד אפול' אמ' רב נחמ' ^{אמר רב נחמ'}
 היה בקי בהן ובשמותיהם עופ' הבא בקימף אחד טמא
 בשני קימנ' טהור והוא שיפיר עורב' לא אמרת
 איכא עורב איכא נמי מיכא אחרנא דתנא עורב
 זה עורב' למינו' ר' איעזר אומ' להביא את ^{הזרזירי'}
 אמרו לו והלא אנשי כפר תמרתא שביהודה
 היו אוכלי' אותה מפע' שיש לה זפק' אמר לה
 אפ' הן ערודי' לית' עליהם את הדי' ר' א' למינו'
 ר' איעזר אומ' להביא קנונית לבנה אמרו לו
 והלא אנשי גליל העליון אוכלי' אותה מפע'
 שקרקבנה נקלפ' אמ' להם אפ' הן ערודי' לית' ^{אמ'}
 עליהם את הדי' הוי עורב ומי עורב' אמ'
 אממר' הלכתא עופ' הבא בקימף אחד טהור והע'
 מלי' הוא דלא דריק' אמ' ליה רב אשי לאמימר'
 הא דרב נחמ' מאי' אמ' ליה לא שמיעא ליה כלומר
 לא סבירא ליה מאי' איכא משום פרק ועזעה פרק
 ועזעה ביטוב לא שכיחי' אמ' רב יהודה
 עופ' המשריט פטר לטהרת מצודע וזו היא קנונית
 לבנה שנחלק בה ר' איעזר וחכמים אמ' אמיימר'
 בחיורת' פרקה דכל עלמא לא פליגי דשריא' כי
 פליגי בירוקת' פרקה ד' איעזר אקר ורבנן שרו' ו'
 והלכתא כ' איעזר דאקר' אמ' רב יהודה הני
 כובשי' צונני' כשרי' לגבי המזבח והן תור'^{שגחבה}
 מודבי אצוב' ולא אצוב יוק' ולא אצוב כוחלית ולא
 אצוב רומי' ולא אצוב מדברי' ולא כל אצוב שיש ^{אצוב}

פ' בשר
 כדגלו
 פ' שיש לה
 עינית
 בראשית

למנוח' כמנוח' קל וחומר
 אם יטמאו למנוח' החמור' לא יטמאו לנבלות
 הקלות' הא מה אם מקיים ונבלתם לא תגעו
 ברגל' שכל ישראל חברים ברגל' אחרים
 אומרים ונבלתם לא תגעו' יכול אם נגע אדם
 בנבלה ילקה ארבעים תל' ולא לה' תטמאו' או
 ולא תטמאו' יכול אם ראה אדם נבלה יכול ילך
 ויטמא לה' תל' לא תגעו' הא כיצד' הוי אומר שות'
 טמאים' מלבי שה' מצטרף זה עם זה בשם
 בצער חלב בחלב' בשור בחלב וחלב בצער בין בחייה
 בין במותה' טמאים' לאקור את עירך וארד
 דוטבך ואת הקופה שלה' הם פרט לשאיך בה' ^{היה}
 בנותן טעם' לכם' מותר' בהנאה' את זה
 ותאכלו' תנו רבנן ממשמע שנ' אכול את
 שיש לו' שומע את א' תאכל את שאיך לו' ממשמע
 שאמר א' תאכל את שאיך לו' שומע את שאמר אכול
 את שיש לו' למה שטף לעבוד עליו בעשה ולא ^ת
 תעשה' תאכלו מכל אשר במים' מה תל'
 שיכול הותר במפורש והתיר בקתום מה כשהתיר
 במפורש לא הותר אלא שבכלים אף כשהתיר בקתום
 לא התיר אלא שבכלים' מש' לרבות לבורות שיח' ^{אין}
 ומעדות ששוחה ושוחה ואינו נמנע תל' תאכרו
 מכל אשר במים' והיכ' התיר דלות את זה ^{תאכלו}
 מכל אשר במים כל אשר יש לו קנפיר וקשקשת
 במים זימ' וזכ' אותם תאכלו' הוא דאית ליה אכול'
 דלית ליה לא תיכול' הא בכלים אעפ' דאית ליה אכול'
 ואימא אעפ' דלית ליה לא תיכול' לא קלקא
 דשטא דלות וכל אשר אין לו קנפיר וקשקשת במים
 לא תאכלו' דלית ליה הוא דלא תיכול' הא הובא דאית
 ליה אכול' במים' כלל' בימים ונחלים פרט'
 במים חזר וכלל' כלל ופרט וכלל ואין אתה דל' לא
 כעין הפרט מה הפרט מפורש מים הנובעין אף כלל
 מים הנובעין' מאי רבי' רבי חייא ונעיצ' לאיזהא
 נמאי מעיט בורות שיח' ומערות להתייר'

דלית ליה

דבי ר' ישמעאל תנא במים במים שני כעמים אין
 זה כלל ופרט לא ריבה ומיעט' במים ריבה' בימים
 וזנא מיעט' במים חזר וריבה' ריבה ומיעט
 וריבה' מאי רבי' חייא ונעיצ' לאיקורא' ומאי ^{מעט}
 בורות שיח' ומערות להתייר' תנא מותרת
 בר יהודה למה לא יאמר מה דאית לרבות בורות שיח'
 ומערות להתייר' ולהוציא חייא ונעיצ' מרבה
 את בורות שיח' ומערות שה' עזרין בכלים' הא
 למדות שהמים שהשדיו בכלים ובבורות העזרין
 מותרין' ושוחה ושוחה ואינו נמנע' אבל אם יצאו
 לחוץ אקורין שהרי פירשו' ואם פירשו לדמע הפר'
 הריהו או לדמע הציור וחזרו למים מותרין' מאי טעמא
 היט רבותיה' אמר רב חונא לא לישמי איניש
 שיכרא בצבאתא באורתא דלמא פריש שר' מקנא
 לצבאתא והדר נפיל לכסא וקא עבר משום שר' ^{אין}
 השורץ על הארץ' אמר ליה רב חקדא לרב חונא
 תנא דמקויעא לך מכל השורץ השורץ על הארץ
 לרבות ובחושט' שסינ' תנו רבנן ימים זה
 הים הגדול שנ' ולמקנה המים קרא ימים' נחלים אלו
 הנהרות שנ' ונהר יוצא מעדן' בימים ונחלים לרבות
 כיוצא בה' כל אשר יש לו קנפיר וקשקשת אין לו
 לא המדובה בקשין ובקנפיר' כגון כמותה זו שבים
 ומטף אפלו אין לו לא קנפיר אחת תל' קנפיר וקשקשת'
 ותנ' התם כל שיש לו קשקשת יש לו קנפיר' ויש
 שיש לו קנפיר ואין לו קשקשת' מקרי אף אקשקשת
 קמכין' ליכתוב דחמנא קשקשת ולא בעי קנפיר' איכא
 הכי הוה אמינא מאי קשקשת קנפיר ואפלו דג טמא'
 ושופ' סוף השתא דכתב קנפיר וקשקשת' מנא לך
 דקשקשת לבושא הוא דלית ושריון קשקשים הוא לבוש'
 וליכתוב דחמנא קשקשת ולא בעי קנפיר' אמר ר'
 אבהו וכ' תנא דבי ר' ישמעאל יגדיל תורה ויאדיר'
 תנו רבנן אין לו עכשו ועמד לגדל לאחר זמן כגון
 הקבלתנות והעץ הדי זה מותר' יש לו עכשו ועמד
 להשיר' בשעה שהיא עולה מן הים כגון אפונס ואקנין

ליה קמרא בתרתי' שמיני מינה תרי טנח' לא מעתה את
 כדד לעומד דפסקין לה קמרא בתרתי' הכי נמי דומי שמיני
 טניהו' הוה בשמיני תיבות פסקין להי' הלא בשמיני טל' נמי פסקין
 להי' וכל שרץ העופ' החולץ על ארבע שקץ הוא'
 יכול יהא הכל אסור וכל אך את זה תאכלו מכל שרץ העופ'
 החולץ על ארבע' יכול יהא הכל מותר' וכל ארבע קלעים
 חרגול חגב' איך ליא או בלבד' מני' לרבות שאר' המיני'
 וכל למינהו למינהו ריבה' הא כיצד היה למד' המפורט
 מה ארבע ממדש' שיש לו ארבע רגלים וארבע כנפים
 וקרסולי' וכנפיו חופות את רובו' אפ' כל שיש לו ארבע רגלים
 וארבע כנפים וקרסולי' וכנפיו חופות את רובו' ר' יוסף
 אומ' ושמו חגב' כמה רובו' אמ' רב יהודה אמ' רב רוב
 ארכו ואמרי לה רוב הקפו' אמ' רב פפא הולכך בעבך
 רוב ארכו ובעבך רוב הקפו' תנו רבנן אין לו
 עכשו ועתיד לבדל לאחר זמן כגון הזחל הרי זה מותר'
 ר' איש' אמ' ר' יוחנן אומ' אשר לו כדעים ממעל לרגל
 אעפ' שאי' עכשו ועתיד לבדל כגון הזחל' מאי זחל'
 אמ' אבוי כגון אקרא' ונו רבנן את אה מהם
 תאכלו את הארצה למינהו וג' ארבה זה גוצאי' קלעם
 זה קטן' חרגול זה טפול' חגב זה נדי' למינו למינהו
 לה למינהו' להביא צמורת כרמים והאי צמוריא ויחנה
 ירושלמית והרזבוטת' דבי ר' ישמעל' אן כללי כללות
 ואן פרטי פרטות' ארבה זה גוצאי' למינהו להביא צמורת
 כרמים' ואי ליא הבא ואי לו גבחת' הבא ויש לו גבחת
 מני' וכל קלעם זה ניסול' למינו להביא את האושכפ'
 ואי ליא הבא ואי לו גבחת' והבא ויש לו גבחת' הבא
 ואי לו זנב הבא ויש לו זנב מני' וכל חרגול זה קטן'
 למינהו להביא את הפרקת' ואת השחל' ואי לי
 לא הבא ויש לו גבחת' הבא ויש לו זנב' הבא ואי ראשו
 ארוך הבא וראשו ארוך מני' אמרת הרי אתה רץ בצט
 אב משלשת' לא דאי ארבה כדאי חרגל ולא דאי חרגל
 כדאי ארבה ולא דאי שניהם כדאי קלעם ולא דאי קלעם
 כדאי שניהם' הני השווה שבה' שיש לו ארבע רגלים

בבהמות ממש הסקונה ובעופות ממש הראה מאי
 מדהותם לחקותי' הוא נמי לאוקותי' לא הוה לאוקותי
 הבא למדוש' תנ' אבמי בריה דרב אבהו שבע
 מאות מיטרגים ושמונה מאות מיט חגבים ולעופות
 איך מנסה' שפוח עקרו' וארבעה הוו' לא לעופות
 טהורין איך מקמ' תנא ר' אומ' גלוי וידוע לפע
 מי שאמי ודיה השלם שבהמה טמאה מרובה מן הטו
 לפיכך מנה לך הכת' בטהורה' ושעופות טהורין
 מדוכין מן הטמאים לפיכך מנה לך הכת' בטמאים'
 מאי קא משמע לך כדרב חונא אמ' רב' ואמרי לה
 אמ' רב חונא אמ' רב' משום ר' מאיר לעולם ישנה אדם
 לולמדין דרך קצרה' אמ' ר' יצחק עוף טהור
 נאכל במקורתי' וטמא ציד לומ' עוף זה מקמ' לי רבי'
 אמ' ר' יוחנן והוא שצקי בה' ובשמותיה' אי אמרת
 בשלמא רבו ציד שפיר' לא אי אמרת רבו חכס' שמינהו
 ידע ליה אינהו מי ידע להו' לא לאו שמוע מנה רבו
 ציד שמוע מנה' תניא רב' במילא אומ' דורס
 ואוכל בידוע שהוא טמא' ר' אעזר ציד צדוק אומר
 מותרין לו חוט של מפיחה' אם חולק את רגליו שתיים
 מכאן ושתיים מכאן טמא' אחת מכאן ושלט מכאן טהור'
 ר' שמעון ב' אעזר אומ' כל עוף הקולט מאויר טמא'
 והא ציפרותא נמי מקלט קלטא' אמ' אבוי קולט ואוכל
 באויר קאמרינך' אחרים אומרי' שפ' עם טמאים
 טמא' עם טהורין טהור' כמאן' כל איעזר דתנא ר' איעז'
 אומ' לא לחכס הלך דרזיד אצל עורב לא שהוא מיכו'
 שקץ ונדמה קאמרינך' אמ' חזקיה' מני' לביצה טמאה
 אקודה שכ' ואת בת היענה וכי בת יש לה ליענה אלא
 הי' זו ביצה טמאה' ודלמא הני שמינהו' לא סלקא
 דעתי' דבת בת עמי לאכזר פיעטס במסבדי' ולא' והא
 בת אעשה מקסך בתעם' אבל פכחות יענה' כיענה זו
 שמינהו אכלת על בנה' ושכנו' שם בכות יענה' כיענה
 זו ששוכנת על בנה' תכבדני חיות השדה תטס'
 וצנות יענה' קדי' לה הכי וקדי' לה קבי' ומדפסקין

בעיר זירא רבונחם
 או אמרת
 רב
 ציד תא
 שמע
 והוא
 שצדי
 ביה
 ובשמותיה

לוי אמר אבי כל ששנתנה שמו קודם מתן תורה
 והקפדה עליו תורה יש לו עם לוי הע לא נשתנה
 שמך קודם מתן תורה רבא אמר באתריהו ^{בזעזע}
 קומא קארו להו אמר אממר לקני וצטע שארו
 שטמי ואתנאי מקום שנהגו לאכול אופלין מקום
 שנהגו שלא לאכול איך אופלין במנהגא תליא
 מלתא איך באתרא דשכיחי פרק ועזניה האבאתא
 דלא שכיחי פרק ועזניה דלא ליחלפו בהו אמר
 רב אסי שמונה ספיקות הן חבא וחבא סוגא וחרגול
 תושלמי ומרדא גיהלמי ובר נפחא מאי ספיקיהו ^{לשו}
 עופות טהורים קרקבני נקלפ ביד וטמאי איך ^{לשו}
 קרקבני נקלפ כלל והע קרקבני נקלפ בקפי ^{התע}
 איט והא הוא בר אוצא דהוה בי מר שמואל דלא
 מיקליף קרקבניה ואותבוה בשמטא וכיון דרפא
 איקליף התם כי רפי מיקליף בידא הע אנג דרפו
 לא מיקליף לא בקפינא אמר אבי תורנוירא
 דאגמא אחת משמונה ספיקות היא אמר רב
 פפא תורנוירא דאגמא אסור תורנוירא דאגמא שרי
 וסימני עמוט ולא עמוטת דרש מרי מר
 תורנוירא דאגמא שריא אסורא חזיה דדרקא ^{ואכלא}
 והינו גירסא אמר רב יהודה שלך זה השולח
 דגים קי הים דוכיפת שהודו בנות תמא נמי הכי
 דוכיפת שהודו כפות וזהו שהביא שמיר למקדש
 ר' יוחנן כי חזי שלך אמר משפטך תהום רבה
 כי חזי נמלה אמר צדקתך כהדיוט אמר רב יהודה
 קאת זה הקוק רחם זו קרקק אמר ר' יוחנן למה
 נקרא שמו רחם כיון שבא רחם באו רחמים לעולם
 אמר רב ביבי בר אביי והוא דיתוב אמירי
 ועבדי קרקק וגמירי דאי יתיב אארעא ושדוק אתי
 משיחא שכ' אטרקה להם ואקבעם כי פדיתים ורבו
 כמו רבו אמר ליה רב אידי בר שימי למר בר ^{אידי}
 והא הוא דיתוב כי כרעא ושדוק ואתאי גללית
 סתויה למוחיה אמר ליה ההוא ביירא הוה
 תנו רבנן עורב זה עורב את כל עורב להביא עורב

פ
עת
המטר

העמקי והבא בראש יונים עורב זה עורב אוקמא
 דלת קווצותו תלתלים שחורות בעורב עורב ^{העמקי}
 חיורא דלת ומדאדו עמק מן העורב כמדאח חמה
 עמוקה מן העל והבא בראש יונים אמר רב פפא
 לא תימא דארע בדיש יוני לא דדמי רישיה לדיוני
 תנו רבנן הנח זה הנח למיטה להביא את
 ההודיא אמר אבי שורטקא אמר רב יהודה
 חקירה זו דיה למינה ולמה נקרא שמה חקירה ^{שעשה}
 חקירות עם חברותיה האנפה זו דיה רגזנית ולמה
 נקרא שמה אנפה שמתאנפת עם חברותיה למינה
 לרבנות מן האנפה אמר רב אבהו דאיה זו איה ולמה
 נקרא שמה דאיה שהיא רואה ביותר וכת עניב לא ידעו
 עיט ולא שזפתו שן איה תנא עומדת טאן ורואה
 נבלה בארץ ישראל תנא איקי בצ יהודה אומר מאה
 עופות טמאי יש במזרח וכולן מן איה הן
 תנו רבנן התנשמת זו בואת שבטות אמר אבי ^{בואת}
 שבטות קיפוק ושברעים קרופדאי אמר רב חנן בר
 רב חקרא אמר רב חקרא ואמרי לה אמר רב חנן בר רבא
 אמר רב עקרי וארבעה עופות טמאי הן אמר ליה
 רב חנן בר חקרא לרב חקרא אי דויקרא עקרי הוון אי
 דמשנה תורה עקרי וחד הוון וכי תימא דאיה דכתיבא
 בויקרא ולא כתיבא במשנה תורה איכתיב עקרי ותרי חוון
 אמר ליה הכי אמר אבהו דאמר משמא דרב למינה למינו
 למינהו למינה הדי כן ארבעה רבויי אי הכי עקרי ושית
 הוון אמר אבי דאיה ודאיה אחת היא מוכרי משנה
 תורה לאוקופי הוא דאתא מאי שנא כפא דכתיבא דאיה
 מאי שנא חפן דלא כתיבא דאיה לא דאיה ודאיה אחת היא
 מוכרי משנה תורה לאוקופי הוא דאתא מאי שנא
 הכא דכתיב למשה צאנה ומאי שנא הכא וכת למינה איה
 לא איה ודיה אחת היא תנא נמי הכי ר' אומר
 חקרא אבי איה דיה למה נאמרה שלא לית פתחא פה לבעל
 הדין לחלוק שלא תהא אתה קורא איה והוא קורא דיה
 קורא דיה והוא קורא איה למיכך לית במשנה תורה
 והואה ואת האיה והדיה למינה מותבי למה נשבו

5

בישראל תאמר באבר מן המט שאל איקוהו כוהג
 בבני נח בישר לא יסמא תל הנוגע והנושא לרבות
 אבר מן המט כל הנושא יטמא עד הערב
 הנוגע מטמא בגדים הלוא דין הוא מה אם במקום
 שלא נטמאו מחמת עצמם נטמאו מחמת
 הנושא מקום שנטמאו מחמת עצמם נטמאו
 דין שיטמאו מחמת הנוגע תל כל הנוגע יטמא
 יטמא ואינו מטמא בגדים והנושא יכבד
 בגדים מלמד שהנושא מטמא בגדים הלוא דין
 הוא מה אם במקום שנטמאו מחמת עצמם
 נטמאו לא נטמאו מחמת הנוגע מקום שלא
 נטמאו מחמת עצמם נטמאו אינו דין שלא יטמאו
 מחמת הנושא תל והנושא יכבד בגדים מלמד
 שהנושא מטמא בגדים יכול כסם שלא
 נטמאו מחמת הנוגע כך לא יטמאו במגע
 תל כל הנוגע בהם יטמא צי אדם צי פלים
 או יכול כסם שנטמאו מחמת הנושא כך יטמאו
 מחמת עצמם נטמאו תל והנושא טמאים המה
 לכס לפס הן מטמאין במשא אין מטמאין לא
 אופלים ולא משקין ולא כלים במשא שאין לך
 מטמא במשא לא האדם בלבד והנושא יטמא
 הנושא לא העשא אדם שנשא את הטומאה טמא
 טומאה שנשאה את האדם טהור אין לך טומאה
 שנטמאה אחרים במשאה לא העב בלבד
 וזה לכס הטמא לפי שהוא אומר ולא תטמאו
 בהם ונטמאתם בהם שומע את כל השרצים מטמאין
 תל וזה לכס הטמא בשרץ לו מטמאין אין שאר
 שרצים מטמאין או מה הפריט מפורש ובעל
 עצמות ופורה ורובה אפ כל שהוא בעל עצמות
 ופורה ורובה יהא מטמא תל אה הטמאים לפס
 בכל השרץ אין לך מטמא בשרץ לא לו בלבד
 תניא אמר רב יהודה אמר רב אין מושבין
 בקנהרדין לא תל חכ היודע לטהר את השרץ
 התיירה אמר רבינא את ארץ ואטהרנו ומה נחש

שממיות ומרבה טומאה טהור שרץ שממיות ואינו
 מרבה טומאה אינו דין שיהא טהור ולא היא מעשה
 קוצ בעלמא הוא דקא עביד וזה הטמא
 להביא דמו שיהא בבשרו הלוא דין הוא מה אם
 בהמה שהיא מטמא במשא לא עשה דמה בבשרה
 שרץ שאינו מטמא במשא אינו דין שלא נעשה
 דמו בבשרו תל וזה הטמא לרבות דמו שיהא בבשרו
 יכול יהא מכשיר את הזרעים ודין הוא מה
 אם דם בהמה שאינו מטמא טומאה חמורה מכשיר
 את הזרעים דם השרץ שאינו מטמא טומאה
 חמורה אינו דין שיכשיר את הזרעים תל וזה לכס
 הטמא הוא טמא ואינו מכשיר את הזרעים
 החלד והעכבר לפי שז עכבר יכול אפ עכבר
 שבים יטמא ודין הוא טומא חלדה וטימא עכבר
 מה חלדה מן הגידל בארץ אפ עכבר מן הגידל
 בארץ או מה חולדה כשמועה אפ עכבר כשמועו
 אפ אפ אביא עכבר שבים ששמו עכבר תל השורץ
 על הארץ להוציא את שבים או אינו אומלא על
 הארץ וטמא ירד לים לא יטמא תל השרץ בכל מקום
 שהוא שורץ יטמא אמר ליה ההוא מרבנן
 לרבא ואימא השורץ כל שהוא שורץ ואכלו עכבר
 שבים ואי משום דאמ קרא על הארץ על הארץ יטמא
 ירד לים לא יטמא אמר ליה פון דשוותיה מקום טומאה
 מא ליה הכא ומא ליה הכא הא אין לי לא השרץ השורץ
 על הארץ או אינו אומ לא השרץ יטמא עכבר
 שחציו בשר וחציו אדמה שאינו שורץ לא יטמא ודין
 הוא טימא חלדה וטימא עכבר מה חלדה כשמועה
 אפ עכבר כשמועו או מה חלדה פורה ורובה אפ
 עכבר פורה ורובה יצא עכבר שחציו בשר וחציו אדמה
 שאינו פורה ורובה תל בשרץ להביא עכבר שחציו
 בשר וחציו אדמה הנוגע בבשר טמא ובאדמה טהור
 י יהודה אומ אפ הנוגע באדמה שכנגד הבשר
 מאחוריו טמא אמר ליה יחושע בן לוי והוא שהשרץ
 על פט כולו יצא זה העב למינהו לרבות מיני

נא טמא

וארבע כנפים וקר קולץ וכנסו חוסי את רובו אף ש
 כל שיש לו ארבע רגלים וארבע כנפים וקר קולץ וכנסו
 חוסי את רובו והלא הצד צדו הזה יש לו ארבע רגלים
 וארבע כנפים וקר קולץ וכנסו חוסי את רובו וכול
 הוא מוחזק
 תל חרב כל ששמו חרב או שמו חרב יכול אפי
 שאין בו כל הקימט שלו תל למיטה עד שיהא בו כל
 הקימט האוי וכל שרץ העוף לרבות ביצות השרץ
 שדיקמה שחייב עליה משום שרץ שקא הוא פרט
 לעירובו מטאן אמרו חכמים טמאים שנכבשו עם
 טהורים לא פטרו את ציר השיר ו צדוק על ציר
 חרבים טמאים שהוא טהור ולמה תטמאו יכול
 לכל האמור בעט ומס אמור בעט בהמה וחה ושמות
 ודגים וחרבים יכול יהא אבר מן החי מטמא בפולס
 תל לכל הבהמה אוציא דגים גדילים בים שאי בים
 מקבלי טומאה ולא אוציא את החרבים תל אשר היא
 מסדקת פרקה אוציא את החרבים שאי למיט טומאה
 ולא אוציא את העושות שיש למיט טומאה תל פרקה
 אוציא את העוף הטמא ולא אוציא את העוף הטהור
 ודין הוא מה אם בהמה שאינה מטמאה בגדים
 בבית הבליעה אבר מן החי מומנה מטמא עוף טהור
 שהוא מטמא בגדים בבית הבליעה אינו דין שיהא
 אבר מן החי ממנו מטמא תל ושעש אי לך לא בעל
 שעש אי לי לא בהמה טהורה בהמה טמאה
 מטמא תל אשר היא חיה טהורה מטמא תל מפרסת
 פרקה מן השקועים מטמא תל איננה מעלת גרה
 מטמא תל וגדה איננה מעלת גרה מטמא תל איננה
 מעלה וחלא חזיר מפדים פרקה ומשקיע יכול
 לא יהא אבר מן החי ממנו מטמא תל וגדה איננה
 מעלה טמא במי הוא מדבר אם במיתות הררי
 מיתות אמרה ואם באבר מן המת הררי אבר מן
 המת אמור למטא הא אינו מדבר לא באבר מן החי
 יכול אף הצפר המורש מן החי וטמא תל
 בנבלתם מה נבלה שאין לה חילופין אף אבר מן
 החי שאין לו חילופין דברי ר' יוסי הגלילי

חיה
 טמאה
 מטמא
 תל
 פרקה

עקובה אומי מה נבלה גידים ועצמות אף אבר
 מן החי גידים ועצמות כל הנוגע בנבלתם
 מטמא עד הערב הלא דין הוא מה אם מטמא
 מטמא בגדים מגע מדובה אינו דין שיטמא
 בגדים תל כל הנוגע וטמא אינו מטמא בגדים
 וכל הנושא וכבס בגדיו מלמד שהנושא
 מטמא בגדים והלא דין הוא מה אם מגע מדובה
 אינו מטמא בגדים מטמא ממנוטט אינו דין שלא
 יטמא בגדים תל והנושא וכבס בגדיו מלמד שהנושא
 מטמא בגדים נמצא למד שחלקת מגעו ממנו
 וכבס יכול אף הצופה תל בגדי או בגדי יכול
 בגד לבד גדול המיטמא בצב המיטמא בנגעים
 מטמא קטן צבוע גדול צבוע עד שותף מדבה
 שביק שלקצבה וקטן גילוי מטמא תל בגד בגדיו ריבה
 ומטמא לעשות שאר כלים כבגדים תל יטמא
 לרבות כל דבר שמקבל טומאה או יכול יטמא
 אדם וכלי חרס תל בגד בגד הוא מטמא אינו
 לא אדם ולא כלי חרס לכל הבהמה להביא
 את השליל שיהא אבר מן החי ממנו מטמא
 טמאים מלמד שהם מצטרפים זה עם זה
 יכול ויצטרפו עם המתים החמורים תל הם יכול לא
 ויצטרפו עם המתים החמורים אבל ויצטרפו עם
 הנבלות הקלות תל הם כל הנוגע בהם וטמא
 להביא בהמה טמאה שלא תהא שחיטה מטהרת
 הולך על פניו זה הקוף כל הולך להביא את
 הקופר וחלדו הקטן ואדני השדה וכלב הים
 חיה אי לי לא חיה טהורה חיה טמאה מטמא
 תל ההולכת על ארבע בכל החיה להביא את
 הפיל כל הנוגע בטבלתם יטמא אם נאמרו למעט
 למנה נאמרו למטא לא שהעליונים באבר מן החי
 והתחתונים באבר מן המת מה אם אבר מן החי
 שהבשר הפורש ממנו טהור הרי הוא מטמא אבר
 מן המת שהבשר הפורש ממנו טמא אינו דין שיטמא
 לא אם אמרת באבר מן החי שאיקורו כוהג בבני נח

חלדה
 המהגולה
 המנה

כשה

השמיני

יכול בכול תל מהם או מהם וכול במקצת
 בהם הא פירוד עד שיגע במקצתו שהוא ככח
 שיטרו חפ כעדשה שפך החומט ותלת בריתו
 כעדשה: ו יוקי ביל יהודה אומר כזנב
 הפטאה' וכל אשר יכול מהם במותם יטמא
 במי הוא מדבר' אם במיתות הרי מיתות אמורה
 ואם באבר מן המת קרי אבר מן המת אמור למי
 הא אינו מדבר לא באבר מן החי' הלא די' הוא
 מה אם בהמה שלא עשה דמה כבשרה' אבר מן
 החי נמנה מטמא' השרץ שעשה דמו כבשרו
 אינו די' שיהא אבר מן החי ממנו מטמא' לא אם
 אמרת בבהמה שהוא מטמא במשא' תאמר
 בשרץ שאינו מטמא במשא' הואיל ואינו מטמא
 במשא' הואיל ואינו מטמא במשא' לא יהא אבר
 מן החי ממנו מטמא תל' וכל אשר יכול על מצבת
 יטמא' לרבות אבר מן החי' יכול אמרו תלוי
 בו בפערה' תל אשר יכול' הא אינו מטמא' פשיטא
 מנת השרץ ועדי' האבר מעורה בחוט השערה'
 השרץ מטמא משום מת והאבר מטמא משום אבר
 מן החי שכ' וכל אשר יכול מנב' במותם יטמא' מיתה
 עושה ניפול דואי' אותו כל מוחיים ונמצא מטמא
 משום אבר מן החי לא משום אבר מן המת'
 ו' שמעון אומ' מה נפשך אי מיתה עושה ניפול ליטמא
 משום אבר מן החי' ואי אי' מיתה עושה ניפול ליטמא
 משום אבר מן המת' ב' כך וצ' כך טמא' מאי
 ביניהו' איצא ביניהו בשר הכורש' שבשר שפורש מן
 אבר מן החי טהור שאינו מטמא' לא כבדיתו' ובשר
 הכורש מאבר מן המת טמא' תבו רבנן
 יכול הבשר הכורש מן החי יטמא תל' במותם' מה
 מיתה שאין לה חילוקי' אפ' אבר מן החי שאין לו חילוקי'
 וצרי' ו' יוקי הגלילי' ו' עקיבה אומ' מה מיתה
 גידים ועצמות אפ' אבר מן החי גידים ועצמות'
 ו' אומ' מה שרץ בשר וגידים ועצמות אפ' אבר
 מן החי כבדיתו בשר וגידים ועצמות' כלי עץ

יכול הדולק והקלב והנחורה והמנורה תל מכל כלי עץ
 לא כל עץ' או שכל שאנו מוציא את השלחן ואת
 הטבלה ואת הדולפקי' תל כל כלי עץ ריבה' מה דאית
 לרבות את לו ולהוציא את לו' אחר שריבה הלכת מיעט'
 תל שק' מה שק' מיוחד שהוא משמש את האדם ואת
 משמשי האדם' אפ' אנו מדבה את הטבלה ואת השלחן
 ואת הדולפקי' שהן משמשין את האדם ואת משמשי
 האדם' ומוציא את הקסדים' שהוא משמש את האדם
 ואינו משמש את משמשי האדם' ואת הקלב ואת
 והמנורה שהן משמשין את משמשי האדם ואי' משמשי
 את האדם' או כל כלי עץ' יכול השורה והתנאי
 והמגדל וכוורת הקש וכוורת הקנים ובור קמינה
 לכסנדרית שיש להן שוליים והן מחזיקין ארבעים
 קאה בלח שהן פוריים ביבש תל מכל כלי עץ לא כל כלי
 עץ' או יכול שאנו מוציא דרדור עגלה וקוסטר
 המלכים ועדיבות העבדע' ובור קמינה קטנה והארון תל'
 כל כלי עץ ריבה' מה דאית לרבות את לו' ולהוציא את
 לו' אחר שריבה הלכת מיעט תל שק' מה שק' מיוחד
 שהוא מטמא במילואו' אפ' אנו ארבה דרדור עגלה
 וקוסטר המלכים ועדיבות העבדע' ובור קמינה קטנה
 והארון שהן מטמאין במילואן' ומוציא את השורה
 והתיבה והמגדל וכוורת הקש וכוורת הקנים ובור
 קמינה לכסנדרית שיש להם שוליים והן מחזיקים
 ארבעים קאה בלח שהן פוריים ביבש שאי' מטמאין
 במילואן' כל כלי עץ' יכול אפ' פשוטותיהן
 מקבלין טומאה תל שק' מה שק' מיוחד שהוא כלי
 קיבול' כך אי' לי' לא כל קיבול' אבל מדברי קופרים
 גזרו שיהיו פשוטותיהן מקבלין טומאה' וכלי מתכות
 צין פשוטותיהן מקבלות טומאה' שכל כלי דבר
 אשר יבא לרבות את השפודי' ואת האקבלאות'
 הינו דתנן הטהור בכלי עץ' טמא בצלי מתכות'
 והטהור בצלי מתכות טמא בצלי עץ'
 תבורבבן גלמי כלי עץ טמאין' פשוטותיהן טהורין' גלמי
 כלי מתכות טהורין' פשוטותיהן טמאין' נמצא טהור

שלצד חרוד וצד הנפלים וקלמנדא . כשהיה
 ו שקיבה מגיע לפסוק הזה היה אומדן רבו מעשיך
 קי יש לך צדיות גדולות בים וצדיות גדולות
 ביבשה הגדלות בים אם יצאו ליבשה מנו הגדלות
 ביבשה אם ירדו לים מנו גדלות באור וגדלות
 באור גדלות באור אם פירשו לאור מנו וגדלות
 באור אם פירשו לאור מנו מקום חיו שלזה מיתתו
 שלזה ומקום חיו שלזה מיתתו שלזה הני אומר
 מה רבו מעשיך עי הטמאים לרבות עורותיה
 וכול עורות כול תל אה אן שעורותיה טמאים
 עור האנקה והכח והלטאה והחומט והא אלה
 אכולהו לות אמ רב למינהו הפסוק העני
 וליחשוב נמי התבטח אמ רי יצחק רב תני הוא
 ותני התבטח ותנא דייץ אמ רב ששא צדיה רב
 אידי קבד לה כו יהודה דאזל בור גישתא
 תנא התם ואו שעורותיה כבשר עור האדם ועור
 החזיר שליטוב ועור חטורת שלגמול הרפה
 ועור בית הבושת ועור העליל ועור שתחור
 האיה ועור האנקה והכח והלטאה והחומט וכול
 שעיבדך או שהילך בהך כדי עבודה טהור חוץ
 מעור האדם אמר עולא דבר תורה עור אדם
 טהור ומה טעם אמרו טמא גזרה שמה יעשה אדם
 אדם עורות אביו ואמו שטיחין איכא דאמרי
 עור האדם שלא עיבדו טמא מדאודיותא והכי
 אמר עולא דבר תורה עור האדם כי עבדו טהור
 ומה טעם אמרו טמא גזרה שמה יעשה אדם
 עורות אביו ואמו שטיחין תנו רבנן
 לבין העובר ממקום למקום וככנס לבית הביב
 טמא שאין לך כל לביו ולביו שאין לו פמה
 קרקפילי ברשו ואל תתמה שהיה חזקתו
 שלך ישמעל מנח בדאש מלכים ושאר עורות
 דאמרך אם עיבדך או הלך בהך כדי עבודה טהור
 הלך איך לא הלך לא והא תני רי חייא אנטחור
 שטלאה לקותו טהרה קלאה שאני שהיה עט

כש
 שאחוב

בה מעשה אבל לא טאה הלך איך לא הילך לא
 וכמה כדי עבודה אמר חונא אמר רי ינאי ארבעת
 מילין אמר רי אבהו אמר רי שצ לקיש לגבול
 ולתכלה ולנטיילת ידים ולעבודה ארבעת מילין
 כדי לגבול דאם היה בינו וצד המים ארבעת מילין
 טורה ומביא מים טהורין ולש עיקתו בטרה ומוציא
 חלה בטרה ואם היה יותר מזה עושה אותה בטמא
 ומוציא חלה בטמאה ולתכלה דאם הוצרך
 לנקביו ויכול להעמיד עצמו כדי פרקה תפלתו
 ואם לאו תפלתו תועבה ולנטיילת דאם היה בינו
 וצד המים עד פרקה הולך ונטל ידיו ומתפלל ואם
 היה יותר מזה משי ידיו במידי דמנקי ומתפלל
 ולעבודה הא דאמרך שאם הילך בהך כדי עבודה
 הדי נתקשו וטהורין ואי לא לא הטמאים
 תנו רבנן הטמאים לרבות קליות השרץ וביצת
 השרץ וכול אפלו לא ריקמה תל השרץ מנה שרץ ארבע
 אף ביצת השרץ שדיקמה קוליה וכול אפלו לא נקבה
 תל הנוגע יטמא את שאפשר לו ליגע טמא ואת שאין
 אפשר לו ליגע טהור וכמה נקיבת כחוט השערה
 שאפשר ליגע כחוט השערה הטמאים ממה שה
 מצטרפין זה עם זה דם בצעד ובשר צדס בץ במא אחו
 צד צטט מיטא כל הנגיע בהם יטמא צ
 במגע הוא מטמא אינו מטמא במשא הלא דין הוא מה
 אם בהמה שאין דמה מטמא כבשרה ואין טומאתה לא
 בכזית מטמא במגע ובמשא השרץ שטמא כבשרה
 ושדמו מטמא כבשרו אינו דין שיטמא במגע ובמשא
 תל כל הנוגע בהם יטמא במגע מטמא אינו מטמא
 במשא הנוגע בהם יטמא עד הערב טומאת
 שרץ טומאת ערב אין השותה משקין טמאין ולא האוכל
 אוכלין טמאין טמא טומאת ערב לא טמא טהור
 מיד כל הנוגע בהם יכול בחייהם תל צמותם א
 צמותם יכול לא בשחייתם תל בהם אעפ שהן שחוטין
 שאין השחי מטהרת לא לראויין לה בלבד הא מה אבי
 מקיים בהם בלותם לא בחייהם כל הנוגע בהם

מולו באדות' וטמא עד הערב' וכל לכל דבר
 תל וטהר' או וטהר יכול לכל דבר תל וטהר' הא
 כיצד טהור לחול' ולמטעם מצעור יום זלתיזמה
 מישתחשך' כלי חרס' איך ליא כלי חרס' מט
 לרצות כלי נתר' תל וכל כלי חרס' ומט לרצות שצרי
 כלי חרס תל וכל כלי חרס' מלא אמוח הוקף שצרי
 חרס קדקדוניהם ודפנותיהם יושבין שלא מקומות
 שיש להם סודי סיכה קטל ועד לוג' מלוג ועד קאה
 בלבישת מקאה ועד קאנים בחצי לוג' מקאותם
 ועד שלש קאים ועד חמשה קאים בלוג' דברי תבי
 ישמעל' ו עקיבה אומ' אינו כותף בקה מדה
 לא הדיק שצפלי חרס קדקדוניהם ודפנותיהם יושבין
 שלא מקומות שיעור מצדי סיכה קטל עד קדרות
 הדקות' מקדרות הדקות ועד חציות לוציות
 מלודיות ועד לחמיות כחצי לוג' מלחמיות ועד
 חצבים גדולים בלוג' רב יוחנן בן זכאי אומר'
 חצבים גדולים שיעור בשט לוג' הפכים הגלילים
 והחביונות שיעור קדקדוניהם כל שהן ואין להן
 דפנות' אשר יוכל מהם' עד שתיפור
 הטומאה עצמה' מהם' יש מהם לטמא
 יש מהם שלא לטמא' פרט לתרכבול שבלע שרץ
 ונפל לאויר התנור שהוא טהור ואם מת טמא'
 מלא אמוח הבלועי מצילין מליטמא ומליטמא
 והוא שיהיה במעי החי' ואם מת רואין הטומאה
 כלא יצאה' כלב שאכל בשר המת ונכנס
 לבית הבית טהור' מת ומוטל על האקופה הבית
 טמא' א תוכו' את שיש לו תוך טמא ואם שאין
 לו תוך טהור' פרט למתה ולספסל ולכסא ולשלת
 ולמנורה שלחרס' זו עדות העיד חזקיה אבי
 עקש לפט במלש הדקן כל שאין לו תוך כברי
 חרס אין לו אחוריים' א תוכו' מעוכו הוא
 מייאגא אינו מיטמא מאחוריו' הלא דין הוא מה
 אם כלי שטף שאינו מיטמא מתוכו מיטמא מאחוריו'
 כלי חרס שהוא מיטמא מתוכו אינו דין שיטמא

מאחוריו תל א תוכו' מטעם הוא מיטמא אינו
 מאחוריו' קל וחומר לכלי שטף שיטמא מאחוריו
 תל כלי חרס' א תוכו' אין כלי שטף א תוכו'
 תנו דבבן אויר כלי חרס טמא וגביו טהור' אויר
 כל הכלים טהור' בכלי חרס טמא בכל הכלים טהור'
 בכל הכלים טמא בכלי חרס' ממה הע מלי דתנו רבנן
 תוכו ואעפ שלא נגע' או אינו לא אם כן נגע' ו
 יונתן בן אבטלמוס נאמר כן תוכו לטמא ונאמר תוכו
 לטמא מה תוכו האמור לטמא אעפ שלא נגע אפ תוכו
 האמור לטמא אעפ שלא נגע' וליטמא מנחל' אמ
 ר' יונתן התורה העידה על כלי חרס ואפלו מלא חרדל' כיו
 שנכנסה טומאה לאוירו טמא' אמ ליה רב
 אדא לרבא בר אבא' ויהא כלי חרס מיטמא מגבו מקל
 וחומר ומה כל הכלים שאין מיטמאין מאוירן מיטמאין
 מגבן' כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו דין שיטמא
 מגבו' אמ ליה אמ קדא וכל כלי פתוח אשר אין צמוד
 פתול עליו טמא הוא' איזהו כלי שטומאה קודמת לפתוח
 הוי אומ' זה כלי חרס' ואם רחמנא כי אין צמ פת על
 טהור לימד שאינו מיטמא מגבו לעולם' ויהיו
 כל הכלים מיטמאין מאוירן מקל וחומר ומה כלי
 חרס שאין מיטמא מגבו מיטמא מאוירו' כל הכלים
 שמיטמאין מגבן אינו דין שיטמאו מאוירן' מעט וחמ
 גבי חרס תוכו' תוכו שלזה ולא תוכו שלאחר' והע
 תוכו לשענהו ארבעה תוכו כותבי תוך תוכו' חד לגמו
 ואידך לבזרה שווה' אידך תוכו שלזה ולא תוכו
 שלאחר ואידך תוכו שלזה ולא תוכו שלאחר תוכו
 ולא תוך תוכו ואפלו כלי שטף' ולא יהיו כל
 הכלים מיטמאין מגבן לא מהתוכן ובנגיעה מקל
 וחומר ומה כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו מיטמא
 מגבו' כל הכלים שאין מיטמאין מאוירן אינו דין
 שלא יטמאו מגבן' אמ קדא וכל כלי פתוח וג' טמא
 הוא' יש צמוד פתול עליו טהור הוא' כל הכלים
 אעפ שיש צמוד פתול עליהן מיטמאין'
 תוכו' כשיפול א תוכו טמא לא כשיפול לתוך תוכו

בכלי עץ טמא בפלי מותרות וטהור בפלי מותרות טמא
 בכלי עץ תנו רבנן איהו גלמי כלי עץ כל
 ששתיף לטוף לטבץ לגרד לכרובם להטיח בטרבץ כ
 מחוקר בן מחוקר אובן או ארץ טמא מחוקר חטיטה
 טהור מחוקר חטיטה מאי למימרא לא צריכא
 דחט קפיצא בקבא ואוהן גלמי כלי מותרות כל
 ששתיף לטוף לטבץ לגרד לכרובם להטיח בקדנכ מחוקר
 בן מחוקר אובן או ארץ טהור מחוקר כקוי טמא
 מאי שנא הני ומאי שנא הני ר' יוחנן אמר הואיל
 ולכבוד עשויה אמר רב נחמן הואיל ודמיהו יקרי
 מאי ביניהו איכא ביניהו כלי עזים ואזלא רב נחמן
 לטעמיה דאמר רב נחמן כלי עזים כפלי מותרות דאמרו
 מכילל דכלי עזים מקבלי טומאה איך והא תנא
 ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר מה תל וכל
 מעשה עזים ותחטאן להביא דבר הבא מן העזים
 ומן הקדטים ומן הטלמים שאר בהמה וחיה מן
 תל וכל מעשה אמר ר' מה תל עזים פרי לעופות אי
 לך בעוף מיטמא לא כנפ העזמה וביצת הנעמדת
 בגד יכול בגד גדול לבן המטמא בצב ומיטמא
 בנגעים מן גדול צבוע קטל לבן קטל צבוע עד שתהא
 מרבה להביא שביס שלקצבה ובגדול מן תל
 בגד בגד ריבוי ומעל לדבות את הלבושים תל או
 בגד עור יכול אפ עורות חיה שבים תל בגד
 ועור מה בגד הגידל בארץ אפ עור מן הגידל בארץ
 או יכול שאט מוציא את שחיבר לו מן הגידל
 בארץ כל שהוא תל או בעור להביא את שחיבר לו מן
 הגידל בארץ כל שהוא ואכלו חוט ואכלו משיחה וכל
 שיחברנו לו כדרך חיבורו לטומאה יכול אפ עור
 המצה ועור האיפה במשמע תל להלך מלאכת עור
 יצא עור האיפה ועור המצה שלא נעשה בה מלאכה
 אוציא עור האיפה ועור המצה שלא נעשה בה
 מלאכה ולא אוציא עורות רצועות קנדלין שנעשה
 בהן מלאכה בכל כלי עור ויצאו עורות רצועות קנדלין
 שאינן כלום שקן איך לי לא שקן מן לרבות

את הקילקין ואת החצק תל או שקן יכול יטמא
 חבלים ומשוחות תל שקן מה שקן מיוחד טווי ואדג
 אפ איך לי לא טווי ואריג הדי הוא כמות תל וכל מעשה
 עזים יכול יטמא חבלים ומשוחות חיי הוא ר
 טימא השרץ וטימא המה מה השרץ לא טימא בו
 לא טווי ואריג אפ המה לא יטמא בו לא טווי ואריג
 איך אם הקל בשרץ הקל נקל במה החמור תל בגד
 ועור בגד ועור לגזרה שווה מה בגד ועור אמרו
 בשרץ לא טימא בו לא טווי ואריג אפ בגד ועור
 במה לא יטמא בו לא טווי ואריג איך לי לא
 שקן העשוי מן העזים העשוי מן החזיר ומקצפה
 שלפדה מן תל או שקן איך לי לא בשרץ במה
 מן תל בגד ועור לגזרה שווה מה בגד ועור אמרו
 בשרץ עשה בו מעשה חזיר כמעשה עזים אפ בגד
 ועור אמרו במה נעשה בו מעשה חזיר כמעשה
 עזים כל כלי לרבות הקלע והקמיע והתפלה
 או יכול שאט מדבה את העץ ואת העבנות תל אשר
 יעשה מלאכה בהם לא העושה באחרים או יכול
 שאט מדבה חכוי הכלים תל בהם פרי לחמו הכלים
 מכאן אמרו כל הכלים המחופים טהורים שהן צליף
 לגבי חימויה דא כל כלי לרבות שאר הכלים החקיקין
 טומאה תנו רבנן שבעה כלים מקבלי טומאה
 ואוהן הבגד והעור והשקן וכלי עץ וכלי עזים וכלי מותרות
 וכלי חרש אוהן המטמא בכל מיני טומאה וכלי
 שכוכת איך מקבלי טומאה לא מוצרי סופרים דתנא
 יוסף בן יועזר איש צרדה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים
 גזרו טומאה על כלי שכוכת ושאר כל הכלים טהורים
 כגון כלי אבנים כלי גללים כלי אדמה כלי עורות חיה
 שבים אבל כלי כתר הדין בכלל כלי חרש וכלי ישי
 להן טהרה במקוה חוץ מכלי חרש וכלי שכוכת והמטמא
 במים יוצא יכול אפלו מים שאובין תל אף מעין
 ובוד מקוה מים יה טהור עץ שיהיה מקוה טהור שיש בו
 ארבעים קאה יכול יטמא אבר אבר תל וצא ישי
 וטהר מה ביאת השמש כולו כאחת אפ ביאתו בשמש

כיצד שפסמא באויר התנוד ופת בתנוד מהו שיהא
 התנוד ראשון והפת שניה או תהא הפת ראשונה והתנוד
 כמין דקמלי טומאה הוא ועל דבר זה אמרו עתידה
 תורה שתשתפח מישור לכלמוך שהטמאות והטהרות
 הייף גופי תורה זכה כה אמר יי צפאות של נא
 את הפהנים תורה לאמר הי ישא איש בשר קדש בכנף
 בגדו וכגע בכנפו ל הלחם ול הנזיר ול הייף ול השמץ
 ול כל מאכל היקדש ויעכו הפהנים ויאמרו לא ויאמר
 חגי אם יגע טמא נפש בכל לה היטמא ויעכו הפהנים
 ויאמרו יטמא של נא את הפה תורה לימך על
 דיוט טמאות וטהרות שהי תקראי תורה ממש לפי
 שהי ממדקיך את האדם לשכינה דאמר מר טהרה
 מביאה לידי רוח הקודש הי ישא איש בשר קדש
 בשר קדש האמור כאן הוא בשר שרץ לא טריביר
 הלה בלשון נקויה וכך זה שאמר היקדש ענינו
 היטמא כרא סך תקדש המלאה הזרע ואומל תגע
 בו כי קדשתו ^{דבא אשתבוש פהט ושמוס אמ לא אשתבוש פהט} רב אמ אשתבוש פהט רביעי בקדש
 בעא מטהו ואמרו לו טהור שהרי כנפ ראשון ולחם שכי
 ונזיר שלישי בעא מטהו נזיר שנגע בייך ושמן ובכל
 מאכל היטמא או לא ואמרו לו לאו והלכתא דשלישי
 עושה רביעי בקדש הא אשתבוש פהט ושמוס
 אמר לא אשתבוש פהט חמישי בקדש בעא מטהו ואמרו
 ליה טהור בשלמא לרב הינו דכתבי ארבעה כנפ
 ולחם ונזיר וייך ושמן וכל מאכל לא לשמוס חמישי ר
 מנא ליה אמר לך מי כה וכגע בכנפו בכנפו ולחם באוכל
 ונזיר בלחם הוו ליה ארבעה כנפ אוכל לחם נזיר החמישי
 בייך ושמך בייך כל מאכל טהור שאיך חמישי בקדש
 תא שמע ויאמר חגי אם נגע טמא נפש בכל לה היטמא
 ויעכו הפהנים ויאמרו יטמא בשלמא לשמוס
 מודהכא לא אשתבוש דרביעי בקדש בעא מטהו ואמרו
 לו טמא מומאי התם נמי לא אשתבוש החמישי בקדש
 בעא מטהו ואמרו לו טהור מה בייך שרץ למת
 שהכנפ שנגע בשר נעשה ראשון אבל הנוגע במת נעשה
 אב ואוכל ראשון ולחם שני ונזיר שלישי אם נגע נזיר

זה ציץ ושמן ובכל מאכל נעשה רביעי ורביעי בקדש
 טמא לא לרב ממי שנה הכא דלא אשתבוש ומאי
 שנה התם דאשתבוש אמר רב כחמי אמר רבא בר אבהו
 בקראי היין בטומאת מת ולא היו בקראי בטומאת שרץ
 דאבינא אמר בטומאת מת נמי לא פקיעי התם רביעי
 הכא שלישי ונגע בכנפו ממש ולא במה שנגע בכנפו
 תא שמע דיעחגי ויאמר כן העם הזה וכך הגוי הזה
 לפט טמא וכך כל מעשה ידיהם אשר יקריבו שם טמא
 הוא בשלמא לרב הינו דכה טמא לא לשמוס אמר
 טמא אתמוהי קא מתמה והא וכל מעשה ידיהם אשר
 יקריבו טמא כה קשיא אמר מר זוטרא וא
 רב אשי מתוך שקלקלו מעשיהם העלה עליהם הכתוב
 כלא הקריבו בטומאה והלא הדברים קל וחומר
 ומה אם הכה ובזמן שבית המקדש קיים משתבשי
 הוו בהלכות טומאה וטהרה בגולה עאלו ישוטטו
 לבקש את דבר ניי ולא ימצאו אותנו תשברו
 יכול ישברנו ודאי ודרי הוא בצב וכלי חרש אשר
 יגע בו הצב ישבר יכול ישברנו ודאי תל אותו אותו
 אתה שובר איך אתה שובר כלי חרש שלצב קל וחומר
 מה אם הנוגע בצב החמור אינו טעון שצירה הנוגע
 בשרץ הקל אינו דין שלא יטעון שצירה אם כן למד
 נאמי ואותו תשברו מלמ שאיך לו טהרה לא שצירה
 שאם רצה לטהרו שוברו דא ואותו תשברו
 אותו אתה שובר לטהרתו איך אתה שובר אוכלי לטהרת
 כל אשר בתוכו יטמא שומע את אפ הפלים
 יהו מיטמאי באויר כלי חרס ואיך הפלים מיטמאי
 מאויר כלי חרס שכל ראשון לטומאה אינו מטמא
 לא אדם ולא כלים לא אוכלי ומשקין בלבדי וזה
 הכלל כל שהוא אב הטמאה מטמא אדם וכלים
 וכל שמיטמא אדם וכלים הוא אב הטומאה זהו
 דין תורה יכול אפ אוכלי בהמה יהו מיטמאי
 באויר כלי חרס תל האוכל אשר יאכל האכל חמיוחך
 לאדם מיטמאי באויר כלי חרס או יכול שאני
 מוציא את אוכלי בהמה שחושב עליהם לאוכלי

כיצד חזית שהיא נתונה באויר ומיה למעלה
 מן התנור השרץ באבות האוכלי והמשתקי
 טהורי כל אשר בתוכו יטמא לא מר
 שבתוך תוכו כיצד חזית שהיא נתונה בתנור ומיה
 למעלה מן התנור השרץ בתנור האוכלי והמשתקי
 שבתוך טהורי יכול אע"פ תקובה תל כל
 אשר בתוכו יטמא וכמה הוא שיעורו שלנקב צבלי
 חרס צכונק משקה ובכלי שטף במוציא זתים
 הואיל ונקובה היא טומאה יוצאה וככנסב ואיכה
 מצלת מפא אמרו כוורת לתורה ופקוקה בקש
 ומשולשלת לתנור לאויר התנור והשרץ בתוכה
 התנור טמא השרץ בתנור אוכלי שבתוכה טמא
 ו איעזר אומ מצלת אמר ו איעזר אומ אם
 היכל במת התמור לא תציל בכלי חרס הקל אמרו
 לו אם היכלה במת התמור שכן חולקין אוהלי תציל
 בכלי חרס הקל שאין חולקין כלי חרס כל אשר
 בתוכו יטמא אינו אומ טמא לא יטמא לטמא
 אחרים כדברי עקיבה ותנן ביוס דרט ו
 עקיבה וכלי חרס אשר יכול מהם ל תוכו כל אשר
 בתוכו יטמא אינו אומ טמא לא יטמא לטמא את
 אחרים לימד על הכפר השני שטמא את השלישי
 אמר יהושע מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן
 בן זכאי שהיית אומ עתוד דור האחרון לטהר את
 הכפר השלישי שאין לו מקרא מן התורה והדין עקיבה
 תלמידך הביא מקרא מן התורה שהוא טמא שנ כל
 אשר בתוכו יטמא הא כיצד הכלי ראשון והאוכל
 שבתוכו שט והוא מטמא את השלישי הט מלי
 לעט תרומה השט עושה שלישי אבל בחולי אין
 שט עושה שלישי דתבו רבנן הראשון
 שבחולי טמא ומטמא השט פסול ולא מטמא
 ואין השט עושה שלישי בחולי לעולם ומט
 שהשט בחולי פסול שנ כל אשר בתו יט השרץ אב
 והכלי ראשון והאוכל שבכלי שני והאמר עקיבה
 לטמא אחרים חט מילי לתרומה שהראשון והשני

שבתרומה טמא ומטמא והשלישי פסול ולא מטמא
 ואין שלישי עושה רביש בתרומה לעולם ומט
 שהשלישי שבתרומה פסול שהרי טבול יוס שט
 לטומאה הוא ופסול אוכל תרומה שנגע בה ועשו
 אותן שלישי שנ ובא השם וטהר ואחר וכלי הא
 קודם לבא לא יאכל הראשון והשט והשלישי
 שבקודם טמא ומטמא והרביעי פסול ואינו מ
 מטמא ואין הרביעי עושה חמישי בקודם לטהר
 ומט לרביעי בקדש שהוא פסול בקודם וחומו
 ומה מחוקר כמורים שהוא מותר בתרומה אסור
 בקדש עד שיביא כפרתו דלת וכפר עליה וטהרה -
 השלישי שהוא פסול בתרומה אינו דין שיעשה רביעי
 בקדש נמצאת אומ שאין בחולי לא ראשון ושני ובתרומו
 ראשון ושני ושלישי ובקדש ראשון ושני ושלישי ורביעי
 ואין שם חמישי לעולם בדא באוכלי אבל המשתקי
 אין מושך להל לא ראשון ולא שני ולא שלישי ולא רביעי
 ולא חמישי לא משקי תחלה לעולם כיצד נגע
 יוס בשרץ ודבש ביין ומים בדבש וחלב במים ושמן
 בחלב ויין בשמן ושמן בדבש אכלו אלף כול תחלה
 לעולם אין לנו משקי תחלה לעולם ויש לנו
 משקה שלישי ורביעי והוא טבול יוס שנגע במשקה
 תרומה עשא שלישי ואם נגע במשקה קודם לטהר
 אותו רביעי ואין לנו כיוצא בו כל אשר בתו
 יטמא מפא אמרו שרץ שירד לאויר התנור ופת
 בתנור חמת שנייה ויש אומרים חמת ראשונה ויש
 שהתנור כפף דמלי טומאה הוא ופאלו נטמאן בשרץ
 עממו וחכ אומרים השרץ טומא את התנור
 והתנור טמא את חמת ונמצאת חמת שניה לטומאה
 הינו דתנו רבנן כשנכנסו רבותינו לפרס ביצ
 אמרו עתודה שתשתכח מישל שנ הנה ימים באינה
 ע והשלחתו רעב בארץ וג ונעו מים עד ים ומצפון עו
 אפסי ארץ ישוטטו לבקש את דבר ש ולא ימצאו
 עתידה אשה שתתקל כפר שלתרומה ותתקד על דבר
 כנקיות ובתרמדת לידע אם ראשונה היא אם שני

שט לעולם לאכל המשקי תחלה

אדבה את שמלך לבבל בהן את הטיט ולכבד
 בהן את הכלים שהן תלושי מן הקרקע ומעניא
 את שצדודות ושביחין ושבעמדות שאינן תלושי
 מן הקרקע או יכול אפלו חיטב לצדודות
 שיהיו ומעדות יהו מכשירין תל אשר ישותה אין
 ליטא שמלך לשתיה' ומען אם חיטב להדיח
 בהן עניס או אכניס תל מים' הא למדת שאין המשקין
 מכשירין עד שיהיו תלושי מן הקרקע ופנים שאין
 מכשירין עד שיתלשו כן אין מטמאין עד שיתלשו
 דא וכל משקה יטמא מלמד שהמשקין מטמאין
 את הכלים דברי ר' יהודה' ר' יוסי אומ' אין טומאת
 משקים לכלים מן התורה לא מדברי קופרים' אמר
 ר' יהושע בן קדחה אמרתו לו לר' יהודה מפני מה אכו
 רואין את דברי ר' יוסי ביד שמעון אין טומאת משקין
 לכלים מן התורה לא מדברי קופרים שאין טומאה מן
 התורה עולה על ידי טומאתה בו ביום' ר' אומר
 תדע שאין טומאת משקין לכלים מן התורה אלא
 מדברי קופרים שאין טומאה מן התורה מטמא כלי
 שטף מאחוריו שאין תוכו טמא וכלים שנשמאו
 במשקין מאחוריהן תוכן טהור' אם כן למה נאמר
 משקה בכל כלי יטמא מלמד שהכלים מטמאין
 את המשקה' ר' אעזר אומ' אין טומאה למשקין
 כל עיקר' תדע לך שהדי העיד יוקיץ ויעזר איש
 צדיה על משקה בית מטבחיה דאכנ' דכיי' אמרו
 לו הדי הוא אומ' וכל משקה אשר ישותה בכל כלי
 יטמא' מלמ' שיש טומאה למשקין' ומשקה בית
 מטבחיה בלבד הן שיעאו מכלל המשקין שלא
 יכשירו ושלא יטמאו' ושאר משקין שבעולם מטמאין
 ומכשירין ומטמאין' וכל אשר יכל מנבל
 עליו יטמא' צמי הוא מדבר אם במיתתה הדי מיתתה
 אמורה' ואם באבר מן החי הדי אבר מן החי אמור
 לכמבלה' הא אינו מדבר לא באבר מן המת'
 מבלתם לא מן העצמות ולא מן השניים ולא מן
 הצדדים ולא מן השיעור שלהן צמי שפירשו'

יטמא תנור' אם שלם טמא ואם חיתכו הדי הוא טהור'
 מבא' אמרו תנור' שנטמא פיצו מטהרין אורכו
 חולקו לשלשה וגדלו' את הטמלה עד שיהא בארץ
 וכף הלכה' חולקו לשנים אחד גדול ואחד קטן
 הגדול טמא והקטן טהור' חולקו לשלשה ואחד גדול
 פשנים הגדול טמא ושנים הקטנים טהור' חולקו
 לשנים והן שווין טמאין מפני שאי אפשר'
 יטמא תנור' אם שלם טמא ואם חיתכו הדי הוא
 טהור' מבא' אמרו חילקו חליות חליות לרחבו
 פחות מארבעה טפחים טהור' מירחו צאיט טמא
 מקבל טומאה משיסיקנו כדי לאפות בו קופגט'
 הרחיק ממנו את הטמלה ונתן חול או צדוד בנתיים
 בזה אמרו הנדה והטהורה אופות בו והוא טהור'
 יטמא תנור' אם שלם טמא ואם חיתכו טהור'
 מבא' אמרו תנור שבא מחותך מבית האומ' עשה
 לו לימודים כותב עליו והוא טהור' קילק את הלימודים
 טהור החזיר לו טהור' מירחו צאיט מקבל טומאה
 ואינו צריך להסיקו שכבר הוסק' חיתכו
 חליות ונתן חול צי' חליה לחליה ומירחו מברוח
 ר' איעזר מטהר וחפ מטמאין' זה תנור שלעכנאי
 יודת הערביים שהוא חומר בחדש ולח צאיט אם
 הטיט יכול לעמוד במע עצמו טמא ואם לאו טהור'
 זהו תנורו שלב' דיטאוי' תנו רבנן
 מאי תנורו שלעכנאי אמר ר' יהודה אמ' שמואל
 שהקיפוהו דברים כעכנאי וטימאוהו' תאנא
 אותו היום השיב ר' איעזר כל תשובות שבעולם
 ולא השגיחו עליו אמ' אם הלכה כמותי חרוב זה
 יוכיחי בעקר החרוב ממקומו וכלך ארבע אמות
 וחרז וישב במקומו אמרו לו אין מביאין ראיה
 מן החרוב' אמת המים תוכיח' חזרו המים לאחוריהן
 אמרו לו אין מביאין ראיה מאמת המים' כתלי
 בית המדרש יוכיחו' נלו כתלי בית המדרש ונתן שו
 ליפול' גער בהך' יהושע ואמ' להם תלמידי חכ'
 נוצחין זה את זה ואתם מה לכם' לא נפלו בשביל

גרמא אחרי'
 נעדר חרוב ממקומו
 יואה אמה יאמרו לה
 ת מואות אמה
 צאצא מיעוט
 טיף זהה דף עא
 נעמד א'
 עי' שם תמוז
 טעם נבן יות
 ממה שפגט

אדם תל אוכל אוכל יטמא ^{החיות} מפני אחרת
מפ האדם ומפ הצהמה ומפ החנה ומפ העופ ומפ כל
העופ הטמא והחלב בפנים ושאר כל יסודות
הטרה ושמדת עין ופסלות וי יהודה אומ חוץ
מקרישי טרה והרגילה ונח החלב וי שמע
אומ חוץ מפ העטיות וי יוקי אומ חוץ מפ
הבלוקין הרי או צריפט מחשבה והפטר
אוכל יטמא יכול כל אוכל תל אשר יאכל פוט
לאוכל קרוח מפני אמרו אוכלין שנפסלו מאכילת
אדם כגון שנפסלו וקרוח אינן מקבלין טומאה
דא אוכל יטמא מלמ שהוא מטמא בכל שהוא
יכול יטמא אפ לאחרים בכל שהוא תל אשר יאכל
הא אינו מטמא לאחרים לא בצביעה דין תורה
איך אוכל מטמא אוכל ולא משקה מטמא משקה
תל יטמא הוא טמא ואינו עושה כיוצא בו וזה
שאמרנו אוכל מטמא חברו וחברו את חברו
המאכל והמשקה הן תחלה לעולם הכל מדברי
קופרים הא לכדת שהאוכלין והמשקה מטמאין
אם נבעה בהן טומאה דין תורה ואין מטמאין לאחרים
לא מדברי קופרים ואין אוכל מטמא כלי לעולם
לא מדברי תורה ולא מדברי קופרים אבל המשקה
מטמאין הכלים אם נבעו בהן מדברי קופרים
מאי שנא דאוכלים אין מטמאין כלים אוכלין ולא
עלולין לאב הטומאה לא גזרו בהן רבנן משקה
דעלולין לאב הטומאה משום משקה האב גזרו
בהן רבנן ואין אוכל מטמא אדם ולא משקה
מטמא אדם דין תורה אבל מדברי קופרים אם
אכל אדם אוכלין טמאין או שתה משקה טמאין
נפקלה גוייתו והדי הוא כשע לטומאה והוא שישתה
רביעית ויאכל חצי פרס אשר יאכל
יכול אפ הדלעת שנפלה לאויר התנור ולא הוכשרה
תהא טמאה תל אשר יבא עליו מים יטמא הא
למדת שאין אוכל מקבל טומאה עד שיוכשר
אחר שנתלש איך לי מכשיר לא מים

מפ הטל והיין והשמץ והדם והדבש והחלב תל
וכל משקה או וכל משקה יכול מי תותים ומי
דמונים ושאר כל מי פירות תל מים מה מים
שאיך להם שם לווי אפ אי ארבה הטל והיין והשמץ
והדם והדבש והחלב שאין להם שום לווי ומוציא מי
תותים ומי דמונים ושאר כל מי פירות שיש להם
לווי תנו רבנן מפ לדם שהוא משקה
שכ ודם חללים ישתה מפ ליי שהוא משקה
שכ ודם עינב תשתה חמר מפ לדבש שהוא
משקה שכ משתה שמנים מפ לחלב שהוא
משקה שכ ותפתח את נאד החלב ותשקהו מפ
לטל שהוא משקה שכ וימץ טל מפ הגזה מלח
הקפל מים מפ לדמעת העין שהוא משקה
שכ ותשקהו בדמעות שליש מפ למי האפ
שהוא משקה שכ ועפעפיו יסלו מים הדי אלו
תולדות המים דתנן תולדות למים היוצא מפ העין
האוצר ומפ החוטם ומפ הפה תנא וכל משקה זה
היין אשר ישתה זה הדם וזהא מנחל בדרך ישתה
על כף ידים ראש דברי ר' יהודה וי אעזר את אשר
ישתה כרס למשקה קרוח שאין מטמא ולא מכשיר
כמאכל אבל אם נטמא המאכל הדי הוא בטומאתו
עד שיפסל מלאכול הכלב והמשקה שנטמא הדיה
בטומאתה לעולם ואפלו קרוח שאין משקה יוצא מדי
הכלב לעולם ואין לאוכלין טמאין ולא למשקה
טמאין טהרה לעולם לא המים בלבד שאם נטמא
מטבילין במי מקה והן טהורין כיעד עושה כותב
בכלי אפלו בכלי שראש צר בזוטר ומטבילין במי מקה
עד שיטוקו המים עליה ומעלה והן טהורין
וכל משקה יכול אפלו הן בצורות שיחין ומעורות
והן מכשירין תל בכלי יטמא אין לישא שמות
בכלים לשתייה ומפן אם מילך לגבל בה את הטיט
ולכבס בה את הכלים תל בכלי יטמא או בכלי יטמא
יכול אפלו הן בצורות שיחין ומעורות והן מכשירין תל
כלי מה כלי מיוחד שהוא תלוש מפ הקרקע אפ אב

ומדות פרישות שלח עליו רבץ יוחנן בן זכאי
 לבדקו הלכו ומצאוהו שנתן שנתן על גבי פיריים
 ונתנו בתוך מקמה של גרדיסי אמרו לו מה אתה
 עושה אמר להם כהן גדול אני ותרומה טהורה
 אני אוכל אמרו לו וכי פיריים זו טהורה או
 טמאה אמר להם וכי יש לנו בתורה על הכיירים
 טמאה והלא לא אמרה תורה לא על התנור
 שהוא טמא שנ' וכלי חרש אמרו לו כשם שאמרה
 תורה על התנור שהוא טמא כך אמרה על הכירים
 שהוא טמא שנ' תנור ופיריים יותח' אמרו לו אם
 כך היתה עושה לא ראית טהרה ממנה
 אך מעש' ובור מקוה מים יהיה טהור' תכו
 רבבן מקוה מים יכול אפלו מילא על כתפו ועשה
 מקוה כתחלה יהיה טהור תל' מעש' מה מעש' ביד
 שמים אף מקוה ביד שמים או מה מעש' שאין
 בו תפוסת ידי אדם אף מקוה שאין בו תפוסת
 ידי אדם יצא המניח קנקנים בדאש הגג לנגב
 ונתמלאו מים והשיקף למקוה יכול יהו פקולין
 תל' בור או בור יכול אפלו מילא בכתף כבוד
 של פנינה יהא טהור תל' מעש' מה מעש' שעיקרו
 בקרקע ומן הקרקע אף מקוה שעיקרו בקרקע
 ומן הקרקע נמצאת אומ' מקוה שאובה פקולה
 ולא עור לא מקוה כשרה שהיא כחותה מארבעים
 סאה קאה אם נפלו לתוכה שלשת לוגים מים שאובין
 פקולה או יכול אפלו המשיכין לתופה יהו פקולין
 הא תנן כל מקוה שמצאוהו חסר משלימין לו את
 שיטורו כיצד משלימין שואב ושופך מבחוץ והן
 נמשכין ויורדין למקוה וכשרין ותנו רבבן
 שאובה שהמשיכוהו כשרה והוא שיהיה רובה
 אינו שאוב אך מעש' ובור מין מים יכול
 מה מעש' מטהר בכל שהוא אף מקוה וטהר בכל
 שהוא תל' אך מעש' מטהר בכל שהוא והמקוה
 בארבעים סאה יכול מה מעש' מטהר בכל שהוא
 בזוחלין אף מקוה יטהר בזוחלין תל' אך המעש' מטהר

בזוחלין והמקוה באשבור' ומעש' שהמעש' מטהר א'
 את המקוה תל' מעש' מקוה מים יה' טהור איך לי לא
 מעש' את המקוה מעש' מקוה את המקוה מקוה
 את הבור בור את הבור בור את המקוה מעש' תל'
 מעש' יה' טהור ומקוה מים יה' טהור' מכאן אמרו
 מטהרין את המקוה העליון מן התחתון והתחתון
 מן העליון ממשיכין מזו לזו עד שישימו שיעור
 אפלו בהשקף מקוה מים לא מקוה כל המשקף
 כולן שאם נפלו למקוה פקלוהו בשני מראה אבר
 המים אפלו מן צבע אינן פוקלין לא בשלשת לוגין
 לא בשני מראה תנו רבבן על הארץ תשפכנו
 כמים מה מים פטורין מלפסות אף דם פטור מלפסותו
 אמר ליה יעקב מויעה לדבא קימא לך חיה בכלל
 בהמה לקימא ואימא נמי בהמה בכלל חיה לכפוי
 אמר ליה עלך אמר קרא על הארץ תשפ כמים מה
 מים לא בעו פקוי אף הא"י נמי לא בעו פקוי
 אמר ליה לא מעתה יטבילו אמר ליה אמר קרא אך מעש'
 ובור מין יה' טהור' ה"נ איך מויעה אחרת לא
 ואימא ה"נ מלי למעוטי שאר משקוף דלא איקרו
 עים אבל דם דאיקרי מים לא אמר ליה הכי נמי תרי
 מעוטי פתיבי מעש' מקוה מים ואימא איך ואיך
 למעוטי שאר משקוף חד למעוטי זוחלין וחד למעט
 מכונקין אמר ליה תלתה מעוטי פתיבי מעש' מקוה
 מים בור מים אישתוק אמר ליה ההוא מויעה
 לך אבון להיכו טהנא הוא דכ"ת ויקחו לי תרומה
 כי קצריה למשה היבא טבל וכי תימא במים
 טבל והא לך מי מדד בשעלו מים אמר ליה בנורא
 טבל דכ"ת כי הנה נ' באש יבוא אמר ליה ומי קלקא
 טבילונא בנורא אמר ליה איך עיקר טבילונא לא באש
 דכ"ת כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר'
 מכאן אמרו הוי שקד ללמוד מה שתשיג ארץ
 אפיקורוס ונגיע בנבלתם יטמא הלל
 אומ' אפלו הן בתוך המעט הן מטמאין גזירות אומ'
 מה המקוה מעלה את הטמאים מטומאתם כך

55

כבודו של יהושע ולא זקנו בשביל כבודו של רבי
 אישור' אמר אם הלכה כמותי מן השמים יפיהו
 יצתה בות קול ואמרה להם מת לכם אצל ר' אישור
 הגדול שהלכה כמותו בכל מקום עמד ר' יהושע
 על רגליו ואמר לא בשמים היא אמר ר' ירמיה נצרך
 נתינה לנו מהר קיני וכתבת בה אחרי רבים להטות קול
 אשכחיה ר' טרף לאהו אמר ליה מאי קא
 אמר קודשא בריך הוא בהאיי שעתא אמר ליה
 אחיך ואמר נצחוני בני מיד הביאו כל אהרות
 ר' אישור ושרפוס ובידכוהו אמרו מי ילך וידיעו
 אמר ר' עקיבה את אף שמא ילך אדם שאינו הגון
 ונמצא מחריב את העולם כולו הלך לבס שחורים
 ונתעטף שחורים וחלץ מנעליו ונשמת וישב לפניו
 בארבע אמות אמר לו ר' עקיבה מה יום מיומתי
 אמר לו כמדומה את שחביריך בך לך ממך אף הוא
 חלץ מנעליו וזלגו דמעיו ונשמת וישב על גבי קרקע
 אותו היום לקה שלישי בחטים שלישי בצתים ויחצה
 בשעורים יש אומר אף צרף שבוד אשה תפח' תנא
 אך גדול היה באותו היום שבידכו את ר' אישור
 מקום שנתן שטו בו ר' אישור מיד נשרף
 ובעשה ברב גמליא והזקנים שהיו באים
 ועמד עליו נחשול שבים לטבעו אמר יודע את שאני
 זה לא בשביל צד הורקנוק עמד על רגליו ואמר רבו
 של עולם גלוי וידוע למתן שלא לטבוי עשיתי ולא
 לכבוד בית אבא עשיתי לא לכבודך עשיתי שלא
 ידבו המחלקות בישראל עמד היום מזעפון
 אקרא שלום דביתו דר' אישור אחתה דרב גמליא
 הוה כל יומא לא הוה שבקא ליה למוסל אפיה
 יומא חד ריש ירחא הוה חתא עטא וקרא ארשא
 צבא דהאודנא ריש ירחא הוה לא נפיל אפיה עו
 דאתא אשכחיה נפיל אפיה אמרא ליה קטלניה
 לאודי אפיה שמעו קל שיפורי דשכבא מבי דרב
 גמליא ליה מנא לך אמרא ליה מקובלת את
 מבית אבי אבא כל השערים נעלו חוץ משער אונא

הוא כנוי לחרס
 בלשון פקיה
 וראייה לדבר
 שחלץ מנעליו
 ולא מכודה לאו
 חולץ ויש ספר
 שהיה צדק וקרע בגדיו
 וכן גרסת רש"י
 והא נמי ראייה היא
 שלא היה מכודה קום
 בלבד שהוה אינו צריך
 קדישה נסח מניינו בשלה
 מרדכי כנותת שלא היו
 חזקים לבטא אכלו ללמוד
 תורה שהיו
 אמרו מכודה
 שונה ושונה
 לו מוחרם
 לא שונה
 ולא שונה לו

עב

התורה את למה
 צרכה ולר' אישור
 הדי לא חייב אא"ה
 כדו בלבד שמנתי
 על כבוד הרב כמו
 שמניין בעקביה
 מתלכלל ויש לומר
 סביון שלא דעה
 לחזור ואמר חרוב
 ואמר המים ופתלי
 בית חמדרש ומ
 חסמים ופוחו מוחזי
 למי באמריה
 שהיה מוחזיק במתוקב
 יומא סודי ולפניך
 צדקו
 שם דר' עב עמוד א

מאי כבודו של ר' אישור שערדונו עליו ישי
 הדיה ולבנות צבנו ובמדו אם יכול הטיט לעמוד
 בלע עצמו הדי הוא פתור וטמא ואם לאו אינו
 וטהור תנור' שומע את צד חדש ביי ישי ודי
 הוא טמא כלי חדש וטימא תנור מה כלי חדש מה
 משתגמר מלאכתו באור אף תנור משתגמר
 מלאכתו באור או מה כלי חדש כשמו אף תנור
 כשמו תנור שלא הוקף שמו תנור תל אך מאימתי
 מקבל טומאה משויסקנו כדי לאפות בו קופגני ר'
 יהודה אומי משויסקי החדש כדי לאפות ביי קופגני
 יותץ טמאים הם את שיש לו נתיצה יש לו
 טומאה ואת שאין לו נתיצה איך לו טומאה פרט
 לתנור שלאבץ ושלמתכת מכאן אמרו תנור שלאבץ
 ושלמתכת טהור וטמא משום כלי מתכות ואם חיבדו
 לקרקע הדי הוא מקרקע וטהור עקב נפגם נקדק ועל
 לו טפילה או מוסף שלטיט טמא כמה יהא בנקב כדי
 שיוצא בו האור וכן בכירה כירה שלאבץ ושלמתכת
 טהורה וטמאה משום כלי מתכות מקצה נפגמה
 עדיקה ועשה לה טמאים פגמא מריחה
 בטיט מצמנים או מבחוח טהורה יותץ טמאים הם
 את שיש לו נתיצה יש לו טומאה ואת שאין לו נתיצה
 איך לו טומאה מכאן אמרו האבן ערה ירה שוקת
 עליה ועל הכוכח טמאה מפני שיש לה נתיצה עליה
 ועל האבץ גליה ועל הקלע עליה ועל הכותל טהורה
 מפני שאין לו נתיצה יותץ יכול יתצנו ודאי
 תל וטמאים יהיו מצייט אתה בטמאת אם כן למטה
 נאה יותץ שאם רצה לטהרו כותצו יהיו לכם
 כל שהוא לצרכים לדבות כל ידות הפלים ומקילה
 שלה מוטא אמרו האבץ היוצא מן התנור טמא
 ומן הכירה שלש אנבעות חיבור היוצא מן הכופה
 עשאו לאפיה שיטורו כתנור עשאו לביטול שיטורו
 בכירה או יכול טאט מוציא ותג מפשיטור תל
 הם וטמאים יהיו לכם כדי צרכים תנו רבנן
 מעשה באחד מבית רמא שנהג כלקול בעצמו

ומה

יותן מים' או יכול אכלו נבלו עליהן משקין שלא
 לדעת יהו מוכשרין תל' יותן' ותנא דבי ר' שמעל
 ביה יותן וקרי יותן' יותן דומיא דיתן מה יתן לרצונו
 אפי' יותן לרצונו' מכאן אמרו הטומא פירותיו במים
 מפי הגנבים אינן צבי יותן' כועשה צאנשי
 ודושלם שטמונו דבילתא במים משנ' הקקרי' ולידו
 להם חכמים' הנותן פירותיו לשיבולת הנהדר
 להציא אינן צבי יותן' והמוליך חיטין לטחון וידו
 עליהן גשמים אם שמח צבי יותן' ו' יהודה אומר אי
 אפשר שלא לשמוח לא אם עמד' היו זתו נותן
 בגג וידו עליהן גשמים אם שמח צבי יותן' ו'
 יהודה אומ' אי אפשר שלא לשמוח לא אם פקק את
 הצנור או אם חלחל לתוכו' החמדים שהיו עובדי
 בנהר ונפלו שקיקין אם שמחו צבי יותן' ו' יהודה
 אי אפשר שלא לשמוח לא אם הפכו' פירות שנפלו
 לתוך המים פשט מישחיו ידיו טמאין ונלכל' ידיו
 טהורות ופירות טהורות' ואם חישב שידוחו ידיו
 ידיו טהורות ופירות צבי יותן' וכי יותן מים על
 זרע' איך לי לא צמח סנה' מים על גבי זרע' נתן
 זרע על גבי מים מנע' תל' טמא הוא' הוא טמא ואינו
 עושה פיוצא בוי' הא למדת שאין אופל מטמא חצירו
 מן התורה לא מוצרי סופרים' טמא הוא לבס'
 כל שהוא לצרכם לדבות ידות האופלי' מכאן אמרו
 יד המכיל טפח מכאן וטפח מכאן יד האשכול כל
 שהוא' עינב שלאשכול שריקנה ויד המכבד שלתורה
 ארבעה טפחים וקנה שלשיבולת שלשה טפחים ויד
 כל הנקצרה שלשה' ושאר דרכי להקצר ידיו
 ושריטתה כל שהוא' ומלעי שלעבליים' או יכול
 אעפ' שבקס' בגורן תל' הוא' ומה בין יד לשומר לא
 שהשומר מיטמא ומטמא ומצטרף' והיד מיטמא
 ואינו מצטרף' וכי ימות' הדין זו מיתה ודאי'
 מן הבהמה יש מן הבהמה מטמא ויש מן הבהמה
 שאינה מטמא' מר' לרפה שנשחטה' היא מטמאה
 במשא אין השרץ מטמא' לבס' להציא טהרה

טמאה שתטמא במשא' לאכלה' את שהיא
 ראויה לאכלה שהייתה מטהרתה ומיתתה מטמאה'
 את שאינה ראויה לאכלה' בין שהייתה צד מיתתה
 מטמאה ואינו זו בהמה טמאה' הנגע' באישה
 אבר נגע' בכבלתה לא בעצמות ולא בגודים ולא
 בקרעם ולא בטלפים' או יכול אכלו בשעת חיבור' תל'
 טמא' בכבלתה לא בקוליות סתומה' או יכול אעפ'
 נקובה תל' טמא' בכבלתה לא צאלל המפוזר'
 בכבלתה לדבות את העור' או יכול אחר הפטל תל'
 בכבלתה' מכאן אמרו המכשיל לשיח כדי אחיזה
 ולחמת כדי שיוציא את כל החזה הרי זה חיבור' יתר
 על זה אינו חיבור' בכבלתה לא בעור שעליו פזית
 צמר' או יכול שאע' מוציא את שכוגע בעור שפכר'
 הצמר מאחוריו טמא' וטמא עד הערב' הרי זה
 בטל אב לכל מגע טמאות בין קלות בין חמורות' שהוא
 טמא טמאה ערב חוץ מן המת שפירש בו הכתוב
 הנגע במת לכל נפש אדם וטמא שבעת ימים'
 והאכל מבבלתה' יכול תהא נבלת בהמה בגדים
 בבית הבליעה תל' נבלה וטל' לא יאכל לטמאה בה' את
 שאין לו טמאה לא אכילתה' יצאת נבלת בהמה
 שהיא מטמאה עד שואכלנה' יכול נבלת העוף
 וטמא מן הבלת ונבלת בהמה מקל וחומר תל' בה' בה
 אותה מיטמא בבית הבליעה ואין אותה מיטמא בכבלת
 בהמה בבית הבליעה' אם כן' למה נזמ' האוכל ליתן
 שיעור לטמאה מה האוכל כזית אפ' הנגע והנושא
 כזית' וכבב' יכול אפ' הצופה' תל' בגד' או בגד
 יכול בגד גדול לבן המיטמא בצב ומיטמא בנגעים'
 מנע גדול צבוע קטן לבן קטן צבוע עד שתהא מרבה
 להציא שביק שלקבכה ונגיבול' תל' בגד בגד ריבד'
 ומנע לעשות שאר כל הכלים כבגדים תל' טמא'
 יכול יטמא אדם וכלי חרש' תל' בגד' בגד הוא מטמא
 אינו מטמא לא אדם ולא כלי חרש' והנושא יכבב'
 אחד הנושא ואחד המקיש' הוא מטמא בגדים נמוצאת
 אומ' נבלה חלק מגמה' ממשאה' וכל השרץ

יכול את הטהורים מליטמא תל ונגע בנבלתם ויטמא
אכלו הן בתוך המים וכשיעלה טהור והוא שלא יגע
בהן פשיענה' גוסטרא שבתוך המקוה והוא
מליאה משקין ונפל שרץ לתוכה היא טמאה שאי
לה טהרה במקוה מפני שהוא כלי חרס ואין לו
טהרה לא שפירה' והמשקין שבתוכה טהורין למע
טהרי טהרו במקוה והוא שיהיו מים אבל שאר
משקין אין להן טהרה עולמית' וי יוקי הגלילי
אומ' ונגיע בנבלתם יטמא' במגע הן מטמאין
ואינן מטמאין במשא' הלא דין הוא אם אדם
שלא עשה דמה כבשרו אינו דין שיטמא במשא' תל ונגע
בנבלתם יטמא' במגע הן מטמאין אינן מטמאין
במשא' וי שקיבה אומ' ונגע בנבלתם יטמא' ו
לרבות כלי עצם' הלא דין הוא אם העץ שאביו
טהור' כלים הנעשים ממנו מקבלין טומאה' עצם
שאביו טמא אינו דין שיהיו כלים הנעשים ממנו
מקבלין טומאה' לא אם אמרת בעץ שהוא מפשיר
בבית מנוגע' ותאמר בעצם שאביו מפשיר בבית
מנוגע הואיל ואינו מפשיר בבית המנוגע לא יהו
כלים הנעשים ממנו מקבלין טומאה תל ונגע בנבלתם
יטמא' לרבות כלי עצם' וכו' ופל מנבלתם

יש מנבלתם שהיא מטמא ויש מנבלתם שאינה
מטמא פרט ליבישה שאינה יכולה להשרות'
על כל זרע' מה תל אשר יזרע' תנא דבי ר'
ישמעל אשר יזרע כדרך שזע אדם מוציאין כ'
לזריעות' חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים
בקליפתן' לימד על השומר שהוא מוטמא ומטמא
ומצטרף לאוכל כל זמן שהוא שומר' מפני אמרו
כל הקליפות מוטמאות ומטמאות ומצטרפות'
שרשי השום והבצלים והקפלוטות בזמן שהן לחין
והפטמה שלהן צרי לחה צי יבישה והעמוד שהוא
מכוון כנגד האוכל' עצם שיש עליו בשר מצטרף
עצם לבשר' כל אן וכיוצא בהן שומריהן' למיכך

מיטמאין ומטמאין ומצטרפין' ו' א אשר
יזרע טהור הוא' לימד על זרעים טמאים שנזרעו
שהן טהורים שנ' אשר יזרע טהור' ציין שנזרעו
טהורין' אן יכול אדם שלא ישרישו תל הוא'
וכי יכול מנבלתם על כל זרע טהור הוא' וכי יותן
מים על זרע' יש לי בעש' זה זרעים טמאים
וזרעים טהורים' מחוברין לקרקע ותלושין מן
הקרקע מתן בידי אדם ומתן בידי שמים אוכלי
אדם ואוכלי בהמה' יש לך לחלוק' אם אומר אתה
מחוברין למאין ותלושין טהורין' פאמתיך את הכל'
וכשאתה אומ' מחוברין טהורין ותלושין טהורין' טמאת
מקצת וטיהרתה מקצת' ואם אומ' אתה בידי
שמים טמאין ובידי אדם טהורין' טמאת את הכל'
וכשאתה אומ' בידי שמים טהורין ובידי אדם טמאין
טמאת מקצת וטיהרתה מקצת' אם אומ' אתה
אוכלי בהמה למאין ואוכלי אדם טהורין' טמאתה
את הכל' וכשאתה אומ' אוכלי בהמה טהורין ואוכלי
אדם טמאין' טמאת מקצת וטיהרתה מקצת' הא
אין מטמא לא אוכלי אדם תלושין ומוכשרין לזעת'
אבל הכשר חיבור אינו הכשר שנ' וכי יותן מים על
זרע' אין לך זרע שלא באו עליו מים בשעת צמיחתו'
לא טמא וכי יותן לא לאחר שנתלש'
וכי יותן מים על זרע ונפל מנג' עליו טמא' הרי זה
בא ללמד על השרץ שלא יטמא את הזרעים אלא
לאחר הכשר' ואחר השרץ ואחר שאר כל הטמאות
אין מטמאין את הזרעים עד שיוכשרו' אין
לי לא לאחר הכשר מים שנ' וכי יותן מים' ומעט לרבות
שאר שבעה משקין להכשר תל מים' מים אמורין
למעטין ומים אמורין למטל' מה מים אמורין למעטין
באשר יבא עליו מים עשה בהן שאר משקין כמים'
אפ מים אמורין למטל' נעשה בהן שאר משקין כמים'
אין לך משקין שהן מפשירין ומיטמאין ומטמאין לא
שבעה משקין האמורין למעטין בלבד ושאר כל משקין
טהורין ואין מקבלין טומאה ואין מפשירין' וכי

מרושים' ולא תלמנו את נפשותכם בכל השרץ
 הדומש על הארץ אגפ שאינו פורה ורובה' כי אני
 עי המעלה אתכם מארץ מצרים' על תנאי כך העליתי אתכם
 מגמל על מנת שותקבלו עליכם עול מצות שכל המורה
 בעול מצות מעודה ביציאת מצרים וכל הכומר בעול
 מצות ככופר ביציאת מצרים' אמ רבא יציאת
 מצד דכתב רחמנא גבי רבית וגבי משקלות וגבי ציצית
 למה לי' אמ רב ה' אמ הוא שהבחנו במצרים צי
 שלכפור וצי' טופה שאינה שלכפור' אני הוא שעתיך לפרע
 ממני שתולה מעותו ב' ביד גוי ומלכה אותך ברבית ומלוי
 שטומא משקלותיו במלח' אמ הוא שבחנו במצרים
 צי' טופה שלכפור וצי' טופה שאינה שלכפור' אני עתיד
 לפרע ממני שתולה קלא אילף בצבדו ואני תכלת הוא'
 רבינא איקלע לקורא דפרת' אמ ליה רב' חביבא
 יציאת מצרים דכתב רחמ' גבי טומאת שקצים ורמשים
 למה לי' אמ לו אמ הק' אמ הוא שהבחנו במצרים
 צי' טופה שלכפור וצי' טופה שאינה שלכפור ואני עתיד
 לפרע ממני שמעך דקדבי דגים טמאים בקדבי דגים טהורים
 ומודע לשרא' אמ ליה אנא הכי קאמינא לך מאי
 שני בכל דוכתא לית המוציא ומאי שני הכא דכרת
 המעלה' אמ לו אמ ה' אמלא לא העליתי את ישראל
 ממצ' לא בשביל מצוה זו דיי' להיות לכם לאהים'
 על כדחכם' והיותם קדושים' כשם שאני קדוש' ואתם
 תהיו קדושים' זאת תורת הבהמה והעוף'
 תכו רבבך וכי באיזו תורה שוותה בהמה לעוף
 והעוף לבהמה' בהמה מטמאה במגע ובמשא' עוף
 אינו מטמא במגע ובמשא' עוף מטמא בגדים אבית
 ה' בהמה מטמאה בגדים אבית הבלועה' לא באינו
 תורה שווה בהמה לעוף והעוף לבהמה' לא לומלך מה
 בהמה בשחי' אפי' עוף בשחי' או מה להל' ארוב שנים
 אפי' כפי' ברוב שנים' תל' זאת' ל' ליעזר אמר באינו
 תורה שוותה בהמה לעוף והעוף לבהמה' לא לומלך מה
 עוף הכשירו מש' הצואר אפי' עוף הכשירו מש' הצואר' או
 מה להל' ממול עורף אפי' ממול עורף' תל' ומלך

עי' ונעשה עקור' אמ ריש לקיש מאי דפתי
 לא יהיה כך עקר ועקיה ובהמותך' אומות לא
 יהיה כך עקר צדק שבבהמותך' אמ רב פפא לא
 ישתיך אדם מים על גבי כלי חרס ולא על גבי מקום
 קטנה דאמי רב' הני בני מודי דבבל מהדרי מוא לש
 עילפי' אמ אבי הולכך לא תקים ליה ידא לינוקא
 לא תשפויה אנפוי' תנא רבא שמעון ב' גמלי
 אומ' עמוד החוזר מביא את האדם לודי הדרוק'
 קילע החוזר מביא את האדם לודי ידוק' אמ רב חנא
 בר רב ה' אמ ריש לקיש' דם רובה' שחי' חובה'
 שכבת זרע רבה צרעות רבה' צואה רובה' הדחוק'
 רובה' מי רגלים רובה' ירקוק רובה' אמ רב
 יהודה אמ רב' לעולם ילמדו אדם ענינו שחרית
 וערבית כדי שלא יתרחק' ותנא ב' עזאי אומ'
 השכם ונא הערב ונא' כדי שלא יתרחק'
 הנצרך לימנות ואינו יכול לימנה' רב חקדא אמ
 יעמוד וישב יעמוד וישב' אמ ליה ר' זירא'
 תא ליתנא ונא לעסוק בחיי' דבדיאתא' הצריך
 לימנות ואינו נמנה' רב חקדא אמ יעמוד וילך
 ארבע אמות וישב' יעמוד וילך וישב' רב
 המנוכא אומ' ימשמש בצרורות באותו מקום'
 רב חנן מנהדרעא אמר יהסך לצדדי' ורבי
 אמר' יסוח דעתו לדבר אחר' אמ ליה רב אחא
 בר רבא דרבא לרב אשו כל שפ' שלא יפנה' אמ ליה
 יסוח דעתו מדברים אחרים' אמ ר' ירמיה
 ב' במדכותי אנא חזיתיה לההוא טיאה דקם ויתבי' וקם
 ויתבי' עד דספך כי קרדא' דא' ל' תשקצו את
 נפשו' שלא יאכל דברים המגעילי' ושלא יאכל
 דברים המגעילי' את הנפש ולא יאכל על גבי
 כלים מגואלי' דאמי מר' חאי' מ' דשתי' בקרנא
 דאומנא קאעבר מעוס' ל' תשקצו את נפשותיכם'
 כי אני עי' אהיכם והתקדשתם' זו קדושת
 מצות' כי קדוש אני' כשם שאני קדוש כך אתם
 תהיו קדושים' כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פ'

הסורג על הארץ זה שמורה ודושה על הארץ כגון חולד וצב
 ונחשים ושקדצים ונרל חמשות ודומה לה' לא יאכל
 לחיב את המאכל כאוכל או לא יאכל אינו לא לארץ
 צהייה תל לא תאכלום הא כיצד באיכלה הן אקורין ובהייה
 הן מותרין הא מה את מקיים לא יאכל לחיב את המאכל
 כאוכל ויא וכל השרץ לחיב את היתושין
 שצבליקין ואת הזיקין שבעדשים ואת התולעים שבעפרים
 ושצבוגרות ודע מלי דאכלוג בתבוס אבל אתלוע
 במחזור אקור דקומא לך כשמוא דאמי שמוא קישור
 שהתליעה בארץ אקורה משום שרץ השרץ על הארץ
 כל הולך תנו רבנן על גחון זה נחש כל הולך
 לרבות את השלשול ואת הדומה לשלשול על
 ארבע זה עקרב כל הולך לרבות את התפושית ואת
 הדומה לחפושית מרבה רגלים זה נדל עד
 כל מרבה רגלים לרבות את הדומה ואת הדומה
 לדומה לכל השרץ השרץ על הארץ להביא תולעת
 הכירות שפידטה לארץ אבל קודם שתפדוש אוכל
 הפרי בתולעת שבו והוא שהתליעה אחר שנקרה
 אבל אם התליעה והיא מחוברת לקרקע הרי היא בכלל
 השרץ השרץ על הארץ ואם שהה הפרי אחר
 שנקר שנים עשר חדש מותר לאכלו שאין תולעת
 שבו מתקיימת שנים עשר חדש אמר רב חנינא
 כל שאין בו ענש אין מתקיים שנים עשר חדש
 אמר רב פפא שמע מינה מדרב חנינא הא דאמי שמוא
 קישור שהתליעה בארץ אקורה משום שורץ על
 הארץ הני תמרא דבדא לבתר תרי קר שתא שתא
 אמר רב לית בקא בת יומיה ולא דיבא בת שנתיה
 לא תאכלום יכול יאכלום לקטנים תל לא
 יאכלו למנה כי שקץ הם שהן משקצין את הנפש
 ואני מזהיר אתכם א תשקצו את נשותיכם אל
 תגרמט לנשותיכם שיבואו לידי שקוצ' בכל השרץ
 השרץ על הארץ לרבות שרץ המים ואיזה
 זה כל שאינו בצורת דגים כגון הדלפיט והצפודע
 והעלוקה וחיות שבים בכל השרץ השרץ

תולעים
 אריות
 היוצא
 מן הקרקע
 שאין לה
 לא יד ולא
 רגל

איה
 מתקיימת
 ע' חדש
 לשיטת
 ביה ענש

לרבות תולעת הפירות שפידטה לארץ וחזרה
 ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם אם מטמאין אתם
 בהם קופפם לטמא בהם תנא רבי ישמעל
 עבודה מטמאת לבו שלאדם שני ולא תטמאו
 בהם ומטמא ונטמאתם בהם א תקרא ונטמאתם לא
 ונטמאתם בהם תנו רבנן ולא תטמאו
 בהם ונטמאתם בהם אדם מטמא עצמו מעט מטמאין
 אותו הרבה מלמטה מטמאין אותו מלמעלה בעולם
 הזה מטמאין אותו לעולם הבא ותנו רבנן
 והייתם קדושים אדם מקדש עצמו מעט מקדשין
 אותו הרבה מלמטה מקדשין אותו מלמעלה בעולם
 הזה מקדשין אותו לעולם הבא אמר ר' שמעל לית
 מאי דלת אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתחיל בא
 לטמא כותחין לו בא לטהר מקויעין אותו תנא
 רבי ישמעל מטל לאדם שהיה מוכר כמל ואמרמון
 בא למדוד אפרמון אומ לו המתה עד שאמדוד לך
 כדי שאתבסם את ואתה בא למדוד כמל אומ לו לך מדוד
 לעצמך דא א תשקצו את נפשו אמר רב אחא
 המשהה נקביו קא עבר משום ואל תשקצו את נשותיכם
 תנו רבנן הנכנס לקעודת קצב צריך לבדוק
 עצמו כיצד יעשה מהלך ארבעה פעמי שלעשר
 עשר פקיעות או עשרה פעמי שלארבע ארבע פקיעות
 ונפנה ואחר כך יכנס אמר רב אבא בדיה דר חייא בר
 אבא אמר ר' יוחנן משותטף מים צמט רבים ואין שותין
 מים צמט רבים ומעשה באחד שביקט להשתין
 ולא השתיך וכמזאת פריקו צדי' שמואל אצטרך
 בשבתא למיא דרגלא אמ ליה לשמעיה נגוד לי גלימא
 אמ ליה אבנה תא אפול לך ארבע מאה ואחד עובדא
 למדיה את אפטר לך מן ולא אמטר ליה אקתבא
 מר בר רב אשי איצטרך אשתין אגודא דגמלא אמרו
 ליה הא חמתך קא אתיבא אמ לחו אמלו באתה נחא לה
 ולא תיעקר בדתה דתנא שני עקבים יש בו באדם אחד
 מצויא מים ואחד מוצא שכבת דם ותתבין זה לזה
 לא כקליפת השום פעמים שאין להן עקב זה לתוך

וזר שקבל יהושע לשמונה אמר לו הנה משה רבך
 מלך לשבעה ואת מולך לשמונה שני ושוב מול את
 בני ישראל שנית שנית את מולך ואיך אתה מלך
 שלישית וזו יהושע אומה תך חלקך לשבעה אלו
 שבעת ימי הסוף וגם לשמונה או שמונת ימי החג
 וכשהוא אומה וגם לדבות את העדות ואת ראש העדה
 ואת יום הכפורים ו קימוץ פתח קרייה ^{בגשואים}
 תך חלקך לשבעה ביום השביעי נשיא לבט אפרים וגם
 לשמונה ביום השמיני נשיא לבט מנשה ו
 עזריה בשם ו יורף ביר קימוץ פתח קרייה במלואים
 תך חלקך לשבעה לא כי שבעת ימים ימלא את ירפם
 וגם לשמונה והיה ביום השמיני ו יודה ביר קימוץ
 בשם ו מאיר פתח קרייה בנה תך חלקך לשבעה או שבעת
 ימי הכרה וגם לשמונה או שמונת ימי המילה אמ
 הנה אם שמרת שבעת ימי נדה כראוי את כותלך ב
 זכר ואת מולך לשמונה ימים מנץ ממה שקרינו בעט
 אשה כי תזריע ויל זכ וט שז ימ וביום השמי ימול

אמר חייא בר אבא אמר יונתן כל המודש מאשתו
 סמוך לוקחה הווי לו בעם זכרים שני ולהבדיל בין הזרע
 ובין החול וקמליה אשה טי תזר וילדה זכרי ו יהושע
 אומה הווי לו בעם שדאמיס לחוראה שני ולהבדיל ולהורות
 שטאי אומה גדולה תורה שהיא מרחקת מן העבירה
 ומקדבת לגן עדי ולא עוד לא שהיא מרחקת מן
 הטומאה ומקדבת לטהרה ולא עוד לא שדוחה מן האדם
 כל גזרות קשות לטו ששימר עצמו מן הנדה הקבה
 שומרו וכותף לו כל משאלות לבו איך לך גזרה
 קשה יתר ממנה שנגזר על יבנה מלך יהודה דפת העצב
 נבזה נפוח האיש הזה כטוהו מלך יהודה ו אבא בר
 פהא אומה בעצב הזה שלמוח משעה שאת מכפץ עוד
 אינו יפה למאומה אם כלי איך חספ בו ו חלבן אומה
 כחותול הזה שלתמורה משעה שאת מנערו עוד אינו יפה
 למאומה אם כלי איך חספ בג' ו חמא אומה ככלי
 שלממי רגלים ו שמוא בר נחמא אומה ככלי שלמקווי
 דם אמר ר' מאיר נשבע הנה שאינו מעמיד מיעוט

5

מלך יהודה מלך דלת חי אני טאס יפי אם יהיה פתחו
 יהודה חותם על יד ימינו כי טאס אתקנה משם את נותק
 מלכות בית דוד אמר חסנה בר יצחק כי משם אתקנה
 איך פת לא אתקנה אי בעית אתקנה ואי בעית אתקנה
 כמקום נתיקתו תהא תקנתו ונאמ בו פתחו את האיש
 הזה ערירי וכיון שנפל ביד נבוכד נצר חבשו במלכתי
 חשיכה וגזר עליו שלא יצא הינו דלת אקיריו לא פתח ביתה
 כיון ששהה זמן מרובה שמעה בו אשתו שלאותו רשע
 והיתה משדלת את המלך להוציאו ולא רצה שוב אמרה
 לו ימות זה בלא זרע תך לו אשה והוא חבוש כדי שיתקיים
 מומנו זרע שלא ברא הנה עולמו לא לפריה ורביה ולא
 רצה ליתף לו לימים תבע המלך את אשתו להזקק לה
 ולא רצת ולא יכול לקבול עצמו קמעה עד שנעשה בשרו
 חידודי אמרה לו ומה אם אתה לא יפלתה לקבול עצמו
 קמאה זה היאך יכול לקבול את בשרו הלא בשרו ודם ימותך
 הוא ולא הטחה אותו עד שנשבע לה שהוא נותף לו אשה
 מיך נזה המלך והציאו לו נערה בתולה וגזר עליו
 שיבוא עליה והוא בפיסה עומד אינו יכול לישב ולא
 לישף כיון שהכניסו אותה לו בא להזקק לה אמרה לו
 נדה אני כיון ששמע כן נדתע לו לאחוריו ואמ לא די
 שהבעת לבודאי במלכותי לא ובגלותי והשביע יצרו
 שאינו נוגע בה עד שתאמר באותה שעה אמר הנה
 כדאי הוא שתבטל ממנו הגזרה ושיעמוד ממנו מלך וצא
 עליה ונתעברה מעומד דלת ובע יכנה אקיר שאלתי
 בכו אקיר שיעצרו אמו בבית האורים שלתואל
 ששתלו ל שלא כדרך הנשתלים בגמרי שאי אפשר
 מנתעברת מעומד וצא שאלתי ששאל על אלתי
 צרובל שנזרע בצבל ומה שמו נחמיה בן חפליה שמו
 הא גדולה נדה שדחת את הגזרה ואת השבועת ביטלה
 את השבועה דלת חי אינו טאס אם יהיה האיש הזה
 חותם ופת ביום ההוא אקחך צרובל בן שאלתי עבדי
 ושומטך כחותם וביטלה את הגזרה דלת כתבו את
 האיש הזה ערירי ופת ובע יכנה אקיר שאלתי בכו
 אמר ר' תנחומא אקיר שאמר הנה פתחו

את ראשו ממנו בראש שלשה ממנו עובד' וי' ראשו
שלשה ממנו עובד' וז' אי' עזר זאת למה לי' או לאו זאת
היה אמיתא מה עובד עובד אחד אף בהמה בעיני' אחד

כתב רחמי אתי' תע בר קפרא זאת תורת והעונף
וכל נמש החיה הרמשת במט' הטילו הלת לעונף ב' בהמה
לדגים' לחיבו בשע סימנ' כבהמה או אפטר שהרי
הוקש לדגים' למטו בלא כלום פדגים או אפטר שהרי
הוקש לבהמה' הא כיצד הפשירו בסימנ' אחד' וכל
נמש החיה הרמשת במט' להביא את הדגים' ולכל
נמש השדצת על הארץ' להביא את החגבים' למה באו
להבדיל' להבדיל ב' הטמא וב' הטהור' צדך
לומר ב' חמור למרה והלא כבר ה' ממורט' אס כ' כ'
למה טמא להבדיל ב' הטמא וב' הטהור' ב' טמאה לך
לטהורה לך ב' שנשחט רובו שלקנה וב' שנשחט חציו'
וכמה הוא ב' רובו לחציו מלא שעה' וב' החיה
הנאכלת וג' צדיך לומ' ב' צבי לערוך והלא כבר ה'
ממורט' אס כ' למה נאמ' וב' החיה הנאכ' וב' החיה
אשר לא תאכל ב' ט' פשרה לט' מקולה' אחרים
אומ' וב' החיה אשר לא תאכל לית' אזהרה לחיה'
ד' להבדיל' ו' יוחנ' אומ' כל הפודש מאשתו
קמוך לוסתה הווי' לו בטס זכרים שנ' להבדיל ב' הטמא
וקמ' ליה אשה כי תז' ויל' זכר' אמ' ו' חייא בר אבא
אמ' ו' יוחנ' כל המבדיל על היי' במוצאי שבתות הווי'
לובטס זכרים שנ' להבדיל וקמ' ליה הלדה זכר'
אמ' ו' אמי גדולה הבדלה שניתנה בתחלת תפלה שלחול'
אמ' ו' בתחלה קבעוה בתפלה' העשיר העולם קבעוה
על הכוס' חזר והעט קבעוה בתפלה' וה' אמרו המבדיל
בתפלה צדיך שיבדיל על הכוס' ומפע מה קבעוה
בחונ' הדעת' אמ' ו' יוספ מפע שהיא חכמה קבעוה
בברכת חכמה' רבנ' אמרי מפע שהיא חול קבעוה
בברכת חול' וכשם שצונו להבדיל ב' קדש לחול
כך הבטיחנו להבדיל ביטנו וב' דשש העולם שנ' ושבתם
וראיתם ב' צדיק לדשע ב' עובד אהים לאשר לא עבדו'
ומזדריך לנו שמש צדקה ומרקא ודמואה לעולם

השמיני

ולעולם עולמים של וזרחה לכם יראי שמי שמש
צדקה ומרמא בענמיה וינאתם ומשתם בעגלי מרצת'
ואומ' וחמלתי עליכם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו'
פ' ו'

אשה כי תזדונו

מרשותי' מלך עולם ועד'
כבודו מלא עולם והוא היוודע ועד'
מפטו יחילו עמים ולבם רועד'
באף ידושגוים' ובזעם עליהם צועד'
יגל צדקתו ב' מתנו בגלות מועד'
ויהיה ללבו בעת צרה קומך וקועד'
ישכח כמאז בעיון' ולו שם ו' ועד'
ויבשריהו כי עת לחננה כי בא מועד'
יעזרינו השם אשר לקח אותנו לו למנה'
שיבד מוסות עולינו ואותנו לשמו קנה'
בעבוד ברית אבות אשר אצלו מדאש נצמנה'
וית' לנו תורת אמת ועדות נאמנה'
לישר נתיבנו ולהדריכנו צדך נכונה'
אשרי שומדי משפט ועושה צדקה בעל עונה'
יהיה ל' לנו ביום עברה' לזנה וסוחרה'
לכך ב' אדם התעורר' ול' תאהב שונה'
ת' לבך לא ועיטך' דרכיו תעורנה'
כי לא תדע מה יהיה' על הארץ רעה חונה'
על כ' ת' חלק במעש' טוב לכל ימי השנה'
ככת' ת' חלק לשבעה וגם לשמונה'
ל' שנה' ת' חלק לשבעה וגם לשמונה' ו' איעזר
ו' נחמיה ו' יחושע' ו' איעזר אומ' ת' חלק לשבעה'
או שבעת ימי שבת שנ' וביום השביעי שבת' וגם
לשמונה' או שמונת ימי המילה דכת' וביום השמיני ימול'
שאי' עומד לישד בכל דור ודור לא שבת ומילה ופ' וישם
פנו ב' ברביו' ויהי בשביעית ויאמר הנה עב קטנה' אמ'
איהו למט ה'צה' דברשטנו' אולא נשתויד לישד' לא שתי מצוות
הללו בלבד פדאי היא זכות' שירדו לת' גשמים' ו' נחמיה אמ'
ת' חלק לשבעה זה דור שמל' משה לשבעה' וגם לשמונה' זה

זמנך שהולך במעני אמו הוא קטור בשלט מאות
 וחמשה קשרים ועליו כמנה בריחים וכמה
 חותמות
 וכיון שהגיע זמנו ה'צה' פותח לו פתח ומיד הוא
 מתיר וחותר ומפקיע כל הקשרים וכל הבריחים
 וכל החותמות ויוצא ומה ישות בגאון גלן
 לפי שפשהולך יוצא יהיה מלובלך מלא ריחים
 ודם ומטונף בכל מיני טמאות ה'צה' נותן לו
 רחמים בעיני הכל והכל מגמטף לו ומנטקף לו
 וביותר אם היה זכר לכך פתח בעטן אשה ט
 תזריע וילדה זכר תבו רבבן פיצו
 יצירת העובר ה' איעזר אומ האיש מזריע
 לובץ והאשה מזרעת אודם ומתעבה זה עסה
 ומהם הולך נוקד' אם שלאשה לעולם מלא
 דם ועומד שממנו יוצא מקור נדה וברצונו
 שלמקום הולכת טיפה שללובץ ונפלת בתוכו ופיו
 שנופלת בו טיפה סרוחה תקופה ועומד' מטל
 לה' לחלב שנותן בתערה פיו שנופלת בו טיפה
 שלמקוה מיד קופה טל' הלא בחלב תתן תתיכנ
 וכבטינה תקטאני עוד ובשר תלבישט ובעצמות
 וגידים תקוכיני חיים וחקך עשיות עמדי ט
 ופקודתך שמרה רוחי בית שמאי אומרי
 לא כשם שיצירת הולך בעולם הזה כך יצירתו
 לעולם הצא בעולם הזה עוד ובשר נוצר תחלה
 ואחר כך גידים ועצמות ולעמוד לבוא מתחיל
 בעצמות ובגידים וגומר בעור ובבשר טל' במתי
 יחזקא ותקדו עצמות עצם עצמו ואחר כך
 וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקדם עליהם
 עוד מלמעלה בית הלל אומ' כשם שיצירתו
 בעו הזה כך לעמוד מתחיל בעור ובבשר וגומר
 בגידים ועצמות טל' הלא בחלב התכתט' איך כותב
 לא תתכני וכבבנה הקפיתט' איך כותב לא תקפיאני
 עוד ובשר הלבשתט' איך כותב לא תלבישני ובעצמות
 וגידים סוככתט' איך כותב לא תקוכיני חיים וחקך
 עשיות עמדי' מכאן שהצדיקים יודע' היאך תהיה

תחיתך לעולם הצא טל' ופקודתך שמרה רוחי
 מאיך מתחיל הולך ליצרות ה' מאיר אומ' מראש
 משלח שרשיו דלת ממע' אמי אלה גזי' ואומ' גזי'
 נזקך והשליכי' אבא טאול אומ' מטבורו משלח אילך
 ואילך' עד ארבעים יום הולך נוצר' מארבעים ועד ששים
 הולך ניכר אם זכר אם נקבה ומששים עד שמונים בית
 הולך נקתט' יום תשעים אקור לשמש ואם שימש קדי
 זה שופך דמים' תנא המשמש מלתו ביום תשעים יום'
 בא לידי שפכות דמים' פיו דמת' היפוך הוא וגרים
 צעדא אקור לשמש' ומלא ידע' אמ' אבי שומר פתאים
 ט' שלשה חדשים הראשונים תשמע קשה לאשה
 ותשה לולד' האמצעים קשה לאשה ויפה לולד' האחרונים
 יפה לאשה ויפה לולד' שמתוך כך יצא מלובץ ומזוה'
 שלשה חדשים הראשונים מבקשין עליו רחמים
 שלא יהיה מים ושלא יהיה קנול' שלשה חדשים
 האמצעים מבקשין עליו רחמים שלא יהיה נפל ושלא
 יהיה בו מום' שלשה חדשים האחרונים מבקשין עליו
 רחמים שיצא משם בשלום' וכו' אדם יכול להוציא
 משם בשלום' לא ה'צה' עושה לו מפתחות ויירים ופותח
 לו דלתות ובריחים ומוציאן משם בשלום וכהא' אנו
 לפתך אלך והדורים אשר דלתות נחושה אסגר ובריחי
 בדל אגזע' שלשה חדשים הראשונים הולך
 דר במדור התחתון אמצעים דר במדור האמצעי' א'
 אחרונים דר במדור העליון וכיון שהגיע זמנו לנאת'
 מתהפך ויורד וזהו חבלה שלאשה' תנא חבלי נקבה
 מרובין מחבלי זכר' אמ' ה' אעזר מאי קראה אשר
 עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ארץ' קדתי לא נאמ'
 לא רקמתי' מאי טל' חבלי נקבה מרובין מחבלי
 זכר' זה דרך תשמשו בא וזה דרך תשמישו בא' זה הופך
 פניו וזה איך הופך פניו' תנו רבבן בזמן
 שהולך נוצר במעני אמו' שלשה שותט' בו' הקב'ה
 ואביו ואמו' לופ' מ' האיש שממנו נוצרים עצמות
 וגידים ומוח שבראט' וצמרטט' ולובץ עמדי' אומ'
 מ' האשה שממנו נוצרים שער ועוד ובשר ודם ושתי

שאתה ששטל לבנות דיכו שלמעלה והחזיר לך כדרו
 ולא עוד לא שזכה להתעלל שיש נשא אויל מעיקך מלך
 בצל את ראש יהויט ~~הוא~~ מלך יהודה מוצת
 כלא וידבר אתו טובות ויתן את פקאו מעל כל השרים
 אשר אתו בצבל וארוחותו ארוחת תמיד נתנה לו מאת
 המלך וצר ים ביומו היקא רמיזא גם את צדק
 בריתך שלחתי אסיריך מבזה איך צומים אמ
 וזעירא שמעיות קליה דל יצחק ^{שמואל צדק} יתב ודיש חדא
 מילא ולית אטא ידע מה היא אמ ליה ו אחא אריכא
 דלמא דא היא כה אמר ע כותב את האיש הזה עדירי
 גבר לא יצלח בימיו אמ ליה איך בחיו איכו מעליה ^{ביומי}
 בכו מעליה אמ ליה ההוא מינא לדב כהנא
 אמריתו נדה פרי לאתיחודי בהדי גובריה אפשר
 אש בעודת ואינה מהבהבת אמ ליה תורה העידה
 עליו קוגה בשושנים שאמלו כקוגה שושנים לא יכרצו
 בכו פרצות ריש לקיש אמ מהכא כפלח הרמון
 דקתך לתקרא דקתך לא ריקניך שאמלו ריקן שבישו
 מלאים מצות כדמוך וזירא אמ מהכא וירח
 את דיח בגדיו לתקרא בגדיו לא בוגדיו אמל בוגדן
 שבישו יש בה מצות וראוי לברכה
 ו לוי פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא אשא
 דעי למרחוק ולפועלי אתך צדק בוא וראה שלא
 ערך ליהוא בצדק כל הצדי שבח למי שאמ והיה העולם
 לא על יצירת האדם שנ ולפועלי אתך צדק ו לוי פט
 בה תלת מלי אמ ו לוי מנהגו של עולם אדם מפקיד
 אצל חברו לטרא שלכספ בחשאי והוא מחזיר לו
 לטרא שלזהב במדה קוא איכו מחזיק לו טובה כך
 הדיות מפקידין אצל הקנה ~~במעני~~ בשותקה
 בחשאי טיפה אחת של לבנונית והצה מחזיר לה
 כשנות שלימות כמות ומתוקנות אי זה שבח הוי
 ולפועלי אתך צדק ו לוי פט בה אחרים מהגו
 של עולם אדם שהיה תבאש בבית האסורים כמה
 ימים ובא אחד והדליק לו את הנד והחיים לו חיים
 אינו מחזיק לו טובה כל הנלד די במעש אמו

לא דל
 טול
 בדרבי צדק

במקום שחם כל צדיה מציתה בן ולו היו יכולים להצוא
 לו פרנסה זה הקנה בצדונו הוא למאיל לו והנא
 לו פרנסה זה בהלו קרו עליו ראשי לארנו חלף חשך
 בדאן הליכי בחמה וצור יצוק עמוי פלג שמך איך
 זה שבח הוי ולפועלי אתך צדק ו לוי פט בה אחרי
 אדם אם יהיה חבוש בבית האסורים במקום שאינו
 יכול לצדק בולא לימנות כה ופה וצא אחד וחתר
 לו חתירה אחת והוציאו איכו צריך להחזיק לו טובה
 כך הולך הזה דר במעני אמו תשעה חדשים וכיון שהגיע
 קצו הצה חותר לו חתירה והוציאו במקום אשר
 איך דרך לנטות ימש ושמש ונותן לו חכמה וחמלה
 בעיני הכל וצוחר אם היה צדק הוי ולפועלי אתך צדק
 וכהא ויקך בדלתיים ים בגיחו מרחם יצא בשומי עש
 לבושו ועדל חתולתו ואשצו עליו חקי ואשים בדיח
 ודלתיים וכי יש לים דלתיים והלא כשצדאו הצה קיבצ
 חול גדד עליו וכהא אשר שמתו חול גדול לים לא
 מהו ויקך בדלתיים יס אשר שמתו חול גדול לים
 וצדק ורביי הושוע ור עקיב ר' ליעזר
 אומר בשם שרליתור לבית כהן ליתא לאשה
 עז פילאסא דלית צטע ליה הושוע אומר
 בשם שיערים לבית כהן צדק לאשה עז
 וצדק ורביי הושוע ור עקיב ר' ליעזר
 עקיבה אומי כשם שמתחיים לבית כהן מתחיים
 לאשה שנ ופתח את רחמה בשומי עש לבושו
 זה השפור ואיזהו שפור זה תחלת בריתו של אדם
 שהוא דומה לביצת העופ שהתחיל האפרוח
 להתרקס בה ועדל חתולתו זו השליה
 תנו רבנן שליה תחלתה כחוט של ערוב קומה
 דומה טנד מוס וחלולה כחצוצרת ואי שליה
 כחותה מטכחי רישבג אומי שליה דומה לקדקדן
 שלתרכגולי שחדקין וצא ממנה ואשצו עליו
 חקי או תשעה חדשים ואשים בדיח ודלתיים אלו
 שלשה חדשים הראשונים ודלתיים אלו שלשה האמצעים
 ואומר עד מה תבוא ולא תוקיפ אלו שלשה האחרונים
 מניד הצה פותח לו פתח ויוצא אמ רב פלא כל

וחיה ואומה השמך לך ושמוך כשך מאד תודתי
 בידך ונשמך בידך אם אתה משמר את תודתי הרי
 אני משמר את כשך וכוון ש'צא לאור העולם
 בא מלאך וסללו על פני ומטבח תלמודו ממנו ש'כ
 לפתח חטאת רובץ ואינו יוצא משם עד שמשביעו ש'כ
 בני נשבעתי יצא מפי צדקה צדק ולא ישוב כול תכדע
 כל בדרך תשבע כל לשון תכדע כל בך זהיום המיתה
 תשבע כל לשון זה יום הלידה א' תאמר אי לי ממו
 שכל ממנו שלך הוא לא השלם ממנו לבעלז' ואם
 זכות לממוך עשה ממנו עד שאתה מוצא מצוי לך
 מוצא אתה שמה שתת' קנה ממנו העו הזה ובחול ממו
 העו הבא בכמים יש לו בשמים הוא מורח' של התעית
 עינך בו ואיכנו' וזכור את בודאיך בימי בחורותיך
 עד אשר לא יבאו ימי הדעה' או ימי הזקנה' והגעו
 ימים אשר תאמר אי לי חפץ בהם או ימי המיתה
 שאי בהן לא זכות ולא חובה' א' תאמר איש כל
 עשיר ואני איך אני עשיר יש לך ממוך יותר משלנו'
 שאי לך אדם שהוא אוכל על שתי שלחות' א' תאמר
 איש כל חכם ואני איך אני חכם שלא שימשה כיוצא בו'
 איש כל נזה והוא מכוער שבשער מותתבס אתם
 חשוכים כנבלה' ולא עוד לא כבלה זו בעליה אומרי לגוים
 אכלו הבשר ותנו לבו העור אבל אתם איך כל בדיה
 משגוחת עליוכם' א' תאמר איש כל גבור ואני איך אני
 גבור שאי גבורה לא בדברי תורה ש'כ גבורי כח עושי
 דברו דברי או יהיו על לבביך דע מה למעלה ממך
 מאי באותה ולאי אתה הולך וא' תת' עינך בדבר
 שאיכנס לך שה' ממילך אוחך באישון חשך ואפלה
 וא' ישללו אצנך דברים בטלים שהם נפשות קודים
 לאיבדך' פ' א' יספר בלשון הרע שהוא נכנס תחלה
 לך אל יקדמוך רגליך לדבר עבירה שמה יקדמוך
 מלאך תמות' א' ימצא בידך דבר גזול שכל איבדך
 מעידיך בך' וא' תתידא מצות דין שלמטה שעדיך אוקבי
 ממוך ה' והיו מתירא מבית דין שלמעלה שיש לך
 עדים למעלה' ולא עוד א' שעושי מדינה עליך בכל
 ש' ושעה' אם עשית דברי בשמחה פ' מלי' א'

שלי תצא לשחך ואף אני אצא לקראתך ואומר לך
 בואך בשלום' עינך שלא נתנה בדבר שאינו שלך
 ה' יאירו לך באישון חשך ואפלה ש'כ וזרח בחשך אורך'
 אצנך שלא שמעת בה' דברים בטלים ה' יאזינו לך
 לשו' הבא' פ' ש' שעמל בדברי תורה תהא כל ימך שלום
 ש'כ שלום רב לאוהבי תורתך' רגליך שלא קדמוך לדבר
 עבירה מה יעשה לך מלאך המות' ידך שלא נטלו את
 הגזל מה יעשו לך כל עושי עולה' ידך שלא קפצת
 מן הצדקה מה יעשו לך כל בעלי כסף וזהב' דברי
 או הרעיות למטך מה שתדעה עשה' שלא תאמר לא
 הרעית בו' איך לו ימים שהוא שרוי בה' בטובה
 כאותן הימים ששרי בה' במעי אמו ש'כ מי נתנע' ימי
 קדם כימי אלה ישמר' מה ה' הימים שיש בה' ימים
 ואיך בהן שפס הוי אומ' או ימי הלידה' ה' מאיר
 אומ' לא יתגנה אדם לא ממקום ביאתו' משל לה' ו'
 לאדם גדול שנכנס למדינה ולא היו יכולים לך' אמרו מי
 הוא זה' ב' מה הוא זה' קדתי הוא זה אי עירוב הוא זה'
 מבקשין ליתן בו דופי ואיך יכול לך' כך או נברא
 אדם מ' העצום או מ' האצטם עדין מפועד הוא עשאו
 ממקום שאי עץ יכולה לדאותו ומלונפ ומלונלך בכל
 מיני טמאות' ועליו אמ' צופר הנעמתי התקד אוק'
 אם עד תכלית שדי תמצא' וידבר י'
 דבר א' בני ישראל' בני ישראל' בעטן הזה איך
 הגוים בעטן הזה' או בני ישראל' איך לי לא בני ישראל ומט'
 לדבות את הגירות ואת השפחה ואת המשוחרות תל'
 אשה מכל מקום' אשה כי תזריע וילדה זכר' אמ'
 ה' יעקב דביר' אמ' אשה מזרעת תחלה וולדת זכר'
 איש מזריע תחלה וולדת נקבה ולא פירשו ח' את
 הדבר עד שבא ה' צדוק ופירשו מ' המקרא הזה וירדו
 בני אולם אנשים גבורי חיל ודורתי קטת ומדבנים בעס
 ובע בעס מאה וחמשים כל אה מבני בעמך' ופי ביון
 שלאים להרבות בניס ובני בניס א' מתוך שכונש' יצא
 ומשחך עמך בצט' כרי שיזריעו שעותיה תחלה עד
 שיהיו זכרים' משלה עליה חכה בא מדבנים בעס ובני
 בניס' והינו דאמי רב קטינא יכול את לעשות כל בני זכרים'

לא בני ישראל ומט'

ושבעי' אבל הרוח והנשמה וקלצטר פנים ומאור העינים
 ושמיעות אזנים ודיבור שפנים ומבשר ידים ורגלים וחסות
 ובינה דעה והשכל ענה ומחשבה כולם מתנו לו מכר
 הגבורה ולא עוד לא שהיה מוטפל בו במאמרו ונוצר'
 כיון שאדם נפטר מן העולם נאמץ ה'צו' לשלול חלקו'
 וחלק אביו וחלק אביו מונחין לפניה' אמר רב פפא
 הינו דאמרי אנשי פוץ מלחא ושדו לכלבא' ר' טרמון
 אומי מעל להו' למלך בשר ודם שהיה לו כרם ונתן
 אותו לערבים הלך אותו ערבים ועמל בו' לימים אמר
 המלך לעבדיו בצרו לי את כרמי וטלו את חלקי'
 חלקו שלעמור שלערים הלכנו עבדיו ועשו כן וכשבא
 ערים וראה את הפרס התחיל צועק ובוכה לפני המלך
 אמר לו המלך כלום טלו מן חלקך אמרו לו לאו וכי
 מאחר שלא טלו מחלקך למה אתה צועק ובוכה'
 אמר לו אדוני המלך כל זמא שהיה חלקך בתוך
 חלקי היה חלקי שמור עכשו שנאלת חלקך מנתוך
 חלקי הרי חלקי נתן לבצה' כך איך מלך זה אלא
 מלך מלכי המלכים ב' ואיך ערבים לא בשד ודם שכל
 זמא שהנשמה בתוך הגוף הרי הגוף נשמה' עטלה
 נשמה מתוך הגוף הרי הגוף ניה' לרמה ותולעה
 של אפ טי אנוש רמה וב' אדם תולעה' ר' איעזר
 ב' ועקב אומי אנוש רמה בחיו או הכנס' ותולעה
 זה שמדחיש במותו' תנו רבבן ממל'
 לשלשה ימים מבאיש ומקרוח' לשבעת ימים בקרו'
 נבקעות על פניו ואומרת לו טול מה שנתת בי שפ'
 וזקיתו פ' על פ' פ' ק' ק' ק' ק' ק' ק' ק' ק' ק' ק' ק'
 נתאכל הבשר' לשלשים שנה גודיו מתפקק' לאבשים
 שנה איבדיו מתפקק' לחמשים שנה עצמותו נ'
 משתברק' לשבעים שנה חוזר להיות מלא תרוך
 רקב' למאה ועשרים שנה חוזר להיות כבדתו הראשונה
 ש' והיו ימיו מאה ועשרים שנה' וכת' כי עפר אתה ולא
 עפר תשוב' ר' חנינה אומי איך יצרת הולך לא
 כפירות' מה פירות הללו קליפתך נוצרה תחלה ואח'
 נגמר פירות בתוך הקליפה' אפ' יצרת העובר הזה

אם תמצא
המלך אינו
ראוי לא
לכבד

עוד שלו נוצר תחלה ואח' נוצר בשר וגידים ועצמות
 שלו נוצרו עצמות תחלה ממקישין משה שלאשה
 אותה לא עוד נוצר תחלה ואח' נוצר בשר וגידים
 ועצמות' כיון נוצר' המלאך הממונה על
 ההידוי' כוטר טיפה שלזרע ועומד לפני ה'צו' ואמר דבו
 שלעו נאלתי טיפה שלזרע זו מה אתה אומי עליה' חכם
 יהיה' טפש יהיה' נכס יהיה' זגרם יהיה' מקיח יהיה'
 קומה יהיה' אכלם יהיה' קדש יהיה' עט יהיה' עשיר'
 יהיה' וקורד לפעו כל הדברים ולא אומרי' לו תשובה'
 אמרו שאותו מלאך שממונה על ההידוי' לילה שבין
 לפי שאין אומנותו לא כלילה שכ' יאבד יום אולד בו
 והלילה אמר ה'רה גבר' אמר ר' חנינה וכי יש פה לילה
 לא לאותו מלאך הממונה על ההידוי' ששמו לילה'
 דרש ר' שמלאי' למה הולך דומה במעו אמר
 מקוהל ומונח כפיכקס ראשו מונח לו ב' ברכין שתי
 ידיו על שתי צדעיו' שע אצולי ידיו על שתי ארצותו
 שע עקביו על שתי עגבותיו' פיו סתום וטברו פתוח אופל
 ממה שאמו אופלת ושונה ממנה שאמו שונה ואינו
 מוציא דעי שמא יהרוג את אמו' נד דלוק ומונח לו
 על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שכ' בקלו
 נדו עלו ראשי לאודו אלך חשך' וא' תמנה שהדי אדם
 ישך כאן ודואה חלום באסתמא' וכשוניא לאויי העולם
 נפתח הסתום ונקתס הפתוח' כיון שהגיע זמנו לזאת'
 ה'צו' אומי לו בע אתה יודע שאע יצרתך ואע בדאתך
 ואע עתיד לעשות עמך ד' וחשבון בסוף הו' לפי
 צדיק וא' תהי לפני רשע' התהלך לפני במדה טובה וא'
 תתהלך לפני במדה רעה' ואפלו כל העולם אומרי'
 עליו צדיק אתה ואפלו אתה יודע צנפסך שצדיק אתה
 הו' בעיניך כרשע שאפלו שיחה קלה שאי בה חכמה
 מגידיו' לו לאדם בשעת מיתתו של כי חנה ידך הרים
 ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיח' ועקוק לפני צתורה
 והנצל מדינה שלגהנס' שכ' עשה זאת אימא בני והנצל
 ומלמד אותו כל התורה כולה ומראה לו טעמים שלתורה
 שכ' וזרע ויאמר לי יתמנך דברי לבין שמור מצורתי

ב
נכס
קדש
אדם
מקוהל
אפלו
כף
ח' קדש
א' יסוד
מקוהל
מלך
שע עט
ואד'ט
וגידתסא

כרה גדולה ויאכלו וישתו' וְאָז זָכַר לְשׁוֹן גְּרִיבָה'
 נקבה לשון נזק' בתפ' בירושלמי' וְ אֹמֵר
 אֲשֶׁר הֵי תַזְרִיעַ וְלִדְהָ זָכַר מִהַ תֵּל וְטַמְאָה שְׁבַע
 יָמִים וְבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי שׁוֹמֵעַ אֵנִי בְיוֹצֵא חַי שֶׁהוּא
 מִיּוֹצֵא טוֹמְאָת לִידָה' וְיִמְעַץ לְיוֹצֵא מִתְּשַׁמְטָמָא
 אֶת אִמּוֹ טוֹמְאָת לִידָה' אִמּוֹר וְ יְהוּדָה הֲרִי אֵנִי
 דָּךְ מִה אִם הַיּוֹצֵא חַי שְׂאִיכּוֹ מִטְּמָא אֶת אִמּוֹ
 וְאֵת הַבָּא עִמּוֹ בְּאֵהֶל טוֹמְאָת שְׁבַע הֲרִי הוּא
 מִטְּמָא אֶת אִמּוֹ טוֹמְאָת לִידָה' הַיּוֹצֵא מִתְּשַׁמְטָמָא
 מִטְּמָא אֶת אִמּוֹ וְאֵת הַבָּא עִמּוֹ בְּאֵהֶל טוֹמְאָת
 שְׁבַע אִיבּוֹדִים שׁוֹמְטָא אֶת אִמּוֹ טוֹמְאָת לִידָה'
 אִמּוֹדוֹ לֹא לִי יְהוּדָה כִּלְדִים שְׂאֵתָה דְךָ תַחֲלִיתוֹ לַחֲחִמּוֹר
 וְסוֹפוֹ לְהַקְלֵל אִיבּוֹדִים' הָא אִם טַהוֹר הַחַי אֶת אִמּוֹ
 יִטַּהַר הַמֵּת אֶת אִמּוֹ תֵּל זָכַר לְרַבּוֹת אֶת הַמֵּת'
 אִיךְ לִי אֵל בַּךְ תִּשְׁעָה בַךְ שְׁמוֹנָה מֵטָע בַּךְ שְׁבַע
 בַּךְ שֶׁשָׁה בַךְ חֲמִשָּׁה מֵטָע תֵּל וְיִלְדָה' עַד שֶׁתֵּלֵךְ'
 אוֹ וְיִלְדָה' אִיךְ לִי אֵל הוֹלֵךְ מֵטָע לְמַפְלַת קַנְדֵּלָה אוֹ
 שְׁלִיָּה וְשִׁפּוֹר מִדּוֹקָם וְהַיּוֹצֵא מִחוּתָךְ תֵּל כִּי תַזְרִיעַ
 וְיִלְדָה' כִּלְדֵי זָדַע שֶׁתֵּלֵךְ' תִּנְקַן הַתֵּם הַמַּפְלָרִי
 קַנְדֵּל אוֹ שְׁלִיָּה תִשָּׁב לְזָכַר וְלִטְקָה' תִּנּוּ רַבִּינָן
 קַנְדֵּל דּוֹמָה לְקַנְדֵּל דְּגַ שְׁלִים וְכַתְּחִלְתוּ וְלִדָּה הוּא אֵל
 שְׁבַע צַפֵּי רַבִּי שְׁמַי בַּךְ גְּמֵלָא אִמּוֹ קַנְדֵּל דּוֹמָה לְלִשָּׁן
 שְׁלִשׁוֹר גְּחֵל' מִשּׁוֹם רַבּוֹתֵינוּ הַעִידוּ קַנְדֵּל צַרִּיךְ דִּי
 פִּעֵם' אִמּוֹ רַבּוֹן בַּד אִדָּא אִמּוֹ וְלֵאמֹר קַנְדֵּל צַרִּיךְ
 צוֹרֵת פִּעֵם וְאִפְלוֹ מֵאֲחוֹרִין מִשָּׁל לְאָדָם שֶׁקָּטַר אֶת
 חֲצוֹו וְהַחֲזִיר לוֹ מִגּוֹ לְאֲחוֹרִין' בִּימֵיךְ יִבְאִי בְּקִשּׁוֹ
 לְטַהַר קַנְדֵּל שְׂאִיךְ לֹא צוֹרֵת פִּעֵם' אִמּוֹ לְהַם וְיִבְאִי טִיהַרְתֵּם
 אֶת הַיּוֹלְדוֹת' וְהָא תִּנְקַן מִשּׁוֹם רַבּוֹתֵינוּ הַעִידוּ קַנְדֵּל צַרִּיךְ
 צוֹרֵת פִּעֵם' אִמּוֹ בִּיבִי אִמּוֹ וְ יוֹחֵץ מִתּוֹךְ מִשְׁנֵתוֹ
 שְׁלִי כַחוֹצֵא נְשִׁינֵת מִשְׁנֵה זֶו' אִמּוֹר זַעֲרִיא
 זְכָא בָּהּ וְ בִיבִי בְשִׁמְעוֹתֶיהָ אִנָּא הוּא הָדָא יִתְבִּיבֵן
 קִמְיָה דִּי יוֹחֵץ כִּי אִמּוֹדָה לְהָא שְׁמַעְתָּא קָדִים אִיהוּ
 אִמּוֹדָה זְכָא בָּהּ' קַנְדֵּל שְׂאִיךְ עִמּוֹ וְלִדָּה טַהוֹר וְשִׁישׁ
 עִמּוֹ וְלִדָּה טַהוֹר אִיבּוֹ צַרִּיךְ צוֹרֵת פִּעֵם' וְהָא דִּאֲמּוֹר

רַבִּינָן לְמַה הוֹזְכְּרוּ קַנְדֵּל וְשְׁלִיָּה וְהָא אִיךְ קַנְדֵּל שְׂאִיךְ עִמּוֹ
 וְלִדָּה אִיךְ דִּאֲמּוֹלִיךְ זָכַר בְּהִדְיָה מִהַ דְּתִימָא לֵאמֹר וְלִדָּה הוּא
 קָא מִשְׁמַע לֵךְ וְלִדָּה מִשְׁלִיָּה הוּא וְתִשָּׁב לְזָכַר וְלִטְקָה
 דְּלִמָּא קַנְדֵּל זֶה נְקִבָה הוּא וְנִשְׁתַּנָּה וְנִקְרָא וְשְׁלִיָּה
 אִמּוֹ טַמְאָה שְׂאִיךְ אִמּוֹדָה אִיךְ שְׁלִיָּה בְּלֵא וְלִדָּה וְשְׂמָא
 שְׁפִיר מִדּוֹקָם הוּא וְנִימּוֹד' תִּנָּא אִיךְ שְׁלִיָּה פְחוּתָה
 מִטְּמָא' תִּנָּא אוֹשְׁעִיהָ זַעֲרִיא דִּמָּא חֲצִיבִיא חֲמִשָּׁה
 שִׁיעוֹרֵךְ טַפַּח שְׁלִיָּה שׁוֹפֵר' וְשׁוֹפֵר וְדוֹפֵף קוֹפָה וְאִזּוֹב
 שְׁלִיָּה הָא דִּאֲמּוֹר' שׁוֹפֵר דִּתְנָא כִּמָּה שִׁיעוֹר שׁוֹפֵר
 שְׁלִיָּה קִיעָה פִּדֵשׁ וְשִׁבְגָ כְּדִי שִׁיאַחֲזֵנוּ בִּידוֹ וְיִירָא
 לְכַאֵן וְלְכַאֵן' שׁוֹדָה דִּאֲמּוֹר' פִּרְנִיךְ אִמּוֹר' יוֹחֵץ שׁוֹדָה
 שְׁלִיָּה לְבַב גְּרִיבָה שְׁתַּנָּא מִן הַהֲדָם טַפַּח' דוֹפֵף קוֹפָה שְׁתִּים
 כַּהֲלִטָּה וְשְׁלִישִׁית אִפְלוֹ טַפַּח' אִזּוֹב' תִּנָּא וְ חִיבָא
 אִזּוֹב טַפַּח' אִמּוֹר' חוֹנָא בַד פִּסָּא דִּדֵשׁ וְ שִׁילָא אִישׁ
 בַּפֵּר תִּימְרָתָא תְּלַת מִתְּשַׁמְטָמָא וְתִרִי שְׁמַעְתָּא
 שִׁיעוֹרֵךְ טַפַּח' תִּרְתִּי חֲדָא הוּא' אִמּוֹר' חִיבָא אִזּוֹב
 טַפַּח וְתוֹ לִיכָא וְהָא אִיכָא טַפַּח עַל טַפַּח עַל דּוֹס טַפַּח
 מִדּוֹבַע מִבִּיא אֶת הַטוֹמְאָה וְחוֹצֵץ בְּפִעַ הַטוֹמְאָה'
 טַפַּח קִאֲמִירִין' טַפַּח עַל טַפַּח לֵא קִאֲמִירִין' וְהָא אִיכָא
 אִבֵּן הַיּוֹצֵא מִן הַתְּנוּרָה וְיִמָּן הַכִּידָה שְׁלֵשׁ אֲצַעוֹרֵת'
 חִיבּוֹר כִּי קִאֲמִירִין דְּבִצִּיר מִטְּמָא דְּלֵא חֲאִזִּי הַבָּא כִּל
 שְׁכָן בִּצִּיר מִטְּמָא דְּבִי תְּנוּרָה הוּא' וְהָא אִיכָא תְּנוּרָה
 בְּנוֹת דִּתְנָן תַּחֲלִיתוֹ אֲרַבְעָה וְשִׁיירִין אֲרַבְעָה דְּבִי רִי
 מֵאִיד' וְחִכְמֵי אִמּוֹדִים בְּיָא בְּגִדוֹל אֲבַל בְּקִטָּה תַּחֲלִיתוֹ
 כִּל שְׁהוּא וְשִׁיירִין בְּרִבּוֹ' וְכִמָּה כִּל שְׁהוּא אִמּוֹרִי דְּבִי
 יִבְאִי טַפַּח שְׁכָן עוֹשִׂין תְּבוּרִי בְּנוֹת' בְּפִלּוֹגָתָא לֵא
 קָא מֵיירִי הַשְׁתָּא דִּאֲתוֹת לְהַבָּא הֵךְ נִמְי פִּלּוֹגָתָא הוּא
 דִּקָּא תִּבְאִי קוֹפָה אִמּוֹר' יְהוּדָה לֵא אִמּוֹרִין טַפַּח לֵא מִן
 הַתְּנוּרָה לְכּוֹתֵל' וְהָא אִיכָא מִקְּבִרָת טַפַּח בְּדִכְתִּבִּין
 לֵא קָא מֵיירִי' וְהָא אִיכָא כְּפִרֵת טַפַּח בְּקִדְשִׁים לֵא
 קָא מֵיירִי' וְהָא אִיכָא דִּינָה לְקוֹרָה וְ שְׁתָּהָ רַחֲבָה
 טַפַּח בְּדִבְכָא לֵא קָא מֵיירִי' לֵא בְּמֵאִי קָא מֵיירִי' בְּדִכְתִּבִּין
 וְלֵא מִפְּרֵשׁ שִׁיעוֹרִיהָ' תִּנּוּ רַבִּינָן הַפִּלָּה
 שְׁלִיָּה וְאֲחִיךְ וְלִדָּה חוֹשֵׁץ לְשְׁלִיָּה וְתִשָּׁב לְזָכַר וְלִטְקָה

61

פ' מנחות

פ' מנחות

אמי רצא הרוצה לפשות כל בניו זכרים יבעול וישהה
 כיוצא בו ונתול ילד את רבקה כיוצא בו אה בע
 לאה אשר יולד ליעקב במדן אדם ואת דינה בתו ופי
 בתו של יעקב ולא בתה של לאה לא ללמדך אשר
 מזדעזע תחלה יולדת זכר איש מזדעיג תחלה יולדת
 נקבה לסיכך תלה הבל את הזכרים בנקבות ואר
 הנקבות בזכרים אמר ר' בנמיך בר יפת אמר ר'
 לעזר כל המקדש עצמו בשעת תשמיע החוץ לובטם
 זכרים פת והתקדשותם ופת בתריה אשה כי תזריע
 וילדה זכר במה יקדש עצמו בשעת תשמיע
 פגון הא דאמרינן שאו את אימא שלום אשרכו
 שלד איעזר מפט מה בעך ימים ביותר אמרה להם
 אינו מקפד עמי לא בתחלת הלילה ולא בקוף הלילה
 לא באמצע הלילה וכשהוא מקפד עמי מגלה טפח
 ודומה כפי שקראו שר אמרו לו מה טעם אמר כדי
 שלא אתך עיט באשה אחרת וכמצאו בנ באי לדי
 ממזרות וכגון הא דאמרינן אמר רב חמא בר
 חנינה בשכר שמשתי עמא על הבט בשער
 תשמיע כדי שישריעו נשותיה תחלה הנה נות
 להן שכר בטס וכגון הא דאמר רב חמא ושל
 קדושים הם ואי משמשין מטותיה ביום וכגון
 הא דתנן הבא מבית הפקא אי ישמש מטתו עד
 שישהה שיעור חצי מיל מפט ששך שלבית הפקא
 מלוויהו אמר ר' יצחק דבי ר' אמי אין אשה
 מוטעבדת לא סמך לוקחה שכל הך בעוף חוללת
 ר' יוחנן אומי סמוך לטבילתה של ובחאט יחמתני
 אמר ר' מאי משמע דהאיי חאט לישנא דר' פנאי הוא
 דפתי וחטא את הבית ואי בעית אימא מהכא תחטא
 באזוב ואטהר דרש ר' אבהו כי אבי ואכרי
 עצבות וגי יאספני כך אמר דוד לפני ה' בלום ישי
 אבא נתכוון להעמידני או שמא אמי נתכוונה להעמידני
 לא נתכוונו לא לצורך עמא תדע לך שהוא כן
 שבומדא לעשות צרכא זה הוסף פטו לצד וזה הוסף
 פטו לצד ונשותיה טיפה במקומה ואתה הוא יחסתי
 וצרתני וכוננתני ועליך נשמחתי מבטל ממעי אחי

אתה רוצי הינו דרש רבא מאי דכתיב מי טעו עמר
 יעקב ומקמר את רובע יתהל' מלמ שיושב הקב"ה
 וממנה רבשותיה שלישו ואומי אימתי תבוא הטימ
 שהצדיק נוצר ממנה ר' אבהו רמ' פת ותתני
 חול למלחמה ופת ותאזרני חילי אמר דוד לפני ה'
 רבו שלעו אתה הוא שזיריתני וזירזתני דרש ר'
 חנינה בר פפא מאי דפתי ארחי ודבעי זרות לא מכל
 הטימיה כולה אדם נוצר לא מהצדור שבה משל לאדם
 שזורה תבואה גדיה תפס צבית הגדנות נוטל
 אוקל ומטח פקולת דרש ר' חנינה בר פפא מאי
 דפתי עושה גדולות עד איך חקר' בוא זראה שלד
 כמדת הנה מדת בשר ודם' מדת בשר ודם אדם
 נותן חפצים בחמת צדורה ופיה למעלה קפץ משתחו
 קפץ איך משתמר אבל הנה צד את העובר במעי אמו
 פתוחה ופיה למטה ומשתמר ר' אבא אדם נותן חפצו
 לכפף מאזנים כל זמן שמצניד יורד למטה והנה צד
 את העובר במעי אמו כל זמן שמגדיל עולה למעלה
 דרש ר' יוקי הגלילי מאי דפתי אורך על פי כוונת
 נמלאה נמלאים מעטין שלא כמדת הנה מדת בשר
 ודם' מדת בשר ודם אדם נותן זרעו בערוגה
 כל אחד ואחד עולה במינו והנה צד את העובר במעי
 אמו מלובן ואורם וכולן לבגוף אחד ר' אבא צבע
 נותן קמח לזורה כולן עולין לצבע אחד והנה צד
 את העובר במעי אמו כל אחד עולה במינו
 וילדה פדט לשילדה לפני הדיבר או יכול שאני מוציא
 את שעיבדה לפני הדיבר וילדה לאחד הדיבר תל ואם
 נקבה תלד איך הדיבר תלוי לא בלדה וילדה עד שתלד
 ממקום ולד פדט ליוצא דופן ואיזה מקום ולד מקום
 הזדע' שכ אשה כי תזריע וילדה זכר עד ש שתלד
 ממקום שמזדענת' מכאן אמרו יוצא דופן איך אמו
 טמאה לידה ואיך לה ימי טהרה וימי טומאה ודם
 היוצא דרך דופן אינו דם ואיך האשה מתטמאה בו
 לעולם ואיך האשה טמאה עד שיוצא מזה דרך ערוגה
 וילדה זכר אמר ר' יצחק דבי ר' אמי כיון שבא
 זכר בא פירו' עמו' זכר זה פד וכת' וילדה להם
 פד

ארבעה יומים מקמי הך דזכר' ודכנ' קמא דסאצא
 אשקיה' וז' ישמעל איבא גופא דלא מקביל קמא'
 ז' וז' וישמעל מעשה בגלגליתא מלכוד
 דיוני' שנתחיבו שפחותיה הדיגה למלכות וברקו
 ומיאו זכר לארבעים ואחד ונקבה לשמונים ואחד
 אמרו לו איך מביאין דאיהי מן השוטים' מאי טעמא
 אימור הך דנקבה איתרת ארבעין יומין והדר איעבר'
 וז' ישמעל לשומר מסדונה' ודכנ' איך אפטרסוד
 לעדיות' אימור שומר גופיה בא עליה' ודלמא אי
 קרעו להך דנקבה בארבעים ואחד הוה משתבחא
 כזכר' אמר אביו בשקימניה שווי' והוצא מחותן
 תאט והוא שיצא דובו ואמרי לה והוא שיצא ראשו' לא
 קשיא משיצא דובו אמרי' ודאשו כדובו' אמר
 חונא הוציא העובר ידו והחזירה איך אמו חוששת לכל
 דבר' אמר רב כחמץ לדידי מפרשא לי מנה דרב חונא
 לחוש חוששת' ימי טהרה לא יהבי' לה עד דמק דובו'
 והא איך אמרו חוששת לכל דבר' קאמרי' איך אמו ה'
 חוששת לכל דבר כדאורייתא אבל מדרבנן חיישא' והא
 קרא אמר' אסמכתא בעלמא' או כי תזר' וילדה'
 יכול המפלה כמין דגים וחגבים שקצים ורמשים תהא
 טמאה לידה תל' זכר' מה זכר מיוחד שיט בו מעורר
 האדם' יצאו לו שאין בהן מצודות האדם' תנו רבנן
 איזו היא צורת האדם המצח והגביט' ובלגל העינים
 והלסתות וגבות הצק' ושאר הגוף אעפ' שהוא בשלמותה
 הדי זה ולד' יכול המפלה צדית דאש שאינו חתוך או
 ושיט אלוס או גלגולת אטומה או בריה שסועה הואיל
 ויש בהן מקצת אדם תהא טמאה תל' וטמאה שבעת
 ימים וביום השמיני ימול' מה זה מיוחד שהוא יחוי'
 לצדיות נשמה' יצאו לו שאין ראוי לצדיות נשמה
 וטמאה היא טמאה ואיך הולך טמא' הלא דין הוא
 מה אם היא שהולך גרם לה טמאה הדי היא טמאה
 הולך שגרם לטומאה איכו דין שיהא טמא' שעיר
 המשתלח יוכיח לטומאה והדי הוא טהור' לא' אט
 אמרת בשעיר המשתלח שאין לו טמאה ואמר בולך

שיש לו טומאה הולך ויש לו טומאה יהא טמא' תל'
 וטמאה' היא טמאה ואיך הולך טמא' וילדה
 וטמאה שבעת ימים שתחפור שבעה לולך האחד'
 מלמ שהיא צריכה שבעה משפחה לידה' שבעת
 ימים יכול בין קמובין בין ממוזרין תל' כימי צדית
 דזורה מהימי נדתה סמוכין חפ' ימי לידתה סמוכין
 כימי נדתה הקיישימי נדתה לימי לידתה מהימי
 נדתה איך ראוי' לזיבה אפימי לידתה איך ראוי'
 לזיבה' דזורה' תטמא לרבות את בועלה' דזורה
 תטמא לרבות את הליילת' דזורה תטמא לרבות
 את היולדת בצוב' שלא תהא טהורה עד שתחפור
 שבעת ימי נקיים' מפני מה זכר לשבעה ונקבה
 לארבעה עשר' זכר שהכל שמחין בו מתהרות
 לשבעה' נקבה שהכל עציץ בה מתהרות לארבעה
 עשר' ומפני מה מילה לשמונה שלא יהיו כל העולם
 שמחים ואביו ואמו עציצים' היה ז' מאיר
 אותו מפני מה אמרה תורה נדה שבעה' מפני
 שדגול בה קץ בה' למיכך אמרה תורה נדה שבעה
 כדי שתהא חביבה עליו ביום טבילתה ביום טעמתה
 לחומה' בשמיני ימול' יכול בין ביום טבילה
 תל' ביום לא בליילה' איך ליא' הנימול לשמונה
 שיחא נימול ביום' מפני שבעה לעשרה לתוך
 עשר לוח יום לשעם עשר יום ושאר כל העמול'
 לא יהיו נימולין לא ביום תל' וביום' ומה תל' וביום
 אמר תלמיד אחד למי ז' עקיבה צורך לומר' ושומע
 אט וטמאה שבעת ימים ובשמיני ימול' יכול
 שבעה ושמונה הדי חמשה עשר' תל' וביום
 אמר לו ז' טבילה והדי כבד טמא ובן שמונת ימים
 ימול' כפס כל זכר לדורותיכם' מה תל' וביום' מלמ
 שכל היום כטר למילה אבל הזדיין מקדימין
 למצות שכ' וישכם אברהם בבקר' בשמוע
 ימול' אפלו בשבת מה אמר מקיים מחללה מות
 יומת' בשאר כל המלאכות חוץ מן המטה' או
 אפ' במילה' ומה אמר מקיים בשמיני ימול' תל' וביום
 חוץ השבת

מאי ונמטי
 קנה

ממהר ובא
ב
ס
מקום

ילדה ולך שלקיימה איך חושבת לה לא תוליד אותה
 בן' שמעל ותלמידיה הח יתצא' מלי ואני רב יוסף
 בדיה דרב מעאשא מן היל לאביהו אמר אתא ליה גבוא
 דדחינך ליה בגלגל דחטתא ומדחי' כי אתא אמר ליה
 שמעל מאי אמר רב בשליה אמר ליה הני אמר רב' איך
 תוליד את השליה לא בצב קיימה' שאלוהי שמואל
 לכליתלמדי דרב ואמור כוונתיה הדר חזייה לרב יהודה
 ואפוהי בישוי' אמר רבא בר בר חנא אמר יוחנן
 מעשה ותלו את השליה בולד שלשה ועשרים יום'
 אמר ר' יוסי אמר ר' יוחנן מעשה ונשתהה הולד אחר
 חברו שלשה ושלשים יום' אמר רבין בר רב אדא
 אמר ר' ולקא אמר ר' יצחק אמר ר' מנחם איש בית שערים
 מעשה ונשתהה הולד אחר חברו שלשה חדשים וכו'
 כדאמרין לעיל' בעא מנה ר' יוסי בר שאול
 מדבי' המפלות דמות עורב ושליה עמו מהו אמר
 ליה איך תוליד את השליה לא במה שיש במינו שליה'
 קשורה בו מהו אמר ליה דבר שאיך במינו שלמה'
 אוצביה המפלות מן בהמה חיה ועוף ושליה עמדה'
 בצמח שקשורה בהן איך חוששין לולד אחר' אינה
 קשורה בהם הרי מטיל עליהם חומרי שט ולדות שאני
 אומ' שמא נמוח שפיר שלשליה ושמא נמוחה שליחו
 שלשפיר תיובתא' ושפיר מדוקס מאי שפיר
 מדוקס' תא שמע דאמי אבא שאול תחלת ברייתו של
 ארס גוט בעדשה' שט חטמיו בשט טיפי זבוב' תנן
 ר' חייא מקורבין זה מזה' פון פתוח בחוט השערה'
 וחיתוך ידים ורגלים איך לו ואיך צורתו נגמרת לא
 לארבעים יום' דתניא עד ארבעים יום צורת הולד
 נגמרת והוא הנקרא שפיר מדוקס ואמ' טמאה לידה'
 פחות מק' אינו ולד לא כמים הוא נחשב' ההוא
 שפירא דאתא לקמיה דרב שמואל אמר ליה האני האני
 בר ארבעין וח' יומא' חשוב מן יומא דאזול לטבילה
 ולא הוו לא ארבעין אמר להו האני בטרותה בעלה ושמיה
 ואורי' שאני שמואל דרב גובריה' תנו רבנן
 שפיר במה בודקין אותו בודקין אותו בשמך שהשם

מסודתו מביא קיקס שראשו חלק ומעטעט באותו מקום
 מלמעלה למטה אמר מקסוך בידוע שהוא זכר' ואם
 יש באותו מקום כשעורה קדוקה הדי זו נקבה ואם אין
 ידוע תשב לזכר ולנקבה' אמר ר' שמ ב' לקיש טמו
 שטרפו במים נעשה כמות שנתבלבלה צורתו וטוהר'
 אמר ר' יוחנן לדיש לקיש ומת שנתבלבלה צורתו
 מנא לך דטהור' אי לימא מהא דאמ' ר' שבתאי אמ' ר'
 יצחק מגדלאה ואמרי ליה אמ' ר' יצחק מגדלאה אמ'
 ר' שבתאי מת שנשרפ ושלדו קיימת טמא' מעשה
 היה וטיהרו לו פתחים קטנים כמות שלם וקא דייקת
 מנה טעמא דשלדו קיימת' הא איך שלדו קיימת טהור'
 הוא אדרבא זוק מנה להך ביסא שלדו קיימת הוא
 דטיהר ולו פתחים קטנים' הא איך שלדו אפלו פתחים
 קטנים טמאים דכל חד וחד חזי לאמוקי ציה חד אברי'
 אמר ליה רבינא לרב אשי' ר' יוחנן דאמ' כמאן בר
 אישד דתנן ר' אישד אומ' אפר השדופי שיעורך בדובע'
 תנן התם המפלות יום ארבעים אינה חוששית
 לולד' יום ארבעים ואחד תשב לזכר ולנקבה ולנדה'
 ר' ישמעל אומ' יום ארבעים ואחד תשב לזכר ולנדה'
 יום שמונים ואחד תשב לזכר ולנקבה ולנדה' שהזכר נמוח
 לארבעים ואחד' והנקבה לשמונים ואחד' וחכמי אומרים
 אחד צרית הזכר ואחד צרית הנקבה זה וזה לארבעים'
 תנא ר' ישמעל אומ' טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר
 בנקבה' מה כשטימא וטיהר בזכר יצירתו כיוצא בו אפי'
 כשטימא וטיהר בנקבה יצירתה כיוצא בה אמרו לו איך
 למידין יצירה מטמאה' אמרו לו לר' ישמעל ר'
 מעשה בקלפטרין מלכה מלכת אכסנדריים שנתחייבו
 שפחותה הדיגה למלכות וברקו ומצאו זה וזה לארבעים
 ואחד' אמר להם אט מביא לבס דאיה מן התורה ואתם
 מביאים לי ראיה מן השוטים' מאי ראיה מן התורה'
 אי לימא טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה הא
 קאמרי ליה דאין למידין דאין למידין יצירה מטמאה
 לא אמר קרא תלד' הוסיף לך הכת לידה אחרת לנקבה'
 ומאי ראיה מן השוטים אימור הך דנקבה קדום אישד

ידועה מוזהר על אכילת קדשים ואם נקבה
 אין עמה כלום עד ואמרא מזונ לא יהו לה שב
 נקבה שפך עלי ואתנה סני באה ואם נקבה
 אין לו לא נקבה מעט לרבות טומטוס ואנדוגוס
 תל ואם נקבה תלך אך הדבר תלוי לא בלודה
 וטמאה שבועים כנדתה שט שבועות שה
 עשר יום שאו התלמודים אתר יהודה ב
 דעך אקרא את שבועים יכול תהא יולדת נקבה
 טמאה שבועים אמר להם דין הוא טימא וטיהר בזכר
 וטימא וטיהר בנקבה מה כטיהר בזכר כפלים
 בו אפ כטימא בזכר בנקבה כפלים בו לאחד
 שיעאו יצא וחיזר עליה אמר להם לא כך היירתי
 עדיך להזקק לכם שהדי שבועים קדימך ביה ויש
 אם למקרא לא זו תשובה לזכר טימא וטיהר בזכר
 וטימא וטיהר בנקבה מה ימי טהרתה כפלים בזכר
 אפ ימי טומאתה כפלים בזכר הולכה לך לדרך
 הזו זכר שימי טהרתו מועט ימי טומאתו מועט
 נקבה שימי טהרתה מרובין איכודין שיהיו וכר
 טומאתה מועט תל וטמאה שבועים כנדתה שה
 ארבעה עשר יום וששים יכול בין קמובין
 בין מפורדין תל יום מה יום כולו אחד אפ ששים
 כולל אחד יכול ששים קמובין וששה בין קמובין
 בין מפורדין תל וששים יום וששת ימים מה ששים
 קמובין אפ ששה קמובין וששים יום וששת ימים
 מה תל זכר שימי טומאתו מועט ימי טהרתו
 נקבה שימי טומאתה מרובין איכודין שיהיו ימי כ
 טהרתה מרובין תל וששים יום וששת ימים
 תשב להביא את המקשה בתוך שמונים שלנקבה
 שכל דמים שהיא רואה סהורין עד שיעא הולך
 ובזולדת זכר תשב להביא את המקשה בתוך אחד
 עשר יום שתהא טהורה מן הזיבה יכול תהא
 טהורה מן הנדה תל דונה תמא דאמי שמי לקיש
 אמר קרא תשב יש לך ישיבה אחרת כזו ואיזה זה
 דם קושי בימי זיבה לא אמר אבזה דשמיא קרא

וטמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא כנדתה מכלל
 דזיבתה טהורה ואיזה זה דם קושי בימי זיבה
 על דמניטהרה מעט שהיא רואה מעט שאינה רואה
 מותרת לבעלה ואקורה לקודש ולתדומה עד מלאכת
 ימי טהרה ובמלאכת אינה מביאה בתוך מלאכת
 ואם הביאה בתוך מלאכת לא יצאת ואמלו הביאה
 בתוך מלאכת על הולדות הראשונות לא יצאת
 לבין לחייב על כל בן ובן או לבת לחייב על כלבת רבת
 ובלבד שתהא לידתו שלשט לאחר מלאכת שלראשון אבל
 בתוך מלאכת אמלו מאה זה בתוך מלאכת שלשה
 וזה בתוך מלאכת שלשה קרבן אחד היא מביאה על
 ידיו כולל או לבת להביא את המפלת אור
 לשמונים ואחד שתהא חייבת בקרבן אחד כדברי בית
 הלל ובית שמאי כולל מן הקרבן אמרו בית הלל
 לבית שמאי מאי שט אור שמונים ואחד מיום שמונים
 ואחד אם שווה לו לטמאה לא יטה לו לקרבן אמרו
 להן באת שמאי לא אם אמרתם במפלת יום שמונים
 ואחד שכן יצאת לשעה שהיא ראויה להביא בה
 קרבן ואמרו במפלת אור שמונים ואחד שלא יצאת
 לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן אמרו להן
 בית הלל והלא המפלת יום שמונים ואחד שחך
 להיות בשבת תוכיח שלא יצאת לשעה שהיא ראויה
 להביא בה קרבן וחייבת בקרבן אמרו להן בית
 שמאי לא אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד
 שחך להיות בשבת שאעפ שאיכוד ראוי לקרבן יחוי
 ראוי לקרבן ציבור ואמרו במפלת אור שמונים
 ואחד שאין הלילה ראוי לא לקרבן יחיד ולא לקרבן
 צבור הדמים אינן מופיחין שהמפלת דמיה
 טמא ופסודה מן הקרבן אמרו להן בית הלל
 וכשהוא אור או לבת להביא את המפלת אור
 לשמונים ואחד שתהא חייבת בקרבן תביא
 כבש בן שנתו שנה שלו לא שנה למעט עולם
 ובן יונה או תור לחטאת או זה או זה לא פתח
 אהל מעד א הכהן והקדישו מה תל לפי שהיא

אפלו בשבת תנו רבנן מניח למילה קופה
שהיא דוחה את השבת אמר ר' יעקב אבא דאמר קרא
זכיום השמימי ימול ואפלו בשבת זר לעזר אומ
אתיא אות אוח' כח במילה והיתה לאות ברית ופ'ת
בשבת אות היא לעולם לא מעשה גבי תפילין דכ'ת
בהו לידחו שבת לא אתיא ברית ברית כח במילה
והיתה לאות ברית ופ'ת בשבת לעשות את השבת
לדורותם ברית עולם אי הכי גדול נמי דכ'ת
כיה ברית לדחי שבת לא אתיא דורות דורות פ'ת
במילה וב' שמונות ימ ימול לכם כל ז' לדורותכם
וכ'ת בשבת לעשות את הש' לדורותם אי הכי צ'ת
נמי דכ'ת בה לדורותם תדחה שבת אמר ר' בון
בר יצחק ד'ת אות ברית ודורות מאות ברית ודורות
לאפוקי הנך א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת ימול
עד לבו א'ת שיש שם בהרת' מה אע מקיים ה'
השמד כנגע הצרעת לשמד מאד ולעשות חוץ
מ' המילה או אפ' במילה תל' בשר עדלתו א'ת שיש
בהרת' עדלתו' עדלתו אחת דוחה שבת אי בעל
שתי עדלות דוחה שבת' עדלתו' עדלתו ודאי
דוחה שבת אי קמ' דוחה את השבת ולא את יום
טוב' עדלתו ודאי דוחה שבת ואי אנדרגיכס
דוחה שבת' עדלתו ודאי דוחה שבת אי הנולד
בין השמשות דוחה שבת' עדלתו ודאי דוחה שבת
אי הנולד מהול דוחה שבת' א'ת שצריך להטיף
ממנו דם ברית' ושלישים יכול ב' קמופ'ת
ב' ממוזרי' תל' יום' מה יום כולו אחד אפ' שלישים
כול' אחד' יכול שלישים קמופ'ת ושלישה ב' קמופ'ת
בין ממוזרי' תל' ושלישים יום ושלישת ימים' מה
שלישים קמופ'ת אפ' שלישה קמופ'ת' תשב
בדמי טהרה' לימד הכ'ת שיש דמים טהור' צ'ת
לפי שבלוי וידוע לפ'ת מי שאמ' והיה העו' שחזקת
דמים שופע' אחד לידה ואי אפשר להרחיקה
מבעלה יותר מדאי לפיכך אמרה תורה טהור
הוא א'ת שהכל מ'ע'ת אחד וממקום אחד הוא

דמי טהרה'
דמי טהרה'
זכור
דמים מקוים
ישם מרגלים

יוצא' התורה טימאתו והתורה טיהרתו ופ'ת ב'ת
דם לדם ב'ת דם טהור לדם טמא' הא איך הוצד תלוי
בימים לא בדמים' יש עת דוחה וקוא טמא ויש עת
והוא טהור' תשב בדמי טהרה' יושבת עם בעל
ומשמטנו א'ת שדוחה והוא שתטבול אחר שבעה
ב'ת שתתלק מטומאת לידה' בכל קדש לא תגע
יכול אפ' במעשר' תל' וא' המקדש לא תבוא' מה מקדש
יש בו נטילת נשמה אפ' הקדש יש בו נטילת נשמה
יצא מעשר' או מה מקדש הנכנס לו בטומאה
עגש כרת' יצאת תרומה שאי' בה כרת תל' בעל
קדש' לרבות את התרומה' או מה מקדש מטמא
כגיעה אפ' מקדש משמע כגיעה' ומ'ת שלא תגע
בבלגדקא תל' וא' המקדש לא תבוא' מכל מקום
לפי ש' והזרתם את בני ישראל מטמאתם' שומע אע
ב'ת מתוכו ב'ת מאחוריו תל' בולדות וא' המקדש לא
תבוא' יכול תהא יולדת מטמאה אותו מתוכו
ושאר כל הטמאים ב'ת מתוכו ב'ת מאחוריו תל' ב'ת
יש' הרי בני ישראל בולדות' מה יולדת אינה מטמאה
אותו לא מתוכו אפ' כול' לא יטמאו אותו לא מתוכו
אי לי לא הצא מידי טומאה חמורה כולדות
הצא מידי טומאה קלה טמא מת וצועל טהור וכו'
המטמא את האדם מט' ימותו בטמאות
בטמא את משכני' לרבות את כולם' עד מלאת
ימי טהרה' לרבות יולדת טהרה' בכל קדש
לא תגע' זו אזהרה לאוכל' אתה אומ' אזהרה לאוכל'
או אינו לא אזהרה לנגוע תל' בכל קדש לא תגע' וא'
המקדש לא תבוא' מקוים קדש למקדש מה מקדש
שיש בו נטילת נשמה אפ' קדש דבר שיש בו נטילת
נשמה' ואי לנגיעה מאי נטילת נשמה איכא לא
לאכילה' ואפקה' רחמנא לאכילה בלשן כגיעה
למימרא דכגיעה באכילה' אי לי לא יולדת
שמוזזהדת על אכילת קדשים' שאר טמאים מט'ת
וד' הוא כ'ת יולדת טמאה טומאה ידעה ומזזהדת
על אכילת קדשים' אפ' כל שהוא טמא טומאה

ידעה

תחת אחד' הולכה לך לדרך הזו' מביאה
מהשג יד ומטמא מקדש וקדשיו מביא מהשג
יד' מזה להלך שנים תחת אחד אפ' זו תצא שנים
תחת אחד' נראה למי דימה דט' מחוסר כפורים
ממחוסר כפורים' הולכה לך לדרך הזו דט' מי
שאין העט שלו מביא בהמה ממנו שאין העט שלו
מביא בהמה' ל' יוכיח מצודע שהדי העט שלו מביא
בהמה תל' ולקחה שתי תדים או שט' בעינה' שנים
היא מביאה ולא שלשה' אחד לעולה' מה
תל' בכל מקום הוא אומ' אחד לחטאת ואחד
לעולה' וכאן הוא אומ' אחד לעולה ואחד לחטאת'
כל מקום שנתחלפה חטאת הקדשים חטאת לעולה'
כאן שנתחלפה העולה הקדשים עולה לחטאת' כל
מקום שהיא באה על חט' הקדשים חטאת לעולה'
כאן שאין שנים באין תחת חטאת הקדשים עולה
לחטאת' כל מקום ששנים באים תחת חטאת
הקדשים חטאת לעולה' כאן שאין שנים באין תחת
חטאת הקדשים עולה לחטאת' דא' מה תל'
אחד לעולה ואחד לחטאת' לט' שני במקום אחר
אחד לחטאת ואחד לעולה שהיא מביאה חטאתה
תחלה' תביא עולתה ממנו חטאתה' כאן שהיא
מביאה עולתה תחלה אינו דין שתביא חטאתה
ממנו עולתה תל' אחד לעולה ואחד לחטאת' וכפר'
שאם הביאה חטאתה תור ועולתה ב' יונה תכפול
ותביא עולתה תור' עולתה תור וחטאתה ב' יונה
תכפול ותביא עולתה ב' יונה' ב' עזאי אמר הולכה
אחד הראשון' אחד לעולה ואחד לחטאת'
וכפר' מלמי שהכפרה בחטאת' וטהרה' לאכול
בצבחים' ודבר' 2' אדם כי יהיה בעור
בשרו' וכי מה עט' צדעת אצל יולדת' אמר רבי
היכה הצדעת אינה באה לא ש' מ' מ' מפועריה' כל
אשה שאינה משמרת עצמה כראוי גורמת שילקו
בניה בצדעת' אמר' ו' שמואל מפ' מה דמיה שלאטה
משוטף עליה מפ' שהוא אוהבת לאטילות ירקורת

והירקות משלף את קדם' ועוד אמר' שמואל' הרמיה
דם כדם שהיטת' צבד' לא מחות ולא יותר תהא מ'
מוזהרת בנפשה ומשמרת נדמה כראוי ואם לאו היא
גורמת לבנה שיהא מצודע ויעטרך לעינדי'
אדם כי יהיה בעי ישר' מיטמאין בנגעים אין הגויס
מיטמאין בנגעים' או יכול אמלו נתגיירו' תל' אדם'
מכאן אמרו בהרת שהיתה בגוי ונתגייר' בקטל'
ובולד' בקמט' ונגלה' ד' לעזר ב' עזריה מטהר' נשתכו
מדאיהו' ד' לעזר חטמא אומ' להקל טהור' ולהחמיר
תראה כותחלה' ד' עקיבה אומ' ב' להקל ב' להחמיר
תראה כותחלה' לכן נאמ' אדם כי יהיה' מן הדער' וסך'
בעור בשרו' מה תל' לפי שנ' ושער בנגע הסך לצ'
שיכול אין לי' לא מקום שהוא ראוי לגדל שיער לב' מקום
שאינו ראוי לגדל שיער לב' מוכ' תל' בעור בשרו ריבה'
שאת זו השאת' בהרת זו בהרת' קפחת שט' לבהרת'
מט' קפחת שט' לשאת' תל' שאת או קפחת או בהרת'
הטיל הפת הקפחת באמצע לונה לך קפחת לטאר'
וקפחת לבהרת ומה לשון קפחת לשון טפילה היא' ויא'
קפחת נא' אחת הפהונות לאכול פת לחם'
ד' זירא אומ' טומרה לבנה בשאת ונאמרה לבנה בבהרת'
מה לבנה האמורה בשאת יש לה טפילה אפ' לבנה האמורה
בבהרת יש לה טפילה' מכאן אמרו מדאות נגעים שנים
שהן ארבע' בהרת וקפחתה' שאת וקפחתה' בהרת
עזה בסלב' שעה לה כסוד' ההיכל' והשאת בעמר'
לב' שעה לה כסוד' יצה' למנה ה' דומ' לשט'
מלכים ושט' הפרטים' מלכו שלזה למעלה ממלכו
שלזה והפרטו שלזה למעלה מהפרטו שלזה'
שאת אין שאת לא גובהה כמראה העל' שהוא
נראה גבוה ממראה החמנה ולהלך הוא אומ' ומראה'
עמות' מאי עמוק כמראה החמנה שהן עמוקים
כמראה העל' והיה' מלמי שארבע מדאות
לא מצטרפין זה עם זה' למטור ולהקגור ולהחליט'
בעור בשרו' בעור בשרו שלנראה ולהלך הוא
אומ' בעור הבינוע' מכאן אמרו בהרת עזה נראות

טענה שנים יבולתהוא שנים מעבדו ^{אותה}
תל זה קדשו' אחד מעבד ואי שנים מעבד
אותה' ואי יודע אם הטאת אם עולה בשחוא
אומ' וכפר עליה הפה' מה מצינו בכל מקום
כפרה בחטאת אפ טאך כפרה בחטאת' אבר
העולה דרוך ואינה מעבדת' וטהרה לאבור
בזבחים' הא למדת שכל ימי טהרה הדי הוא בה
כטבול יום לקדש ולתרומה' שלמו ימי מלאכה
בשרה לתרומה ועד' היא פקולה לקדש' הציאה
כפרתה פשרה אפ לקדש' וטהרה ממקור
דמיה' מלמ' שכל דמם שהיא רואה אינו אלא
מ' המקור' דמיה' מלמ' שדמים הרבה טמאים
זה האדום והשחור ופקדן כרפום וכמימי אדמה
וכמוזג' בית שמש אומ' כמימי תלת' וכמימי
בשר עלי' ובית הלל מטהרי' דם הירוק עקביה
ב' מהלל' מטמא וחכמי מטהרי' זאת תורת
היולדת' תורה אחת לכל היולדות שהן חייבין בקדש
או יכול אפלו הפילה שטר מלא מים מלא גענים
כמי' דגים וחגבים שקצים ורמשים' המטלות יום
ארבעים או המטלות דמות אדם בעל כנפים תל
לזכר או לנקבה' עד שיהיה בו צורת זכר או צורת
נקבה' או יכול המטלות ואי ידוע מה המילה תל
זאת תורת היולדת' יולדת מכל מקום' כלל
גדול הוא' כל שאמו טמאה לידה ודאי' מביאה
קדש ודאי ונאכל' וכל שאמו טמאה ספק
לידה מביאה קדש ואינו נאכל' לא מטחין הטאתה
עד שתעבור צורתה ותצא לבית השרפה' וכל
שהיא ספק קפיקא אינה מביאה קדש כלל' כל
שטומאתה ודאי נותט' לה ימי טוהר וכל שטמאתה
קפק אי' לה ימי טוהר כלל' לא דע' זה להחמיר'
תשב ארבעה עשר יום כיוולדת נקבה ואי' לה ימי
טוהר וכל דם שתראה הוא דם נדה או דם זיבה
כאן לא ילדה וזו היא שאמרו תשב לזכר ולנקבה
ולנדה' ואם אי' ידוע אם זכר אם נקבה תשב ארבעה

עשר יום כיוולדת נקבה ואי' לה ימי טוהר לא ע'
תשלוס ארבעים יום כיוולדת זכר' ודע' זה להחמיר
מכל מקום' טאך מלמדיו את' שמשעבד
יוחאי' מוטע מה אמרה תול תורה יולדת תביא קדש'
אמי לה' בשעה שפורעת לילד קופצת וכשבעת
שלא אזהק לבעלי' לכך אמרה תורה תביא קדש'
מתקין ליה רב אשי הא מזיזה היא' ובחרטא תלא
מלמ' ועוד קדש' שבועה בעיא לאיתווי' יש אומר'
לא בא הכת' לא להתורה במקדש וקדשו'
תנו רבנן' זאת תורת הי' לז' או לנק' למעלה
מ' העט' הוא אומ' זאת תורת הבהמה והעוף' וכימה
עט' יולדת אצל שקצים ורמשים' שאם תזוה דעתו
שלאדם אומרי' לו יתוש קט' קדמך במעשה צדאשית'
אפ' דוד אמרה בספר תלים' החיה וכל בהמה דמש' וצחור
כנפ' ואח' מלכי ארץ וכל לאמים' דא' למה
אמר עט' יולדת אחר עט' בהמה ללמדך שפיו שפיים
אדם את המצות יצא מכלל בהמה' תורת היולדת'
תנן התם' שיש עליה קמח חמש לידות קמח חמש
זיבות מביאה קדש אחד ואוכלת בזבחים טה' עליה
חובה' חמש לידות ודאיות חמש זיבות ודאיות מ'
מביאה קדש אחד ואוכלת בזבחים והטאר עליה חובה'
בועשה שעמדו קיט' ביוחטלם בדינרי זהב'
אמי רב' שמעון' במיל' המעט הזה לא אלא' הלילה
עד שיהיו בדינרי' ככנק לבית המדרש' ולומר' האשה
שיש עליה חמש לידות ודאיות חמש זיבות ודאיות
מביאה קדש אחד ואוכלת בזבחים ואי' הטאר עליה
חובה ועמדו קיט' בו ביום בדבעתים' הוראת שעה הוא
דעבד עד שהחלו קיט' ואינה הלכה' ואם לא
תמצא ידה די שח' אי' אומדי' לה ללואת ולא לעקוק
באומנותה' יש לה שהזאין לה צדכיו' מט' שתביא
קדש' עט' תל' די שח' ולקחה שתי תרים או שעבט
יונה' שטם היא מביאה' אינה מביאה שלש' הלא
די' הוא' זו מביאה מהשג יד ומעודע מביא מהשג
מה' אחד אפ' זו תביא אחד

תחת

אינו מטמא ואינו מטמא את החולש סימני
 טומאה מתוך נגעו עד שלא בא אצל הכהן
 אף כי עקיצה שאפי את רבץ גמולש ואת ה' יהושע
 גדולכ"ב בתוך הקגרו מהוא אמרו לי לא שמענו
 אצל שמענו עד שלא בא אצל הכהן להוד' לאחר
 החליטו טמא התחלתי מביא להם ראיות אחר
 עומד לפני הכהן ואחד בתוך הקגרו להוד' עד
 שיטמאנו הכהן מאומתי היא להוד' כי איש
 אומ' כשיוכל לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכמים
 אומרים עד שיתרח בטלו ואם בהדרג
 לבנה איך לי לא בהדרג לבנה מעט לרבות את השאת
 שהיא לבנה תל למטה שאת לבנה ומעט לרבות
 שאר המראות ללבנות תל ואם בהדרג יכול
 כשם שהוא שלישי לכתוב ש"ל שאת או קפחת או
 בהדרג כך ותא שלישי למראות תל לבנה היא היא
 לבנה ואיך למעלה ממנה וכמה תהא לבנותה
 כשלבג ט"ו והנה מדים מצורעת כשלבג יכול כל
 שהוא במראה שלג יהו טמא ושאר כל מראות
 יהיו טהורים תל בהק הוא טהור הוא בהק טהור למעלה
 ממנו טמא מכאן אמרו מראות נגעים שנים שהן
 ארבעה בהדרג עזה כשלבג שעה לה כקוד ההיכל
 והשאת כקדוש ביצה והשניה לה כצמד לבג דביו ר'
 מאיר' וחכמי אומי השאת כצמד לבג מאי צמד לבג
 אמר רב ביבי אמר ר' אפי כצמד רך טיב לבג יומי שמצט
 בו למילת' שניה כקדוש ביצה הא למדת שאי ב'
 בנגעים למעלה משלבג ולא פחות מקדוש ביצה'
 איך לי לא לבנה טמאה לבנה ארמונות מעט תל
 לבנה אדם או לבנה לימוד על המתוך שבשלבג טי
 מזוג בשלבג המתוך שבקוד כדס המזוג בחלב דבדי
 ר' ישמעאל ר' עקיבה אומי אדם שצד ושבה כיו
 המזוג במים לא שלשלבג עזה ושלקוד ויהיה הימנה
 ארבע מראות נגעים או מצטרפי זה עשה
 לטור ולהקגיד ולהחליט בין שהיה הנגע כולו כשלבג
 או מקצתו כשלבג ומקצתו כקדוש ביצה ב"ש שהיה

כולו לבג או כולו ארמונים בין שהיה מקצתו ארמונים
 כולו מצטרפי זה עשה זה ופ"ל נגעים תנו דבבג
 כיצד משערי את המתוך רואי אותו פ"ל ה' ארבעה
 כוסות מלכות חלב ונתערב בדאטון שתי טיפי דם ופע
 ארבע ובשלישי שמונה ובדביעי שש עשרה המתוך
 שבבהרת כמדאה כוס רביעי והמתוך שבשאת כמדאה
 כוס שלישי והמתוך שבקפחת השאת הבהרת כמדאה
 כוס שני והמתוך שבקפחת השאת כמדאה כוס ראשון
 כמדאו שמונה מראות ארבעה בחלוק וארבעה במתוך
 ר' חנניה קג' הנהגים אומי מראות נגעים ששה עשו
 ר' דקאב' הדכינק אומי שלשים וששה עקביה בג' מ'
 מהלבל' אומי שבעים ושנים הא כיצד ר' חננה קג'
 הנהגים אומי ששה עשר שמונה מראות בשבוע ראשון
 ושמונה מראות בשני שאת עמד כמנה שהוא אומ'
 אג היקל אג הפביר צדיק להבחין בין מדאה שבוע
 ראשון למדאה שבוע שני ר' דקאב' הדכינק אומי
 שלשים וששה הא כיצד אפי נגעים ששה צדס ארבעה
 נגעי עור בשר נגעי שחי ומבוה נגעי ראש ונג' נגעי
 ונגחות' שאונה לכל אחד יחד הדי שלשים ושנים נגעי
 בגדים ירקרק ואדמדם ושנים בנגע בתים ירקרק
 ואדמדם הדי שלשים וששה עקביה בג' מהלבל' אומ'
 שבעים ושנים ששה עשר בכל מיני ומיני מארבעה נגעי
 אדם שמונה במדאה שבוע ראשון ושמונה במדאה
 שבוע שני הדי ארבעה וששים וארבעה לנגעי בגדים
 שנים לשבוע ראשון ושנים לשבוע שני וארבעה לנגעי
 בתים שנים לשבוע ראשון ושנים לשבוע שני הדי שבעים
 ושנים או כולל מראות נגעים שכל נגעים תלויים בהם
 אמר ר' יוקי ט"ו ר' יהושע בנו של ר' עקיבה את ר'
 עקיבה אמר לו מפני מה אמרו מדאנת נגעים שנים שהן
 ארבעה אמר לו ואם לאו מה יאמרו אמר לו יאמרו
 ביצה ולמעלה טמא אמר לו ללמד שהן מצטרפי זה עם
 עם זה אמר לו יאמרו מקדוש ביצה ולמעלה טמא ומצטרפי
 זה עם זה אמר לו מלמד שאם אינו בני צדק ובשמונה הן
 לא יראה את הנגעים מכאן אמרו מעט אתה אומר

בגדמו גוהו והכהה צבוי עזה: ו' ישמעל
אמר' בית יעדל אני כפרת הדין כאשכח
לא שחורים ולא לבנים לא בינונים: ו' יהודה
מדאור נגעום להקל אבל לא להחמיר' ב' צעור
בשרו וכו' צעור הצער ו' דאה הגרמט בצעור
להקל ונמצאת מקיים צעור בשרו' זח' אומרים
זה וזה צינור: והיה צעור בשרו נגע'
מלמ שהוא מצטרף ממנו' ומש' שאם אחרים
רואין אותו שהוא מצטרף ממנו תל' לנגע צדעת'
א' צדעת פחותה מכגריק' הלא דין הוא' טימא
כא' וטימא במחיה מה מחיה כגריק אפ' כא' כגריק'
לא' אם אמרת במחיה שהיא צריכה כערשה
תאמר בשיער לב' שאין למקומו שיער' תל'
צדעת צדעת' והוצא א' אהרן' א' לי אלא
אהרן עצמו' מע' לרבות כהן אחר תל' הכהן'
ומע' לרבות כהן בעלמם תל' מבטו' יכול
שאני מרבה חללים תל' הכהנים יצאו חללים'
ומע' לרבות את כל ישראל תל' א' אחד' אם
קופינו לרבות את כל ישראל או א' אחד'
מבטו הכהנים לא ללמד שאין טומאה וטהרה
לא מפי כהן' כיצד חכם שבישר רואה את
ואומר לכהן אעפ' שוטה אמור טמא והוא אומר
טמא אמור טהור והוא אומ' טהור' ו' א' מה תל'
או א' אחד וג' לטש' ועל פיהם יהיה כל דיב וכל
נגע' הקיש ריבץ לנגעים מה נגעים ביום אפ' ריבץ
ביום' או מה ריבץ בשלשה אפ' נגעים בשלשה קל
וחומר אם ממנו בשלשה אפ' גופו בשלשה' אספ'
למה צמי או א' אחד מבטו' מלמ שכהן אחד רואה
את הנגעים' וראה הכהן את הנגע' שיהיו
עיניו צ' בשעה שהוא רואה אותו' בע' הצער'
הבינוני' צעור הצער' שיהא רואה את כל הצער'
עמו כולו כאחת' ו' קסי ביר' יהודה אומ' מה
תל' צעור הצער' שיהא כל שחונה לו קמוך לעור
הצער וקמוך לפשוט' שאם היה קמוך לדאש ולקצק'
אין

לשחוק ולמסוה ולקרח אינו כושה לה' ושע'
מעט שער שתי שערות' בנגע' להציא את שערותו
ושוכב חוצה לו' ומר' לשחונה לו ושוכב לתוכו'
בנגע הפך לא הקודם' מכאן אמרו אם בהרת קדמה
לשער לב' טמא ואם שער לב' קדם את הצדית טהור
ואם ספק טמא' ו' יהושע אומ' קהה' מאי קהה
לישנא דאקהויי הוא דכח האוכל הבוקר וקהנה שנו'
מלמ שקיהה וטיהר' ולית הלכתא כוותיה'
ושע' בנגע הפך לב' מכאן אמרו שתי שערות
עיקרן משחור ודאש' מלביץ טהור' עיקרן מלביץ
ודאש' טמא' ופמה יהיה בלבנותו' ו'
מאיר אומ' כל שהוא וחכמי אומרי' כשיעור' אמר'
מאיר שלא יהיו צע' אים מרמץ שבגולם הק' ערוץ
לא שער לב' טמא ושאינו לב' טהור' והלכה כמותו'
לב' לא ידוק ולא ארום ולא שחור' אוציא את
כולו ולא אוציא שער צהוב ודין הוא' מה אם שיער
לב' שאינו קימץ טומאה בנתק הדי הוא' טומאה בנגע'
שער צהוב שהוא קימץ טומאה בנתק אינו דין שיהא
קימץ טומאה בנגע תל' לב' לא צהב' ומראה
הנגע עמוק' אין ממשו עמוק' מראה הנגע עמוק
אין שער לב' עמוק' ומראה הנגע עמוק לרבות
מראה רביעי לנגעים' יכול אפ' מראה חמישי יש'
תל' נגע הוא הוא אין לו מראה חמישי' וראהו
שלא יראה שדים כאחת' יכול לא יראה שני נגעים
באדם אחד ויאמר לו אתה מוקגר בזה ומחלט בזה'
מוחלט בזה ומוקגר בזה' מוקגר בזה ובזה ומוחלט
בזה ובזה' תל' וראהו צדעת וראהו' וראהו' שיהא
רואה כולו כאחת' שאם היה בדאש חטמו שופע הינך
ואך אינו טמא' מכאן אמרו עשרים וארבעה דאשי אינן
באדם שאינן מיטמאין משום מחיה' ראשי אצבעות
ידיים ורגלים' ראשי אצנים ראש הקוץ ראש הגוייה'
וראשי הדין שבאשה' ו' יהודה אומ' אפ' שלאיש'
ו' אישר אומ' אפ' העובלת והדלולת' והמסמך' אינן
מיטמאין משום מחיה' וטמא אוחו' אותו הוא מטמא

לפני וכך במחנה וכן במשך בתחלה בשבוע
ראשון בשבוע שבוע שני לאחר הפסח הרי הוא
כמות שהיה: החליטו במחנה והלכה המסורה
וחזרה מחיה וכך בשער לבן וכך במקוץ כותלה
בשופ שבוע ראשון בשופ שבוע שני לאחר הפסח
הרי הוא כמות שהיה: החליטו במקוץ והלך
הפסיון וחזר הפסיון וכך בשער לבן וכך במחיה
בשופ שבוע ראשון בשופ שבוע שני לאחר הפסח
הרי הוא כמות שהיה: יכול יהיה הפסיון מטמא
מתחלה תל אחרי הראותו להכה לטהרתו יכול
אם ראהו הכה שהוא מושה וחולך יזקק לו בתחלה
תל לטהרתו אינו נזקק לו לא משעה שהוא רואה
אותו מטומאה לטהרה: ונדאה שנה להכה
כה שהוא רואה אותו בחאטונה רואהו בשניה
ואם מנ' רואהו כה אחר: וראה הכה והנה
מטה המקפחת בעוד הרי זה בא ללמד על
הפסיון שאם נשתנו מדאין יהא טמא: וטמא
הכה צרעת היא הרי זה בא ללמד על הפסיון
שלא יטמא לא בארבע מדאיות ובה המדאות
שהאוס מטמא הפסיון מטמא' הלא דין הוא האוס
מטמא והפסיון מטמא מה האוס אינה מטמא לא
בארבע מדאות אף הפסיון אינו מטמא לא ב'
בארבע מדאות: הולכה לך לדרך הזו שיער
לפני קומץ טומאה והפסיון קומץ טומאה מדי
שיער לבן מטמא בכל מדאה לובן אף הפסיון
מטמא בכל מדאה לובן: נראה למי דימה דען
דבר שהוא מטמא בכל הנגעים מדבר שהוא מטמא
בכל הנגעים ל יוכיח שער לבן שאינו מטמא בכל
הנגעים: הולכה לך לדרך הזו דען דבר שהוא קומץ
טומאה מדבר שהוא קומץ טומאה ל תוכיח האוס
שאינה קומץ טומאה תל וטמא הכה צרעת היא
הרי זה בא ללמד על הפסיון שלא יטמא לא בארבע
מדאות: היא מר' לשפסת לבהק: נגע צרעת
הרי זה מוסף על עץ ראשון להשלים קומץ צרעת

אם כן למה הוסף לכתוב דיווח למשה בין פרשה לפרשה
וכן עץ לעץ: נגע צרעת: וראה הכה והנה שאת
לבנה בעוד: וקומץ בשר חי בשאת למיניו לשאת שהיא
מיטמא במחיה ומעץ לרבות שאר המדאות שיטמאו
במחיה ודין הוא אם מיניו ששוו כל המדאות לשאת
ליטמא בשער לבן ישו כל המדאות לשאת ליטמא
במחיה קל וחומר אם שו כל המדאות לשאת ליטמא
בשער לבן שאין שער לבן מטמא בקרח ובגבחת
לא ישו כל המדאות לשאת ליטמא במחיה שהמחיה
מטמא בקרח ובגבחת: לא אם שו כל המדאות
לשאת ליטמא בשער לבן ששיער לבן מטמא בשחף
ובמכסה ישו כל המדאות לשאת ליטמא במחיה שאין
המחיה מטמא בשחף ובמכסה תל נגע צרעת לרבות
כל מדאות נגעים: או מה השאת אוס אף בהדרת
שהיא אוס' מעץ לרבות שאר המדאות: הוא הדין והיא
התשובה תל נגע צרעת כי תהיה מן הדבר ואף:
באדם להביא את טבא בולו לבן שתהיה המחיה
מטמאתו: הלא דין הוא בהדרת קטנה מחיה מטמאתה
בהדרת גדולה לא תהיה המחיה מטמאתה' לא אם אומר
בהדרת קטנה שהיא קומץ טומאה תאמר בהדרת
גדולה שאינה קומץ טומאה: הואיל ואינה קומץ טומאה
לא תהיה מחיה מטמאתה תל באדם להביא את טבא
כולו לבן שתהא המסיה מטמאתו מעץ אתה אומר
קראו לו לראות נגע אחד וצמח בו נגע אחר מעץ
שהוא שקוק לו תל - נגע צרעת: וראה הכה והנה
שאת: והיא הפכה שהפכתו היא לא שהפכתו חדרתה'
זהו שער סקודה שעקביה בצ מהלל מטמא חסמ
מטהרין: תבן התם שער סקודה עקביה
ב מהלל מטמא וחפ מטהרין איזהו שער סקודה
מי שהיתה בו בהדרת ובה שער לבן הלכה בהדרת והעוה
לשער הלבן במקומו עקביה בצ מהלל מטמא חסמ
מטהרין אמר עקביה מודה אני בזה שהוא טהור'
ואיזהו שער סקודה מי שהיתה בו בהדרת כגדיק ובה
שתי שערות: והלך ממנה כח צי גדיק והניח לשער
לגביה

כהן שחא בקי צעש ולא צעשקים וכל צעשקים
 באדם ולא צעשקים בצעשקים ולא צעשקים בצעשקים
 ראשון ולא צעשקים שני צעשקים שלישי לא יחזה
 את הנגעים עד שיהיה בקי בהן ובשמותיהם תלמוד
 התורה לכל נגע הצרעת ולנתח ולצרעת הצבד ולבית
 להודות ביום הסמא וביום הטהר הא אינו יכול להודות
 עד שיהיה בקי בכלן הויאומ' לא נתרבו צעשקים לא
 לצדוש ולחקוד בהן ולסחון דעתו שלכהא אס' מצדוק
 ביי מני' למני' וביק מדאה למדאה אן אינו מבתי' ו
 ושערה לא שער מחיתה כיצד בהרדת
 כגריק ובה מחיה בערשה ושער לבן בהוך המחיה
 הלכה המחיה טמאה מפני שער לבן הלך שער לבן
 מהמחיה ו' שמעון מטאד מפני שלא התכהו צעשקים
 אמרו לו והרי כבר נאמר ושער בנגע הפך לבן נגע
 זה מכל מקום ושערה לא הפך לבן והקגיר הא
 אס הפך לבן טמא ושערה לא הפך לבן והקגיר
 הא אס יש בה שער שחור אינו ממעטה' עלן
 התלמידים את ו' יקי בהרה ובה שער שחור חוששין
 אנו שומא מיעט מקומס את הבהרה מכגריק אמרו
 לו לא אס אמרה בשער לבן שהוא קימא טומאה
 תאמ' בשער שחור שאינו קימא טומאה אה' לה
 הדי שיש בה עשר שערות לבנות כלום הן קומט'
 טומאה לא שתיים חוששין אנו על המוטר שומא
 מיעט מקומו את הבהרה מכגריק אמרו לו לא
 אס אמרה בשער לבן שהוא מני' טומאה תאמר
 בשער שחור שאינו מני' טומאה אה' לה אה' שער
 שחור הופך והזה מני' טומאה ואומ' ושערה לא הפך
 לבן והקגיר הא אס יש בה שער שחור אינו ממעטה'
 והקגיר הסה את הנגע שבעת ימים תחלה
 וראהו הכהן בשביעי יכול ביי' ביום ביי' בלילה תל'
 ביום ולא בלילה יכול כל מדאה היום והין כשרים
 תל' לכל מדאה עיני הכהן ונה כהן כרס לשחקר
 מאור עינו אה' היום כרס לשחקר מאור היום
 מכאן אמרו איך רואין את הנגעים בשחרית

וכי הערבים ולא בתוך הבית ולא ביום המעונ
 לפי שכהן נראית ענה ולא בצעשקים לפי שענה
 נראית כהן ואימתו רואין בשלש ובארבע ובחמש
 ובשבע ובשמונה ובתשע וצדוקי מאיר' נ' יהודה
 אומ' בארבע ובחמש ובשמונה ובתשע'
 והנה הנגע עמד צעיני' שאס היעז וכהן
 אן כהה והעז כאל' לא כהה' לא פשה שאס פשה
 וכנק או כנק ופשה כאל' לא פשה' והקגיר
 שבעת ימים שנת מלמד שיום שביעי עולה לוי'
 המני' ביי' מלפניו ביי' מלאחריו ונדאה הפה' אהו
 ביום השביעי שנה כהן שהוא רואיהו בדאשונה
 רואיהו בשניה ואס מת רואיהו כהן אחר
 בתחלה והנה כהה שאס העז וכהה כאל' לא
 העז הנגע שאס כהה והעז כאל' לא פשה הנגע
 שאס פשה וכנק כאל' לא פשה אס נאמדו בשבוע
 ראשון למה נאמדו בשבוע שני לא לפי שהגדיר
 העומד בדאשן מקגיר ובשני פוטר לכך צדוק
 לומ' בשבוע ראשון וצדוק לומ' בשבוע שני'
 וטיהרו שיאמ' לו טהור אתה לא שיטהרו
 בדבר אחד מקפחת הא אעפ' שנסתג'
 מדאיה מקפחת היא אעפ' שהלכה וחזרה
 בתוך הקגיר הותיל ולא פשה ולא נדאה בה
 לא מחיה ולא שער לבן טהור הוא' וככס
 בגדיו מלסמא משכב ומנשב ומלסמא בצואה'
 נטהר מכלל שהיה טמא דתנא איך ביי'
 מצורע וקגיר למצורע מוחלט לא פדיעה
 וכדימה תגלחת וציפדי' וככס בגדיו
 וטהר וכול הדי הוא מקולק' תל' ואס פשה
 תפשה נסמא' ואס פשה איך לי לא פשוין כמראה
 ראשון מני' שלא כמדאה ראשון תל' תפשה
 מקום' ואס פשה תפשה איך לי לא פשוין מני'
 לרבות שער לבן ומחיה תל' תפשה' ואס
 פשה תפשה לרבות את כולן מכאן אמרו
 החליטו בשער לבן והלך שער לבן וחזר שער

על דרך זו ציננו מעצב וכל שאלת נאם וכעס
וכל שלא נאה והוא על

כטוזה פסוק לטמאת כל הנראה ממנו והוא
על דרך זו ציננו מעצב וכל שאלת נאם וכעס
שהוא נראה עליו כן הוא נראה להגלותו ויא
לכל מראה עיני הכהן פרט לכהן שחקר מאור עינו
מכאן אמרו כהן הקומה באחת מעיניו או שפה מאור
עיניו לא יראה את הנגעים וראה הכהן והנה כקנה
הצדעות מה תל שיכול אי לי פריחה מטהרת אלא
מא השאות בלבד מעט לרבות שאר המראות תל
הצדעות את כל בשדו להביא את בן אצבעות
ידיים ורגלים ויא מה תל את כל בשדו מעט
אמה אומי פחה בכולו ולא בכחצי ערשה הקמח
לראש ולזקף ולשחין ולמכונה ולקרח חזר הראש
והזקף ונקרחו השחין והמכונה והקרח ונעשו צדפה
יכול מהא טהור תל את כל בשדו עד שתמרח בכולו
וקר את הנגע ומה תל שיכול אי לי פריחה
מטהרת לא אחר החלט מחיה לאחר החלט שער
לכא לאחר החלט פסיון מעט תל וטהר את הנגע
טהור או טהור יכול אפ הפורח מתוך הפטר יהא
טהור תל הוא טהור אי הפורח מן הטהור טהור
לא טמא מכאן אמרו יש מראה נגעו לכהן ונשפר
ויש מראה ומפקיד כיצד מי שהיה מוחלט והלכו
להן קומע טמאה לא הקפיק להראותו לכהן עד
שפחה בכולו טהור שאל הקדים והראו לכהן ופטר
ואחר כך פחה בכולו הרי זה טמא הדי נתאחר ונשפר
ויש מתאחר ומפקיד כיצד בהרת ואי בה מלס
לא הקפיק להראותה לכהן עד שפחה בכולו הדינה
טמא להקד שאי בהרת גדולה הצאה בתחלה כדי
בהרת קטנה שאל הקדים והראו לכהן ופטר ואח
פחה בכולו היה טהור וביום הראות בו יש
יום שיראה בו וטהור ויש יום שיראה בו וטמא הא
כיצד נראה בשבת מעבירין לאחר השבת ברגל מעבירין
לאחר הרגל ויש ברבד להקל ולהחמיר ויא
וביום הראות בו יש יום שדואי בו את הנגעים
ויש יום שאי דואי בו שאם נראה ברגל ובשבעת

תל כי טמא הוא במראה וברוח לא צדפות צדואה
כי טמא הוא ואם פרוח תפרח מכאן אמרו
הפורח מהטמא טהור או יכול אפ הפורח מן הטהור
יהא טהור ודין הוא מה אם הטמא שפחה בכולו
טהור הטהור לא כל שכן אם פחה בכולו יהא טהור
תל כי טמא הוא ואם פרוח תפרח עד שתמרח מתוך
החלט או מתוך הקד אבל מתוך הפטר טמא
אם פרוח תפרח אי לי לא בזמן שפחה בכולו באחת
מעט פורחת וחוזרת ופורחת וחוזרת וחוזרת
תל ואם פחה תפרח אי לי לא מלמט למעט
מלמעט למט מעט תל תפרח אם פחה תפרח אי
לי לא מלמאה לטהרה מטהרה לטמאה מעט תל
פחה תפרח הואיל ויש בו קימץ טמאה כיון שפחה
בכולו מכל מקום טהור הצדעות מה תל שיכול
אי לי פריחה מטהרת לא בשאת בלבד ומעט לרבות
שאר המראות תל הצדעות וכקנה הצדעות
לא הבהק שהיו אומי הואיל והוא קומע טמאה
בקופ יהא קומע טהרה בתחלה תל וכקנה הצדעות
לא הבהק את כל עוד הנגע עוד שהוא ראוי
לקבל נגע פרט לשחין המורד ולמכונה המורדת או
את כל עוד הנגע אי לי לא עוד הראוי לקבל נגע
כגריס יעצב ופחות מכגריס לא יעצב מעט לרבות
ראשי אצבעות ידיים ורגלים וראשי אצבעות וראשי
הקומיה וראשי הודים שהן מעצבין תל בולו הפך עד
שזיהפך בולו או הפך בולו יכול תוך ראשו ותוך
רגליו ותוך העי ותוך המה ותוך החוטם תל מדאשו
להוציא את תוך ראשו ועד רגליו להוציא את תוך
רגליו לכל מראה עיני הפכה פרט לבית הקומים
ותוך הקמטים ותוך הקמטים ותוך החוטם מכאן
אמרו האיש נראה בעורר וכמוקק זתים בעורר
לבית הקמטים וכמוקק זתים לבית השוקי
והאשה בעורבת וכמוקק את בנה בעורבת לבית
הקמטים וכמוקק את בנה לטמא הודי וכאורגת
בעומטין בשחי ליד הימנות וי יהודה אומר אפ

לבן במקום הנהדרת וזהו אמרו לו בעם שבטלו את
דברי עקבית אפ' דברך איך עתה קומת' ותק' ותע'
עקבית ב' מחלל' העיר ארבעה דברים אמרו לו עקבית
חזק בך בארבעה דברים שקינת אומר ונעשך אב בית
דין לישראל אמ' להם מטב לי להקדוה שוטה כל ימי
ולא להעשות שעה אחת דעע לכנז המקום שלא אמרו
בשביל שררה חזר בו' הוא היה מטמא שער ודם
הירוק' וחכמי מטהרין' הוא היה מותר שער בכור
בעל מטם שנער והטחו בחלוק ואח' שקטו' וחכמי
אוסרין' הוא היה אומ' איך משקיף לא את הגיורת
ולא את שפחה משוחררת וחכמי אוסרין משקיף
אמרו לו מעשה בכור פמיות שפחה משוחררת
שהשקוה שמעיה ואבטליון אמ' להם דוגמא השקוה
ונדוהו ומה בנוויו' וסקלו בית דין את ארונו' אמ'
ר' יהודה חק ושלום שעקבית נתנדה שאין העזרה
נעלמת על אדם מישר' בחכמה ובידאת חאט' בעקבית
ב' מחלל' ואת מי גדו את לעזר ב' הכר שפקפק
בכטילת דים' וכשמת שלחו בית דין והטחו אבן
על ארונו ללמד שכל המנודה ומה בכורויו' בית
קוקל' את ארונו' בשעת מותו אמ' לבנו בע' חזור
בך בארבעה דברים שהייתי אומר' אמ' לו ואתה
למה לא היית חוזר' אמ' לו את שמעתי מפי מוחצ'י
וח' שמעו מפי מדוב'י' אמ' את שמעתי בשמעתי ור'
עמדו בשמועות' אבל אתה שמעת מפי היחיד
ומפי המדוב'י' מוטב להטח דברי היחיד ולאחוז
בדברי המדוב'י' אמ' לו אבא פקיד עלי לחצירך'
אמ' לו אינ' מפקיד' ש'מא עולה מצאת בי' אמ'
לו לאו ולמה את אתה מפקיד' אמ' לו מעשיך ידבון
ומעשיך ידחקוך' והיא הפכה' שהפכתו
כולה לא שהפכתו מקצתה' פיצו' בהרת פחצי
גריס ובה שתי שעדות' נולדה בהרת פחצי גריס ובה
שערה אחת הרי זה להקגיר' והיא הפכה' שהפך
כולה את כולו ולא שהפך כולה את מקצתו' פיצו'
בהרת פחצי גריס ובה שערה אחת' נולדה לו פחצי

בבלו

נח
ד' ע"ג
ש"י
שעדות

תורה

גריס ובה שערה אחת הרי זה להקגיר' בהרת פחצי
גריס ואיך בה כלום נולדה לו בהרת פחצי גריס ובה
שתי שעדות הרי זו להחליט ממע שהפכתו בהרת
שלימה' ומחיות בשר חי בשאת' יכול כל שקוא'
הל' שער לבן ומחיות בשר חי' מה שער לבן מקום
שתי שעדות אפ' המזיה מקום שתי שעדות' יכול
לא תהא טמאה עד שיהיה בה שער לבן' הל' שער
נושנת היא' היא טמאה ואינה צריכה דבר אחר
לשערה' אם כן' למה טמא שער ומחיות בשר' מלמ'
שלא תהיה טמאה עד שיהא בה כדו לקבל שער לבן ומחיות
וכמה' בעדשה' שהוא מקום צמיחת שתי שעדות על
שתי שעדות' יכול כשם ששער לבן מטמא שער
המחיה תטמא מצד' הל' בשאת' עד שתהיה מבורחת
בשאת ויהיה מוקף קבצ' מה מקום צמיחת שתי
לכל צד' מטמא אמרו גופה שלבהרת פגריס הקלף
מדובע שהוא מקום תשע עדשות שהוא מקום צמיחת
שש ושלישים שעדות' וכחות משה אינו קדו' כגש'
בשר' לא השחי' בשר' לא הבהק' בשאת לא
בשחי' בשאת לא בבהק' אינה מטמאה' עד שתהא
בגופה שלבהרת' צדעת' בטן אב לכל הצדעות
שיהיו פגריס' נושנת' מלמ' שהוא מטמא שלא הסוכה'
הלא דין הוא שער לבן קינץ טמאה ומזיה קינץ טמאה
מה שער לבן אינו מטמא לא הפוך אפ' מחיה לא
תטמא לא הפוכה' הל' נושנת היא אפלו היא מיושנת
מקודס' מלמ' שהיא מטמא שלא הפוכה' יכול
לא תהא מטמא הפוכה' אמרת קל וחומר ומה שער
לבן שאינו מטמא שלא הפוך מטמא הפוך' מחיה
שהיא מטמא שלא הפוך אינו דין שתטמא הפוך' וכל
היא היא' מלמ' שהיא מטמא הפוכה' וטמא
הכה' לא יקגירנו' למדנו שאין מקגירין את המוחלט'
מט' שאין מחליטין את המוקגר ואיך מקגירין את
המוחלט' ולא מחליטין את המוחלט' הל' כיטמא הוא'
כל שטמא עליו טמא אינו זקוק לו' או לא יקגירנו
כיטמא הוא' שאם הכה' עצמו מוחלט לא יקגיר לאחרים
הל'

בשבוע אחד ושלש ימים במחיה וזהו במקום
 השחית מלמי שאינו משה לעור הבשר ולא צדעת
 עור הבשר משה לתוכו לכך נחלק בענין אחד
 בפי עצמו שאלו אתו איננו מושעתה
 לפיכך ידו בהדרת פקלע ומקומה צדבת השחית אמ
 לכה יקביר אמרו לו למה אם לגדל שיער לבן אינה
 ראויה ואם לפסיון אינה פושה ואם למחיה אינה
 מטמאה במחיה אמר להן שמא תכנס ותמשה
 אמרו לו והלא מקומה בגריס אמר להם לא שמענו
 לא יקביר אמר לו ויהי צדבת בתורה את למד בו אם
 לקיים דברי חכ' אמר לו שמא יולד לו שחית אחר
 חוצה לו ויפשה לתוכו אמר לו חכם גדול אתה שקיימת
 דברי חכמים והיה במקום השחית שאת טיקום
 השחית לשאת לא שתקדום השאת לשחית ו
 איננו יעקב אומ' קדו הוא במקומו עד שלא
 נעשה שחית ונעשה שחית וחיה ו איננו יעקב
 מטמא חז' מטמא' שכל נגע שטהר שעה אחת אינו
 טומאה עולמית שאת לבנה מלמי שהיא חלקה
 בהדרת לבנה אדם מלמי שהיא מטמא בסתור
 יכול שאת מטמא חלקה ובהדרת מטמא בסתור מט
 לית את האמור בשאת בבהרת ואת האמור בבהרת
 בשאת תל נגע צדעת וראה הפ' והנה מראה
 שכלי מלמי שאין השחית מטמא לא במקרה שכל
 בעור הבשר השלם ושערה הפך לבן מלמי
 שהיא מטמא בשער לבן לא במחיה וטמאו
 הכה נגע צדעת היא בשחית מרחק אבל לא בעור
 הבשר שאין עור הבשר מצטרף לשחית יכול
 תמשה בעור המכה תל ואם תחת תע הבה לא פשה
 במקום שתחתיה היא פושה אינה פושה לא בעור
 הבשר ולא בעור המכה ואם ידאנה הפה' עד
 שתהא כולה ראויה אחת והנה אין בה ולא בחוט
 היצא ממנה שאם היה בחוט היצא ממנה אינו קיים
 כוונתה יכול אפלו יש בו רוחב שתי שערות תל
 וינה אין בבהרת שער לבן כל שהוא נחשב עמדה

אקקה לטומאה ושפלה אינה והיא פה' בקדום
 ביצה שאם הייתה למטה מקדום ביצה אינה כלום
 ואם פשה תמשה בעור' מה תל לפי שז' וראהו הפה'
 ביום השביעי אם פשה שיכול אין לי פשוט מטמא לא
 בשביעי בלבד בשמיני בשיעור בעשירי מע' תל
 תמשה וטמא הכה אותו את הודאי הוא מטמא אינו
 מטמא את הקפה' כיצד' שנים שבאו אצל הפה' בזה
 בהרת בגריס ובה פקלע בקוף השבוע בזה פקלע
 ובה פקלע ואין ידוע באיזה מקום פקלע' באיש
 אחד בן בשע' אנשים טהור' ו עקבה אומ'
 באיש אחד טמא ובשע' אנשים טהור' אמרו לו והלא
 כפר נאמי נגע הוא' עד שיודע באיזה נגע טמאו' אם
 כן למה נאמי וטמא אותו' את הודאי הוא מטמא'
 אינו מטמא את הקפה' ואם תחתיה תעמוד'
 זהו שאמרו במקום שתחתיה היא פושה' לא בעור
 הבשר ולא בעור המכה' צדבת' שיהא מקומה
 ושיהא מקומה עפר' וטהרו הכה' את הודאי
 הוא מטמא' אינו מטמא את הקפה' כיצד' שנים שבאו
 אצל הפה' בזה בהרת בגריס ובה פקלע בקוף שבוע
 בזה פקלע ועוד' ובה פקלע ועוד' שעה טמאים
 איננו שחזרו להיות פקלע ופקלע' שעה טמאים עד
 שחזרו להיות בגריס' לכך נאמי וטהרו את הודאי
 הוא מטמא' אינו מטמא את הקפה' נמצאת אומר
 עד שלא הוצקו לטומאה קפיקו טהור' אבל משחזקו
 לטומאה קפיקו טמא' נאמי ובשר כי יהיה בו
 בעורו שחית' ונאמי או בשר כי יהיה בעורו מכות
 אש' למה חלקן הכה' לומר לפי שאין פושה לזה
 ואין מצטרפין זה עם זה' כיצד' שאם היה פחצי גריס
 שחית' ופחצי גריס מכה' יכול הואיל וטומאת שוה
 יצטרפו' תל כי יהיה בו שחית' כי יהיה בו מכה מלמי
 שאין מצטרפין זה עם זה' יכול אם לא נודע אם שחית
 או מכה הוא' יהא טהור' תל צדבת צדבת הואיל ודין
 שוה הדין זה מטמא ומטהר' מכות אש'
 יכול מורדת תל והיתה מכות המטה' או והיתה

ימי המשיחה של אהן וואך אותו של תהפך
 שמחתו לאכל ויום הסאות בו בשר חי עומט
 הדי זה בא לגור על ראשי איברים שתגלו שיהא
 טמא יכול כל שהי זל כאן בשר חי והלך בשר
 חי מה בשר חי אמור להלך בעדשה אפ כאן בעדשה
 דברי ר' יוקי אמר ר' מאיר וכי מטום מחיה הוא כ
 טמא והלא איך המחיה מטמא בראשי איברים
 לא גזרת מלך היא אפלו כל שהוא אמר ר' יוקי
 וכי מטום ראשי איברים היא מטמא והלא אם חזרה
 לאמצעותו טמא לא נאמ כאן בשר חי וטמא להלך
 בשר חי מה בשר חי אמור להלך בעדשה אפ כאן
 בעדשה וציוס מלמ שנותני לו שני
 ימים לביתו שני ימים לבקורתו דברי ר' יהודה ר'
 אומי הדי הוא אומי וצוה הכהן ופנו את הבית בטרם
 יבוא ולא יטמא וג' ואחרי כן יבוא הכהן אם
 ממתנין לו לדבר הדשח לא ימטמו לו לדבר מצוה
 וכמה יום מצותו נראה בחוק נותני לו שבעת ימי
 המטטה לו ולביתו ולבקורתו וכן בגל נותני לו
 כל ימי הדגל בו מה תל מטע אותה אומי פרוה
 בכולו אבל לא בראש ובזקק ובשחית ובמכה החורדי
 חזר הראש והזקק ונקדחו השחית והמכה ונעשו
 צרבות יכול יהא טהור תל בו בשר חי כל הראוי
 לבשר חי מעכב בשר חי בשר חי החוזר טמא
 איך שיער החוזר טמא ר' יהושע מטמא שהיה ר'
 יהושע אומי שער לבן קימט טומאה ומטה קימט
 טומאה מה מחיה חוזרת ומטמאה אפ שער לבן
 יחזור ויטמא אמר לו ר' עקיבה אימתי יפה כוחו
 של שער לבן לישמא בזמנ ששימש החלט או גזר
 שלא שימש החלט אמר לו בזמנ ששימש החלט
 אמר לו מה אם בזמנ ששימש החלט אינו מעכב
 את הפריחה בזמנ שלא שימש החלט אינו טמא
 יעכב את הפריחה ועוד נאמ בשר חי בשר חי
 החוזר טמא איך הצוהק החוזר טמא הלא דין הוא
 בזהק מעכב ומחיה מעכבת מה מחיה חוזרת
 ומטמא אפ הצוהק יחזור ויטמא תל בשר חי בשר

חי החוזר טמא איך צוהק החוזר טמא ודאה
 הכהן את הבשר החי וטמא מה תל שיכול אכל
 לא ראשי איברים שנתגלו שיהיו טמאם לא אחר
 פריחה אפ החלט מחיה אחר כל מראות נגעם
 מטע תל הבשר החי טמא הוא צרעת הוא להצוא
 את כולל הבשר החי טמא הוא גזרה היא וכהא
 מי יתב טהור מטמא לא אחד בהרות בגדי טמא
 פריחה בכולו טהור צרעת טמא חזר בשר חי טמא
 הוא מי יתב טהור מטמא מי עשה כן מי גזר כן
 מי צוה כן לא אחד זה אמרו שלמלם או פיישוב
 הבשר החי ונהפך ללבן הרי זה ללמד על ראשי איברים
 שנתגלו וחזרו ונתבקו שיהיו טהורים יכול נעם
 אחת מטע אפלו מאה פעם נתבקו טהור כתגלו
 טמא תל ישוב פיישוב או פיישוב ונהפך
 ללבן אפלו למראה בזהק שהייתי אומי הואיל והוא
 קימט טומאה בתחלה יהא קימט טומאה צופ תל
 ונהפך ללבן אפלו מראה בזהק וראהו הפך והנה
 נהפך הנגע ללבן וטהר את הנגע טהור הוא מה תל
 שיכול אכל לי לא ראשי איברים שנתגלו וחזרו ונתבקו
 שיהיו טהורים לא מתוך חזרת פריחה החלט מטע
 מתוך הקדר תל נהפך הנגע ללבן טהור הוא לרבות את
 כולל יכול הבא בכולו לבן בתחלה יהא טהור תל
 הוא טהור הוא טהור איך הבא בכולו בתחלה טהור לא טמא
 ובשר חי יהו בעו שחית יכול מורד תל ונפא
 או נדפא יכול עד שיעשה תלקת תל שחית הא פיעד
 נדפא ולא נדפא וכהא למט צרבת שחית היא עד
 שתקרום בקליפת השוס איך לי לא שחית שעלה
 מאליו ומט לקה בעץ ובאבן ובגפת או במי טבריה
 וכל שאינו מחמת האש זהו השחית תל שחית שחית
 ריבה איך לי לא שחית שיש לו לאיכה יטה שחית
 שאין לו לאיכה שיפסק מטע תל כי יהיה בו אפלו
 בכולו בעורו אפלו בכולו והלא שחית ומטה בכלל
 עוד הבשר ולמה יצאו יצאו לטען טען אחד שהוא
 כעעונו יצאו להקל ולא להחמיר להקל עליהם שחיתו

לתבנית הזהב' דין לקוי קצר דבריו
 עקובה' ו' יוחב' אומ' אפלו ארוך' אמ' ו' חס'
 ב' כורי מדי הלשון אומ' דין מקל' זה' דין קנה'
 זה לקוי קצר או לקוי ארוך' אמ' לו' עקי'
 עד שאנו למדי' מ' הקנה כלמוד' השער'
 דין שערו שלפלו' דין לקוי קצר לא דין ארוך'
 לקוי' וטמא אותו הפה' כנתק הוא גדרת'
 הפה' אע"פ שאין שם בהרת' יכול וטמא שאר'
 הגוף בנתק' תל' נתק הוא זה בנתק אין שאר'
 הגוף בנתק' יכול יהא הראש והזקן ^{מטמא}
 בנתקים ובבהרת' תל' נתק הוא צדעת הראש או
 הזקן הוא אין לראש ולזקן לא טומאת נתקים
 בלבד' צדעת הראש או הזקן הוא לימוד'
 שאין הראש והזקן מעכצין זה את זה ואין
 מעכרין זה עם זה ואין פושט' מזה לזה'
 ואיזהו הזקן' מ' חפרק שללחי ועד פוקה' שלגרות'
 הא פיצד' מותח את החוט מאוצ' לאוצ' כל
 ש' חוט החוט ולמעלה זהו ראש' מ' החוט ולמטה
 זהו זקן' ופי' יראה הפה' את נגע הנתק' ו'
 מקיש נגע לנתק' יכול אפ' בשער תל' ובו שער'
 זהב' ובן' מלמ' שהוא מטמא מכונס ומפוזר'
 מבוצר' ושלא מבוצר' הסוך' ושלא הסוך' דבריו'
 יהודה' ו' שמעון' אומ' אינו מטמא לא הסוך'
 אמ' ו' שמעון' ודי' הוא מה אם שער לב' שאין
 שער אחד מציל מידו אינו מטמא שלא הסוך' שער'
 זהב' דין שיש שער אחד מציל מידו אינו דין שלא
 וטמא לא הסוך' אמ' ו' יהודה' כל מקום שעדין
 לונד' הסוך' אמר' הסוך' אבל הנתק שכ' בו ולא
 היה בו שער זהב' דין' מטמא הסוך' ושלא הסוך' אם
 כ' למח' פ' נגע נבק' מקיש נגע לנתק מה נגע
 נג' אפ' נתק כגד' ו' וטמא אומ' למט' נגע'
 נתק' מקיש נתק לנגע מה נגע כגד' אפ' נתק' כגד'
 ושער' מיעוט שער שתי שערות' שחור'
 שער שחור מציל מ' הרהב' בין משואר' בין צומח

מה בין צומח למשואר' ה' צומח מציל מיד שער זהב'
 ומיד חספיון' מכונס ומפוזר' ומבוצר' ואין מציל מיד
 כ' ה' עד שיהא דחוק' מ' הקנה מקום שתי שערות'
 היתה אחת צהובה ואחת שחורה אחת צהובה ואחת
 לבנה אינן מצילות עד שהיו שתי שחורות'
 ושער שחר אין בו' האיש בו פוט' או אינו לא ושער
 שחר אין בו' והקביר' הא' יש בו מטמא' וכשהוא אומ'
 למט' ואם בעינו עמד הנגע ושער שחר צמח בו
 נרמא הנתק' שהוד הוא' הרי זה בא ללמד על שער
 שחר שהוא סימ' להרה' בנתק' הא' מה אם מקיים
 ושער שחר אין בו' והקביר' הא' יש בו פוט'
 והקביר' הכה' שבעת ימים בתחלה' וראה הפה'
 ביום השביעי' יכול בין ב' בלילה' תל' ביום לא
 בלילה שהיותי אומ' עוד השער' שהוא מטמא'
 מראות יהא צריך יום' נקיים שאין מיטמא'
 מראות לא יהיו צריכי' יום' תל' ביום לא בלילה'
 והנה לא פשה ולא היה בו שער זהב' ולא הפך'
 בו שער זהב' לא נא' לא ולא היה' הא' אפלו קדם
 את הנגע' מטמא' והתגלח' בכל אדם' ל' שמצונו
 שתגלח' האחרונה בכה' יכול אפ' אז בכה' תל'
 והתגלח' בכל אדם' והתגלח' בכל דבר' לב' ש'
 שמצונו שתגלח' האחרונה בתער' יכול אפ' לו
 בתער' תל' והתגלח' בכל דבר' והתגלח' ואע"פ כזיר'
 ל' שכ' תער' לא יעבר' על ראשו' יכול אע"פ מנוגע'
 תל' והתגלח' אע"פ כזיר' והתגלח' ואת הנתק' יכול
 כשם שתגלח' הנגע' דוחק' לתגלח' הכזיר' בזמן'
 שהוא ודאי' כך תהא תגלח' הנגע' דוחק' לתגלח'
 הנזיר' בזמן' שהוא עסק' תל' ואת הנתק' לא יגלח' שאין
 העסק' דוחק' לא יגלח' ופי' מה יש בו' אם כ' למח'
 נא' ואת הנתק' לא יגלח' קמוך' לנתק' לא יגלח' הא'
 כיצד מגלח' חוצה לו ומניח' שתי שערות' קמוך' לו
 כדי שיהא טבר' אם פשה אם לא פשה' לא יגלח'
 ואם גלח' לוקה' ומט' לתולש' סימ' טומאה' מתוך'
 נתקו' שהוא עובר' בלא תעשה' תל' ואת הנתק' לא יגלח'

במקוין או בשוער
 עהוב'
 ולא היה בו שער
 עהוב' ולא הפך

יכול אפ' הנתק

יתק' שאין הפשוט' לתולש' כגד' שאין
 לתק' הפשוט' לתולש' כגד' שאין

מחית המכה יבול עד שימשה עלקת תל מצות אש
 בא שיצר חיותה ולא חיותה וזוהא למען צדבת המכה
 היא עד שתקדום כחליפת השום: איך לי לא בזמן
 שכחות באה צדבת בגחלות או ברמח או בשיד הדותח
 או בקסקי הדותח כל דבר שהוא מצומת האש
 זו היא מכה תל מכה מכה ריבה: איך לי לא
 מכה שלאחר דיבר שלטת הדיבר מעט בגו' משנתגיר'
 עד שלא נתגיר מעט בקט' משולד' עד שלא
 נולד מעט תל כי יהיה בו כדאמרינן בשחי'
 בהרת לבנה או מדמות' מלמ' שהוא מיטמא במתוך
 מעט שמיטמא חלקה תל לבנה' מעט לרבות שאר
 המראות' תל או לבנה' ודאה אותו הכהן
 והנה נהפך שער לבג' בהרת ומראה עמוק זו
 היא בהרת וקומפה שמה' וטמא אותו הכהן מיד'
 למה נגע צרעת באישיהו וקומנו עמו' ואם
 יראנה כולה כאחת' והנה איך בבהרת שער לבן
 זה הוא שאמרו לרבות את החוט שיש בו שרבי
 שערות' ושפלה אינה היא כההזו היא שאמרו
 לרבות את השווה לגבוה' ודאהו הכהן ביום
 השביעי אם פשה תמשה לרבות באינה יום פשה
 בין בשביעי בין לאחריו בין לאחר אחריו' ובן
 אם החליטו בשער לבן והלך שער לבן וכך בקיין
 כתחלה בקוף שבוע לאחר הפטר החליטו בקיין
 הלך הפקיון וחזר פקיון וכך בשער לבן בסוף שבוע
 לאחר הפטר לכך נאמר תמשה פשה תמשה' מה
 תל צדעת שלשה פעמים צדעת שתהא כגריס' צדעת
 ליתך את האמור בשאת בבהרת ואת האמור
 בבהרת בשאת' צדעת ליתך את האמור בשחי'
 במכה זאת האמור במכה בשחי' מה תל היא
 היא שבע פעמים' היא אינה מיטמא במחירה
 כתחלה בקוף שבוע לאחר הפטר' היא איך ליה
 מראה חמישי' היא איך השחי' וחמכה מצטרפין
 זה עשמה' נאמרת אומ' עוד הבשר מיטמא
 בשלטה קומע' בשער לבן ובמחיה ובפקיון'

והשחי' והמכה בעע קומע' בשער לבן ובפקיון ותי'
 בו מחיה' ואיש' להביא את שנתך נתן בתוך
 נתן דברי ל עמבה' ואיש או אשה חזק לי לא איש
 ואשה מעט לרבות טומטוס ואגדרגניק תל ואיש או
 כי יהיה בו נגע מלמד שנקרא נגע אעפ' שאינ
 כשחד נגעים' בראשאו בזק' מלמד שאין
 הראש והזקן מצטרפין זה עם זה' יכול ליה
 יצטרפו זה עם זה אבל יפשו מגה לזה תל צדעת
 הראש או הזקן הוא כשם שאין מצטרפין זה
 עם זה כך איך פושין מגה לזה' איך לי לא
 שיש לו בראש ובזקן יש לו בראש אבל ליה
 בזקן בזקן אבל לא בראש' לא בראש וליה
 בזקן מעט תל ואיש או אשה כי יהיה בו נגע
 בראש או בזקן' ודאה הכהן את הנגע
 והנה מדאהו עמוק איך לי לא מראה עמוק מעט
 לרבות את השווה לגבוה תל והנה איך מראהו
 עמוק והקגור מלמד שהנתקים מיטמא מעט
 שאינ עמוקין' אם כך למה נאמר ומראהו
 עמוק שיכול אם נתקן אדם והא טמא תל
 מראהו עמוק מה מראה עמוק בידי שמים
 אף איך לי לא נתקן בידי שמים' ובו להביא
 את שבתוכו ושוכב חוצה לו ובו כרט לשחוצה
 לו ושוכב לתוכו' שער' מיעט שער שרבי
 שערות וארכן כדי שינטלו בטהורג והוא
 הדין לכל מקום שנ' בו שער' יצדחוב לפי
 שיצא לדון בדבר שלא כעענו יצא להקל
 ולהחמיר' להקל שלת ידון בשער לבן ולהח
 ימיד שידון בשער צהוב' צהוב לא ידון
 ולא אדום ולא שחור' מוציא את כולן
 אוציא שער לבן ודין הוא מהאם שער
 צהוב שאינו קומע טומאה בנגע הדי הוא
 קומע טומאה בנתק' שער לבן שהוא קומע
 טומאה בנגע אינו דין שיהא קומע טומאה
 בנתק תל צהוב לא לבן ולמה הוא דומה

וביהיה בקדחת או בגבחת מלמי שאין הקדחת
 והגבחת מצטרפות זו עם זו יכול לא יצטרפו זו
 עם זו אבל יפא מזו לזו תל בקדח או בגבחתו כעס
 שאין מצטרפות מזו לזו ^{זו עם זו כן איש משות} נגע לבא אדמדם מלמי
 שהוא מטמא בסתוך כבולוקי צדעת מלמי
 שהוא מטמא במחיה הלוא דין הוא מנה השחף
 והמחיה שהן מיטמאין בשער לבא אינן מיטמאין ב'
 במחיה קדחת וגבחת שאינן מיטמאות בשער
 לבא אינו דין שלא יטמאן במחיה תל צדעת ולהלך
 נאמי צדעת מה צדעת האמורה להלך מחיה אפ"ל
 מחיה ולפי שאין בה שער אין שער לבא קומץ
 טומאה בהי פודחת מלמי שהוא מיטמא במקוץ
 הוא מלמי שאינה מיטמאה בשער לבא וראה
 אותו הפה והנה שאת לבנה אדמי למדנו לשאת הגע
 שהיא מיטמא בסתוך ומטל לרבות שאר המראות
 תל נגע לבא אדמדם במראה צדעת עוד בשר
 נשט שבמות הלוא דין הוא טימא באי וטימא בעור
 הנשר מה עוד הבשר נשט שבמות אפ"ל באי נשט
 שבמות הולכה לך לדרך הזו טימא באי וטימא
 נשחף ובמבנה מה שחף ומכוח שבוע אחד אפ
 טא בשבוע אחד נראה למי דימה דע דבר שהוא
 מיטמא במחיה מדבר שהוא מיטמא במחיה ל יפוחו
 השחף והמפוח שאינן מיטמאין במחיה הולכה
 לך לדרך הזו דע דבר שהוא מיטמא בשט קומץ
 מדבר שהוא מיטמא בשט קומץ ל יפוח עוד הבשר
 שהוא מיטמא בשלשה קומץ תל במראה צדעת עוד
 נשר מה עוד הבשר נשט שבמות אפ"ל בשט
 במראה עוד בשר הרי עוד בשר כזו מה זו
 בסתוך אפ"ל עוד הבשר מיטמא בסתוך ו אומרי
 זכעוד הבשר מה עוד הבשר מיטמא חלקה שלא
 מותה אפ"ל גם היא תטמא חלקה שאינה מתוכה
 במראה צדעת עוד בשר מה צדעת עוד בשר
 היי אפ"ל זו כגריס איש איש לילא איש מטל
 יכות את האשה ואת הקטל תל צדעת בי איש ביל

אשה בין קטל אם כן למה נאמי איש לעטן שלמטל
 האיש פודע ומדום ואין האשה פודעת ומדומת
 יטמאנו הכהן מלמי שטמאתו בכהן אין לי לא זה
 בלבד מטל לרבות שאר מנוגעין תל טמא יטמאנו
 הכהן או מה זה מיוחד בדאשו נגעו אפ"ל אביא
 את הנתקים שבדאשו נגעו מטל לרבות שאר מנוגעים
 תל וטמא טמא יקרא יפול אוציא אפ"ל שאר הטמאין
 שאין טומאתם מגופא ולא אוציא את הזב ואת הזבה
 שטומאתם מגופא תל טמא הוא טמא יטמאנו הכהן
 זה טומאתו בכהן ואין שאר הטמאין טומאתם בכהן
 והצדועי אעפ"י כהן גדול למי שנ' ראשו לא
 יפרע ובגדיו לא יפרוס יפול אפ"ל מנוגע מה אפי
 מקיים בגדיו יהיו פרום וראשו יה פודע בכל אדם
 חוץ מכהן גדול תל אשר בו הנגע אעפ"י כהן גדול
 בגדיו יה פלו יה קדועים וראשו יה פודע יגדל
 פדע דברי ו אעפ"י הלכה כד אעפ"י ו עקיבה
 אומי נאמי הוייה בדאש ונאמי הוייה בבגדים מה
 הוייה האמורה בבגדים דברים שהן חוץ מגופו אפ
 הוייה האמורה בדאש דברים שהן חוץ מגופו שהיא
 פריעה מט הכובע מכאן אמרו מצודע כל ימי חלוטו
 יהיה ראשו מכוסה ועולה על שפס טאבל ובגדיו יהיו
 פרום ואסור בשאילת שלום ומודיע לאחרים שקוא
 טמא ואקור לקפר ולפבק ונוהג בדברים האלו כל ימי
 חלוטו אבל כשתר בדחיעה ובקופה ובנעילת הקנדל
 ובתשמיש המטה וזוקף את מטתו כשאר העם
 וטמא טמ יקרא אומר פדוש אין לי לא זה בלבד
 מטל לרבות שאר מנוגעין תל טמא יקרא או
 מה למיוחד שבדאשו נגעו אפ"ל אביא את הנתקים
 שנגעו בדאש מטל לרבות שאר מנוגעין תל וטמ
 טמ יקרא ארבע טמאין החמורים ולא ארבע
 טמאין הקלים כגון טמא מות ובוטל נדה וכל המטמאין
 את האדם תל וטמא טמא יקרא כל שהוא טמא
 צדיך לוח פדוש ולמה שיבקשו עליו רחמים כי
 הא דתניא איש שמשיד פידותיו קוקרו בקקרא וטעבו

והקרינו המזל שבשנת ימל שנת מלמ שהוא טע
 הקד שני שבועות בעוד הצעדי ביום השביעי
 שנת מלמטי שיום שביעי מולה לראשון ולשני נמצא
 שני שבועות שלשה עשר יום ודאה השה והנה
 לא משה ומראהו אינו עומק מש העור צי עמוק בן
 אינו עמוק הואיל ואי בו קימל טמאה ולקד אותו
 השה' אומ' לו טהור אתה' וכבס בגדיו וטהר'
 מלממא משכב ומנושב ומלממא צביאה' וטהר'
 מן המריעה ומן המרימה ומן והגלחות ומן הצופרים
 וכבס בגדיו וטהר' לו טבילה' יכול זהו הוא מקולקל
 תל ואם פשה יטמא' ואם פשה יפשה אחר טהרתו
 אי' לי לא לאחד הפטר' מעט בקופ שבוע ראשון בקופ
 שבוע שני תל יפשה' פשה יפשה' דא ואם פשה
 יפשה' למדנו שהסקיון מלממא צי בקופ שבוע
 ראשון צי בקופ שבוע שני צי לאחר הפטר' ומעט
 לשער ערב החוזר לאחר הפטר' טמא תל לא יבקר
 הפה לשער הערב טמא הוא' ומעט לפקיון שיטמא
 בלא שער ערב תל לא יבקר הפ לשער הצב טמא
 הוא' ומעט שאי מקגירי את המוקגר ואי מחליט
 את המוחלט ואי מקגירי את המוחלט ואל מחליט
 את המוחלט בנתקים תל לא יבקר הפה לשער
 הערב טמא הוא' ואם בעינו' אי' לי לא בעיני
 עצמו' בעיני בנו בעיני תלמידיו מעט תל ואם
 עמוד הנגע' מלמ' שהראייה כשדה בכל אדם וה'
 והטמאה והטהרה תלויה בכה' ושער' מיעט
 שער שתי שערות' שחור צמח בו' אעפ שאינו
 מצוצר' נרפא הנותק' הלל אומ' לא שנותק נתק
 בתוך נתק' נרפא הנגע טהור הוא' ו עקיצה אומ'
 לא טהרה' לא את הרפוי' טהור הוא' יכול יפטר
 וילך לו' תל וטהרו' הא אינו טהור עד שיאמר לו
 טהור אתה' או וטהרו הפה' יכול אם אי' הפה
 על הטמא טהור יהא טהור תל טהור הוא וטהרו הפה'
 על הדבר הזה עלה הלל ממצב' ואיש או אשה
 צי יה' צי בש' בהרות בלי לבנות' יכול לבנות ממש

תל והנה בעוד בשנים צורות כחות לבנות מלמ
 שהן כחות למטה מקדוס בינה והן נחשצין בכלל
 מומיין לא בכלל נגעים למכך הן טהורי' בהק
 הוא טהור' מלמ טהור טהור' יכול לא יטמא מטוס
 אום אבל יטמא ממש פקיון תל פרה בעור טהור הוא'
 יכול יטהר את הבהרת שיעאת ממנו תל הוא' יכול
 לא יטהר את היוצאת אבל יטהר את הבהרת שנקמץ
 לה תל בהק הוא טהור הוא' הוא טהור ואי הבהרת
 שיעאת ממנו ושנקמץ לה טהורה לא טמאה'
 ואיש פי ימרט ראשו' מה בא ללמדיו' אם לטהרו
 מפל טמאה הדי הוא אומ' ופי יהיה בקד או בגב'
 טמא יטמאנו הפה' הא מה בא זה ללמדיו' לא
 בא לא ללמטי שאם היה בו נתק כגדיק ונתק כל
 ראשו טהור' הוי טהור מלממא נתיקים לא מלממא
 בהרת' ואיש פי ימ' ראשו קרח' יכול יהא יתק'
 מעכב' ודי' הוא' מה אם טור הבשר ועוד הפעם שיש
 בו דבר אחד ממסקיק ביניה' והוא שער הזקק מעכב
 זה את זה בהוסך כולו לב' הראש והזקק שאי דבר
 אחד ממסקיק ביניה' אינו די' שיעכבו זה את זה תל
 ראשו' ראשו טהור אי' הזקק מעכב' או אינו אומר
 לא ניתק ראשו טהור ניתק וקנו לא יהא טהור' תל
 ואיש' להביא את הזקק' הא אם ניתק כל ראשו וזקנו
 עומד או ניתק כל זקנו ושער ראשו עומד' טהור הוא
 משום נתק' ואיש' יכול אי' לי לא איש' אשה
 מעט תל צדוע הוא טמא הוא' צי איש צי אשה צי
 צי קטן' קרח הוא' צי מחמת חולי צי מחמת
 גומ' עצמו' או מה קדחת שאינה ראוייה לגדל שער' אפ'
 גבחת שאינה ראוייה לגדל שער' מעט אכל נשם כך
 נשם ונתקח וקומו לחזור' תל קדחת קדחת ריבה'
 מכאת פנו ואם מכאת פנו' שיכול אי' לי לא מכאת
 פנו בלבד' מעט לדבות את הצודי' מכאת ומכאת תל
 ואם מכאת פנו' לדבות את הצודי' גבח הוא טהור
 הוא' אינו היא קדחת ואינו היא גבחת' מקדקד שופע
 לאחוריו זו היא קדחת' מקדקד שופע למעו זו היא גבחת

בגד שיש בו שלש על שלש מניח לזכרון מלכות
 מחות משלש על שלש תל והבגד איך לילא
 בגד שיש לו לאיכה שיפשה בגד שאיכו לאיכה
 שיפשה מניח תל והבגד דברי י איעזר אמ לו
 ישמש י הדי אתה אוח לבטב שתוק עז שאדרוש
 אמ לו י איעזר ישמעל קיך קל הדיס אתה מוכח
 אמרו קיטא שיש בה פסיפסי צבוע ולבטב פוש
 מזה לזה שאלו את י איעזר והדי הוא פסיפסי יודי
 ואי לו מקום לפקות אמ להם יקביר אמרו לו מפע
 מה יקביר אמ להם לא שמעתי אמ לו י יהודה
 ג כותיה את אמד בו אמ לו אם לקייס דברי חכמים
 קי אמ לו שמא יעמוד בו שע שבועות והעומד
 שט שבועות טמא אמ לו חכם גדול אתה שקיימת
 דברי חכמים והבגד יכול יהוא מיטמא
 בן צבועי בן שאיכו צבועי תל בבגד צמר או
 בבגד פשתים מה צמר כדיתיה ^{אם} אוציאת תו
 וצבועי בידי אדם ולא אוציא את הצבועי בידי
 שמים תל לפשותם ולעמר מה פשות לבנה
 אפ צמר לבנה או בשתי או בערב לימד על
 המקעות שלשתי ושלענד שתיטמא בנגעים מה
 שאי כן בשאר טמאות או בשתי או בערב
 יכול השתי והערב שלכפה ושלכברה יהו טמא
 תל בבגד צמר או בבגד פשתים לא אמדתי לא
 במקעות שלעמר ושלפשות שקדויה בגד
 יכול יהיו מיטמאין עידי תל בגד מה בגד כ
 משותגמד מלאכותו אפ כול משותגמד מלאכות
 איזו היא גמר מלאכות השתי משושלת והערב מיד
 והוא שלפשות משותגמדו דברי י יהודה
 וצמר אומ או בשתי או בערב מפל מקום מלמ
 שהשתי והערב מיטמאין בנגעים מיד אם כן למה
 נאמ בגד מה בגד משאר דוג בו שלש על שלש שתי
 וערב אמלו כולה שתי אמלו כולה ערב היתה
 מיקוה איכה מיטמאה בנגעים י יהודה אומ
 אמלו כיתה אחת וקטרה איכה מיטמא בנגעים

עור יכול אמלו עורות שיש תל בגד ועור מה
 בגד ועור מן הגדל בארץ אפ עור מן הגדל בארץ
 יכול שאט מעינא את שחיבר לו מן הגדל בארץ
 כל שהוא אמלו חוט אמלו משיחה ובלבד שיחברכו
 לו בדרך חיבורו לטמאה יכול אפ עור המצה
 והאיפה במשמע תל מלאכות עור יצאו עור המצה
 ועור האיפה שלא נעשה בה מלאכה אוציא עור
 המצה ועור האיפה שלא נעשה בה מלאכה ולא
 אוציא עורות רצועות קנדלי שנעשה בה מלאכה
 תל כלי עור יצאו עורות רצועות קנדלי שאיכו פליס
 יכול שאט מעינא עורות אוהלים שאיכו פליס תל
 לכל אשר יעשה העור למלאכה לדבות עורות אוהלים
 או מה העמר מן בהמ דקה בטמא אפ איכו לא עור
 מן בהמה דקה בטמא מני עור בהמה דקה ואינו
 טמא בהמ גסה ואינו נאכל עד שתהא מדבה להציא
 עורות שלשרצים מני תל בעור בעור ריבה יכול
 יהוא מיטמאין בן צבועי בן שאיכו תל בגד מה בגד
 פולו לבן אפ עורות כול לבטב דברי מאיר י יהודה
 אומ או בעור להציא את הצבועי י שמעל אומ
 כה אחד אומ או בבגד וכה אחד אומ או בעור הא
 כיצד הצבועי בידי שמים מיטמאין ובידי אדם איך
 מיטמאין והיה הנגע ירוק יכול כל מראה ירוק
 תל ירקוק הירוק שבירוקי ככנפ הטוק אדום
 יכול כל מראה אדום תל אדמדם אדום שבאדומי
 שהוא פזחורית יפה ירקוק או אדמדם מלמ
 כשם שאי מיטמא במתוך כך לא יערפנה עסה
 תל והיה הנגע מלמ שה מניטמאין זה עסה
 בבגד לא בטמא בבגד או בעור או בשתי או
 בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא מה תל
 שיכול איך לי לא בגד שיש לו לעט ולעשיר יש בו
 לעשיר אבל לא לעט לעט אבל לא לעשיר לא
 לעשיר ולא לעט מני תל נגע צרעת הוא והראה
 את הכהן לדבות את כול וכמה יהיה בו שלש על
 שלש צרעת בגדים הלא דין הוא טימא פא

צבועי

דליכחוס
 באבנים בשלמא טועו באבנים כי היכי
 חיליה לא קוקרו בקקרא אמאי כי היכי דלתווהו
 עליה כי הא דתנא וטמא טמא יקרא צריך להודיע
 לאחרים ורבים מבקטין עליו רחמים וכן מי
 שעדיע בודבר צריך להודיע לרבים ורבים ^{מבקטין}
 עליו רחמים אמר רבא כמא תליא כבא ^{בדקא}
 כי האי תנא הוא אתנא דכל אימיה דהוה
 קלקא מטבילת מצוה הוה חזיא דם אתאי לקמיה
 דר' יוחנן אמר לה שמא דימת עיקר עלתה בך
 לכי הצעלי לבעליך על גבי הנהר איכא דאמרי
 אמר לה לא תגלאי להאי לקבדתיך כי היכי דנתווהו
 עליך להא גיקא נתווהו עלך לאידך גיקא ואיכא
 דאמרי אמר לה גלי לחברתיך כי היכי דלבעי עליך
 רחמי כי הא דתנא וטמא טמא יקרא צריך להודיע
 לרבים ורבים מבקטין עליו רחמים וכן מי שעדיע
 בודבר צריך להודיע לרבים ורבים מבקטין עליו
 רחמים אמר רב יהודה עובדא הוה במסו בדיתא
 ואתקארי ימי אשר הנגע בו וטמא לא ימים
 שהיתה בו הבהרת ונקצעה יכול קצעה מוכוון
 תל כל ימי מאימתי היא טהרתו ד' איעזר אומ
 כשילד לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכמי אומ עד
 שתפדח בפולו אמר יהודה לא תחלקו איעזר
 וחכמי לא על שקצעה וקצץ עמה בשד חי שאי לו
 טהרה עולמית ועל שקצעה ושויר ממנה כל שהוא
 שאן פדחה בפולו טהור ועל מה נחלקו על שקצעה
 בצמחוס ש' איעזר אומ כשילד לו נגע אחר ויטהר
 ממנו וחכמי אומ עד שתפדח בפולו בדד ישב
 לבדו ישב אי לי לא זה בלבד מטל לרבות שאר
 המנוגעין תל טמא בדד ישב או מה מיוחד ^{שבאשו}
 נגעו אפ אפ אביא צעלי טהרים בלבד שנגע ^{בדאש}
 מטל לרבות שאר מנוגעין תל טמא בדד ישב
 יכול שאר טמאים עמו תל הוא הוא בדד ישב
 ואי שאר טמאים עמו אמר יהושע בצלוי
 מה נשתנה מצורע שאמרה תורה בדד ישב לא

לחברתך

אמר הנה זה הצדיל בין איש לאשתו ובין איש
 לרעהו לסיכך אמרה תורה בדד ישב ואמר
 יהושע בין לוי מה נשתנה מצורע שאמרה תורה
 יביא שתי צמדים לטהרנו לא אמר הנה הוא עשה
 מעשה פליט אפ קרבנו פליט לומר לך שאי הצרעה
 באה לא על לשון הרע מחוץ למחנה חוץ
 לשלש מחנות מלמ שהוא מושלח מירושלם שהיא
 מחנה ישר ואם נכנס לוקה דא מחוץ למחנה
 שמשלחין אותו חוץ לעיר בכל מקום ודבר זה
 בעיירות המוקפות חומה בארץ ישר בלבד וזה
 וארבעה אנשים היו מצורעים כותח השערי
 מושבו מושבו טמא מפאך אמרו הטמא עומד
 תחת האיל והטהור עובר טמא הטהור עומד
 תחת האיל והטמא עובר טהור אם עמד טמא
 וכן באב המנוגעת טהור ואם הניחה הדי זה טמא
 חומר במצורע שהוא מטמא צמחה פינד
 טמא שהכנס ראשו ורובו לבית נטמא כל אשר
 בבית טלית מרובעת שהכניס ממנה כזית לבית
 טמא ונתן מצורע שנכנס לבית כל הכלים
 ששם טמאים עד הקורות נכנס לבית הכנסת
 עושין לו מחיצה גבוהה עשרה טמחים על רוחב
 ארבע אמות נכנס ראשו ויוצא אחריו כדי שלא
 יתערב עם העם ויטמא ד' יקרי הגלילי אומר
 מחוץ למזו וקמ ליה והבגד לימד על הבגדים
 שהן טעופין שילוח חוץ לשלש מחנות וחומר
 בבגדים מבאדם שהבגדים מוציאין אותן חוץ
 לעיר בין מוקפת בין שאינה מוקפת והאדם חוץ
 לעיר המוקפת משלחין ושאינה מוקפת אינה
 והבגד יכול השירין והסירקין והסלף
 גפן ועמד במלים ועמד ארבעים והנוצה שלטעמים
 תל בבגד צמד או בבגד פשתים אי לי לא צמד
 ופשתים המיוחדין מטל לרבות את הכלאים תל
 והבגד אי לי לא אחד כל המיטע שבא בפול
 כלאים שבא במקצתו מטל והבגד אי לי

או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי הטור ^{מקיש}
 לבגד מזה בגד מטמא בצואה אף כולו מטמא ^{בצואה}
 או מה בגד מטמא בכל הטמאות אף כולו יטמא
 בכל הטמאות תל זאת' ויא זאת' יכול כשם
 שהצית טען צמרים אף כולו יטענו צמרים תל זאת'
 לטהרו או לטמאו כשם שמצוה לטהרו כך מצוה
 לטמאו ויא לטהרו בהך שהיא מטמא הוא מטמא
 ואם מות רואהו בהך אחר' דרש ר' תנחום
 והצדוע אשר בו הנגע' והצדוע זה בית המקדש
 שנצטרע מעוונותיהן של ישראל' אשר בו הנגע' זו
 ע"ז שהיא מטמאה כנגעים דכתיב מן הקדש
 קביב קביב' בגדי ים כחמ' או בגדי כהונה ובגדי
 מלכות' וראשו יה כו' ויגל את מקץ יהודה ועל
 שם יטלה שפיון שגלו ישראל לצד האומות אין
 מדם יכול להוציא דברי תורה מפי' ולמא טמ
 יקרא זה חרבץ כאשן וחרבץ שני' כל ימי אשר
 הנגע בו' כל מי שהוא יודע כמה שנים עברו ישראל
 ע"ז יודע אימתי בך דוד בא' ואית לה תלתיה קראי
 ופקדתי עליה את ימי הצעלים' בימי הצעלים'
 והיה כאשר קראתו ולא שמעו כן יקראו לו ולא
 אענה' וכל ימי וביעץ אין יען וביעץ לא שיש בשן
 מדה כנגד מדה' בודי יעב' איכה ישבה בדד'
 מחוץ למחנה זו גלות שני שלח מעל כע ויצאו'
 מושבו זה קילוק השכינה ופלא אלכה ואשובה ל
 מקומי הדאשן' אמר ה"ה כל זמן שהיה המקדש
 טהור היותי מטרה שכינתי בתוכו' עכשו שטימאתו
 בשקציהם ועשאוהו כבית מבוגע תקתלק שכינת
 מהם ופלא כטמאתם וכפשיהם עשיתו אותם
 ואקתיד כע מהם' אמר ר' שמאל עשר מקעות
 נקעה ש שכינה מכרוב לכרוב מכרוב למסך
 הבית' ממפתח הבית לכרובים' מכרובים לשער
 הקדמוני' משער הקדמוני לחצר' מחצר למזבח'
 מן המזבח לגג' מן הגג לחומה' מן החומה
 לשער' מן העיר לחד הזתים' מכרוב לכרוב

ירוק ואדום צלבר' או הנגע' יכול עמוד
 בעיניו יהא קודע תל והנה כהה' האטיצוד כהה
 למראה שני לא למראה שלישי' וקדע' יכול
 יקדע בו קדע קטל ויקיים בו מצות קדיעה תל
 אותו מקום הנגע כולו' או וקדע' יכול ישמטנו
 וינחנו במקומו תל מן הבגד ינתקנו מן הבגד'
 יכול יקדע וישלך קדעים לאשפות תל באש
 תשר את אשר בו הנגע' לימוד על כל הקדעים ע"ז
 טעון שרפה' ומטען שהוא טולה עליו מטלית
 תל ואם תראה שור' ואין עור לא מקומו' מלמ
 שהוא טולה עליו מטלית ומכבסו כיבוס טע נט
 ומטבילו וטהר' ואם תראה בבגד' תכף התם
 חזר נגע על הבגד מציל את המטלית חזר ע"ז
 המטלית שורף את הבגד הטולה מן המוקד ^{בטהור}
 חזר נגע על הבגד שורף את המטלית חזר על המטלית
 הבגד הראשון ישרף והמטלית תשמש את הבגד
 השני בקימט' ואם תראה שור' אין לו לא מקומו
 מן לבנות את כל הבגד תל בבגד' יכול כל שהוא'
 תל שור' מה הראשונה בגדיס אף שניה בגדיס' אין
 לו לא במראה שהיה מטען שלא במראה כגון שהיתה
 ואשונה אדמדם וחזר ירקרק או הראשונה ירקרק
 וחזרה אדמדם' תל מודחת היא במראה ושלא במראה'
 באש תשרפנו' מלמ שהוא שורף את כולו'
 נמצאת אומ' העומד שט שבוטות והמושה והחוזר
 כולו לשרפה' והבגד או השתי או הערב אשר
 תבבק' יכול ויקיים בו מצות כיבוס תל וקר מ"הם
 הנגס' או וקר הנגע יכול מצד זה לצד זה תל מהם
 עד שיעקר מכולו' וכבס שנית וטח' השנייה
 לטהרו והראשונה להקיר נגעו' זאת תודת
 נגע צדעת' ר' אומי הדי הוא אומ' זאת התורה
 לכל נגע הצדעת ולנתק' ולצדפות הבגד ולבית'
 הקיש בגד לבית מה בית יטמא בצואה אף בגד'
 מטמא צביאק' אין לו לא בגד' מן לבנות שר
 ועוד ושור כולו תל זאת תורת נגע צדעת בגד הצמ

וטומא בשור הצפר צד עור הצפר כגריס אפ טמא
 כגריס' הולכה לך לדורך הזו טומא טמא וטומא
 בצותים מה בצות פשע גריס אפ טמא כשני גריס'
 נראה למי דימח' דט' דבר שהוא מוטמא בשע
 שבועות מדבר שהוא מוטמא בשע שבועות
 ל' יוכחו הצותים שהם מוטמאין בשלשה שבועות'
 הולכה לך לדורך הזו דט' דבר שהוא מוטמא
 צידקה ואדמדם מדבר שהוא מוטמא צידקה ואדמדם
 ל' יוכיח עור הצפר שאינו מוטמא צידקה ואדמדם
 תל' צרעה הוא והראה את הפה' הרי הוא כגריס'
 וראה הפה' את הנגע והק' שבעת ימי הרי זו
 תחלה' וראה את הנגע בשביעי' יכול צ' ביום
 צ"ל בלילה תל' ביום לא בלילה' כי פשה' זה הקוף
 הקמח' כל שהוא' ומט' לרבות את הרחוק תל'
 בצבד' יכול כל שהוא תל' נאמ' כח' נגע ולהלך
 נאמ' נגע' מה נגע האמור להלך כגריס אפ טמא כגריס'
 נמצאת אומ' הפסוק הסמוך כל שהוא והרחוק
 כגריס והחוזר כגריס' צרעת ממארת' ת' זו
 מארה ו'ל' תהנה בו' איך ל' לא מוחלט' מוסגר
 מט' תל' צרעת' או מה מוחלט אם קצצו ועשו
 מופ' טמא ואקור בהנאה' יכול אפ' מוסגר כ'
 תל' צרעת ממארת הנגע' המוחלט אקור בהנאה
 איך המוסגר אקור בהנאה' מוכח' אמרו בג' מוסגר
 שצבעו א' או מכרו לגוי טהור' נתערב באחרים
 כול' טהור' קצצו ועשו מופ' פחות משלש על
 שלש טהור' אבל מוחלט שנתערב אפלו בכמה
 למים הכל אקור בהנאה ונשרפ' כול' קצצו ועשו
 מופ' הרי ה' אקור' בהנאה ועומד' בטמא
 לעולם' ושרפ' את הבגד או את השתי' בצמד
 או בפסותים' יכול יביא גזי' צמר ואניני' פשת'
 וישרפם עמה תל' היא' היא באש ושרפ' ואינה
 צריכה דבר אחר שישרפ' עמה' אם כ' למה
 נאמ' בפסותים או בצמ' להוציא את האימרות
 שיש בו' מוכח' אמרו חלוק שנראה בו כגרב

כוציל את האימרות שבו' אוציא את
 שלשית' ושלשהב שאי' מינ' מוטמא כנגע
 ולא אוציא של ארבע' ושלשהוריות טובה שמי'
 מוטמא כנגעים' תל' אשר בו הנגע' לא אשר
 בו האימרות' בצמד או בפסותים לרבות
 תערובת' מוכח' אמרו צמר גמלים וצמר
 רחלים שטרף זה בזה אם רוב מ' הגמלים או
 מוטמא כנגעים ואם רוב מ' הרחלים מוטמא
 כנגעים' וכן הפסוק והקצב' שטרף זה בזה'
 ואם יראה הפה' והנה לא פשה' זה העומד
 במקומו כמות שהוא' וצוה הפה' וכבן'
 הצווי' אשל בכף' והציבוק בכל אדם' וכבן'
 מלמ' שמועבירי' עלין טבעה סממט' שמועביר
 על הכתם' וכבן הנגע' יכול מקום הנגע
 בלבד תל' את אשר בו הנגע' או את אשר בו
 הנגע' יכול הבגד כולו יטע' כיבוק תל' וכבן'
 את אשר בו הנגע' הא כיצד יכבס מ' הבגד עמו'
 והסגירו ט' ימ' שעות' מלמ' שיום שביעי
 עולה לו מ' המט' צ' מלפניו צ' מלאחדיו'
 וראה הפה' אחרי הכבס את הנגע והנה לא הק'
 הנגע את עינו והנגע לא פשה' נמצאת אומ'
 שאם עמד במדאדו ולא פשה הואיל ועמד
 שע שבועות טמא ואינ' יודע מה אעשה לו תל'
 באש תשרפנו' שורפ' את כולו' לא כל שפ' אפ'
 ופשה שהוא נשרפ' פחותת היא' כל מדאדו
 שוקע' או אינו אומ' פחותת לא במדאדו שני'
 ובשהוא אומ' היא הרי היא כמות שהיתה' האת'
 אי מקיים פחותת' שיהיו כל מדאדו שוקע'
 בקרחו' לו השחק' בגבחתו לו החדשים' מוכח'
 אמרו קבוק שנראה בו נגע' ל' אישד' ב' יעקב אומ'
 עד שנראה באריג ובמופ' ואם ראה ה' וה'
 פה' זו שפחה למדאדו שני' כגון שהיה אדום ונ'
 ירוק או ירוק ונעשה אדום' או אפלו פה' למדאדו
 שלישי יהא טמא תל' הנגע' איך נגע בבגדים לא

מקדמות שמה בקרא' ו' שמעון לקיש
 אומ' בקלורית ארמה' הלך ולמנו תלמוד'
 כשהיתה אחת מהן ארובה היתה מביאה שתי
 קצרות ומהלכת ביניהן כדי שתהא טפה עליהן
 ויבשה היתה אחת מהן קצרה היתה לובש
 קורדוקין עבה ומביאה שתי קצרות ומהלכת
 ביניהן כדי שתהיה נראית בחורה' וברגליהם
 ובעכסיה' ו' אבא בר כהנא אומ' שהיתה אחת
 מהן צרה צורת דרקון על מנעלה' ורבה
 אמרו שהיתה כל אחת מביאה שלמוחית של-
 תרנגולת וממלאה אותה אמר קמו ונותנת אותה
 בין עקביה ומנעלה וכשהיתה מגעת לכת
 שלבחורים היתה דורקת עליה והיא מתבקעת
 והיה הרוח יוצא ממנה ומכעפע בהן כדריקה
 שלחפינה והיה ה' אומ' לטעיה ישעיה מה
 אה עושות' כן יגלו מבא' והיה ישעיה מחזר
 עליה ואומ' לה צנוני עשינה תשובה כד' שלא
 יבאו השונאים עליכם מה' אומרות ימהר וחישה
 מעשהו למען נראה ולמען נראה' דוכוס רואה
 אותי ונטלתי לו לאשה' ^{אמר בן דואה אותי ונטלתי לו לאשה} ותקרב ותבואה ענת
 קדוש ישראל ונדעה' תדע על דמך דידה היא
 קיימת' על דידך או על דידיה ופיון שגרמנו
 העונות ונבנקו גוים לירושלם היו ויצאות לפניהם
 מקושטות כזונות והיה דוכוס רואה אחת מהן
 ונטלה לו לאשה ומעלה ומושיבה על קרובין
 שלו' אמר ה' הא קמת על דידה' על דידהו
 קמת' על דידך לא קיימא' מה עשה ה' אמר'
 לעזר הלכה אותך בצרעת שכ' ושמה' קדקד
 בנות ציון ואין סיפוח לא צרעת שכ' ולטארב
 ולפסחת' ו' יוסי ביר חטנה העלה ראש' משפחות
 משפחות שלכנים' ו' חייא בר אבא אומ' עשה
 אותך כמשפחות מכונדות' אמר' משועבד'
 ו' ברכיה ואלמי בר זביד בעם' ו' יוסי סיפוח כח
 צע' מלבי ששמר ה' משפחותיה שלא יתערבו

זרע הקדוש בעמ הארצות ואעפ' כן לא חזרו בהן
 אמי ה' יודע את שאין אומ' העולם בדילך מן
 הזעבה ומן הצרעת' מה עשה להן ה' וצ' פתח
 יערה' רמז ה' למענות שלהם והיו סוקעות
 והיתה ממלאה קרובין שלודם ופיון שהיה אחד
 מהן רואה כן היה נועצה בחרב ומשליכה תחת
 קרובין שלו והיו אומרים או לאו קורו מה' למאות
 ה' הוא שהנביא מקנתר' ואומ' קורו למא קראו
 למו' ו' חטנה בר פמא ו' קימו' ו' חטנה בר
 פמא אומ' לא גלו ישר' עד שטאצו לה' ו' קימו'
 אומ' לא גלו ישר' עד שנעשו בעלי מצות לה' ו'
 שכ' וטאצו והפר את בריתו' הוי גאות אדם
 ותטילנו' ושפל רוח יתמוך כבוד' או נשי'
 בני הגולה ששטעלו מן הגולה עלו נשותיה' עמה'
 ומפט החמה והצנה ומפט היגון והדאגה נתפחמו
 טעהם והניחוים בעליהן והלכו להן ונשאו נשים
 כפריות' והיו נשיות מקיפות את המזבח ובכות'
 הוא שהנביא אומ' להן וזאת שנות תעשו' שטיה
 לטטים' בקות דמעיה את מזבח' צפי ואנקה' אמ'
 ה' מ' קיבל מהן צפי ואנקה' ואמרתם על מה
 על פי' העיר ציך ובי' אשה נעורין אשר אתה
 בגדתה בה' כי שפא שלח אמ' ש' שנאתה אתה
 ואת משלחה' וכפה חמק על לבושו מאחר
 שחמקתה א' ונללתה יפיה ממנה את משלחה'
 ולא זז הנביא מחבצ' על בעליהן ומכיוסן עליהן
 עד שחזרו להן והוציאו נשים כפריות ש' ושטה
 כפרות ברית לאחינו להוציא כל נשים כפריות'
 וכל כך למה' לא שהיו גדורות מן הערוב למכך
 לא קיפח ה' שבר' הוי' ושפל רוח יתמוך כבוד'
 ו' א' גאות אדם ותטילנו ושפל רוח יתמוך
 כבוד' בשבט הקופר וחזקיה מלך יהודה הכתוב
 מעבר' דעצמיהוה ודייש למה' קר רבואתא' קרת
 דעמיה דשבט עליה כי אתא פנחריב וצר עליו'
 ודוולס כתב שבט פתקא ושדא בג' א' אמר

זאת תהיה

מרשות הארץ וצאצאיה
 רוקע הארץ וצאצאיה
 ויכס את כל מלאכתו
 הצורך בעמו והושיעם
 המנהלם במדבר
 כן יוקיף שנית ירו
 וישבור מעל צוארה
 ויחדש לה מלכות
 וישומה לגאון עולם
 ותרא אויבתה ותבוש
 וימלו פנה ביום בא
 בטחו עמי כי זכרת
 בואו חסו בצל לי לעד
 וסאבותם מים בשטן ממשיע היושועה
 יעננו ה' אשר כל
 יושיע טע צעיר
 ישיבהו לקדמותו
 ירצה בו ובמעשהו
 ומאמצות יקבצנו
 יפקוד חמק איש שיעור
 יאצוד שריו מעד
 יפיל ענתו ואזרו בצהרים
 ויאקיר תקוה אחרי
 ידימיהו תחת שפלותו
 וצבאות עץ אויבו
 כלה גאות אדם תשפילנו
 זה יטה אדם תשפילנו וצאל רוח יתמנך צבור
 גאות אדם תשפילנו ל חטנה פתך קרייה
 ציון דלת ועמד יי יש כי גבהו בנות ציון שהיו
 מהלכות בגשות הרוח ומה היו עושות ותלכנה
 כסויות גדון כשהיתה אחת מהן מתקטטת היתה
 מלאה בגדוכה לכאן ולכאן כדי להראות תבשית
 ומקורות עינים ל מנסא וקקרי אומ שהיו

דלת וצבור אהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר
 היה עליו מכרוב למפתח הבית דלת ופשו וירם
 כבוד אהי ישראל מעל הכרוב על מפתח הבית
 ממפתח הבח לפרוצים דלת ויצא כבוד
 הצות ויעמד על הכרובים ואפשר כן ויצא כבוד
 ויעמד על הכרובים לא מושלף אותו מלהך
 למלך שהיה יוצא מתוך פלטיא שלו והיה מנשק
 בכתלים ומגפת בעמודים ואומ להם הן בשלום
 ביתי הן בשלום פלטיא דודי מן הכרובים
 לשער הקדמוני דלת וישאו הכרובים את כנפיהם
 וירומו מן הארץ לעיני צאתם ויעמד פתח שער
 בית ו הקדמוני וכבוד אהי ישראל עליהם מלמעלה
 משער הקדמוני לחצר דלת והחצר מלאה את
 נוגה כבוד ו מן החצר למזבח דלת דאיתי את
 ו נצב על המזבח מן המזבח לגג דלת טוב
 לשבת על פנת גג מן הגג לחומה דלת כה
 הדאט ו והנה נצב על חומת אנך מן החומה
 לעיר דלת קול ו לעיר יקרא מן העיר להר הזתם
 דלת ויעל כבוד ו מעל תוך העיר על ההר אשר
 מקדם לעיר אמר ו ינתן שלש טנים ומחצה
 עטתה שכינה שרויה בהר הזתים ומכדת שלשה
 פעמים בכל יום ואומרת שובו בעם טובים ארפא
 משוכותיכם ופיון שלא חזרה התחילה השטנה
 מודחת באויר ואומרת את הפסוק הזה אלכה ואשובה
 ו מקומי הראשון עד אשר יאשמו ובקשו פני צד
 להם ישחזרנו כל כך למה מפני הטומאה
 שטימאו את המקדש געלה בהם שכינה וזה א
 בתתם ספס ל טט ומחזרתם אצל מחזרת והקיר
 בינו וביניהם וטמאו את עם בקדשי בתועבתם
 אשר עשו ואכל אותם באמי וכיון ששב מהוא
 אומ עתה ידחקו את זכותם ואת סגרי מלכיהם
 ממנו ושכנתי בתוכם לעולם ואומ ולא אקטור
 עוד פני מהם אשר שפכו את רוחי על צאת ישראל
 נאם ו אהים כן יאמ בעל הרחמים

בא מלאך וקטרו על פני דפת וישע עזיהו ובידו
מקטרת להקטיר ובזעמו עם הכהנים והצדעה
זרה במצחו מיד תשט כוחו ונרחף לו לחוף ופיה
ויפ' אין עזריהו כהן הראש וכל הכהנים והנה הוא
מצודיע במצחו ויבהילו משם וגם הוא נרחף לצאת
כי ירגעו ע' הוי גאות אדם תשפילנו' ושפל.
רוח יתמוך כבוד זה נחמיה החדשתא שאמר
לשמעיה בצדליה בשאמר לו נועד ל בית האהים
ל תוך ההיכל ונקגדה דלתות ההיכל מה אמר
לו האיש כמוע יברח ומי כמוע אשר יבוא ל
תוך ההיכל וחי' לא אבוא' מה היה שכרו קילקו
בית ידי זרובבל יקרו הבית הזה וידיו תבצענה'
ולא עוד לא ששקלו הכת כמשיחו דכת מי אתה
הדיבור למע זרובבל למישור והוציא את ראש
זאת ופגל די מחת לצלמא הות לטור רב ומלת
לחיים: דא גאות אדם תשפילנו ושפל
רוח יתמוך כבוד זה נחמיה החדשתא שאמר
ובאזוב' איש ~~למעלה~~ מא הארז ולא למטה
מא האזוב' ~~מא הארז~~ מתגאף בארז'
ה'יה משפילו באזוב' ובשעה שאדם משפיל עצמו
בארז' ה'יה מגביהו בארז' קטה היא גקות
הרוח שקופה כדון בצמח ~~למעלה~~ ולשאת ולקחת'
ואי שאת לא גובה דכת ועל כל הגבעות הנשאות'
שכל המתגאה כדון בקפחות' ו' לכבוד ריאומו
כל שיש בו גקות הרוח כוח לו שלא נברא שכי
רוח עברה בו ואיכנו' ו' ליעזר אומ' כל אדם
שיש בו גקות הרוח אפלו רוח קמאה עוכרתו שכ'
והישעים פים נגרש' והלא דברים קל וחומ' ומה
אם יש שיש בו כמה רביעיות' רוח קמאה עוכרתו'
אדם שאיכו בו לא רביעיות עמ'ו: אמר' ליעז'
כל עברות שבתורה תולין עליהן ואם עשה תשובה
מקבלין אותו חוץ מגקות הרוח ולשון הרע שכ'
גבה שיטט ורחב לבב אוחו לא אובל: רב הוצ'
ורב חקרא חר אמר' אמר' ה'יה אוחו איש יכול לקבול:

72
וחד אמר אמר ה'יה אוחו איש יכול לרוד בעולמו
ו' יהושע אומ' כל אדם שיש בו גקות הדור'
שכינה מילכת עליו שכ' וגבוה ממרחק יידיע'
קטה היא גקות הרוח שבה פתח הכת תחלה דכת
שש הכה שנת ע' ושבע תועבת נפשו' יכול שש
ושבע הדי שלש עשרה תל' ושבע תועבת נפשו'
מלמ' שהן שבע' אם כן למה נאמר ושבע שהשביעות
שקולה כנגד כולן ול' ה' עינים רמות לשון שקר'
וידים שפכות דם נקי' לב. חורש מחשבות אוח' רגלים
ממהרות לרוח לרעה יפוח כזבים עד שקר ומשלח
מדעים ב' אהים' עינים רמות' אוקי הרוח לשון
שקר' לו הנשבעים לשקר' וידים שפכות' כמשמעו'
לב חורש מחשבות אוח' לו בעלי מחשבות רעות'
רגלים ממהרות לרוח לרעה' לו המהלך לדבר
עברה' יפוח כזבים עד שקר' כמשמעו' ומשלח
מדעים ב' אהים' לו בעלי לשון הרע' דא עינים
רמות' זה שמשון שהלך אחר עינו דכת כי היא
ישדה בעיני' מה היה לו בקופ וינקדו את עינו' =
לשון שקר זה דואג שאמר על דוד ראיתי את ב'
יושי בא נבה ל אחימלך ב' אחיטוב' את מועז'
בתחלה הלשיך עליו ולבקופ הלשיך עליו' בתחלה
מחו אומ' ויע' אחד מהנערים ויאמר הנה ראיתי
ב' לחשי בית הלחמי' אמר רב יהודה אמר רב' כל
הפקוק הזה לא אמרו דואג לא בלשון הרע' יודע
נג' שיודע לשאול' וגבור חיל שיודע להשיב' ואיש
מלחמה שנושא ונותן במלחמתה שלתורה' ונבון
דבר' שמבי' דבר מתוך דבר' ואיש תאר' שמראה
פנים בהלכה' וז' עמו' שהלכה כמותו בכל מקום'
ובכולהו אמר ליה יחונתך בע כמותו אמר ליה לאו'
וכיון דאמר ליה מילתא דבדידיה נמי לא הוה ביה
חלש דעופה ומיד איתק' ביה' ומע' דדואג הוד'
כא הכא ויע' אחד מהנערים מיוחד שבנערים' וכת'
התם ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נעצר למע'
ע' ושמו דואג האדומי אביד הדועים אשר לשאול

שצנא וקיעתו השלימו חזקיה וקיעתו השלימו
 כי הנה הדשעים ידרכו קטת פוננו חצם על יתר
 והוה קא ממחיד חזקיהו אמ דלמא חס ושלום
 נטת דעמיה דקודשא ברך הוא בתר רובא כיון
 דרובא מימקרי אינהו כמי ממקרי בא נביא ואמ
 לו לא תאמרו קטר לכל אשר יאמר העם הזה קטר
 ואת מוראו לא תיראו ולא תשריפו כלומר קטר
 ישעים אינו מן המטעץ הקך שבנא לחצוב לו
 קבר אצל קברי ישו בא נביא ואמ לו מהלך פה
 ומי לך מה כי חצבת לך מה קבר' הנה ג' מטל'טלך
 טל'טלה גבר ועוטף עטה' הינו דאמר רבא טל'טל'טל
 דגברא קטי מראתא' ועוטף עטה' אמר יוקי בר
 חנינה מלמי שפחה בו צרעות' כות הכא עטה וכת
 התם ועל טפס יעטה' צנופ יצנכך צנפה בדור
 א' ארץ רחבת ידים שמה תמות ושמה מרכבות
 כבודך קלוק בית ארוכך' הוא ביקט כבוד לעצמו
 וקלוק לבית אדונו לפיכך נהפך כבודו לקלוק הוה
 קא נפיק הוא וקיעתו לאשלומי' כי נפק אתא גברא
 אחדיה לבצא בתריה' כי אתא קומי קנחריב אמ
 ליה קיעתך היכא אמ ליה מדדו בי' אמ ליה
 מיחך קא חייבת בי מיד נקבוחו בעגבותיו ותלאוהו
 בעקבו וקשרוהו בקנדי קוסיה וזיו גורדי אוחו
 על הקודים ועל הנרקונים' אמ ד לעזר' שבנא
 בעל הנאה היה שכ' לך בא א הקפך א שבנא אשר
 על הבית ופח ותהי לו סכנה' כי השתות יהדקן
 צדוקיה פעל' רב יהודה ורב חונא אלמלא
 מחטבותיו שלאותו רשע לא כהדקו צדיק מה
 פעל' וחד אמ אמלא חזקיה וקיעתו נהדקו צדיק
 מה פעל' עולא אמ אמלא בית המקדש נהדק
 צדיק מה פעל' בשלמא למך דאמ אמלא מחטבותיו
 שלאותו רשע לא נהדקו' הינו דכות כי השתות יהדקו
 ולמך דאמר נמי בית המקדש' אשכח דאיקרי שות
 דתניא משטל ארוך בית קדש הקדשים' אבא היתה
 שם מימות נביאים ושתייה היתה נקראת' לא למך

דאמר חזקיה וקיעתו צדיקים היו אשכח
 שתות דכת בי לט מצוקי ארץ וישת עליהם הכל
 ואי בעית אימא מהכא הפליא עצה הגדיל תושיה'
 אמר חנינה למה נקרא שמה תושיה' מפע
 שמתשת כוחו של אדם' דא תושיה שנתנה
 בוח שאי מפע השט' הוי ושכל רוח יתמוך כבוד
 עבותותו של חזקיה הוא שתמכתהו ורוממתהו
 על הכל ועליו אמ שלמה שקד החץ והצל היופי
 שקד החץ זה דורו של משה' והצל היופי זה דורו
 של יהושע' אשה יראת ג' היא תהלהל זה דורו
 של חזקיהו' ד' אינר בנו של יוקי הגליל
 אומ שקד החץ זה דורו של משה ויהושע' והצל
 היופי זה דורו של חזקיהו' אשה יראת ג' היא תהלהל
 זה דורו של יהודה ביד אטאי' אמרו עליו על
 דורו של יהודה ביד אטאי שהיו ששה תל חכמ
 מתכסיף בטלית אחת ועוקקיך בתע' דא
 גאות אדם תשפילנו' זה עזיה מלך יהודה דפת
 ביה ובחזקתו גבה לבו עד למצות' וימעל ציג
 אהיו ויבא א היכל ג' לחק' ויחזק הקטרת'
 מה אמ בלבו' אמ שלמה בתרים ה' פתג תורה
 וכתר כהונה וכתר מלכות' פתג תורה וכתר כהונה
 כימי ליה לכתר מלכות' נמצא כתר מלכות
 למעלה מן הכל דפת כל אשר ימדה את פוך יומא'
 נאה למלך להקטיר למלך מהו אומ ויבא אחריו
 עזריהו הכהן ועמו כהנים לני שמונים פג היכל'
 וכי כל הכהנים אינן כהנים לני לא מאי לני שמדח
 עצמן על קדושת השם' ויעמדו על עזיהו המלך
 ויאמרו לו לא לך עזיהו להקטיר לני כי הכהנים
 בע אהרן המקודשים להקטיר' כהן מקודש' לא מלך
 מקודש' נאה למקודש להקטיר להקדש לא למלך ד'
 לך כתר מלכות' הנח כתר כהונה לבעליו' צא מן היחיד
 כי מעלת ולא לך כבוד מני אהים' כבוד הרב וכבוד
 העבו' כבוד הרב קודם' כיון ששמע כך נכנס בו ד'
 שלחכונה וביקש להפוך הקערה על פיה לא אמלא

אשכחניהו דמתח להו במחבתא אמ פת כל אשר
 ימרה את פיך יומת יכול אפלו בדברי תורה תל
 דק הנהג ואמץ לא ההוא גזרא מורד במלכות
 הוא דלפ ו השמועה באה עד יואב כיוואב נטה
 אחרי אדוניה ואחרי אבשלום לא נטה מאי לא
 נטה אמר רב יהודה אמר רב שביקש לנטות ולא נטה
 ומתו אטמא לא נטה אמר ר' לעזר עדיין לחלוקת
 שלדוד קיימת ר' יוסי בר חנינה אוקטרגעט
 שלדוד קיימין דאמר רב יהודה אמר רב ארבע מאות
 ילדים היו לו לדוד וכולם בע יפת תאר היו ומגדלי
 בלורית היו ומהלכין בדאשי הביקות והן אגרופין
 שלבית דוד לבנותי עלמא ועמטא לא נשמר
 בחרב אשר ביד יואב אמר רב יהודה אמר רב שלא
 חטאו בכך ויקבר בביתו במדבר אלו ביתו
 הוא אמר רב יהודה כמדבר מה מדבר הפקר לכל
 אפ ביתו של יואב הפקר לכל דא במדבר
 מה מדבר מנוקה מגזל ועריות אפ ביתו של יואב
 מנוקה מגזל ועריות מאי פת ביה ויואב יחיה
 את שאר העיר אמר רב יהודה אמר רב אפלו מינוע
 וזאנאת טעים ופריק להו שהיה ותק ורחמץ לא
 שגרמה לו שעה לב חודש מחשבות אוק זה
 יונדב בן שמעיה שיע לו לאמנו דלות ולאמנו קיע
 ושמו יונדב בן שמעיה אחי דוד ויונדב איש חכם מאד
 מאי חכם מאד אמר רב יהודה אמר רב חכם להרבי
 ויאמר לו מדוע אתה פכה ול בן המלך ויאמר לו שב
 על משכבך והתקל ותקח את המשקת ותצק לפטו
 אמר רב יהודה אמר רב מלמ שעתה לו מוע טיב
 וישטאיה אמט שטח גדולה מאי עבדא ליה אמר ר'
 יצחק עמה נקשרה לו ועשאתו פדות טפכה וכי נקשרה
 לו איהי מאי עבדא ליה לא אימא קמה קשרה לו ועשאתו
 פדות טפכה ומי הוה להו והא דדש רבא ויצא לך
 שש בגוים צימך שאי לה לבנות ישל לא שער בית
 השחי ולא בית הקתרים ולא בית הערזה הא אמר מר
 תמר בת יפת תאר היתה ותקח תמר אפר על ראשה

וכתובת הפסוק אשר עליה קרעה ותשם ידה על
 ראשה ותלך הלך וזעקה תנא אמר ר' יצבל גדר
 גדול גדרה תמר באותה שעה אמרה ומה לבנות
 מלכים כך לבנות הדיוטות עאלו אמר רב יהודה
 אמר רב באותה שעה גזרו על החוד ועל הפנייה
 יחוד דרבנן יחוד דאורייתא הוא דאמר ר' יוחנן משום
 ר' עזר לקיש רמז ליחוד מצ התורה מע דכה כי יקות
 אחיך בן אחיך וכי בן אס מקית בן אב אינו מקית
 לא לומ לך בן מוחד עם אמו ואיך אחר מוחד
 עם אמו לא אימא גזרו על יחוד הפנייה ומעל
 דתמר בת יפת תאר כדאמר רב תמר בת יפת תאר
 היתה שכ ועתה דבר נא המלך כי לא ימנע ממך
 ואי סלקא דעתא אחתיה היא מי שרוא ליה לא שמע
 מנה תמר בת יפת תאר היתה רגלים ממחרת
 לרוץ לרעה זה בלעם בן בעור הרשע שרץ לקלל
 את ישראל מה היה לו ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב
 ימיה כזבים זה אחיתפל שבטח על חמתו
 ויעץ לאבשלום לבוא א פילגשי אביו ולבסוק נטר
 מא העולם בפחי נפש אמר ר' יוחנן בתמלה קראו
 דוד לאחיתפל רבו ולבסוק קראו חברו ולבסוק קראו
 תלמידו רבו דכות ואתה אנוש בערמי אלופי ור
 וסודיעי חברו דלת אשר יחדו נמתיק סוד תלמידו
 דכות גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל לחמי
 אמר ר' יוחנן דואג ואחיתפל לא חצו ימיהם דלת
 אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ותניא כמי
 הכי ימי דואג שלשים וארבע וימי אחיתפל שלשים
 ושלש מאי הוה ליה ויצו א ביתו ויחנק אמר
 רב יהודה תללת חכם אפלו בחנם היא ביה מעא
 לך מאחיתפל שבשעה שפרה דוד שינת קמא תהומא
 וצנא למשטפיה לעלמא אמר מהו למכתב שם
 אחיתפל ומישדא ומנחת תבוא ומיקם בדוכתיה ליכא
 דאמר ליה מדי אמר כל היודע ואינו אומר יחנק
 בגדונו כשא אחיתפל קל וחומ בעצמו ואמר ומה
 לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי

א תקרא אביד-החיים לא אביד הרעים ככת דואג
וכת ד'אג' אמר ל' יוחנן בתחלה היה ה'זה יושב ודואג
עליו ואומ' שמא נצא זה לתרבות רעה כ'ינן שיצא
אמ' וי שיצא זה וי שיצא זה אמ' וי יצחק מאי
דכת מה תתהלל ברעה הגבור אמ' לו ה'זה מה
תתהלל ברעה לא חקד א' נטוי עליך כל היום
ו'א' אמ' לו ה'זה לדואג גבור מה לך אצל
רעה לא גבור אתה בתורה מאי חקד א' כל
היום אמרי דהוה יתיב במדרשא ואומ' כל דבעי
משא' שמעתא ליתי נשאול אמ' וי יצחק מאי
דכת ולרשע אמר אהים מה לך לקמר סג הורי
אמ' לו ה'זה לדואג רשע מה לך אצל חוקי'
בשעה שאתה מגיע לפרשת דוצחים ופרשת
משקדים ופרשת בעלי לשון הרע מה אתה
דורש בהם מאי ותשא בריתי עלי פיך עלי
פיך ולא בלבבך אמ' וי אמ' כל תודתו
שלדואג אינה לא משפתיו ואך אמ' וי
יצחק מאי דכת גם א' יתצך לנצח אמר לו
ה'זה לדוד ליתני דואג מיהות לעלמא דאת'
אמ' ליה גם א' יתצו לנצח לימרו שמעתא
בי מדרשא משמיה נחתו ויקחו מאהלי ליהו
ליה בני רבנן ושרשו מארץ חיים אמ' וי
יצחק מאי דכת איה קופר איה שוקל איה חוס
זה דואג שקמר כל אותיות שבתורה איה שוקל
זה דואג שהיה שוקל כל קולץ וחומרי שבתורה
איה קופר את המגדלים שהיה שונה שלש מאות
הלכות פקוקות במגדל המודח באויר אמ' וי
אמ' ארבע מאה בעי הוון באעו דואג ואחיתופל
במגדל המודח באויר אמ' רבא רבותא למבעי
בעי והא בשני רב יהודה כולהו תנוי בנזקין
הוון ואו אנן קא מתנינן ארבעה קדרי ואו רב יהודה
כי הוה מטי גבי אשה ז' שבבשת ידן בתורה ואמרי
ליה זתים שבבשן בטרעה סהודין אמ' הווא דרב
ושמואל קא חזינא הכא ואו אנן קא מתנינן בעקצין

שמא
יצא
זכ

תלוי קד מתעמתא ואו רב יהודה כי הוה שלפן מ
מקאמה הוה אתי מטרא ואו אנן קא מצערינן
נפש ומצוחזינן ולא קא משגחינן אמ' לא דחמנא
ליבא בעי שנ וי יהא ללבב אמ' ר' שלמא
מלאכי חבלה נדרמנו לו לדואג באותה שעה אחד
ששיכח תלמודו ואחד ששרפ ~~תלמודו~~ ואחד
שפיזר עצמותו בברי כנסיות ובברי מדרשות
אמ' רב משדשיא דואג ואחיתופל גמרא הוון
גמדי מקבד לא הוון קברי שמעתא מתקיף
ליה רב זוטרא מאן דכת ביה איה קופר איה שוקל
ואת אמרת לא הוון קברי שמעתא לא דלא הוה
קלקא להו שמעתא אליבא דהלכתא דכת קוד ט
לידאיו אמ' וי אמ' לא מת דואג עד ששכד
תלמודו שכ' הוא ימות באין מוקד רב אסי אומ'
נצטרע שכ' כי הנה דחקיך יאבדו העמותה וג' וכת
לח לשמיותות ומתרגמינן לחלוטין ותנן אין בן
מצודע מוקבד למצודע מוחלט וידיים שפכות
דם נקי זה יואב בן צנויה שהרג לאבנר ועמשא דנה
והשיב ו את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים
ז' טובים ממנו ויהרגם בחרב ואבי דוד לא ידע
את אבנר בן נר שר צבא ישראל ואת עמשא בן יתר
שר צבא יהודה טובים שהן דרשו אפי' ודקין
והוא לא דרש צדיקים שהן במה ולא שאר והוא
באגרת ועשה איתניה בעייה ליואב אמ' ליה מאי
טעמא קללתיה לאבנר אמ' ליה גוש הדס דעשהל הוא
אמ' ליה עשהל דודס הוא היה לו להצילו באחד
לא יכיל ליה ברוס חמישית כ'ינן דכת ויפהו אבנר
באחרי החנית א' החומש ואמ' וי יוחנן מקום שמה
וכבר תלויי שם באחד מאיבדיו לא יכיל ליה
ליזיל אבנר מאי טעמא קללתיה לעמשא עמשא
מורד במלכות הוא דכת ויאמר המלך לעמשא
הזעק לך את איש יהודה לשלש ימים ואתה פיר
עמד וילך עמשא להזעיק את יהודה ויזחר מן
אשר יעדו אמ' ליה עמשא אפי' ודקין דרש אנן

אשכחנא

ומה אמר לו ה' ללשון לשון מה אעשה לך כל
 איבריך שלאדם זקופך ואזה מוטל כל איבריך שלאדם
 מבחוח ואזה מנפנפם ולא עוד לא שהקמת לך שנה
 חומה אחת שלעצם ואחת שלבשר מה יהלך ומה
 יודיע לך וציי גבור שנוטם איך גבור לא ה' שני
 עיני גבור יצא גחלי רתמים זו אשה שלמה הנס'
 אמר לה ה' לבהנס את עליו מלמעלה ואת מלמטה
 תנא דבי ר' ישמעאל כל המקטר לשון הרע
 מגדיל עונות כנגד שלש עברות עז וגלוי עדיות
 ושפיכות דמים כות בהן גדולה הגדולה גדול וכות
 ביה לשון הרע גדולות אמר רב ששת משום
 ר' לעזר בן עזריה כל המקבל לשון הרע וכל המקטר
 לשון הרע והמעיד עדות שקר על חבירו ראוי להאכילו
 לכלבים שנ' ואנשי קדש תהיון לי וג' לכלב תשליכון
 אותו וקמי ליה לא תשא שמע שוא אמר ר' יוחנן
 כל המקטר לשון הרע בגעים באין עליו שנ' מלשע
 בקטר רעהו אותו אצמית וכות התם לצמיבות
 ומתר גמינך לחלוטין ותנן איך ביה מצורע מוקטר
 למצורע מוחלט והינו דאמר ר' עז לקיש זאת
 תהו המצורע זאת היא תהיה תורתו שלמוציא
 שם רע היכי דמי לישנא בישא בגוף דאמי איכא
 נורא ביה כל והוא דקא מפיק לה בלישנא בישא דאמי
 הכי היכא משהכחא נורא לא ביה פלניא דאיכא
 טואי אמר רבא כל מלתא דמתאמרא באפי
 מדה לית בה משום לישנא בישא אמר ליה אביי
 כל שכי חוצמא ולישנא בישא אמר ליה אנא פי הא
 דר יוקי קבורא לי דאמר ר' יוקי מימי לא אמרת דבר
 וחזרת לאחורי אמר ר' שמואל בר נחמנ אמר ר'
 יונתן על שבעה דברים נגעים באים על לשון הרע
 ועל שפיכות דמים ועל שבועת שוא ועל גלוי עדיות
 ועל בקור הרוח ועל הגזל ועל הצרת העין על
 לשון הרע דכות מלשע בקטר רעהו אותו אצמית
 על שפיכות דמים דכות ואל יכרת מבית יואב זב
 ומצורע על שפיכות דמים על שבועת שוא דכות

ויאמר נעמך הואל וקח ככויים וכות וצדעת נעמך
 על גלוי עדיות דכות וינגעני את פרעה על
 גסות הרוח דכות וכחזקתו גבה לבו עד להשחתת
 וכות והצדעת זרוחה במצחו על הגזל דכות וצור
 הטהר ומנו את הבית ותנא הוא פונס ממעל שאינו
 שלו יבוא הטהר ויפטר ממונו ועל הצרת
 העין דכות וצא אשר לו הבית תנא דבי ר' ישמעאל
 מי שמחד ביתו לו ואינו מכניק אורחין לביתו
 ואינו מענה בע אדם מעכסין קופ ביתו לוקה בצדעת
 שנ' וצא אשר לו הבית אינו והאמר רב ענני
 בר ששון למה נקמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת
 קרבנות לומ לך מה קרבנות מכפרין אפי בגדי
 כהונה מכפרין בתונת מכפרת על שפיכות דמי
 מעיל מכפר על לשון הרע לא קשיא הא דאהנו
 מעשיו הא דלא אהנו מעשיו אי דאהנו מעשיו
 נגעים באין עליו אי לא אהנו מעשיו מעיל מכפר
 אינו והאמר קימוץ אמר ר' יצ' לוי שני דברים לא
 מצינו להם כפרה בקרבנות ומצינו להם כפרה
 בדבר אחר ולו הן שפיכות דמים ולשון הרע
 שפיכות דמי בעגלה עדופה ולשון הרע בקטרת
 דתנא ר' חייא למדנו בקטרת שמכפרת שנ' ויתן
 את הקטרת ויכפר על העם ותנא דבי ר' ישמעאל
 מפע מה קטרת מכפרת על לשון הרע אמר ר' יצ' לוי
 יבוא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי קשיא
 שפיכות דמים משפיכות דמי קשיא לשון הרע
 אלשון הרע שפיכות דמי אשפיכות דמים לא
 קשיא הא דידיע מק קטליה הא דלא ידיע מק קטליה
 אי ידיע מק קטליה בר קטלא הוא במגיד ולא אתרו
 ביה לשון הרע אלשון הרע נמי לא קשיא הא
 בצנעה הא בפרהקוא אמר רבא כל מלתא ד
 דמתאמרא באפי ביה תלתיה לית בה משום לישנא
 בישא מאי טעמא חצרך חצר אית ליה וחצר
 דחצרך חצר אית ליה כו אתא רב דומי אמ
 מאי דכות מבדך רעהו בקול גדול בצקר השכים

שכונב בקדושה ימחה על המים על כל העולם
 פולו לא כל יצא אמר ליה שרי' כתב דוד שם אחקמא
 ושרייה למי' הדר תהומא קם בדוכתיה ואסלו קפי
 כח ואחיהכל ראה כי לא נעשה עצמו ויצו א ביתו
 ויחנק אמר רב אבהו קללת חכם אמלו עלתו
 היא באה מעל דקאמר ליה לשמואל כה
 יעשה לך אחים וכה יוסיף אם תפחד ממני דבר ואעג
 דכח ויגד לו שמואל את כל הדברים האלה ולא כחך
 ממנו דבר וכתב ביה ולא הלכו בניו בדרכיו
 עד שקר זה גחזי שהעיד עדות שקר בדבו ואמר
 אדוע שלחפ לך הנה שני נערים ויאמר נעמך
 הוא נקח פפרים ויפער בו ויצר פפרים כקפ' באותה
 שעה בא ומצאו יושב ועוסק בשמונה שרצים
 ויאמר אין כמאי גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה
 ואנה ויאמר לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל
 מרכבתו העת לקחת כסף וזהב וג' ומי שקל
 פולי האי' כסף וזהב וצברים הוא דשקל אמר ליה
 הגיע העת שמיטול שבר שמונה שרצים הערב
 לקחת כסף וזהב ולקחת צברים זהים וכדמים יהי
 רצון שצדעה תדבק בגחזי ובטו עד סוף הדורות
 שכ ויצא מלפנו מצודע פטלג' ויצא בעולם הזה
 מלפנו לעולם הבא הינו דכח וארבעה אנשים
 היו מצודעים זה מחלי ועלשת בנו ומשלח
 מדנים בין אחים או מדגלים שהטילן מדינה
 בין ישל לאביתך שבשמים ואין אחים לא ישראל
 שכ למען אחי ורעי' מה היה קוסף וימותו האנש
 מוצי' דבת הא רעה בני לפני גי' שמתו צמיתה
 קטה הוא לשון הרע יותר מטוב שכתב בה
 כדת דכח וכתב גי' כל שפתי חלקות וג' קשה
 היא לשון הרע שאין הצדעה באה לא בשבילה
 וכך היה ד שקציה דודש זאת תהיה תו המצו א
 תקרא מצודע לא מעצוא שם דע' וכהא שומר
 פיו ולשונו שומר מצדקה נמשו' א תקרא מצדקה
 לא מצדעה אמר חמת בר חנינה מאי דכח

מלך
 שנים
 למי
 חלקו
 חלקו

מש
 כ

מות וחיים ביש לשון וכי מה עט' יד ללשון לא
 לומ' לך מה יד ממותה אפ' לשון ממותה או מה
 יד אינו ממות לא במקוץ לו אפ' לשון אינו ממות
 לא במקוץ לו תל חץ שחוט לשונם או מה חץ עד
 ארבעים וחמשים אמה אפ' לשון כף תל שמו בשמי
 פיהם וכי מאחר שמו בשמי פיהם חץ שחוט לשונם למה
 לי האקאמסמע לך דקטל כחץ וכי מאחר דכח חץ
 שחוט לשונם מות וחיים ביד לשון למה לי לכדבא
 דאמי רבא דבעי ח'!! בלישניה ודבעי מיות בלישניה
 אכטנינוס מלכא אמר ליה לרבא גמליש קבא
 דיהודאי שדר ואיתו לי בקרא בישא כף שוקא שדר
 ואיתו ליה לישנא אמר ליה שדר לי בקרא טבא מן שוקא
 שדר ואיתו ליה לישנא אמר ליה לאו קבא דיהודאי את'
 אמרית לך בקרא טבא איתות לי לישנא בקרא בישא
 איתות לי לישנא אמר ליה מדי מלכא לית טבא מן ח'
 ולית ביש מן מותא ותדויהו משתכח ביה דלת מות
 וחיים ביד לשון אמר ליה טובך וטובי אומתך
 אמר לי איער איך אדם מקפד לשון הרע לא אם כ'
 עמו דכח וקדבי ימיר איך כח כף לא וקדבי ותקדבי
 ימיר ותבוא עד שכותך אמר לי יוחנן איך אדם
 מקפד לשון הרע עד שהוא פוסד בעיקר שכ אשר
 אמרו ללשונו נבציר וג' מי אדון לבו מר זוטא
 אמר מהבא שמו בשמי פיהם אמר לי לעז כל המקפד
 לשון הרע נופל בגהנם שכ מלשך בקטר רעה אוחו
 אצמית ואיך צמיתה לא גהנם שכ צמנתו בצור חוי'
 אמר ריש לקיש כל המקפד לשון הרע מגדיל טונות
 עד לשמים שכ שמו בשמים פיהם ולשונם תקלך
 בארץ אמר רב חקרא אמר מר עוקבא כל המקפד
 לשון הרע ואני לקקלו באב' כח הפא אצמית וכל
 התם צמנתו בצור חיי וידן אבא בי אמר רב חקרא
 אמר מר עוקבא כל המקפד לשון הרע אמר הצד
 איך את והוא יכוליך לדוד בעולם שכ מלשך בקטר
 רעהו אותו לא אובל אמר לי יוחנן משום לי יוקי
 צד זמדה מאי דכח מה ית לך ומה יוקיף לך לשון
 מוצי' דכח ע' ע' לשון הרע

מלך

תל ארז' או ארז יכול לרפ' תל ועץ' הא שיער זו ל
 בקצת של ארז' ר' חנה ב' גמלי' אומ' ובאשה
 טור' אמר' יהודה שבת היתה והלכתי אחר
 ר' יהודה טרפן לביתו אמר' לי יהודה בעת לי קנולי
 ונתת לי ופטר ידלחלוק ומת לי ממנה מקל ואמר
 לי יהודה בט צנו טיהדתי שלשה מצודעך ולמדתי
 בה שלש הלכות' שהיא של בנות ובדאשה טרפ' וארדה
 אמה' ועביה ברביע ברשי' המטה' אחד לשנים
 ושנים לארבעה ומזין ושוע' ומשלטי' ומטהר'
 בפני הבית ושלא בפני הבית ומטהר' בגבול'
 נקט' יכול פיקס' תל תולעת' או תולעת
 יכול אחד מה הצבע' תל ושע' הא פאיא צו'
 זו זהודית טובה' יוחנן ב' דהביי אומר ושע
 תולעת' השע שבתולעת' ומנע' אם טעמה
 פקן תל ושע תולעת ואזוב' ואזוב לא אזוב
 ין ולא אזוב כוחלית ולא אזוב רומי ולא אזוב
 מדברי ולא כל אזוב שיש לו טעם לווי' אמר'
 יצחק ב' טבלים מה טעם שלעך ארז ואזוב ושע
 תולעת אצל מצודע' לא שאומרי' לו מנע שהגבהת
 ע' כארז הזה' השמלך הזה באזוב הזה שהכל
 דש' אותו' ועכשו שחזרת בך הדי הוא אומ' דרכו
 ראיתו וארפאהו ואנחהו' מהו ואנחהו' שאני מטהרו
 ומביאו למקום שהיה שרוי' ואשלים טחומים לו לפי
 שהיה חופה ראשו כאכל לפיכך צריך נחמה'
 מהו ולאבליו' או בט משפחתו שהיו מתגטס בו
 וה' אבלים עליו' דא' ולאבליו' או איבריו' מלג'
 שהמצודע כאכל' ושע תולעת' זה שאומרי'
 לו מה שני התולעת הזה תחלפו לבן ונשתנה על
 ידי האור ונעשה שע תולעת' אפ' ארזה שהגבהת
 עצמך תחלה ונעשית בקרוס' עכשו חזור בך והשמל'
 את דפתך' כדי שיוקיים עליך אם יהיו חטא כשעס
 בשלב ילבינו' ועוה הכתף ושקט' הצוני בפה'
 והשחיה בכל ארם דברי' יוקי ביל יהודה' ר' אומ'
 אפ' השחי בפה' ור' הלכה' ושחט את הצב' האחת'

האחת שבשמים' הדרורה שבשמים' האחת שאם
 מדה אחת מהן או שבעות טל וקח זוגלטיה'
 האחת ל' פלי חרש ואין שהים ל' פלי חרש' כל
 יקח אחד מה הכלים תל חרש' או חרש' יכול מקודה תל
 פלי' הא שיער זה מילי שלחוק' על מים חיים' מים
 חיים לא מים מלוחין לא מים פושרין ולא מים המכבין
 ולא מים המצטפין' ר' אינער אומ' מה מים שלא נעשה
 בהן מלאכה אפ' כלי שלא נעשה בו מלאכה' ר' שמעון
 אומ' מה מים הצורין שבמינן אפ' ציפור הדרורה
 שבמינה' זו קובלי' את הצפור החיה יקח אותה'
 כיצד הוא עושה כו' טל עץ ארז ואזוב ושע תולעת
 וכורכף בשוירי לשון ומקחף להק' ראשי גפיים וראש
 הזנב משלשעיה וטובל ומזה בדם' יכול בדם ודאי
 תל על המים החיים' או שח מים חיים' יכול טל שיהו
 כולל מים חיים תל דם' הא כיצד מים חיים טרם
 הצפור נכד בה' שיערו חכ' רביעית' ומנע' אפ' נשמן
 הדם תמות המשתלחת' ממה המשתלחת ישפך הדם
 תל את הצפור החיה יקח אותה מלמ' שהוא ממריטה
 לעצמה' ואת עץ הארז ואת האזוב וטבל אותם
 ואת הע' החיה בדם הע' הש' מה' תל הואיל ולא
 היתה עמהם בכלל אגודה לא תהא עמהם בכלל
 אבילה' תל וטבל אותם ואת הע' החיה' החזיר
 את הצפור לכלל טבילה' בדם הצפור השחוסה
 לא השחוסה בכלל' מה' יעשה לה' חומר לה' וקובה
 בפניו' בדם הצפור השחוס' לא המלוקה' הלא דין הוא'
 הואיל ודרך הכשרו בפנים בעוף ודרך הכשרו בחוץ
 בעוף' מה דרך הכשרו בפנים במלוקה אפ' דרך הכשרו
 בחוץ במלוקה תל השחוסה לא המלוקה' הצפור
 השחוס' על המ' החיים' אין פלי חרש' על מים חיים'
 והזה לאחר ידו של מצודע' והזה על המטהר
 מ' הצרעת שבע פעמי' הטהור מ' הצרעת טעם
 הזית שבע' ואין טעם מ' טעם הזית שבע' הלא
 דין הוא' מה אם מצודע שאינו טעם הזית צלטי
 ובשביעי טעם הזית שבע' טעם מ' טעם הזית

קללה וטעם לו. מעשה ודברך געוה בקול גדול
קללה תחשב לו. איך בגוף דאיקלע לאומנות וסרח
קמיה שמע. למחר בביק ויניב בשוקא וזמז רחמנא
ליבדכיה לכל דהכי טרח קמאי והכי טרח קמאי. ושמע
אכוסקי ואשלי אנסי ליה. תנא רב דימי אחוה
ודב קמאי לעולם איקמר אדם בטובתו של חברו
יותר מואי. שמתוך כך בא לירי רעתו. זמנא
חדא איתנאו לקמי ר' קמר תלמי חמא ר' דכרוב
טאבות אמר במנהגא כתב זה אמר לו בד קמרא
יהודה כתבו אמר לו כלך מלשון הרע וכי מה
לשון הרע יש בכך לא כמתוך טובתו בא לירי רעתו
קשה היא לשון הרע שהיא הורגת שנים
האומרו והמקבלו ומעמי שהוא הודג אפ העומד
עליו נמצאו שלשה. בימי שאול הרב ארבעה
שאול המסקבלו ודואג האומרו אחימלך שנאמר
עליו ואבנר על מה על ידי שהיה בידו למחות
ולא מיתה. אמר ר' חמא ביר חכמה מה תקינו
של לשון הרע אמר תל חזק יעקוק בהורה דכרוב
מדפא לשון הרע עץ חיים וזו עץ חיים היא למחזיקים
בה ואם עם ארץ ישפיל עצמו שכל וקלפ בה שבר
ברוח ר' אחא ביר חכמה אומ קיפל איך לו
תקנה שבר ברותו דוד ברוח הקדש שכל יבדה נ
כל שפתי חלקוק לשון מדבור גדולות לא הכי
קאמר מה יעשה שלא יבוא לידי לשון הרע אמר
תל חזק הוא יעקוק בתורה שכל מדפא לשון הרע עץ חיים
ואם עם ארץ הוא ישפיל עצמו שכל וקלפ בה שבר
ברוח וידבר נ' זאת תה תו המנו לבית
העולמים זאת אינה כוהגת במנה תהיה אפ בזמ
הזה תורה המנו תורה אחת לכל המצורע שיקו
מביאי קרבן זה וכי מעט יצאו לפי שמצונו שקלק
הבת בטמאת ובשבוטותה יכול אפ כאן נחלות
בקרוב תל תורה המנו תורה אחת לכל המצורע
שהיו מביאי קרבן זה תורה המנו ביום מלך
שטומאנו וטהרתו ביום מעט שחילת צמדו והזיית

אם לילא
טומאנו
וטהרתו ביום מעט

דמו וטהרתו ביום תל תורה המצורע ביום
אפ לקיחת צמדו ושילוח צמדו וכיבוס בגדיו ורחיצתו
ביום תל תו המנו. והוצא א הכהן מלמ טאומאנו
וטהרתו בכהן איך לי לא טומאנו וטהרתו בכהן מעט
שחילת צמדו והזיית דם צמדו ותגלחתו בכהן תל
תורת המנו והוצא א הכהן יכול אפ לקיחת צמדו
ושילוח צמדו וכיבוס בגדיו ורחיצתו בכהן תל זאת
ביום טהרתו והוצא א הכהן שלט יעשה ויצא הכהן
א מלמ מה תל לפי שכ ויצא הכהן ונאמר וראה הכהן
שיכול איך לי מלמד את המצורע לא כהן שהיה לפני
מך החומה היה בימים ובנהרות ובמצודות מעט תל
וראה הכהן מכל מקום אם כן למה נאמר ויצא הכהן
כהן שאפשר לו להכנס למעט מן החומה מלמד את
המצורע איך מצורע מלמד את המצורע והנה
נרפא שהלך לו נגעו נגע שהלך לו שער לבן צרעת
שהלכה לה המחיה איך לי לא מלך מעט אפ מקצת
תל נגע אפלו מקצת שער לבן הצרעת אפלו מקצת
המחיה מן הצרוע להביא את שפחה בפולו שטען
צפרים וצוה הכהן ולקח הצווי בכהן והלקיחה בכל
אדם ולקח למטהר לשם מלמד בין איש בין אשה
בין קטן מבוא אמרו לקח לאיש בשדות לאשה לבית
בשדות למצורע למצורע בשדות לבית ולקח צפרים
מיעוט צפרים שטם אם כן למה נאמר שתי שיהיו
שוות מעט אעפ שאינן שוות בשדות תל צמד צמד
ריבה אמר ר' יהושע מה נשתנה מצורע שאמרה
תורה יביא שתי צפרים לטהרתו אמר ה'זה הוא עשה
מעשה פליט לפיכך אמרה תורה יביא קרבנו פליט
חיות שיהיו דודו ולמה נקרא שמה דודו לפי שאינה
מקבלה מצרות תנא דבי ר' ישמעאל למה נקרא שמה
צמד דודו מפני שגדה בבית כבשדה חיות לא
שחוטות שחורות לא טמאות שחורות לא טמאות
ר' אהורתי אמר רב נחמך בר יצחק למעוטי ציפרי
עיר הנדחות רב כפא אמר למעוטי ציפרי שהחליפת לפי
ראבינא אמר לעופ שחרג את הנפש ועץ יכול כל עץ

תל

בשלישי וצביוני אינו דין שישטען הזיות שבע תל
 והזה על המורה כי חזר שז' ספ' הטהור מן הצורע
 טעון הזיות שבע איסמא מת טעון הזיות שבע
 קל וחומר למצורע שישטען הזיות בשלישי וצביוני
 מה אם סמא מת שאיכו טעון הזיות שבע טעון
 הזיות בשלישי וצביוני מצורע שהוא טעון הזיות
 שבע אינו דין שישטען הזיות בשלישי וצביוני תל
 שבע פעמי וטהרו הזיות שבע הוא טעון ואינו טעון
 הזיות בשלישי וצביוני וטהרו בדברים הנעשים
 בגופו יכול הרי הוא מקולק' תל ושלח' וכבס' וגלח'
 ורחץ' יכול יהו בול' מעכבין אותו תל וטהרו'
 טהרה אמורה למגעל וטהרה אמורה למט' מה
 טהרה אמורה למגעל בדברים הנעשים בגופו' אפ'
 טהרה אמורה למט' בדברים הנעשים בגופו'
 ושלח את הצפור' כיצד משלח' עומד בעיר ואורח'
 חוץ לחומה ואינו הופך את פניו לא ליש ולא לעיר
 ולא למדבר שז' ושלח' א מחוץ לעיר א מפ' העדה'
 שילחה וחזרה שילחה וחזרה חוזר ומשלחה אמלו
 מאה פעמים' א מפ' העדה' הא אם שילחה וחזרה
 לתוך ידו תהא מות באכילה' ולמה אחת לשלחה
 ואחת לשילוח לא שאמרתי לו בשם שז' שנשחטה
 אינה חונה לעולם אפ' אתה אם עמדת בעשבותך
 שזב אין באין עליך נגעים' ואחת לשילוח שאומ'
 לו בשם שז' שנשחטה קופה לחזור אפ' אותו האיש
 אם אינו חוזר בתשובה' קופ' שהנגעים באין עליו
 וכה' אס' אפ' בדרך הרחיקהו ואתשך באוהלך עולה'
 מה לז' אחריו כי אז תשא פטך ממוס והיות מוצק
 ולא תירא' כי אתה עמל בשכח וג' ובטחתי כי יש'
 תקוה וג' ודבצת ואי ממחיד וחלו מנך רבים'
 וכבס המטהר את בגדיו' אמ' ד' שמעון מה בא
 זה ללמדיו' אס' ללמד שישמא בגדים במגע והלא
 קל וחומר הוא מה אם בימי קמרו שאיסמא מת צביאה
 מטמא בגדים במגע' בימי קמרו שהוא מטמא
 צביאה אינו דין שיטמא בגדים אס' כל למה נאמר

וכבס המטהר את בגדיו מטמא משכב ומושב
 מוכע שה' שט' ביבוקי בגדים' אחד מטמא משכב
 ומושב ואחד מטמא בגדים במגע' וכל
 את כל שערו' יכול בית הקטרת' ודין הוא נאמרה
 תגלחת בימי קמרו וטמא תגלחת בימי קמרו מה
 תגלחת אמורה בימי קמרו מרט לבית הקתרים אפ'
 תגלחת אמורה בימי קמרו מרט לבית הקתרים' ה'
 אס' הקל בימי קמרו שהוא מטמא משכב ומושב
 ואינו מטמא צביאה עקל בימי קמרו שהוא מטמא
 משכב ומושב ומטמא צביאה גלח אפ' בית הקתרים
 תל כל שערו כל שערו לבזרה שווה' מה כל שערו
 אמור בימי קמרו מרט לבית הקתרים' אפ' כל שערו
 אמור בימי קמרו מרט לבית הקתרים' ורחץ
 במים אטלו במי המקה' הלא דין הוא מה אם הזב
 שאינו טעון הזיות מים חיים טעון ביאת מים חיים'
 מצורע שהוא טעון הזיות מים חיים אינו דין
 שיטען ביאת מים חיים תל ורחץ במים אטלו במי
 המקה' ורחץ בשרו וטהר ואחר יבא ל המחה'
 רחיקות גופו מעכבתו ליכנס למעס מ' המחה' אפ'
 כפודין מעכבין אותו ליכנס למעס מ' המחה'
 וישב מחוץ למחה' יהא כמורה ויהא אקור
 המטה שז' מחוץ לאהל איך אהל לא אהל' שז'
 שזבו לכס לאהליכם' שבעת ימים' לא ימו
 החליטו וצדיו ר' י וקי ביד יהודה אומ' קל
 וחומר לימי החלטו' אמ' ד' חויא הושבתו למע
 ד' והלא לא לימדנו רבי' שלא היה יותם לעזיה
 לא בימי החלטו אמ' לו אפ' אפ' כך אמרתי' בימי
 חלטו מותר בתשמיש המטה' בימי קמרו אקור
 בתשמיש המטה גזרת הכת' תנך התם לא
 יטול אדם אס' על הצנים אמלו לטהר בה' את המצורע'
 משיטא דטהרת מצורע עשה ושילוח הקק עשה
 ולא תעשה' ואי עשה דוחה את לא תעשה ועשה'
 אמ' מד' דב' אש' עריבה כגון שטלח על מנר'
 לשלחה דלאו ליפא' עשה הוא דליכא' לית עשה

ולדחי עשה' ומאי אולמיה דהאי עשה מה אי
 עשה' איצטרך קלקא דעתא אמטא הואיל ואמור
 גדול שלוש שצ' איש לאשטו שהדי אמרה תורה
 שמי שנכתב בקדושה ובטהרה ימחה על המים'
 והאי מצורע כיון דלא מטטר אקור בתשמיש
 המטה דכח' וישב מצורע לאה שז' ימי שאקור בתשמיש
 המטה' לית עשה לירקי עשה' קאמשמט' כל' ולא'
 והיה בשביעי' יכול כז' ביום כז' בליה תל ביום
 ולא בליה' יגלח את כל שערו' יכול בית הקתרים'
 תל בבזות עיטו' מה בבזות עיטו' בבזות מרט לבית
 הקתרים' אפ' כל שערו הנראה מרט לבית הקתרים'
 או מה בבזות עיטו' מקום טיטוס שער ובנדאה' מט'
 טיטוס שער בשאיכו נראה' טיטוס שער בבנדאה' טיטוס
 שער בשאיכו נראה' תל את כל שערו וגלח'
 ראשו מה תל' לטי שז' להלך תעד לא יעבר על
 ראשו' יכול אמלו מנוגע תל ראשו' ואת זקנו' מה
 תל' לטי שז' ומאות קנס לא יגלחו' יכול אמלו מנוגע
 תל זקנו' מה תל ראשו ומה תל זקנו לטי שיט
 בראש מה שאיך בזקן ובזקן מה שאיך בראש' הראש
 אקור במצפרים כבתער' והזקן אינו אקור במצפרים
 כבתער' הראש מותר בכל אדם' והזקן אקור בכל
 אדם' הא לטי שיט בראש מה שאיך בזקן ובזקן מה
 שאיך בראש' צדך לומ' ראשו וצדך לומ' זקנו' ו
 זאת כל שערו מה תל יגלח' לא לית אחיות
 שאם לא גילח בשביעי' נגלח בשמיני' ובתשיעי'
 ובששירי' ושם הניח טובי שעדות בנגלחת ראשות'
 ויגלח בתגלחת שניה לא עלתה לו לא אחות'
 דתנך שלשה נגלחין ותגלחת מצוה הנצד והמצורע
 והלוי' וכול' שגילחו שלא בתער או ששירי' שר'
 שעדות לא עשו כלום' בשביעי' יגלח' וביום השמ'
 יתן שט' כבשים' לימד שאם גילח בשביעי' קרבנותיו
 בשמיני' גילח בשמיני' קרבנותיו לכחך' וצדיו'
 עקביו' אמ' לו ד' טרפס' מה כז' זה לצד' אמר לו
 שהצד טהרות תסיה בימיו ומצורע טהרות תלחוד'

בתגלחתו ואינו מביא קרבנותיו לא אם היה מצורע
 שמש' הא כיצד' נגלח וטובל ומביא קרבנותיו למטה'
 יתן כבשים' מיעוט כבשים טיטוס' אס' כל למה נאמר
 שז' שהיו שוין' ומט' שאעפ' שאיך שוין בשירים תל'
 כבש כבש ריבה' וכבשה אחת שתהא בדורה' אחת'
 מלכה שהוא מביא אחת על נגעים הרבה' ב' שנתה'
 לא טכה למט' עולם' ושלושה עשר קלת מז' למחזה
 נכחים' או יכול תהא מנחה ב' עמנה' עשהו אומ'
 והעלה קפה' אפ' הטולה ואת המנחה המנחה לומר
 שאינה לא מנחת בהמה' יכול מנחה לעולה בלבד
 מנין לרבות להטאת ולאש' עשהו אומ' להלך ועשה
 על העולה זו עולת המצורע' או לבזח להביא את
 אשמו' מלך שהוא מביא שלשה עשר ונות על שלש
 בהמות עולה וחטאת ואש' ואי כל חטאת ואש'
 שטעון כבשים לעולם לא חטאת מצורע ואשמו
 בלבד' ומט' שהוא מביא על חטאתו ועל אשמו'
 אמ' ד' יהודה כז' בתורה הרי הוא אומ' ואם דל הוא
 ואי ידו משגת ולקח כבש אחד אשם לתנופה'
 לכפר עליו ועשור' לימד שעשור' לכל אחת ואחת'
 ולב אחד שמך' שהיה בדין שביא שלשה לוג' מה
 מצונו בעט שהוא מביא עשור' אחד' מביא לוג' אחד'
 אבל עשיר שהוא מביא שלשה עשורים' יבא שלשה
 לוג' שמך' תל' ולב אחד שמך' והעמיד האיש
 המטהר ואותם למדנו שה' טעון עמידה כול'
 יכול בשם שטעון עמידה כך יטעון תנופה כול'
 תל והקריב אותו לאשם ואת לב השמך והטפ' אשם
 טיטוס תנופה ואי כול' טעון תנופה' את האיש
 המטהר' איך ל' לא אש' אשה' קט' מט' תל המטהר
 בין איש בין אשה כז' קט' בין גדול' למט' מתח אתל'
 מצור' מעמיד' בשער נקנור' אזוריה' למצור'
 ומעם למצור' ולקח הכהן את כבש האש והקרי'
 או לאשם וג' והט' אונת' למדנו שה' טעון תנופה
 באחות' ומט' אס' חפץ זה ב' עיניו זה ב' עיניו
 עיניו יצו תל' אשת לאשם והט' תנופה

לא תבנות לפני בני בני אדם כי צד הוא עושה
 המצודע עושה עושה על שער נקודת מצבות
 לו האש על הסכך ומכניק שתי ידיו וקומת עליו
 ושחט את הכבש בזה אשר יש את הח ואת העו
 מה תל לפי שיעצ לידך בעמורה יכול מקום
 עמידה יהיה מקום שחילתה תל במ אשר יש את
 החטאת ואת העו ו יכול על טבעת תל במקום
 הקדש להעשיר את כל הדוח איך לא אש
 במקום הקדש ומשך את חטאת ועולה במ הקדש
 תל את החטאת ואת העו במ הקדש שחכו
 וקיבלו שני טהנים את דמו אחד בפלי ואחד ביד
 ואיש וידע אשה מה יקדוש אם משבח אם ביהנות
 וכשהוא אומ הוא לפה הכהן יקדוש מה מנינו
 מכשירו לכהן המזבח המזבח יקדוש הוא פריט
 לששחט שלא לשמע קדש קדשים לרבות לב
 שמש שלמצודע הוא פריט לשחוק כל שהוא
 ולקח יכול בפלי תל ולקח הכהן ונתן הכהן פיה
 נתינה בעצמו שלכחן את קבלה בעצמו שלכהן
 יכול את שלמצבח תהא ביד תל כי חטאת האש
 הוא לכהן מה חטאת טענה כלי את אש טען
 כלי נמצאת אומ שני הכבש מקבל את דמו אחד
 בפלי ואחד ביד זה שקיבל בפלי בא וזרקו על בני
 המסבח במצותו וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצודע
 ומצודע אצל כל שכת המצודע בא ועמד בשער
 נקודת י יהודה אומ לא היה צריך טבילה שכבר
 אצל מצודע וחטאת אומ כיון קדש בלמאה בימי
 חלוטת לפיכך צריך טבילה היוס שמת נלמט
 ולקח הכהן ונתן הכהן הכניס המצודע יאשו
 ונתן על תוך אצניו ידו ונתן על בתי ידו רגלו ונתן
 על בתי רגלו איך לו בתי יד איך לו בתי רגל ואוזן
 ימכת איך לו טהרה עולמות ונתן על תוך יכול
 על תוך ודאי תל על נוך או של נוך יכול על גובה
 שלמאז תל תוך נוך הא כיצד זה גדר האמצעי
 ולקח הכ מלוח השם ויצק חקר כלוג עד שלא יצק

ימלאו ומשיצק יביא אחר כחלקו צד יד עקבה
 י שמשע אומ חקר כלוג עד שלא נתן ומלאו
 ומשנתן יביא אחר כחלקה והלכה כן עבידה
 ויצק על כף הכהן השם מצוח שיצוק לתוך כפו שלמחו
 ואם יצק לתוך כף עצמו יצוק וטבל לא המערה
 וטבל והנה על כל הזיה טבילה אצבעו טמא טמא
 אצבעו ונאמ להלך אצבעו מה אצבעו אמורה כח
 הימנית המיומנת שבימין את אצבעו אמורה להלך
 הימנית המיומנת שבימין והנה מק השם באצבעו
 שבע פע' מלמ שהוא אצל ומזה שבע פעמי' לפי
 כנגד בית קדש הקדשים ומותר השמך אשר
 על כפו על דם האשם שיקדוש הדם לשמך אתה
 אומ שיקדוש הדם לשמך או אינו אומ לא אש יש דם
 יתן איך שם דם לא יתן תל על מקום דם האשם הוילין
 הדם גורם לא המקום גורם והכוונה בשם אשר
 על כף הכהן יתן לכפר אם טמא כימר ואם לא נתן לא
 כימר רבדי' עבידה י יוחנן בן נורי אומ שיירי מצוח
 ה' ב' שטק ב' שלא נתן כימר אבל מעלין עליו כאלו
 כימר והלכה כן עבידה ועשה הכהן את החטאת
 שיהיו כל מעשיה לטמ חטאת ועשה הכהן את החטאת
 וכפר' מה תל לפי שכ' והעלה הכהן את העו וג' וכפר
 עליו יכול יהו כולל מעבדי' אותו תל ועשה הכהן את
 החטאת וכפר' מלמ שהכפרה בחטאת וכפר על
 המטהר לטומאתו לא מאביו ואחר ישחט את העולה
 אחר המעשה הזה והעלה הכהן את העולה אצל
 ששחטה שלא לשמה והעלה הכהן את העו אצל שחטה
 לחטאת והע הכ את העו מלמ שאובדי עולה ידומין
 לאימורי חטאת אומ' שמשך למת חטאת דומה
 לפרקליט שנכנס לרצות ריצה פרקליט נכנס דרוץ
 ואם דל הוא שומע את דל איש כל ממה שהיה שיה
 ב' ממה מנה ונעשה ב' חמשים תל ואיך ידו משגבאו
 ואיך ידו משגב' יש לו ואינו רוצה ליתן תל ואם דל הוא
 הא כיצד עד שיאמרו שני כתובים ואם לא שמשכו
 הוא לא נודדיו לפי שבערבים עני שהעריך את

נותן ערך עב' יכול אם אומ קדבנו שלמצודע זה
 עלי אם היה מצודע עשיר יביא קדבן על תל הוא
 לא נודדיו רבי אומ אם אומ מדבה בערבים כ' ב'
 וממנו מה עני שהעריך את העשיר נותן ערך עני
 שאין העשיר חייב לשלם כלום אבל העשיר שאמר
 ערבי עלי ושמע עני ואמ מה שאמ זה עלי נותן
 ערך עשיר היה עני והעשיר או עשיר והעני
 נותן ערך עשיר את זה הואיל והוא מחויב לשלם
 בהמות ובקש האיש הזה למטרו הדי הוא מביא עליו
 קדבן עשיר ולקח כבש אחד אשם מה תל
 אחד לו של י עבידה את' כחוטא אומ לו מה תל
 אחד אומ לו זה מביא מהשג' ומלמא מקדש
 מביא מהשג' יד מה מלמא מקדש מביא שטם תחת
 אחד את זה יביא שטם תחת אחד תל אחד
 לתכונה לכפר' וכי יש תכונה מדברת אשם פ' למה נאמ
 לתכונה לכפר' לא ללמד שאם לא עשה תכונה שהיא
 שיירי מצוח כאלו לא כימר' ועשיר' לימד שהוא
 מביא כפדים על אשמו כפטי טולה' ולב שמך
 הדי לו חוקות על נקדי כפדים' ולב שמך מה תל שהיה
 בדין שיביא שלישי לב' מה מצונו בעשיר שהוא מביא
 שלשה עשרונות מביא לב' אחד' אבל עני שהוא מביא
 עשיר' אחד יביא שלישי לב' תל ולב שמך' ושתי
 תרים או שטם בע' יונה' שטם הוא מביא אינו מביא
 ארבעה' הלא דין הוא זה מביא קדבן מהשג' יד' ולדות
 מביאה קדבן מהשג' יד' מה יולדת מביאה אחד תחת
 אחד את זה יביא אחר תחת אחד' הולכך לך לדרך
 הזו זה מביא מהשג' יד' ומלמ' מקדש מביא מהשג' יד'
 מה מלמ' מקדש מביא שטם אחד' את זה יבא שטם
 תחת אחד' נראה למי דימה' דין מחוקר כפודים
 ממחוקר כפודים ל יוכיח מלמא מקדש שאנו מחוקר
 כפודים' הולכה לך לדרך הזו דין רבד שהוא כובדג
 באיש כבאשה' מקדש שהוא כובדג באיש כבאשה' ל יוכיח
 קדבן יולדת שאינו כובדג באיש כבאשה' תל שתי תרים
 או שטם בע' יונה' שטם הוא מביא' אינו מביא ארבעה'

אשר תשיג ידו שאשר תשיג ידו את אשר תשיג ידו מה
 תל שיכול איש אומ יביא קדבן על בוקר שהוא
 עני מתחלה היה עשיר והעני מנין תל אשר תשיג ידו
 מאשר תשיג ידו את אשר תשיג ידו מביא אמרו היה
 עשיר והעני או עני והעשיר הכל הולך אחר המעשיר
 ואיזה זה המעשיר זה דם האשם' היה עשיר בשעה
 שהקדיש אשמו והעני משלם קדבן עשיר' היה עני
 שהקדיש אשמו והעשיר משלם קדבן עשיר' לא העשיר'
 ישלם קדבן עני' נתן התם מצודע עני שהביא
 קדבן עשיר יצא' ועשיר שהביא קדבן עני לא יצא' מביא
 אדם על ע' בני ועל יד' בתי ועל ידי עבדו ושפחתו קדבן
 עני ומאכילי' בזבחים' י יהודה אומ את על ידי אשמו
 מביא קדבן עשיר ממנו שגומה כפודי' וכך כל קדבן שהיא
 חייבת' תנו רבכך שני מצודע עני שנתערבו
 קדבותיהם ונזרק דם של אחד מן החטאות ומת אחד
 מן המצודע' זו שלא אנשי' לנכדריה את' י יהושע
 ואמ' לה' להביא חטאת בהמה אינו יכול שאין חטאת
 בהמה באה על הספק' וחטאת העוף אינו יכול שהעשיר
 שהביא קדבן עני לא יצא' וכיוצא' ועשה יכתוב ככפיו
 לאחד ויביא קדבן עני וכמלמ' עני מביא חטאת העוף'
 אומ' להם' י יהושע עכשו' שאלתם' דבר של חטאת'
 זאת תורת אשר בו נגע צרעות' חמורה צרעת
 שככותב בה חמש תורות' זאת תורת אשר בו נגזר'
 זאת תורת נגע צרעת בג' חמ' זאת תל' ו' חמלו' זאת
 חמלו' לכל נגע חמ' זאת תל' חמ' חמ' לכל שכל
 המקטר לשן הרע הדי הוא טעובר על חמטה חומש
 תורה' אומ' י שמי מתי דים טונותו' יכדונו את' קרשע
 ובחבלי חטאתו וממך' רשע' זה בעל לשן הרע חמ' חמ'
 לוכדו ביקורי' שמת ירגיש ויחזור בו' הא כיצד כל
 המקטר כלשן הרע' בתחלה משתטף קורות ביתו
 אם חזר בו וטהר את הבית' לא חזר בו ונתן את
 הבית' והחטאו כלי העור שלו להשנות' אם חזר
 בו וקבץ וטהר' לא חזר בו ושחף את הנגף' ואחרי
 גופו להשתנות' אם חזר בו וטהרו' הכהן' לא חזר בו

מקמתו היא צדקתו וגו' כפי שלא ימצא מי יצטרך
לו לשון הרע ופסעו דחי על נפשו ונפשו דווקא נפשו
וי חונק ור' ע' יחזיקו בר אבוק ור' דברייה חתונה
וי לוי משום ד' לוי יצא בעל הרוחמים כונע במשנות
ותחלה מגמי אתה למד מאיב' ו' ומלאך בא לו איב'
דאמי רב אמר רב חנני בר חנניה נעשה לו מן
דוגמות העו הזא ד' רב' וכגש חודש בקווצר ודורך
ענבים במונח הרע אפ כאן הקד היו חודשות
והאמונות רועות על ידיהם ותכל שביא ומקחם ואמלטה
דן אני לבדי דן מעוטי עד שהוא מקדב ונלקה הוא
אמר ד' ודך עוד לבדי עוד לבדי להגיד לך אף הוא
כיון שהיה מגיד בשדותו מנה' ופ' עוד זה מקדב
וזה בא ויאמר בשדים שמו שטעה ראשים אמר
י שמואל בר נחמן כיון ששמע איב' כך התחיל מגיב
חיובותו למלאכה עליוה ד' כ' כי אערוך המע' ר' ד'
ובזו משמחתי יחנתי אמר איב' אנמה בזויה שאומות
ה' מלך ארץ מהו דויה שיתא אימנתו עלי ופ' ו
לו אמי שיהיה נטלה מה חסושי אמר מה אמי יכור
לעשות מידי וארום לא אצא פתח ואחר כך ויך את
איב' בשחף רע' ויקח לו חודש לחתונה ב' אף
במחלוק וכליון כן בתחלה כחנן קוסיהו וגמליהו וחמוריה
ואח' מת הוא שכ' וימתי אימלק איש נעמי ואח
וימחתי גס שניהם מחלוק וכל' גס בנגעים הבאים
על האדם כ' בתחלה מתחיל בצינון אמי חזר בו טען
חליטה וחלכו את האבטם ואם לא חזר בו טען
כתיבה ונתח את הבית ואח' מתחיל בגדי אסחא
בו טעון קריעה דלת וקרע אותו מה הבגר ואם לא
חזר בו טעון שריפה דלת ושרף את הבגר' ואח
הוא מתחיל בגדו אמי חזר בו יוצא וזא לו ואם לא
חזר בו צד' יצא מנח ל' מושבו' אף במצרים כ'
בתחלה נבעה מרת הדי בממוני ד' דלת ויך גמס'
ותאמת וקבר לבדו בעיר' ואח' ויהדר כל בשור
בארץ' וידבר י' כי תבאו יכול משבאו
לעבוד ומלאך תל' הארץ' הארץ המיוחדת יכול

מגדולי שפתו ומגדולי תל אשר את נותן לט'
לא עשתי ומלאך' לאחזק' עד שופשו' מע'
אמה אומ' פישו אבל לא חילקי' חילקו למשפחות
ולא חילקו לבתי אבות חילקו לבתי אבות ואין כל
אחד ואחד מפיר את חלקו יכול יהו מטמאני'
בנגעים תל אשר לו הבית' עד שיהיה כל אחד אחד
מיחד את שלו' ונתנו נגע דרע' אמר ד' יהוה
וכי בשורה לה' שה' באי עליה נגעים לא לא צא
לא להזהירי על לשון הרע' שאם יכשל אדם בה'
קוף שמקדיב את גופו ואת בניו' ונתת' שלא
תאמר דבר זה נקרא נקרא' או שלא תאמר דבר זה
ממקרה העולם לא ונתת' שהשנו האמור בצגרים
ובבתים אינו לא אזהר וכלא היה בישאל כ' להזהירי
מלשון הרע' ונתת' נגע דרע' מאחד הדיבר
וה' מבטא אמרו כל הבתים מיטמאני בנגעים ח'
מיטמאני' הלוקח בזים מה הגומ' וקחו בתחלה'
בבית' בית מדובע להניח בית עיגול בית טריגון'
בבית ארץ' בבית המיוחד בארץ מרט לבית הצבוי
בשפתיה ובאקפרייה על ארבע קודות שאיב' מיטמא
בנגעים' או יכול אמלו הצבו על ארבעה עמודים
תל בבית הואיל והוא מקובץ בארץ עד חיצור הרי
הוא מטמא בנגעים' אחזתכם' אחזתכם מיטמ'
בנגעים אף ירושלים מיטמ' בנגעים אמר ד' יהודיא
לא שמעתי' לא בית המקדש בצדד' תנו הבבין
עשרה דברים בירושלם אף הבית טולט בה ואינה
מביאה עגלה ערוסה ואינה מיטמ' בנגעים ואינה
נעשית עיר הכדחת' ואין מוציאן בה גיז' וגמטראות
ואין עושין בה בבשנות' ואין עושין בה אשפתות
ואין עושין בה גנות' ופרדיקים חוץ מגונה וקדים
שהיא מיממת כביאים הראשונים' ואין מגדלי' בה
תור בגולף' ואין מגילי' בה את המנה' אף הבית
נחלטה בה דלת לקונה אותו לדירתו ולא נתחלק' יוש'
לשבתים' ואין מנאה בנגעים דלת אחזתכם'
אחזתכם מיטמ' בנגעים ואין ירוש' מיטמ' בנגעים'
ואין

ואין נעשית עיר הכדחת' דלת באחת שוקקת' ולא
נתחלקה ירוש' לשבטים' ואין פוציאן בה גיז' וגמטראות
טראות משום אהל הטומאה' ואין עושין בה אשפתות
משום שרעים' ואין עושין בה בבשנות' משום יוליא'
ואין מגדלי' בה תור בגולף' משום קדשים' ואין
מגילי' בה את המנה' במנח' תנא הוסיפו עליה
אין מע בירי' בה עצמות מנה' ואין משפרי' בה
בתים ואין נותני' בה מקום לגר תושב' ואין מקיימ'
בה קבלות חוץ מקדשי בית דוד וקבר חנויה הנביאה
שהיה בה מימנת כביאים הראשונים' אחזתכם'
י ישמעל אומ' אחזתכם מיטמ' בנגעים' אף אחזת
גרים מיטמ' בנגעים' כשם שאין אחזתכם מיטמאה'
בנגעים כך אין בגדיהו' וגומ' מיטמ' בנגעים'
וזא אשר לו הבית' שלא ישלח ביד שלחו' יכול
אמלו זקן או חולה תל זא והגוי' לכה' יקדקדק
הכה' פיצר בא הנגע לביתו' לאמ' אמר לו הנה
דברי כיבושין' בני' אף הנגעים באין לא על לשון
הרע שפ' מנינו במדים שלא נעשה בצדעת לא על
לשון הרע שכ' השמר בנגע הנזי קבור את אשר עשה
י' להיך למדים' וכי מה ענין זה לה' לא מלמד שלא
נעשה לא על לשון הרע' והלא דברים קל וחומר
ומה מדים שיצרה שלא בפניו שלמטה כך נעשה'
עליו המצד בגנותו שלחברו כפי' י' שמעתי אומ'
על גנות הרוח נגעים באין שפ' מנינו בעזיה מקד'
יהוה שכ' ובחוקתו גבה לבו וג' ויעט עזיה' והצדעת
צדחת במחזו' נגע' מה תל כנגע' אמלו לח וידע
שהוא נגע ודאי לא יגזר ויאמר נגע נראה לי' אלא
כנגע נראה לי' נראה לי' לא לי ולכרי' מבטא אמרו
בית אכל אף כותחין בו חלונות לדאות את נגעו'
בבית להביא את הצבוע בבית להביא את העלייה'
בבית מתוכו הוא מיטמא' אינו מיטמא מאחורין'
וצוה הבה' פנו את הבית' חש הצוין בכה' והסגנו' כל
אדם' ופנו את הבית' אמלו חביש עיניו אמלו חבישי'
קני' מעכצין דברי' יהודה' ד' שמעתי אומ' עסק הוא

לסגנו' אמר ד' מאחד ופי' מה מיטמאני' אמי תאמר עלי'
עצור ובגדו' ומתכונ' כל' ח' והת' חודש' ועל מה חקו'
תורה על ממשנו הצנן קל וחומר על ממשנו החבי' אמ'
כך על ממשנו קל וחומר על נפש בעו ובסונו' אמי כך על
שלרשע קל וחומר על של צדיק' ב' ארם יצא הכהן לרא'
את הנגע לא לדאות את הסגנו' ולא יטמא על אשר
צבית' לפי שמנינו בבנק לבית המנוגע שאינו מטמא
צדדים עד שיהיה כ' אפי' ל' מר' יכול אמלו היו
שם כלים מקודשים ומנוחים על כתיס' כלים מקודשין
ומנוחין בנקר הבית' פ' יכול לא יקו' טמאים עד שישקו'
כ' אפי' ל' מ' ולא יטמ' על אשר צבית מיד' ואח
אחרים' י' אומ' אם ממתנת' לו לבדו הרשות לא
ימתניו לו לבדו מצוה' וכמה היא מצותו' נראה בחתך
נותנת לו שבעת ימי המטה לו ולביתו ולפקונו' וכ'
בדגל נותנת לו כל ימי הדגל' ודעה את הנגע' יכול
בגדי' תל ודעה את הנגע וזה הנגע' מלמ' שאין הבית
מיטמא' לא כששט גריקו' בקיר קירות ה' שטם
ולחל' הוא אומ' בקיר קירות הרי ארבעה' מלמ' שאין
הבית מיטמא' לא בארבעה כותלים' כמלא' אמרו בית עגול
בית טריגון אינו מיטמ' בנגעים' ח' בקירות יכול
עד שייראה בשט כותלים' כדברי' ל' אער ב' שמעתי
שהיה ד' אער ב' שפ' אומ' עד שייראה כשט גריקו'
על שתי אבטם בשט סתלים בזויה' ארסו כשט גריקו'
ורחו בגדי' תל ומדאיה' שכל מה חזיר אמלו בכותל'
אחד' או יכול אמלו נראה בארץ אחת יהא טמא' תל'
וחלכו את האבטם' אין פחות משתי אבטם' הא אינו
מיטמ' עד שיהיה שיעור שט גריקו' על שתי אבטם
אמלו בסותל' אחד' אם כ' למה טמא' קירות זרות' שאין
מיטמ' עד שיהיה כל קיר וקיר ראוי לטומאה' מבטא'
אמרו כמה אבטם יקו' בו' י' ישמעל אומ' ארבע'
י עיבה אומ' שמנה' ערבי' ישמעל אומ' עד שייראה
כשט גריקו' על שתי אבטם או על ארץ אחת' ור'
ענינה אומ' עד שייראה כשט גריקו' על שתי אבטם
לא על ארץ אחת' בית שאחד משם צדדין מחזפה

בשניש ואחד בלשון אחד בלשון אחד ושם טהור בית
שלא היה בו אבנים ופנים ועפר ונראה נגב ואח
הביא בו אבנים ופנים ועפר טהור בקידת הבית
נאמר כאן בית וטומא בקוף וטומא את הבית את אבניו ואת
עציו ואת כל עמר הבית ליפגד שאף הבית מיטמא
עד שיהיה בו אבנים ועצים ועפר כמה עצים יהיו בו
כדי לית תחת השקוף כי יהודה אונג כדי לשעות
לאחורי השקוף עצים כדי לית בצף קעים לחבירו
בקירות הבית לא בקירות היציע ולא בקירות
האבוס ולא בקירות המטויצה ולא בקירות המגורה
הא אינו מתטמא עד שיהיה בו בית דירה הבית אי
בית סחור מארבע אמות על ארבע אמות שקעלו
שוקטות במראיהן ידוקות או ארמונות היוק
שבדוקין והארום שבארומין ומראיהן שכל פ
הקיר לא ימנע ויצא הכהן מק הבית יכול ילך
לתוך ביתו ויסקר תל אסתח הבית יכול יעמוד תחת
השקוף ויסקר תל פה הבית עד שיעזר מוטלו הא
פינך עומד בצד השקוף ויסקר יכול הלך לתוך
ביתו והקביר עמך על פתח הבית שהנגב בתוכו
והקביר לא יהא מוקבר תל והקביר את הבית מכל מן
ושב הכהן בשביעי יכול בין ביום בין בלילה תל
ביום ולא בלילה וראה והנה פשה זה המקור הקמח
כל שהוא ומגש לרבות את הרחוק תל ביום יכול
כל שהוא תל נאמר טא נגע וטומא להלך נגע מה
נגע אמור להלך בגדים אף טא בגדים נמצאת
אומה הקסין הסמוך כל שהוא והרחוק בגדים ו
והחוזר כשט גרסין בקירות הבית אפלו פינ
מקירות הבית וצוה הכהן וחלצו הצויה בכה
והחליצה בכל ארם וחלצו מגלמ שטתה מחליצה
מכאן אמרו אוי לרשע ואוי לשכנו שטתה חלצו
שטתה קוצש שטתה מכאן את האבטם אבל
הוא לבדו מביא את העפר שכ ועמם אחר יח וטח
אין חבירו מיטמא בטהרה יכול אף כותל הסמוך
לאור יהו שטתה חלצו תל אחר חלצו את האבטם

הא פינך הבית שביט טבין חביו שטת חולץ
הסמל הסמוך לאור הוא לבדו חולץ חלצו את
האבטם יכול יחלץ בו שט אבטם וקיים בו מצוה
חליצה תל אשר בהך הכבד יכול אמלו קורמיו
אפלו פבטם תל אבטם הא עד שיאמרו שט נתגבס
ואם לאו לא שטמנו והשליכו אטתה א מסוך
לעיר אותה חוץ לכל פינך ואף ארם חוץ לכל
עיר לא חוץ לכל עיירות המוקפות חומה בלבו
א מסוכם טמא שיהא מקומם טמא מגלמ שה
מטמאין בביאה פינך נכנס כזית מנה לבית טהור
כטמא כל אשר בבית ואת הבית יקציע יכול
מבטמם ומבחוץ תל מבית או מבית יכול מקרקע
ועד הקירות תל קביץ לא אמרתי לא קביץ קמח
ושפכו את אשר הקצו יכול הקירות תל עמ
או עפר יכול אף הנושר מטליו תל אשר הקצו עד
שיאמרו שט כותבים ואם לאו לא שטמנו ולקחו
אבטם אין מחוץ משתי אבנים מכאן אמרו אין
חולצין מחוץ משתים ואין טמאין מחוץ משתים
ואינו מביא לא אחת תחת שותם ולא שותם תחת
אחת לא מביא שותם תחת שותם תחת שלשת
ארבע ארבע תחת ארבע תחת שלש תחת שתי
ולקחו אבטם יכול יטול אבטם מצד זה ויבא
לצד אחר תל אחרות או אחרות יכול אמלו קורמיו
ואפלו לבטם תל אבטם הא עד שיאמרו שט נתגבס
ואם לאו לא שטמנו ועפר לרבות כל משמע
עפר אפלו מדר אפלו חרסית יכול יטול עפר מצד
זה ויבא לצד זה תל אחר או אחר יכול אפלו קור
אפלו גבקים תל עפר הא עד שיאמרו שט כותבים
ואם לאו לא שטמנו ואם יטמא הכהן ופרד
בבית משל חזר איש כל למקומם כשיחזור הנגע
לאותה האבטם אין לי לא מקומם מגש לרבות את
כל הבית תל בבית יכול בגדים תל נאמר טא נגע
ונאמר להלך נגע מה נגע אמור להלך כשני גרסין א
כאן פשט גרסין נמצאת אום הקסין הסמוך כר

שהוא והרחוק בגדים והחוזר בבטם בטע
גרסין אין לי לא כמראיו שלא כמראו מגש
תל ומרד כמראיו ושלא כמראיו או אינו אומר
ומרד לא שלא יהיה טמא עד שיחזור ויטעה
ודין הוא טמא בבגדים וטימא בבטם מה בגדים
טימא את החוזר אפם שאינו פשה אף בבטם טמא
את החוזר אפם שאינו פשה ומגש אף עמך
בראשון ופשה בשט חולץ וקוצה וטח לו שבוע
שלישי תל ובא הכהן וראה והנה פשה במי הוא
מדרב אם בפשה בראשון הדי אמור הא אינו אומר
ובא הכהן וראה הכהן והנה פשה לא את עבא
בשופ שבוע ראשון ומצאו עומד וצא בשופ שבוע
שט ומצאו פושה מה יעשה לו הדי אפך מה
מצינו בפשה בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו
שבוע שלישי אף הפושה בשט חולץ וקוצה וטח
ונותן לו שבוע שלישי הדי אם היקל בפושה
בראשון שהדי היקל בעומד בו עקל בפושה בשני
שהדי החמיר בעומד בו ויהיה פושה בעומד
תל ושב הכהן וצא הכהן היא שיבה היא ביאה
מה שיבה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע אף
ביאה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע ומגש
אם עמך בזה וצוה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע
תל ובא הכהן ואם בא יבא הכהן במה הוא מדרב
אם בפושה בראשון הדי אמור הא אינו אומר וצא
ואם בא יבא לא את עבא בשופ שבוע ראשון
וצא בשופ שבוע שט וראה והנה לא פשה
זה העומד מה יעשה לו וטהר הכהן את הבית
יכול יראה ויטמא והולך לו תל כי נרפא הנגע לא
טהרתי לא את הרפוי מה יעשה לו הדי עך
מה מצינו בפושה בשט חולץ וקוצה וטח ונותן לו
שבוע אף העומד בשט חולץ וקוצה וטח ונותן לו
שבוע הדי אם נחמיר בפושה בשט שהדי החמיר
בפינה בראשון כחמיר בעומד בשט שהדי היקל
בעומד בראשון ויהיה העומד בפושה תל ובא טא

צא יבא הדי צא שט ביאות בראה אמורה למטה
ובראה אמורה למטה בראה אמורה למטה חולץ
וקוצה וטח ונותן שבוע אף ביאה אמורה למטה
חולץ וקוצה וטח ונותן שבוע מאוס ו ישמעאל
אמרו אמורה צדעת ממארת בבגדים ונאמרה צדעת
ממארת בבטם מה צדעת ממארת אמורה בבגדים
עשה את העומד בשט כפושה בשט אף צדעת
אמורה בבטם נעשה את העומד בשט כפושה בשט
שיטל אף לי חוזר ונותן לא אחר הפושה בראשון ומגש
לרבות את החוזר אחר הפושה בשט ואחר העומד
בשט תל אחר חולץ את האבטם שאין תל אחר
הקצות את הבית ואחרי הפין וכי יש חליצה שאף עמה
קציעה וטיחה אם פה למטה נאמר אחרי הקצות את
הבית ואחרי הטוח לא לרבות את החוזר אחר הפושה
בשט ואחר העומד בשט ומגש לפושה בשט והולך
לו קולפו והוא טמא צמרים תל ולקח לחטא את הבית
הדי כאן בית אחר מכאן אמרו עשרה בנים
הי הכהן בראשון וההולך לו קולפו והוא טהור
הכהן בשט וההולך לו קולפו והוא טמא צמרים המושה
בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר כותף
לא חזר טמא צמרים אם עד שלא טיהרו בצמרים
נראה בו נגע הדי ינתן ואם משטיהרו בצמרים
נראה בו נגע יראה כותלה צדעת ממארת תל
בו מארה ולא תהנה בו אמלו שרץ ועשה בה קור
הדי הך אקודין בה ניה טמא הוא וכי טהור היה
לא מה תל לפי שמצינו בבית המוקבר שאינו מיטמא
לא מתוכו יכול אף מוחלט כף תל כי טמ הוא הוקיפ
לו טומאה על טומאתו שיהא מיטמא בן מתוכו בן
מאחוריו ונתן את הבית את אבטו ור דבר למוד
מקומו מגלמ שאף הבית מיטמא בבגדים עד שיהיו
בו אבטם ועצים ועפר אבטו טלן עציו שכלם
מגלמ שהוא גורד ומציא אבטו כל אבטם שנבנה
עמו עציו כל עצים שנבנה עמו עפר כל עפר
שנבנה עמו אבטו כלם אפם השליחה עציו לא

עני העליה מפי אמו כהנה נגע בצית טהא את
הקורות עליה נראה בעליה כותף את הקורות עליה
אבטו לא אבטו שהעצם לו משנכח עמר לא
עמר מנחשת של לימד על המלכות ועל שריגי
החלונות שהן עולות אם מוסרו בחליצה למה
בנחשת ואם נאמר בחליצה למה נאמר בחליצה
לא שיש בחליצה סודות בנחשת ובנחשת מה
שאין בחליצה בחליצה האין שבצורת בוקר שהוא
חולץ חולץ את כולה ובצד שהוא כותף כותף את
לו ונביח את שלחננו ובנחשת כותף את האבנים
שיש בהן נגע ושאין בהן נגע ובחליצה אינו חולץ
לא חולץ לא אבטו שיש בהן נגע הא לטי שיש
בחליצה מה שאין בנחשת ובנחשת מה שאין
צריך לזה בחליצה וצריך לומר בנחשת תנא
בית המנוגע לא היה ולא עמד להיות ולמה נכתב
אני נחמנא דרוש וקבל שכר כמאן אגלא כרבי
אעזר ביד שמעון ותנן ד' לעזר ביד שמעון אומר
לעולם אין הבית מיטמא בנגעים עד שייראה בו
כשני גריקים על שתי אבנים בשני כתלים בצורת
ארכו כשני גריקים ורחבו כגריק מאי טעמא ד'
לעזר ביד שמעון כל קיר וכל קירות אינה הוא
קיר שהוא כקירות הי אומה קיר קיר עזרת תנא
אמ' ד' אעזר ביד צדוק מקום היה בתחום ענה והיו
קורין אותו חרבתיא קבירתיא אמ' ד' שמעון
יהודה איש כמר עינות פנים אחות הלכה לגליל
וראיתו מקום שמצויין אותו ושאת אותם אומה
אבטו מנוגעות טובו לעם תנא בית המנוגע
לא היה ולא נהיה אמ' ד' נהא אטעתי את אבטו
עיר הנדחת לא היתה ולא פהיתה אמ' ד' נהא אט
עמדתו על תלה כן קורד ומודה לא היה ולא נהיה
אמ' ד' נהא אט ישבות בבית דיו ועמדתו על קברו
נשד הודל לא היה ולא נהיה אמ' ד' נהא אט ראיתו
את גושליו אינו לא היה ולא נברא אמ' ד' נהא אט
ראיתו את בפתחו והבא את הבית משיחט

ראשו דרבו ימי הקיר אותו לא ימים שהיה
אות נגעו או יכול שאט מוציא את המנוגע שחיל
אות נגעו תל כל ימי ויטמא עד הערב מלמד
שאינו מטמא בגדים או יכול אמלו שיה נדי אכילת
פרק תל והאכל בצית יכבס את בגדיו אין לו לא
האוכל השוכב מעל תל והשוכב בצית יכבס את בגדיו
אין לו לא אוכל ושוכב מעל לדבות יושב ושוכב תל
יכבס את בגדיו ריבה אם קופינו לדבות הישב
והעומד למטה מאי האוכל והשוכב לא לית שיעור
לאוכל כדי שיאכל השוכב ולית שיעור ליושב
כדי שיאכל העומד וכמה הוא שיעור אכילה כדי
אכילת פרק פת חטים לא פת שעורים מיעב
בלמה נמצאת אומ ככנס לבית מנוגע וכלו מותר
לו על כותפו וטבעתו וקנדלו נטעף בידו הוא והן
טמאין מיד נכנס והוא לבוש בגדיו וקנדליו
דגליו וטבעתו בידיו הוא טמא מיד והן טהורין
עד שישהה כדי אכילת פרק כל כיוצא בגדים
להחמיר קל וחומר ללבוש יתר מאי המקומץ זה להקל
אמלו לבוש שעה קצרה ושיש עשרה פלונות
כולן טהורין עד שישהה כדי אכילת פרק יכול
הבהמה והגוי היו מצילים בגדים בצית המנוגע
תל יכבס בגדיו ריבה כמאן אומר המטמא בגדים
מניח בגדים בצית המנוגע עד שישהה אמר
הבהמה והגוי שאין מטמא בגדים בצית המנוגע
כמאנת אומ גוי ובהמה שנכנסו לבית מנוגע והן
מלוכטין בגדים הן טהורין וכלים שעליהן טמאין
מיד והשוכב בצית יכבס את בגדיו לדבות
את העומד בפנים העומד זכר וזר חותך וטבעתו
בידיו אם שהה כדי אכילת פרק טמאין היה
עומד בחוץ והכניס ידו לפנים וטבעתו בידיו ד'
יהודה מטמא מיד וחכ' אומ' ד' שיש הה כדי
פרק אמרו לו לו יהודה מה אם בוקר שכל ג' ס'
טמא לא טמא את מה שעליו עד שישהה כדי
אכילת פרק בוקר שאין כל בוקר טמא לא טמא

את מה שעליו עד שישהה כדי אכילת פרק אומ
להן ד' יהודה מציתו שיפד פח טמא להחמיר
יתר סך הטהור שהדי ישר מקבל טמאה
ומציל בגדים בצית המנוגע עד שישהה
הבהמה והגוי שאין מקבל טמאה אינו
מציל בגדים בצית המנוגע לא טמאין מיד
אמרו לו אין מביאין ראיה לישראל מגוי ובהמה
וטהר את הנגע לימד שהבית צריך טהרה
אחר שנמצא באדם שהייתו אומ בותם כבגדים
מהבגדים צריכה טהרה כך הבותם ד' יוסף
אדם שאינו לא כבגדים ולא כבותם תל וטהר
את הבית ולקח לחטא את הבית בקרר
האמר בטהרות אדם כך הוא קוד טהרת בתים
לא שבארם מזה על אחורי ידיו ובבית על שקופו
מבחוץ ושלח את הצפור החיה ל מחוץ לעיר
ד' יקד הגלילי אומ צפור שחיה חוץ לכל עיר ואינו
ז' הדוד' וכבר על הבית וטהר את נחמרו
מזוהר למה נאמר בביתם ואם נאמר בביתם
למה נאמר במזוהר לפי שיש במזוהר מה שאין
בביתם ובביתם מה שאין במזוהר מזוהר טעם
קודם והבית אינו טעם קודם מזוהר יש לו טהרה
מטמאין בית אין לו טהרה מטמאין הוא לפי שיש
מזוהר מה שאין בביתם ובביתם מה שאין במזוהר
צד לזה במזוהר וצד לזה בביתם זאת המורה
לכל נגע הצרעת הקיש צרעת עור בטר לבטלים
וצרעת בגדים לבתים ומראה שאכל למראה קפחת
וקפחת לבהרות לזה קי שכל בהן שאינו בקי בכל
לא יראה את הנגעים עד שיהא בקי בהן ובמזוהר
ד' אומ' ולמה אכל בא ביום מלמ שבים הוא
מטמא וביום הוא מטמא חנה בן חניניא אומ ולמה
בא להודות מלמ שאינו דואה את הנגעים עד שידנו
ד' וידבר ע' דבר א בטי ש' בעי שר מטמא
בציה אין הגויים מטמאין בציה אמר שאין
מטמא בציה הן מטמאין בין ראוי בין לא ראוי וטמאין

מזוהר קומיים לטיכך אין שורפך עליה את
ואין דייבין עליה על ביאת המקדש או בני ישראל
אין לו לא בני ישראל נשק לדבות את הגרים ואת העבדים
תל ואמרנו איהם איש אין לו לא איש ומנא
לדבות את האשה ואת הקטן תל איש איש דברי ד'
יהודה ד' ישמעל בטמא חותך בן ברוקה אומ הרי
הוא אומ והב את גופו לזכר ולקחה לזכר כל שהוא
זכר בן קטן בן גדול ולקחה כל שהיא מקנה צד קנה
בין גדולה כי יהיה זכ' מאי הדיבר ואך' הלמד הוא
טימא בנגעים וטימא בצבים מה נגעים פטר בהן לטמ
הדיבר את צבים ופטר בהן לטמ הדיבר קל וחומר ומה אם
נגעים טמאין בהן אומ' פטר בהן לטמ הדיבר אפ
צבים יפטר בהן לטמ הדיבר צבים שלא טמאין בהן אומ'
אינו דין שיפטר בהן לטמ הדיבר לא אם אמרנו בנגעים
שאין טמאין וטהרות לא בבהן תאמר צבים טמאין
וטהרות בכל אדם לא יפטר מהן לטמ הדיבר תל כי
יהיה סך הדיבר ואך' כי יהיה זכ' יכול אמלו מכל
מקום מחטמנו מפינו מבית טקוחו יהא טמא ודי הוא
טימא צב וטימא בצבה מה צבה מקום שהיא מופת
בטמאין קלה מיטמא טמאה חמורה אם הצב מקום
שהוא מיטמא טומ קלה מיטמא טומ חמורה לא אם
אמרת בצבה שאינה מיטמא לא בשלש ראיות לשלשה
ימים תאמר צב שהיא מיטמא בשלש ראיות ליום
אחרי וטימא בעשרו לא כל בשור אחר שחלק הנת
זשתי לדון טימא צב וטימא צבה מה צב מקום
שהיא מיטמא טומ קלה מיטמא טומ חמורה אפ' כ' צב מקום
שהוא מיטמא טומ קלה מיטמא טומ חמורה
מבשרו עד שתצא טמאנו חוץ לבשרו חלמ דין קוף
מה אם הצבה שאינה מיטמא לא בשלש ראיות לשלשה
ימים מיטמא בפנים כבחוף צב שהוא מיטמא בשלש
ראיות ליום אחרי אינו דין שיטמא בפנים חוץ תל מבשרו
עד שתצא טמאנו חוץ לבשרו מבשרו טמא לא מחמת
דבר אחר מכאן אמרו בצבה דברים בודקים את הצב
עד שלא נזקק לציה במטמא ובמטה במטמא בקטטה

בוחל במלואו ופניו הדרו' הרהר עד שלא ראה אורחה
עד שלא חרה-י. יהודה אומ' אשלו' ראה בהמה חיה
ועוף מהשקוף שה עם זה 'אמלו' ראה בגדי צבע האשה
ו' עקובה אומ' אכל כל מאכל בידו עין ופה ושה
כל משקוף אמרו לו אין טאן צבים ממנה אמי להם אין
אחריות צבים עליהם ופיה חלכתה כוותיהו'
משקוף לציבה אין בודיקין אותו 'אונקו ועסקו ו'
ושכב דרעו טמאים שרגלים ל' צד' ככה היא
עקובתו לטומאה שתי דאיות' מטאן אמרו ראה
דאיה ראוניה בודיקין אותו בשמיה בודיקין אותו
בשלישית אין בודיקין אותו ו' איננו אותו אפ'
בשלישית בודיקין אותו מכני הקרבן ואינה חלכה
והני מלי לקרבן אבל לטומאה אמלו ראשונה באונק
ושמיה מחמת בשדו הרי זה טמא כיצד בודיקין אותו
במאכל כגון שאכל אכילה בקה או שנתה הדבה או'
שאכל או שנתה אפלי' או משקוף המביאין ליד שבת
זרע' ובטמא כגון שנשא מטאן כבד עד שיעב'
ובקטיוה כגון שקמץ ממקום למקום שהיתה
על גבו ובחולי תהיה לו כל ימי חליו' ובמראה
כגון שראה אשה והתאהב לבוא' ובהרהור כגון
שהדרו בעסקי בעיניה' אם קדם אחד מכל או וראה
אזכ תולין בו ואינו טמא טע' כבשדו לא מחמת צד
אחר' אזכ טמא' לימד על הזב שהוא טמא הלא
די הוא טה אם הזב שהזב גודס לו טומאה הרי
הוא טמא' הזב שגדס לטומאה אינו די טמא' טמא'
שעיר המשתחו' יוכיח שגדס לטומאה והרי הוא
טהור' אף אתה א תתמה על הזב שאכל שגדס
לטומאה לא יהא טמא תל' אזכ טמא' למד על הזב
שהוא טמא' יכול הדם היוצא מן האמה שלו
והא טמא' תל' הוא' הוא טמא' אין הדם היוצא מן האמה
שלו טמא' לא טהור' אין לי לא זכבו' מימי רגלים
מנץ דין הוא' ומה אם הדוק שהוא יוצא ממקום
טהור הרי הוא טמא' מימי רגלים שה' יוצא ממקום
טמאה אינו די טמא' הדם היוצא ממש

עליה
הזב

וכיח שהיא יוצא ממקום טמאה והרי הוא טהור'
אף אתה א תתמה על מימי רגלים שאכל שק' ו'
ממקום טמאה לא יהיו טמא' תל' זמא' לרבות
מימי רגליו' וזאת' לרבות שכב דרעו שא' וטמא'
לה מבח' זמא' זוב' יכול הזיעה והלחה הקדוה' וקחו
יהיו טמא' תל' הוא' אוצא אף או שאינ' מטמא'
טומאה משקה ולא אוצא ומעט שיע' חס מקחו
וחלב האשה שה' מטמא' טומאה משקה תל'
זאת' כמצאת אומ' תשעה משקוף בזוב' הזיעה
והלחה הקדוה' והרי טהור' מטמא' ודימעת
שיכו ודס מגפולו וחלב האשה מטמא' טומאה
משקה' זכבו ודוקו ומימי רגליו מטמא' טומאה
חמורה והוא הדין לשכבת זרעו' וכי מה ש'
זרע' לצזב' לא שכבת זרע' לצנה קשורה כלובן
בינה שאינה מוגדרת ויוצאה בקישוי ודוק' תאה'
והזב נגד ויוצא כמע' בתק שלט עוריס ויהיה
כלובן בינה המוגדרת ואין בו קישוי ולא דרך הלחה
וזה מחולי שיש באיברי הזרע ובחלל הגוף' א'
גזרה עליו תורה שאמא' מטמא' טומאה חמורה
עד שיוטהר' וזאת' תהיה טומאה בזכבו'
טומאה תלויה בזכבו' אינה תלויה בימין הלל
די הוא' מה אם הזב שהוא מטמא' אף בועלה
אינה מיטמא' לא בשלט דאיות' לשלשה ימים
תל' זמא' ושהיה טומאה בזכבו' טומאה תלויה
אינה תלויה בימין' אזכ דר' זוב' מלמ' שהא'
מיטמא' בשלט דאיות' אין לי לא גדולות'
קטנות מט' תל' תהיה' אמלו כל שהוא' דר' אמלו
כל שהוא' בשדו' אמלו כל שהוא' אם נאמדו
בגדולות למנה נאמדו בקטנות' לא ליה' שיעור
לבגדולות שאם ראה אחות מדובה בשלט שהוא
כמגד' ו' לשילוח שה' כדי שתי טביעות ופט'
קימוג' הרי זה זב גמור' ו' אוכל' חל' לחב'
שלמאה אמה' ראה בתולתה מטא' ובזמ'
ובקוף וא מיה' או בתולת פנה לאחר חמשה

ובקוף מטא' אין זה גמור' תל' זכבו' רבנן
הזב אין לו שיעור' אמלו כל שהוא' פולא
שז' או החתים בשדו' כל שהוא' טכ' אמלו כדי
חותם כ' האמה' ראה דאיה אחת ארוכה
אם יש בה שיעור' טביעה וקיפוג' נזעבת לו בשעם
וטמא' היה בה שיעור' שתי טביעות ושני קיפוג'
נזעבת לו בשלט' וטמא' וחיוב בקרבן' ראה
שלש דאיות' בשלשה ימים זה אחר זה הרי
לו מיטמא' מעשה זב גמור' וחיוב בקרבן'
הקיקין ביניהם יום' אינ' מיטמא' תק' התם
אין בן זב שדואה שתי דאיות' לראיה שלש אלא
קרבן' הא לעט' משכב ומוטב וקפירת טביעה זה
וזה שווין' מטא' הט מל' דתמא' ו' קימא' אומ'
מנה הלכה וקרא' למא' שלש וקרא' סמט' הא פינ'
שנים לטומאה ושלש לקרבן' אימא' שנים לקרבן'
שלש לקרבן' ולא לטומאה' עד שלש ראה שלש
ראה שנים' אימא' שנים לקרבן' ולא לטומאה'
שלש אף לטומאה' לא סלקא דעתא דלכ' וכמר'
עליו הכה' למע' המזבו' מקדמת צדי' מביא' קרבן'
ומקדמת צדי' אין מביאין קרבן' הא באשה זכ'
ראה שנים' אינו מביא' או אינו זכ' ראה שנים'
שלש אינו מביא' עד שלש ראה שלש ראה שנים'
ואינו עדיף די' קימא' ואינו עדיף מגזב' די'
מז' קימא' הוה אמנא' כי קושין' קא מטמא' ל'
מזבו' ואי מזבו' הוה אמנא' לא ידענא' כמר'
דאיות' קא מטמא' ל' די' קימא' מטבו' אף
מקדמת זכבו' מיטמא' משכב ומוטב' להביא את שרייה
שתי דאיות' מיטמא' משכב ומוטב' הלא די' הוא'
מה אם הזב שאינה קופרת טביעה לשתי דאיות'
מיטמא' משכב ומוטב' בשתי דאיות' זב שהיא'
קופר טביעה לשתי דאיות' אינו די' מיטמא' משכב
ומוטב' בשתי דאיות' לא' אם אמרת בזב שהוא'
מיטמא' משכב ומוטב' בדאיה אחת' תאמר' זב'
שיאנו מטמא' משכב ומוטב' בדאיה אחת' הואיל

ואינו מטמא' משכב ומוטב' בדאיה אחת' לא יטמא'
משכב ומוטב' בשתי דאיות' תל' מזבו' ואף מקדמת זכבו'
משכב ומוטב' בשתי דאיות' תל' מזבו' ואף מקדמת זכבו'
מיטמא' משכב ומוטב' טומאה אחת' בלובן הוא'
מיטמא' אינו מיטמא' בדם' תל' די' הוא' מה אם הזב
שאינה מיטמא' בלובן' מיטמא' בדם' זב שהוא' מיטמא'
בלובן' אינו די' מיטמא' בדם' תל' טומאה היא' בלובן'
הוא' מיטמא' אינו מיטמא' בדם' קל וחומר' לזכר'
שמיטמא' בלובן' מה אם הזב שאינו מיטמא' בדם'
בלובן' זכה שהוא' מיטמא' בדם' אינו די' שמיטמא' בלובן'
תל' טומאה היא' טומאה היא' בלובן' וטומאה האטה
בדם' טומאה ואנד' דגנב' כותף' עליה' חומרי האיש
וחומרי האשה' מיטמאין בלובן' באיש ובדס' באשה ו'
וטומאה בקמץ' לפיכך' אין שורפין' עליה' תומא' וקדש'
ואין חייבין' עליו' על טומאת מקדש וקדשיו' ראה
אורס' ולובן' באחת' שרפין' עליה' את הגדומה ואה'
הקדשים' אבל אין חייבין' עליו' על ביאת מקדש' שז'
מזכר' עד נקבה' תשאלו' עד שיהיה זכר' וואי' או נקבה'
די איות' וכן' הבוגע באורס' ולובן' שבו' באחד' אינו חייב'
אגב' הוא' באורס' ולובן' שלו' הרי הוא' חייב' על ביאת
המקדש' כל המטב' אשר' ישכב' עליו' הגב' יטמא'
יכול אמלו' טכ' על אודיו' ועל הדלת' תל' משכב'
הדאיו' למשכב' לא האודיו' ולא הדלת' אוצא את
לו' ולא אוצא' מחצלת' הקעס' ושפחס' תל' משכב'
משכב' המיוחד' אין לי לא' הטלה' והכר' מנץ' הקפוס'
והדי' ויהחלק' וקטלה' והקלס' ארבעת קפ' והתומל'
חמשת קפ' וקטלות' קאה' והחמ' שלש עשר' קפ'
תל' כל משכב' ריבוי' או יכול שאני' מביא' כרבה
הקדו' אדפ' שלפחות' ועבידה' גד' וטה' שהחמ'
שוכבות' בתוך' תל' אשר' ישכב' עליו' המיוחד' לטביעה'
לא שאומדן' לו' עמוד' ועגשה' אם' מטמא' וכו'
או יכול שאני' מביא' את הקפוס' והדי' החלק' והקלס'
והקלס' וקטלה' וקטלה' וקטלה' וקטלה' וקטלה'
משכב' ריבוי' מה דאית' לרבות' את' לו' ולהוציא

שאיך באר וזהו ענין מושב אין מושב עשה
משיב ויבנה ויבנה עשה ויבנה מושב
טמאין האי ענינים בזה מה שאין במושב
ובמושב מה שאין בזה ערך פועל וזהו
למה במושב וכי ירוח הזב יכול אפלו קקן
ולא נגע בו וזהו שחרור עד שיגע בו
לי לא רוקן בוחו געו רידו ומימי האף מנט
הל וכו' ורוח הזב בחרור יכול משיב בשהוא
יבש וכל וכו' רוח עד שיחא כרוק לח' כחה הוא
לח שכלו כל שיפדה בסושרי מענת לעת ויתלחח
וכל המדבב אשר ירכב עליו יכול אפלו רכב
על המדבב ועל המושב תל מדבב לא מושב
ולא מושב אוניא אתה או לא אוניא את
האימוף תל מדבב מדבב המיוחד אישהו
מדבב המיוחד טעם האשקלונ ומדידה המדיית
ועצם שלבמל וטפוס שלקוס' ר' יוסף אומ
טפוס שלקוס טעם מושב מוכט שמוקטין עליו
בקממו' אבל איכופ שנלקה טמא' איך לי לא
במשך שהוא רוכב עליו ונוגע בו ונטע לעשה
מדבבות זה על גבי זה ואפלו על גבי אב משמא
תל כל המדבב אשר יד על הזב יטע עד שינטע
דבבו עליו' וכל הנוגע בכל אשר יה תחוו'
תחוו שלב זה המדבב' יכול תחוו שלמדבב
ודי' הוא' מה הזב החמור לא טימא כלי שטח לא
שב' מדבב הקל אינו די' שלא יטמא כלי שטח
לא במגע הא מה אנו מקיים וכל הנוגע בכל אשר
יהיה תל תחוו שלב' וטמא וינו מטמא בגדים'
והנשוא אותם' מה תל שיכול אין לי מטמא
במשט לא מדבב בכל' מושב ומושב מטמא
הוא מה אנו מדבב שאין מגעו מטמא בגדים מטמא
מטמא בגדים' מושב ומושב שמגעו מטמא בגדים
אינו די' שהיא מטמא מטמא בגדים' דותך וגולכר'
וכיחו שמגעו מטמא בגדים' ואין מטמא בגדים'
אף אנה ל' ושמעו של המושב ועל המושב אפלו

שפיר

שמוגן מטמא בגדים לא יהא מושב מטמא
בגדים תל והנשוא אותם' לרבות את המושב
ואנו המושב' ר' יעקב אורי חנושא אותם מה
תל שיכול אין ל' מטמא במשט במשט לא ל' מטמא
זבוב שלב דוק ושבת זרעו ומימי דגליו ודים
הנדה תל והנשוא אותם' לרבות את כל האמור
בעני' וכל אשר יגע בו לא בנשוא שעליו ולא
בקלקו ששלו' טמא למט' וכל אשר יגע בו'
מה תל והלא בד' נשוא והנוגע בבשר הזב' לא תל'
טמא הנוגע ופא' בכל כלי שטח' וידיו לא טמא
במים קרום טבילה ומנה תל וידיו' לפי ש' ורוח
במים את כל בשרו יכול אף בית הקטרים תל וידיו
לא טמא במים' מה ידו בנדה' פרט לבית הקטרים
אף כל בשרו בנדה' פרט לבית הקטרים' ומטע'
לעשות אחר קמרו שלב כיסו קמרו כל שטח שלא
טבל תל וידיו לא טמא במים' אפלו לאחר גמא
שנה שבמים וטבילה תלה חלה והוא הדין לזב
ונדה ויולדת' דא וידיו לא טמא במים' אמר ר'
אמר ר' יוחנן קממו' קממו' לטהרות וידיו מה' תורה'
אמר רבא רבא לרב נחמ' מאי אר מוסתא וכל' וידיו
לא טמא במים' הא טמא טהור טבילה באעו' הני קממו'
ואחר שלא טמא' אמר רב אידי בר אבא אמר
רב יוחנן בר אשאי' מים ראשונים מנוה' אחרונים
חובה' מאי מנוה' אמר אביי מנוה' למנוע דברי
חכמים' רבא אמר מנוה' למנוע דברי אעזר בן עזר
דכל' וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא טמא במים'
אמר ר' אעזר בן עזר מביא' שמו חכמים לחול' כל'
התורה' תבו רבנן טהרות וידים בתחלה תדין
שלמה לקודש' וצות' שלמד אחריו תקון אף לתרומה
בא ל' אעזר בן עזר' ויתן אף לחול' אמר רב
אמר רב ואמר רב' במטמאתא והתקדשות או מים ראשונים
והייתם קדושים או מים אחרונים' בי קדוש' זה טמא'
אנו טהורים או ברה' אמר רב יהודה ברה' דו'
חייא מטע מה אמרו מים אחרונים חובה' מלוכ'
מלוכה

קדושים יס' ותקדשה את חסדו' אמר אביי ותקדש
בי קדמא בלדא' אמר רב רבא אמר רבא רבא רבא
אמר כל מלוכה מאי אמר רבא לא מבייא' אמר ר'
אריה אמר ר' אעזר בן עזר כל המטמא בצולת וידים בערך
מט' העולם' אמר ר' חייא בר אשי אמר רב' מים ראשונים
צריך שיגביה ידיו למטה' מים אחרונים צריך שיפלו
ידיו למטה' אמר ר' אבהו כל האוכל בלא טבילה
ידים טמא' אכל לחם טמא טמא טמא' אי ספקה
יאכלו בני ישראל את לחמם טמא' כי אתא רב יוחנן
אמר מים ראשונים האוכלו בשר הזדי' אחרונים
הוציאו אשה מצולה' כי אתא רבא אמר מים ראשונים
האכלו בשר נבלה' אחרונים הרגו את הנפש' אמר
רב נחמ' בר יוחנן וקימנטך אתא רב יוחנן אפיקה
אתא רבא בר ה' אמר רב אידי בר אבא אמר
ר' יוחנן בר אשאי' לא אמרו טבילות ידים לחול'
לא מנוע קודש' תרומה' ועוד מנוה' מאי מנוה'
מנוה' למנוע דברי חכמים' אמר ר' אעזר בן עזר ר'
אושעה לא אמרו טבילות ידים למנוע לא מנוע' נאמר
קבד' מנוה חובה היא דליכא הא מנוה איכא' אפלו
ר' אבא אינה לא חובה ולא מנוה' לא רשותו' ושלדן רוב
נחמ' דאמר רב נחמ' הטמא ידיו לטהרות אינו לא מקמי
הדוח' אמר רבא בר בר חנה' הוה קאמט' קמיה דרבי
אמי' ול' אשי' ואיתא' לקמיה' כלכלה דמדי' ואחור'
כילא מנו' וידיו ולא יהבו לי' ובדין' חד מניה' לחודה'
שמע מה תבט' שמע מה' אין טבילות ידים לטהרות
ושמע מנה אין מנוע' על הטהרות' ושמע מנה
שנים טמא' מנוה' ליהילק' בלא שהיו טהורים קומים
אבל אחד קומר ואחד בוד' קומר מברך' ובדר' ויצא ידיו
חובתו' תכורהבך קידוש ידים במקדש עד למת'
לחול' עד למת' לתרומה עד למת' וכל דבר שחוצץ
בגוף חוצץ בטבילות ידים בחול' ובקידוש ידים ורגלים
במקדש' אמר רב' עד כאן לחול' עד כאן לתרומה'
ושמנו' אמר ר' אבהו' כל לחול' כל לתרומה' כל קממו'
ודב ששות אמר ר' אבהו' כל לחול' כל לתרומה' לחומרא'

7

וזהו אמר ר' אבהו' עד כאן כל לחול' כל לתרומה'
אמר רב' כל לחול' כל לתרומה'
אמר ר' אבהו' כל לחול' כל לתרומה'
מנוה' מנוה' מנוה' ואתה עליו' ואתה
איהביא להו' מהו למנוע כל בנפסא מנו' חישו' ולמה נגע
אי לא' תא שמע' וכשטמא לו ל' צדוק' אוקל' פחות מדידה
טמא בנפסא' ואכלו חוץ לקדושה' ולא בידך' אחריו' ודלמנא
טחנת לא בעי טבילה' הא כביצה' בעי טבילה' תא שמע
דשמנו' אשכחיה' קמא' אפיל' במשא' אמר ר' ליה' עבדי' ר' י'
אמר ליה' דכתי' קדושה' כי קליל' ר' אבהו' אשכחיהו
לר' אבהו' ור' אשי' דקאמי' בקלאי' חמתות' אמר ר' תרי' קובי'
ר' רבא' לטיעו' בר' דב' ושמואל' הא דעני' קודש' קאמר ר'
אשכחיהו' הוא דאמר רב' ותולתא' בר' אבמי' אמר שמואל'
הוזכרו משה לאוכלי' תרומה' ולא הזכירו משה לאוכלי' סדרות'
וד' אמר ר' אשי' כהן' כהן' וכל שטח' לחול'
תבו רבנן' ארבעה דברים נאמרו' בנט' וכל ידים' שיהיו
מים כשרים' ושהיהו בעלי' ושהיהו באר' רביעית' ושהיהו
מכח' כותף' כדאמר ר' רב' אשי' לאמרי' קמדי' וכו' אמר ר'
אמר ליה' איך' אחזאותא' אמר ליה' איך' אשי' עזר' אמר
ליה' איך' מכח' כותף' אמר ליה' איך' אמר ר' יוחנן רב' מנוה' בשר'
פקוד' כליל' בת רביעית' אתקין רב' אשי' בהועיל' משא'
בת רביעית' כל' חרס' איך' לי לא' כלי חרס' מנוה'
לרבות' כל' כתר' וכל' חרס' אשר יגע בו הזב' יכול
אפלו נגע בו הזב' מאחוריו' יהא טמא ודין' הוא' מה'
אם המנוה' הקמור' יטמא כלי חרס' מאחוריו' הזב' הקל'
אינו די' שלא יטמא כלי חרס' מאחוריו' לא' אמר ר'
אמר ר' במנוה' שאיכז עושה מושב ומושב תאמר
בב' שהוא עושה מושב ומושב הווא' הוא' עושה
מושב ומושב' יטמא כלי חרס' מאחוריו' תל' כחמ' ל'
אשר יגע בו ונחמ' להל' אשר תגש' בו' גיד' מאמר
להל' מאחור' אף כאן מאחור' מאחר שלמנוה'
שאינו מטמא אותו' לא מאחור' מה' תל' אשר יגע בו'
במגע' שהוא צולת' הוי' אמת' זה הסי' ממצאה'
אמר ר' כלי חרס' מטמא לעולם לא' מאחור' או בקומס'

הזב והוא החי...
שנזכר בלשון...
הקיימה לאחרי...
הוא החי...
והוא החי...
גבי בהמה...
מדרך...
ועל הכלוב...
רע ובקוטה...
קצוע במקור...
בזמק שאינ...
עץ ישטח...
אם ללמד...
והגוגע...
כלי שלט...
אם כח...
ומעסק...
שיהיו...
במקום...
שלא עשה...
מקום...
על גביו...
שהוא...
על גביו...
מדרך...
מדפ אינו...
המשכב...
משכב אינו...
עושה...
עליו...
נמצאת...
משכב...
שהוד...
למשכב...

ראשון...
בין סאר...
למשלה...
מאי...
נדר...
אזכרים...
הזב...
ומגבעו...
עבדה...
עבדה...
עבדה...
ראיות...
ליתממה...
בשתי...
תל מזובו...
להביא...
וקפר...
את...
ומצאו...
אומ...
לא יום...
אומדי...
מבדרי...
עבדה...
שונה...
בגדים...
ביבוק...
בדרך...
הזפת...
השלח...
ועל...
ועל...
צא...
אח

אחד אינו...
משכב...
מזב...
ושל...
אף...
חוצה...
בשרו...
אין...
אם...
מים...
אינו...
במים...
טעון...
מים...
ובליו...
במשא...
והדי...
מטמ...
במקום...
קל...
כולד...
שנעשה...
החמור...
ולד...
הטומאה...
לו...
חזר...
המיטמא...
באדם...
בבגדים...
בזב...
בשמי...
ביום...
שע...
אח

ומה...
טובל...
ביצד...
כך...
ביום...
ונשק...
כבוד...
אחד...
ואחד...
תל...
הא...
ואיש...
מזדע...
תנ...
קטל...
דהא...
פי...
מכא...
האמה...
למע...
זרע...
תנא...
קדוה...
בא...
הש...
והג...
מא...
ולפי...
ממנו...
ודח...
מים...

על דרש של שבת בראשית אומר שישנה התקנה
 אחת ושבת שיהיה שיהיה בראשית כל שבת
 אכלו האידה השמחה של שבת אין בודקין בה אפילו באונן
 מה שיהיה בה בשבת קודם זבעל קדיש ומה שיהיה בה מחמת
 ענין שבת מחמת אונן ומה שיהיה לא אכלו המיוחד
 בליבה ודא שישמש מלה בחלום ועמד ויש
 חס סמא אעפ שאם מצא שבת דרש המטיל טעם
 עבודת ממי אמרה שהוד' דאיה מים חלוקין או עכרין
 בתחלה שהוד' באמצע ובקוף סמא' מתחלה ועד קוף
 שהוד' לבנים ובמשכים סמא' ד יוסו אומ' לבנים
 בעבודין' תנן הוסיף זבעל קדיש ומה שיהיה
 מים' לבנים ומה שיהיה מים סמא' ד יוסו אומ' בחולה
 ובקוף סמא' ביכל' שהוד' ילך עד כמה' אמר' ד לא
 אמר' ד חטנה כל זמן שיש עומד רגלו אחר ונועל
 מנעלו וחולץ מנעלו' אמר' ד חטנה חמץ ושמש'
 שקובעו אמי בילדותי הן עמדו לי לעת זקנות'
 ורחץ במים את כל בשרי שלא יהיה דבר על
 בשרי מכה או אחר או חוצץ באדם חוטי צמר
 וחוטי טבש' והדעות שבראשי הבנות קלקו
 הלב והתקין ובית הקברים באשה לכלוף שחץ
 לניח וגלגל שעל גבי המטה והרטיה שעליה
 ושדף היבש וגלגליו צואה שעל בשרו וצדק שחפת
 הצמח' והמלמולט' וטיל הין וטיל הין צדק' וגו' וכן
 אינהו טיל הין טיל הצורות שנ' ויעלע מבד שאן
 מטי' הין' טיל הין צדק' פגש מעו' וכן שאין
 חוצץ קלקו הראש ובית השחי ובית הקנאים
 באיש' לכלוף שבע' וגלגל שהעלה המטה ומה
 הלח ולכלובי צואה שעל בשרו וצואה שתחבר
 היסוד המדולדל' אמר' רבא לעולם
 ילמד אדם בתוך ביתו שמהא אשה בשעת לבנה
 מדיחה קנטיה ואנש דתנן בית הקמלים ובית
 הקתרים אינן צריכי' שיצואו בהן המים נדי
 דיצאון מים לא בעל' מן הוראוי לבית' מים

צדק צדק צדק צדק כל הראוי לבינה אין בילה
 משבת ב' וכל שאין לבינה בילה מעצבת ב'
 אמו רשע בר בר אירא אמר' ויחזק מעשה
 בשפחו שלרבי שטבלה ועלתה ומצא עני
 בן שניה והצריכה ל' טבלה אחרת' ותנן נדה
 שנתיבה משום בתוך פיה וידדה וטבלה שהורה
 מטומאת אב' אב' מטמה היא אגב רוקה' נתנה
 שיערה בתוך פיה קמץ ידה קרצה שמתוהיה כלו
 לא טבלה' אמר' רבא טבלה ועלתה ונמצא עליה
 דבר חוצץ על בשרה' אם אותו היום שחפפה לבנה
 אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף
 ולטבול' איכא דאמרי' אם קמח' לחפפה טבלה
 אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף
 ולטבול' מאי ביניהן איכא ביניהן קמח' לחפפה
 טבלה' והלכה כרבא' וחכמה מאן תתין תתן
 עזא היא ותנו רבנן עשר תקנות תיקן עזרא' שהיו
 קודם' בתורה במנחה בשבת ויהיו קורין בשבת ובחתיש'
 ודע בשבת ובחמישי ומכבדין בחמישי בשבת ו'
 ואוכלין שום בערב שבת ושתהא אשה משכמת
 ואופה ושתהיה אשה חוגרת בקונר ושהיו הרובלי
 מחזרין בעיירות ושתהיה אשה חוספת וטובלת'
 והתקין לבינה לבעלי קראין' שהיו קורין צמחה
 בשבת משום יוסבי קרנות' ושהיו קורין בשבת
 ובחמישי' הא דאורייתא היא דכח' וילכו שלשת ימי
 במדבר ולא מצאו מים' דודשי דשומות אומרי'
 אין מים לא תודה שכל הוי כל צמח לבו למים' פיו
 שהלכו שלשה ימים בלא תודה נלאו' עמדו ניצאו
 ותיקנו שהיו קורין בשבת ומפקיין באחד בשבת
 וקורין בשבת ומפקיין בשבת' דרבנן וקורין
 בחמישי ומפקיין בשבת' שלא ילינו שלשה
 ימים בלא תורה' דאורייתא חד גבולא ותלתה פקין
 או נמי תלתה גבירי ותלתה פקין' אתא איהו'
 תלתה גבירי ועקרא פקין' ודע בשבת ובחמישי
 משום דשכוחי דביס' ואי נמי משום ארוח קפר
 תנן

תורה' ומכבדין בחמישי בשבת משום כבוד שבת
 ואוכלין שום בערב שבת משום עונת דכח' אשר
 פרין ויבך בערו' ואמר' רב יהודה ואיתמר רב
 הוסיף אמר' רב נחמן אמר' ויחזק זה חמשה
 מערב שבת לערב שבת' תנו רבנן חמשה
 דברים נאמרו בשם משחך ומשביע ומעדיב
 משם ומרבה דרש והורג כח' שבט משום ויש
 אומרי' אף מבטח אהבה ומוציא קנאה'
 ושתהא אשה משכמת ואופה כדי שתהיה פרה
 מרובה לעניים' ושתהיה אשה חוספת וטובלת'
 דאורייתא היא דכח' את כל בשרו את הטמל לבשרו
 וזהו שיער' דאורייתא עיון ומטביל' אומ' איהו
 והתקין חפיפה' ושהיו דוכלי' מחזרין בעיירות
 משום תבשילי' אשה' שלא יהיו בנות ישראל מחתנות
 על בעליה' והתקין לבינה לבעלי קראין' דאורייתא
 היא דכח' ואיש כי תצא ממנו שבת דרע ורחץ
 במים את כל בשרו' דאורייתא לתרומה ולקודש'
 ואתא איהו תקין לדברי תורה' ופון שלא פסטה
 בישראל ולא היו דור הצבור יכולין לעמוד בה
 ביטולה לבינה לדברי תורה' תנו רבנן
 בעל קדי חולה שנפל עלו תשעת קבין מים טהור'
 נחום איס גס 12 לחסה ל' עקובה וד' עני לחסה
 לצ' עזאי וב' עזאי יצא ושתה לתלמידים בשחן
 פלגו בה תרי אמורי במערה' ד יוסבי ביל' אבון
 וד יוסבי ביל' צדורא חד אמר' טמאת דמח' שמה משום
 ביטול תורה וחד אמר' טמאת דמח' שמה כד' שלא
 יהיו תל' חכמי מצווין אצל נשותיהן בתרנגולין'
 אמר' ינאי ש מעט שמקילין בה וש מעט שמחמירין
 בה וכל המחמיר בה יעזוב' לו ימין ושנתו' תנא
 אמר' חננה גדר גדול גדור' מעשה באדם אחד
 שתבע את אשה לדבר עבודה' אמרה לו ריקה כלום
 יש לך ארבעים קאה שולסול' בהן מיד פדש ס' העבירה
 הא לא מפע' טומאה וטהרה מהו בה לא כדי שלא יהיו
 תל' חכ' מצווין אצל נשותיהן בתרנגולין' טלח

רבא באהדרה אשה לא תחוב ביה שבת ותכבול
 למצויה שבת וזמנה של רשך היאך אשה חוספת
 ביום וטובלת בליבה והא בעת קמח' לחפפה לבינה
 והלכה חוספת בליבה וטובלת בליבה' קשיא הלכתא
 אהלשול' דודיש אממר' אשה חוספת בערב שבת
 וטובלת למוצאי שבת' לא קשיא' הא דאמר' הא דלא
 אמר' אמר' ויחזק דבר תורה ומקפוד עליו חוצץ רבו
 ושאינו מקפוד עליו אינו חוצץ' מיעוטו אעפ' שמקפוד
 עליו אינו חוצץ' וגדו על דונו שאינו מקפוד משום
 מיעוטו המקפוד' הולך אס היה הדבר המקפוד
 אפלו כל שהוא חוצץ' ודבר שאינו מקפוד עליו בן
 היה בן לא היה אס היה על דונו חוצץ ואם לא אינו
 חוצץ' אמר' רב שמאל' ד רב יצחק אשה לא תכבול
 צנבל' מפת שמתביישת מבעי אדם ואינה טובלת
 כהונ' אמר' רבא אשה לא תחוף לא בנתר ולא באהל'
 נתר מקליף מציא' אהל מקדין מציא' משעמה
 דרבא אמר' אממר' ואיכא דאמרי' אמר' אממר' משעמה
 דרבא אשה לא תחוף לא בחמץ ואכלו בחמי חמה'
 ד חמץ משרו מציא' ואחר זבעל קדי ואחר נדה וצד'
 זבל הטען ביאות מים לעטיט לבינה ולעטיט לבינה
 אחד ה' בגד ועור' אין לי לא בגד ועור' ומנע'
 לעשות שאר כל הכלים כבגד ועור תל' וכל בגד וכל
 עור' אס נפך לומוי נאי בגד ועור בשרו ונאמו בגד
 ועור צמח ונאי בגד ועור בשבת דרע' מה בגד
 ועור אמורין בשר' ובמת עשה שאר כל הכלים כבגד
 ועור' אפ' בגד ועור אמורין בשבת דרע נעשה
 שאר כל הכלים כבגד ועור' אשר יהיה על אפלו
 על מקצתו' שכבת דרע' מה שכבת דרע' אמורה
 למנע' כדרי' אפ' כאן כדרי' פרי' לשבת דרע
 שקדחה' מכה' אמרו הפולטת שכבת'
 השלישי' שהיא שהורה דברי' ד לער' בן עזרי'
 ד ישמעאל אומ' פעמים שהן ארבע עונות פעמים
 פעמים שהן עונות פעמים שהן עונות פעמים שהן עונות
 אומ' לעולם חמשה' והלכות אשה שפסטה ושבת

ד
 אמר' רבא

זרע בתוך שלש עונות היא טמאה ושכנת זרע
 טמאה לאחר שלש עונות היא טהורה ושכנת זרע
 טהורה שחדי נקודת זרעה היא טמאה ואם לא יזדווג
 ואין העונה שנצטלה מן המעי
 אמר מר' שכבות זרע של ישראל טמאה בשלש עונות
 ואפילו במעי גויה ואפילו במעי בהמה שאם
 פלטה אותה בתוך שלש עונות הרי היא טמאה
 בני דב פמא שכבות זרע במעי אשה
 גויה מה היא בתוך שלשה לא איבעיא ליה
 לרב פמא כי איבעיא ליה לאחר שלשה ישראל
 דיאגי במצות הוא דמקרא אבל גויה דלא
 דיאגי במצות לא מקרא או דלמא הי מי
 כיון דאפלי שקנים ורמשים חבול בושהו ומקרא
 תיקו' ושכבת זרע שלמי טהורה לבגמארי
 מבאץ אמרו ככריות שלמה שכבת זרע של
 ישראל בתוך שלש עונות טמאה ובת ישראל
 שלמה שכבת זרע שלפניו אפילו בתוך שלש
 עונות טהורה וכל בגד וכל עור אשר יהי
 על שכבת זרע ודבא במים מעבירין עליו תולה
 שבעה קממעי שלכתם ואחז מטבילה
 תנו רבנן בגד שאבד בו שכבת זרע אם
 חרש הוא וברך במחט ואם שחוק הוא וברך בחמה
 ואשה פרט לקטנה אן יכול טעם מוציא בו
 שלש עשירי יום אחז תל ואשה אשר יטע אש
 פרט לקטן שהוא מחוט מצאנע' אותה פרט
 לכלה דבריד' יהודה אמרו לו לך יהודה ופי מה
 ראיה לכלה לא אותה פרט לדבר אחר ורחשו
 במים וטמאו עד הערב שכבות זרע ורחשו אם
 הוציא שכבת זרע שניה טעונת רחיצה לא
 הוציא אחת טהרה ורחשו במים וטמאו
 עד הערב הקיים רחיצתו לרחיצתה מה רחיצתו
 בארבעים קאה אף רחיצתה בארבעים קאה
 מה רחיצתו בניקיות אף רחיצתה בניקיות מה
 רחיצתה פרט לבית הקדרים אף רחיצתו פרט

שלא
 טהרה

לבית הקדרים מכאן אמרו האשה ששימשה
 את ביתה וידדה ולא כיבדה את הבית כלום
 טבלה כבעל קרי טבל ולא טהיל מים
 ר' שמעון אומר מה תל' ורחשו במים וטמאו עד
 הערב וכו' מפני מה צריכה רחיצה אם מחמת
 נגיעה כבד אמור בנוגע' ואם לעט ביד
 הקדרים מגע בית הקדרים אינו מגע' לא
 גזירות מלך היא שהמשמשות כרואה קרי'
 אשה אין לי לא אשה גמורה מגע לרבות
 את הקטנה תל ואשה מבאץ אמרו בת יוס
 אחד לנה זבת עשרה ימים לזיונות
 תנן היום בזמן הכותים נרות מעדיקת' חזי
 דמי אי דקא חזין אפלו דיץ נמי' או דלא חזין
 דידהו נמי לא הכא במאי עסקינן בקתמא
 כיון דאיכא מיעוטא חישני' דתנא אמרו' יוקי
 מעשה בעי' והטבילה קודם לאמה' ואמר'
 מעשה בבית שעדים והטבילה קודם לאמה'
 אמר רב יוסף עובדא הוה בפומ בדינתו והטבילה
 קודם לאמה' בשלמא דרבי וזו יוקי משום
 תרומת ארץ ישראל לא דרב יוסף למאי' והאמר'
 שמואל אין תרומת חוצה לארץ טמאה לא במי
 שטמאה וצאה עליו מגופו' והטבילה באבילה
 אבל בנגיעה לא אמר מר' זוטרא לא כעריכה
 לקובה. בשמך שלטבומה דתנא ולא יחללו את
 קרשי בני ישראל לרבות את הקרן ואת השותה'
 שותה למה לי אמר' קרא שתיה בכלל אבילה לרבות
 את הקרן כשותה ואי בעית אימא מהכא ותבא כמיס
 בדקבו ושמך בעצמותו' אי הכי אפלו דידך נמי
 אף דרשי' אשה אשה ופחזני' ליה מפרשי' כ
 ליה' אנו לא דרשי אשה ואשה קתמא גדלו בה רבן
 מאי אשה ואשה דתנא אין לי לא אשה תינחול
 בת יוס אחד לנה מגע תל ואשה' וכו' מגע מה בת
 יוס אחד תמא בנה זבת עשרה בנגיעה לפי שתחלת
 דם שתראה האשה תחלה הוא נקרא דם נדה ותהיה

בטלה

בנדה שבעת ימים וזה הנקרא ימי נדה'
 ראית שמעינ' וזשינ' בעשרה צדה גדולה
 שהרי ראית שלשה ימים בלא עת נדה' הוי' ימי
 נעשיות צדה לא בת עשרה ימים' כי תהיה נש'
 הדיבד' וז' כי תה צדה' יכול מפני מגעם ומה
 טמאה תל זה היא בלתי את מקור דמיה' לימד על
 הדמים שאיך לא נש המקור' יכול כל מראה
 זוב שתאב ותהא טמאה תל דם' או דם אין לי
 לא מראה דם אחז' וכשהוא אומ' דמיה מלמד
 שדמים הרבה טמא' בה האדום והשחור ופקדון
 כרכוס וכמימי אדמה וכמזג' בית שמיא אחז
 אפ' כמימי תל' וכמימי בשר עלי' ובית הלל
 מטהרין' בית הלל דרשי והיא בלתי את מקור
 דמיה וטהרה ממקור דמיה' הרי כאן שנים הרישן
 ארבעה' והא אף חמשה תנן' אמר ר' חננה האוי' ארס
 שחור הוא לא שלקה' זבית שמאי קברי' תרי
 אנחריני נמי מלקא לון' זמנעל' דאיכא דם
 טהור באשה' דלמא על דם דאמא מנה טמאה' הוא'
 אמר רב חמא בר יוסף אמר' הוסיפה דאמר קראכי
 יכלא ממך דבר למשפט' בל דם לר' בן' דם טמא
 לר' טהור' דם הידוק' ערביה ב' מהללל' מטמא
 וחכמי מטהרין' אמר ר' יוקי אם אינו מטמא משום
 כתם מטמא משום משקה' ר' יוקי אומ' לא כך ולא
 כך' אישה האדום נדם המכה והשחור' דייה
 מיצ' טהור' ופקדון כרכוס כבודו שבו' וכמימי אדמה
 מבקעות בית כרס מיוצפ' במים ובמזג' שני חלקים
 מים ואחד יוקי' מן היי' השרוני' בבשרה' מלמי
 שהיא מטמאה במעט בכוז' הלל ר' הוא' מה
 אם חזב שהוא טעם ימות מים חיים אינו מטמא
 מעט בכוז' נדה שאינה טעונה ביאת מים חיים
 אינו דין שלא יטמא במעט בכוז' תל בבשרה'
 מלמי שהיא מיטמאה במעט בכוז' אין לי נדה'
 זבין' מנע' תל זוהי מפני מקום' דא בבשרה'
 עד שתראה הדם במקורו' בבשרה' לא בפחמה'

אם אין טמא' כותמים אמר' דודן' היא דתנן
 היום הרואה כתם על בשרה כנגד בית תורפה טמאה'
 שלא כנגד בית תורפה טהורה' על עקבה ועל גוף'
 טמאה' על שוקה' ועל מקומוה' כממעט טמאה' מצוה
 טהורה' ראית על הצדד' מבאץ ומכאן טהורה' ראית
 על חפקה' כחזרו' זלמי' טמאה' מחזור' ולמעט'
 טהורה' ראית על בית יד שלחוק' אם מגע' כנגד
 בית תורפה טמאה ואם לאו טהורה' היתה כושט רבו
 ומוכסה בו בלילה' כל מקום שנמצא בו דם טמאה מימי
 שהוא חוזר' וכ' במליון' ותולה בכל דבר שהיא יכולה
 לנלות' שחטה בהמה חיה ועוף ונתעקקה בכותמים
 או שישבה בצד העוקקים בה' הרבה מאבולת הרי זו
 תולה בה' עד כמה היא תולה' ר' חננה ב' אנטגוק' אומ'
 עד כגריק שלטל' אנט' שלא הרבה' ותולה בצנה ובעטה'
 אם יש מכה והיא יכולה להתגלע ולהוציא דם קרי' זו
 תולה בה' ומעשה באשה אחת שפאת לפע' עקיבה
 אמרה לו ראיתי כתם אמל' שמא מכה היתה בך
 אמרה ק' וטהרה ר' קרי' ראה מלמדיו שה' מחתבי'
 זה בזה אג להם מה לדבר קשה בעיניכם שלא אמרו
 בדבר להחמיר' לא לקבל שז' ואשה כי תה צבה דם יהיה
 זוהי בבשרה' ולא בכתם' השאילה חלוקה לנכריות
 או לכה הרי זה תולה בה' שלש נשים שלטו חלוק'
 אחד או שישבו על קפול' אחז' וכמוצא עליו דם כולל'
 טמאות' ישבו על קפול' שלאף' ועל האיטבה' שגדוח'
 ר' כחמיה מטהר' שהיה ר' שר' כחמיה אומ' כל דבר
 שאינו מקבל טמאה אינו מקבל כותמים' מבאץ אמרו
 ישבה על הקרקע ועמדה ודאתה כתם על הקרקע טהורה
 אעפ' שבדקה קרקע קודם שוטעב דלת ונתנה לארץ
 ושב' כיון שישבה על הארץ טהרה' תנו רבנן
 בגד צבוע מטמא משום כתם' ר' יוחנן ביר' יוקי' אומר
 אינו מיטמא משום כתם' שלא תיקנו בגדי' צבעוני' לנשים
 לא להקל על כותמיה' תקע' מלא תיקנינו' לא שלא
 הותרו בגדי צבעוני' לנשים' לא להקל על כותמיה'
 הותרו מכלל' דאין' ה' הוא' במלכות' שלא תקיינוס

חריץ אף הוא כמלך אדם וכלי חריץ אז מה הוא מטמא
 משכב לטמא אדם ולטמא בגדים וכלי יסודית הוא וטמא אדם
 לטמא משכב ולטמא בגדים וכלי וזהו נדרתו עליו וטמא
 שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו וכל שאף
 וכל לא שתקן מטומאה חמורה ותכלאו בטומאה קלה
 שלא יטמא לא אובדלי ומשקין נמצאת אומ תחתון
 שלבועל נדה כעליון שלבועל נדה עליון שלבועל טמא
 טומאת מדרף לטמא אובדלי ומשקין אף תחתון שלבועל
 נדה טמא טומאת מדרף לטמא אובדלי ומשקין נמצאת
 אומ משכבו כמגעו נדה מגעו לטמא אחר ולמקור
 אחר אף משכבו טמא אחר ולמקור אחר וטמא שבעת
 ימים שיקטור שבעה לביאה האחרונה הלוא ד"ה הוא
 מיטמא במת ומיטמא בנדה אם מיטמא כשהוא מיטמא
 צמת אינו קומר שבעה לא לטומאה אחרונה אף כשהוא
 מיטמא בנדה לא יקטור שבעה לא לביאה האחרונה
 הולכה לך לדרך הזו היא מיטמאה ומטמא את
 בזושה מה היא אינה קומרת שבעה לא לדאיקה
 הראשונה אף כשהוא מיטמא בנדה לא יקטור שבעה
 לא לביאה הראשונה נראה למי דימה ד"ה טומאה
 ממקום אחר לטומאה ממקום אחר ליוכוחו דמיס
 שה"ב גפה הולכה לך לדרך הזו ד"ה טומאה שהיא
 מוחמת דמיס מטומאה שהיא מוחמת דמיס אל
 תוכיה טומאת מת שאינה מוחמת דמיס תל וטמא
 שבעת ימי שיקטור שבעה לביאה האחרונה
 וכל אשר ישכב עליו יטמא ויטמא משכב שאינו
 מיוחד לשיביה ומושב שאינו מיוחד לשיביה לאו
 מה היא אינה מטמאה לא משכב המיוחד לשיביה
 ומושב המיוחד לשיביה אף הוא לא יטמא לא משכב
 המיוחד לשיביה ומושב המיוחד לשיביה
 משכב אף לי לא משכב מדרב מטמא תל וכל המושב
 אף לי לא צמת שהוא שוכב עליו ונדע בו ומטמא
 לעשרה משפחות זה על גבי זה ואמלו על גבי אב
 ומשפחה תל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא עו
 טעםא רזו עליו ואשר ב"כ גיורת

ב"כ שפחה ב"כ משוחחרת ב"כ שת ישראל ב"כ יצו
 צו דמה ויטהח מחמת עברה לא דמה מחמת הולך
 או דמה מחמת עצמה וכל מחמת האונס ושקוה
 אונס הוא לרבות אנת האונס הא"מה אנט מקיים
 דמה מהחמת עצמה לא דמה מחמת הולך וט
 מה ראית לטהך בולד וכלמא באונס מה"ה אבול
 שיש טהרה לאחריי ומטמא אנט באונס שאף טהרה
 לאחריי ובימי זביה זהו דאם קישט טהור דמ
 זב ^{דמה חמורה} מחמת זב אחר אכלאם קישט
 בימי נדה טמאה נדה דלת ואשה כ"ה זבה שבעת
 ימי תה בזרתה מכל מקום הינו דתנא המקשה
 נדה כמא המקשה נדה כל דמי קטיא נדה קול
 וכך אמר רב חייביא שמא תעשה ור יצחק אומר
 המקשה איסה כלום והא תנא המקשה אמר רבא
 נדה נדה בימי זביה זביה טהרה שילא בר אבין
 עבר עובדא כותיה כ"ה קא כחא כפטיה דרב אמריה
 לרב אפי צעיה ואי לא עיית גדייה הוא קצר דגדייה
 אמר ליה בתר דנח כפטיה דרב אמר ליה חדר בך
 זיהוד ביה רב אמ איתיה זיהוד ביה רב לדידי הוא אמ
 ליה לא עיית גדייה אמ ליה לא אפתמית מדליתא
 אנה הוא אפי ב"ה יתורה דהוא אפי ב"ה גור איה דהוא
 ב"ה גמילי דהוא אפי ב"ה מהלל ל אקיותא דכחשא
 חלש רב אפי עיילת בחדמי אפקוה מקדירי ^{עשה}
^{בחמיי} אפקוה מחמיי כח כפטיה דרב אפי
 אנה שילא בר אבעל אמ להו לדיבותהו צביתו ל
 זארא ראת דלמא אזיל כפטי ליה רב מילי עלא
 צבות זארא ראת כח כפטיה חזא דפרח אפי מהא
 פוריא אמ שמוע מנה עבד רבן שלמא
 תנו רבן אפי קישוי הנה משב עבדותה מטמא
 אמרו יש מקשה עשדים וחמשה יום ואינה זבה דה
 שנים לבלא עז שבעה נדה שנים לאחרי הנדה
 ואחר עשר שללידה אבל אי אכשר שתקשה עשדים
 ואחר יום לא יולדת בזוב תנו רבן יש
 וואה מאה ואדבעה עשר יום ואינה זבה ב"כ עש

בלא שש נרחה ושבעה נדה ושנים לאחר טהרה
 עשר קושי שמונים שלטובה שבעה נדה ושנים
 לאחר נדה הדי גמאה וארבעה עשר הא למדת
 שכל דם שתראה אחר מבלא תחלת נדה הוא
 ימים שנים יכול הדבה אמר י עקובה כול
^{תקנה} טיקמונו מדובה ושמועו מועט תפקת מדובה
 לא תפקות ^{הקנה} מועט תפקות י יהודה ב"ה צמחה אומ
 שתי מדות אחת מדה פלה ואחת מדה שאינה
 כלה מודד במדה פלה ואף מודד במדה שאינה
 כלה אמר ר' נחמיה וכו מה בא הכת למתוח או
 לנעול והלא לא לנעול בא לא למתוח אם אנת אומ
 ימים עשרה אינו לא מנה לאומאיתם או ז' או
 דבוא דכשאתה אומ שנים שתחתי אפר רב
 מנה משום י יהודה ימים יכול ימים הדבה אם
 מרזבים והלא כדר נאמי רבים הא לא ריבה הנה
 לא בימים מועט ובהמה היו אומ ימים שנים
 רבים שלשה יכול רבים עשרה אמר ימים ואמ
 רבים מדה ימים מיעוט ומש שנים אפי רבים מיעוט
 רבים שלשה יכול שנים ושלשה הדי חמשה וכו
 נאמי ימים הרבים והלא לא נאמי לא ימים רבים הא
 שיצו הרבים הללו יהיו מרובין על שנים נדמה ה
 שלשה יכול הדואה שלשה כתחלה תהא צרה
 מה אנט מקיים ואשה כ"ה זבה דם יז בבערה
 בדואה יום אחר אבל הדואה שלשה כתחלה תהא צנה
 תל על נדה אחר נדה היא מיטמא אינה מיטמא
 כתחלה לימדה מטה ראשונה שדם שתראה האשה
 תחלה כדרא דם נדה ותטמא בו טומאת שבעה ב"ה אנת
 טיטה אחת ב"כ שופעת כל שבעה טבלת כליל שמוני
 ומקו ימי נדה ראת מילי שמיני ואך תעשה בו
 זבה וזהו עץ פרשה שיה ואף ב"כ נדות לנדות שחוח
 ואחר עשר יום ודבר זה הלכה למשה מסיב אף לי לא
 ערות קמת לנדתה ערה זה זבה דלת על נדה
 מוטמא מנדתה מטמא תל או כ"ה זבה על נדה אף לי לא
 מוטמא מנדתה יום אחר מטמא שנים ארבעה חמשה

ששה שבעה שמונה תעשה עשרה מה מיטמא בדביעו
 שהוא עשר לקטרה וטמא לזביה אף אנט מרבה אתל ש
 כשרים לקטרה שאפצ כשרים לזביה ומת לרבות את
 אחר עשר תל בלא עז נדה או יוכל שאם מרבה את
 שנים עשר אחר שריבה הכת מיעט מרבה אנט את
 אחר עשר שהוא במקדת בלא עז נדה אף לי לא הדואה
 שלשה שחיא זבה ומת לדואה שנים שהיא זבה קטנה
 תל ימי זבה בימי נדה ומת לדואה יום אחר תהא צנה
 קטנה תל כל ימי זבה בימי נדה ומת שמומרת יום
 כנגד יום תל טמאה היא יכול כשה שמומרת אחר
 לאחר כך תשומר שנים לשנים ודין הא ומנה הזב
 שאינו קומר אחר לאחר קומר שבעה לטתי ראיות
 זב שמומרת אחר לאחר אינו דין שתקמר שנים לשנים
 תל יז לה אף לה לא יום אחר אף לי לא הדואה
 שלש שהיא מטמא משכב ומושב ומעל לדואה שנים
 שנים משכב ומושב תל ימי זבה כמשכב נדה
 תה טמאה לרבות את בעלה הוא מטמא את
 בעלה אף זב מטמא את שהוא בעלה הלא ד"ה הוא מהאם
 הזבה שאינה מיטמא לא בטל ראיות לשלשה ימי מטמא
 את בעלה זב שהוא מיטמא בשלש ראיות ליום אחר
 אינו דין שיהא מטמא את שהוא בעל תל תהיה טמ לרבות
 את בעלה הוא מטמא את בעלה אף הזב מטמא את
 שהוא בעל לא שריבדו חל בלשון נקיה כ"ה נדה
 לא בימי נדה הלא ד"ה הוא אם במקום שלא עשה
 טומאת המיטמא בקיטמא עשה ימי המיטמא במיטמא
 כאך עשה טומאת המיטמא במיטמא אינו דין שנעשה
 ימי המיטמא במיטמא תל כ"ה טומאת נדה לא בימי נדה
 כל המשכב אשר תש עלו באמור למעלה ואם
 טהרה מזובה כשתפקק מזובה לא מזובה ומגשה
 מזובה לא מזובה ומלידה וקפרה לה לעצמה שבעת
 ימי יכול ב"כ קמולי ב"כ מפורד תל ואחר הטהר אחר
 אחר לכולו י שטמא אומ ואחר תטהר אחר המטמא
 ותטהר כ"כ טבלת טהרה להתעסק בטהרות אבל אמרו
 חל לא תעשה ב"כ טמא פבוא לודי קפק ואחר תטהר

זה שראתה שלט ראיות שהוא שב גמור מוטא ומזכר ונרדף ביאת מים חיים וחייב בקרבן תורת הזב ואשר תצא ממנו שפכת דרוגה או מה הזב קונור בלב אף שפכת דרוגה קותרת בזב או מה הזב קונור את הכל אף שפכת דרוגה קותרת את הכל הבל לטמאה בה אף כי לא יום אחד יוכל אף מימי רגלים יהו קותרים תל אומה ואשר תצא ממנו שפכת דרוגה לט ביה לימא על שפכת דרוגה שהיא מוטא לויצאת ממנו כמו הנוגע בה זה וזה ראשון לטמאה והדורה בנדחה מלמ שאינה מוטא לאיברים לא גוף שלם והדורה בנדחה שקיים הראשונים היו אומרים תה בנדחה לא תמחול ולא תמקו עד שתבוא במים ער עקבה זלימין כענין הדבר לידו אצוה והוא מבקש לגרסה הא מה את מקיים והדורה בנדחה תהא בנדחה עד שתבוא במים אף רב יצחק בר חנינה אמר רב הונא כל המלאכות שהאשה עושה לבעלה נדה עושה לבעלה חוץ ממצות הכוס והצעת החמה והרחצת פניו וידו ורגליו הצעת המטה אמו רבא לא אמר לא במטו אבל שלא בפניו לית לבה מצינת הכוס בפטו אפי' שמוט מחלמא ליה מיומא לשמלא דבייתה דאביו מנחא ליה אפומא וכו' דבי רבא אפי' קדאיי דבי רב סמא אשר טיפא וזהב את זובו אחרים אומרים מה הזב מוטא אף הזב מוטא במשא לזכר לרבות את המצוות את המצוות שראיה ראשונה יהיה בה זב שכל צרוע וכל זב ולקבה לרבות את היולדות בזב כי ישמעל בנ סלי יוחנן בדרוקה אומ' הרי הוא וזהב את זובו לזכר ולקבה לזכר כל שהוא זכר בא גדול בן קטן ולקבה כל שהיא נקבה בא גדולה בן קטנה דא זהב את זובו לז ולתן מה זכר אם ראה שפכת דרוגה קותרים אחד כך זבה אם פלטה שפכת דרוגה קותרת יום אחד דא לזכר ולקנה מה שזב יש בו טומאת ערב

כדאת רשב לקיש משום ד יהודה נשיא מקור שנעקד ונפל לאדא סמא שב יען השפך נחשוק ותגלה עדותך למאי אילימא לטומאות שבעה רב אמר רחמנא ולא חתיכה לא לטומאות ערב אמר ר' יוחנן מקור שהגיע כשתי טיפות מדגליות סמא אילימא לטומאת שבעה רב אמר רחמנא ולא חתיכה לא לטומאת ערב אמר ר' יוחנן מקור שהגיע בשתי טיפות מדגליות סמא אילימא לטומאת שבעה חמשה דמים סמא כי באשה לא לטומאת ערב דדוקא אתרת אבל חזא אימור מאבראיחא דאומא ולאיש אשר ישפכ עט סמא להביא את הזב על שומרת יום כנגד יום אחר שטבלה שאמר אותה בקופ היום נמצא סמא למפרע חייב טמא הרי הוא אומ' והזרתם את בני ישראל ולבא ימותו בטהור מוטא שתצא הנפש טהורה ולא תצא סמא שאם יצאת סמא אף לה טהרה ולתה וכהא והחז תשוב לה האיס אשר נקנה תנן לו כמו שנתנה לך כדון בטהרה אף אמה בטהרה משל למלך בשר ודם שחילק בגדי מלכות לעבדיו מקיים עשה קיפלוס והניחוס בקומה טפשים שבהם ללה לימים ביקש המלך את כליו פקחים שבהם החזירו לו כשה מגוה צי' וטפשים שבהם החזירו לו כש מלכותה שמח המלך לקראת פקחים ובעק לראת טפשים על הפקחים מהו אומ' קני ינתנו לאוצר וכלו לבתיהם לשלום ועל הטפשים מהו אומ' קני ינתנו לבטיקה והם ייחבשו בבית האסורים אפי' הנה על גוף שלבדיקים מהו אומ' יבוא שלום וכו' על משכבותם ועל נשמתי מהו אומ' היתה נפש אדון צרחה בצרור החיים את ע' להין וט' גוף שלרשעים מהו אומ' אף שלום אמר רבי לוי ועל נשמתי מהו אומ' ואת נפש אויבך תקלענה בתוך כף הקלע דא יעבר דוגול אומ' נשמתי שלצדיקים בגזות ומונחות תחול כקא הכבוד שני והיתה נפש אדון צרורה וג' ונשמתי שלרשעים

זממות ומשוטטות משום היט ושד סמו ואף להט מנוחה שכ ואת נפש אויבך תקלענה בתוך כף הקלע אמר ר' עקי אשיבט ישראל לטמ מי אתם מילתי ומי מטהר אתכם אביבט שבטימים מטהר אתכם שכל זכרתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומא ומכל גלו אטהר אתכם ואומ' מקוה ישר נ' מה המקוה מטהר את הטמאים אף הנה מטהר אותם ואומ' מקוה קויתו י' ויטא' וישמע שועתי וכהא כדא נכ שפתיים אמר ר' לוי אם העבד שפתיך בתמלה תהיה מבושר שאתה נענה שכ תשי לים תקטיב אטק' ואומ' כי אעלה ארוכה לך וממקוהך אדמאך פ' יעלה השם ארוכה למחלתו ויטהריו מלומאנתו ויבנה בית קדשיו ויתגארתו וכהא ביוס טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבת את העדים ונבנו החרבות ואמרו הארץ הללו בשמיה היתה נה עד והעדים חרבות והנשמות והנחור בנדרות ישב' פ' נאני בעל הרחמים

פרשת אחריות

מחשבות	רחמי ומוטיע'
הל המשיק	ואמרי ידשיע'
אשר במאמר	שחקים הרקיע'
ואדני הארץ על	בלימה הרגיע'
מהלכו על פה יום	ליום יביע'
ועלה ואף עד מי	תכונתו יגיע'
ישף בלח העם	אשר הגיע'
ויאני לך מעטו ואותו	יפגיע'
וא ידבר	וא אזנו ישמע'
אתרא ביכלא	אנתך עוד אטע'
וכל לשון תקום אתך	אמטא ארשיע'
כי אני מצדד בצדקה רב להושיע'	
ענה קריאתו	תל שמו אחד'
אשר בפי כל בראין	מקודש ומיוחד'
ודע כל דעים	וכל עוד מנהו לא נכחד'

אף לטמו משוא מטס יעלנו לארצינו בקרוב נגילה בישוועת יבעע אניבנו יגינע על ידי חרב יתרם תאכל אש ינקרה אחד לכולם ככל הכל כאשר לכל מקרה אחד י'הוה הכל כאשר לכל מקרה אחד לצדיק ולרשע לטוב ולטהור ולטמא ולזובח ולאשר איכנוזובח כחוטא הנשבע כאשר שבועה ירא' ד שמעון צדיק ד' אמי פתח' הכל כאשר לכל מקרה אחד לצדיק זה כח דלת ביה נח איש צדיק' ד' פנתח או יוחנן בשטר' ליעדר בנו שלך יוקי הגלילי' נה כשהוא יוצא מהביב הקישו ארי ושינרו' ולא היה כשר להקריב וק' רבי שמ צלן תחתיו ולרשע זה פרעה נכה שבשעה שביקש לישב על כסא שלמה לא היה יודע מנגע שלו והישו הארי ושינרו' זה מת צולע זה מת צולע' זה צדיק וזה רשע' הוי מקרה אחד לצדיק ולרשע' לא לטוב ולטהור ולטמא מאי' לטוב זה משה דלת ביה ונרא אותו כי ט' הו' ר' מאיר אומ' שנולד מהול' ולטהור זה אהרן שהוא עוקב בטהרת שלשטר' ולטמא' לו מדגלים' לו אמרו שבחה של ארץ ישר' ולא ככנסו לטוב ו לא אמרו בגאיה ולא נכנסו לתובה' הוי מקרה אחד לטוב ולטהור ולטמא' לא לזבח ולאשר איכנוזובח מאן לזובח זה יאשיהו דלת וק'ם יאשיהו למט העס צאן כבשים ובע עזים לפקחים לכל הנמצא למסר שלשים אף ובקר שלשטא' לפי' זה מדרבנא ממלך ולכאשר איכנוזובח זה אחאב שטבל הקרבנות מעל גבי המזבח' והאכל וזבח לו אחאב צאן וזבן לרוב' לון עבד' לקרבנות לא זבח' זה מת בחישים דלת וזון הגורמים למלך יאשיהו' זה מת בחישים דלת ואיש מלך בקשה לממט ויק את מלך ישראל בל הדבקים וצדי שרדי' ויאמר לקבו הסך ידך והוצאתי פ'

בשם אטרלא
המדולה ומוותם
על כל בכר ונפל

הכחשה כי חזקתו מאי ואיש משך בקשת לקמו
אמר ליעזר לפי תומנו רבא אמר כדון ליתמיס שני
חזיונות אחת שלמוכיהו ואחרת של איהו ואמר
והזכות רחצו אמר ליעזר כדון למדק שני חזיונות
אחד של איהו ואחד שלמוכיהו במיניהו לית אמר
תשוב בשלם לא דיבר עי' בליהו כח במקום
אשר לקקו הכלבים את דם נבות וגו' ויעבר
הנה במחנה אמר ו אחא ביר חנניה באבד
רשעים דנה ובאבדו אחאב עמדו דנה
לא כטוב כחוטא מאי כטוב זה דוד שהיה
יפה עינים דכח עס יפה עינים וטוב הוא ו
מאיר אומי שהיה מאיר פעם בהלכה ורשב
אמר כל מי שהוא דואה אותו נזכר תלמו חן
כחוטא זה נזכר כער דכח ביה וחסאן וחסאן
פרוק זה בנה בית המקדש ומלך כחוטא
ארבעים שנה וזה הדיבור ומלך ארבעים וחמש
שנה היו מקרה אחד כטוב כחוטא לא
הנשבע כאשר שבעה ימי מאי הנשבע זה
צדקיהו דכח וגם במלך נזכר כער מרד אשר
השביע בלתיים צמה הטבעו ו יקי ביר חנניה
אמר במנצח הטבעו כאשר שבעה ימי זה
שמעון דכח ויאמר שמעון הנשבעו לית קתגשון
כי אומי זה מת בטקוד עינים דכח ויאחשוהו
פלשתיים ונתקרו את עיניו וזה מת בטקוד עינים
דכח ואת עיני צדקיהו עור היו מקרה אחד
הנשבע כאשר שבעה ימי דא מקרה אחד
לצר יקי זה נדב ואביוהו ורשע זה קרן ועקרן
דכח כח קודו נא מעל אהלי האנשים הרשעים
הלה לא נכנסו במחלוקת ויצאו שרופים ואלו
נכנסו להקריב ויצאו שרופים של אחרימי טע בג
אה בקר לפטו וימנו אמר ו חייא באחד
בעס מתו בטו של אהרן מגמט מה הוא מזכיר
מיתת ביום הכפורים לא מלמי שבטם עיני הכפורים
מכסל כך מיתת של צדקיים מכסרת ומגט עינים

היו
מורה אחד
לזכור ולאשר
איננו זוכר
א

הכפורים מכסר עני כי ביום הזה יכפר על כל
ומגט שמיות הצדקים מכסרת שני ויקראו את
עצמות שאול ויהונתן בנו בארץ בנימין צלע צלעו
קיש אביו ויעשו ככל אשר צוה המלך ויעזר קיש
לארץ אחרי כן וידבר ע' א משה אחרי משה
בע אהרן מה תל לפי שני ויקחו בני אהרן איש
מחתתו בע אהרן לא נטלו ענה מאהרן נדב אב
לא נטלו ענה ממשה איש מחתתו איש מעצמו
לא נטלו ענה זה משה ומגט שבטם שעבודת
שניהם שווה כך מותת שניהם שווה תל אחרימי
שני בע אהרן בצדקתם לפט עי' ו יוקי הגליל
אומי על הקרבה מתו לא מתו על הקרבה ו
עקיצה אומי כח אחד אומי בקרבה לפט עי' וימותו
וכח אחד אומי ויקריבו לפט עי' אש זרה הכניעו
בהקריבים אש זרה היו על הקרבה מתו לא מתו
על הקרבה ו לעזר עזריה אומי נדב היא
קדיצה לעזמה ונדאי הקרבה לעזמה
ויאמר ע' א משה דבר אהרן אחיך ולא יבא ואני
אנו יודעי מה נאמי בדבור ראשון היה ליעזר
ב עזריה מושלו משל להו לחולה שנכנס אגלו
רופא אמלו א תשתה צונק ולא תשכב בטחב שלא
תמות ובא אהרן ואמלו א תשתה צונק וא תשכב
בטחב שלא תמות בדרך שמת פל זה זירדו
יותר מכולם לכך נאמי אחרימי שני בע אהרן ואמס
ע' א משה דבר אה אה ו לא יבא בכל עת ואם בא
תל ו לא יבא ו לא תמות הא אם בא' מת בדרך שמת
לכך נאמי אחרימי דבר אה אה ו לא יבא' ממש
ו ישמעל אמרו הואיל ונאמרו בשני דברות זה
בצר זה אחד פסוח ואחד קובס ילמדו הסתוח על
הקתוס' משה פסוח דיבר ביד משה שיאמר לאהרן
על ביות המקדש אף קונס דיבר צדקיהו שיאמר
לאהרן על ביות המקדש ואיה זה דיבור שלימי
ושפר על ואחריים על בית ישי' נכנסו אהרן וצדקיהו
אשר טרפ ע' ואמר ע' דבר א אהרן וצדקיהו אחיך

בל יבא אף משה בל יבא' לא כל זמן שירצה
נכנס ונאמר ביי שני הדבורים ודוח הקודש שני
לזכרונה ונבואה שורה עליו וכה' עמדו ואשמעה
או אחיך בכל יבא אף הבטם בכל יבוא
אמר ליעזר ודי' הוא מה אם מי שנצטווה
לצוא נצטווה שלא לצוא ממי שלא נצטווה לצוא
אינו דע שיעטווה שלא לצוא ומימיס יוכיחו
שנצטוו לצוא א אהל מועד ונצטוו שלא לצוא
שהיו י' אכל מבעלי מומין שלא נצטוו לצוא
לא נצטוו לצוא שהיו י' אף המצטווה
נצטווה תל דבר א אהרן אחיך שאני תל אחיך
ומה תל אחיך לרבות את הבטם ו לא יבא בכל
עת זה יום הכפורים שלא יבא פעם המישיית
א הקדש לרבות שאר ימות השנה אמר ליעזר
ודי' הוא מה אם על יום שנצטווה לצוא נצטווה
שלא לצוא יותר על יום שלא נצטווה לצוא אינו
די' שיעטווה שלא לצוא ישי' ויכחו שנצטוו לצוא
בבטם ונצטוו שלא לצוא ריקקט אף כאן על יום
שנצטווה נצטווה תל א הקדש לרבות שאר ימות
השנה מבית לכרבת להזהיר על כל הבית
יכול על כל הבית במיתה תל א פט הכפרת אשר
על הארץ ולא נמות הא טירדא פט הכפרת במיתה
ועל שאר הבית באזהרה נמצאת אומר ער
היכול בארבעים ועל קדש הקדשים במיתה צדקי
שמים א פט הכפרת אשר על הארץ מה תל
לפי שכפרת יכול יהא כקוי אהרן תל כפרת כקוי לארץ
אין כקוי אהרן לארץ יכול לא יהא כקוי לארץ אהרן
יהא דבר חוצץ בין כפרת לעדות תל ופקה על הקטי
את הכפ אש על העדות הא אין דבר חוצץ בין כפרת
לעדות ולא יסתה הדי זה עונש' כי בעג אראר
על הכפרת הרי זו אזהרה אמר ליעזר ופול עונש
ואזהרה נאמר קודם למיתת בע אהרן תל אחרימי
שני בע אהרן יכול שניהם נאמרו לאחר מיתת בע
אהרן תל כי בעג אראר הא טירד אזהרה נאמרה

קודם למיתת בע אהרן ועונש נאמר אחר מיתת בע
אהרן דא כי בעג אראר על הכפרת מלמי שנות
מעלה עש' ואם לא מכך אין שחוקר אחד ממנומניה
חייב מיתה בזאת יבא אה א הקדש מה תל לפי שני
א הקדש א פט הכפ וג שיכול אין לו לא קדש שיש צדק
וכפרת מגט לעשות קדש שיש בו ארץ וכפרת פקוד
שיש בו ארץ וכפרת תל בזאת יבא אהרן א הקדש קדש
מעל מקום בזאת יבא אהרן א הקדש מה תל
למעט פרו הצא על כל המזות שלא יכנס בו לפט למעט
בזאת רמז למקדש האשן שיעמוד מעל בזאת
יבא אהרן לימד שעבודת יום הכפורים כולה אינה לא
באהרן ומת אהרן כהן גדול אף בטו כהנים גדולים
מכאן אמרו שבעת ימים קודם ליום הכפורים מדישי'
כהן גדול מציתו ללשכת כלהרין ומתקייט לו כהן
אחר תחתיו שמא יארע בו פקול ו יחודה אומר אף
אשה אחרת מתקייט לו שמא תמות אשתו של וכפר
בעדו ובעד ביתו ביתו דן אשתו אמרו חכ אפ אף אין
לדבר קוף וכי מטט מה מפרישין כהן גדול שבעה
כדי לעשות לו מלאוים יתדים כדכתיב לעיל
ומפרישין אותו מאשתו שמא תמצא נדה ומצא טמא
שבעת ימים לכסך מפרישין אותו שבעה ללשכת
כלהרין שהיא לשכת מלחהרין כהן גדול ומזין ערין
שלישי ושביעי שמא נלמא כמת ולא ידע ומתקייט לכהן
אחר שמא יארע בו פקול מעשה בשמשה ע' א
קמחיות שיצא להטייל עם המלך ערב יום הכפורים עם
חשיכה וכתשה צנורה ממין על בגדיו וטימאותו וככנס
יהודה אחיו ושמש ותחתיו וכתשה גדולה באותו היום
ראת אמם שט צטה כהנים גדולים שבעה בעם היו
לה לקמחית וכולם שימשו בכהונה גדולה שלרדו
ככנן ואמרו לה מה מעשים טובים יש בך ויש ששכית
לכך אמרה לה יבא עלי אם ראו קודרות ביתי שערות
ראשי ואם אימרות חלוקי מימיני אמרו כל קמחיא
קמח וקמחא דקמחיות קלית וקארו לה כל כבודה בית
מלך ממנה תנו רבנן מעשה בצדוקי אחד

אזהרה

71

שפיטת עם כח ^{ועל} חולב בשוק ^{ועל} ונשה צנורה אחת מפיו
 ונסלה לו לכה גדול על בגדיו הודיקו ענו שלכה
 גדול קדם אצל אשתו אמרה לה ^{אע"פ} שעדוקה
 אכו מותרים אכו משפירושים ואנו מראות דס לחם
 אמר יוקי בקיא ^{אכן} בהם יותר מש הכל והדיו
 מראות דם לחם חוש מש אחת שחיהה בשכונתנו
 שלא הראת דם לחם ומתה מיר ונתמק לי משוס
 צנורה דעם הארץ ^{אמ} אבי בצדוקי חבר ^{אמ} רבא
 אי הכי קדם אצל אשתו לכמה ^{לי} צדוקי חבר ^{בו} זעל
 נדה משותף ליה ^{לא} אמר רבא רגל חוה וטומאה
 עם הארץ ברגל שויוה רבב דכח ^{וי} אספ כל ישר
 ל העיר פאיט אחד חברים ^{עשא} הבלת חברים
 ו יהודה ^{אומ} אפ אשה אחדות מתקייט לו וחפ
 אוה ^א לרבר קופ אינאמר זו מתה ושמה שניה
 ושלישית ואי להם קופ ^{לא} טומאה דס כיחא תקיני
 לה ^{מתה} דלא שכוחא ^{לא} תקיני לה ^{בפר} בן קר
 לחטאת ואי אחד לעולה ^{יכול} מקום מתה דמו
 שלמ ^{שם} מתה דמו ^{שלא} וי קי מיה אמר
 מקיים לא תשלו עליו ^{לד} זרה ועולה אינו היא
 שנה ^{שצד} הבלת למעשה ^{איל} העולה שלכה גדול של
 זם הכמורים ^{כתנת} בד קדש ילבש ^{בד} שיהיו
 שלבש ^{בד} שיהיו חדשים ^{בד} שיהיו כפולים ^{בד}
 שלא ילבש עמיה בגדים אחרים ^{יכול} לא ילבש
 עמיה בגדי מטה אבל ילבש עמיה בגדי צמר תל
 בד ^{יכול} לא ילבש עמיה בגדי קדש אבל ילבש עמיה
 בגדי חול תל בד ^{ומה} תל בד ^{בד} ארבעה פנים
 למעט ארבעה כלים שכ ^{דה} למע ^מ מתוך שני ^{נשא}
 אהרן את שמות בני ישראל ^{יכול} יכנס בו לפע לפע
 תל בד לא בחוש ^{בתוך} שכ באמד ונשא אהרן
 את שמותם לפע ^י יכול יכנס בו לפע לפע תל
 בד לא באמוד ^{בתוך} שכ במעיל והיה על אהרן
 לשרת בבוא ^{הקדש} לפע ^י יכול יכנס בו לפע
 למעט תל בד לא במעיל ^{בתוך} שכ בציצ והיה
 על מצח אהרן ^{לדצו} להם לפע ^י יכול יכנס בו לפע

למעט תל בד לא בציצ ^{קדש} ילבש ^{שהיו}
 משלהקדש ^{כתנת} בד קדש ^{אז} לי לא או כלבו
 מעל לרבות שאר בגדי כהונה ^{ובגדי} אחיו הכהן
 תל בגדי קדש ^{בז} אב לכל הבגדים ^{שהיו} משלהקדש
 כתנת בד קדש ילבש ^{יכול} תהא הכתנת ודוחה
 לכל הבגדים תל ומכני בד יהיו על כסוד מלח
 שהמכנים קודמים ^{אם} שכ למה הקדים הכתנת
 בד לפי שהיא מכסה כל הגוף לכך הקדימה
 כתנת בד ומכני בד ^{מלח} שעבודת היום בציצ
 ולמה ^{תרי} אמור ^{חז} אמר ^ל תתחדר לפע מלך
 יכנס לפע הסכינה לא בחלוק לבד ^{וחז} אמר שאי
 קטגור נעשה קטגור ^{ואם} תאמר יכנס בגדי זהב
 שמא ישטף עליו ^{ממשה} העגל ^{ומה} תל יתגורר
 יצנוף לפי שקוטנו לרבות לו כלים אחרים ביש
 הערבים ^{אם} אל לו ^{יכול} לא ילבש שלטחרות תל
 יתגור יצנף ^{הינו} דתנן ^{בשחר} היה לובש טלוק
 שלטעם עשר מנה וצא הערבים הנדויים שלטמונה
 מאות מנה ^{ובגדי} מאר ^{וחכמי} אומר ^{בשחר}
 שלטמונה עשר מנה וצא ^{הערבים} שלטעם עשר
 מנה הכל שלטעם מנה ^{אן} נטל ^{מש} הקדש ^{ואם} רצה
 להקסיף משלו מעקס ^{תנא} מקסיף משלו ^{ובלבד}
 שימקוד לצבור ^{אמר} עליו ^{על} ^ל ישמעל ^ב
 מאבי שעתה לו ^{אמו} כתנת ^{ממא} מנה ^{ולבש}
 ועבד בה עבודת יחוד ^{וממדה} לצבור ^{אמרו}
 על ^ל אעזר ^ב חקום ^{שעשה} לו ^{אמו} טומאה ^{מאות}
 רבא ולא החחוהו אחיו הבה לעבוד בה ^{מפע} טומאה
 בעדום ^{ומאי} מתחזי ^{והא} מד ^{לכול} שעה ^{אמר}
 אבי כ ^{חמרא} במזגא ^{ומנח} שהוא טעם טעם
 זודם לבישה תל בגדי קדש הם ורחו ^ב את בשרו
 ולבשם ^{ומנח} המשנה ^{מהבגדי} זהב ^{לכג} לכה ^{ומנח}
 לבד ^{לכג} לבגדי ^{זהב} ^{לכג} לבגדי ^{לכג} לבד ^{לכג} לבד
 במים ^{יכול} ישטף ^{לבישה} ^ב מכנסים ^{לכתונה} ^{וב}
 מתוכה ^{לבש} ^{וב} אכנס ^{למזנת} תל ^{ולבש} ^{בו}
 כאחת ^{תנו} רבב ^{חמש} טבלות ^{רוב} ועשה

קידושין טובל טה גזול ומקדש בזבוס ומקדש
 על כל טבלה שכ קידושין ^י אה ומנח טל
 חמש טבולות שכ ^{ורח} במים ^{את} בשור ולבשם
 מלח שטעם טבלה על כל בגדים ^{וחמש} עבודות
 הק ^{עשה} תמיד ^{בבגדי} זהב ^{ועבודת} היום
 לבד ^{ויצא} ועשה ^{את} אילו ^{ואת} איל ^{העם}
 זהב ככנס והוציא את הכפ ^{ואת} המוחתה
 בבגדי לבד ^{ועשה} תמיד ^{שלב} הערבים
 בבגדי זהב ^{שהמשנה} מהבגדי ^{זהב} לבגדי
 לבד ^{ומבגדי} לבד ^{לבגדי} זהב ^{טעם} טבלה
 ומאת ערות ^{בט} יש ^{שהיו} משלצבור
 יקח שעירי ^{מיעוט} שעירים ^{שנים} אם כ
 למנה ^{לכ} שני ^{שהיו} שווי ^{במדה} ובקומה
 ובדמים ^{ולק} יחוס ^{כאחת} ^{ומנח} אע"פ ^{שאי}
 שווי ^{כשרים} לקח ^{אחד} ^{מה} היום ^{ואחר} למחר
 כשרים ^{תל} שער ^{ריבה} ואיל ^{אח} לעלה
 מיה תל ^{אחר} ^{ממשמע} שכ ^{איל} שומע ^{אני} ^{אחר}
 אם ^כ למד ^{לא} ^{אמר} איל ^{אחר} ^{הוא}
 האמור כאן ^{והוא} האמור ^{בחומש} המקורים ^{שהיה}
 ו לעזר ^{בד} שמעל ^{אומ} שט ^{אילים} הק ^{אחד} אמור
 כאן ^{ואחד} אמור ^{בחומש} המקורים ^{והקריב}
 אהרן ^{את} ^{פר} החטאת ^{אשר} לו ^{שלא} יביא ^{משל}
 ציבור ^{וכמר} בעדו ^{זה} ודיו ^{דברים} תנ
 התם ^{כל} שבעת ^{הימים} הוא ^{זרק} את ^{הדם} ומקטיר
 את הקטרת ^{ומניח} את ^{הנרות} ומקריב ^{אחד}
 הראש ^{ואם} הרגל ^{כל} זה כד ^{שהיא} רגל ^{בעבודה}
 בזם הכמורים ^{מקדו} לו ^{זקנים} מזקע ^{בית} דין
 וקורין ^{לפטו} בקדר ^{היום} ואומרין ^{לו} אישי ^{כה}
 גדול ^{קרא} אתה ^{בפיך} שמא ^{שכחה} או ^{שמא} לא
 למדת ^{ערב} יום ^{הכמורים} בשחרית ^{מעמיד}
 אותם ^{בשערי} המזבח ^{ומעבדין} לפטו ^{פרים} ואלים
 זכבשים ^{אמר} לומר ^{שלא} למדת ^{דבר} זה ^{והא}
 תנא ^{והכהן} הגדול ^{מאחיו} ^{שהיא} גדול ^{מאחיו} בנואי
 ככה ^{בעושר} ובחכמה ^{לא} ^{אן} כה ^{בית} שט ^{שהיו}

ממנח אותו שלא נחוג לא כל מי שהמלך רוצה
 בו הוא ממנחו כה גדול ^{אע"פ} שאינו ^{המלך} היו
 ממנח אותו ^{ומעבדין} אותו ^{כט} דעת ^{לא} כשורה
 לכיך אמר ^{לומר} בה ^{שמנח} לא ^{למדת} דבר ^{זה}
 ומתוך שהיו ממנחם שלא פהוג ^{היו} שנותיה ^{מתצרות}
 כדאמר רבא ^{בד} חאני ^{אמר} ^י ויהי ^{מנאי} דכת ^י ראת
 ו תוספ ^{ימים} ושנות ^{רשעים} תקצרנה ^י ראת ^י
 ותוספ ^{ימים} זה ^{מקדש} ראשון ^{שעמד} ארבע ^{מאות}
 ועשר ^{שנים} ולא ^{שימשו} בו ^{לא} שמעו ^{עשר} כהנים
 ושנות ^{רשעים} תקצרנה ^{זה} ^{מקדש} שט ^{שעמד} ארבע
 מאות ^{ועשרים} שנה ^{ושימשו} בו ^{יותר} משלש ^{מאות}
 כהנים ^{צא} מיה ^{ארבעים} ששים ^{שמענו} הצדיק ^{שמונים}
 שנה ^{שימש} יוחנן ^{כהן} גדול ^{עשרים} שנה ^{שימש}
 ושמעל ^ב פאז ^{ואמר} לה ^{אחת} עשרה ^{שנה}
 לעזר ^ב חקום ^{מכאן} ^{ולך} צא ^{וחשב} שכל ^{אחד}
 לא הוציא ^{שמו} כל ^{שבעת} הימים ^{לא} היו ^{מנעל}
 ממנו ^{מאכל} ומשתה ^{ערב} יום ^{הכמורים} עם ^{חטיכה}
 לא היו ^{מעח} אותו ^{לאכול} הדבה ^{שהמאכל} מבוא ^{את}
 השניה ^{ולא} היו ^{מעח} אותו ^{ליש} שמא ^{יראה} קרו
 ולא היו ^{מאכילין} אותו ^{דברים} המדליגין ^{לשכנת} דרע
 כגון ^{בנים} וחלב ^{חם} ופיוצא ^{בהן} ^{תנא} אמר ^י
 יהודה ^ב נחונת ^{מאכילין} אותו ^{קלות} ובנים ^{כדי}
 למקמקו ^{אמר} לו ^{כל} טעם ^{שאתה} מבוא ^{לדיו} חומום
 תנא ^{קמכוק} אומ ^{משום} ^י מאיר ^א מאכילין
 אותו ^{אבי} ואמר ^{לה} אבצי ^{קיימ} ^{לא} אבצי ^{לא} אתחוב
 ולא ^{בנים} ולא ^{יש} ^{ואמר} לה ^{לא} אבצי ^{לא} אתחוב
 ולא ^{בנים} ולא ^{בשר} שוק ^{ולא} יש ^{ויש} ליתיש ^{יש}
 אומצ ^{ולא} יש ^{לב} מפט ^{שיי} לב ^{מבוא} ליד ^י
 טומאה ^{לעזר} ^ב כחק ^{אומ} אין ^{מאכילין} חגבי
 קיימ ^{לא} חלב ^{ולא} גבינה ^{ולא} בנים ^{ולא} יש
 ולא ^{גבש} מי ^{גריקין} שלכול ^{ובשר} טמ ^{ומורים}
 ולא ^{כל} הדברים ^{המבואין} ליד ^{טומאה} לאיתווי
 מאי ^{לאיתווי} הא ^{רבנו} רבנן ^{חמשה} דברים ^{מבואין}
 את הארץ ^{לדי} טומאה ^{זאן} ^{הן} השום ^{והשחלים}

השלים

לדע

כל ליל יום הכפורים אם חכם הוא דודש ואם לאו
 דודש לפטו אם רגיל לקרות קולא ואם לאו קורא
 לפטו באיוב ובעזרא ובדברי הימים זכריה ב'
 קבוטל אומר פעמים הדבה קראתי לפטו בדעאי
 ביקש להתנמנם פרחי לוייה מפי לפטו באצבע
 צדיקה ואומרי לו אישי טח גדול עמוד והפך אותה
 על הרעפה מאי אצבע צדיקה אמר יהודה צדקה
 דרא מאי היא חברה רגול מחו רב הונא ואזיל
 קליה בטליה בי רב עמוד והפך אותה על הרעפה
 אמר יוחנן על חרא מאי היא אמרו ליה אחוי
 קידה תנא אי משקיקין אותו לא בנבל ולא
 בנורא לא הקטע היו אומרי לפטו אם לא יבנה
 בית שזא עמלו בזבוב מייקרי ירושלים הודו ושיא
 כל הלילה עד שישימנו כהן גדול קול הצרה ולא תהא
 שינה דוחקתו תנא אבא שאול אומי אפ בגבולין
 היו עושין כן זכר למקדש לא שהיו יושנים אמר
 אבוי ואייתמא רב נחמך בר ינחק אמר ליה ליה לר'
 יהודה אחיה דרב חסדא אמריתו מאי לא איתתו
 והאי אידנא יומא דפמולא איבעול כמה בתולא
 בנהדרעא אמר ליה וקורשא ביה מאי אמר ליה לפתח
 חטאת רובץ אמר ליה ושלא מאי אמר ליה יומא דפמולא
 לית ליה דשותא לאקטובי כיון שהגיע זמנא השחית
 מנמאי אמר רב חמא השטח בגימטריא תלת מאה
 שתי וארבעה כל יומי שתא אית ליה דשותא לאקטובי
 ביומא דפמולא לית ליה דשותא לאקטובי כיון שהגיע
 זמנא השחי אמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע זמנא
 השחי אם הגיע הרואה אומי בודקי מתיה בן שמואל
 אומי האיר פני כל המזרח עד שהיא בחצרון והוא אומר
 הין ולמה צרכו לכת' פעם אחת עלה מאור הלבנה
 ודימו שהאיר המזרח ושחטו את התמיד והוציאורו
 לבית הרעפה והודיו כהן גדול לבית הטבילה תנא
 קמא אומי בודקי משיתחיל המזרח להאיר בעיקרא
 מתיה בן שמואל אומי מגיע האור עד חצרון ולמה עד
 חצרון כוי להזכיר זכות ישיט חצרון והלכה כמות מתיה

והגלגולה והציעים והגרמיר ויצא אחד השדרה
 ללקוט אורות מאי אורות תנא משמיה דר' מאיר
 זה רב גריר אמר ר' יוחנן למה נקרא שמו אורות
 שמאיר את העינים אמר רב חונא המוצא רביר
 בשוק אם יכול לאכול ואם לאו מולכו בדין
 ומעבדו על גבי עינו אמר רב פמי בגרודא
 מעדיאנא אמר ר' גריר אמר רב' אכסנאי לא יאכל
 ביצים ולא יישף בטליתו שלבעל הבית בקדיא מתני
 הכי במוס בירחא מתני הכי אמר ר' יהודה אכסנאי
 לא יאכל ביצים ולא יישף בטליתו ולא יישף בטליתו
 שלבעל הבית כוקרוהו זקני בית דין לזקני
 כהונה והוליקוהו לעליות בית אבטינק' השביעוהו
 ונפטר והלכו לכה ואומרי לו אישי כהן גדול אנו
 שלוחי בית דין ואתה שלוחינו ושליח בית דין ישיב
 אנו עליך בני שטיח שמו בצורת הזה שלא תשנה
 דבר מכל מה שאמרנו לך הוא פורש ובוכה וה'
 מודשין ובוטין מסט מיה הוא פורש ובוכה וה'
 מודשין ובוטין אמר ר' שמי בן לקיש כל החושך
 כשדים לוקה בגופו וכל כך למה שלא יתקן מבחוח
 ויבטק כבפעם פדרך שהצדוקין עושין מאי דרש
 כי בעט אראה אמרו ליה חכ והלא כבר נאמר ונתן
 את הקטורת על האש לפעם אס כן למה נאמר כי
 בעט אראה מלמ שנותן מעלה עט' מעשה
 בצדוקי אחד שתוק מבחוח והכעק וציצאנה היה שמו
 שמחה גדולה ר' פגע בו אביו אמר לו אינך שצדוקין
 אכו מתיאין אכו מן הפרושין אמר לו כל ימי ימי
 מצטער על המקרא הזה כי בעט אראה על הכפרת
 אימתי יבא לידי ואקיימנו עכשו שבא לידי לא
 אקיימנו אמרו לא היו ימים מועטים עד שמרת
 והוטל באשפה והיו תולשים יוצאין מחטמי ויש
 אומרי ציצאתו נגפ ומת' דתנ ר' חייא בעט
 קול נשמע בעזרה שבא מלאך וחבטו על פטו
 וכנעו אחיו הכה ומצאו כנף רגל עגל בן נתפן
 ש' וראגיהם רגל יארה וכפ רגליהם כנף רגל עגל

בן שמואל פעם אחת עלה מאור הלבנה מאי
 האוי הכי והא אי לבנה עולה מן המזרח לא בטלית
 החושך האחרון ובשחרית יום כפור לכתא לבעד
 כלל לא שמע מעה תנ' עובדי הו' בעשה
 בקוף חושך שעה מאור הלבנה ודימו שהאיר המזרח
 ושחטו את התמיד בלא עתה ושחטו' ושזב
 מעשה ביום יום כפורים שגראו להם צדקים המאור
 כוכבים כשחרית ודימו שהאיר המזרח ושחטו
 את התמיד בלא עתה ושחטו' והודיו כהן גדול
 לבית הטבילה ומאי מיתחלף והוציא אומי
 אינו דומה תימור שלחמה לתימור שללכבה
 תימור שללכבה מתמור ועלה כשחטו ותימור של
 חמה מתעצב לכאן ולכאן תנא ר' שמואל אומי
 יום המעונק היה והיה אור הלבנה מפצע לכאן ולכאן
 אמר רב פמי שמע מעה יומא דעצבא כוליה
 שמשא' למאי נקרא לטוח עורות אי נמי לבי
 דיריש דאמר' אשה לא תבוש לא בחמת' ולא
 בחמי חמה אמר ר' פמי זיקרא דשמשא קשי
 משמשא ותימור דין דחלמ' שבידיו דשמשא
 קשי משמשא וקיימ' דלמ' הדוריי עבירה קטין
 מעברה וקיימ' ריחא דבשרא' שלחי דקטא קשי
 מדקטא וקיימ' תבואא קמרא' אישתא דתנא קשי
 מדקטא וקיימ' תבואא קמרא' מגרד בעתיקא קשי
 מחדתא וקיימ' טיבא בר טיבא אמר רב בהו
 מאי טעמא דכח למנצח על אילת השחר מה
 אילת זו קרניה מפורצלות לכאן ולכאן אפ השחר
 מפצע לכאן ולכאן כיון שהכידו שהאיר פני
 המזרח כדשו קדין שלבוץ בינו לבין העם קידש
 ידיו ורגליו ומשט' ירד וטבל עלה ונקתפג' הביאו
 לו בגדי זהב ולבש' וקידש ידיו ורגליו והביאו
 לו את התמיד קרצו ומידק אחר שהיו על ידן
 וקיבל את הדם וזרקו ככנף להקטיר את הקטרת
 ולהטיב את הכרות ומקדיב את הראש ואת הרגלים
 ואת החבטין ואת היי' השלים עבודת התמיד

והקדיב את המז ואת הבבשים שלמוקף היום ואחכ
 הביאוהו לבית המדרש ובחשוד היתה מרשו קדין שלבוץ
 בינו וצדי העם וקידש ידיו ורגליו ומשט' ר' מאיר אומי
 משט' וקידש ידיו ורגליו וירד וטבל ועלה ונקתפג'
 הביאו לו בגדי לבן ולבש' וקידש ידיו ורגליו מיד'
 והקדיב את פר החטאת וצא לו אצל מרו ומרו היה
 עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום ומטן למערב
 והכה עומד במזרח ופניו למערב' וקומך שתי
 ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר' אנה השם עויתי
 ומשעתי וחטאתי לפטך אע ובית' אנה השם כפר
 נא לעונות ולמטעים ולחטאים שמויתי ושפטעתי ושחטאתי
 לפטך אע ובית' ככה בתורה משה עבדך לאמר
 כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתכם
 לפעם י' תהיו' והכהנים והעם העומדים בעזרה
 כשחין שומעין את השם המפורש שיוצא מפי כהן
 גדול בקדושה ובטהרה היו כורעין ומשתחוין ונופלין
 על פניה ואומרי כדוך שם כבוד מלכנו לעו ועדי'
 תנו רבנן עשרה פעמי מזכיר כהן גדול
 את השם המפורש בו גי'ם שלשה בודני ראשון'
 שלשה בודני שני שלשה בשש המשתלח בשחוא
 כותף הגורל על שער החטאת אומי לוי' והיה קולו
 נשמע מיריחו אמר רבא בר בר חאבא מירושלם
 ליריחו עשר סקאות וקול דלתות ההיכל היה נשמע
 כשמונה תחומי שבת ועזים שביריחו היו מתעטשות
 מריח הקטרת' ע' תנן התם מיריחו היו שומעין
 קול שער הגדול כשנפתח מיריחו היו שומעין קול
 המגדפה מיריחו היו שומעין קול החליל מירי' היו
 שומעין קול הצלצל מירי' היו שומעין קול גביע כדוש'
 מירי' היו שומעין קול העץ שעשה בן קטי' מוכע לכור'
 מירי' היו שומעין קול השופר' ויש אומי אפ קולו
 שלכהן גדול בשעה שמזכיר את השם ביום הכפור'
 מיריחו היו מדיחין מדיח פטום הקלרת'
 והכהנים והעם תנא ר' אומי כי שם י' אקרא אומי
 משה לשרא בשעה שאני מזכיר את שמו שלהגה

אומה גדולה ורבה חסדה בן אחיו יחושע אה
אמר לה חבבא לטור דער צדיק לברכה בשעה
שאת מזכיר שבת שמין עולמים אתם הבו ברכה
ולקח את שני השעירים מלמ שהם מעבדי
זה את זה והעמיד אותם למעט מתוך אהל מעור
מעמיד בשער עקמו' אחוריה לקחרו ופניהם
למערב בא לו למזרח העזרה לצפון המזבח
הקב מימינו וראש בית אב משמאל ושם שני
שעירים וקלפי היתה שם ובה טע גורלות של
אשכנזי ושאר כל המלוא של זהב ומזכירי אור
לשבח אמר י יחודה המהלך לימין רבו ירי
זה בור והאתף הקב מימינו וראש בית אב
משמאל ועוד תמא שלטה שהיו מהלכי צורך
הרב באמצע והגדול מימינו והקטן משמאל וכך
מצינו בשלטה מלאכי השרת שבאו אצל אגדה
אבינו מיכל באמצע וגברי' מימינו ורפא משמאל
תרמנה רב שמואל בר אחא מצד רבוכי שיתקו
בו רבו והא תמא המהלך כנגד רבו הרי זה בור
אחורי רבו הרי זה מגקי הרוח לא דמזרד אצדוי
ונתן אהרן על שני השעי גורלות שלכל דבר
יכול שנים על זה וטעם על זה תל גורל אחד לע
וג' יכול שלשם ושלעזא על זה ושלשם ושלעזא
על זה תל גורל ג' לע' איך בא לשים לא אחד וגורל
אחד לעזאזל איך בא לשים לא אחד אם כן למה נאמ
גורלות שיהיו שווים שלא יעשם אחד גדול ואחד
קטן אחד שלכספ ואחד שלזהב' אחד שלשיט ואחד
שלאשכנזי טרפ בקלפי והעלה שני גורלות
אחד בתוב עליו לשם ואחד פה עליו לעזאזל אם
שלשם עלה בימינו הקב אומ' לו אישי כה גדול
הגבה ימין ואם בשמאל עלה ראש בית אב
אומ' לו אישי כה גדול הגבה שמאלך נתנם על
שני השעי שלמין על שלמין ושלשמאל על שלשמאל
ואומ' לשם חטאת י ישמעל אומ' לא היה צריך
לזה לשם חטאת לא לשם והעם עושן אחדיו צורך

אחד
לעזאזל

שם טבור מל לעו ועד טרפ בקלפי למה לי טרפ
בקלפי כי היכי דלא תכונן ונשקול' אמר רבא שלע
היתה ושלחול היתה ואינה מחזקת לא שתי הידים
מתקופ ליה ראבונא אינה מחזקת לא שתי הידים
כי היכי דלא תכונן ונשקול' לא שלחול נתקדשה
אם כן הויה לה כלי שרה וכלי שרת דעך לא עבדין
ונעבדיה דרהב' התורה חסה על ממונם שלטור
תנו רבנן ארבעים שנה שישמשו
הצדיק היה הגורל עולה ביד ימין מכאן ואך פעם
עולה בימין פעם בשמאל והיה לשון שלשה הורה
מלביץ מכאן ואך פעם מלביץ פעם איך מלביץ והיה
עב מערבו דולקי מכאן ואך פעם דולקי פעם אחר דולקי
והיה אש שלמעורפה מתגבר ולא היו הפהעם צריכי
להביא עצים למערכה חוץ משני גזרי עצים כדי לזייס
מזוה עצים מכאן ואך פעם מתגבר פעם טובה
וליו כהנים נמנעים להביא עצים למערכה כל היום
כולו ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובחם
הפעם וכל כהן שמגיעו כזית יש אוכל ושביע ויש
אוכל ומותר' מכאן ואך נשתלחה מארה בטומר
ובשתי הלחם ובחם הפעם וכל כהן שמגיעו כחול
המצרי הצנוע מושכך יד יהי והגרורף נוטלי
ואוכלי' ופעם באחד שנטל חלקו וחלק חבירו
זהו קודם אותו בד חמצ' עד יום מותו' אמר רבא בר
רב סימא מאי קראה להים מלטי מוד דשע מבתי
וחומץ רבא אמר מהכא אשרו חומץ אשרו חומץ וא
תאשרו חומץ תנו רבנן אותה שנה שחת
שמעון הצדיק אמר להן לישור בשנה זו הוא מות אמו
לו מנע אותה יודע' אמר להן בכל יום הכמורים היה
מזדמק לי זקן אחד לבוש בגדים לבנים ושאר לבנים
נכנס עמי וזעא עמי והיום נזדמק לי זקן אחד לבוש
בגדים ועל שחורים נכנס עמי ולא יצא עמי לאחד
הרגל חלה שבעת ימים ומות' וכמעט אחיו הכהעם
מלבדך בשם' תנו רבנן אמר רבא
שכה קודם חרב הבית לא היה גורל עולה בימינא לא

היה

היה לשון שלשה הורה מלביץ ולא היה נר מערבו
דולקי והיו דלותות ההיכל נפתחות מאיליהן עד
שגער בהן ויצא אמר להיכל היכל מפע מה אתה
מביעת עצמך יודע את שקופך ליוחדב וכבר
נתבא עליך זכריה בך גדו ואמ' פתח לבטל דלתך
ותאכל אש בארזיך' אמר י יצחק בן טבלאי למה
נקרא שמו לבטל שמלביץ עונותיה שלישראל
אמ' מד זוטרא בר טוביה למה נקרא שמו יער
הלבטל דלת ביה יער הלבטל לומר לך מה יער
מלביץ אף בית המקדש מלביץ דאמר הושתיה
בשעה שבנה שלמה את בית המקדש נטע בו כל
מיני מגדים שלשה כרס באה סקודי' והקריב
אה אתה אש על על הגורל' יכול יהא נתן על
גבו תל אשר עליו שעלה לשמו מהוך קלפי ומצא
אומ' הנחה אינה מעכבות וההגדלה מעכבות למיכך
הנחה כשרה בזרים והעליות גורל מן הקלפי אקורה
בזרים ועשהו חטאת מעמידו כנגד בית שחטמו
ועשהו חטאת שאם מות אחד מה קודם שיגדיל
יביא שנים ויגדיל עליהם בתחלה ויאמר אש שלשם
מות זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים ותחתיו
ואם שלעזאזל מות זה שעלה עליו לעזאזל יתקיים
תחתיו והטע ימות' דברי י יחודה וחב אומ' דשה
עד שיקראב וימכר ויכלו דמיו לכרבה שאין חטאת
ציבור מיתה ועשהו חטאת שיאשר חטאת לשם
י ישמעל אומ' לא היה צריך לומר חטאת אינו
אומ' לא לשם ולית הלכתא כותיה' והשעיר
אשר עלה על הגו לעזאזל יכול יהא נטף על גביו
תל אשר עליו שעלה לשמו מתוך קלפי יעמד
חי למעט ק' קשר לשון שלשה הורה והעמידו כנגד
בית שלוחו אמר י עין מנע שקודם לטע של
זה הורה בר אש שעיר המשתלח שכ אם יהיו חטא
בשנים כשלג יצוינו ו' יעמד חי למעט מה תל
למי שכ לשלח אותו לעזאזל שילוחו למיתה יכול
שילוחו לחיים תל יעמד חי ל' לומר עליו הא כיצד

עמידו חי למעט י עבד שהוא ציחק' עד אימתי
הוא שקוק לו להיחמו חי לכפר עד שיכפר שכל וכלה
מכפר את הקדש זאת אהל מעור וג' ושלח את השעיר
החי דברי י יחודה י שמעון אומ' לכפר עליו כפרה
שהיא בגופו לשלח אותו שאם נשפך הדם ימות
המשתלח מות המשתלח ישפך הדם לעזאזל
למקום עז ואיל למקום הקשה שבהדים יכול
בישוב תל המדברה ומנע שהוא ציחק תל א ארץ
גזרה ופוכות היו עושין מידו שלט ועד צוק
עשר סוכות תשעים ריק שבעה ומחצה לכל מיל
כמצא הכל שנים עשר מיל' והן אה את פר הח
אשר לו בא לו אצל מו טייה שכ והקריב אהרן את
פר הח אשר לו מאי אשר לו שלא יביא משלציבור
יכול לא יביא משלציבור שאין הציבור מתכבדי בו
אבל משל אחיו הפהעם שהרי אחיו חכה מתכבדי בו
תל אשר לו יכול לא יביא ואם הביא יהא כשר תל
אשר לו' וכפר בעדו ובעד ביתו זה ודוי דברים
יכול כפרה בדמים הדיני ד' נאמרה כפרה בפר
ונאמרה כפרה בשעיר מה כפרה אמורה בשעיר
ודוי דברים חוץ מדמים אף כפרה אמורה בפר ודוי
דברים חוץ מדמים' אם נמשך לזה שוב והקריב
אהרן את פר הח אשר לו וכפר ושחט עדין לא נשחט
כיצד היה מתודה' אומ' אנה השם עויתי ופשתתי
וחטאתי לפעך את וביתי ובט אהרן עם קדושיך אנה
השם כפר כל לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי
ושפשתתי ושחטאתי לפעך את וביתי ובט אהרן עם
קדושיך ככה בתורה משה עבדיך לאמר כי ביום הזה
יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתי לפני פתהו
ואומ' והתודה עליו את כל עונות בט יסף ואת כל פשעי
לכל חטאתם ען ופשע וחטאת' דברי י מאיר' וחב
אות עונות לו הצונות פשעים לו המרדים לכל
חטאתם לו השגבות וכי מאחר שהתודה על הצונות
ועל המרדים הוא חוזר ומתודה על השגבות לא
אנה השם חטאתי עויתי ופשעתי כפרתי ופשתתי
כך היה מתודה אנה השם כפר כל חטאים ולעונות

אנה השם חטאתי עויתי ופשעתי כפרתי ופשתתי

ולפניו שחטאת וטעויות ושפשוטו למשך אט
וביתו כלה בתורה משה עבדיך לאמר כי ביום
הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מגם חטאתכם
לפניו וטעויות וטעויות וטעויות וטעויות
לפניו ועד וכן מצינו דרך כל המצוות דוד אמר
עם אבותינו העווננו והדשנונו דעש אמר חטאנו
ועווננו והדשנונו ומדדנו אפ הוא כך היה אומר חטאנו
ועווננו וטעויות וטעויות וטעויות וטעויות
ומשה וחטאה ונקיה ואומי והתורה עליו את כל
עונות בני ישראל ואת כל משעיהם לכל חטאתם
לא פוץ שהיה מתורה על הדונות ועל המרדית
נעשו הן שבגות לפטנו וישחט את סר החטא
לו שחטו וקבל במזרק את דמו ונתנו לפניו
שהוא ממרק בו על הדובד הרביעי שבהיכר
כדי שלא יקדש ופקח מפלא המחמה והביא
נטל מחמה ועלה לראש המזבח וחתה וירד והנחה
על הדובד שבעזרה בכל יום חותה בשלכק
ומערה בשלחב זה יום חותה בשלחב ובה היה
מכניק בכל יום חותה בשלחב וקבץ ומערה
בשלשלת קבץ והיום חותה בשלשלת קבץ
ובה היה מכניק בכל יום חותה כבירה והיום
קלה בכל יום חותה קצרה והיום ארובה בכל יום
היה זהבה ירוק והיום ארום דברי ר' מנחם בכל
יום היה מקדיש פרק בשחרית ופרק בן הערב
והיום מוסיף מלא חטאנו בכל יום חותה דקה
דקה מן הדקה בכל יום עולי במזרח שלכבש
ויורדי במערבו והיום עולי באמצע בכל יום
פק גדול מקדש ידיו מן הציד והיום מן הקיטוב
שלחב ר' יהודה אומר לעולם כהן גדול מקדש
ידיו ורגליו מן הקיטוב שלחב בכל יום היו עם
ארבע מערכות והיום חמש דברי ר' יהודה ר'
יוסי אומר בכל יום שלש והיום ארבע מוסיפות
מערכה לעטר המזבח ולהדרו גחלי יבול
עוממות תל אש או אש יבול שלהבת תל גחלי

דברי ר' יהודה
אומר בכל
יום שלש
והיום שלש

הלכה כר' יוסי

אש הא שצד מן הלוחשות הללו ומשך שחיו
האש בטילה על גבי הגחלות תל גחלי אש מעל
המזבח יכול מעל המזבח כולו תל מלפני
ש' הא שצד מן הקמח לכגדב אמר ר' יוסי ג'
קמח כל הכיטל מבחוח להנתק בפנים טל מן
הקמח לפנים וכל היוצא מלפנים להנתק בחוח
נתק על הקמח לפנים ומלא חטאו הגדול
לפי גדלו והקטל לפי קטלו וכך היתה מידתה
תנו רבנן מלא קמחו בקמחו שלא יעשה
מדה לקומץ איבעיא להו מהו שיעשה מדה
לחפינה התם הוא דכה בקמחו אבל הפא דלא כה
בחטאו לא או דלמא טלף מלא מלא מקומץ
תא שמע כך היתה מידתה מאי לאן שאם רצה
לעשות לו מדה לאו כדרך שמדדה בחוח כך
מדדה בפנים שמעתי מנה חופי וחוזר וחופי שמע
מנה נמצאת אומי חופי מבחוח וכשכנס
לפנים מחזירה במדות חטאיו ומות שהיתה
קטרת שנתה מעלצבור סמיים שהיו חטאיו
לנוכה דקה מיה תל והלא כבר נאמ ושחקת
ממנה הדק אם כן למה נאמ דקה שנתה דקה
מן הדקה כיצד הוא עושה ממדיש שלשה מיני
מערב יום הכפורים ומחזיק למדתשת כדי למנות
ממנה חטאו לקיים דקה מן הדקה והביא מביית
לכרבות כיצד הוא עושה נטל המחמה והכפ
בשמאלו שהיה בדין שיולקי הכפ בימינו והמחמה
בשמאלו לא מופע שזה מכשיר קרבן וזה מנחיר
קרבן לא מופע כובד המחמה וחמימותה ודוב
הדרך הוגירו לו ליטול מחמה בימינו והכפ בשמאלו
ומהלך בהיכל עד שהוא מגיע לבי שתי המרכות
המבדילות בין הקדש ובין קדש הרשיים ובניה
אמה ר' יוסי אומר לא היה שם לא פרוכת אחת
מהלך עד שהוא מגיע לארון כותה את המחמה
בין שני הברדים משפטל ארון אצל היתה סם
מימות נביאים הראשונים ושקיה היתה נקראת ובה

מן הארץ שלש מצבות ועליה היה כותה
והביא מצבות למרכות ונתן את הקטל על האש
לפניו שלא יתקן מבחוח ויפסד שהרי הצדוקי
טושיך כך אינו קר וחוזר לפע המקום ואומר כי
בעשן אראה אמרו להן חפ והלא כבר נאמ ונתן
את הקטרת על האש לפניו אינו כותה לא בפנים
אם כן למה נאמ כי בעשן אראה לומר שהיא כותה
בה מעלה עשן ומעשן שהוא כותה בה מעלה עשן
תל ופקה עשן הקטל את הכפ אשר על העדות ולא
ימותי הא אם לא נתן בה מעלה עשן או שחקר
אחר מקמנה חייב מיתה אם חיקר מיתה וא'
לא לא ותיפוק לי הוה קא מעייל ביאה דיקנותא
והוא חייב מיתה על ביאתו בלא מזה אמר
רב ששור הפא במאי עסקינן כגון שעגב צואה
והיזי בקטרת רב אשי אמר תימא הזיר בזו ובזו
כגון שעייל שתי הקטרות אחת שלימה ואחת
חקירה אביאה לא מיוחב דהא מקלר קטרת
דמחקרא אממר ומעשן שנתה בה מעלה עשן
תל ופקה עשן הקטרת קדא לקרא אמר יוסי הכי
קאמר אי לי לא מעלה עשן עיקר מעלה עשן מש
תל ופקה עשן הקטרת רב ששור אומי אי לי לא
מעור שבמדר' שילו וזיתו עומי מעור תל
ופקה הכי מן וכן יעשה לאהל מועד נפקא לא אמר
אבוי אי לי לא קטרת שביום הכפורים בשאר ימות
השנה מעשן תל ופקה חו למצוה וחד לעבב אמר
ליה אבוי האי שבמקדש נפקא אמ ליה אבוי אי
לי לא קטרת דלפניו לפנים דהיכל מעשן תל ופקה
ריבה אחד לעונש ואחד לאזהרה דאמר ר' יעזר
אומי ולא ימותי זה עונש כי בעשן אראה
יכול שעה אמרוי אחד מיתב בע אהרן תל כי בעשן
אראה מאי תלמודי אמר רבא אראה ועי' לא נראה
לא אמר טעמא איענוש דכי נתנא ר' יעזר אומי לא
מתו בע אהרן לא שחודו הלכה במע משה רבן מאי
דיוש ונתנו בע אהרן הכה אש על המזבח אמרו אנש

שהאש יודדת מן הסמים מצוה להביא מן ההדיוט
כדכתיב לעיל ונתן את הקטרת תנא כיצד הוא
עושה אחז את הבזך בדאשי אצבעותיו ויש אומ
בין שפן ומעלה בגודלו עד שמגיעת לבין שע אעיל
ידיו וחוזר ומחזירה לתוך חטאו וצוברה עד שיהיה
עשנה ממחר לבוא וזו היא עבודה קשה שבמקדש
זו היא וכו' לא והא איפא מליקה והא איפא קמיצה
לא 12 עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש
תנא כתיב ומה צוברה תנא צוברה חדא פעמה
שהיא חוצה לו לפיה גדול ותנא איך צוברה
חוצה שהיא פעמה לו אמר אבוי מקתברא כתיב דאמ
צוברה פעמה שהיא חוצה לו דתנא מלמדיו אותו
הוי זהיר שלא תתחיל מפתך שנתה תפוק ועמוד
במקומו עד שיתמלא הבית עשן יצא וצא לו כנגד
בית כעקמו ומתמלא תמלא קצרה צבית החיצון ולא
היה מאריך שלא להבשית את ישראל מאי קתני
דבא בר בר אידא ואמרי תרויהו משמא דר יהודה
אומר תירצו מלפניו להיכו שתהא השנה הזאת
שחונה וגשומה שחונה למה לי לא אמר אש שחונה
תהא גשומה ר' אחא בר רבא מקיים בה
משמא דרב יהודה ולא יעדי עבדי שלט מדבית
יהודה ולא יהיו עמך ישראל יריב לפרנסה ואר
תבנה למתך תמלת עבדי דרבי' ר' חננה
בן דוקא הוה קאזיל באורחא שדא משרא עליה
אמ לפטו רבו שלטנו כל העולם בנחת ואע בצער
פקק משרא כי אתא לבימיה אמר רבו שלטנו כר
העולם בצער ואע בנחת שדא משרא אמר יוסי
מאי אהנא עלותיה דשחן גדול לגבי ר' חננה בן
דוקא תנו רבנן מופעה בכה גדול שהארץ
בתפלתו ומינו אחיו הכהנים להכנס אחריו התחילו
הן ככתיב והוא יצא אמרו לו מופע מה הארכת
בתפלתך אמר להם קשה בעיניכם שחנתפלת עליכם
ועל בית המקדש שלא יחלב אמרו לו ל תהי רגיל
לעשות כן שהרי טענו ולא היה מאריך בתפלתו

בירידה
גשמים

שלא להביע את ישרי כלום שלא יאמרו משהוא
כדרך שמתו אחרים אם איך הגועף או ששיבו
בעשייתו לכך נאמר ולא ימותו מלמ שאם שינה
הוא מתו י יודך דמך גליא טתח אם על טיך
יגביה נער ופי ידים קנו' אמר הגדל לאהרן ער
מימד טומך חיותי מטרה שפיטני על גבי הארון
או על מימד טומך חיותי מכלק שכונתי מעל גבי
הארון מקדש ראשון קלע ישכון ויתלונן ליכה אחת
מקדש שני על שך קלע ומצודה לינות הרבה
הינו דתבך משטטל הארון אבך היתה שם ושתיה
היתה נקראת ולמה נקרא שמנה שתיה יוקי בר
חכמה אומ' שממנה הושתת העולם אגדתא
כיצד היתה תכלת כהן גדול ביום הכפורים יהי
רצון מלפניך ע' לקי ויהי אבו שתהא השנה הזאת
הבאה עלינו ועל כל עמך בית ישראל שנה גשומה
שנה טלולה שנה שחונה שנת זול שנת טובע
שנת רצון שנת ברכה שנת מקח וממכר שנה
שלא יצטרכו בה עמך בית ישראל זה לזה ולא
לעם אחר ורבנך דקקרי' אמרין על אחיהות
דבקרין שלא יגביהו שררה או על או' ורבנך
דרומא אמרין על אחיהות שבשירון שלא יגשו
בתייהם קבריהם' משמש חסר אוכל למרחוק
עינו יבטון משם היה מולל אוכל לכל ימות השנה
למרחוק עיניו יבטון מדאש השנה היה יודע מה
בקומה הא כיצד בשעה שהיה צופה ורואה עשת
המערכה עולה לדרום היה יודע שהדרום שביע'
למערב היה יודע שהמערב שביע' לצפון היה
יודע שהצפון שביע' למזרח היה יודע שהמזרח
שביע' עולה לאמצע הדקיע היה יודע שהעולם
כולו שביע' אמר י יחך בר אבדימי מוצאי
יום טוב האחרון שלחג הכל צומץ לשע המערכה
נטה כלפי צפון ענינים שמחים ובעלי בתים ענינים
שבשמיה אומה שסה מתברכה ופירותיה מרקיבין
נטה כלפי דרום ענינים ענינים ובעלי בתים שמחים

שבשמיה אומה שנה מועיל ופירותיה משתמרים
למזרח הכל שמחים למערב הכל עצבים ואם
מזר' למזרח הכל שמחים כלפי מערב הכל עצבים
ודמינהי מזרחיות לעולם יפה מערבית לעולם
קשה רוח צפונה וכה להטים בשעה שהבואו
וקשה להטים בשעה שהחונטין ואם רב יוסף ושמעון
שלחן בצמח ומנודה בדרום הא מרבי דידיה והא
מרבי דידיה לא קשיא הא לך והא להו' ועש
המערכה והא תבך אפלו כל הרוחות שבמלכ שאות
ונשבות בו אי מניחות אותם ממקומו לא קשיא
הא דכייף כי דקלא ואיבדורי לא הוה מיבדרי
תנא אבא שאול אומ' יום טוב שלטנרת בנור קימ
יפה לכל השנה כולה שכך היה יום מהך תורה צו
וברור' אמר רב צבוי' יומא קמא דדיש שתא' או
חכמים כולה שתא חמימא ואי קריר' כולה שתא קריר'
למאי נקרא מנה' לתכלתו שלטון גדול'
תנו רבנן שלשה דברים צוה אחיותל את בנו'
אמ' להם לתיזו במחלוקת ואל תמדדו במלכות
בית דוד' משום דחזא דלא קלקא בידיה' ואם ראייתם
יום עצרת בנור' זרעו חטים לטעה הבאה' מד זולתא
אמ' בבלול' י יעקב אומ' לא בנור בנור ממט' זלא
בלול בלול ממט' לא אפלו בלול ורוח צפונה מנשבת
בו זהו בנור' ולקח מדרס הטר' נטלון ממי שהוא
ממקד בו ונכנס למקום שנכנס ועומד במקום שעתו'
והזה' לא המטיף והזה' לא הזורק' באצבעו' טאמר
כאן אצבעו ונאמי להלך אצבעו' מה אצבעו האמור
להלך הימנות המיומנות שבימי' אף אצבעו אמר כל
הימנות המיומנות שבימי' כמצאת אומר אצבעו
שנקדאת אצבעו ואי שט לווי' ואיזו' זו הקמורה
לבדול' דאמי מר' זו זרת זו קמיצה זו אמה זו אצבע
זו גודל' אמר רבא טפח דאורייתא ארבע בגודל'
ושית בקמיצה' ותלת וחמש באצבע' על שני
הכפרת קרימה' זה בטע' אב כל מקום שכל כפרת' הנט
למקד' ל כני הכפרת ולכני הכפרת יכה' מלמ

שכונת אחת למעלה ושבע למטה' שבע
משג' לא שבע טיפך' שבע טמא טיחא מונה
שבע טמא הרי אחת ושבע' ולא היה מתכוון
להזות לא למעלה ולא למטה' לא במתכונ' וכך
היה מונה' אחת' אחת' אחת' אחת' אחת' ושתיים
אחת' ושש' אחת' וארבע' אחת' וחמש אחת
ושש אחת' ושבע' יצא והטח על כך הזבח
שבהיכלי' מאי במתכונ' מחווי רב יהודה
כמנדרתא ירושלמי' אמרי במלכדיר' כולחו
לשון הכאה' ומר כי אתריה' הינו ואמרי טביר
ליה' ותבך רצועה ידה טפח ורחבה טפח ומגעת
עד פי כרסו' ושחט את שעיר החט אשר לו'
שלא יהיו אחיו הכהנים מתכפרין בו ובמה הך
מתכפרין בפרו שלא חיקים' יכול לא יתכפרו בפרו
שלא חיקים שהרי הוא אומ' אשר לו' מעתה איך להך
כפרה' ופשהא אומ' ועל הכה' ועל כל עם הקהל'
יכפר' יש להך כפרה' ובמה הך מתכפרין' מוטב
שיתכפרו בפרו שלא חיקים שהרי מצונו שחלק מכללו
שהרי הוא וביטו מתכפרין בו' זל יתכפרו משל
צבור שלא מצונו שלא חלק מכלל הציבור'
אם נמשך לומ' והך אהרן את פר הח' אשר לו' ופ' בע
זב ביתו' הרי ביתו של אהרן הם דלת בית אהרן בפרו
את גי' בית הלוי ברכו את גי' ומנע זה אם מרב
כהן גדול' המעמנה תחתו מקדש פרו שלראשון
ואינו כחטאת יחיד שמחה' לא הרי היא כחטאת
ציבור שאינה מטה' אינש על בו אשר לו' הפקד
ממונו לכל אחיו הכהנים ולפיכך הך מתכפרין בו'
והביא אף דמו' ל מבית לפרכת מלמ שהוא
נכנס לפע' לפעם' איך לילא דם שעיר שנכנס
בו לפע' לפעם דם הפר מנע' תל' ונשה את דמו' כמש
עשה לרם הפר' מה דם השעיר נכנס בו לפע' לפעם
אף דם הפר יכנס בו לפע' לפעם' והזה אותו על
הכפרת' מלמ' שהוא נוהג אחת למעלה' ולפע הכפרת'
ואים יודע כמה' הריע ד' נאמר מלמ' ונאמר מלמ'

ונאמי מתוך דמי בשעיר למעלה' מה מוח דמי אמור' כמר
למטה' שבע' אף מתוך דמי אמור' בשעיר שבע'
ואם נמשך לומ' ונשה את דמי' כא עשה לרם הפר' מה דם
הפר למטה' שבע' אף דם השעיר למטה' שבע' ואינו
יודע כמה לית' מדרס הפר למעלה' כאן מתוך דמוס
בשעיר למעלה' ונאמי מתוך דמי' בפר למעלה' מה מתוך
דמיים אמור' בשעיר למעלה' אחת' אף מתוך דמיים
אמור' בפר למעלה' אחת' ואם נמשך לומ' ועשה
את דמו' כא עשה לרם הפר' מקדש דם הפר לרם השעיר
ודם השעיר לרם הפר' מה דם הפר למטה' שבע' אף
דם השעיר למטה' שבע' מה דם השעיר למעלה' אחת
אף דם הפר למעלה' אחת' ומענה כדרך שמענה במט'
ויוצא ומטחו על כף שני שהיה בהיכל' וכפר
על הק' מטמא בע' ישראל' יש לי בעשך הזה טומאת ע' שני
למטה' יצא את מק' ולחלל את שם קדשו' טומאת
גלוי' עריות שכ' לבטלי עשות מחקות התועבות'
ולא תטמאו בהם' טומאת שפיכות דמי שכ' ולא
תטמאו את הארץ אשר אתם יושבים בה' יכול
על כל הטמאות הללו יהא שעיר זה מכפר' תל' מטמאות
בע' ישראל' לא כל הטמאות' מה מצונו שחלק מכלל
כל הטמאות' לא בטומאת מקדש וקדשין אף כאן
לא נחלקו' לא בטומ' מקדש וקדשין דברי' יהודה'
י שמעון' אומ' ממקומו הוא מוכרע שכ' ופמר על
הק' מטמא בע' ישראל' כל טומאה שבקדושי' יכול
על כל טומאות מקדש וקדשין יהא שעיר זה מכפר'
תל' פשעיהם' פשעים או המרדים וכהא מלך
מואב פשע בי' אז נמשע לבנה בעת ההיא'
מכאן אמרו כל שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה
בקוף והעלם בנפש הדי' זה העלם אחד' יש
בה ידיעה בתחלה ואף זה ידיעה בקוף' שעיר
הנעשה במטס ויום הבטול תולה עד שזדע לו' ויביא
קרבן עולה ויודר' וכך יעשה לאהל מועד' כטס
שהוא לפע' לפעם אחת למעלה' ושבע למטה' מדרס
הפר' אף בהיכל אחת למעלה' ושבע למטה' מדרס

השעיר השופך אתם במוך טומ' על מנתפ' שפ' בתוכו שה' מטמא' והוא מכפר' השופך אתם ב' טומ' אפ' שה' טמא' שטנה ציפה' וכל אדם לא יהיה יכול בעזרות' תל' באהל מועד' אף לי לא אהל מועד ומש' לרבות שילו וצית העולם תל' לכפר בקדש' אף לי לא בשעה שנכנס' לכפר בדמים מע' תל' לכפר בקדש' כל כפרה שהיא בקדש' אף לי לא בציאה מע' אף בציאה תל' עד צאתו' הא כיצד' ככנס לקדש הקדשים' הכל פורט' כף ההיכל' ככנס להיכל' הכל פורט' מא האולם והמצב' וכפר בערו ובעד' כי כל קהל ישר' ככרתו קודמת לכפרת ביתו וכפרת ביתו קודמת לכפרת העם' ויצא ל' המצב' זה מצב הזהב' אשר לפע' נ' מה תל' אמר' נחמה לפי שמצרכו כפר הצא על כל המצות שהוא עומד חוש למצב הזהב ומצ'ה בשעה שהוא מצ'ה אף זה כ' תל' אשר לפע' נ' אפ' היה עומד לפעם מצ' המצב ב' המצב למגורה' או יכול אינו מדבר לא במצב החיצון תל' אשר לפע' נ' הא אינו מדבר לא במצב הפנימי וכפר עליו כפרה שהיא בגופו' ולקח מדם הפר ומדם השעיר' זממ' שה' מעורב' יכול מצ'ה בפע' עצמו ומצ'ה בפע' עצמו תל' וכפר אהר' על קרבותו אחת בשנה מדם חט הכפו' יום הכפורים פעם אחת הוא מכפר' אינו מכפר שש פעמים' הא מה אכ' מציים ולקח מדם הפר ומדם השעיר' זממ' שה' מעורב' כיצד הוא עושה' עיריה דם הפר לתוך דם השעיר ונתן אפ' המלא בריק' ונתן על קד' התל' מומח' לקד' מצרחת צמות' צמות מערבית' מומח' דרומית' דרומית מצרחת' מקום שהוא מתחיל בחטאת על המצב החיצון שם הוא גומר על מצב הפנימי ויהודה אותו משום ו' איש' במקומו היה עומד ומוחטא' ועל כול' הוא כות' מלמט' למעלה חוש מזו בלבד שהיתה לפעו שהוא כות' מלמעלה

לכפר
בכפר
בשעה
שכנס
לכפר

למט' קביב' ו' ישמעל' אומ' נאמי' כפי' ונאמי' להל' קביב' מה קביב' אמור כאן הפקק ארבע מתכות' אף קביב' האמור להל' הפקק ארבע מתכות' והנה עליו על טהרו שלמצב' מצ' הדם' מצ' הדם שבעע' שבע פעמי' לא שבע טיפין' שבע פעמי' שהיא מונה שבע פעמים' וטהרו וקדשו מטומ' בני ישראל' וזו מאישו טומאה' נאמי' כאן טומאה ונאמי' טומ' למעלה מה טומאה אמורה למעלה טומאת מקדש וקדשו' אף טומ' אמורה כאן בטומ' מקדש וקדשו' שיידי הדם' היה שופך על יקוד מערב' שלמצב החיצון' ושל מצב החיצון על יקוד דרומי' או נא' מתערב' באמה ויוצא' לנחל קדרון ונמכר' לנגמ' ולגבל' ומעלה בה' וכלה מכפר את הקדש' אם טמר בלה דברי' ר' עקי' אמר' לו' יהודה מפע מה הוא אם בלה כיפר' לא ללמד שאם חיקר אחד מצ' המתנות בלא לא כיפר' וכלה מכפר את הקדש' לפע לפע' ואת אהל מועד זה ההיכל' ואת המצב זה המצב הזהב' מלמט שכל אחד ואחד כפרה בפע' עצמו' מכאן אמרו נתן מקצת מתכות שבפעם' ונשפך הדם יבאו דם אחר ויתחיל במתנות שבפעם' ו' לעזר ו' שמעל' אומד' אינו מתחיל לא ממקום שפקק' גמר מתנות המצב שבפעם' נשפך הדם יבאו דם אחר ויתחיל במתנות שבחוש' נתן מקצת מתכות ונשפך הדם יבאו דם אחר ויתחיל במתנות המצב' ו' לעזר ו' שמ' אומ' אינו מתחיל לא ממקום שפקק' גמר מתנות המצב נשפך הדם אף מוח' היקוד מעכ' וכול' מטמא' בגדים ונשרפ' בבית הדש' דברי' ו' איש' ו' שמעל' ו' מאיר אומ' אף מטמא בגדים ולא נשרפ' בבית השריפה לא אחריו שהוא גומר את כל הכפרה בלבד' והלכתא כותיה' והקריב את השעיר החי' עד כאן הוא זקוק לחיות חי' וסמך את שתי ידיו' מלמט' שהקמיכה בשתי הידים בע' אב לכל הקמיכות שהיו בשתי הידים' על ראש השעיר' זה טעם קמיכה אף שעירי

על טעם קמיכה דברי' ו' יהודה' ו' שמעל' אומ' חי טעם קמיכה לא כל חטאת ציבור' שמתה' שדמה נכנס לפע' לפעם טענה קמיכה' ולחד' הלכתא כותיה' והתורה עליו זה ודוי דברים' כיצד מתורה' אומר אגא השם חטאו ועוון ומטעו לכפך עמך בית ישראל' אגא השם כפר נא להטאים ולעונות ולפטעים שחטאו ועוון ושפטעו לפטך עמך בית ישראל' כפר בתורת משה עבדיך לאמר כי ביום הזה לאמר' יכפר עליכם לטהר את מנ' חט' לפע' תל' וה' עוש' אחריו בדרך שם כ' מל' לעו' ועד' ובכול' היה מתכוין לגמור את השם כנגד המבצרים ואומ' לה' תטהרו' אף לי לא ו' יהודה' אונקותיה' קפיקותיה' שגגותיה' מע' תל' עונות' לכל עונות' משעיהם לכל משעיהם' חטאתם לכל חטאתם' יכול אף מחויבי חטאות ואשמות עמה' תל' אותם על ראש' אף מחויבי חטאות ואשמות עמה' מכאן אמרו חייבי חטאות ואשמות וראין שעבר עליה' יום הכפורים חייבין להצא לאחר יום הכפורים' חייבי אשמות תלויין פטורין' ושלח ביד איש עתי להכשיר את הזר' נתב' התם מקדו' למי שהיה מוליכ' והכל כשרים להוליכו לא שעשו כהטם גדולים קבע ולא היו מטמא' את ישר' להוליכו' אמר' ו' יוסי משעה והוליכו ערקלא מצמורי וישראל' היה' עת' שהיא מזומק' עת' אף בשבת' ונשא השעיר עליו' עליו הוא נושא' אף שאר השעירים עליו' ועל מה שאר השעירים מבצרי' על טומאת מקדש וקדשו' מטמא' אמרו כל שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בקוף והשלים בתיים' הרי זה בעולה ויורד' יש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בקוף' שיער הנעשה בפעם ויום הכפו' תולה עד שתורע לו ויביא בעולה ויורד' אף בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בקוף' שיער הנעשה בחוש' ויום הכפורים מכפר שג' מלבד חטאת הכפורים' על מה שזה מכפר זה מכפר מה הפעמי

אינו מכפר לא על דבר שיש בו ידיעה' אף החיצון לא יכפר לא על דבר שיש בו ידיעה' ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא באופן שיעירי רגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דברי' ו' יהודה' ו' שמעל' אומ' שעירי רגלים מכפרין אבל לא שעירי ראשי חדשים' ועל מה שעירי ראשי חדשים מכפרין על טהור' שאכל טמא' ו' מאיד אומ' כל השעירים כפרתן טוהר על טומ' מקדש וקדשו' ועל זדון מקדש וקדשו' שיער הנעשה בפעם ויום הכפורים מכפר' ועל שאר עבירות שבמורה קלות וחמורות זדונות ושגגות הודע ולא הודע' עשה ולא תעשה' הפדיות ומיתות בית דין' שיער הנעשה מכפר' המגדבה המדבר' במדבר' לרבות טוב וגבעון' ושילו ובית העולם' ונשא השעיר עליו' כש' היו עושים לו מנע הצללים שהיו מתלש' בשערו ואומד' לו טול וצא טול וצא' יקדו יחושלם היו מלוי' אותו עד קובה הראשונה' עשר קופות מירושלם ועד צוק' על כל קובה וקובה אומד' לו הרי מזון והרי מים' אם כשל כוחו וצדק' לטובל אובל' ומעולם לא צדק אדם לכך' ומלוי' אותו מקובה לקובה חרץ מצ' האחרון שבה' שאיבו מגיע עמו לצוק' לא עומד מרחוק ודואה את מעשיו' מה היה עושה' חולק לשון שלזהורית חציו וישר בקלע' וחציו קושד' קדשו ודוחט לאחוריו והוא מתגבל ויורד' לא היה מגיע לחצי ההר עד שהוא נעשה איברים איברים' בא וישב לו תחת קובה האחרונה עד שתחשך' תניא בדאשונה' היו קושדי' לשון שלזהורית על פתח האולם' מבחין' הלצין היו שמחים' לא הלצין היו עצבים' התקרבו שיערו קושדי' אותו על פתח האולם' מבטע' ועדי' היו מצייני' ודואין' הלצין היו שמחים' לא הלצין היו עצבים' התקרבו שיהיו קושדי' חציו בקלע' וחציו בצ' קדשו שלשעיר המשתלח' מאן תקון' אמר רב טמא' בד יתחן תקון דצ' יוחנן צ' טמא' תלדובב' תשע תקנות התקין ר' צ' שית בפרקי ראש

שמעון ודין הוא מה אם במקום שאינו טעון טבילה
טעון קידוש וידים ודגלים נאן שהוא טעון טבילה אינו
דין שיטעון קידוש וידים ודגלים כולל לך מה שהבאת
או מה להלכה אחת לכל היום אם נאן אחת לכל היום
אם כן למה נאמן ופסול את בגדי הבר אשר לבש שאין
הלל אשר לבש וכן עלת על דעתו כולם הוא מוטט
לא מה שהוא לובש אם כן למה נאמן אשר לבש מקיש
משיטה ללבישה מה לבישה בקידוש ידים ודגלים אם
משיטה בקידוש ידים ודגלים והטעם שם מלמד
שהטעם טעון גשמה ואיך כשרים ליום הכפרים הבא
ודחק את בגדו במידות תנ חמש טבילות היו באונו במים
היום וכולל בקודש על בית המזבח חוץ מן הראשונה
שהיתה בחוץ על בגדו המשי ולבש את בגדיו לא
בגדי זהב ויצא ועשה את עולמו וג' פולתו קודמת לטולת
העם כפרתו קודמת לכפרת העם ואת חלב החט
ית המז' יטיר אף בשבת ויטיר אף באמאיה ואחכ
מקדש ידיו ורגליו נבש להוציא את הכפר ואת המחנה
וקידוש ידיו ורגליו ומשט ידו וטבל עלה ומתגבר הביאו
לו בגדי לבן וקידוש ידיו ורגליו וכנס לקדוש וטיר
שלבש הערבים ולהטע את הצות' קידוש ידיו ורגליו ומשט
הביאו לו בגדי עזמו ולבש ומכלין אותו עד ביתו ויום
טוב היה עושה לאוהביו על שיצא בשלום מן המקדש

תנו רבנן כעשה בכה גדול שיצא מן
המקדש בשלום הו' קאשלי כולי עלמא בתריה היכי
דחזייה לשמעיה ואבטלין דהו' קאמו' שבוקה לרידיה
ואשלי בתר שמעיה ואבטלין לכוסף אתו שמעיה ואבטל
קא יהי שלמא לכה גדול אמרו ליה ייתי בר אהרן
לשלבש אמר להון ייתן בע עממין לשלבש דעברין עוברא
ואהרן ולא ייתי בר אהרן לשלבש דלא עביד טובא ואהרן
היכו דכתי יקדה היא מתטמם יקדה היא מבכה גדול
שכנס למט לפטם והמשלח את הש' לא המשלח
את המשלח והמשלח את הש' יבס בגדין יכול
יסכ בגדים משיצא מחמות ידושלבש חל לעצא יבס
בגדין יכול לא יטמ בגד עד שיגיע לצוק תל והמשלח

מדלג הוא מדלגן בציא ואין מדלגן בתורה
אמי אבוי לא קטיא נאן בכדי שיפסיק התרגמן
וכאן בכדי שלא יפסיק התרגמן והא עליה קאיתו
מדלגן בציא ואין מדלגן בתורה ועד כמה
מדלגן בכדי שלא יפסיק התרגמן מכלל דבתורה
לאו דילוג כלל אמי אבוי לא קטיא נאן בעטא אחד
כאן בשט עטינים וזה וזה בכדי שלא יפסיק התרגמן
וגולל התורה ומטחה בחיקו ואומי יתר ממה שקראת
למענם כתוב וכל כך למה כתי שלא להוציא לעז
על קפר תורה ובעשור קורא אותו על פה אמרת
וגולל קפר תורה אמאי וקדמי ביה אמר רב חונא בר
יהודה לפי שאין גוללני קפר תורה בציבור מפני
כבוד הצבור ונות קפר תורה אחרני וקדמי ביה
רב חונא בר יהודה אומי משום פגם ראשון דיש ליש
אמי משום ברכה שאינה צריכה ומאי חישיב
לפגמא והאמר רב יצחק נחמא ראש חרט טבות עהל
להיות בשבת מוצי' שלשה קפדים' התם תלתא בגדי
בתלתה קפדי לא הוי פגמא והא חד גברא בוטרי קפדי
הוי פגמא ומפדך עליהן שמעיה ברכות על התו
ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילות העין ועל
המקדש ועל ישראל ועל הכהנים ועל שאר התפלה
הרואה כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פן
ושעיר העזים והרואה פן ושעיר הנסרפים אינו רואה
סד גדול כשהוא קורא לא מפני שאינו רשאי אלא
מפני שהיתה דרך רחוקה ביניה ומלאכת שעתה היתה
כאחת וצא אהרן ל כהן אהל מועד' הא סב הפרשה
כולה כאמרה על הקדר חוץ מן הפקוק הזה וצא אה
אהל מועד' ולמה בא להוציא אהרן ואת המחתה
ואימתי הוא צא אחר ששעה את עולמם ואת עולת העם
לא דתי זה מקרא מקורק' ומשט את בגד ורח את
ביש במי' ומה צורך' אם לטבולה ודתי כבר טומ' ורחץ
אם ביש במי' ולבשם' הא אינו מדבר לא בקידוש ידים
ודגלים ומטטטט קידוש ידים ודגלים על פה
טבילה וטבילה תל ומשט ורחץ ולבש אמר אשר בר

היה לה' שלשת מיכלי מדושלם ועד בית
חדרו הולכין מל וחזרין מל ושוחין כדיו מול
ויודעין שהגיע שער למדבר דעתיא דר
יהודה משהגיע שער למדבר נעשית מצותנו
אעפ' שעדין לא הגיע לצוק' וזה אומי המהורה
לרבות עד שעת דחיסתו לצוק' בא לו כהן
גדול לקרות אם רצה לקרות בבגדי בוש קורא
ואם לאו קורא באצטלות לב משלו' אי לימא
בגדי מהונה ניתנו להינות בהך עד שלא בשעת
עבודה שמע מינה' ואם רוצה קורא באצטלות
לב' שמע מנה קריאה זו אינה עבודה דאי לומא
עבודה היא בעיא בגדי מהונה חשבהנות
כטוב קפר תורה ונותנו לראש הפקת וראש הכנה
נכתנו לסקן והקפ' נותנו לכהן גדול וכהן גדול' שמע
מנה אין חולקין כבוד לתלמוד במקום הדב' אמר
אבו כולה משום כבוד כהן גדול הוא' וכהן גדול
עומד ומקבל וקורא עומד' עומד מכלל דיושב
הוא והאמר מר איני ישיבה בעזרה לא למלכי בית
דוד שכ' וצא המלך דוד וישב לפט י' כדאמר
רב חזקא בעזרת נשים היו קוראין במצות קהלה
מחנני היס' קוראין בעזרה ד' לייעזר בך
יעקב אומי בהר הבית שכ' ויקרא כן לפט הרחוב
אשר לפט שער המים אמר רב חזקא בעזרת
נשים שכ' ויצרך עזרא את נ' אהים הגדול מאי
אמר רב יוסף אמר ברכו את נ' המבורך רב
מתבא אמר ברוך נ' אהי ישל מן העולם ועד השלום
אמי ליה אבוי לרב דימי' שגידלו בשם הממורה
אמי ליה אן אומרי' שם הממורה בגבולין ולא
והא כתי ויעמד עזרא על מגדל עץ ויצרך עזרא
את נ' אהים ואמר רב גידל שגידלו בשם הממורה
הוזאת שעה היתה דפת וישקו בקול גדול ל' שמע
מנה קריאה לעולם בעזרת נשים ודענא בהר הבית
ואין מזכירין לא בעזרה ודענא עזרא הוראות שעה
היתה וקורא אחריתו ואך בעשור' אמאי קא

הטעם ועוד אמר י' יהושע בן קרחה ונודעו
ר' יצחק שאמלו ראש בית דין בכר' כפוס שלא יהיו
העדים הולכין לא למקום הושר ואיך נתנו רבין
אין הסהנים ראשין לעלות בקרוליהן לדוכ' ואיך
ותנא בר שנתגיד זממא חזה צדיק להמריש ובע
לקיפו' אמר' שמעון בא עזר כבר נמנה עליה רבין
וכטלה מפני המתנה ואיך מאי היא' רב סמא
אמר כרס רבשי רב טמא בר יצחק אמר לטעם של
שהורית' רב סמא אמר ותנא כרס רבשי היה
עולה לידושלם מהלך יום אחד לכל צד' וזו היא
תחומה איכלה מן הצמח ועקרבות מן הדרום ולוו
מן המערב וירד' מן המזרח אמר עולא ואימתי
רבא בר בר חנא מנה טעם כתי לעטר שוקי ירושלים
במירות' והא ותנא כרס רבשי היה לו ל' איעזר
במזרח ולוו בצד כמר שבי וביקש להפקידו לעניס
אמר לו תלמודיו רביע כבר נמנו חזירין עליו
זהו תורה' ומן חזירין ר' יצחק רב טמא בר יצחק
אמר מאי טעמא לא אמר כרס פפא' אמר לך סלקא
דעתא ר' יצחק חזירין רבו הוא ואיך כתי דתלמודיה
הוא דקא אמרו ליה לאו אודח ארעא למימלא ליה
ל' רב' ורב סמא מאי טעמא לא אמר ליה כרס טעם
בר יצחק אמר לך לא סלקא דעתא לישן שלשה הוריות
בשנה דר' יצחק הוה' והא תנא כל שנותן של ר' יצחק
מאה ועשרים שנה ארבעים בפרק מטיא וארבעים
עסק בתורה וארבעים לומד' ותנא ארבעים
שנה קודם לחרוב בית שני שלמד בתלמוד יושב
לפני רבו היה אמר מלכא ומקוברה ליה לרביה
וקבעיה לשמיה' יסא שער למדבר' בא ל' כהן
גדול אצל הפר ואכל שערים הערעין קדש וצא
את אימוריהן ונתנם במגס' קלעם במקליעור'
והוציא לבית השרפה אמרו לו לכה גדול הגיע
שער למדבר' ומע' היו יודעין שהגיע שער למדבר
ד' וצ' הן עושין ומעטין בקודשין ויודעין שהגיע
שער למדבר אמר' יהודה והלא סימין גדול

אבש הדור והמהור וס' שומע' עסקה
מנבב' ומל' מן שני שעירי' והוא פד' ו

אר לטעמא
ויבס בגדין
יבס

הא כיצד יצא ממוחנת ודושלת מטמא בגדים
 והמשלח את הש יבא בגדי המטמא מטמא
 בגד הוא עצמו אינו מטמא בגדים הרי זה אומר לו
 מטמאין לא טימאונט ואם טמאתני יבא בגדיו
 יכול גזרת מכלל וכל ואחר יבא א המטמא ומה ואחר
 אמרו להלן במט הטומא אף טא מטמא הטומאה
 ואת כר החט ואת שיע הח אשר הובא את דמ' והטורף
 אוחס' מה וכל שיכול אי לי מטמא בגד ונעדרת
 הדין לא אן בלבד ומטף לרבות מר הכתף המשיח
 ופר העלם דבר של ציבור ושיעורי' עה מטמאין
 בגד וכל החטאות ודרי י יהודה' ו אומ' מטמאין
 הוא מוכרע' הרי הוא אומ' אשר הובא את דמ' לכפר
 בקדש' זה בן אב כל שדמו נשק לטמא לטמא הטורפו
 מטמא בגדים' לכפר בקדש' אם כיפרו כמזות
 שרפין בבית הקדש ומטמאין בגד' ואם לא כיפרו
 כמזותם נשרפין בבית הבחירה ואינן מטמא בגדים'
 יוציא א מחוץ למחנה' יכול להלן אב נוח
 לו שלש מחנות וכאן מחנה אחת' ואם כן למד
 נאמי ויצא א מחוץ למחנה' לא טומא שיעא חוץ למח
 אחת' הטורפו מטמא בגדים' מכאן אמרו חז' קובלי
 אותו כמטות' יצאו הדאשונים חוץ לחומת העיר
 והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו
 ושרפו באש' מכל שיעיב אש מכל מזון' את
 עורבם ואת בשרם ואת פרטם נאמי כאן עור ובשר
 ופרט וטמי להלן עור ובשר ופרט' מה עוד ובשר
 ופרט אפודת' להלן על ידי נוחח' אף טא על ידי
 נוחח' זה חסוף' לא המצית את האחד ולא המקדח
 את המערכה' אדחו שורף' המקייע בשעת
 שרפה' יכול טמא בגדים משיעשו אפר' תל
 אוחס' אינן מטמאין משיעשו אפר' דברי יהודה'
 ו שמעו אומ' מטמאין עד שיצויה האור בדובב
 שז' אותם' נוסף הבשר' אף השורף מטמא בגדים'
 והלכה כד' יהודה' זהויה לכס' לא לאחדים'
 לחקת עולם' לבית העולמים' בחודש השביעי'

יטל כולו תל בשאור לחודש תשבו את נטאוש
 יכול ישב בחמה ובצנה כדי שיצטרע' תל וכל
 מלאכה לא תעשו' מלאכה אשרת לך במקום
 אחר וענו אקדש לך במקום אחר' מה מלאכה
 שאקדש במקום אחר מלאכה שאינן עליה מח
 אף ענו שאקדש לך במקום אחר' ענו שחיב עליה מח
 כדת' ואלו הפיגולי' והחמור' שהיא חיב להתעשות
 מקח' ומטף לרבות את הטבלים תל תענו את נטאוש
 ריבה' ארבה את הטבול' שה' במיתה ולא ארבה
 את הצבולות שאינן צמותה תל תענו את נטאוש
 ריבה' ארבה את החולף שאינן בסגול' אמר' ולא
 ארבה את התדומות ואת מעשר שני טהף בעמור'
 אכול' תל תענו את נטאוש' ריבה' ארבה את התדומות
 ואת מעשר שני שאינן בכל תומד' ולא ארבה את
 הקדשים שהן בכל תומד' תל תענו את נטאוש
 ריבה' מלך שהוא חיב להתענות מכל אשה ושונה
 בין אלו בין מוח' בין רשות בין מצוה' ואם נשך
 לומר והאבותי את הנפש ההיא' דברים שיש בק' אינן
 נפש' ואינן אן אשה ושמה' נאמי ואם נשך לומר
 וכי תימא בעריות קא משמע לך' דהא הרי הוא אומר
 והאבותי את הנפש ההיא מקדב עמה' דברים שיש בק'
 אינן נפש' ואינן אן אשה ושונה' ואל תענו את
 נטאוש' ענו שהוא אב בית הנפש והיו אן אשה ושונה'
 וזהו ענין ב' צום כפי' משום ו' ישמעאל אמרו נאמי
 כאן תענו את נטאוש' ונאמי להלן ויעבך וירשיבך מה ענו
 שז' להלן רשבו' אף ענו האמר טא ענו רשבו'
 ולילך מאס חגגה את צמות' ענו דברים מענו
 דברים ואף דען ענו ודברים מענו דיוח' ועלף לך
 וידא את ענינו אן פרישות דרך ארץ דען ענו דברי
 שמים מענו דברי שמים' וכל מלאכה לא תעשו'
 יכול לא יקבא את הידק' ולא יציע את המטות' ולא ירוח
 את הכוקח' ודין הוא נאמר כאן מלאכה ונאמי מלאכה
 במלאכה המטמא' מה מלאכה אמורה במטמא מלאכה
 שיש בה מחשבה' אף מלאכה האמורה טא מלאכה

שיש עמה מחשבה' וכלה בדיחא כדכתובין לטל
 אין לי לא מלאכה שחיב על מיתה כח' מלאכה
 שאף חיב על מיתה כח' מלאכה לא ימלה באינן
 ולא ירבה על גבי צומה' ולא יטול על מי המים
 ולא יקטף ולא יקד' תל שבות' שבות' אי לי
 לא שבות רשות' שבותת מצוה מט' לא יקדש
 ולא יעדיך ולא יחרים ולא יגביה ורומה וכו'
 עשרות לא יקדש ולא יגרש לא ימא' לא יחלוץ
 לא יבש' ולא ימדה נטע וצני ומעשר שני' תל
 שבות' שבות' אחר זה אחר' האחר' לרבות
 נשי האזרחים' גד זה הגד' הגד לרבות נשי הגרים'
 בתוככם' לרבות נשים ועבדים' כי ביום הזה
 וכפר עליכם בקרבנות' ומטף אעפ שאין
 קרבנות ואין שיעור' היום מכפר שז' ביום
 הזה וכפר עליכם' עבירות שבו אדם למקום
 יום הכפורים מכפר' ושבונו לכו חברו אין
 יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו'
 את זו דרש ו' לעזר בן עזריה מכל חטאת
 למען תטהרו' דברים שבנוך לכו המקום מוחלף
 לך' שבוך לכו חבירך אין מוחלף לך' עד
 שתפיק את חבירך' דא מכל חטא לפ' ע'
 תט' חטא שאין יודע לא ע' יום הכפול מכפר'
 מכאן אמרו כל חיבי אשמוך תלויות שעבד
 עליה' יום הכפורים כטורי' להביא אחר יום
 הכפורים' או יכול אעפ שבא יום הכפורים והוא
 קציע' תל תטהרו' עד שיתכוון לטהרה' לפי
 דרך אתה למד שכל המתכוון לטהרה טהרה
 טורה עליו' וכל המתכוון לטומאה לטומאה
 אמר עקיבה אשר יכס ישל' למע מי אתם
 מיטהרין ומי מטקד אתכם' אביסם שבשמים
 שז' זרקת עליכם מים טהורים וטהרתם'
 מכל חטאתכם לפ' ע' תט' ואתם כי ביום הזה
 יכפר עליכם' מטא' למדו חלוקי כפרה'
 תניא ובהלך ר' מנחם בן חרש אצלר' אעקר

שבת שבתוק' שבת' מכאן אמרו יום הכפורים אקור
 באיכה ובשתייה וצרחיה ובקיכה ובנעילה הקדול ובתשמיש
 המטה' של שבת שבתוק' שבת לעט' מלאכה שבתוק' לעיעים
 לו' יכול תהא שבת בראשית אקורה בכופ' תל הוא' הוא
 אקור בכופ' אין שבת בראשית אף בכופ' וכפר
 הכהן אשר ימשח אותו' מה תל לפי שכל הפרשה אמרה
 באהרן' אין לי לא אהרן עצמו מטף לרבות כהן אחר תל
 אשר ימשח אותו' אין לי לא המשוח בשמן המשחה מדובה
 בגדים מטף' תל אשר ימלא את ידו' ומטף לרבות כהן אחר
 המחמנה' תל וכפר הכהן' לכהן תחת אביו' מלמ שהבן
 קודם לכל אדם' יכול אעפ שאינו ממלא מקומו שלא אביו
 תל ואשר ימלא את ידו' בגמט' שהוא ממלא מקומו שלא אביו
 אבל אם אינו ממלא מקומו שלא אביו יבוא אחר וישמש
 תחתו' ומטף לרבות לו כלים אחרים בין הערבים תל
 ולבש את בגדי הצד' בג' הקדש' בטא' אב לכל הבגדים שיהיו
 משל הקדש' וכפר את מקדש הקדש זה לפע לפעם'
 ואת אהל כועד זה ההיכל' ואת המנבח זה מנבח הקדש'
 וכפר אף לעשרות' ועל הכהנים' לו הכה' ועל הקהל'

לא יקרא יכפר אף ללוים הטוה אותה בכמה אבות
 מלמ שיה מסתמך בשעיר המשתלח דברי י. יהודה
 ו' שמיא אומ' בעם שרם השעיר שבעטה בעמם
 מכפר על ישראל כך דם המר מכפר על הכהנים
 וכעם שודוי שלשעיר המשתלח מכפר על ישר' כך
 ודוי שלמך מכפר על הכהנים' היתה זאת לכם לחקת
 עולם לכפר' מה תל' לפי שמצונו שיום זה מכפר שלא
 בשעירים' יכול אף שאר הימים מכפרים שלא בשעירים
 תל' אחת בשנה' אוציא את הפקח ואת החג שה' שבעת
 ימים ולא אוציא את העזרת שהיא יום אחד תל'
 אחת בשנה' אוציא את העזרת שהיא רגל כרגלם
 ולא אוציא את ראש השנה שהיא יום טוב כיום
 הכסורים' תל' אחת בשנה' זה מכפר שלא בשעירים אף
 שאר הימים מכפרים שלא בשעירים' ומנ' שכל הפרטה
 אמורה על הקדר ואם שינה פקל תל' ויעש כאשר צוה
 ג' את משה' ומנ' שאין אהרן לובש בגדים לבדולתו
 לא במקוים גזרת מלך תל' ויעש כאשר צוה ג' את משה'
 ומנ' שהיה אהרן שומע מנ' משה בשומע מנ'
 הקדש תל' ויעש כאשר צוה ג' וכף הכת משבח ב'
 בקבלה בדית היתה אמו החיים והטלום' תורה אמת
 היתה במיהו' ורבים השיב מענ' שהחשוב מושעם
 לתורה'
 ונדבר ג' דבר ל' אהרן ולזנו
 ולא כל בני ישראל' בני ישראל חייבים משום השוחט והמעלה
 בחוץ' אף הגוים חייבים משום השוחט והמעלה בחוץ'
 ולא זו בלבד' לא שהגוים מותרים לעשות במה בכו'
 מקום ולהעלות לשמים ומותר להודותם כיצד יקריבו
 לשם' אבל אין עושין שליחות ולא מקדשים אותה שלא
 יראה במקדש בחוץ' או בני ישראל' יכול אין לי אלא
 בני ישראל' ומנ' לרבות את הגוים ואת העבדים תל'
 ואמרת איהם' יכול בני ישראל' שה' חייבים על העלייה
 במנ' יהו חייבים על השחי' בחוץ' אהרן' ובעו שאין חייבים
 על העלייה במנ' לא יהיו חייבים על השחי' בחוץ' תל' אהרן
 ובעו ובעי ישראל' אין לי אלא אהרן' ובעו ובעי ישראל' ומנ'
 לרבות ראשי המטות תל' נאמי כאן זה הדבר ונאמי להל'

000

זה הדבר' מה להל' ראשי המטות אף כאן ראשי
 המטות' ומנ' לרבות הקד' נדרים לכל ישראל' תל'
 ויאמר משה ל' ראשי המטות' זה הדבר' וכאן נאמר
 זה הדבר' משה זה הדבר האמור כאן אהרן' ובעו ובעו
 ישראל' אף זה הדבר האמור להל' אהרן' ובעו ובעו ישראל'
 זה הדבר זה הדבר לרבות שוה' זה הדבר' מלמ'
 שהמשה הזאת נאמרה בכה אמר' אין לי אלא זו
 בלבד' ומנ' לכל הפרטיות שנאמרו בכה אמר'
 תל' זה הדבר אשר צוה ג' בנ' אב לכל הפרטיות
 שנאמרו בכה אמר' איש איש מבית ישראל'
 האיש מוזהר אין הקטף מוזהר' או יכול שאין מ'
 מוזהרין עליו תל' מבית ישראל' אשר ישחט'
 יכול השוחט את החטאת בדדום שאינו מקום
 שחטתה יהא חייב תל' מחוץ למחנה' או
 מחוץ למחנה' יכול עד שישחט חוץ לשלש מחנות'
 ומנ' אף במחנה לוייה חייב תל' במחנה' או
 במחנה' יכול השוחט את החטאת בדדום יהא
 חייב תל' מחוץ למחנה' מה מחוץ למחנה' מחוץ
 שאינו כשר לשחיטה כל צד' אף במחנה שאינו
 כשר לשחיטה כל צד' ממחנה לוייה ולחוץ' יצא
 השוחט את החטאת בדדום שהוא כשר לשחיטה
 קדשים קלים' אין לי אלא השוחט שוד וכעב ועז
 שהוא חייב' ומנ' לשוחט את העוף שהיא חייב
 תל' או אשר ישחט' יכול המעלה את העוף בחוץ'
 יהא חייב ודיו הוא מה אם שחטנו שאינה משעירנו
 בפעם אינו דיו' שהיא חייב עליה בחוץ' תל' אשר
 ישחט' על השחי' הוא חייב' אינו חייב על המלקה'
 שהמלקה בחוץ' חנק היא ואינה כלום' יכול
 השוחט חולין בפעם יהא חייב ודיו הוא' מה אם
 קדשים שהיה להם שעת התר בחוץ' חייבים עליה
 משום השוחט בחוץ' חולין שלא היה להם שעת התר
 אינו דיו' שלא יהו חייבים עליה משום השוחט
 בפעם תל' קרבן' על הקרבן הוא חייב אינו חייב על
 החולין' או יכול יהא חייב על הקדש בדרך הבית'

תל' זו פתח אהל מעמד לא הביאו' יצא הקדש בדרך
 הצד' שאינו בא ל' פתח אהל מעמד' אוציא את
 הקדש בדרך הבית שאינו בא ל' פתח אהל מעמד' ולא
 אוציא את הדב' והנב' והמקד' והנעב' והאת'
 והמחיר והכלאים והטר' ויוצא דונק' ובעו ובעו ובעו
 זמנ' ובעלי מומין' קבועין תל' להקדש' הכשרים
 ליקרב' יצאו או שאינם כשרים ליקרב' אוציא את
 לו שאינם כשרים ליקרב' ולא אוציא את חטאת' ושעיר
 המשתלח תל' לנ' הכסודין' לשם' יצאו או שאינם
 מיוחדין לשם' אוציא את לו שאין מיוחדין לשם'
 ולא אוציא עולה מחוקרת זמנ' בגומה וחטאת בגומה
 בנ' בצעלים ותורים שלא הגיע זמנ' ובעלי מומין
 עובדין תל' לפי משפט' הכשרים ליקרב' יצאו או
 שאינם ראויין ליקרב' לא לאחר זמנ' שהיה י' שמעו
 אומ' הואיל וה' כשרים לאחר זמנ' יהיו חייבים עליה
 בלא תעשה' או יכול שאט מעוציא עולה מחוקרת
 זמנ' בצעלים ואשם נזיר ואשם מצורע ש שחט'
 שלא לשם' תל' שוד מכל מקום' דם יחשב לאיש
 הוא לא לשולחיו' דם שפך' אחד ששחט חייב'
 ששם ששחט פלוגי' הלא דיו הוא' מה אם במקום
 שהמעלה לקדוים פטור' חננ' ששם שהעלה' מקום
 שהשוחט לקדוים חייב' אינו דיו' שנחייב ששם
 ששחט' תל' דם שפך' אחד ששחט חייב' וששם ששחט'
 פלוגי' ואם נפסך לומר אשר ישחט' או אשר ישחט'
 אחד ששחט ואין ששם ששחט' מכאן אמרו ששם ששחט'
 נקט' ושחט בחוץ פלוגי' אבל ששם שאחזן אבר'
 והעלה' אותה בחוץ חייב' זה חומר בהעליה מבשחטתה'
 ונכרת האיש ההוא לא הצבור' ההוא' לא אנוק ולא
 שוגג ולא מטעיה' מקרב עמו' ועם בשלום' עד
 נאך הוא מדבר בקדשים שהקדוש' בשעת איסור
 נמנה והקדוש' בשעת איסור במות בחוץ שהדי'
 ענין אמר' אזהרה מנ' שכ' השמר לך פתעלה
 עולותיך בכל מקום אשר תראה' כי אם במקום שם
 תעלה' ושם תעשה' שחי' בכלל עשייה' מלמד שלא

והוא בחוץ' מנאך ואלך הוא מדבר בקדשים שהקדוש'
 בשעת התר המנות והקדוש' בשעת איסור המנות בחוץ'
 שיהא חייב תל' למנאך אשר יביאו בני ישראל' את צבחים
 אשר הם צבחים המותרין להם כבד' והציאם לנ' זו
 מצות עשה' בלא תעשה מנ' ולא יצחו עוד את זבח'
 לשעירים' ואינו יודע לו קדשים קדוים בצמח' תל'
 וזבחן זכ' שכל' ומנ' לרבות את העולה תל' זבחי' או
 יכול שאט מרבה חטאת ואשם' תל' לנ' אותם' מה
 ראית לרבות את העולה ולהוציא את החטאת ואת
 האשם' אחד שריבה הכת מעט' תל' שלמים' מה שלמ'
 מיוחדין שה' באין בנדר ונדבה אף אינו מדבר' לא כל
 שהוא בא בנדר ונדבה' ו' אומ' אף המנחה והזירוח'
 וחכ' אומ' אין לך קרב' בצמח' לא עולה ושלמים בלבד'
 דא' והבטאם לנ' בבשר תאווה הכת מדבר' שהדונה'
 לשחוט במדבר היה שוחט שלמים' והדונה' שלא
 לשחוט' מותר ואוכל כגוים' ולא הותרה הנחירה לא
 במדבר בלבד' ולא נצטוו שכל הדונה' לשחוט יהיה
 שלמים' לא במדבר בלבד' אבל לדורות כחירה אקורה
 בכל מקום' וחולף משחט' בכל מקום' וזרק הכהן
 את הדם על מזבח' ג' זריקה הכהן במזבח ואין זריקה
 הכהן בצמח' לא אף הגוים אף העבדים אף הנשים
 כשרים בצמח' מזבח ג' פתח אהל מעמד ואין מזבח
 ג' בצמח' אפלו העלה על הקלע' או על האבן חייב דברי
 ר' שמעון' ו' יוקי אות' לעולם אינו חייב עד שיבנה
 כמנ' מזבח ויעלה עליו והלכתא כוותיה' והקדיר
 החלב לריח עזח לנ' אין ריח עזח בצמות'
 ולא יצחו עוד את זבחי' לשעירים' אין שעירים לא
 שדים שכ' ושעירים יקדו שם' אשר הם זכס אחוי'
 לרבות שאר עז' בשוחט לעז' הלה מדבר' דתכו
 דבנ' מנ' לזבח בה מה למקדליק שהוא חייב שכ'
 ולא יצחו עוד את זבחי' לשעיר' אם אינו ענין לרובה
 דכה' איכה יעבדו הגוים הלה' תענה ענין לשלל לרובה'
 חקת עולם לבית העולמים' תהיה זאת להם'
 בצמח' הזה' לדורות' שיעהו הדבר לדורות' ואיהם

בדרכה

תל'

תאמר כל האמור בענין איש איש מבית ישראל או ישראל
 וכך הגר או הגרים אשר יגור בתוכם לרבות נשי הגרים
 בתוכם לרבות נשים ועבדים אם כן למה נאמר
 איש איש להביא טעם שהעלו דבריו שמענו את
 ר' שמעון ודין הוא מה אם במקום שהשוחט להדיוט
 חייב פטר טעם ששחטו מקום שהמעלה להדיוט פטור
 אינו דין שנתפור טעם שהעלו תלמידי אביי אלא עולה
 טעם שהעלו אשר יעלה עולה אין ללא עולה
 משך אימורי חטאת אימורי אשם אימורי קדשים קדשים
 אימורי קדשים קלים תלמידי צדקה ומשך לרבות את הדם
 תלמידי אבחה משך הקומץ והלבושה והקטרות ומנחות
 כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נקבים ושלשת לוגין
 מים ושלשת לוגין יין תלמידי ואל פתח אהל מועד לא יבי
 כל שהוא בא שפתח אהל מועד חייבין עליון אין
 לי לא פטורים פקולין משך הלך והיוצא והטמא
 ושנשחט חוץ למזבח וחוץ למקומו ושקיעלו פקולין
 וזרקו את דמו והניתנו למעלה שנתן למטה והניתנו
 למטה שנתן למעלה והניתנו במטה שנתן בחוץ
 והניתנו בחוץ שנתן במטה והמקח והחטאת ששחט
 שלא לשם תלמידי לא יביאנו לעשות אותה כל הנעשה
 לענין חייבין עליון ואין נעשו לענין שנתנו למטה
 ה"י חייבין עליה חייב על השחיטה וחייב על העלייה
 ר' יוקי אומר שחט צפנים והעלה בחוץ חייב
 שחט בחוץ והעלה בחוץ פטור שלא העלה לא דבר
 פקול אמרו לואם השוחט בפנים ומעלה בחוץ כיון
 שהוציאו פקולין יכול המעלה פחות מכזית מן
 העולה פחות מכזית מן האימורי פחות מן הקומץ
 הקומץ פחות משלשת לוגין מים פחות משלשת
 לוגין יין והוא חייב תלמידי אותו על השלש הוא חייב
 אינו חייב על המזבח יכול המעלה מבשר חטאת
 מבשר אשם מבשר קדשים קדשים מבשר קדשים
 קלים ומן העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי
 מנחות והוא חייב תלמידי מה עולה מיוחדת שהיא
 נאווה לאשים יצאו או שאר אשם לאשים יכול

היוצק והבולל והפוחת והמלח והמנעף והמגוש
 והמקור את השלשן והמלביב את הנרות והקומץ
 והמקבל דמים בחוץ והוא חייב תלמידי מה עולה
 מיוחדת שהיא גמר עבודה יצאו או שאיך גמר
 עבודה וכדבר האיש לא הצעור ההוא זה שהעלה
 לראש המזבח חייב יצא המעלה על הקלע ועל
 האבן שאינו חייב וזהו יעל עולות במזבח אינו
 חייב עד שיעלה על המזבח ועד שיעלה לטעם שב
 לעשות אותו לענין כענין שבפנים עשה אותו בחוץ
 יצא המעלה להדיוט בחוץ שהוא פטור יכול אם
 השוחט להדיוט בחוץ והוא פטור תלמידי יחשב לאיש
 ההוא אפלו השוחט לאיש חייב מעמין ועמין
 בשלום ואיש איש מבית ישראל או ישראל ומן הגר
 או הגרים הגר לרבות נשי הגרים בתוכם לרבות נשים ועבדים
 נשים ועבדים אם כן למה נאמר איש איש אמר לעזר
 ביר שמעון להביא ולד ברך ישראל מן הגוי ומן העבד
 אשר יאכל כל דם מה תלמידי למה שכל כחש הבשר ברו
 היא ואעתינו לטעם על המזבח שיכול אין לי שחייבין
 לא על דם הפטם במקדש משך על דם הנפש בחולין
 תלמידי אשר יאכל כל דם ר' יהודה אומר אף על דם
 התמיצת במקדש ועל דם התמיצת בחולין וחכמי
 אומר אין חייבין על כולו לא על דם הנפש בלבד
 וכתבו פני מנה אפ מכיל עסקי ועוקק בה בנפש
 לא בציבור האוכלת לא המאכלת האוכלת את הדם
 אין הדם והחלב מצטרפין זה עם זה והכרתו אותה מק
 עמה ועמה בשלום כי כפש הבשר בדם הוא להגוי
 מה דם לימנך על הדם שהוא הנפש ואין ראוי למני
 שצריך לנפש לאכול את הנפש ואע נתינו לכתי וע
 שיהיה לכפרה שהנפש מכפרת על הנפש ואע
 נתינו לכפר לכפרה נתינו לא למעלה מבאן אמרו
 מעילה בדרמים עד שיוצאו לחל קדוה ואע נתינו
 לכפר מלמ שאם נתנו מתנה אחת כיסוף לכפר לא
 לאחרים על המזבח כל מקום שיתק על המזבח
 יכפר על נטותיכס לא על קדוהית שלמזבח

הדם הוא בנפש וכפר האם כותף מדם התמיצת
 לא עשה כלום עד שיתק מדם הנפש על כן אמרו
 לבעי ישראל כל נפש מכוס לא תאכל דם להזהיר את
 הגדולים על ידי הקטנים שאין הקטנים נכדתי על
 ידי עצמן אבל יהיו נכדתי על ידי גדולים שהדרי
 גדולים נכדתי על ידי עצמם תלמידי כל אוכלין וכרת
 הא אין נכדתי לא על ידי גדולים ולא על ידי קטנים
 ואיש איש מבית ישראל או ישראל ומן הגר או הגרים
 הגר לרבות נשי הגרים בתוכם לרבות נשים ועבדים
 אם כן למה נאמר איש איש לפי שיש אשר יצור אין
 ללא הצדק לקח ידע נתינו לו במתנה משך תלמידי
 איש איש אין לי לא אשר יצור יצוריו ועומדיו
 מאיליהם כגון אונן ותרגולין משך תלמידי צדק מכל
 מקום אם כן למה נאמר אשר יצור למדה תורה
 דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר שלא בהקמנה נאמר
 מבאן אמרו כקוי הדם נוהג בארץ ובחוצה לארץ
 במט הבית ושלא בפני הבית בחולין אבל לא במקדש
 רשע ונוהג בחיה ובעוף המז ומן ובשאינו מזומן
 ונוהג בכוי ממש שהוא קטן ואין שוחט אותו ביום
 טוב ואם שחטו אין מקביל את דמו במקדש
 מאי טעמא לא איולימנא משום דר' זירא אמר
 השוחט צריך שיתק עפר למטה ועפר למעלה שנ
 ושפך את דמו ופקהו עפר לא נאמר לא בעפר מלמ
 שצריך שיתק עפר למטה ועפר למעלה והבא לא
 אמר היכי לי עביד ליתו וליבטלה קא מוקיף צני
 ונת הכל בכתב מר ע עלי השכיל לא ליבטלה
 קא הויא חציצה והע נמי דלמטה לא אמר למעלה
 דאמר ליבטל כד זירא דאמר זירא כל הראוי לצילה
 אין בילה מעכבת בו וכל צדאין לבילה בילה מעכבת
 בו ולגדוה ולכיכיה תבן התם דם הניתן
 ושעל הקטין חייב לכקותו אי בקדשי מזבח היכר כמי
 הבא במאי עקינין בקדשי בדין הבית ולפרוקינהו
 ולכתי צני העמרה והערכה ואמר קרא ושפך ופקה
 מי שאינו מחוסר לא טיבה וכקוי יצא זה שמחוסר

ולמפקד ולהביא את השוחט לאכילת גוים או
לאכילת כלבים. ר' חייא נפל ליה טופא בקמחיה
אתא לקמיה דר' אמר שקול טופא שוחט אביציתא
דמיא דמפקד דמיא ושקול ליה היכי עבד הכי
והא טופא השוחט וצריך לר' חייב לשקול באיזה
צד עושה או נוחרו או עוקרו כי אומא רב דימי אמר
צא טרופ אמר ליה כי אתא רבאון אמר צא נחור
אמר ליה ומאי נפל ליה יוכא בכיתתה והאמר
רבאון בר קבא ואמר ליה אמר ר' אבון בר קבא משעלו
בט הגולה פקדו הדיקין והזנועו והרוחו והדעמי
ולא החמיץ ייש ולא לקה פשתנא ונחכו חכמים
עניהם בר חייא ובעו כרדב יהודה אמר רב צבל
יום ויום בת קול יצאה ואומרת כל העולם כולו
עמך בשביל חטנה בל זחנה בט דין בקב חרוב
מערב שבת לערב שבת השוחט ונמצאות
ט' והשוחט לעז השוחט חולץ בפנים וקדשים
בחוז או חיה ועוף הנקלץ ו מאיר מחייב שכל
ושפך וכסה וזכא אומא אטר ואכל ושפך וכסה
שחי שהוא כשרה לאכילה חייב לכפות ושאינה
כשרה כטור מלככות' ושפך וכסה במה ששפך
יכסה שלא יכבנו כדגלו שלא יהיו המצות צזיות
עליו ושפך וכסה מי ששפך יכסה ומט' שאם
שחט ולא כסה וראהו אחר שחייב לכפות שכל
ואומר לבע ישראל אזהרה זו על ידו תנא
אירך ושפך וכסה מי ששפך הוא יכסה ומעשה
באחד ששחט וקדש חברו וכסה וחייבו רב
שמעון בן גמלי' ליתן לו עשרה זהובים
איבעיא להו שכל מצוה או שכל ברכה תא
שמע דאמר ליה ההוא מיכא לך מי שיצר הרים
לא ברא רוח וכי שצדא רוח לא יצר הרים דכח
כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה שוקיה
שפיל לקומיה דר' א' צבאות שמו אמר ליה
קבע לי זמנא תלתה יומי דמהדרנא לך תובתא
איתיב רבי בתענתא תלתה יומי כי הוה יתב

ר' וקא בעי מי צרא אמר ליה מניא דקאם אבא
קדי אנטייה ויתכו בצרותי לוי ולצמאי ישון
חומץ אמר ליה ר' מנשה טובות אמ' אויבך
נפל לך הגג ומת אמר ליה רצונך שתקעוך
אצלי אמר ליה אמר לאחר שאכלו ושמו אמר
ליה כוק שלברכה אתה שוחה או ארבעה זהובים
אתה נוטל אמר ליה כוק שלברכה אנ שותה
יצתה בת קול ואמרה כוק שלברכה שוה ארבעים
זהובים אמר ר' יצחק עדין ישנה לאותה
משפחה בך גדולי רומי והיו קודין אותה
משפחה בית בר ליואטיק אמר ליה רב אחא
בריה דרבא לרב אשי מאי שנא מהשב אבידה
דאמי מר' השב אבידה אפלו מאה פעמים אמ
ליה התם לא כח מיעוטא הכא כח מיעוטא
וכסהו כקתהו הרוח חייב לכפות אמר רבא בר
בר חאמי אמר ר' יוחנן לא שנו לא שחזר ונתגלה אלא
לא חזר ונתגלה כטור מלככות' וכי חזר ונתגלה
מאי האיי הא אדחי ליה אמר רב פפא אחת אומרת
אין דחו אצל המצוות ומאי שנא מיהא דתנא
ונבלע הדם בקרקע חייב לכפות אמר ר' זירא התם
בשרי שומע נכח את דמו וכסהו מלמ שכל דמו חייב
לכפות מנא אמרו דם הנותן ושעל הקס חייב לכפות
אמר ר' יהודה אימתי צמח שאין שם דם לא הוא אלא
יש דם כטור מלככות' וכסהו יכול יכבנו באבנים
או בעפר אמר ר' לוי לא עפר מט' לרבות צבל דק חול
דק ושחיקת אבנים ושחיקת חרקים ונעורת שלככות
דקה ונעורת שלחרשים דקה ולבינה ודקיה ומגופה
שמתש תל וכסהו בעפר או וכסהו יכול שאם מצוה
את הגזל הגס והחול הגס ושחיקת כלי מתכות ולבינה
ומגופה שלא כותש וקמח וקובץ ומרקס תל בעפר
מה ראית לרבות את לו ולחוציא את אלו אחד
שריבה הכת מיעוט מדבה אמר את לו שיק' ש
ומוציא אמר את לו שאינ מן עפר שתמטא אומר
כל שרוב שמת גמלי' אומ מה עמר מוחד שהוא

מגדל צמוחים מכסין בו אמר שהוא מגדל
צמוחים מכסין בו יצא דבר שאינו מגדל צמוחים
אין מכסין בו דרש רב עמרם בר רב חקדא אין
מכסין לא בדבר שחורש בו ומצמיח אמר רבא
האבורנא אמר ליה רב חמא בר יצחק לרבא מאי
ברכותא אתא אמרתה ליה ומתא מתטולא
אמרתה ליה היה מהלך במדבר ואין לו עמר
לכפות שורף טליתו ומכה היה מהלך בקמחיה
ואין לו עמר לכפות שוחק דינר שלזהב ומכה
בשלמא שורף טליתו אשכחא אמר דאקרי
עמר לא דינר שלזהב מנא לך אמר זירא דכח
ועפרות שהכלו תנו רבנן בית שמאי אומ
אין מכסין לא בעפר ובית הלל אומ מצינו אפר
שנקרא עמר שנ ולקחו לטמא מעמר שרפרד
החטאות ובית שמאי אומ עמר שרפה איקרי
עמר קתם לא איקרי תנא הדיקט עליה השחור
ונקרת הקפילים זיש אומא אף הזרניך כי נמש
כל בשר להגיד מה גרם כל אונלו יכרת זהו
שאמרנו אוקל הוא שכרתה הא אין נכרתה לא על
ידי הגוים ולא על ידי קטנים וכל נמש יכור
אף הגוי צבל תל גר או גר יכול אפלו גר תושב
תל אצרח מה אצרח בן ברית אף גר בן ברית
אשר תאכל נב וטר אין אכילה כחותה מצוה אשר
תאכל נב וטר פרט לחוטם ולצמרנים הקשים ולכנפים
ולנציה ולשכל שבצנים יכול תהא מטמ בתוך
המעיים תל וכבס בגד ורחץ בשרו במים וטמ עד
הערב וטהר אינה מטמ בגד בתוך המעיים יכול
תטמ בגדים בתוך המה תל ונמש אצות הנפש
היא מטמ אינה מטמ לא בתוך המעיים ולא בתוך
הפה יכול אם הקיאה תהא מטמאה בגד כדרך
יצאיתה תל אשר תאכל כדרך ביאתה היא מטמ
אינה מטמ כדרך יצאיתה יכול אף נבלת
העוף הטמא תהא מטמ בגדים בבית הכליעה תל
אשר תאכל נב את שאיסורה משום כל תאכל נבלה

יצא עוף טמא שאין איקרו משום כל תאכל נבלה
כדברי ר' יהודה זכא אומי נב וטר נבלה שיש בה
טר יצא עוף שאין בו טר אשר תאכל נב מה תל
טר אמר רבי טר חוקה והלא כבד טמא נבלה ואס טר
מותה הרי היא בכלל נבלה אם כל למה נאמר טר פרט
לשחטה אמר ר' מאיר מה אם נבלת בהמה שהיא
מטמ במגע ובמשא שחיטתה מלחיתה טרפתה
מטמאתה נבלת העוף שאינה מטמ במגע ובמשא
אינו דין שתהא שחיטתה מלחיתה טרפתה מטמאתה
מה מצינו בשחיטתה שהיא מכשירתה לאכילה ומלחיתה
את טרפתה מטמאתה אף מליקתה מכשירתה לאכילה
תטהר את טרפתה מטמאתה ר' יוקי אומ דיייה
כנבלת בהמה ששחיתתה מלחיתה טרפתה אבל לא
מליקתה יכול אף המלקה שבטעם תהא מטמ
בגדים בבית הכליעה תל נב וטר מה נב שאינה מתרת
את האקור אף טר שאינה מתרת את האקור יצאת
המלקה שבטעם שהיא מתרת את האקור ובא המוק
קדשים בחוז וחולץ בן בפנים בן בחוז שאינ מתרת
את האקור אחרים אומרים באצרח ובגר את
שאיקרו שוה באצרח ובגר יצאת מלקה שבטעם
שאין איקורה שחה באצרח ובגר יכול השוחט
חולץ בפנים וקדשים בן בפנים בן בחוז יהו מטמא
בגד בבית הכליעה תל נב וטר מה נב ששות בפנים
כבחוז אף הטר ששות בפנים כבחוז יצא השוחט
חולץ בפנים וקדשים בן בפנים בן בחוז שלא שוח
בפנים כבחוז וכבס בגדיו מלמ שהוא מטמא
בגדים עד שיפדא ממלמאיו בגדיו ריבה כל
מינ בגדים ומנא לעשות שאר כלים כבגדים תל
יטמא יכול יטמ אדם וכלי חרס תל בגד הוא מטמ
אינו מטמ לא אדם ולא כלי חרס כמציאת אומ היה
אכל נבלת העוף הטהור וידו אחת על גבי הטהור
וידו אחת על גבי חברו שטהם טהור
ואם לא יכבס ונשא עונו יכול על כיוצא בגדיו
יקא ענוש כדת תל ובשרו לא ירחץ ומשא עבדו

על דמיון צדק ענוש כרת ועל כבוד בזה ארבעים
 מכתב אמרו טמא שנבק למקדש במזיד ענוש כרת
 שכן ואם לא יבב ובש לא יד ונשא שונו בשוגג
 מביא קרבן עולה ויורד שכן או נמש אשר תגע בכל
 וצד טמא והזרק כלים טמאים למקדש אמלו היו
 כלים שנגעו במת פטור מן הכרת אבל חייב מלקות
 שכן ואם לא יבב על כבוד בגדיו לוקה ארבעים
 ומנן שאינו מדבר לא בטומאת מקדש וקדשיו
 הזהיר וענוש כרת על ידי טומאה וחייב קרבן על ידי
 טומאה מה קרבן שחייב להלך על ידי טומאה בטומ
 מקדש וקדשיו הכת מדבר אף ענוש ואזהרה
 באף על ידי טומאה בטומאת מקדש וקדשיו הכת
 מדבר אחרים אומ ונשא עונו וכשא עונו לגזרה
 שווה מה נשאות עון אמור להלך כרת אף באף
 כרת זיך בר נ' רבד לבישול ואמ
 איהם אט נ' אהיבם רשע יוחאי אומ זהו שלא
 להלך אט נ' אהיבם אשר הרצותי אתכם אט הוא
 שקיבלתם מלכות עליכם אמרו לו ה' וק' קיבלתם
 מלכותי קבלו גזרותי לא יהיה לך אה אה על פני
 אט הוא שקיבלתם עליכם עול מלכותי בקיט
 אמרו לו ה' וק' קיבלתם מלכותי קבלו גזרותי
 כמעשה ארץ מצרים לא תעשו ו' ישמעל
 אומי חמדות ה' העריות שהיא פותח בה צווד היא
 וחותם בה צווד הא' ו' אומי גלוי וידוע לעמי
 שאמר והיה העו שקופ לנתוק בעריות לכך בא
 עליה בגזרה אט נ' אהיבם דעו מהוגזר עליכם
 וכ מצרכו שנתקלו בעריות שכן וישמעל מעשה
 את העם בכה למשפחותיו על עסקי משפחות
 וכ מלאכי אומי לה' וזאת שנות תעשו פקות
 דמעו את מזבח נ' אומי לה' אף זאת תחלה
 כבד בכותם בימי משה אמרו לו ולא אחז
 ושאר רוח לו לא מי שברא את ישראל אר
 אומי העולם אמי להם ומה האחד מדבר שרע
 להים ענו כולם ואמרו יכרת נ' לאיש אשר

300

ישעיה נד ועונה לא יהיה לו ער בחט ולא עונה
 בתלמידים ואם היה כהן לא יהיה לו מגיש עולה
 לני צבאות וכהן ומבט יהודע בל אישיב הנה
 חותן קנבלט החורוץ ואבריהו מעלי ו' אומ
 וצד ל בני ישראל ואמרת איהם אמור להם אף אט
 מוזהר וכשם שאמרת לך וקיבלת כן אמור לך
 ויקבלו ואמרת איהם זו אזהרה לבית דין אט
 נ' אהיבם אט הוא שאמרת והיה העו אט דין ואט
 מלא רחמים אט דין לפרע ונאמן לשלם שפר
 אט הוא שפרעתי מדוד המבול ומנאשי קדוש ות
 המצרים ועתיד לפרע מכם אט תעשו כמעשה
 כמעשה ארץ מצרים מנן שלא היה אומה
 באומות שהתעבו מעשה ותר מן המצרים תל
 כמעשה ארץ מצרים לא תעשו ומנן שיטות
 שלמו שלישל גרמה לכל המעשים הללו תל אשר
 ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען שלא
 היה אומה באומות שהתעבו מעשה יתר מן
 הכנענים תל וכמעשה ארץ כנען לא תעשו ומנן
 לדוד אחרון שהתעבו מעשה יתר מכלם תל וכמעשה
 ארץ כנען ומנן למקום שבאו בו ישראל שהתעבו
 מעשה יתר מכלם תל אשר אט מביא אתכם
 שמה לא תעשו ומנן שבואתם שלוש גרמה
 לכל המעשים הללו תל אשר אט מביא אתכם שמה
 ו' שמענו אומי הרי הוא אומי מי פעל ועשה קורא
 הדורות מדאש שזימ לזור החייב שיבאו בו ישראל
 ויפרעו מהם כמעשה ארץ מצרים הקיט מעשה
 מצרים למעשה כנענים ומעשה כנענים למעשה
 מצרים מה מעשה שלכנענים שטותי בעו וצלו
 עריות ושיכוח דמים ומשכב זכור ובהרבעת
 אף מעשיה שלמצרים פוצצתה ו' יוקי הגליל
 אומי אחר שהכת שוקל מעשה ארץ מצרים כמעשה
 ארץ כנען ומעשה ארץ כנען מעשה ארץ מצרים כמע
 מה זכו ליטב בארצם ארבע וצבע שנים שכן והצד
 שבע שנים נכונה למט צוע מצרים לא בשכר

שכר

שכר את אברהם אבינו זכו ליטב בארצם
 ארבעים ושבע שנים רשעג אומי משום ו'
 יהודה בל לקיט הרי הוא אומי הארץ הגדול בענקים
 הוא והארץ שקטה ממלחמה בני ארץ שכיבדו
 את הצדיק זכו שמשקום הארץ עליהם או
 כמעשה ארץ מצו וכ ארץ כנען לא תעשו יכול
 לא יבנו בנינות ולא יטעו נטיעות כמות תל
 ובחוקותיהם לא תלכו לא אמרתם לא בחקים
 החקקים להם ולאבותיהם ולאבות אבותיהם ומה
 היו עושי' האיש נושא איש והאשה לאשה והאיש
 נושא אשה וצנה והאשה נשאת לשע אנשים לבן
 נאמי ובחוקותיהם לא תלכו ו' אף ובחוקן לא תלכו
 ובי מה חט הכת שלא אמרו והלא כבד נאמי לא
 ימצא בך מעביד בנו וצתו באש וחצר חצר וטל
 אוב ודעו ומה תל ובחוקן לא תלכו שלא תלכו
 בטמוקות שלהם בדברים החקקים להם כגון
 תדטיאות וקרקקאות ואסריות ו' מאיר אומ
 לו דרכי האמורי שמנו חממים ו' יהודה צדורה
 אומי שלא תחזור ושלא תגדל ציזיות ולא תקפר
 קומי ושמא תאמר להם חקים ולכו אף חקים
 תל את משפטי תעשו ואת חקותי תשמרו עדי
 יש מקום ליצד הרע להרהר ולומ שלהם נאה
 משלכו תל ושמתם ועשיתם פיהא חכמתכם
 וציתכם לעיני העמים אט משפטי תעשו
 ואת חק תשמ' משפטי לו הדין חקותי אלו
 המודרשות תשמרו זה המושנה ללכת בהם
 זה המעשה תשמ ללכת בהם לא המשנה
 נגיד לא המעשה נגיד ו' אף את משפ תעשו
 לו הדברים הכתובים שאלו לא נכתבו בדין היה
 לכתבם כגון הגזירות והעריות ועל וקללת
 השם ושפיכות דמים שאלו לא נכתבו היה בדין
 לכתבם ואת חק תשמ לו הדברים החקקים
 בתורה שיצד הרע ואומי העולם משיב עליה
 כגון אכילת חזיר ולבישת כלאים וחליצת יבמה

וטהרת מצודע ושעיר המשתלח שיצד הרע
 משיב עליה תל אט נ' אהי אט חקקותי אומ
 ישאי להשיב עליה ללכת בהם עשם עיקר
 ולא תעשם טמלה ללכת בהם שלא יהיה משאך
 ומנתך לא בהם שלא תעב עמדם דברים אחרים
 שמא תאמר למדתי חכמות ישלך ו' למד חכמות
 האומות ללכת בהם לא ליטטר מתוכי וזו היא
 ששל בל ומא את ו' ישמעל מה תאמר לך ואמרו
 חכמות וננס אמי לו כת בולו והגות בו יומם ולילה
 צא לך שעה אחת שאינה לא מן היום ולא מן הלילה
 ולך ולמדו בה חכמות וננס וכהן יהיו לך לבדך
 וזו לזרים אותך ואומי בהתהלך תנחה אותך
 בשכר תשמר עליך והקיצות היא תשיחך בהתהלך
 תנחה אותך בעולם הזה בשכר תשמר עליך ביום
 המיתה והקיצות היא תשיחך לעולם הצד וכהן היצו
 ורנו שוכני עיר ושמא תאמ אבד קבדי וצטר
 קיבוי תל אט נ' אט עבדך ואט קיבוי עלי בטחוק
 וכהן ועד זקנה אט הוא ועד שיבה אט אקבול אט
 עשיתו ואט אשא ואט אקבול ואמלט וכהן בה
 אמר נ' צבאות אט ראשו ואט אחור ואומי אט נ'
 ראשו ואת אחונם אט הוא ושמרת את חקותי
 ואת משפטי לית שמרה ועשייה לחקים ושמרה
 ועשייה למשפטים ו' אף ושמרתם את חק ואת
 משפ' יכול אף לי לא מה שפירט הפה שאר דקדוקי
 הפרשה מנן תל ושם אט חק ואת משפ אשר יעשה
 או הא וחיבהם ו' ירמיה אומי מנן אנה אומי
 אמלו גוי ועשה את הדורה הרי הוא ככה גדול תל
 אשר יעשה אותם הכה הלוי וישר' לא נאמי לא אשר
 יעשה אותם האדם וכהן זאת תורת הכה הלוי
 וישר' לא נאמי לא וזאת תורת האדם נ' אהים וכהן
 מתחו שערים וצאו כהנים לויים וישר' לא נאמי לא
 מתחו שע' וצא גוי צדיק שומר אמונים וכהן זה
 השער לוי כהנים לויים וישר' יצאו בו לא נאמי לא צדיקים
 יצאו בו וכהן רכנו כהנים לויים וישר' לא נאמי לא

רננו עירייתם כי יזכר הטיבה וי ליה ליה וישועה
 לא כחמתי את הטיבה כי לטובים היא אבל גר ועושה
 את המעשה הרי הוא כשאר גריו וחי בהם לעולם
 הבא אם תאמרו בפי הנה זה הדין קוטו מעל הוא האשה
 אני מקיים חיי בהם לעו הבא ודאי חיי בהם לא
 שימנעו בהם יהיה וישמעו אומי ומנע אנה אומי
 שאם אומרי לכו לאדם בינו לבין עצמו עבור עו ולא
 ותהרג יעבור ולא יהרג תל וחי בהם ולא שימנעו בהם
 או יכול אפלו בדבוס ישמנע להל ולא תחללו אב
 שם קרטי ותל בת בני ישראל אם מודיע אתם את שמי
 אף אני מקדש את שמי על ידיכם כשם שבשמי חנניה
 מיטט ועזריה שהיו כל האומות שטוחות לפני הצלם
 והן עומדות וזמית למעמדים עליהן מודיע בקבלה
 זאת קומתך ומתה לתנוד אמרתו אעלה בתנוד
 אחזה בקנקנו היום אני ממעלה בהן לעיני כר
 האומות היום אני נפרע להן משונאייה היום אני
 מזהה להם את המתים אני רי שמואל בד נחמני
 אס רי יונתן מאי דכת זאת קומתך ומתה לתנוד
 אמרתי אעלה בתנוד אחזה בקנקנו אני הנה אני
 אמרתי אני בת אחזה בקנקנו עכשו לא עתה בידי
 לא קנענה אחת ומאן כנה חנניה מיטט ועזריה
 ולית הלשתא כד ישמעאל דאמרין אני רי יוחנן משום
 רי שב יוחאי נמנו וגמרו בעליות בית כהנה בלוד כל
 עדרות שבחורה אם אומרי לכו לאדם עבור ולא תהרג
 יעבור ולא יהרג חוץ מעו וגלוי עריות ופסוקים דמי
 אני רי אני רי להפרע ואני נאמן לשלם שכר
 איש איש מה תל איש איש מה תל איש איש להבוא
 את הגוים שיהיו מעשהדין על העריות כישרל והא
 מהבא נפקא מהתם נפקא לאמר זה גלוי עריות
 התם בעריות וידהו הלא בעריות דידן דקא תאני
 בא על עריות ישראל נדון בדיע ישראל למאן הלכתי
 אמר יוחנן לא נערכה לא לנערה מאודקה לדידהו
 ודלית להו רימתי ליה בדיע דידן אבל אשת אוס
 ודידהו תטיס והא תטיס בא על נערה מאודקה נדון

בקהילה על אשת איש טרין בחנקי אמרנו נחמני
 דב יוחנן בגון שנכנסה לחומה ולא נבעלה דלדין
 לית להו דתע רחמיה בעולת בעל יש להו נכנסה
 לחומה ולא נבעלה אין להו דא איש איש איש ויש
 ודסיף האייתר אין דורשי מכאן אמרו אין דורשית
 בותרי עריות בשלשה מנע שאחד טרין בשלשה
 הרב והשנים נוטאין ונותני ואין דעתך פניה לשמע
 ולמי שדעתו של אדם קדוזה אצל עריות אם נקתתך
 לן דבר ששמנע מודה להקל לסיכך אין דורשי אלא
 לשנים כדי שיהיה האחד השומע מודה לבו ויודע
 מה ששמע מה הרב לא תקדו מה תל לני טר
 איש איש שיכול אין לי לא איש שהוא מזהר שר
 ידי אשה אשה שהוא מזהרת על ידי האיט מעת
 תל לא תקדו הרי בא שנים אן אמר ולא אשה
 בנדת טמאותה לא תגלה עריותה אין לי לא שלא
 יגלה עריותה ומנע שלא יקרב תל לא תקדו אין
 לי לא נדה בל תקדו ובל תגלה ומנע לכל העריות
 שאן בל תקדו ובל תגלה תל לא תקדו לגלות ערות
 לא כל שאר בשור לא תקדו לכל ערות אבין
 וערות אמן פרט כלל ופרט אין בכלל לא מה
 שבפרט הואיל ומותר בבית אחי אבא אף אחי אבא
 יהא מותר בביתו אם למדתי שהוא אקר באשת
 אחי אביו אף אחי אביו יהא אקר באשתו הואיל
 ומותר באשתו חורגו וחורגו מותר באשתו אם
 למדתי שהוא אקר בבית חורגו אף חורגו יהא
 אקר בביתו אם אמתתך הבאת עריות מה הדין לך
 מאי איש איש כל שאר בשור כלל ערות אבין
 וערות אמן פרט כלל ופרט אין בכלל לא מה
 שבפרט אני רי אני רי להפרע ותאמי לשלם שכר
 ערות אבין לו ערות אבין ממנע האו מלאת
 זכר לא תשכב נפקא לחייב עליו שתיים ונדבד קווא
 דאמר רב יחידה גני הבא על אביו חייב שתיים אני
 רבא מקתברא מלתא דרב יהודה בישל ובשוגג ל
 ובקרבן והאי דאמר גני לישנא משליא הנא דאי

קלקא דישנא גני עניה מנאי ענחו קטלאת בתרי קטלי
 קטילת ליה וערות אמן לו אמנו ופשהא אומר
 אמן היא למכרו עונש לאמו שאנה אשת אביו
 דאמר רב שיעה בדיה דרב אורי אמ קרא אמן היא
 עטאה הכת לאמו שאנה אשת אביו כאמו שהיא
 אשת אביו ערות אשת אבין לא תגלה לו אזהרה
 לאשת אביו ומנע שהוא מזהר על אשת אביו אמנו
 לאחר מיתה תל ערות אבין היא אמת שהוא
 ענוש עליה אף לאחר מיתה תל להל ערות אביו
 גלה מות יזמנו נמצאת אומי שאשת אביו ערוה
 עליו לעולם בין מה האירוקין בין מה הנשואין בין
 בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו ואם בא עליה בחיי
 אביו חייב שתיים משום אשת אביו ומשום אשת
 איש שהרי שם האירוקין באין כאחד ונמצאת
 אומי שהיא על אמו שהיא אשת אביו חייב שתיים
 בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו אחת משום אמו
 ואחת משום אשת אביו ערות אמו בת אב או
 בת אמי אחת אחות אביו ואחת אחות מאמנו
 בין מה הנשות בגון שזינתה אמו או אביו עם אחרים
 והיתה לו אחות משנות הריו ערוה עליו שכ מולדת
 בית או מולדת חוץ ערות בת בן או בת בתך
 מאחר שאקר בת בנו ובת בתו למכרו שבתו אקרה
 עליו ומנע מה שתק ממנה הכת מנע שאנו יכולין
 לכסוד אותה סגורה שווה דתטא בתו מאדוקתו
 מנע אמר אביו קל וחומר ענש הכת על בת בתו על
 בתו לא כל שכן וכי עונשי מה הדין עליו מלתא
 בעלמא קרא רבא אמר אמר לי רב יוחנן בר אבירמי
 אתיא הנה הנה אתיא זמה זמה דלת ערות בת בן
 או בת בתך לאתג ערוותי כי ערוותך הנה וכת ערות
 אשה ובתה לאתג וג זמה היא מה הנה האמור
 באשה ובת בנה ובת בתה בנה אקו אף הנה האמר
 בבת בנו ובת בתו בתו אקורה ומנע שתהא
 בשרפה שהרי נאמי ערות בת בן וג לאתג ערוות
 כי ערוותך הנה ובת בה זמה היא ונאמי ואיש אשר

יקח את אשה ואת אביו זמה היא באש ישראל אומר
 מה זמה האמר כאן שרפה אף זמה האמר להל
 שרפה זמה א תהי גזרה שוה קלה בעיניך שהרי
 בתו אחד מגוש תורה ולא למדה הכת לא מגזרה שוה
 אומי הנה אתיא זמה זמה נמצא הבא על בנו כי
 מנשואתו חייב שתיים אחת משום בתו ואחת משום
 ערות אשה ובתה ערות בת אשת אבין או אחותו
 שהיא בת אשת אביו שחייב עליה שתיים משום אחותו
 ומשום בת אשת אבין רי יוסי ביר יהודה אומי חייב
 לא משום אחותו בלבד ומנאי שנגמא דרבא מייבדי
 כת ערות אמו בת אבין ערות בת אשת אבין
 מולדת אבין למנה לי שמנע מנה לחייבו שתיים משום
 אחותו ומשום בת אשת אביו אחותך היא יכול אפלו
 שפחה אפלו נכרית תל בת אשת אבין או בת אשת
 אבין אפלו מאיש אחר תל מולדת אבין אם כל למנה
 נאמי מולדת בית או מולדת חוץ בין שאומרי לוקיים
 בין שאומרי לו הוציא ערות אבא אב לאתג אחות
 אביו בין מה האב בין מה האם בין מנשואין בין משנות
 הריו ערוה עליו משום אחות אב שכ שאר אבין מכל
 מקום ערות אחות אמן אחת אחות אמנו
 מאמה ואחת אחות אמנו מאביה בין מה הנשואין
 בין משנות הריו ערוה עליו משום אחות אב שכ
 כי שאר אמן היא מכל מקום ערות אחי אבין
 לא תגלה זה אחי אביו ממנע לסיכך הבא על אחי
 אביו חייב שתיים משום ערות אחי אבין ומשום נאמי
 זכר לא תשכב א אשתו לאתק זו אשת אחי אביו
 שהיא ערוה עליו בין מה האירוקין בין מה הנשואין בין
 בחיי בעלה בין לאחר מיתת בעלה שכ דיתך היא
 מכל מקום והוא שיהיה אחי אביו מאביו אבא
 אשת אחי אביו מאמנו שתיים ואינה ערוה
 דא דיתך היא אמר רב הונא אמר רב מנע סהאשה
 פבעלה שכ ערות אחי אבין וג א אשתו לא תקדו
 דיתך היא והלא אשת דודו הסת לא מנעא למכרו
 שהאשה פבעלה ערות פלוק לא פגיה הבא

קלקא

על כבודו וחיבתו שיש משום כבודו ומשום אשת איש
 בין בחייבנו כפי לאחד ממותנו בנו בין מה האירוקין
 בין מה הטשואים וסחויב נמי משום אשת אב או
 אביו מזה חבת בנותו וקיים באשת בנו לומר לך
 זו היא בתו וזו היא אשתו בני שכ אשת בןך היא
 דא לפי שכ כבוד האם יכול אמלו שפחה אפלו
 נכרית תל אשת בןך היא לא אמרתי לא באשה
 שיש לה אישות עם בןך יצאו שפחה ונכריות שאין
 להם אישות עם בןך עדות אשת אחיך לא תג'
 אחד אחיו מאביו ואחד אחיך מאמו בין מה הנישואין
 בין מהנות שכ אשת אחיך היא מכל מקום
 עדות אשה ונתה לא הגלה את בת בנה ואת בת
 בתה זמה היא ובעונש הוא אומי ואיש אשר יקח
 את אשה ואת אמה זמה היא מה להלך שלטה
 דורות אפ כאן שלטה דורות נמצאת אומר
 שפיו שקידש אדם אשה נאקרו עליו מקדושותיה
 שש נשים וכל אחת מהן ערוה עליו לעולם בין
 כינס בין גירש בין בחיו אשתו בין לאחר מיתת
 אשתו ואף אמה ואם אמה ואם אביה ונתה
 ונת בתה ונת בתה זמה היא אמר הנה מה
 בין זו לאמה ואשה לא אחו לא תקח אחת אחות
 אשתו מאמה ואחת אחותה מאביה בין מה האירוקין
 בין מהנות הרי זו ערוה עליו כל זמן שאשתו חיה
 שכ לצדד לגלות עדותה על בחייה לגלות עד
 עליה בחייה למי נאמר לפי שחזא אומי זמה יבא
 עליה שומע אע ואפלו על אחת מכל העדות
 האמורות בתורה הלה מוצד תל עליה נאמר כאן
 עליה ונאמר להלך וזמה עבא עליה מה עליה אומר
 להלך במקום מצוה אפ עליה אומר כאן במקום מצוה
 וקאמר דמי לא תקח איך לא היא צדוה קיי
 חל לצדד לא היא ולא צדוה איך ליא אחות
 אשתו שאר כל העדות מנא אמרת מה אחות
 אשתו מנא אמרת שדיא ערוה וחייב על צדוה כדת
 ועל שגגתה חטאת ואקורה ליבם אפ על שהיא

היא

היא צדוה כמאי טעמא אקורה ובמקום ערוה
 קומא אזהרה שמענו עונש לא שאלנו תל כי
 כל אשר יעשה מכל התועבות הלה ונכרתו
 ולא אשה בנדת סומאמה זו אזהרה לבעול נדה
 ואחד הבא על הנדה ואחד הבא על יולדת זכר כל
 שבעה או על יולדת נקבה כל ארבעה עשר או
 על הזבה בין גדולה בין קטנה כל ימי זובה
 וקטירתה בין שפחה בין משוחררת והוא שתהיה
 מצות שלש שנים ויום אחד הכל בנדת שהכל
 נקראין נדות שבנדה הוא אומי שבעה ימותיה
 בנדתה ובצדה הוא אומי כל ימי זוב טומאתה
 כימי נדתה ויולדת הוא אומי כימי נדת
 וזוהי תבואה וטמאה שבועים כנדתה והוא טבלו
 אחר הימים הקמורים אבל אם לא טבלו אפרו
 נשתיקו כמה שנים עדיין קי עומרים בנדת שבועים
 וטבילה תלה הכת שכ ורחצו במים צע אב לכל
 הטמאות שהוא בטומאתו עד שיטבול
 דא לא תקדש ממי שאקור לו לודש לדבק באשתו
 כשהיא נדה ואיך שהיא בבקוה והוא בכפוכו
 ולא יקדש בה ולא יגע בגדרה ואפלו באצבע קטנה
 ולא יאכל עמה בקערה אחת מכל הדגל עבירה
 איבעטא להו נדה מהו שתיש אצל בעלה
 היא בבגדיה והוא בבגדו תא שמע ואת אשר
 רעהו לא טמא ולא אשה נדה לא קדש אשתו
 נדה לאשת רעהו מה אשה רעהו הוא בבגדו והיא
 בבגדה אקור אפ אשתו נדה הוא בבגדו והיא
 אקור תנא דבי אליהו כועשה
 בתלמידי אחד שקרא הרבה ושנה הרבה ושמש
 תל חפ הרבה ומת בחצי ימיו והיתה אשתו נוטלת
 תמלך שלו ומחזרתה בבתו כנשורה ובבתי מדרשות
 אמרה להי כה בת בנדה כי קרא חיך וארך ימך בעלי
 שקרא הרבה ושנה הרבה ושמש תל חפ מנע מה
 מת בחצי ימיו ולא היה אדם שהשיבה דבר אמי
 אבא איהו פעם אחת טמארתו אצלה אמרתי לה בת

ימי קטירה
במימי נדה לב

היא

שנים ויום אחד ואחר הצא על הזכור או ער
 האכזריניק דרך זכרותו חייב סג ואת זכר לא תשכב
 לרבות אכזריניק אבל אם בא עליו ודרך נקבותו
 פטור משכב אשה אחד המעקה ואחד הגומר
 חיוב תועבה היא אם הבה תועבה בישל שמעוה
 נשותיה וחולטין אחר משכב זכור וכלל בהמה
 לא תשכב בן גדולה בן קטנה ואחד בהמה ואחד חיה
 ועוף בן זכרים בן נקבות בן כורדיץ בן טליתית
 אחד המערה ואחד הגומר חיוב הרי זו אזהרה
 לשוכב עם בהמה שוכב ושכב אחד הוא דקדוה
 ביה שכבתי ואשה לא תעמד לפע בהמה זו
 אזהרה בפי עצמה לאשה המביאה את בהמה
 עליה תכל הוא אם הבה ביאת חמור וכל
 יש בה שמנחת בעלה ונרבעת לחמור ל תטמאו
 בכל לה בן כולץ בן במקצות דרשו אחא ביר
 חננה מאי דכח להרדים לא אכל ועשו לא כשא
 להרדים לא אכל זה שלא אכל בזכות אבות ועשו
 לא טעא א בלוני בית ישראל זה שלא הלך בקומה
 זקופה ואת אשת רעהו לא טמא זה שלא ירד
 לאומנות חברו ולא אשה נדה לא יקרב זה שלא נדה
 מקומה של צדקה וכה דייק הנה חיה יחיה
 כשהיה רבב גמולל מגוע למקוק הזה היה בוכה
 ואומן מה דעביר להו כוללו הוא דחיי חדא מעהו
 לא אה ליה ו עיביה לא מעתה ל תטמאו בכל
 אה בכוללו אי בחדא מעהו לא באחת מכל
 אה הכא נמי באחת מכל אה כיוצא בו עושה
 אה לא ימוט לעולם כשהיה רבב גמולל מגיע
 למקוק הזה היה בוכה אמר מה דעביר להו לכוללו
 הוא ולא ימטי הא חדא מעהו מוטה אמר ליה ו
 עקי לא מעתה ל תטמא בכל אה בכוללו אי בחדא
 מעהו לא לא באחת מכל אה הכי נמי באחת מכל
 אה כי בכל אה נטמא הו אש אש מוש מעעבס
 לו הכעעעס ותטמא הארץ מלמ שהארץ מוטמאה
 על ידי דברים הללו ואפקד עונה עליה כיו טאט

פונת את הפיקק מיד אע גובה את הכלי ותקא
 הארץ את יוסביה כתרס שהוא מקיא את מטובו
 ושמרתס ארכס אתס טאוס טומרים אתס פתוחס
 תחלה וכהא בן געול אחותי כלה את קקוטי או
 העריות ואת משפטו או ההלכות ולא תעשו מכל
 התועבות הלה בן בטלץ בן במקצות האזרח
 והגר האזרח אה אזרח האזרח לרבות נשי האזרחים
 גר זה הגר הגר לרבות הגרים בתוכס לרבות
 נשים ועבדים כי את כל התועבות הל עשו אנשי
 הארץ ותטמא הארץ מלמ שהארץ מיטמא על ידי
 דברים הללו כי כל אשר יעשה מכל התועבות
 הלה בן בטלץ בן במקצות ונכדתו מלמ שכל
 העריות חיוב עליה כרת יתר על מיתת בית דין
 שיש בה ונכדתו הנמשות מה תל לפי שנ איש
 איש שיכול אי ליה לא איש שהוא ענוש כרת על
 ידי אשה אשה ענושה כרת על ידי איש מעל תל
 הנמשות קרי כאן שנים העושות מה תל לפי
 שנ לא מקדשו יכול יהיו חיובי כרת על הקריבה
 תל העושות לא הקודמות מקרב עמס ועמס
 בשלס ושמרתס את משפטו שמרו משמרת
 אמר ו חוזר רמז לשפנות מן התורה של כי את כל
 התועבות הל עשו אנשי הארץ הל קשות מכלל
 דאיכא רכות ומאן עכוו שכות ומאי משמע דאיי
 ל לשון קשה הוא דכח ואת אוילי הארץ לקח לימא
 פלגא דר לוי ואת ר לוי קשה עונש שלמדורר
 מענש שלעדות שזה נאמר בהל וזה נאמר בהל
 לה ל קשה ולה קשה מל גבי עדיות נמי ויא כח לה
 ההוא למעוטי מדות מרות לא מאי אולמעה הני
 אפשר בתשובה והני לא אפשר בתשובה ו יהודה
 אומ מהכא איך וחקר תקן משלס הרבה ואמר
 עולא אמר ל עשר קורס שיבוא שלמה היתה תורה
 דומה לכפיפה שאי לה אעטס עד שבא שלמה
 ועשה לה אעטס ו הושיעה אומ מהכא פרעיהו
 ל תעבר בו שיה מעליו ועבור אמר אנשי משל

יר הושיעה ליה לארס שמעמר את הפרדס
 אס מושמרו מבחוח משתמר מבטעם שלטנו
 משתמר שלמחרו אי משתמר והא דר אנשי
 בריותא היא התם שלטנו מיהא משתמר הכא
 אי לאושתוב קא פגע בעריות גופיהו רב פהנא
 אמר מהכא ושמרתס את משמרתו עשו משמרת
 למשמרתו אמר ליה אביי לרב יוסף האי עוונ
 דאודיתא ענהו דאודיתא ופרשניה רבנא והלא
 כל התו פולה נמי פרשניה רבנא מודרבנא וקא
 בעלמא ולא הו השכות אחד ועשרים הל אס
 אמר ואם אבי אמר ואם אביו ואשת אבי אביו
 ואשת אבי אמר ואשת אחי האב מן האם ואשת
 אחי האם בן מא האם בן מא האב וכלת בנו וכלת
 בנו וצבת צבתו וצבת בן צבתו וצבת בת צבת
 אשתו ואם אבי אשתו ואם אס אס אשתו
 ואם אב אס אשתו ואם אבי אבי אשתו ארבעה
 מכה אי להל הפקד אס האם ואם האב ואשר
 אבי האב וכלת בנו דא ושמרתס אס משמרת
 להזהיר בית דין על כך לכלות עשות מחקות
 התועבות ולא תטמאו בהם מלמ שכל העריות
 קריות טומאה ולא תטמאו בהם ונטמאותם כס
 אס מוטמאן אתס בהם נפקלי אתס מאחרי ומה
 הנייה יש לי בכס ואתם מתחייבין לי כלייה לכך נאמר
 אע נ אהיכס וכפ עזרא אומ הנשוב להרד מצותך
 ולהתחייב בעמי הארצות הלה הלא תאמר בנו עד
 בלה לאי שארית ופליטה נ אהי ושרא צדיק אתה
 כי נשארנו פליטה כדום הזה מלמ שבעל גלוי
 עריות כמתחייבין כלייה עד קופ כל הדורות יתר
 על הכרתו וכהא יכרה נ לפיט אשר יעשה ער
 ועונה ומה אס מרת הפרענות שהיא מועטת
 זרעו כלי על עד מרת הטוב שהיא מרובה עאבו
 שפודש מן העריות ומקדש עצמט שיזכה לו
 ולדורותיו עד קופ כל הדורות אמר ר חטנה
 בן גמולל ומה אס העובר עבירה אחת נפשו ניטלת

עליה העושה מנוה אחת אביו ששכח
 נפשו ו שמעך אומ ממקדמו הא ליתו עד
 וכדונו הנשבות השושות מקרב עמס ואומ אשר
 יעשה אותם הארס וחיה בהם הא כל היושב ולא
 עבר עבירה כותב לו שבר כעושה מצוה
 ו שמעך ביר אומ הרי הוא אומ רח חזק לבנות
 אכל הדס ומה אס הדס שנפשו של ארס חתה
 ממנו המורש כמנו מקבל שפר גזל ועריות שנפשו
 של ארס מוטאה לה ומחמדת המורש מה עאבו
 שיזכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד קופ כל
 הדורות ר חכניה בן עקשיא אומר רצה
 הבה לזכות את ישראל לזכות לפיכך הרבה להם
 תורה ומצות שנ י חפץ למען צדקו יגדיר
 תורה ואדיר כי יאמר רחום

פרשת קדשים

מדת שות אדונו
 הוא ראשון לכל
 הוא האחרון לבדו ואי מי ידמה לו
 הוא שוכב בצבול
 נוטה כדוק שמים
 איש איש על עבודתו וכל צבא על דגלו
 וכולם ממקומם
 שואפים לחזות בעצמט ולבקר בהיכלו
 וכולם בענימה טהורה
 האומרים זה לזה הללוהו כדוב גדלו
 עזרינו להי ישעינו
 וכל עיטנו להביט
 וכל נבוש בהציטנו ל כל מעותך
 והא בעדינו מכל צד
 ונהליו ברחמים ול תשפטינו בעבדותך
 כי אכחו עמך מאז
 נחיונו במעגלי צדק והדריכנו בתיבתך
 וזכינו לבי משחך
 ובנינו בית בחיותך

לשמוע ביום הזה...
למען כבוד דתתקן...
ואז יאמרו אין קדוש כפי ש אין בלתי
זהו שיהיה אין קדוש כפי ש אין בלתי
שלהבה הכתוב מדבר בפי שמענו וצדדים הרבה שנקראו
קדושים המלאכים נקראו קדושים שכל אנו
בכור קדושים השמים נקראו קדושים שכל השמימה
ממנו קדוש מן השמים הנביאים נקראו קדושים
שכל כי איש אלהים קדוש הוא הצדיקים נקראו קדושים
שכל והיה הנשאר בציון והכותר בירושלם קדוש
יאמר לו ישראל נקראו קדושים שכל ואתם
תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש השבתות נקראו
קדושים שכל ושומרות את השבת כי קדוש היא לכם
המועדות נקראו קדושים שכל כי קדוש היום לני
הקרבות נקראו קדושים שכל קדוש קדושים
יכול קדושתו שלמי שאמר והיה העולם כדבר
בהל תלך אין קדוש בני קדושתו למעלה מכל
הוא קדוש שכל ואתה קדוש ושמנו קדוש שכל התהלה
בשם קדשו וכפא כבודו קדוש שכל אלהים ישב על
כפא קדשו ודברותו קדושים שכל כי זכר את דבר
קדשו וכלאכיו משרשים לפטו קדושה בכל קו
ובכל עת שכל קדוש קדוש צבאות אלה מלך מלכות חיות
שלש קראו קדושים ולפיכך הוא אומן למעשה אין
קדוש ומחנותו קדושים קדוש את ישראל ואמור להם
היו קדושים כדי שאשרה שכינתי ביניהם מן ממה
שקדו כן בעש קדושים תה כי קדוש אני וממנו מה
הוא מזכיר בישאל שתי קדושות בתחלת הפרשה ונקרא
בזהו לאחד שהיה לו מרתף שלים והוסיב בראותו
מקצת שברים ומקצת נזירים בעהיה נותן שכל
היה נותן לשברים שט חלקים ולנזירים חלק אחד אמור
לן הנזירים אדונו כולו שומרים כאחד ממנו מה
נתת לשון שט חלקים ולכן חלק אחד אמר להם אתם
נזירים ואין דרך שלנזירים לשתות יין וכן שברים
דרך לשתות יין לפיכך נתתי להם שט חלקים כך

העלויים על ידי שאין בהם יד ידע פלוגת קדושת
אחת שכל וזממור קדושים שאין אבל התהלה ופס
על ידי שיצר סרע מעני בהל נותן לה שתי קדושות
והלוא יהיו כוונת אותם לכך נאמרו קדושים תהיו
ולמה נקמכה פרשת קדושים למרשת עריות ללמוד
שכל הגורד עצמו שיהיה קדוש נקרא קדוש וכי קדושתו
אומרת הנה נא ידענו כי איש אלהים קדוש הוא מאי
ידעה שהציעה על מנתו קדוש שלשתה ולא ראב עשו
קרי לכך קדושתו קדוש דבר ל כל ערת בע ישי מכל
שפרשה זו נאמרה בהקלה וממנו מה נאמרה בהקלה
ממנו שחב גופי תורה תלוש בה דאמי ו יוחס ממש
רעבי שלש פרשות כתב לנו משה בתורה וכל אחת
יש בה ששים מצוות ואין פרשת פקחים ופרשת
נזקים ופרשת קדושים וד לוי בשם ל שילא דכפר
תימדתא אמר שבעים שבעים אמר תנחומא ולא
פליגי מן דעבוד פרשת פקחים שבעים לכל עמה
פרשת תלוש ומן דעבוד פרשת נזקים שבעים לכל
עמה פרשת שוטה ומן דעבוד פרשת קדושים שבעים
כלל עמה פרשת עריות ויא ממנו מה נאמרה
בהקלה ממנו שנשנו בה עשרת הדיברות מכאן אמרו
תורה ניתנה בקיני ונשנות באהל מועד ונשתלשלו
בערבות מואב בקיני הוא אומן אנכי ו אהרן ובאני
ני אהיבם להלך לא יהיה לך אלהים אחרים וסא לא
תעשו לכם אילים להלך לא תשא וכא לא תשבע בשמי
לשקר להלך זכור את יום השבת וכא את שבתותי תשמרו
להלך כבוד את אביו וכא איש אמו ואביו תיראו להלך
לא תרצח וכא לא תעמד על דם רעך להלך לא
תנאף וכא מוח יומת הנואף והנואפת להלך לא תגנב
וכא לא תגנוב להלך לא תענה וכא לא תכחשו להלך
לא תחמד וכא לא תעסק קדושים תהיו פרושים
תהיו קדושים תה כי קדוש אני ו אהיבם לומר אם
מקדושים אתם עצמכם מעלה אני עליכם כן קידושתם
אותי ואם אין אתם מקדושים עצמכם כן לא קדושתם
אותי או אינו אומן סא אם קידושתם אותי קדוש
ואם

ואם לאו אינו מקדוש תלכי קדוש אנוקל הויכס
בקדושתו את עומד בין מקדושים ובין שאין מקדושים
אבא שאול אומן סימליא למלך ומנה עליה להיות
מחקה למלך ויא קדו תה כי קדוש אני תהמו כדכ
מה אני קדוש אפ אתם היו קדושים יכול לא תא
הגדול תל אמי אלה קדושתו למעלה מקדושתכם
איש איש לוי לא איש אשה מנא עשהא אומר
תיראו הוי טא שטים אם כן מה תל איש לא שהאיש
מק בידו לעשות אשה אפ ספק בידה לעשות ממנו
שרשות אחרים עליה אמר רב אידי בר אבון
נתגרסה שניהם שווין נאמר איש אמו ואמתי
ונאמר את ג אלה תירא הקיש מורא אב ואם למורא
השכינה נאמר כבוד את אביו ונאמר כבוד את
ג מהותך הקיש כבוד אב ואם לכבוד המקום
נאמר ומקל אביו ואמו מות יומת ונאמר איש איש
כי יקלל אהיו ונשא חטאו הקיש ברכת אב ואם
לברכת שמים אבל אי אמר לומר מכה כלפי
מעלה וכך דין ממנו ששלשון שותפין בן כדכתיבין
לעיל ו שמעון אומן כבשים קדושים לעזים
בכל מקום יכול ממנו שהן מנבחרין מהלך תל
ואם כבשים יבאו קדושו ואם עז יבאו קדושו מכל
שטותן שקולין תורה קדושים לבני זונה בכל מקום
יכול ממנו שהן מנבחרין מהלך תל וכך זונה או תור
לחטאות מכל ששנה שקולין האב קדוש לזון
בכל מקום יכול שכבוד האב עורף על כיבוד האם
תל איש אמו ואביו תיראו מכל ששנה שקולין
אבל אמרו חפ האב קדוש לאם ככל מקום ממנו
שהוא ואמו חיביב בכבוד אביו ו אומר גלוי
וידוע לפט מן שאמז והיה העו שהאב מכבוד את
אמו ותר מאביו ממנו שמשוללות בודדים לפיכך
הקדים כבוד אב לכבוד אם וגלוי וידוע לפט מני
שאמז והיה העו שהאב מתירא מאביו ותר מאמו
ממנו שמשוללות תורה לפיכך הקדים חלה מורא האם
למורא קאב ש כל ממנה אחת אתה לישור

אבא אומן השקנו מיס ואמא אומרת השקנו מיס
אזיה מכה קדוש אמר לו הנה כבוד אמר ועשה כבוד
אביו שצויה ואמר חיביב בכבוד אביו בא לפט וי
יהושע אמר לו כך איזה מורא לא יעמוד במקומו
ולא ישב במקומו ולא ידבר במקומו ולא קוטר את
דבריו ולא קוטר את דבריו איזהו כיבוד מאבול
ומשנה ומלביש ומכסה ומכסע ומזוין או איש
אמו ואב תו יכול אם אמר לו אביו ואמו לעבוד על
אחז מכל מצות האמורות בתורה ישמע להלך תל
ואת שבתותי תשמרו כולכם חיביב בכבודי אמר
דברי הרב ודברי העבד דברי הרב קדמין לעזר
מקדושתו אבא אומן השקנו ומצוה לעשות מעט
אני כבוד אבא ועושה את המצוה שאני ואבא חיביב
בדבר מצוה איך צויה הורה אומן אם אפשר למצוה
שתעשה על ידי אחרים תעשה על ידי אחרים אמר
אחא בר מתנה הלכה מאי צויה יהודה אמר רב אבא אמר
ויצחק בה שמואל בר מרתא גדול תלמוד תורה כיבוד
אב ואם שכל אותן שנים שהיה יעקב אבי בצע עבד
לא נענש עליהן כדכתיב לעל ונתן לו דברים
שאדם אוכל פירותיה בעולם הזה קיינו לו לעו
הצא כיבוד אב ואם וגו חס והס שלום צאך לחיבור
ותלמי תו כבוד כולם ל תפנוא האילים אל
תפנה לעבדך ו יהודה אומן ל תפנה לראותך ודאמי
מכאן אמרו כתב המהלך תוחז הצורה ותחר
הדיוקני אסור לקדונו בעצת ודיוקני עצמה אסור
להסתבל בה אמלו בחול דפת ל תפנוא האילים
מאי תלמודה אמר ו יוחס ל תפנוא מד עתכסא וכל
המונה אחריה זה שהיא עושה מעשה הדי זה לוקה
האילים זה אחד מעשרה שמות מגוונם שנתגבר
בה עץ אילים על שם שהן חלולין פקל על שם שהן
נפקלין מפקה על שם שהן ניקובין מצבה על
שהן עומדין עצבים על שם שהן נעשיין פדקים
מקיים תרפים על שם שהן מדקביין גלולים על
שם שהן מגועלין שקוים על שם שהן משוקצים

חגגם שלטם שה' עומד בחמה אשירים על שם
 שה' מאוסרין מאחרים ל' תנוד' הליטים והי'
 מקכה תחלת ליתם ואם פונה אתה אחריהם
 אתה עושה אתה יהדת' וזה' מקכה לא תעשו אכלו
 לאחרים' הא למדת שהעושה ע' לעצמו עובר
 משום שתי אזהרות אחת משום שעשה ע' לעצמו
 ש' לא תעשה לך פקלי ואחת משום שעשה ע'
 ש' וזה' מקכה לא תעשו' אע"ג' אנו דין לתוע'
 וכי תזבחו זבח שלמי' ביום זבחכם ואכלו
 וממחרת' שאי' תלי' לא אם אינו ע' לאכילה
 תניהו ע' לאכילה שאם זבחתו לא תהא לא
 על מנת להאכל לש' ימים' אי' לו לא שלמים ומע'
 לכל הנאכל לש' - ימים שלא תהא שחיטת
 לא על מנת להאכל לש' ימים ש' וכי תזבחו
 זבח שלמי' וכי תזבחו לזבוח זבחים הנאכלים
 לש' ימים שלא תהא זבחתך לא על מנת
 להאכל לש' ימים' ואם האכל יאכל ביום
 השלישי מגול הוא לא ירצה' שאי' תלי' לא אם
 אינו ע' חוץ לעצמו תניהו ע' חוץ למקומו
 לרצונם תזבחו לרצונם זבחו' לרצונם
 זבחו' מבוא' אמרו שחיטה הקדשים צריכה כוונה
 ואם שחט בלא כוונה לא כמתעסק פסולי' אי' לי
 לא שלמי' ומע' לזבוח כל הקדשים שהיו צריכים
 כוונה תלי' וכי תזבחו זבח שלמים לזבוח כל הקדשים
 שהיו צריכים כוונה' תזבוחתם זבוחו' אי' שוחט
 ש' ראשית כאחת ואם שחט כשר' ביום זבחכם
 יאכלו כל יום האמור בקרבנות' הליכה הולך אחר
 היום' כיצד' קרבן שמצותו להאכל ביום אחד יאכל
 ביום זביחה' ובליכה העמוך לו עד שיעלה עמוד
 השחר' ומגדריהם עד חצות בלבד כדי להקריק
 מ' הפשיעה' וקרבן שמצותו להאכל לש' ימים
 נאכל ביום הזביחה' ובליכה הקמוך לו וממחרת
 עד שתשקע החמה' נמצא נאכל לש' ימים ולילה
 אחת' ואחר זמ' זה' הוא התקרא כותר' והגות

עד יום השלישי באש ישרף' הרי זו מצות עשרה
 לשדוף הכותר ואינו נשרף לא ביום ש' עד יום השלישי
 באש ישרף' וכל העצים כשרים לשדוףם של באש
 ישרף' מכל מקום' ואוכלו עונן ושא' ממי השמונה
 למדו באוכל' כותר הכת מדבר שאם היה מזיד חיב
 כרת ש' וכברתה' ואם היה שוגג חיב חטאת קבועה'
 עונש שמשכו אזהרה מע' תלי' במלואים לא יאכל
 כי קדש הוא' דת' ו' איננו אומ' לא יאכל כי קודש הוא'
 כל שבקודש פקול' ליה' לא תעשה על אכילתו'
 כי את קדש קלל תכרתה' לזבוח הגול שהוא קדש
 לטובך חייב' עליו פרת' וכברתה הנפ' לא העיבור'
 הקוא' לא אנוס ולא שוגג ולא מוטעה' מעמידה
 ועמה בשלום' ובקצרבם את קציר ארצכם'
 פרט לשקצרה לטעים קדמוה נמלים' שיברתה'
 הרוח או הבהמה' ובקצרבם' פרט לשקצרהו גויס
 לעצמם' מבוא' אמרו נכדי שקציר את שדהו ואח"כ
 נתגור' פטור מ' הלוקט ומ' השכחה ומ' הפאה'
 ו' יהודה מחייב בשכחה שאי' שכחה לא בשעת
 העמור' אי' לי לא קוצ' תולש מע' תלי' לקציר'
 קוצר מע' תלי' קצירכם' אי' לי לא תבואה קטנות
 מע' תלי' בארצכם' איכנות מע' תלי' שוך' יכול
 אפ' הירק והקטנות חד' לוש' והמלכות והאביס'
 הכל בכל' תלי' קציר מה קציר מיוחד שהוא אוכל'
 ונשמר בגדולו מ' הארץ ולקוטתו מאחת ומבטקו
 לקיטתו' אפ' כל שהוא אוכל' ונשמר וגדולו מ' הארץ
 ולקוטתו מאחת ומבטקו לקיטתו' יצאו אקטיס ופאה'
 שאי' אוכל' ויצא הסקר שאינו נשמר תלי' תעזב'
 פרט להפקד שכולו עזוב' ויצאו מקדש' ופ' ריונה'
 שאי' גדולי דקע' ש' קציר ארצכם' ויצאו ירקות
 שאי' שלקוטתן כאחת אבל אי' מבטקו לקיטתו' ויצאו
 תאטם שאי' שמבטקו לקיטתו' אבל אי' לקיטתן כאחת'
 ארצכם' אי' המתנות שלשנים נזבחות לא בארץ'
 ומדברי קופרים את בחוזה' לארץ' לא ארצכם אמלו'
 שלשותם חייבות' לא תכלה פאה' אי' פאה' לא

מחמת חבליו ואי' פואה לא שיש לה שם ואי' פואה
 לא בקופ' טעם ב' בוסלה ב' באמצע הרי זו פואה
 ובלבד שלא יפחת באחרונה אחד מששים על
 המשוייר' היה ו' שמעון אומ' בשביל ארבעה
 דברים אמרו לא ית' אדם מאה לא בקופ' מע' גזל
 עטים ומע' בוסול' עטים ומע' מגאות הע' ומע' שום
 שאמרה תורה לא תכלה פאה' טוך' מע' ביטול'
 עטים כיצד' כדי שלא יהיו העטים יושבין ומשמרין'
 ואמרין' עכשו הוא כותף פואה עכשו הוא נוהף פואה
 לא יכלו וילקטו בשדה אחת ויצאו בשעת הכלו'
 מע' גזל עטים' כדי שלא יראה אדם שעה כעיה
 ואומ' לקרובו העני בוא וטול לך את הטאה'
 מע' מגאות הע' כדי שלא יהיו העוברים והעבים
 אומרים קצר איש פל' ז' שדהו ולא הניח פאה'
 כלום' ומשום שאמרה תורה לא תכלה פאה'
 פאה' אי' לפאה שיעוד מ' התורה' ומגדריהם אי'
 פחות מאחד מששים' ומקופ' לפי גודל השדה
 ולפי רוב העטים ולפי רוב העונה' וכל המוקיפ כ'
 מוקיפ לו שכר ואי' להקפה הזאת שיעוד' טוך'
 ולא שדה אחרים' שוך' לחייב על כל שדה ושרה'
 שלא ינח משדה על חדרתה' מבוא' אמרו אלו'
 מפקיין לפאה הנחל אע"פ שאינו מושך ושלולית תב'
 ודרך היחיד ודרך הרבים ושביב היחיד ושבו'
 הרבים הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים
 והגור וקטר וזרע אחר והקוצר לשחת וקדש מקום
 שקצר ואמת המים הקבועה שאינו יכול לקצור'
 מה עכשיו צריכה כאחת והוא שמה יה מעטות' וכל
 החדים אשר בסעדר' יקצרו' ואע"פ שאי' הבקד יכול
 לעבוד בכליו' הוא כותף פואה לכל' הכל ממקיט'
 לצד עים ואי' ממקיט לאיל' לא אגדר שהוא גבוה
 עשירה טפחים' ואם היה שיער פותח אינו ממקיט'
 לא מות' פואה אחת לכל' וכל החובץ הדוא' זה
 את זה' אי' רב במליל' כותף היו בית אבא' וית'
 פואה אחת לזתים שהיה לה' בכל רוח ולמרבוי'

כל שדאית זה איתיה' ולקט קצירך לא תלקט' לא
 לקט קוטנך' מבוא' אמרו היה קוצר ביום בלא מגד'
 אי' לו לקט' ולקט קצירך' אי' לקט' לא מחמת הקוצר'
 מבוא' אמרו היה קוצר' קצר מלא יין ונלש מלא קומצו
 והכהו קוצ' שקצוה מקרב נבשת ונפל מידו הרי שלבעל'
 הביט תוך היד ותוך המגל לעטים' אחד היד ואחד'
 הרי שלבעל הבית' ראש היד וראש המגל' ו' יסומע'
 אומ' לעטים' ו' עין' אומ' לבעל הבית' לא תלקט' לא
 תשיע את הע' וכדמק' לא תעול' מבוא' אמרו
 כרם שכולו עולילות' ו' איננו אומ' לבעל הבית' ו'
 עקובה אומ' לעטים' אומ' ו' איננו כי תבצר לא תעול'
 אם אי' ביצר אי' עוללות' אומ' ו' עין' לא תעול'
 אפלו כולו עוללות' שיכול והתיר את העוללות לעטים
 יכול יצאו עטים ויטלו אותה בכל שעה שירצו' אם
 כ' למד נאמי' כי תבצר לא תעול' אי' לעטים בעוללות
 קודם לבצר' וכמה עבוד ויהיו זוכין בלקט ובעוללות'
 שלשה אש כולות שה' עושה רביעי' אינו הוא עוללת'
 כל שאי' לה לא כתף ולא נטף' יש לה כתף אבל לא
 מוקיפ לו שכר ואי' להקפה הזאת שיעוד' טוך'
 ולא שדה אחרים' שוך' לחייב על כל שדה ושרה'
 שלא ינח משדה על חדרתה' מבוא' אמרו אלו'
 מפקיין לפאה הנחל אע"פ שאינו מושך ושלולית תב'
 ודרך היחיד ודרך הרבים ושביב היחיד ושבו'
 הרבים הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים
 והגור וקטר וזרע אחר והקוצר לשחת וקדש מקום
 שקצר ואמת המים הקבועה שאינו יכול לקצור'
 מה עכשיו צריכה כאחת והוא שמה יה מעטות' וכל
 החדים אשר בסעדר' יקצרו' ואע"פ שאי' הבקד יכול
 לעבוד בכליו' הוא כותף פואה לכל' הכל ממקיט'
 לצד עים ואי' ממקיט לאיל' לא אגדר שהוא גבוה
 עשירה טפחים' ואם היה שיער פותח אינו ממקיט'
 לא מות' פואה אחת לכל' וכל החובץ הדוא' זה
 את זה' אי' רב במליל' כותף היו בית אבא' וית'
 פואה אחת לזתים שהיה לה' בכל רוח ולמרבוי'

הלכה כמות'

כחלפה יוכל בדידות ודקלוקת וכל אחרים אפלו
 תשעים ותשעה אחרים לבדד ואחד אחר לחלק
 אפלו זקן אפלו חולה לזה שומע שאמר כחלפה
 מה ראית לומר בדידות וברקל לחלק ובשאר
 כל הדורות לבדד אחר שריבה הלות מיטע
 תל קציר מה קציר מיוחד שהקטן מוטל בו בגדול
 יצאו הדלות והדקל שאין הקטן מוטל בו בגדול
 תעבד הנח לפניהם תבואה בתעשה תלת
 בעמיר תגרים במכבדות יוכל אפלו השיחה
 אותך הרוח המליש ואחז השידה אותך הרוח כסס
 שזכו בהן כך זכו בעיניהם תעבד אותם
 אינו חייב לית להם שלא נאמר תתן לעני
 ולגר תע אותם אבל לא לערבים ולעטלפים
 מכאן אמרו מאימות כל אדם מותרת בלקט
 משילכו הנמושות ובמרט ועוללות משיהלכו
 העטים בפרס וצאו ונשכחה שלמותם שבראש
 האיל מראש חרט כקלוי ושתחת האיל משיסקון
 העטים מלחזר אחריה לעני ולגר אחד לעני
 ואחד לגר מכאן אמרו שיבולת אחת או שתיים
 לקט שלשה כאחת אינן לקט גרגר אחד או שנים
 ברת שלשה כאחת אינן ברת מנת קמח לקט לקט
 קמח שחיה שחיה קמח פאה פאה וכל לעני
 ולגר תעבד אותם הנח לפניהם משלך אע
 נ לא יחיס איש גובה מכם לא נמשה שכ' א תגזל
 דלכי דל הוא כי נ יריב ריבם וקבע את קובעיהם
 נמט לא תגנבו ממנו הלות מדבר אתה
 אומ בגונב ממנו הלות מדבר או אנו מדבר לא
 בגונב נפשות אמדות צא ולמד משלש עשרה
 מדות שהתורה נדרשת בהן למוד מענינו
 הלות מדבר בממוץ אפ כאן בממוץ לא תגנבו
 מה תל למי שכ בגנבה שנים ושנים למדכו שנים
 אזהרה ממש תל לא תגנבו לא תגנבו על מנת
 למקט לא תג על מנת לשלם תשלומי קמח ועל
 מנת לשלם תשלומי ארבעה וחמשה בא בגר

אומ ל תעבד את שלך מאחורי הגב שלא תראה
 גונב לא תקח את שניו ואמר לו שני נטלתי
 ולא תכחשו מה תל לפי שכ וכחש בה
 למדכו עונש אזהרה ממש תל ולא תכחשו הרי
 זו אזהרה ללקח בספקו ולא תשקרו מה תל
 לפי שכ ונשבע על שקר עונש שמענו אזהרה ממש
 תל ולא תשקרו איש בעמי הרי זו אזהרה לנשבע
 על כפירת ממש וטענה זו היא הנקראת טענת
 הפקדון ואם כפר בך בשוגג בך במשד ועשה
 חייב לשלם קרן וחומש ויצא איש בשתי קלעים
 איש בעמיתו אי ל לא איש באיש אשה באיש
 ואשה באשה איש באשה ממש תל בעמיתו מכל
 מן קדם לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו ולא
 תשבעו הא אם גנבת קופך לכחש וקופך לשקר
 וקופך לישבע בשמי לשקר ולא תשבעו בשמי
 לשקר מה תל לפי שכ נפש כי תשבע לבלתי בשפתים
 עונש שמענו אזהרה ממש תל ולא תשבעו בשמי
 לשקר הרי זו אזהרה לטענת בטוי שחייב על
 צדקה מכות ועל שבגתה קדש עולה ויורד
 בשמי מה תל לפי שכ לא תשא את שם ה' אהיך
 לשוא שיבול אי ל שחייב לא על השם המיוחד
 בלבד ממש לרבות את כל הכינוי תל בשמי בכל
 שם שיש לו מכאן אמרו אחד הנשבע בפי להי
 ישראל או במי ששמו חנוך ורחום הרי זו טענה
 וחייב עליה וחללת את שם להי מלמי טענות
 שוא חילול השם דא וחללת נעשה אתה
 חולץ לחיה ולבהמה ובהא אלה אכלה הארץ ויאשו
 יושבי בה על כל חלו יושבי הארץ אע נ ממנה
 את לפרע על חילול שמי לא כשם שאע מקיף על
 שאר עבדות כך את מקיף לזה לא תעסק
 את דעך יוכל אפלו איש פלוג גבור והוא איבו
 גבור איש כל חסם והוא אינו חסם איש כל עשיר והוא
 אינו עשיר תל ולא תגזל מה גזל מיוחד שהוא
 אפ העושק שהוא שלמות ואיזה זה הכובש שכר עשיר

ולא תגזל זה הכובש ממנו חברו באינת צדקה
 גנבה בקמח ועשיקה זה הבא לידו ממנו חברו
 תחלה בדעונו וכבש שדו עליו גזל כמסקיא דאמרי
 היכי דאמי גזל אמר רב יצחק כמך בטוהו בן יהודה
 דבת ויגזל את החכמת מיד המערי והרהרו בחטותי
 ר יוחנן אומ כגוף בעלי שכם דלת ושימו להם
 בעלי שכם מארבים על הדמים ויגזלו את כל עבד
 בדרך מארבים איטמורי קא מיטמורי לאו משום
 דמקתפו לא כי היכי דלא ליטמנו בהן איטמורי
 בר קפרא אמר איזהו גזל זה הגזל כמסקיא
 היך דאת אמר ויגזלו את כל אשר יעבר בדרך
 מה דרך פרהסיא אפ גזל כמסקיא רשבי
 מיתו לה מהכא והבאתם גזול ואת הפקח מה
 פקח מוס שבגלו אפ גזל בגלוי ר יוחנן אומ
 כל הגזל את חברו שווה פרוטה מעלי עליו כסו
 הרגו ואית לה קראיי קריאיי אן ארחות כל בוע
 צע את כמט בעליו יתח מחמק בט יהודה אשר
 טכסו דם נקי בארצם וילמדו לטרף טרף אדם אכל
 באדם אכל שוחט השור מכה איש ז האיש אשר
 כלנו ואשר דמה לנו ופי הוא הרג או דימה ללא
 על ידי שהחריב נוב עיר הפתח שהיו מקפיקי להם
 מים ומקו חשלה עליו הלות כסו הרג לא תל
 פעולת צפיד אתך עד בקר אי ל לא שכר האדם
 שכר כלים שכר בהמה שכר קרקעות ממש תל לא
 תל פועל פעולת שלכל דבר עד בקר מממשנו
 שכ לא תל איני יודע שעד בקר ומה תל עד בקר
 מלמי שאינו עובר עליו לא בקר ראשון בלבד מכאן
 ואך אמר רב עובר משום כל תשעה אמי רב יוסף
 מאי קראת א תאמר לרעך כך ושנב לא תל
 יבול אפלו לא בא ולא תבעו תל אתך לא אמרתי
 לא שלא ילך אתך בדעונו יבול אפלו אי ל תל
 אתך יבול אפלו המחהו אצל החנוט ואי השלח
 תל אתך ולא שהמחהו אצל החנוט ואצל השלח
 לא תל פעולת שכר אתך עד בקר אי ל לא שכר

יום שהוא גובה כל הליכה שכר לילה שהוא גובה
 כל היום כמך תל ביומו ותת שכרו איסור אנדי
 שכירות אישית תל לא בקופ נמצא כל הכובש
 שכר שכר עובר בחמשה עשר משום כל תעשה ומעוס
 כל תגזל ומעוס בתל פועל שכר ומעוס ביומו
 ותת שכרו ומעוס ולא תבוא עליו השמט לא
 תקלל חרש אי ל לא חרש ומעט לרבות כל אדם תל
 בעמך לא תאר אם כן למנה פתח חרש מה חרש שהוא
 בחיים יצא המנה שאינו בחיים תמא נמי הכי
 לא תקלל חרש דיבר הלות באמול לוי שבארם ואמלו
 קילל קטן או עצמו הרי זה לוקה שכ השמר לך ושמור
 נפשך מאד ואינו חייב עד שיקלל בשם או בטנוי
 ולפט עור לא תתן מכשול לפע קומה בצבר
 בא ואמי לך בות אשת כל מה היא לכהונה א תאמר
 לו כשרה והיא מקולה היה כוסל ממך עצה א תת
 לו עצה שאינה הוגנת א תאמר לו צא בה שכמה בשביל
 שיקמחיהו לקסיס בוא בצדדים בשביל שישתקב א
 ותאמר לו מכור את שדך וקח לך חמור ואתה עוקף
 עליו וכוילה ממנו שמא תאמר עצה טובה אני כותב
 לו והלא הדבר מקור ללב שכ ויראת משהיך אע נ הא
 כל דבר שהוא מקור ללב נאמי בו ויראת משהיך
 דא ולפט עור לא תתן מכשול ר ישמעאל אומ במטה
 צנו הגדול הלות מדבר כדך אמנת דבי ר חיימה
 ליהוא גוברא דקא מתי לבריה רבא אמרא ליה ליהוי
 ההוא גוברא בשמתי דקא עבר משום ולפט עור לא
 ותת מכשול ולא נהגו חכ המדכו זה שלש שנים
 דא ולפט עור לא תתן מכשול ממש למשום כנס
 יי לנזיר או אשר קי החי לפע נח שהוא עובר בלאו
 שכ ולפט עור לא תתן מכשול חמשה וחלוה בדבות זב
 מי שהיה קר קר ביניה או קייג אחד מהה הריא עוצר
 משום ולפט עור לא תתן מכשול ואמי רב יוחזיה כלמי
 שיש לו מעות ומעלה אותה שלא בעדים עובר משום
 ולפט עור וג' וכל המהזק ידי עובדי עברה או
 את חברו לרוב עברה עובר משום ולפט עור

מיוחד

ולא

לא תעשו עול במשפט זה המצוות את הדין ומעלה את
 החייב ומחייב את הצדיק וכן המצוות את הדין כדי
 לצער אחד מעבלי יום זה בכלל מעולו והבדל
 לבו בחזקתו שוטה רשע וגם רוח' מוטט שהוא מביא
 לידי עונת הדין שכ' לא תעשו עול במשפט' מלמד
 שהדין המקלקל את הדין קרו עוול' עני ומשוקץ
 חרס ותועבה' וגורם לחמשה דברים מטמא את
 הארץ ומחלל את השם ומקלקל את הסכינה ומטיל
 שונוי ישראל בחרב ומגלה אותם מארצם' לא
 תשא פני דל' שלא לרחם על חלל בדין ממונות שלא
 תאמר עני הוא זה' הואיל ואני והעשיר הזה חייבין
 לפרכו אשכנז בדין' ומצא מתפרנס בנקיות' על
 זה נאמי' לא תשא פני דל' ולא תהדר פני גדולי'
 שלא תאמר ב' גדולים הוא זה' עשיר הוא זה' הארץ
 איביושו ואראה בצושתו עניו שאינו מבייש' לכך
 נאמי' ולא תהדר פני גדולי' בצדק תשפט עמיתך
 זו השוויות בעלי דינך' שלא יהא אחד מדבר כל ערכו
 ואחד אומ' לנ' קצו דברך' ושלא יקציר פנים לאחד
 ויריע פנים לאחד' ושלא יהיה אחד לבוש בגדים קרים
 ואחד לבוש בגדים בזוים ולא יהיה אחד עומד ואחד
 יושב' אמר' יהודה שמעתי שאם רצו בית דין
 להושיב את עניה מושבעין ואשהו הוא האקור
 שלא יהיה אחד עומד ואחד יושב' ולא יהיה אחד
 למעלה ואחד למטה' לא זה בצד זה' וא'
 בצדק תשפט עמיתך' יחיד וצאת חקרו דבר
 תורה' אבל אמרו חכ' א' תהי' יחיד' לא אחד
 שהוא יחיד שלעולם' בצדק תש' עמ' עמ'
 שאתך בתורה ובמצוות' אמר רב יהודה בר שילא
 אמר' יוקי' אמר' י' חנף ששה דברים כשאדם
 עושה אותך אוכל פירותיה' בעו הזה והקדק'
 קיימת לו לעו הבא' הכנות אורחים והשכמת
 בית המדרש' ופקוד חולים ושן תמלה' והמגדל
 בעו למלמד תורה' והדך את חברו לכפ' זכות'
 והא תנא' או דברים שאדם אוכל פירותיה' בעולם

הזה ותקדקיימת לו לעו הבא' כיבוד אב ואם
 ותלמד תורה כנגד כולם' ה' א' מ' א' א' א'
 לא' ה' נמי בגמילות חסדים ש' א'
 תנו רבנן הדך את חברו לכפ' זכות ד' א' א' א'
 זכות' **מעשה** באדם אחד שירד
 מגליל העליון ונשכר אצל בעל הבית אחד
 בדרוס שלש שנים' כון שהגיע יום הכפורים אמ'
 לו ה' שכרי ואמרנא אשה' ובני' אמ' לו איך לי
 מעות' ת' לי בהמה' איך לי' ת' לי קדע' איך לי' ת'
 לי פירות' איך לי' ת' לי פדים וכתות' איך לי' המשיל
 טליתו לאחוריו והלך לביתו בפחי נפש' לאחור
 הרגל נטל בעל הבית שכרו בידו ומשוי שלטה
 חמורים אחד שלמאכל ואחד שלמשקה ואחד
 שלמיני מגדים והלך לביתו' לאחר שאכלו ושמו
 נות' לו שכרו' אמ' לו בשעה שאמרת לי לית' שכרך
 ואמרתי לך איך לי מעות' במה חשדתני' אמ' לו
 אמרתי שמא פרקמטיא בזול נדרכנה לו לרבי
 ולקח בה' ובשארתי לך איך לי בהי' במה חשדתני'
 אמ' לו אמרתי שמא מושכרות ה' ביד אחרים' ו'
 ובשארתי לך איך לי קדע' במה חשדתני' אמ'
 לו אמרתי שמא מושכרות ה' ביד אחרים' ובשארתי
 לך איך לי טרות במה חשדתני' אמ' לו אמרתי
 שמא אינך מעושדות' ובשארתי לך איך לי
 בהים וכתות במה חשדתני' אמ' לו אמרתי שמא
 הקדושך כל נכסיו' אמ' לו העבודה כך היה'
 שהקדשנו כל נכסי' לשמים בשביל הודקנוק בע'
 שלא עקת בתורה ובשארתי אצל חבירי שדרונו
 הוצרו לי כדרי' ואתה כטס שדנתנו לכפ' זכות' המקום
 ידך אותך לכפ' זכות' **תנו רבנן מעשה**
 בחקיד אחד שפדה רוביה אחת בות ישראל ושהאע'
 למלך' השביבה מדגלותו' למחר השכים וטבל ועלה
 ושנה לתלמודיו' אמ' לק' בשעה שהשכבותיה
 תחת מדגלותו במה חשדתני' אמרו שמא יט' בנו
 תלמיד שאינו ברוך לבינו' וכטבלות' במה

חשדתני' אמרו שמא מדג' חשדתני' אמרו
 קרי' אמ' להם העבודה' אמ' להם כטס
 שדנתנו לכפ' זכות' המקום ידך אתכם לפת' זכות'
 תנו רבנן פנים אחת הוצרך וצד לחמ'
 אצל מטרוכה אחת שכל גדולי רומי מצויים
 אצלה' אמרו מי ילך אצלה' אמ' להם ה' יהושע
 בן חנניה' אמ' אלך' הלך הוא ותלמודיו' כ' י'
 שהגיע אצל ביתה חלץ תמלן ברחוק ארבע
 אמות ונכנס ונעל הדלת בטעה' כשיצא ירד
 וטבל ועלה ושנה לתלמודיו' אמ' להם כשחלצנו
 תמלן במה חשדתני' אמרו כקבור רבי' שלא יכנס
 דברי קדושה למקום טומאה' ובשעה שנעלתו
 הדלת במה חשדתני' אמרו לו שמא וצר מלכות
 בינך לבינה' ובשעה שירדת' וטבלות' במה
 חשדתני' אמרו שמא נתנה צנורה מטה על
 בגדיו' אמ' להם העבודה כך היה' ואתם כטס
 שדנתנו לכפ' זכות' המקום ידך אתכם לכפ'
 זכות' לא תלך רכיל בעמך' שלא תהא
 רך לזה בצדו' וקשה לזה בצדו' דברים
 ד' לא תהא כ' רגל' משעשע דברים מטעם
 והולך מזה לזה' אמ' ה' חמיה כך היה מנהג
 שליויט' בעלי הדין עומדין למטהם ושומעין
 את דבריהם ומצו' א' אותך לחץ ונושאין ונותנין
 בדבר' גמרו את הדבר היו מכניסין אותך והגדול
 שבדיינים אומ' איש כל אותה זכאי איש כל אבה
 חייב' ומש' שפשיצא אחד מ' הדיונים לא יאמי'
 אע' הוא המשכה וחבדי מחייבין ומה אעשה
 ודבו עלי' לכך נאמי' לא תלך רכיל בעמך' וכהא'
 הולך רכיל מגלה קוד' ההוא תלמידא דאמיק
 מלחא דאתאמרא בב' מוד טא דר' אמ' לבתר עשר'
 ש' אפקיה ר' אמ' ואכרי עליה ד' גלי רח'
 לא תלך רכ' בעמ' לא תע' על דם רעוך' עלמ' שכל
 המרגל בחברו קופו לחרג נפשות רבות' מוטל' יצא
 ולמוד מדואג האדומי' אשה הוא רגל' שהוא

שדך צדיקים וחולך מזה לזה ואומ' כך וכך אמר
 כל וכך וכך שמעתי על כל אעפ' שהוא אומ' אמת
 הדי זה מחריב את השלם' ובכלל לאו זה המקפד
 בגנות חברו והוא הנקרא בעל לשון הרע' זה שושב
 ואומ' כך וכך עשה כל וכך וכך היו אכזרו וכך וכך
 שמעתי עליו' ואומ' דברים שלגמתי אעפ' שאומר
 אמת הדי זה לשון הרע' אבל האומ' שקר' מוציא
 שם רע על חברו נקרא' קשה היא לשון הרע עו'
 ממד' שכל המקפד לשון הרע כ' כ' כ' בעיקר ואי'
 לו חלק' לעו הבא' וגורם לטטבות דמים' לכך אמרו
 חכ' לשון הרע הורגת שלשה האומרו והמקבלו וזה
 שאומרו' עליו' והמקבלו יתר' מה האומרו'
 ותנו רבנן מעשה באדם אחד שהיו לו שלש בנות'
 אחת גבבת ואחת עקלה ואחת מקפרת לשון הרע'
 בא אדם אחד שיש לו שלשה בנים וביקש אותם לבטל
 אמ' לו איך בנתי דאוי' לבטל אמ' לו למה אמר לו
 מטע' שאחת גבבת וחדת עקלה ואחת מקפרת לשון
 הרע' אמ' לו אעפ' כ' אע' רוצה ליקח אותך' לקח' והכניס
 לבטל' מה עשה לך' אותה שהיתה גבבת השלטה
 על כל שלו' ואותה שהיתה עקלה הביא כל עבדך
 ושמוחכו והסקידה עליה' ואותה שהיתה מקפרת
 לשון הרע היה משכים בכל יום ושול' בשלטה'
 לימים בא אביה' אצל' אותה שהיתה גבבת
 ואותה שהיתה עקלה היו משבחות את אביה' ואומרו'
 לו אבא כל הדרכות ימוחו על ראשך שנתת'
 לזה הבית הדבי מצאנו בו קודת רוח' ואותה
 שהיתה מקפרת לשון הרע' והא' שהיתה מקפרת
 אומרת כל הקללות ימוחו על ראשך שאין אדם
 כותב בתו לא לאיש אחד ואתה נותנת לשב'
 אנשים לאב ובנו' ואם איך אתה מאמיט' שכ' לך
 תחת חמקיה ודאה' כ' שבו יוצא למלאכתו
 הוא בא ותובעני' ישב אביה תחת המטה
 וחמיה השכים אצלה לשאל בשלומה כדרך
 שהוא רגיל בכל יום' אמרה הנח מטע' אבא

שיש סוף חישב אביה ואמר שגא לטבעיה
 בא עמוד מתחת המטה והרגו שמענו בכו
 והרגו את חמיה ועמדה היא לבכות את אביה
 באו הנשים והרגו אותה הא למרות שלש
 הדע הורגת שלש נפשות ו יונת אומה הדי
 הוא אומה מה יתן לך ומה יקסיף לך לטורמיה
 חצי גבור שנועם עם גחלי רתמים מה ראה
 הבה למשל בחצים מכל כלי זין שכל כלי זין
 משעה שאתה מגביה אתה יכול להחזיק אבל
 החצים משעה שאת מגביה אין אתה יכול
 להחזיק מכת אגרו שלשה יוצאין ואינן חוזרין
 האב והקול והחץ ולא בכל הגחלים הוא מושל
 לא בגחלי רתמים שכל הגחלים כבו מבחוץ כבו
 מבפנים אבל גחלי רתמים אינן כבו מבחוץ
 לא כבו מבפנים כך מקבל לשון הרע ער
 חדרו אינן שאת מכניסו והוא מתמייס מבחוץ
 בוער הוא מבפנים למוד לך מציבא שאמר לו
 ואיה בך אדונך ויאמר הנה יושב בירושלם כי
 אמר היום ישעו לי בית יידי את ממלכות
 אבי מיד ויאמר המלך לעיבא הנה לך כר
 אשר לממבשת וכיון שיצא מביבשת לקראתו
 מדה עבדי קמט זירגל בעבדך א אדוע המלך
 וכמה פיוסין פייסו ומהו אומה לו בקופ למנה
 תדבר דברך אמרתי אתה וציבא תחלקו את
 השדה באותה שעה יצתה בת קול ואמרה ירבעם
 ורחבעם יחלקו את המלכות לא תעמד על
 דם רעוך מעתה אתה יודע לו עדות אין אתה
 ישא לשותק עליה תל לא תעמד על דם רעוך
 ומעט אם ראית טובע בנהר או לקטים בארץ
 עליו או חיה רעה באה עליו חייב אתה להצילו
 בנפשו תל לא תעמד על דם רעוך הא מהכא
 נקרא מהתם נקרא אבות גוסו מעט תל
 והעבדותו לו או מהתם הוה אמינא הוה מנה

בנפשו אבל מיטרה ומיגד אגרי לא קאמטו
 לך ומעט שחם שמענו גוי שהוא קובל עליו או
 שיש בלבו עליו שחייב לפייסו ולבלות חסו ואל
 לא תעמד על דם רעוך ומעט לרודף אחר
 חדרו להרגו ואחר הזכור ואחר נערה מאורקה
 שחייב אתה להצילו תל לא תעמד על דם רעוך
 לא תשנא את אחיך בלבבך עבול לא
 תכנו ולא תקלכלו ולא תקטרנו תל בלבבך לא
 אמרתי לא שנאה שהיא בלבב הוכיח תוכיח את
 עמיתך אמלו הרב לתלמוד והתלמוד לרב
 ומעט אם הוכחתו אמלו ארבעה וחמשה פעמים
 חזור והוכיח תל הוכח תוכיח יכול אמלו אתה
 מוכיחו ופטו משתנות תל ולא תשא עליו חטאו
 זו אזהרה שלא להלביץ פנים וכל המלביץ פני
 חדרו ברבים אין לו חלק לעו הבא לכוך בשיוכוח
 את חדרו צריך להוכיחו בינו לבינו בנחת ובלשון
 רכה ולא יפלימונו אם קיבל ממנו מוטב ואם
 לאו יוכיחו פעם שנייה ושלישית וכן תמיד חייב
 להוכיחו עד שיכנו החוטא ויאמר איני שומע לך
 דאמרתי הוכח תוכיח ו יעמד אומ עד נזיפה
 וד יהושע אומ עד קללה בך עזאי אומ עד הכאה
 אמר רב כחמט ושבעתה מקרא אחד דרשו שכ וחר
 אפ שאול ביהונתן ויאמר לו בך נעות המדדות
 וכת ויטל שאול את החנית עליו להכותו מאי
 דאמ עד הכאה דכת להכותו ומי דאמ עד קללה
 דכת לבשתך ומנא דאמ עד נזיפה דכת ויחר אפ
 שאול ביהונתן ולמנא דאמ עד נזיפה הא כתיב
 הכאה וקללה שאמ התם אגב חבובותא ויתרתא
 דהויא ליה ליהונתן לרודף מקד נמטיה טפי אמ
 ו טרפין העבודה אם יש ברור הזה יכול להוכיח אמ
 ו לער בך עזריה העבודה אם יש ברור הזה יכול
 לקבל תוכחות אמ ו עקיבה העבודה אם אין יודע
 היאך מוכיחין אמ ו יודע בך כדרי מעיד אני עלי את

השמים את הארץ שחזר מאנפיה פעמים לקח
 עקיבה על ידי שהייתי קובל עליו וכן אמרתי
 וכל כך הייתי יודע שהיה מוקיף לי אהבה לקיים
 מה שנא תוכח לך כן ישנאך הוכח לחכם ויאמר
 מכאן אמרו גדולה היא התוכחות שכל זמנא
 שהתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם וטובה
 באה לעולם וברכה באה לעולם ורעה מיתלקת
 מא העולם שכ ולמנוכחים יענם ועליהם תבוא
 ברכת טוב על המוכיח ועל המתוכיח
 אמר ר' שמאל בך כחמט אמר ר' יוחנן כל המוכיח
 את חדרו לשם שמים זוכה לפלגו שלמה שב
 מוכיח אדם אחי חן ימצא ולא עור לא שמועט
 עליו חוט שלחטור שכ ומצא חן ושכל טוב בעיני
 אהים ואדם לא תקום עד היכא היא שלנתימה
 אמ לו השאלת מגלך ולא השאלו למחר אמר
 לו השאלת קדדומך אמ לו איני משאלך כשם
 שלא השאלת מגלך לךך נאמי לא תקום
 ולא תטר עד היכא הוא כוחה שלכטורה אמ לו
 השאלת קדדומך ולא השאלו למחר אמ לו
 השאלת מגלך אמ לו לא לך ואיני במחוקך כשם
 שלא השאלת קדדומך לךך נאמי לא תקום ולא
 תטור לא תקום ולא תטר את בע עמ אבל
 אתה נוקם ונוטר לאחרים ואהבת לרעך כמוך
 אמר ר' עקי זה כלל גדול בתורה בך עזאי אומ זה
 קמר תולדות אדם בדימות אהים עשה אותו זה
 כלל גדול מזה שלא תאמר הואיל ונתבשרית
 ותבזה חברי עמי הואיל ונתקללתי יתקלל חברי
 עמי אמר ר' תנחומא אם עשית כך דע למי אתה
 מבזה איזו היא אהבה שיאהוב את חדרו כגוסו
 ויפטר בעצחו כשם שהוא רוצה שלא יצא שם רע
 על כבודך כך יהא רוצה שלא יצא שם רע ער
 חדרו וכל המתבצר בקולו חדרו אין לו חלק לעולם
 הבא וכן חייב לחוס על כבודו חדרו כשם שהוא
 חס על כבודו עמו כשם שאינו רוצה שלא יצא שם

רע על ממונו כך יהא רוצה שלא יצא שם
 ממנו חדרו ואהבת לרעך כמוך בעושה מעשה
 עמך אתה אוהבו ואם לאו אין אתה אוהבו
 ו שצ יוחאי אומ בשבועה גדולה נאמר זה הדר
 הדי הוא אומ ואהבת לרעך כמוך אמר ר' אם אתה
 אוהבו אמר נאמי לשלם לך שכר ואם לאו אמר
 עתיד למרע ממך את חקותי תשמרו חקים
 שחקקתי לך כבר מכאן אמרו בנ נח מותרין
 ללבוש כלאים ולצדוע כלאים ואיך הקריב לא
 בהדבעת בהמה והרכבת אינן מנא הו מלי אמר
 שמעל דאמ קרא תשמרו חקים שחקקתי עליו
 כבר בהמתך לא תרביע כלאים שוך לא תזרע
 כלאים מה בהמתך בהדבעה אפ שוך בהדבעה
 ומה בהמתך בך בארץ בך בחוצה לארץ אפ שוך
 בך בארץ בך בחוצה לארץ לא מעשה לא מעשה
 ושמרתם את חקותי חקים שחקקתי לך כבר התם
 ושמרתם את חקותי חקותי דהשתא הכא ארז
 חקותי תשמרו חקים דמעינקא לפיכך אקור
 לישדל להנח הגוי שירביע לו אויל ואקור לישדל
 ליוכ בהמנו לגוי להרביעה לו כלאים בהמתך
 לא תר כלאים לו אמ בהמתך לא תרביע יכול
 לא יאחוז בהמה ויעמידנה למע הזכר תל לא תרביע
 כלאים לא אמרתי לא כלאים אין לי לא בהמתך
 על בהמתך מעט בהמתך על בהמת אחרים
 בהמת אחרים על בהמתך בהמת אחרים על
 בהמת אחרים תל את חקותי תשמרו אין לי לא
 בהמה על בהמה מעט בהמה על חיה וחיה על
 בהמה טהורה על טמאה וטמאה על טהורה
 תל את חקותי תשמרו מכאן אמרו כל המרכיב
 זכר על נקבה שאינה מינו בך בהמה בך בחיה
 בך בעומות ואמלו חיה שצבים הדי זה לוקה כן
 הותרה בכל מקום בך בארץ בך בחוצה לארץ
 אחר בהמה וחיה שכן או שלחברו ואינו לוקה
 עד שיכניס בהמותו בשמותן אבל אם העל

את חקותי

רשמי

זה של זה או שקדך בקול משה אוחזי מכות מדורות
 שוך לא תזרע כלאים חרי זו אזהרה שלא לזרוע
 שט מני זרעים בארץ ישל באחד שני שוך לא תזרע
 איך לי לא טל ירדע שלא יקיים מוטל לא
 תזרע כלאים לא אמרתו לא מנישם כלאים
 ומטע איך מדיכוב עץ קרק על גבי עץ
 מאכל ולא עץ מאכל על גבי עץ קרק ולא עץ
 מאכל על גבי עץ מאכל תל את חקותי תשמרו
 איך אקור באיך לא ההרבה בלבד וההרבה
 אקורה בכל מקום אבל כלאי זרעים מותרות
 לכתחלה בחוצה לארץ אמר רב יוסף מנעב כדור
 וזרע שוך כול למעט זרעים שבחוצה לארץ
 ובגד כלאים ששטנז מה תל לפי שנ לא
 תלבש ששטנז צמ זמט יחדו יכול לא ילבש
 גיזי צמר ואיני פטות תל בגד איך לי לא בגד
 ומטע לרבות את הלכדים תל ששטנז דבר
 שווע ונוז וטווי ר שמשוך ג לעזר אומר
 טלוז ומלני הוא את אביו שבשמים עליו
 מכאן אמרו כיון שנתחדד הצמר עם הפשות
 צד חיבור בעולם הרי זה כלאים מן התורה כיצד
 צמר ופשות שטרם זה בזה ושע אותה ועשה
 מהן לבקרים חרי או כלאים טרפן וטווי אותה
 באחד וארג בגד מטווי זה הרי זה כלאים תפר
 בגד שלצמר בשלשפשות אמלו תפר במושי או
 שתפר בגדי צמר בחוטי פשות או בגדי פשתן
 בחוטי צמר או קשר חוטי צמר בחוטי פשתן או
 גדל תל ששטנז שווע או טווי או נוז אמלו
 נתן צמר או פשות בשך או בקופה וכדלתי
 או כלאים ואמלו קשר גדיל שלצמר בגדיר
 שלפשתן אעל שהרצועה באמצע וכן המקל
 בגדי צמר ופשות וקוטרן הרי לא כלאים שב
 צמר ופשות יחדו מכאן מקום כיון שנתאחד
 נאקרי לא יעלה עליך מכלל שכל לא יעלה
 עליך יכול לא ימשיל את הקופה לאחוריו תל

לא תלבש ששטנז לא תלבש איך לי לא של
 ילבש שלא יעלה מכלל שכל לא יעלה עליך לא
 יעלה עליך מותר אותה להניעו תחתך אבל אחז
 חכמים אקור לעשות פן גזרה שמא תיקד ניהו
 על כשדו אמר ש שמשוך בגדי אמר יוקי בג
 שאול מנישם קהלה קדושה שבידו שלם אמרו
 עשר מצעות זו על גב זו וכלאים ביניהן אקור
 לישע עליהן והע מלי בגדין אבל בקשין מותרות
 והוא שלא יהיה בשדו נוגע בהן כדאמר רב
 הוציא בדיה די יהודה האי נמיטא גמרא דניש
 שריא וכן העלון אם היה רך אקור דאמר רב
 עולא מוטע מה אמרו ונלו אקור מוטע
 שהשמש מתחמם כנגדו כלאי בהמה
 אקור להרביע ומותר לקיים ומותר בהנאה
 כלאי זרעים אקור לזרוע ואקור לקיים ומותר
 בהנאה כלאי הפרס אקור לזרוע ואקור לקיים
 ואקור בהנאה כלאי בגדים מותר לעשות
 ומותר ליהנות איך אקור לא להתכפות שכל לא
 תלבש ואיש פרט לקטף או יכול שאני
 מוציא בך תשע שנים ויום אחד תל כי ישפם
 את אשה פרט לקטנה שכבת זרע פרט לפרט
 והיא שפחה יכול בשפחה כנענית הלת מוצר
 תל והסרה יכול פולה תל לא נפרתה הא כיצד
 פרויה ושאינה פרויה או שחציה שפחה וחציה
 בת חורין במאורסת לפי חורין הלת מוצר
 ר לעזר בן עזריה אומ כל העריות כד אמורות
 ממשוך איך לנו לא שחציה שפחה וחציה בת
 חורין והיא שפחה לחייב על כל שפחה
 ושפחה מכאן אמרו הכא על שפחות הרבה
 אמלו בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת
 נחרפות מאי משמעא מהאוי נחרפת אשתאי הוא
 דכלת ותשטח עליו את הרפנות ואי בעית אימנא
 מהכא אם תכונס את האויל במכתש בתוך הרפנות
 והסרה לא נפרתה בכסף ובשווע בקפ ומטע

אף בשטר תל או חקקה לא נתן לה ולהלך הוא אומ
 וכתב לה מה לה אמור להלך בשטר אף לה
 אמור כאן בשטר איך לי לא כסף בחציה ושטר
 בכולה ומטע אף שטר בחציה מה כסף בחציה
 אף שטר בחציה בקרת פהיה מפות מלמי
 שהיא לוקה יכול אף הוא ילקה תל תהיה היא
 לוקה והוא אינו לוקה דא בקרת תהיה מלמי
 שמבקרת ואחכ מסקי בקרת מלמי שהמלקות
 בקרייה מכאן אמרו כל זמנ שמלקין הגדול
 שבידיט קורא אם לא תשמר לעשות וג והמל
 ין את מכתך ושונה ומשלבש והשני מונח
 והשלישי אומ הכה תכה כל זמנ שהוא מכה
 על פיו הוא מכה לא זמננו כי לא חפשה
 הא אם חפשה הרי לו חייב מיתה והביא
 את אשמו נאמי נאן איך אשם ונאמי להלך איך
 אשם מה איך אשם אמור להלך בכסף שקלים
 אף כאן אמור בכסף שקלים וכהא ויתנו חיהם
 להוציא נשיהם ואשמויהם על כל אשמתם
 אמר רב חקרא מלמי שכולן שפחות חרופות בעליו
 וכפר עליו הכח באיל האשם לפי מלמי
 שהוא מביא אחר על דברים הרבה מכאן אמרו
 הבא על השפחה ביאות הרבה אפלו בהעלמות
 הרבה אינו חייב לא אשם אחד ונקלל לו
 מצטאותו לעשות את המזיד בשוגג כל העריות
 עשה בהן את המערה כגומר ובשפחה לא עשה
 בה את המערה כגומר כל העריות עשה בהן
 את הקטף כגדול ובשפחה לא עשה בה את הקטנה
 כגדולה כל העריות אחד האיש ואחד האשה
 שווין במכות ובקרב ובשפחה חרומה היא לוקה
 והוא אינו לוקה הוא מביא קרב והיא אינה מביאה
 קרב כל העריות בחטאת והשפחה באשם כל
 העריות בנקבה והשפחה בזכר כל העריות חייב
 על כל ביאה ובשפחה אינו חייב לא אחת על
 ביאות הרבה כל העריות לא עשה בהן אר

המזיד בשוגג ארבעה מביאים על חזקת שוגג
 ולו רק הבא על השפחה החרומה שנ ונקללו
 לעשות שוגג כמזיד ונזיר שנטמא בפתע
 מתאם מתנ זה שוגג שתאם זה מזיד וזה
 פתים עבדו ונענשו ושבועת העדות לפי שב
 בה ונעלם ושבועת הקדון אתיא משבועת
 העדות בגזרה שווה תחלא תחטא
 וכי תבאו יכול משבאו לעבר הירדן תל לארץ
 לארץ המיוחדת כי תבאו ונטעתם פרט לנטעו
 גוים עד שלא יבאו לארץ או יכול שאני מוציא את
 שנטעו גוים משבאו ישל לארץ תל כל עץ מכאן
 אמרו עד שבאו אבותינו ומצאו נטוע מטור נטעו
 אעלם שלא ניבשו חייב ונטעתם פרט לעולה
 מאלין ונטעתם פרט למבקר ולמרכיב מכאן
 אמרו קיפוק גנני קיפוק על גבי קיפוק אעלם
 שהבריכה בארץ מותר ונטעתם איך לי לא
 שנטעו אגוז תשקד גטע ייחוד שלתאנה מטע תל
 כל עץ עץ מאכל לא עץ קרק עץ מאכל פרט לנטוע
 לקייג ולקדוזה ולעצים ו יוקי אומ אמלו אומר
 הפעמי למאכל והחיצון לקייג הפעמי חייב והחיצון
 פטור נטעו לעצים וחייב עליו לאכול מטע תל
 כל עץ מאימתי מונה לו משעת נטיעתו
 דא עץ מאכל היה ר מואיר אומ ממשמע שכל
 ערלים לא יאכל איני יודע שעץ מאכל הוא לא
 מה תל עץ מאכל עץ שטעם עזו זמיו שווין
 הוי אומ לו מכללי כלל מדך שאין ארץ ישראל חקרה
 כלום שכל לא תחקר כל בה פרוי פרט לעלית
 וללולבין ולמני הגפנים והקמרים או יכול שאני
 מוציא ענקקלות והבוקר תל פרוי פרוי דברי
 ר יוקי הגלילי ר עין אומ וערלתם ערלות ערלים
 לרבות את כוסף והלכה כר יוקי הגלילי
 שלש שנים יכול בתוך שלש יהא אקור ולאחר
 שלש שנים יהא מותר תל יהיה לכס

להביא את הכוסע לדבים אי לי לא שלא
 יאכל ומטע שלא יצבע ושלא ייהנה בו תר
 ודלתם עד לתו' עד לים לדבות את כולם
 שלט שנים אחד בתשרי ראש השנה לערלה
 ולרבעי זמא ימתי מוטע לערלה ולרבעי
 נטיעה ואינו מוכה מראש השנה לראש השנה
 לא שלשים יום בשנה קרוי שנה והוא שתקלוט
 נטיעה שתי שבתות ומטע לשלשים יום
 לפע ראש השנה הרי ה' ככל השנה תל ובשנה
 מוכא אמרו ארבעה וארבעים יום קודם ראש
 השנה עלתה לו שנה ומוכה אחדיה שנה שנה
 ושלישית יהיה רבעי ואפ"כ אין מידות נאיעה
 זו מותרין משום ערלה מותרין לא מוחמטה
 עשר בשבט בשנה רביעית עד חמשה עשר
 בשבט שלשנה חמישית ואח"כ הרי ה' חולין
 ובשנה הרביעית יהיה כל פרי' להביא אר
 הפרט ואת העוללות כדברי בית הלל שביית
 שמאי אומי יש לו פרט ויש לו עוללות והעטים
 כורין לעצמם ובית הלל אומי כולו לבת קדש
 מה קדש אמרו למעלה טעון חומש וביעור אפ
 קדש אמרו כאן טעון חומש וביעור מכאן אמרו
 דין נטע רבעי להאכל לבעליו בידו שלם כמעט
 שני ואם רצה לפדותו ולעלות בדמינו פודה ומספיק
 חומש ובצמח הזה פודהו אפלו בפרוטה ומשליכה
 לים המלח והערלה אקו בחוצה לארץ הלכה
 למשה מקיבו ואין דין נטע רבעי בחוצה לארץ
 לא הרי ה' חולין לכל ואינו צריך פדייה הלולים
 מלמי שהוא טעון ברכה לפני ולאחריו מכאן היה
 ר' עקי אומי לא יטעום אדם כלום עד שעה שיבין
 ובשנה החמישית ותאכלו את מדין להוקיף
 לבס תבואתו ר' יוקי הגלילי אומי הרי את מוסקי
 מירות חמישית על מירות רביעית מה מירות
 חמישית לבעלים אף מירות רביעית לבעלים
 ר' עקי אומי דברה תורה בנגד היצר שלא יהא

הוא

אדם הדי ארבע שנים מוטעו בו חנם לכך נאמ
 להוקיף לבס תבואתו תבואתו מלמי שאינו
 כפדיה עד שיישעה תבואה מכאן אמרו אין מדין
 את הרבעי עד שיבוא לעונת המעשרות
 לא ותאכלו על הדם מטע לאוכל מבהמה עד
 שלא תצא נפשה שהוא בלא תעשה תל לא תאכלו
 על הדם דא לא תאכלו על הדם לא תאכלו
 בטר ועדין דם במזרק ר' יוקא אומי מטע שאין
 מזרין על החוגי בית דין תל לא תאכלו על הדם
 ר' עקיבה אומי מטע לפנהודין שהדגו את
 הנפט שאין טועמין כלום כל אותו היום תל לא
 תאכלו על הדם אמר ר' יוקי בד חטנה אזהרה לבין
 קורד ומורה מטע תל לא תאכלו על הדם לא תאכלו
 אכילה המביאה לידי שפיכות דמים אמר ר' יוקי בד
 חטנה משום ר' אישזר ב' יעקב מאי לא תאכלו על
 הדם לא תאכלו עד שתתפללו על דמכם אמר ר'
 יצחק אמר ר' יוחנן משום ר' אישזר ב' יעקב כר
 האוכל ושוחה ואח"כ מתפלל עליו הכת אומי ואומי
 השלכתה אחרי גוך א תקרא גוך לא גאוך אמ
 ה'ה' לאחד שאכל ושחה ונתגאה זה קיבל עליו
 מלכות שמים לא תנחשו בנגד לו המנחשים
 בחלדה ובעופות ובכוכבים וכ' כל כוצא בה'
 ולא תענובו' או אוחזי העינים ר' עזי אומי לו גותע
 העינים בנגד או שה' אומדי' למודות ערבי שביעות
 שה' עקורות להיות קטנות רעות ואסור לעונת
 ולשאר למעונ' לא שהמעונ' במיתה והנשאר
 באזהרה לא תקיפו' אחד המקיף ואחד
 הנקף והוא שעשה מעשה פאת ראשכם קופ
 ראשכם ואין ה' הצדעים מכאן ומכאן והקפת
 כל הראש שמה הקפה ופאה זו אין לה שיעור
 אבל שמענו מזקיטנו שאין מעתי' פחות מארבעים
 שערות ולא תשחית את פאת זקנך מה תל לפי
 שנ' ופאת זקנם לא יגלחו יכול אפלו גלחו במקמרים
 כצתער יהא חייב תל ולא תשחית את פאת זקנך

או

או ולא תשחית אפלו ליקטם במקמרים או ברהיט
 יהא חייב תל ופאת זקנם לא יגלחו' הש פיצר
 גלוח שיש בו השחחה הוי אומי זה התער'
 לא תקיפו' ולא תשחית כל שיש בו בכל תשחית
 י' בו בכל תקיף אשה שאינה בכל תשחית
 אינה בכל תקיף הינו דתנן כל מצוה שהיא לא
 תעשה ב' שהיא גרמה ב' שלא התק' גרמה
 אחד אנשים ואחד נשים חייבין חוץ מכל תקיף
 וכל תשחית וכל יטמא כהן למתים פאת
 זקנם פאת זקנך מלמי שהוא חייב על הזקן
 שמים מכאן ושמים מכאן ואחת מלמט ואם
 נטל כולל כאחת לקה חמש אבל שעל השפה
 שלמעלה ושלמטה מותר וכבר נהגו ישראל
 שלא להעבירו לא לבגד קצתו כדי שלא יעכב
 אכילה ושתייה ושרט יכול אפלו שרט
 על ביתו שנפל ועל קמינתו שנבועה יהא חייב
 תל לנפש לא אמרתי לא שריטה שהיא ער
 המות ומטע לחמש שריטות על מת אחד
 שהוא חייב על כל שריטה ושריטה תל ושרט
 לחייב על כל שריטה ושריטה ר' יוקי אומי
 ומטע לחמשה מותם ששרט עליהן שריטה
 אחת שהוא חייב על כל מת ומת תל לנפש
 לחייב על כל מת ומת וכתבת יכול אפלו
 כתב ולא קיעקע יהא חייב תל קיעקע או
 קיעקע יכול אפלו קיעקע ולא כתב יהא חייב
 תל וכתבת הא פיצר עד שיכתוב ויקעקע
 בדיו ובכוחל ובכל דבר שהוא רושם
 אמר ר' חלביה אמר ר' אדא בר אבהו אקור
 לו לאדם שיכתב אפר מוקלה על גבי מקדכו
 מפני שנראה ככתובת קיעקע רב ביבי בר
 אבוי קמיר אריבדא דכוסליתא רב אשי אמר
 כל מקום שיש בו מכה מכותו מוכחת עליו
 א תחלב את בתך להזנותה יכול בכה שמקור
 בות ללוי או לישראל הכת מדבר תל להזנותה

בחילולין שבזנות הלכ מדבר ואשה זה המוקר
 את בתו פנויה שלא לטע אישות ר' אישזר
 אומי זה המשיא בתו לזקן ר' עקי אומי זה המשיא
 את בתו בוגרת אמר רב יהודה אמר רב המשיא
 בתו לזקן והמשיא אשה לבן קטן והמחזיר
 אברה לבן עליהם הכת אומי למטע קמות הווה
 את הצמאה וכת לא יאבה לו קלוח לו
 כמותבי האוהב את אשתו כגומו והמכבדה
 יותר מגומו והמדריך את בנו בדרך ישרה
 והמשיא נשים קמוץ לפרקן עליו נאמי וידעת
 כי שלום אהליך ופקדותיך ולא תחטא קמוץ לפרק
 שאני ולא תזנה הארץ מגזעם הם המרוק'
 יכול על מעשה יחודי תל ומלאה הארץ זמנה לא
 על מעשה יחודי ר' יהודה אומי הרי הוא אומי
 ותחטפי הארץ בזנותך וברשתך ומה ענשו שלדבר
 וימקעו רביבים ר' אישזר ב' יעקב אומי מתוך
 שהוא בא על נשים הרבה ואין ידוע על איזה מהן
 בא והיא שקיבלה מאנשים הרבה ואין ידוע מאיזה
 מהם קיבלה שגג ונשא לבתו ושגג ונשא לאחותו
 נמצא נשוי לבתו ובנו לאחותו נמצא ממלא העולם
 ממזרים שכל זמנה היא זה מחו' ר' אישזר אומי
 ומטע שהעונש לפע המקום בבא על אשה
 ואמה נאמי כ' זמנה ונאמי לה' ואיש אשר יקח
 את אשה ואת אמה זמנה היא מלמי שהוא עונש
 מיקלע לדודיט מ' לזמנא רב
 נחמ' כד מיקלע לטכתיב מכרזי כ' הוא לזמנא
 אינו והא תנא ר' אישזר ב' יעקב אומי לא ישא
 אדם אשה במדינה זו והולך למדינה אחרת
 ונושא אשה שמא יזדווגו זה אצל זה ונמצא אח
 אשתו נאמי אחרתו ואב נושא בתו ועל זה נאמי ומלאה
 אמה הארץ זמנה אמרי רבנן קלא אית להו והאמר
 רבא תבעוה להנשא ונתתיסה צדיקה ליטב טבעת
 ימי נקיים רבנן הוו מודעי להו מקדיס הוו מוקדי

פי תרי
 תנזוה לה
 ובשרט ליום
 ואחד או
 מא וזם
 מקיים
 פי אגביה

מסודרי שלחא ואי בעית ארמא ייחודי הוה מיהודי
 להו שאינו דומה מי שיש לו פת בקלו למי שאין לו
 פת בקלו את שבתותי תשמרו יכול יהא בטע
 בית המקדש דוחה את השבת תל את שבתותי תשמ
 ומקדשי תיראו אמר השבת משום שמירה והמקדש
 משום מורא יכול יהא מן המקדש תל את
 שבתותי תשמ ומקדשי תיראו מה שבת לא מן השבת
 אתה ירא לא ממני שפיקד על השבת אף מקדש
 לא מן המקדש אתה ירא לא ממני שפיקד על
 המקדש אינה מורא לא יכנס להר הבית
 במקלו ובמנעלו ובאמונתו ובאבק שעל
 רגליו ולא יעשו קסודריא ורקיקה מקל וחומר
 אף לי לא בזמנך שבת המקדש קיים בזמנך
 שאין בית המקדש קיים מעט תל את שבתותי
 תשמ ומקדשי תיראו מה שמירת שבת לעולם
 אף מורא מקדש לעולם ואקור לו ליפנות בכל
 מקום או לישב בן מרחק למערב לא בן צפון לדרום
 מעט וישטף מעט שהשכינה במערב ז תפכו
 לא האבות ולא הירעונים אוב זה פיתוס המדבר
 משחיו או מביט מרקיו וירענו זה המניח
 עצם עוף ששמו ידוע צפון ומקטוף קטרת
 ועושה מעשים אחרים עד שיפול ככפה ומדבר
 בפיו מה שיהיה הריאן בקקלה והנשט ברה
 באזהרה ל תבקשו לטמאה בהם מלכה
 שאין באין על האדם לא אם נטה לה ונטמא
 בה ואם מיטמא אתה בהך דע מה אתה מחליף
 מה במה אע"פ כופט עיבה תקום יכול
 מפת אשימתי תל שקן ואין שקן לא חכם שכ
 אקפה לי שבעים איש מזק ישראל ו יוקי
 הגלילי אומ אן שקן לא שקנה חכמה שכני
 קנע ראשית דרכו ו יוקי הגלילי אומר
 ההוא תנא קמא עבר לא זר יוקי הגלילי קבר
 אסלו יוקא וחכים נמני יכול יעמוד מפתו
 ממקום רחוק תל תקום והדרת קימה שיש בה

פ
 יעט
 אגוי
 סלוי
 ז"ל
 אשתי

ירא מלכת האלים מורא זה אינו יודע מה הוא
 כשהוא אומ תקום והדרת ויראת מלאה הוי אומ
 זן קימה אף יכלו כל מלאכות שחבד עושה
 לרבו תלמיד עושה לרבו חוץ מהנעלות לו מנעל
 והקרת לו מנעל אמר לא אמר לא במקום
 שאין מקבלי אותו אבל במקום שמכירי אותו לית
 ליה איה אמר אשוי ובמקום שאין מכירי אותו
 נמי לא אמר לא דלא מנח תמלי אבל מנח תמלי
 לית ליה איה אמר חייא בר אבא אמר יוחנן כל
 המונע תלמידו מלשמנו כאל מונע ממנו חקר טב
 למק מרעהו חקר רב נחמך בר יצחק אמר אף מוחך
 ממנו יראת שמים שכ ויראת שרי יעזוב
 תנא ו לעזר חקמא אומ כל תל חכ המתפלל כנגד
 רבו או אחורי רבו והנותן שלום לרבו והמחזיר שלום
 לרבו והחולק על ישיבתו של רבו והאומ דבר שלא
 שמע מרבו גורם לטבינה שתתתלק משרא
 ופי יגור אתך גר בא ואמר גר אנו יכול
 יקבלנו תל אתך במחוק לך את שבאו עךו מעט
 תל ופי יגור בארצם אן לי לא בארץ בחוצה לארץ
 מעט תל אתכם בכל מקום שאתם אש כל למה נאמ
 בארצם לא בארץ אינו צריך להביא ראיה ובחוצה
 לארץ צריך להביא ראיה לא תוכו אותו שלא
 תאמר אמר חייך עובד ע"ז והיום נכנסת תחרת
 כנטי השכינה ו לעזר הגדול אומ מפת מרה
 הזהירה תורה על הגר בששה ושלשים מקומות
 מפת שקורו רע בארצ מפת מה ארצה שקעל
 עליו כל דברי תורה אף גר שקיבל עליו כל דברי
 מפת אמרו גר שקיבל עליו כל דברי תורה חוץ מדבר
 אחד אין מקבלי אותו ו יוקי ביר יהודה אומר
 אסלו דבר קטן מדברי קופרים יהיה לכם הגר
 הגר אתכם ואהבת לו כמוך כמו סב בישור ואהבת
 לדעך כמוך כך נאמי בגרים ואהבת לו כמוך פי
 גרים הייתם בארץ מצר ד עו מה נפש של גרים שאין
 אתם הייתם גרים בארץ מצרים משום ו נכר

מקדש
 ירא
 ידוע
 מקדש

ירא

אמרו מעט שכך לא תאמרו בחבירי לא תעשו
 עול במשפט אש לך הרי נכר הרי אמר אש כ
 למה נאמ לא תעשו עול במשפט במרה מעלת שהמורו
 נקרא דין שאם שיקר במרה קדוי עול שכו ומשוקק
 חרם ותועבה גורם לחמשה דברים משמא ארז
 הארץ ומחלל את השם ומפסק את השכינה ומטיל
 שואייה על שד בחרב ומגלה אותה מארץ
 במרה זו מרת הארץ במשקל זו טריט וצמורה
 זו עיר הגדול ויש אומ זו קיטות קטנה ויש אומ זה
 המחק תבורבנך לא תעשו עול במשפט
 במרה מרה זו מדידת קרקע שלא ימדוד לאחד
 בימות החמה ולאחד בימות הגשמים במשקל
 שלא יטמא משקלותו במלח ובמשורה שלא ידווח
 המשורה והלא דברים קל וחומר ומה משורה שהיא
 אחד משלשה ושלשים בלוג הקפידה עליה תורה קל
 וחומר להיך וחצי ההיך ושלשיות ההיך ורביעית ההיך
 ולב וחצי לב ורביעית לב מאנע צדק צדק
 את המאנעס יפה אבצ צדק צדק את המשקלות
 שלך יפה איפת צדק צדק את האיפות יפה והי
 צדק צדק את ההיט יפה אמר ו קסי ביר יהודה
 והלא ההיט בכלל האיפה שכ איפת צדק אש כל
 נאמי והי צדק יה לכס לאו צדק הי צדק דתנא
 הי שבועה דאמי הי לאו לאו דכח ולא יהיה עוד
 מעול וכל ויהיה עוד המים למבול וכל אשר
 נשבעתי מעבר מי נח שמע מנה דלאו לאו שבועה
 ומדלא לא שבועה הי שבועה מאנע
 צדק תנו רבנן נפש מאנעס תלויה באויר שלשה
 טפחים וקנה ומתנה שלה שטס עשר טפחים ו
 ושלש מאנעס ושלש מאנעס תלויה באויר שלשה טפחים
 ושלש מאנעס ושלש מאנעס תלויה באויר טפח וגוהה
 מן הארץ טפח שלש אצבעות קנה מכאן ומתנה
 שלה ששה טפחים שלש מאנעס תלויה באויר שלש
 אצבעות וגוהה מן הארץ שלש אצבעות ומתנה
 שלה אינו יודע ואורך במתאיהיא אמר כפא דרומי

כ קנה מאנעס
 בלשון יוס
 דירוקות
 אש מכשול

אבן צדק אמת צדק' אף עושים משקלות לא
 שלשום ולא שלשום ולא שלשום ולא שלשום
 מיט מותנת' לא עושה שלשום ושלשום
 אף עושים מחק לא שלשום מנט שמיקול
 ולא שלשום מנט שממביר' אבל הוא עושה
 שלשום ושלאגוז ושלאשכדוע' ואף
 עושים מחק צדק אחד ענה וצדק אחד קצר' ולא
 ימחק מנט מעט מנט שממחיתו' למחוק'
 ולא ימחק בבת אחת מנט שממחיתו' ללוקח'
 ועל כולם' אף צדקאי אוי לי אם אומר ואוי לי
 אם לא אומר' אוי לי אם אמר שמא ילמדו
 הרמאי' ואוי לי אם לא אומר' שלא יאמרו
 הרמאי' אף תל חב בקיאי' במעשה ידינו' קוף
 אמר אי לא אמר' אמר שמוט ביר' יחוק וסמך
 האוי קרא בי ישרים ודכי' ועיניקים ילכו בם'
 ופושעים יכשלו בם' יהיה לכם' מנה' לך
 אגודמ' כל כך' מכא' אמרו' המיטון מקנה
 את מדוהו אחת לשלשים' ובעל הבית אחת
 לטטט עשר חדש' והחנות מקנה את מדורכו'
 פקמים בטבע' וממחה את משקלותיו פעם
 אחת בשנה' וקנה מאזנים על כל משקל ומשקל'
 אפי' אהיכס אשר הוצא אתכם' על הנאי
 שנתקבלו עליכם מצות מדות' שכל המורה במדות
 מדות מדות ביצאת מצרים' וכל הכופר במדות
 מדות כופר ביצאת מצרים' תבו רבני
 אוצרי פירות ומפקיעי שערים ומקטיני איפה
 ומלני בדבות' עליהם הכת אומ' לאמר מדתי
 העבר החדש' ונשבייה שבר' והשבת וכפתחה
 גר להקטי' איפה ולהגדיל שקל' ולעוות מאזני
 יד עש
 ביו עני
 במוסא
 לננות ככת
 מדרמה
 אש אשכח לננו כל מעשיהם' ושמרתם
 את כל חקותי' ואת כל מעשיתי' ועש' אותם לית
 שמירה ועשייה לחקים ושמידה ועשייה למעשמים'
 ולא עוד לא שהקדים חקים למעשמים' לבי שאף

טעמך גבוי ולא טובות עשיות ידועה לכל מעשמים
 לכך הקדים הלל חקים למעשמים שלא ידמה
 מחותם' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 וידברני' ול בני ישראל תדבר' אמר ל בני ישראל'
 את בני ישראל' ואכה תצוה את בני ישראל' וי קוי
 אומ' דברה תורה בלשונות הרבה וכול צדוק' להודט'
 ישל' או ישל' גר לו הגדים' הקד' לרבות נשי הגרים'
 בישראל' לרבות נשים ועבדים' אם כן כמה נאמ'
 איש איש' להביא את הגרם שבאו על ערות הגוים
 ושבאו על עריות' ישל' שידוכו בדיוט ישראל'
 אשר ית' מהרעו למולך' כמה נאמ' לפי שכל ומרעו
 לא תת' יכול אמלו מקד' ולא העביר יהא חייב תל'
 ומרעו לא תת' להעביר למולך' יכול אמלו מקד'
 והעביר למולך' לא יהא חייב תל' ומרעו לא תת' להע'
 למולך' יכול אמלו מקד' והעביר למולך' שלא באש'
 תל' לא ימצא כך מעביר בנו וזהו באש' העברה
 העברה לגדה שזה מה העברה אמורה' למולך'
 אף העברה אמורה להל' למולך' מה העברה אמורה
 כאש' נמצאת אומ' עד שימקד' ויעביר למולך' באש'
 מות וימת' בבית דין' ומנט' אם אי' סח בבית דין'
 עם הארץ מקייעי' תל' עם הארץ ירגמ באב'
 דא עם הארץ' עם שבגי' נבדאת הארץ' דא גמל'
 אומ' עם הארץ' עם שה' עתד' לירש את הארץ'
 על ידי דברים הללו' ירגמוהו לא כמותו' באב'
 מלמ שאם מנת באב' אחת יצא' ואפי' אפי' את פט'
 פונה את מכל עקקי' ועוקק בו' באיש' לא בעיבוד'
 ההוא' לא אטק ולא שוגג ולא מוטעה' והכרתו אונסו
 מקרב עו' ועמט בשלום' כי מרעו נה' למולך' וזה
 תל' לבי שכ' לא ימצא כך מעביר בנו וזהו באש' אי' לי
 לא בנו וזהו' בא בנו וב' בנת מנט' תל' כי מרעו נה'
 למולך' אי' לי לא זרע עש' דע' מקול מנט' תל' בתהו
 מרעו למולך' כל דע' שיש לו' למנט' למנת מן דש'
 מה תל' את' מלמ' שהוא מוט' את המנע' ומחל' את
 השם ומקלק את הענינה מישל' ומפיל שולתי ישל' בחרב

ומגלה

ומגלה אותך מארץ' ואם העלם ועלמ' ומנט'
 אם העלמ' בצדק אחד' קוף שבדדים הרבר'
 מעלמ' תל' ואם העלם ועלמ' ומנט' אם העלמ'
 בבית דין' אחד' קוף שבבתי דין' הרבה מעלמ'
 תל' ואם העלם ועלמ' ומנט' שאם העלמ' בקנהדואות
 שלש עשרים' קוף שקמהדר' גדולה מעלמ' דיוט
 נפשות נטל' מה' לכך נאמ' ואם העלם ועלמ'
 לבבלתי' קמיות אותו' בכל מיתה שידו' ושמת'
 אפי' את מ' פונה את מכל עקקי' ועוקק בו' באיש'
 לא בעיבוד' ההוא' לא אטק ולא שוגג ולא מוטעה'
 ובמנט' מנה תל' אמר' שמשל' ופי מה'
 חטאת משפחה' לא לממך' שאף לך משפחה' שיש
 בה מנוסק' שכול' מוכפי' יש בה לסיס' שכול'
 לסיס' מנט' שכול' מוכפי' עלי' והכרתו אותו
 מה תל' לבי שכ' ובמנט' מנה' יכול תהא משפחה
 בהכרת' תל' אותו' אותו בהדרת' אף משפחה
 בהכרת' מקרב עמ' ועמט בשלום' והנפט' אשר
 תפנה ל האבות' ול הידעוטים' כמה נאמ' לעי שחוא
 אומ' ואיש או אשה כי יהיה בהם אב או ידעו' עונש
 שמענו' אזהרה שמענו' כרת לא שמענו' תל' והנפט'
 אשר תפנה ל האבות' והתקדשותם' והייאם קדושים
 זו קדושת פרישות' עו' אתה אומ' זו קדושת פרישות'
 או אינו לא קדושת כל המצות' וכשהוא אומ' קדושים
 תהיו הרי קדושות כל המצות' אמורה ומה תל' והייאם
 קדושים זו קדושת פרישות' עו' כי אפי' אפי' אפי'
 דיי' להפרע ונאמ' לשלם שכר' ושמרתם ארצ'
 חקתי' וב' אף לי לא מה שבפרט' שפירט הכת' שאר'
 דקדוקי הפרשה מנט' תל' ושמרתם את חקותי' אפי'
 יי' מקדשים' כשם שאפי' קדוש כך אתם היו קדושים'
 כי איש איש' אף לי לא איש' טומטום ואנדרגוס'
 מנט' תל' ומקלל אביו ואמו' אשר יקלל את אביו ולא
 את אביו אביו' ואת אמו' ולא את אביו אביו' הורא
 לא הסמך' אמו ודאי ולא הסמך' אביו ואמו קלל' מה'
 תל' לבי שכ' ומקלל אביו ואמו מות וימת' יכול תהא

חייב עד שיקלל' טאחת תל' אביו ואמו קלל' אמלו
 אחד מה' וחד' הד' חייב על אביו ואינו חייב על
 אביו דברי' יקוי הגלילי' וי עץ אומ' אביו ואמו קלל'
 את שחוא חייב על אביו חייב על אמו ואת שאי' ו
 חייב על אביו אינו חייב על אמו' מורה ו עקיבה
 בשתוקי' שחוא חייב על אמו' ואעפ' שאינו חייב על
 אביו' אף לי לא חייס' מהמ' מנט' תל' אביו ואמו
 קלל' מכל מקום' אשר יקלל' אינו חייב עד שיקלל'
 בשם' אתה אומ' בשם או אינו לא בכני' תל' בנקבו
 שם יומת' מה תל' שם' למד על מקלל' אביו ואמו
 שאינו חייב עד שיקלל' בשם' מות יומת' בקהלה'
 אנה אומ' בקהלה' או אינו לא באחת מכל מיתות
 שבתורה' תל' דמיו' בו' ונאמר באב' וידעו' דמיתם
 בם' מה להל' בקהלה' אף כאן בקהלה' עונש
 שמענו' אזהרה לא שמענו' תל' להיס לא תקלל'
 אם דיי' הוא אביו הרי הוא בכלל' להיס לא תקלל'
 ואם נשיא הוא הרי הוא בכלל' ונשט' בעמך לא תאד'
 אינו לא נשיא ולא דיי' לא בור מנט' אמרת הרי
 אותה דך בבני' אב' שבשעה' לא ראי דיי' כדאי נשיא
 ולא ראי נשיא כדאי דיי' שהדין' אתה מצווה על
 הודאתו' כדאי נשיא' שאף אתה מצווה על הודאתו'
 לא ראי נשיא' שהנשיא' אתה מצווה על הודאתו' כדאי
 דיי' שאף אתה מצווה על הודאתו' הצד השווה
 שבה' כל שחוא בעמך' ואתה מזהר על קללותו
 אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
 קללותו' מה לצד השווה שבה' שכן גדולתו
 גדמה להי' תל' לא תקלל' חדש' באמליל' שבעמך
 הלת' מה לחדש' שכן חרשותו גדמה לו' נשיא
 ודיי' יוכחו' מה לנשיא' ודיי' שגדולתו' גדמה
 להי' וחדש' יוכיח' חזר הדי' לא ראי זה כדאי זה
 ולא ראי זה כדאי זה' חזר השווה שבה' שכן
 לא תאד' ואתה מזהר על קללותו' אפי' אפי' אפי'
 שבעמך' שאף מזהר על קללותו' מה לצד השווה
 שבה' שה' משוער' אם כן לכבוד' להיס וחדש'

או נשיא וחרט' אהים לפסה ל' אם איכו עשו
לבסוף תפסה עטף לאביו' הא נחא למכ' דאמר
אהים חולי' לא למכ' דאמ' אהים קדש מאי איכא
למימר' דתנא' אהים חול' דברי' ד' ישמעל' ה'
עקיבה אומ' אהים קדש' ותנא' ד' איעזר ב' ה'
יעקב אומ' אזהרה למבדק' את' השם
מנע' תל' אהים לא תקלל' הא טחא למכ' דאמר
אהים קדש' לא למכ' דאמ' אהים חול' מאי איכא
למימר' מאי דאמ' אהים חול' גמר קדש מחול'
לא למכ' דאמ' אהים קדש חיבי גמר חול מקודש'
וד' למא' אקודש הזהיר' אחול' לא הזהיר'
אם כ' ל' כסוב' רחמנא לא תקלל' מאי אהים
לא תקלל' שמע' מנה תרתי' ואיש'
להוציא את הקטל' אשר ימא' את אשת
איש' להוציא את אשת הקטל' את אשת
דעחו' להוציא את אשת אחרים' מודת'
וקמת' בחנק' אתה אומ' בחנק' או אחת ממל'
מיתות שבתורה' אמרת' לא ולמך כל מיתה
סתומה בתורה איך אתה דשאי למשטה להחמיר
עליה לא להקל עליה' דברי' ד' ואשה' ה'
יחזק' אומ' לא ממע' שהיא קלה לא שטמרה
קתם וכל מיתה שטמרה קתם היא חמק' ה'
אומ' במיתות שטמרה בודי שמע' מנה' מיתה
שטמרה בודי שמע' מיתה שאי בה דושם'
אם מיתה שטמרה קתם מיתה שאי בה
דושם' מכאן אמרו מצות הנחנקים היו משקיע'
אותו בצבל עד ארכובותיו גזנת' קודר'
קשה בתוך הרכה וכורכ' על צוארו זה
מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שנפשו
יוצאה' עונש שמענו' אזהרה מנע' תל'
לא תנא' אחר האיש ואחר האשה'
ואיש' להוציא את הקטל' אשר יטב
את אשת אביו' משמע' כ' אשת אביו שהיא
אמו כ' אשת אביו שאינה אמו' אי

ל' לא בחיי אביו' לאחר מיתת אביו מעט
תל' עזרת אביו גלה אכלו לאחר מיתת אביו'
מיתת יתמו' שניהם' בקקלה' אמה אומר
בקקלה או באחת ממל' מיתות שבתורה תל'
דמיהם בש' ונאמ' באוב וידעו דמיהם בש' מה
להל' בקקלה אפ' כא' בקקלה' עונש שמענו
אזהרה לא שמענו תל' ערות אשת אביו לא
תגלה' ואיש אשר ישב את כלתו' ז'
אשת בנו' תגל' עשו' על שם שתיבל את החאט'
מנות' וימתו שניהם דמיהם בש' בקקלה'
אתה אומ' בקקלה או באחת ממל' מיתות שבתורה
תל' דמיהם בש' ומהל' הוא אומ' דמיהם בש' מה להל'
בקקלה אפ' כא' בקקלה' עונש שמענו אזהרה לא
שמענו תל' ערות כלתך לא תגלה' ואיש'
להוציא את הקטל' אשר ישב את זכר ב' קפול'
ב' גדול' משכב' אשה' מגוד הנות' ששני מעשבות
לאשה' ה' ישמעל' אומ' הרי זה בא ללמד' ונמצא
לכ' מות' יומת בקקלה' אתה אומ' בקקלה או
באחת ממל' מיתות שבתורה תל' דמיהם בש' ונאמר
באוב וידעו דמיהם בש' מה להל' בקקלה אפ' כא'
בקקלה' עונש שמענו' אזהרה לא שמענו תל' ואת
זכר לא תשכב' איך לי' לא אזהרה לטוב' אזהרה
לנשכב' מנע' תל' ולא יהיה קדש מבט ישראל' ואומ'
וגם קדש היה בארץ' דברי' ד' ישמעל' ה' עקיבה
אומ' אימר צריך' הרי הוא אומ' ואת זכר לא תשכב'
לא תשכב' תועבה עשו שניהם' ה' חנניה באידי
אומר' משכב הזכור והבהמה היו בכלל כל חטאות
והלא הכת' מצינו' מכלל' וקורא' תועבה לומר מה
לא ערוה שחיבי' על צוניה כדת' ועל שגגות חטאת
ועליה בלו כנעט' אפ' כל ערוה שחיבי' על צוניה
כדת' ועל שגגות חטאת' ועליה בלו כנעט'
ואיש' להוציא את הקטל' אשר יקח את אשה ואת
אמה' כפול' הוא אומ' שכיבה ופאה הוא אומ' לפיחה
לומ' לך שלעולם איכו חיבי לא על הנשואים' שוה' אי

דרך ליקח' אזהרה תורה' מכאן אמרו
על האבוקה ועל המכונת' והאונק' והמטנה
על הנשואה חיבי' נושא אדם אנוקת אביו
ומכונת אביו' אנוקת אביו ומכונת בנו' ה'
אבא אומ' אנס אשה' מותר לישא בתה' מהכא
נמא' דפות' ערות בת בוך או בת בתך לא תגלה'
הא בת בנה ידיה וזבת בתה ידיה גלי' וזבת ערות
אשה וזבת לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה'
הא כיצ' כאן באונק' כאן בטשואין' איסור
אנא' שאר עריות' לת' בן בטשואין איכא' שאר
באונק' ליכא' זה מדרש דרש' ה' חנניה בר אידי
לפט' חכמים משום' ה' נחא' כל האקודות עלו איסור
ערוה וצא עליה' מותר בקדושותיה' הבא ער'
האשה מותר בבתה' וזו ע' יוסף כ' הדאי איש
לבריה לפט' רבא גמלי' ומס' אם אשתו שאי מותר
בה הדיע אקור בבתה' אשת איש שאי אקור בה
איכו ד' שאהא אקור בבתה' אמ' לו יא ופרנס לי
כת' גדול' שכ' בו פי אם בתולה מעמנו יקח אשה'
ואת אמרנך לך על ישראל' ה' אמ' לו אי
ד' לנשקור אות' אחת מ' חמורה' ונדהו רב' גמלי'
את אשה ואת אמה' איך לי' לא אשה
ואמה' בתה וזבת בתה' מנע' הרי אתה ד' נאמר
כא' זמה ונאמ' להל' זמה' ג' זמה ש' להל'
זמה וזבת בתה וזבת בתה' אפ' זמה ש' כא' בתה
וזבת בתה וזבת בתה' ומנע' לעשות את הזכרים
כנקבות' הרי אתה ד' נאמ' כא' זמה ונאמ' להל'
זמה מה זמה ש' להל' עשה את הזכרים כנקבות'
אפ' זמה ש' כא' עשה את הזכרים כנקבות'
ומנע' לעשות למטה כמנעלה הדיע ד' נאמ' כא'
זמה ונאמ' להל' זמה' ג' זמה ש' להל' עשה
למטה כמנעלה אפ' כא' עשה למטה כמנעלה'
ומה כא' למנעלה כמנעלה אפ' להל' למנעלה כמנעלה'
באש ישראל' יכול שרפה ממנע' תל' להל' עשו
את השרפה' מה תל' השרפה' לא לומר לך כ' כ'

שרפה האמורה תהיה כ' ג' ג' שרפת נשמה והגוף
קיים ד' יקדו וישאום בבתנוש' אפ' שרפה האמורה
בזבת פה' ובאשה וזבת שרפת נשמה והגוף קיים
מכאן אמרו מצות הנשד' לפשקיע' אותו בצבל
עד ארכובותיו ונות' קודר קשה לתוך הרכה וכוך
על צוארו ומשט' עד שפוח' את פיו וידעו' ה' בר רות'
לתוך פיו ויודרת וחומרת' את בט מעוין
אותו ואותה' אותו ואת אחת מה' דברי' ד' ישמעל'
ה' ע' אומ' אותו ואת שניה' מאי ציעהו' אמר
אבי' משמע' דורש' איכא ביניהו' ה' ישמעל'
קבר אותו ואתה' אותו ואת אחת מה' ש' כ'
בלשון' ו' קודר' לאחת ה' ואם חמותו מדרשא
אותה' ה' ע' אומ' קבר אותו ואתה' אותו
ואת שניה' ואם חמותו הכא כותבא' רבא אמ'
חמות' לאחר מיתה איכא ביניהו' ה' ישמעל' קבר
חמות' לאחר מיתה בשרפה' ו' ע' מ' קבר איסורא'
בעלמא' עונש שמענו' אזהרה לא שמענו תל'
ערות אשה וזבת לא תגלה' ואיש' להוציא
את הקטל' אשר יקח שבתו בבהמה' ב' גדולה ב' ה'
קטנה' מות יומת בקקלה' אתה אומ' בקקלה או
איכו לא באחת ממל' מיתות האמורות בתורה'
נאמ' כא' ואת הבהמה תהרג' ונאמ' להל' כי הרג
תהרגנו' מה להל' בקקלה אפ' כא' בקקלה' למדנו
עונש לטוב' עונש לנשכב' מנע' תל' על טוב
עם בהי' מות יומת' אם איכו ענש לטוב' תנעו
ענש לנשכב' ולמדנו עונש ב' לטוב' ב' לנשכב'
אזהרה מנע' תל' וכל בהמה לא תהי' שבתוך'
למדנו אזהרה לטוב' אזהרה לנשכב' מנע' תל'
ולא יהיה קדש מבט ישראל' ואומ' וגם קדש הייה
בארץ' דברי' ד' ישמעל' ה' ע' אומ' איכו צריך' קר'
הוא אומ' וכל בהמה לא תהי' שבתוך'
ואשה אשר ותקרב' ל' כל בהמה והרגת' את האשה'
בקקלה' אומ' אומ' בקקלה או באחת ממל' מיתות
שבתורה תל' דמיהם בש' ונאמ' באוב וידעו דמיהם

בם' מזה לחלק בקבלתו את כח בקבלתו עונש
 שמוענו' אזהרה לא שמענו תל' ואשה לא
 תצמד לפי בהמה' והדרגת את האשה
 ואת הבהמה' אם אדם חטא' מזה חטאת בהמה
 לא פושטא לאדם תקלה על ידיה לפיכך אמר
 הכת' תקבל' אדם שהוא גורם לחברו להטותו
 מדרך החיים לדרך הסגור' עאלו שיעבירכו
 המקום' פיוצא בו אתה אומ' אבך תאבדו
 את כל המקומות וג' והלא דברים קל' וחומר
 ומזה אם המקומות ואילנות שאינן לא רוצין
 ולא שומעין ולא מדברים על שבא לאדם תקלה
 על ידיה' אפי' הכת' השחת ושרוף וכלה ואבד
 והעבד מן העולם' וכי למטה אמרה תורה להחריב
 את כל המקומות ולהחריב את האילנות מזה
 שמעבירי' גנותו של מקום' והלא דברים
 קל' וחומר ומזה אם האילנות והמקומות וג'
 ומזה אם המקומות והאילנות שאינן לא רוצין
 ולא שומעין על שבא לאדם תקלה על
 ידיה' אפי' הכת' השחת ושרוף וכלה ואבד
 והעבד מן העולם' על כבוד של צדיקים לא כל
 שפך' לעט' צדיקים הוא אומ' כי תצור
 ל' עיר ומה רבים לא תשחית את עצה' והלא
 דברים קל' וחומר ומזה אם האילנות שאינן לא
 רוצין ולא שומעין ולא מדברים על שהעושים
 את הפירות חס' עליהם המקום מלהעבירי' מן
 העולם' אדם שהוא עושה את התורה ועושה
 רצון אביו שבשמים עאלו שיחוס המקום
 עליו מלהעבירו מן העולם' לעט' רשעים
 הוא אומ' רק ע' אשר תדע כי לא ע' מאכל
 הוא אותו תשחית ושרת' והלא דברים קל'
 וחומר ומזה אם האילנות שאינן לא רוצין
 ולא שומעין ולא מדברים על שאינן עושים
 את הפירות לא חס' עליהם המקום מלהעבירי'
 מן העולם' אדם שאינו עושה את התורה

והלא דברים
 קל' וחומר
 ומזה בהמה
 שפך בהמה
 על שבא
 לאדם תקלה
 על ידיה אפי'
 הכת' השחת
 ושרוף

ואינו עושה רצון אביו שבשמים עאלו שפך
 יחוס עליו המקום מלהעבירו מן העולם'
 רצ' יוחנ' ב' זכאי אומ' אבטם שלמות תבנה
 אבטם המטילות שלום ב' ושי' והלא דברים קל'
 וחומר ומזה אבטם שאינן לא רואות ולא שומעות
 ולא מדברות על שה' מטילות שלום ב' יעד
 לאביהם שבשמים אפי' הכת' לא תעט עליהם
 בדל' אדם שהוא מטיל שלום ב' איש לאשתו
 ב' משפחה למשפחה ב' עיר לעיר ב' מדינה
 למדינה וב' אומה לחברתה עאלו שלא תבואו
 פיענות' ר' שמעון ב' אשר אומר' הברזל
 נברא לקצר ימיו של אדם' והמשבח נברא להאריך
 ימיו של אדם' אינו בדין שיוטף המקצר על המאריך'
 ואיש' להוציא את הקטן' אשר יקח את
 אחותו בת אביו או בת אמו' אי' לי לא בת אביו
 ולא בת אמו' בת אמו' ולא בת אביו' מן האב ומן
 האם מני' תל' ערות אחותו גלה' מכל מקום'
 ועוד שלא יאמר הכת' יש לי בדין אם חייב על אחותו
 מן האב ושלא מן האם' מן האם ושלא מן האב' קל' וחומר
 מן האב ומן האם' לא אם אמרת ב' הזהרתה ב' מן
 הדין' לכך נאמ' אחותך' כלמדך שאין מזה ידיו
 מן הדין' ואיש' להוציא את הקטן' אשר ישכב
 את אשה דוח' אי' דוח' לא נדה שכ' והדור'
 בנדחה' את אשה דוח' וגלה את ערותה' מכל
 אפי' י' יחטף משום ר' שביוחאי אי' אשה טמאה
 עד שיצא מזה דרך ערותה' את מקדה העדה'
 מגיד הלכת' שהמערה בגומר' אי' לו לא נדה
 שעשה בה את המערה בגומר' שאר כל העדיות
 מני' אמרת מה נדה ערוה שחייב' על זדונה
 בדת' ועל שגגתה חטאת' ועשה בה את המערה
 בגומר' אפי' כל ערוה שחייב' על זדונה כדת' ועל
 שגגתה חטאת' עשה בה את המערה בגומר' ע' ע'
 לא אמרת בנדה שיש בה פומתה' לפיכך עשה בה
 את המערה בגומר' תל' כי את שארו העדה הרי אתה
 ר' בנ' אב' מבטן' שטה' לא ראי' נדה כדאי אחות
 אב' ולא ראי' אחות אב' כדאי נדה' הצד השווה שבה'
 שה' ערוה שחייב' על זדונה כדת' ועל שגגתה'
 חטאת' עשה בה את המערה בגומר' ואמר ע' ע'
 ע' להתראה מן התורה דכח' ואיש' אשר ישכב את
 אשה דוח' וגלה את ערותה' מכל מקום' להתראה מן התורה'
 אשכח' נדה' שאר עדיות מני' אפי' י' ונדה'

ובתא
 בנדה
 וכו'

בנדה

במקל' למנה ליה ל' שמעון לאתווי' עשרת'
 ר' בנ' מלתא דאתא ב' וזוג' טרח' וכתב' לה
 קרא' חקר הוא' ושמת' ותאמר קי' נשא אחותו
 תל' חקר הוא' העולם מתחלה לא נברא לא בחקר
 שכ' עולם חקר עבד' וכברתו לעיני בני עמים'
 עונש שמענו אזהרה לא שמענו תל' ערות
 אחותך בת אבך או בת אמך לא תגלה' אי'
 לי לא בת אביו ולא בת אמו' בת אמו' ולא אביו'
 מן האב ומן האם מני' תל' ערות בת אשת אבך
 אחותך היא' מכל מקום' ועוד שלא יאמר הכת'
 יש לי בדין' ואם הזהיר על אחותו מן האב ושלא
 מן האם' מן האם' ושלא מן האב' קל' וחומר מן
 האב ומן האם' לא אם אמרת ב' הזהרתה ב' מן
 הדין' לכך נאמ' אחותך' כלמדך שאין מזה ידיו
 מן הדין' ואיש' להוציא את הקטן' אשר ישכב
 את אשה דוח' אי' דוח' לא נדה שכ' והדור'
 בנדחה' את אשה דוח' וגלה את ערותה' מכל
 אפי' י' יחטף משום ר' שביוחאי אי' אשה טמאה
 עד שיצא מזה דרך ערותה' את מקדה העדה'
 מגיד הלכת' שהמערה בגומר' אי' לו לא נדה
 שעשה בה את המערה בגומר' שאר כל העדיות
 מני' אמרת מה נדה ערוה שחייב' על זדונה
 בדת' ועל שגגתה חטאת' ועשה בה את המערה
 בגומר' אפי' כל ערוה שחייב' על זדונה כדת' ועל
 שגגתה חטאת' עשה בה את המערה בגומר' ע' ע'
 לא אמרת בנדה שיש בה פומתה' לפיכך עשה בה
 את המערה בגומר' תל' כי את שארו העדה הרי אתה
 ר' בנ' אב' מבטן' שטה' לא ראי' נדה כדאי אחות
 אב' ולא ראי' אחות אב' כדאי נדה' הצד השווה שבה'
 שה' ערוה שחייב' על זדונה כדת' ועל שגגתה'
 חטאת' עשה בה את המערה בגומר' ואמר ע' ע'
 ע' להתראה מן התורה דכח' ואיש' אשר ישכב את
 אשה דוח' וגלה את ערותה' מכל מקום' להתראה מן התורה'
 אשכח' נדה' שאר עדיות מני' אפי' י' ונדה'

והוא
 בנדה
 וכו'

בנדה

בנדה

בנדה

תימא רב חונא בריה דר' יהושע אמר קרא שכל א'
 אשר ישח מפל' התועבות הז' חוקשו כל העדיות
 לנדה' מזה נדה בהעראה אפי' כל העדיות נמי בהעראה'
 בעא מניה ראבינא מרצא המערה בגומר' ע' ע'
 בגומר' משכבי אשה פת' ופיו' דבאשה חייב' בזכור
 נמי חייב' לא המערה בהמה מזה' אם אינו ע' ע'
 להעראה דכח' אפי' אחות אב' ואחות אפי' דכח'
 ועדות אחות' אמך ואחות אבך לא תגלה' פי' את
 שארו העדה דאת' בהקושא' דר' יונה תנא ע' ע'
 להעראה לבהמה זה העדה דחייב' לאיש מע' ע'
 מן גלי' רחמנא שכבת זרע' כפי' טפחה חרופה'
 מכלל דחייב' לאיש בהעראה' אמ' שמואל'
 העראה זו נשוקה' משל לאדם שמעט אצבעו על
 פיו אי אפשר שלא ידחוק הצער' כי אתא רב שמואל
 בר' יהודה אמ' ר' יוחנ' העראה זו הפנסת העטרה'
 במר' ביאה' ביאה ממנ' מכא' ואף אינו לוקה' לא
 בנשוקה ופלו' ופלו' דשמואל' והיא בלתי את מקור
 דמיה' כמי' כמי' דמיה' ונאמ' להל' וזהה ממקור
 דמיה' כימד' שארבעה מיט' דמים טמאים באשר'
 והא' חמשה תנא' האדום והשחור ובק' כרכום וכו' וכו'
 ארבעה וכו' המזוג' הא' שחור אדום הוא לא טמאה'
 ושאר כל מראה דמים טמאים' וכברתו טמא מקרב
 עמ' עונש שמענו אזהרה לא שמענו תל' ואשה
 בנדת' טמאתה לא תקרב' ועדות אחות אמך וג'
 אחות אמך ב' מן האב ב' מן האם' ואחות אבך
 ב' מן האב ב' מן האם' כי את שארו העדה לעט'
 שאמרו' עונש ישאו' בהכרת' עונש שמענו אזהרה
 לא שמענו תל' ערות אחות אבך לא תגלה' ערות
 אחות אמך לא תגלה' ואיש' להוציא את
 הקטן' אשר ישכב את דתו' באשת אחי אביו הכת'
 מדבר' אתה אומ' באשת אחי אביו הלכת' מדבר
 או אינו מדבר' לא באשת אחי אמו' תל' ערות אחי
 אבך לא תגלה' אשתו לא תקרב דיתך היא' נאמ'
 כמי' דתו' ונאמ' להל' דיתך היא' מזה דיתך האומה'

להלך באשת אחי אביו הכות מצדד' אף כח' אשת
 אחי אביו' או אינו מצדד' לא באשת אחי אביו
 אסלו מאמו' תל' עדות דודו גלה' נאמי כח' דרו
 ונאמי להלך' או דרו אב' דרו יגאל' מה דרו שנאמי
 להלך' במשפחת אביו הכות מצדד' ומשפחת א' אינה
 קרויה משפחה' אף דרו שכ' כח' במשפחת אביו
 הכות מצדד' חטאם ישאו' בהכרת' ערירים ימותו'
 אם יש לה' בניס קודר' את בעה' ואם אין להם
 בנים מתים בלא בנים' ואעפ' שאין ראיה ל'צדד'
 צדד' לצדד' כתבו את האיש הזה ערירי' עונש
 שמענו אזהרה לא שמענו תל' עדות אחי אב' צדד'
 לא תגלה' ואיש' להוציא את הקטל' אשר יקח
 את אשת אחיו' באשת אחיו מאביו הכות מצדד'
 או אינו מצדד' כח' לא באשת אחיו אסלו מאמו תל'
 כדה הוא' לא אמרת' כח' לא באשת אח' שהיא' כדה
 מה נדה יש לה' איסור ויש לה' חט' אף אשת אחיו
 יש לה' איסור ויש לה' חט' ואישו היא אשת אח'
 שיש לה' איסור ויש לה' חט' זו אשת אחיו מאביו
 נמצאת אומ' שהוא' מוחיבו כח' על אשת אדון
 שאין לה' בנים בחיי בעלה' ואעפ' דמשת' ליה'
 וכשהוא אומ' עדות אחיו גלה' לחיבו על אשת
 אחיו שיש לה' בעם לאחר מות בעלה'
 ערירים יהיו' אם יש לו בנים קודר' ולמעלה
 הוא אומ' ערירים ימותו' אם אין לו בנים הולך'
 בלא בעם' עונש שמענו' אזהרה לא שמענו'
 תל' כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה'
 וש' מדרב' את הקו' ואת משפטי' ועשיתם
 אותם' לית' שמירה ועשייה לחקים ושמירה'
 ועשייה למושפטים' ולא תקיא הארץ אתכם'
 אשר את' מצבא אתכם שמה לרשתה' את איע'
 ומצבא אתכם לא על מנת לירש כנענים' שהיו
 שומרי' מקום עד שתבאו' ולא תלכו ב'חוק'
 הגוי' לו המצרים' אשר את' משלה מעבב'
 לו כנענים' כי את כל לא עשו ואקו' ב'ס' מלמ'

שהיו כנענים שטו' בדברים הללו' ואקו' ב'ס'
 כאדם שהוא קו' במצונו' ואומר לכם אתם תישו
 את אר' מותם' אתם נזים' ש' אשה' שאתם
 כותבים תחלה' וכהא' ג' נעול אחותי כלה'
 ואט אתנה' לכם לרשת אותה' עתוד את ליתנה'
 לכם ירושת עולמים' שמא תאמרו' אין לך לית
 לנו לא משל אחרי' והלא משלכם היא שהרי היא
 חלקו שלכם' ואתם ב'טו שלכם וה' איך לא בע'
 חס' ומ' ט' בע' בתוכ' לא שהיו שומרי' מקום עד'
 שתבאו' אתי נ' אהיבם אשר הבר' אתכם
 מ' העמים' לאו מה ב'טכם ל'צדד' אומות העולם'
 באומות העולם' אדם מקט' את אשתו ומזורה
 לאקד' מקט' את עצמו ומקד' לאחד'
 והצד' לכם ב' הבהמה הטורה לטמאה' צדד'
 לזמ' ב' פרה לחמור' והלא כבד' מסוד' א' ב'
 למ' נאמי והבד' לכם ב' הבהמה הטורה לטמאה'
 ב' טורה לך לטמאה לך' ב' שכשח' חובו של' צדד'
 לנשח' חציו' וכמה הוא ב' רובו לחציו' מכלל'
 ש' ש' וצ' העוף הטמא לטהור' לאיקור'
 והיותם קדושים כי קדוש את' כשם שאני קדוש
 כך אתם היו קדושים' כשם שאני פרוש כך
 אתם היו פרושים' ואבדיל אתכם מ' העמ'
 בשני דברים הובדלו ישר' מ' האומות' בעדות
 ובמאכלות אקודות' להיות ל' את מובדל'
 אתם מ' העמים הרי אתם לשמי' ואם לאו הרי
 אתם לנבוכד' כזר וחבדיו' דא' והיותם ל' קדו'
 בעולם הזה' ואבדיל אתכם מ' הע' ל' לעולם'
 הבא' ל' חנה ב' אכסגבוס אומ' לו אמר'
 ואבדיל את העמים מכם' לא היתה תקומה לאומ'
 העו' ולא סקד' לאחד מה' שיתגביר' להל' לצדד'
 רעות מתוך' ימות' שוב אינו חוזר על הדעות'
 וכשהוא אומ' ואבדיל אתכם מ' העמים הרי פתח'
 לבו' להתגביר' לצדד' ימות' מתוך רעות שוב הוא
 חוזר על הדעות שמא ימצא בה' ימות'

דא' ואבדיל אתכם מ' העמים' ל' לעזר' ב'
 ע' יהיה חכם ומצ' לא יאמר אדם אי אש' ש'
 ל'בוט סל' א' א' אש' ל'אכול בשד חזיר' אי
 אש' לבוא על ח' אכל אש' ומה אש'
 ואבי' שב'מם צדד' עלי' ל'כך נזמי' ואבדיל את'
 מ' העמ' להיות ל' כמצ' פד' מ' העבדה ומקד'
 עליו עול' מלכות שמים' ואיש או אשה'
 אין ל' לא איש ואשה' ומ' לרבות טומ' וט'
 ואנדר' ג' תל' או אשה' כי יה' בהם' לא העשאל'
 מהם' אוב' זה פיתום המדבר משחיו' או ידענו'
 זה המדבר במיו' הדי' לו בקקלה' והנש' בה' אזהרה'
 מות יומתו באב' ידענו אותם דמיהם ב'
 זה בע' אב' כל דמיהם ב' האמורים בתורה'
 בקקלה' הא' לפי שאוב' וידענו אמורי' ענע'
 עליות' הפת' קקלה כע' ע' ועתיד ח' צדד'
 להעביר' ע' מ' העולם שכ' זה אלו' כליל יחל'
 ולבטל' האבות וחידענו' והתקמים' ולהאיר'
 ע' בחידיו' בב' חרד' ענו' ועמ' ארתו' וכהא'
 מקד' אותם ב'ים וקוסמים יחולל' משע'
 חכמים אחר' ודעתם יקבל' מקים ובר'
 עבדו וע' מל' אביו ישרים האומ' לירושלם'
 תושב' ולערי יהודה' וירושלם' אקומ' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A

פרשת אמר

מ' שנת רובב שמים' ל' ההודאות'
 המקרה במים' עליון'
 הוא ל'הים צדיק' בוח' לבנות וכליות'
 וזוהי' כשתרות' בחודרי' לבב' משפיות'
 מגיד' מראשית אחרית וידע' מה' להיור'
 בכל מקום דעים וטובים' עינו צפופות'
 יראה למענו צ' יסד' עונה בוכות'
 ויקב' נפוצותה' מארבע' צדד'
 וישבור' מעל צדדה' של ארבע' מ'ביות'

ויש'בנה למגדל דוד' בני' להלפ' וד'
 יענו בני' קדוש שמו ושופ' עד'
 ויהיה לנו בעת צרה' למקד' ומקד'
 ולב' אויבנו יטול' ויאחזמו רעד'
 ירושם באמו' ובזעם עליהם יענ'
 ישלח לנו מהרה שר שלום אבי עד'
 ישובב' נדחיו' להר קדשו בית הועד'
 ולא גבוש ולא כסלם' עד עולמי' עד'
 וישים יד' אתו' כלביו לכל' אשוריו ומעד'
 כי היא העומדת לנו' ביום קומנו ל' צדד'
 ככל' יראת' ו' טורה עומדת לעד'
 ל'שה' יראת' ו' טורה עומדת לעד' יראת'
 ו' טורה' ל' לעזר' בנו של' יוקי הגלילי אומ'
 אימנה היא טורה כשאדם מ'טלד' עצמו מצדד'
 מינות' ל' שמע' מנסי' אומר' הרי הוא אות'
 שנה מים מצדד' שנה מים מצדד' חכמי' ו' תשתה'
 מים עזר' ומ' ל' צדד' מינות' של ולמה תגה'
 בע' צדד' וכהא' נ' ש' תבוע' תבוע' כסת' כשאדם'
 שביע' מצדד' תודה הוא מואצ' צדד' מינות' שה'
 ערבי' עליו כמות' ואדם שאינו מ'ביע' עצמו
 מצדד' תודה' כל מה שהוא שומע' הוא נמשך אחריו'
 מ' ג' ל' ש' עצמו מצדד' תודה של ונ' ש'
 ר' ע' כל מ' מ' דא' יראת' טורה' א' א'
 ל' כחוט' זה הלמ' תודה ב'הדה' מאי טהו' זה הנושא'
 אשה ואח' למ' תודה' מ' מ' א' א'
 ל' יוקי' אל' בתחלת האגות' מים באמצע' ו' צדד'
 אימנה' אמת' פש' תחלה ואמצע' וסוף' בה'
 אחר' ל' מ' שנותה' שלראשונים מקודר'
 ויהי ימי' יעקב' שבע' ש'ט' וארבי' ונ'ט' שנה'
 דא' מ' מ' אמת' אימנה' אמת' כשאדם'
 דורש' מ' ומ' לאמת' היה ל' ע' אומ' למה'
 כמשל' תודה בבאר' ל' מ' הבאר הזה מתקלה'
 א' ב' מ' חיים' לא משהיא' מ' מ' מ'
 מים' אחר' ק' היא מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' M

בתחלה אין בו תורה וכו' שלמד' נמצא נובע והולך
 של נחל נובע סקור חכמה ואומ' תורת חכם סקור
 חיים' ואומ' אם תבקשנה כספך וכמלמועם תחמטנה
 אשתני' והא' אהים תמצא' ויא' אומות חיות
 בשעה שאדם לומד לבין ואינו מערב עמיהם
 וצדים אחרים' של בן דמא בן אחותו שלדבי
 ישמעל את' וישמעל' בגוף את' שלמדותיו חכמת
 ישל' מהו שלמד חכמות וקטע' אמ' לו בתלמי' ומש
 ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה' אם יש
 לך שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה למוד
 בה חכמה וקטע' ויא' אומות הן אמות בצמח
 שעמיהן מלאכה' ויא' וראת' ו' טהורה יראה
 שהיא מביאה לירי טהרה' וכן את' מוצא באהרן
 שהיתה בו וראת' שמים שנ' ואתם לו כמורא ויראני
 לטיבך מתנה לו משה שאינה זזה ממנו ומבטו
 לעולם' זו טהרת המלך שאין אחר מה' מוטמא
 במט' שנ' ותאמר ו' א משה אמר' א' הטהטם וג' לנפש
 לא יטמא בעמיו' מהו עומדת לעד' בוא וראה'
 בשד ורם שטח מתנה לבדו אנטפ' שהוא שלמאה
 שהובים' כמה היא עומדת בידו שמים שלט' שטע'
 אמלו כל ימי חייו' שמא היא עומדת ביד בניו או
 ביד בט' בטו' אמל' הנה נתת מתנה לאהרן ולבניו שאינה
 זזה מה' מה' לעולם ולעולמי עולמים שנ' והיתה לו ולירעו
 אחיו בדיות שהות העולם' אמ' לו הנה נתת מתנה
 בית המקדש לנחמד וכהונה גדולה כמקרת הטהרה
 אינה כמקרת ואינה בטילה לעולם' לכך נאמר וראה
 ו' טהורה עומדת לעד' אמ' ו' שמאל טהרה בתוב
 לטיבך אמ' הנה למשה אמר לאהרן שלא יהיו
 קבורים' שמא על ידי הקדש' הטהרה אותה' לא אעל
 שכלו הקדשנות וטהרו עמך מטהיטמא למתים'
 מנ' ממה שקדונו בעמך וטמא' ו' א משה אמר
 להכהנים בני אהרן' ויא' זה שיה' מי
 כהחכם ומי יודע מטר דבר' מי כהחכם זה הנה
 טלה בו' בחכמה יקר ארץ' ומי יודע מטר דבר

והוא
 יודע
 משה
 דברי
 אהרן
 המנוח
 מי
 כהחכם

זה הנה שפירש את התורה למטה של חכמת אדם
 ותאמר פני' אמ' ו' יודע גדול כוח שלמבואים שקל
 מדימ' דמות גבורה שלמעלה כדמות אדם שנ'
 ואשמע קול אדם בן אולי ויקרא ויאמר בגדיאל
 הנה להלך את' המראה' אמ' ו' יודה בן קימון
 אית קרא אחרי מחרור יחד מן הדין ועל דמות
 הקרא דמות כמראה אדם' וענ' מנו ישונה שקלא
 מנשתנה ממדת הדין למדת החמים וממדת רוח
 למדת החיים' יכול יש טעם שנוי ומש' והא' כל
 מי אע' לא שטות' לא החל למי מעשיהם שלבדיות'
 ויא' מי כהחכם' מי הנה שעה פשרה בן
 שט' צדקים בן חזקיהו לישעיהו' חזקיה אמ' טות
 ישעיה לגבאי' כי היכי דאזל אהו צבי אהאב'
 ישעיה אמ' טות חזקיה לגבאי' כי היכי דאזל קרם
 בן אחאב צבי לישע' אמ' הנה עלו לעשות משה
 ציטה' מה עשה' הביא יקודים על חזקיה ואמר
 לישעיה לך ובקד את החולה שנ' ביוםם ההם חלה
 חזקיהו למות וצא' אין ישעיהו הנביא' מאי ט'
 מות אמה ולא תחיה' מות בעולם הזה ולא תחיה
 לעולם הבא' אמר ליה אמאי טולי האי' אמ'
 ליה משום דלא עקרת במריה ורביה ונקיבור
 אותה והוון לך בט' אמ' ליה חזאי ברוח הקודש
 דלא כמין מני דרעא מעלמא' בהדי טבטי דמרי
 עלמא למת' לך' מא דמי מקדש' בשי לך למעבד
 ומא טחא ליה ליהו' אמ' ליה השתא הב' לי
 בדתך אסד' מט' ומנך תקטוע מלחא ומפקי
 מט' דרעא מעלמא' אמ' ליה קאמינא לך אכל
 צו לבייתך' ואת אמרת הב' לי בדתך' אמ' ליה
 בן אמע' כל' נבואתך וצא' כך מקובל את' מביית
 אבי אבא אמלו חרב מוכות על צוארו של אדם
 לא יכנע עצמו מן החזקים' ואמר רב חנן אמ' א
 בעל החלום ואמ' לו לאדם למחור הוא מת אל
 יכנע עצמו מן החזקים שנ' ה' יתן חלום לנביא
 ויהי חלום לנביא' ויהי חלום לנביא' ויהי חלום לנביא

והוא
 יודע
 משה
 דברי
 אהרן
 המנוח
 מי
 כהחכם

כי בן חלומות והבלים את האדם ורא'
 לכוף יהב ליה ברמיה' כמין מניה מנשה ורב
 שקל' וימא חד הוון רביני על סתפא ויאבא
 ואמרו הוון קא ממלי להו לבי כנשתא' חד אמ'
 וימא קדחוכיה דאבא למלחי עלה גלואני' חזר
 אמ' דימא קדחוכיה דאבא למעבד עלה אמגוז'
 חבטיהו ושדניהו וקרי עליהו וכלי בקלו רעים'
 רב שקל' מיע' מנשה חנא' מיך ויקב חזקיהו פלו
 להקיד ויתמלל' ו' ויא' מי כהחכם זה משה
 דבת' ביה עיר גבורים עלה חכם' ומי יודע מטר
 דבר' זה משה שפירש את התורה ארבעים ותשע
 פעם טהור וארבעים ותשע פעם טמא'
 חכמה אדם תאיר פנו' ו' יהושע דקכ"ג
 בשם ר' לוי' כל דבר ודבר שהיה הנה אומר
 למשה היה אומ' לו טהרתו וטמאתו כיון שהגיע
 למדשה זו שלמא' הנה' אמ' לפנו רבו העו'
 ואם נטמא במנה היא טהרתו ולא השיבו' צ'
 באותה שעה כתברכמו פנו שלמשה הה' ו
 וענ' פנו ישונה' וכיון שהגיע למדת פרה'
 אדומה' אמ' לו הנה' משה אותה האמירה
 שאמרנו לך בפרשת אמר' א' הפהנים ואמרת
 לי ואם נטמא במנה היא טהרתו ולא השיבו' ח'
 זו היא טהרתו ולקחו כטמא מעטר שרמת החט'
 אמ' ו' תנחום בן חטלאי מאי דבת' אמרות
 ו' אמרות טהורות' אמ' הנה למשה שרני
 אמירות אמרתי לך בתורה וטהורות הן למי
 נתנו' לטבטו שללוי' שנ' וישב מצרפ ומטהר
 סכפ' ואינו זו פרשת הקדש' הה' ויאמר ו'
 משה אמ' א' חכה וג' לנפש לא יטמא בעמיו'
 ויאמר ו' א משה אמ' א' הפה' מה כת' למעלה
 מן העמך ואיש או אשה כי יה' בהם אוב או ידעו'
 ו' יהושע דקכ"ג בשם ר' לוי' ואיש' זה שאמר'
 ואשה זו בעלת אוב' בוא וראה מיום שהזהיר
 הנה על אוב וידעו' לא מצינו אדם שודע אותם

והוא
 יודע
 משה
 דברי
 אהרן
 המנוח
 מי
 כהחכם

לא שאול בלבד שנ' ויאמר שאול לבעדיו ידעו'
 לי אשת בעלת אוב' למנה היה שאול דומה
 באותה שעה למלך שנכנס למדינה וגדר ואמ'
 כל העד נגול' שיש כאן וישחטו' פעם אחת יצא
 כלילה ולא שמע קול תורנגול שיקרא אמרו לו
 והלא אתה גדרת שושחטו' ויש' לקיט אומ'
 למנה היה שאול דומה באותה שעה למלך שנכנס
 למדינה ואמר כל המעשיות שיש כאן ויקתמו'
 למינים ביקש המלך לרחוץ את פנו אמ' לעבדיו
 הביאו לי מים אמרו לו והלא אתה גדרת על כל
 המעשיות שיקתמו' כך שאול בשעה שמלך
 הכרית את האובות ואת הידעונים מן הארץ שנ'
 ושאול הכרית את האובות ואת הידעונים מן
 הארץ' וכשהזכר לו אמ' לעבדיו בקשו לי אשרת
 בעלת אוב' ויתחפש' מהו ויתחפש' מלמד
 שיצא חפשי מן המלכות' וילבש בגדים אחרים'
 פשט בגדי מלכות ולבש בגדי הדיוט' וילך הוא
 ושט אנשים עמו' או אבנר ועמשא' למינה תורה
 דרך ארץ שלא יצא אדם לדרך לבדו שכל מי
 שהוא יוצא לדרך לבדו' עשה עבד
 לעבדים' אמ' ו' אינו שט בט' אדם נהרגו
 דרך ארץ' אברהם ושאול' אברהם ויקח את שט'
 נעדיו עמו' ושאול וילך הוא ושט אנשים עמו
 ויצאו א האשה לילה' וכי לילה היה לא מלמד
 שהיתה אותה שעה אפלה עליהם כלילה'
 וישבע לה שאול בני לאמר אם יקרך שן בדבר
 הזה' א' שכלקיש' למנה היה שאול דומה באותה
 שעה לאשה שהיא ישונה אצל אוהבה ונשבעת
 בחיי בעלה' כך שאול' שוא באוב וידעו' והוא
 אומ' חיו' ו' ותאמר האשה את מי אעלה לך
 אמ' ו' יצחק בר חייו' אמרה לו ממני אעלה לך
 ממני שאמרנו מי כמנה באלים ו' או ממני שאמרנו
 מי ו' אשר אשמע בקולו' אמ' ליה את שמעל
 העלי' לי ריע' שלט' הנביאים' אמרת מא

והוא
 יודע
 משה
 דברי
 אהרן
 המנוח
 מי
 כהחכם

ואמרת ועבדת מא דעבדת וקליק כח דחזיתיה
 איך חילת שב ותבא האשה את שמואל ותעמד
 בקול גדול מאיכא ידעה ש הוא שאול לא לא
 טעם שהוא עולה להדיוט הוא עולה למלך להדיס
 הוא עולה ופטו למטה אבל למלך הוא עולה ופטו
 למעלה ותאמר האשה להים ראיתי עוליס מ
 הארץ פוק דשמע להים איך חיל ויש אומי צדיקים
 הרבה עבו עמו ויאמר לה ומה תארו וכי לא
 היה מכירו לא כך אמרו טעם דברים אמרו בזה
 שמעלה את המות זה שהוא צדיק לו שומע
 קולו ואינו רואהו וזה שמעלה אותו רואהו ואינו
 שומע קולו וזה שאינו צדיק לו לא רואהו ולא
 שומע קולו כך האשה שהעלה את שמואל ראתה
 אותו ולא שמעה קולו שאול שהיה צדיק לו
 שמע קולו ולא ראהו אבנר ועמשא שלא היו
 צדיקים לו לא ראוהו ולא שמעו את קולו
 ותאמר איש זקן והוא עוטה מעיל על שם ומעיל
 קטל העשה לו אמר ויאמר שמש לא שאור
 למנה הרגזת להעלות אותי אמר לו לא חת לכך
 להרגיז בוראך לא בי ולא דיך לא שעשית את
 עז לא למדת טעם טעמיעיך מה העובד כך
 מה הנעבד ולא עוד לא שהיית סבור שהוא יוס
 הדין ונוראתו והלא דברים קל וחומר ומה שמואל
 שבת בו וידע כל ישר מדי ועד באר שבע כו
 שמואל לבוא לנביא לנביא מיום הדין שאר בני
 אדם עאכין ויאמר שאול צר לי מאד ולמה
 לא אמר לו גם באורים ותומים אמר לו יצחק ביד
 לו אמר לו באורים ותומים היה אומי לו אתה
 שהדגת נוב עיר הכתנים ויאמר שמואל
 ולמה תשא לכך ויקדע י את המעלה מעלך
 ויתנה לרעך לרודי אמר ליה שאול כד הוית
 בבאי חזיתא אמר לי לרעך הטוב ממך אמר
 ליה שמואל כד הויתא בקך בעלמא דשקרא
 הויתא דייר והויתא דחיל ממך וכאך דאנא

בעלמא דקשטא לית את ישר למעבד לי מודע
 ולא חנסי עשה לך הנה לא כאשר לא שמעת
 בקול י ולא עשית חרין אמו בעמלקי טעם
 מנאי קשט וינתן גס את ישר עמך ביו ללח
 ומחר אתה ובניך עמי אמר ליה ליה למעוך
 אמר ליה אם את עדיק את משתעב ולית לי למענה
 קרבא אמר ליה אם את עבד קרבא את נצח לא
 אם צדיק את חרין עליך הרי למחר אתה ובניך
 עמי אמר לו יוחנן עמי במחצתי אשל לגבי ב
 בכוהי אמר ליך שמואל אמר להן אמר לי אם את
 עבד קרי קרבא את נצח וכך אמר לגבי עמשא
 ואבנר אם את עבדי קרב את נצח באותה
 טעה קרא הנה למלאכי השרת אמר להם ויאבריה
 שבראתי בעולמי במנה היא מעולה ומשובחת אמרו
 לפטו דבו טענו אתה הוא שבראת את הכלי הנאה
 הזה אמר להם בכוהג שבעולם אדם שיש לו טעם
 והזמינוהו לבית המשתה אומרי לו דעונו שתקח
 בניך עמך והוא מתירא עליה ממש דעה ואינו
 נטול עמו לא הולך הוא לבדו וזה שהוא יודע
 שהי נהרג קיבל עליו מדת הדין ואמר לבנו
 בואו עמי שאנו נצחין ולא חק עליה הא צדיק
 הוא באותה טעה התחילו מלאכי השרת צועקין
 ויין על הכלי הנאה הזה וי על הכלי המשובח הזה
 מי גרם לשאול כל הצרות חלו חמש חטאות
 שעשה ולא הן חמל על אגג והרג נוב עיר הכהנים
 ולא שאל באורים ותומים ושא באוב וירעונו והרג
 את שמואל וזהו לנשוא כלו שלופ הדבר
 ומותגנו כי אחזט השבץ מהו השבץ עין לובשי
 תשבץ או כהק נוב שהרג וי הושע דקטש בטם
 ו לוי אומי בשעה שעלה משה א הר קיע הלאה לו
 הנה דורות העמדי לבוא דור דור ונרמסיו דור דור
 וכלכליו דור דור ומלכיו דור דור וספסיו וספסיו
 דור דור ונביאיו דור דור וכהנו דור דור וחסמיו ו
 והדאהו שאול מלך ישר נופל בחרב אמר לפטו

הונו שלעולם זהו שבח שלבניך מלך שהוא
 עומד עליה תחלה נופל בחרב אמר לו ולי אתה
 אמר לי אומא לכהנא דמקטרג עליה הנה
 ויאמר לי משה אמר א הכהנים ויאמר
 לי משה אמר א הכהנים ואמרת להם ו יוחנן
 טעם רשע כפיץ כל מקום שאתה מוצא שתי אמויות
 צדיקי להדרת ויאמר א האיש לבוש הצדיק
 ויאמר בוא א בינות לכרובים א בינות לגלגל
 מלמי שהנה אמר למלאך והמלאך אמר לכרוב
 גזר עלי הנה ליטול ממך שתי גחלים ואני יכול
 להכניס למחצתך עשה עמי צדיק ותלי שברי
 גחלים ואני יכול להכניס למחצתך מנה בל טעם
 וישא ויתק עמל שיענו בידו ונתת לו
 ודכוחיה ויאמר המלך אחשוורש ויאמר לאקתר
 המלכה ויאמר ויאמר שטע פנמים למנה לי אמר
 ו לאמר בתחלה על ידי תרגמי כיון דאמרת ליה
 בל מלכים אמר ומשאוכל מלכא קאבינא אשתע
 מיד בהדה ויאמר לאקתר המלכה והדין ויאמר
 לי משה אמר א הכהנים ואמרת להם באמירה
 ראשונה אמר לו לנפש לא יטמא בעמיו באמירה
 שנייה אמר לו אם בא לדרך ממת מצוה הזקק לו
 אמר א חסה בט אהרן בט אהרן אינ מיטמא
 למתים מיטמאות הן בנות אהרן למתים ומפט
 מה הותרה טומאה לנשים מטעם שהן גרמו מיתה
 לאדם לפיכך יהיו מיטמאות למתים בט
 אהרן יכול חללים תל הכהנים יצאו חללים ומט
 לרבות בעלי מומין תל בט אהרן דא בט אהרן
 לרבות את הקטנים ואמרת להם להזהיר גדולים
 על ידי קטנים לנפש לא יטמא בעמיו במת שיעמי
 שט אינו מיטמא מיטמא הוא למת מצוה ואיזהו
 מת מצוה זה אחד מישרא שהיה משלך בדרך ואי
 לו קרבני והוא שיהיה הפה לבדו ואי עמו אחר
 ומלו קרא שם בדרך אי לו עונה כשם שמנת
 תל מיטמאין לו ואפלו כהנים עשאוהו במת מצוה

לכל צופע שהכל חיביב בכבודו ואי הכל אונני
 עליו כי אם לשאריו אי שאריו לא אשתו שנ
 שאר אביך היא הקרובה לא הארוקה לוי לא
 הגדושה לאמנו ולאביו ולבנו ולאחיו יאמר
 לאמנו מה תל לאביו שאו נאמ לאמנו ולא נאמ
 לאביו הייתי אומי מה אמנו שהיא מתחללת הרי
 הוא מתטמא לה אביו שאיך מתחלל אינו דין
 שיתטמא לו וכך הייתי אומי מה אמנו בידוע אפ
 אביו בידוע אביו חזקה ממש תל ולאביו
 לו אמר לאביו ולא נאמ לאמנו הייתי אומי מה אמנו
 שהוא חזקה הרי הוא מתטמא לו אמר שהוא
 ודאי אינו דין שיתטמא לה לו כן הייתי אומי
 מה אביו שאינו מתחלל אפ אמנו שאינה מתחללת
 אמנו שנתחללה ממש תל לאמנו ויאמר לבנו
 ולבתו ומה תל לאמנו ולאביו מה בנו ובתו שאיך
 חיב בכבוד הרי הוא מיטמא להן אמנו ואביו
 חיב בכבוד אינו דין שיתטמא להן לו כן הייתי
 אומי מה אמנו לבנו ולבתו יכול לבנו ולבתו
 הנפלים תל לאמנו ולאביו מה אמנו ואביו בר
 קיימא אפ בנו ובתו בני קיימא יצאו בנו ובתו
 הנפלים שאינן בני קיימא מה תל לבנו ובתו
 תל ולבתו לפי שיש בצב מה שאין בבת ובבת
 מה שאין בצב הנה אביו מנודה למולו ולפרותו
 וללמדו תורה וללמדו אומנות ולהשיאו אשה
 מה שאין לו בבת הבת אביה זכאי במציאותה
 ובמעשה ידיה ובהסר נדריה מה שאין לו בצב
 הא לפי שיש בצב מה שאין בבת ובבת מה שאין
 בצב צדך לומי לבנו וצדך לומי לבתו
 יאמר לאחיו ולאחותו מה תל לבנו ולבתו מה
 אחיו ואחותו שאינו חיב בהן ממות הדי הוא
 מיטמא להן בנו ובתו שהן חיב בהן ממות
 אינו דין שיתטמא להן לו כן הייתי אומי
 לאחיו ולאחותו יכול לאחיו ולאחותו מאמנו
 תל לבנו ולבתו מה בנו ובתו שהן יורש אפ

ל שאול

אחי ואחותו שהוא יורש יצאו אחיו ואחותו
 שאינו יורש יאמר לאחי ומה תלך ולאחותו
 שאו אמר לאחי ולא אמר לאחותו הייתי אומר
 מה אחיו ביה קטן ביה גדול אף אחותו ביה קטנה
 ביה גדולה תלך ולאחותו הבטחה הקטנה לא הגדולה
 או לא נאמי לאחותו ולא נאמי לאחי היירכי
 אומי מה אחותו הקטנה לא הגדולה אף אחיו הנאמי
 לא הגדול תלך ולאחי ביה קטן ביה גדול דא
 ולאחותו מה תלך הרי שהיה הולך לשחוט את
 סקחו ולימול את בנו ושמע שמע לו מרת
 יכול יטמא לו תלך לא יטמא יכול כטמ
 שאין מיטמא לאחותו כך אין מיטמא למת
 מצוה תלך ולאחותו לאחותו הוא שאין מיטמא
 אבל מיטמא הוא למת מצוה ולאחותו הבטחה
 פרט לאנוקה ולמכירה יכול שאם מוציא מוכר
 עץ תלך אשר לא היתה לאיש שביאתה ביה
 איש לא שביאתה ברבד אחר הקדושה לא
 לרבות את שנתגרשה מצ האירוקין אלו
 לרבות את הבוגרת אשר לא היתה לאיש פרט
 לאנוקה לה יטמא לא רצה להיטמא מטמאין
 אותו בעל כרחו ומעשה ביוסף הכהן שחיה
 אשתו עדב סקחים ולא רצה להיטמא לה
 וטו^{והחמור} וזהו בעל כרחו לה יטמא על חוראי
 הוא מיטמא אינו מיטמא על הספק לה יטמא
 אינו מיטמא לאחרים עמה שלא יאמר הואיל
 וכי מאתי על אבא אלקט עצמות פלו עמו
 לטכך בה שמע לו מות צדיק להזהר ולקבדו
 בקופ ביה הקבדות כדי שלא יטמא בקברות
 אחרים לה יטמא אינו מיטמא על איביה
 שאין אדם מיטמא על אבד מצ החי מאביו ולא
 על עש כשעורה מאביו מעשה ביוסף
 בן פקוס שעלת בומי על רגליו וכנס הדופא
 לחתבה אמר לו כשתחב בה בחוט השערה
 חודיעני חתכה והניח בה בחוט השערה חודיעני

ב
 אמר
 ענין
 ג

קרה לחייב על כל קרחה וקרחה בדאשם
 מה תלך לפי שכל קרחה וקרחה
 בין עינים למת ששאלו לי חייב לא על
 בין העינים בלבד ומש לרבות את כל הראש
 תלך בדאשם לרבות את כל הראש יכול הכהנים
 שרביה בהן הכות מצוות יתירות חייב על כל
 קרחה וקרחה וחייבין על הראש כפי העינים
 אבל ישל שלא רביה בהן הכות מצוות יתירות
 לא יהיו חייבין לא אחת ולא יהיו חייבין על
 הראש כפי העינים תלך קרחה קרחה לגזרה שווה
 מה קרחה אמורה בכהנים חייבין על כל קרחה וקרחה
 ועל הראש כפי העינים אף קרחה אמורה ביש
 חייבין על כל קרחה וקרחה ועל הראש כפי העינים
 מה קרחה אמורה בישל אף חייבין לא ער
 המות אף קרחה אמורה בכהנים לא יהיו חייבין לא
 על המות וכמה שיעור קרחה אין פחות מבגדים
 צדיק ביה בקם וצבדשם לא ושרטן יכול
 על חמש שריטות לא יהיו חייבין לא אחת תלך
 שריטת לחייב על כל שריטה ושריטה יכול
 הכהנים שרביה בהן הכות מצוות יתירות חייבין
 על כל שריטה ושריטה אבל ישל שלא רביה בהן
 הכות מצוות יתירות לא יהיו חייבין לא אחת תלך
 שריטת שריטת לגזרה שווה מה שריטת אמורה
 בכהנים חייבין על כל שריטה ושריטה אף שריטה
 אמורה בישל חייבין על כל שריטה ושריטה
 מה שריטה אמורה בישל אף חייבין לא על המות
 אף שריטה אמורה בכהנים לא יהיו חייבין לא על
 חמת קדושים יהיו לשהיהם על פרחם ולא
 וחכלו שם לשהיהם זו אזהרה לטבול ום ששימש
 דתבא ד קיפץ אומי דמז לטבול ום שאם עבד מעש
 תלך דושים יהיו לשהיהם ולא וחכלו שם לשהיהם
 אם אינו עש לטמא דמקא ליה מעיכדן תהודו
 עש לטמא חס דילית חילול חילול מתרומה מה
 ליה בשיטה אף באף במיתה כי את אש

קי' להגיד מה גרם הם מקריבים לא חלוי' והיו
 קדש לרבות בעלי מענין אשה זונה ו יהודה אומ
 זו איכות וחכמי אומי אין זונה לא בזרת ומשחררת
 וזכבועה בעינות זנות לאדם שהיא אסו עליו
 להנשא לו איסור השווה בכל או שנבעלה לחלב
 הא למדת שאין הוייתה זונה תלוי בצעולה שלאסור
 שהדי הבא על הנדה ועב הקדשה והנבעת לכהנה
 נבעלה בעולה שלאסור ולא נעשית זונה ומי ש
 שנבעלה לחלב נבעלה בעולה שלחוד ונעשית
 זונה ואין הרצו תלוי לא בפרימה ומי השמועה
 למדו שאינה פגומה לא מאדם האסור לה או מחלב
 וחלבה אינו היא חלבה זו שנכרה מאיסורי
 כהונה וכן הנשים האסורות לכהונה שנבעלו לפי
 נתחלבן גרושה אין לי לא גרושה חלוצה מען
 ודי הוא מה אם גרושה שהיא מותרת לחזור לתורה
 סקן מק הכהונה חלוצה שהיא אסו לחלוץ מותרת
 לכהונה הפרט חלוצה נעשה בה מעשה ל תופיח
 צרה שלא עשה בה מעשה אם נמשך לומר
 נעשה לרבות את החלוצה וכול אף הצרה תהא
 סקן מק הכהונה תלך נאשה גרושה מאישה שגרושה
 צדי איש לא שארשה צדי אשה ואשה
 גרושה את גרושה ל אעגד בך מתיה דהרי
 שהלך בעלה למדינת הים וצאו ואמרו לה
 מת בעליך ונתקדשה ואחכ בא בעלה מען
 שהיא מותרת לחזור לראשן שאעפ שנת
 לה האחרון גט לא פקלה מק הכהונה שכ ואשה
 גרושה מאישה ולא מאיש שאינו אישה
 אמר רב הוה לאעזר בך מותה למדרש
 בהאיי קרא מרגניתא ודרש בה חספא מאי
 מרגניתא ואשה גרושה מאישה אמל לא נרג
 רשה מאישה נפקלה מק הכהונה כגן שאמר
 לה הרי את מגורשת ממני ואין את מותר לכל
 אדם אעפ שהוא גט בטל הרי זו אסו לכהונה
 וזהו ריה הגט שפוסל בכהונה מדרביהם

לא יקחו פלגים שיהיה האשה סוזהרת על ידי
 האיש וקדשותו וכל דבר שבקדושה לפתוח
 ראשו ולבדוק ראשו ולטובל מנה יטה ראשו
 ומטף שאם אינו רועה יכפהו תל וקדשתו על
 כרחו כי את להם זהיר הוא מקדש להגיד
 מנה גרם קדוש יהיה כל כבוד בעלי מומין
 כי קדוש את עי מקדשם להזהיר בית דין
 על כך ובה איש כהן כי תחול לזנות
 יכול אמלו חללה סבל וכל לזנות בחילולי
 שלזנות הלה מוצדק יכול אמלו סגיה נאמר
 כאן אביה ונאמי להלך אביה מנה להלך זכות
 עם זיקת הבעל אף כאן זנות עם זיקת הבעל
 או אינו אומ' אביה להוציא את כל האדם
 אמור הא מה את מקיים אביה נאמי כאן אביה
 ונאמי להלך אביה מנה להלך זכות עם זיקת הבעל
 אף כאן זנות עם זיקת הבעל או מנה להלך נערה
 והיא מאורקה אף כאן נערה והיא מאורקה
 נערה והיא נשואה בזוגת והיא ארוסה בזוגת
 והיא נשואה ואמלו הזקינה תל ובה כהן מכל
 מקום והלכותא נערה המאורקה בת כהן שזינת
 בקקלה בת כהן איך לי לא שנישאת לכהן
 נישאת כליו ולישרה לכהן וסחלל ולטען ולחלמור
 מטף תל ובה איש כהן אע"פ שהיא כהנת לפי
 שנבעלה למקול לה כמסרה באש תשרפ'
 היא בשרפה איך בועלה בשרפה היא בשרפה
 איך זוממיה בשרפה וכן היה ירמיה אומ'
 מנה תל את אביה היא מחללת שאם היו נוהגין
 בו קדש נוהגין בו חול נוהגין בו כבוד נוהגין בו
 בזיון אומדן ארור שזו ולך ארור שזו גידל
 ארור שיצאת זו מחלצו אמר רב אשי כמא
 קרינת רשיעא בר רשיעא אמלו לרשיעא בר
 צדיקא כמא כי האי תנא מנא אמרו קשיים
 בעים הדעים לאבותיה כדעית באש
 תשרפ' וקמי ליה וכהן הגדול להגיד מה גרמ כ

כשהוא
 אומ' היא
 מחללת
 הרי כל
 האדם
 אמור

מנעמה שאלו זכה היה יוצא ממנה כהן גדול
 כזה והכהן החכם שיהיה גדול
 מאחיו בגויי ככה בשבועה ובעמיה
 איך לו מטף שיגדלוהו אחיו תל החול מאחיו שיגדלוהו
 משל אחיו אמרו עליו על פתח איש חתול ש
 שחושלה גדלו להיות כהן גדול והלכו אחיו וה'
 הגבדין והאמריכילין ומצאוהו חוצב ומלאו עליו
 את המדעב דיברי זהב אמר חנניה בן גמליל
 ופי קחת היה והלא דתעכנו היה והלא לא מצאנוהו
 לא חרש כעשן של שנים עשר ימדים למעו'
 אשר יוצק על ראשו שמך המשחה מה
 תל לפי שכ' שבעת ימים ולבשם הכהן שיכול
 איך לי לא שנמשח שבעה ונתרבה שבעה נמשח
 שבעה ונתרבה יום אחד נמשח יום אחד ונתרבה
 שבעה נמשח יום אחד ונתרבה יום אחד אמלו
 שעה אחת מטף תל אשר יוצק על ראשו שמך
 המשחה אמלו שעה אחת ומלא את ידו ללפט
 את הצבדים אמלו שעה אחת אשר יוצק
 ומלא אחד כהן המשוח בשמך המשחה ואחד
 מרובה בגדים הרי זה כהן גדול ואיך בן כהן
 משוח לכהן מרובה בגדים לא פד הבא על כל
 המצוות בלבד את ראשו לא יפרע א'
 אמר ראש לא יפרע וברך לא יפרס הוינו אומר
 יכול לא יפרע ולא יפרס שלשוטה תל ראשו ובגדיו
 ר' מאיר אומ' ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרס
 על מנתו כדרך שבע אדם פודע ופודע על
 מיתות לא יפרס כדרך המדע' הא כיצד כהן
 גדול פורס מלמטה וזההדוט מלמעלה
 לא יפרע ולא יפרס מנה תל והלא כבוד
 כהן ראשיתו לתפרעו וברך לא תפרעו לא שם
 הדיוט בשעת עבודה הוא שאקור במדינה
 ובפרימה ושלם בשעת עבודה מותר וכך
 גדול בן בשעת עבודה בן שלם בשעת עבודה
 אחר מנא אמרו כהן גדול מקתמר מערב

שבת לערב שבת מאי טעמא מדאמר רב
 שמואל בר רב יוחנן מלפני שמשמדות מתחדשות
 ואינו מוגבל כש' השחיתת תער' דתנן בקום
 יבקמו את ראשיהם תקפורת לוואמת' מאי
 תקפורת לוואמת' אמר ר' יהודה אמר רב שמואל
 תקפורת יהודיאיתא מאי תקפורת יהודיאיתא
 אמר רבא ראשך שלפני בצד עיקרה שלפני
 שאן את רב' איזו היא תקפורת שלכהן גדול
 אמר להם צאו וראו תקפורת שלכהן לעשה דתנא
 ר' אבהו לא לחכם פיזר בן לעשה את מעורבין
 לא כפי להראות כהן תקפורת שלכהן גדול
 ועל כל נפשות מות' אמר ר' עקיבה מטף
 לרבישית רס הגאה משע מותים שמטמאה
 באהל שכ' ועל כל נפשות מות לא יבא עשאי
 הלה לשתו נפשות שיעור אחד ודבנן כפשת
 לית' לא יבא לא יטמא חייב בלא וטמא וחייב
 בלא יבא איך לי לא כהן גדול ומטף לכהן הדיוט
 שהוא חייב בלא יבא וחייב בלא יטמא תל' לא
 יטמא לא יטמא לגזרה שויה' מנה לא יטמא אמור
 ככהן גדול חייב בלא יבא וחייב בלא יטמא אף
 לא יטמא אמור ככהן הדיוט חייב בלא יבא וחייב
 בלא יטמא והוא שתהיה כחמאה וביאה באי' באשת'
 כגון שנכנס לאהל המת קודם שימות ומת והוא עם
 שהרי טומאה וביאה באי' באחד זה שנכנס לאהל
 המת בשעה תצד וסגול וצא חברו ופרע בג' ט
 המוגל וטמא' לאביו ולאמי לא יטמא מיטמא
 הוא לכשת מצוה ומן המקדש לא יצא הרי' ט
 אזהרה לכהן גדול שלא יניח עבודתו ויצא מן המקדש
 ואינו מזהר לא בשעת עבודה בלבד כמו שנכנס
 הדיוט ומתח אהל מועד לא תצאו' אם כן תע
 מה נשנית אזהרה זו בכהן גדול שכהן הדיוט
 שהיה עובד במקדש ושמע שמות לו מות איכו
 יצא מטע שהוא אונן ואם עבד חילל' אבל כהן גדול
 יוצד כשהוא אונן ועבודתו כשרה שכ' ומן המקדש

לא יצא דלא יחלל' הא כהן הדיוט שעבד
 עבודתו כקדש' ומנא כהן שעבד עבודתו
 פקולה דבת ומן המקדש לא יצא ולא יחלל' הא
 אחר שלא יצא חילל' דא ומן המקדש לא יצא
 איך כהן גדול יוצד מן המקדש אחר מטף כל שקד'
 מנא אמרו כהן גדול בעצמו כוהג כבוד יותר
 מגדאי ולא ייקל ראשו עם שאר העם ולא ידאו אותו
 ערום ולא בבית המרחץ ולא בבית הקבר' ולא כשהוא
 מקתמר שכ' הגדול מאחיו מלמי שנהגין בו גדולה
 יתירה ולא יכנס לבית המטעה ולא לקעורה
 שערבים אמלו הן שלמעות אבל חולך הוא אם
 רצה לבית הקבר' וכשהוא חולך אינו חולך בערבוביא
 עם שאר העם לא הכהנים מקצבין אותו וחולקין
 לו כבוד והקב' ממנעו בינו לבין העם והקב' ומשוח
 מלחמה שעבד מימינו וראש בית אב' והאבלים
 וכל העם משמא' ואומ' לאבליים תנוחמו והרי
 מבבדין אותו כפי פוח' מת לו מות אינו יוצא
 אחריו ואינו יוצא מפתח ביתו או מן המקדש'
 וכל העם באי' לכחמו בביתו והוא עומד בשוקה
 וקב' מימינו וראש בית אב' משמא' אבל משוח
 שעבד לא יצא יצוה מאי טעמא דלמא חלשא
 דעמיה דכהן גדול דקבר קא חדי ליי ואומדן' לו
 אנו כפרתך והוא אומ' להן תתברכו מן השמים'
 וכשכבדין אותו כל העם מקוצב' על הארץ והוא
 מיקב על הקפסל' כי שמך משחת אהו עליו
 איך לי לא משוח בשמך המשחה מרובה בגדים
 מטף תל כי שמך משחת זהו עליו' את עי' להגיד
 מה גרם' והוא לא המלך' והוא לא הכהן'
 והוא לרבות כהן משוח מלחמה' אשר'
 פרט לקטנה' בצתוליה פרט לבוגרת שכלו בתוליה'
 יקח' אחת ולא שתיים' ואם נשא שתיים אקור
 לעבוד ביום הכפורים עד שיגרש אחת מהן
 שכ' וכפר בעדו ובעד ביתו בית אחד ולא שנים'
 למנה' עב שם מנה' אע"פ כהן האירוקין

פני איכא למימר' אורי דהאי קארי לה אפנה
 הא כפי קארי לה אפנה' למנה דכתיבא באורייתא
 מאי איכא למימר' דעמודי רבנן דמתקני לה
 מנה' וכתב קרא לעמודי' אף' והא כה' ושם
 הנהו' חדק' הוא ההולך קדמת אשור' ותאז
 רב יוסף אשור' זו עליה' מי הוא' אף' דעמודא'
 הכי נמי דעמודא' למנה גרושה' יאמי
 למנה מנה תל' גרושה' שאן נאמי למנה' ולא
 נאמי גרושה' הייתי אומ' למנה שהיא מתהרת
 לכה' הדיוט' דרעו ממנה חולב' גרושה שהיא
 אמן לכה' הדיוט' היא דרעו ממנה ממזד' תל'
 גרושה לא יחלל' און' און' נאמי גרושה' ולא
 נאמי למנה הייתי אומ' גרושה שהיא אסורה
 לכה' הדיוט' דרעו ממנה חולב' למנה שהיא
 מנה' לכה' הדיוט' היא דרעו ממנה כשר' תל' למנה
 לא יחלל' גרושה' לא יחלל' באת למנה להחמיר
 עליה' גרושה' להקל עליה' וחללה שגולה
 מאחד מכל חסד' זונה' מה תל' שיכול
 אף' לי לא כה' גדול' שעשה דרעו מן חסד' מוח
 חולב' מנה' לכה' הדיוט' שעשה דרעו מן חסד' מוח
 ממנו חולב' תל' זונה' זונה' לגרה' שווה' מה
 זונה' האמורה' כה' גדול' עשה דרעו מן חסד' מוח
 ממוט' חולב' אף' זונה' האמורה' כה' הדיוט' עשה
 דרעו מן חסד' מוח' חולב' גרושה
 וחללה זונה' למנה נשקה' כה' גדול' לומר' לך
 בזמ' שה' סקד' הזה' חייב' על' כל' אחת' ואחת'
 ואסלוב' אשה' אחת' כגון' שהיתה' בתולה' למנה
 ונעשית' גרושה' ונעשית' חללה' ונעשית' זונה'
 זכמה' כקודר' הזה' דקיימא' לי' אף' איקור'
 חל' על' איקור' לא' אם' כ' היה' איקור' מוסף' או
 איקור' כולל' או' איקור' בת' אחת' ובשעה' שה'
 על' הקודר' הזה' תמיצ' כול' איקור' מוסף'
 דא' למנה' נשכו' לומר' לך' אפ' על' בלאו
 אחר' אינו' לאו' שבכללות' לא' כפי' שחלוקה'

השליש

גרושה' מחלל' זונה' כה' הדיוט' ע' אשה' זונה'
 וחללה' לא' יקחו' ואשה' גרו' מאי' לא' יקחו' לוקה'
 על' כל' אחת' ואחת' ואפלו' באשה' אחת' כן' חלוקה'
 ולוקה' על' כל' אחת' ואחת' לא' קח'
 ולא' יחלל' בעל' לוקה' לא' בעל' אינו' לוקה' מה'
 טעם' לא' יקח' משום' לא' יחלל' מלמ' שאחד' כה'
 גדול' נאחד' כה' הדיוט' אף' חייב' אף' על' גרושה'
 זונה' וחללה' עד' שיקח' ויבטול' וליקוח' לו' ה' ה'
 הקידושין' את' לה' לא' יקח' ולא' יחלל' ואף' דרעו'
 מן' הנדה' חולב' תל' הוא' זונה' או' שאינו' חייב'
 על' ביאת' כה' דרעו' מנה' חולב' כה' שהיא' חייב'
 על' ביאת' כה' אינו' דרעו' שהיא' דרעו' ממנה' חולב'
 תל' את' לה' לא' יקח' ולא' יחלל' ואף' דרעו' מן' הנדה'
 חולב' כי' אם' בתולה' מלמ' שהיא' מצווה' על'
 הצטולה' ואם' נשא' בעולה' דרעו' ממנה' חולב' הי' ה'
 דתנן' אנוקת' חבדו' ומפותת' חבדו' לא' ישא' ואם' נשא'
 ד' איש' ד' יעצ' אומ' חולב' חלל' דכה' למנה' גרושה'
 וחללה' זונה' את' לה' לא' יקח' כי' אם' בתולה' הא' בעולה'
 לא' יקח' ולא' הוא' מכיל' עשה' עשה' הוא'
 ולא' יחלל' דרעו' בעמי' אכולקו' דקא' קבר' יש'
 מחייבי' עשה' זכמה' אומ' חולב' הקסית' העש' וז'
 קברי' אף' חלל' מחייבי' עשה' ז' איש' ד' יעצ'
 סבר' לה' למנוט' כה' כמא' אפלו' הא' דתנא' אף'
 מנא' אתה' עושה' חלל' ואף' אתה' עושה' חלל' מנא'
 זכמה' כ' איש' ד' יעצ' זכמה' מנא' להביא' בת'
 גיורת' עמונת' שהיא' כשרה' לכהונה' זכמה' זכמה'
 קמיה' ד' יוחנן' כי' אם' בתולה' מעמי' להביא' גיורת'
 מכה' כשהיא' לכהונה' אמ' ליה' הא' שיש' עמי'
 מעמי' להביא' בתולה' הבאה' משני' עממי' ואף' תמות'
 מכה' ותו' ל' זכמה' שני' משני' עממי' עמוט'
 שני' עממי' ואיכתי' מאי' שני' עממי' אלו'
 זכרים' אסורים' ונקבות' מותרות' הי' גיורת' מכה'
 לו' בעמוט' שנשא' בת' ישראל' ואיכתי' דאמרי' אמ' ליה'
 את' שנה' עמוט' מעמי' עמוט' להביא' בתולה' הבאה'

משע' עממי' ואותה' אמרת' גיורת' מכה' ותו'
 לא' יקח' אשה' מכה' תל' אותה' אומ' אודע' את'
 האמנה' ונתמנה' להיות' כה' גדול' יכנס' תל' יקח'
 אשה' מעשה' ביהושע' כן' ממלא' שקידע'
 את' מרתא' בת' ביתוק' ומקח' המט' להיות' כה'
 גדול' זכמה' יכול' אפלו' עשה' מאמר' ביבמות'
 יכנס' תל' יקח' אשה' ולא' יכמה' ולא' יחלל'
 אף' לי' לא' שרע' שהיא' מחלל' היא' עממה' מנה'
 זכמה' הוא' מה' אם' הרע' שלא' עבר' עברה' הוא'
 מתחלל' היא' שעברה' עברה' אינו' ד' שתתחלל'
 הוא' עצמו' יוכיח' שעבר' עברה' ואינו' מתחלל'
 לא' אם' אמרת' באיש' שאינו' מתחלל' ככל' מקום'
 תאמר' באשה' שהיא' מתחללת' בכל' מקום' הוא' יכיל'
 והיא' מתחללת' בכל' מקום' ד' הוא' שתתחלל'
 ואם' נמשך' לומר' ולא' יחלל' לא' יחלל' אף'
 מי' שהוא' כשר' ונתחלל' ולא' יחלל' דרעו'
 בעמי' זו' אשה' לכה' גדול' שלא' יבטול' למנה'
 אפלו' בלא' קידושין' ואם' בעל' בלא' קידושין' לוקה'
 ולא' יחלל' דרעו' אמ' רחמי' והרי' חולב' ואם'
 קידש' ובעל' לוקה' שתי' דאמרי' כה' גדול'
 באמנה' לוקה' שתי' משום' ולא' יחלל'
 בעמי' להביא' את' בת' חלל' זכר' שתהא' סקולה'
 מן' חסד' כי' אש' מקדש' להגיד' מה' גרם'
 וידבר' נ' דברא' אחת' איש' מזרע'
 מבא' אמ' ד' איש' ד' יקח' קל' סקול' לעבודה'
 אפלו' תמס' מאי' מנה' עבודה' כשהיא' משיבא'
 שתי' עבודת' אבל' אף' אחין' החטם' מקדש' ותו'
 לעבודה' עד' שיהיה' ע' עשרים' שנה' אשר'
 יהיה' בו' מוס' אף' לי' לא' שהיה' בו' מוס' אחד' הדער'
 זיבה' ופגעים' היה' בו' ספ' הדיוט' מנה' תל'
 אש' יה' בו' מוס' אף' לי' לא' שכל' תמים' ועשה'
 על' מוס' כולד' בעל' מוס' ממין' אמו' מנה' תל'
 אשר' יה' בו' מוס' לא' יקדש' זו' אשה' שלא'
 קדש' בעל' מוס' לעבודה' להקדש' לחם' אהר'

אף' לי' לא' תמיד' שה' קח' לחם' שני' את' קדש'
 לחמי' לאש' שאר' קדמות' היצור' מנה' תל' שני'
 לחם' מנה' לרבות' את' חם' תל' להקדש' ונאמי'
 להל' ויקדשו' בע' אהר' את' חם' אף' מנה' אימור'
 חטאת' אימור' אש' אימור' קדש' קדש' אימור'
 קדש' קדש' תל' להקדש' מנה' הקומץ' והלבוש'
 והקטורת' ומנחת' כה' ומנחת' כה' משיח' ומנחת'
 נקבים' תל' לא' יגש' להקדש' מנה' היצירות'
 והבליבות' והתנופות' והגשות' והקמיצות' והמלקות'
 והקבלות' תל' לא' יגש' להקדש' יכול' יהו' חייב'
 על' כול' תל' לחם' מה' לחם' כמקדש' שהוא' משה'
 עבודה' יצאו' לו' שאין' משום' עבודה' נמצאת'
 אומ' שאינו' חייב' לא' על' ארבע' עבודות' כלבד'
 שה' עבודה' תמה' שאין' אחריה' עבודה' ולא' ה'
 הזריקה' וההצטרף' וטיוח' המים' בחג' ועקור'
 הי' תמיד' כל' איש' אשר' בו' מוס' מה'
 תל' לפי' ש' דרע' אהר' אף' לי' לא' זרע' שלא' אהר'
 אהר' עצמו' מנה' תל' כי' כל' איש' אשר' בו' מוס'
 אף' לי' לא' בעל' מוס' קבוע' בעל' מוס' עובר'
 מנה' תל' כי' כל' איש' אשר' בו' מוס' לא' יקדש' זו'
 אזהרה' לבעל' מוס' עובר' עור' ב' קומה' בשתי'
 עיני' ב' קומה' אפלו' בע' אחת' חידוד' הקבוע'
 והמים' הקבוע' מנה' תל' איש' עור' פקק' ב'
 חג' בשני' רגליו' ב' חג' ברגלו' אחת' רגלו'
 אחת' חלולה' עקומה' ודומה' למגל' מנה' תל' או'
 פקק' חרוט' שחטמו' שוקע' שחטמו' כלום'
 שחטמו' קולר' חטמו' נוטף' מנה' תל' או' חרוט'
 אבא' יקסי' חרוט' אומ' אינהו' חרוט' הכוחל' שתי'
 עיני' באחת' אמרו' לו' תל' מנה' אפ' שאינו' יכול'
 לבחול' שתי' עיני' באחת' שרוע' כל' שנשמה'
 ירכו' פיקה' יוצאה' כמגדלו' שקיבו' יוצאה' לאחוריו'
 פרקתו' רחב' בשלא' מנה' תל' או' שרוע'
 שבר' רגל' אף' לי' לא' שנשברה' רגלו' הנקש'
 והעקל' והקלף' מנה' תל' או' איש' שבר' נד'

פ' עדים לאבטור
 כ' שיהיה' אעטא
 ה' אף' י' וצלה' נאמי
 פ' בעיני' קומים' סב' חטמו'
 קולר' פ'
 א' סב' גאונ'
 נוטף' פ' טורפה'
 ראש' א' אקס'
 פ' אעטא' אבטור'
 תשביחא' בל' מנה'

אין לי לא שנשברה ידו אנבעשות מוכרצות זו
 על זו קלוסות עד הפרק אשר למאה מה הפרק
 מקול חתכה מעל תל או שבר יד לא שבר רגל
 או שבר יד מה או בגלוי אף כל שבגלוי פרט למוח
 שבחלל הגוף כגון שטלה בלתי או טחולו או
 מקבוצת מעיו או שנעשה טרפה בקל שישלו
 שלשה גביעין אין לו לא גביע אחד זהו גביע שנתנו
 בתורה ל דוקא אומי כל שבגבוען שומכין גביע
 חתכה בק אנטגונק אומי כל שיש לו שני גביעין
 ושתי שדרות דק זה הדק והוא שיש לו נקודה
 לבנה בתוך השחור והוא שמהיה צמה על גבי השחור
 וקא אם היכה לו נקודה שחורה שוקעת בתוך השחור
 אף זה נקרא דק חלש נחש עינב מעל תל או דק
 תכלול לבן הכבד בשחור והשחור בלבן וצרי
 ל מאיר ל יודי אומי אין מומין בלבן איזהו
 תכלול לבן המסקק בקורה וסכק בשחור אמר
 דין אומי טעמא דל יודי דין אומי מקלם ביעמנו
 תבא דעינא אוקרי עינא לא אוקרי וטעמא דל
 מאיר אומי דבא מניו לטע תכלול דבר המבבל את
 העין בעינו להביא מומין שבעיניו שתי עינו
 למשלש שתי עינו למטא עינו אחת למטא ועינו
 אחת למטא ודואה את החדר את העליה מאחרי
 קפי שמש והגדם והרואה את חדרו ואומי לו הוא
 רואה גרב זה החקק והוא הגרב היבש אבל
 גרב לח מום עובר הוא ילפת זו חזיות מצריות
 אמר ריש לקיש לכמה נקרא שמה ילפת שמלמפת
 וחולפת עד יום מותו אבל חזיות שאינה מצריות
 מום עובר הוא מדוח אשר אין לו בנים
 אין לו לא בוצה אחת זהו מדוח אשר על בתורה
 ל ישמעל אומי כל שנמדחו אשכיו ד עין אומי
 כל שהדחו באשכיו ל חתכה בק אנטגונק אומי
 כל שמדאין חשכים אין לו לא בוצה אחת
 קטוא ליה לך ישמעל האי מדוח אשר חקר
 אשר מיבעי ליה לך שמדחו אשכיו קטוא

למה לך עקבה האי מדוח אשר מוסדות אשר
 מיבעי ליה לא שדחו באשכיו קטוא ליה לך
 חתכה בק אנטגונק האי מדוח אשר מיבעי ליה
 לא שמדאין חשכים קא קבר גרשן ומקטין
 ודורשין מדאין חשכים בגג פושין ל חתכה
 בק אנטגונק לא תאנו כושיי כל אשר בו מום
 אין לו לא או בלבד מעל לרבות המומין תל
 מעט מום רעה מעל הפשוט והגחור והלוקק
 והכח והנש והחש והשוטה ובעלי נגעים אחרים
 תל איש איש ריבה אשר בו מום פרט לאותו
 ואת בנו ולטרפה וליוצא דופן שהק פטרים באדם
 וסקולין בבהמה מום בו פרט לשעבר מומיו
 מום בו לא יגש להקניג לרבות מומין מסע
 מקאות העין והן מי שנשדו ריקי עינו ומי שנשלו
 שקין מבאין אמרו שלשה מיני מומין הן יש
 מומין שהן פוקלין ההן מבעבד והבחה מלקחה
 ויש מומין שפוקלין האדם בלבד מבעבד ויש
 מומין שאין פוקלין אבל ראיה העין אמרו שכלהן
 שיש בו אחד מהן אימ עובר כל מי שישבו מעט
 שפוקל באדם ובבהמה ועבר בן בשוגג בן במזיד
 עבודתו פקו ואם היה משיך לוקה וכל מי שיש
 בו מום כח המעמט המיוחד לאדם אלעל שהוא
 לוקה לא חילל עבודתו ואם יש בו מום שמפני
 מדאות העין אינו לוקה ועבודתו כשרה
 בית דין הגדול היו יושבין בלשכת הגזית ועיקר
 מעשיהן הדרך שהן יושבין ודן את הכהונה וכו'
 את הכהנים בייחוקין ובמומין מי שנמצא פקול
 בייחוקו לובש שחורים ומתעטף שחורים ויוצא
 העזרה וכל מי שנמצא כשר ושקל לובש לבנים
 לבנים וככנס ומשמש עם אחיו הסהנים וכן פני
 שנמצא כשר בייחוקו ונמצא בו מום יושב בלשנת
 העצים מתלע עצים למערה וחולק בקדשים עם
 אנשי בית אב שלו ואוכל לחם של לחם אהיו
 מקדשי הקדשים ומק הקדשים יאכל לחם אהיו

מקדשי הקדשים אם לאו מקדשי הקדשים
 למה צריך לומר ומק הקדשים ולמה נאמר מק הקדשים
 שאין נאמר מקדשי הקדשים ולא נאמר מק הקדשים
 הייתי אומי מקדשי הקדשים שחזת לור מהי ואכל
 מקדשי הגבול לא יאכל צדק לומר ומק הקדשים
 או לא נאמר ומק הקדשים ולא נאמר מקדשי
 הקדשים הייתי אומי מקדשי הגבול יאכל ומקדשי
 קדשים לא יאכל צדק לומר קדשי קדשים וצדק
 לומר ומק הקדשים יאכל אף במחלוקת
 הלא דין הוא ומה אם טבול יום ומחוקר פטורים
 שהן כשרים לעבודת מחר אין אוכלין במחלוקת
 בעל מום שאינו כשר לעבודת מחר אינו דין שלא
 יאכל במחלוקת תל יאכל אף במחלוקת
 אך ל הפרט אם נאמר ל הפרט למה צדק לומר
 ול המצבח הייתי אומי ל הפרט ולמה נאמר ול
 המצבח שאין נאמר ל הפרט ולא נאמר ול המצבח
 הייתי אומי ל הפרט שהיא בתעם יהא פקול ול
 המצבח ולו נאמר ול המצבח ולא נאמר ל הפרט
 הייתי אומי ל המצבח שהוא כשר לעבודה יהיה אסור
 ול הפרט שאינה כשרה לעבודה לא יהיה אסור
 צדק לומר ל הפרט וצדק לומר ול המצבח יכול
 לא יכנס לעשות דקושים תל אך כך היא מצות
 הכהנים כנפין אם אין כהנים כנפין לויים ואם אין
 טהורין כנפין טמאין ואם אין תמימים כנפין בעלי
 מומין ומען אם עבד תהא עבודתו פקולה תל
 ולא יחלל את מקדשי ואעל שהוא עובר איכו
 במיתה לא באזהרה וידבר משה ל אהרן ואבנ
 להזהיר את אהרן על ידי הבעט והבעט זה עלידי זה
 ולא כל בני ישראל להזהיר בית דין על כך
 וידבר ח' דבר ל אהרן ול בנו וינחזו איך יזרה
 לא הפקדה וזהו וינחזו מאחרי ויעל גוליו על לבו
 ואומי כשור אחר מקדשי בע ישראל על קדשי בני
 ישראל חייבין משום פגול וזוהר וטמא אין חייבין על

קדשי גוים משום פגול וזוהר וטמא קדשי ישראל
 אין לי לא קדשי ישראל קדשי עומק מעל תל אשר
 הם מקדשים לוי לרבות את כולל ולא יחללו את
 שם קדשי זו אזהרה לטמא ששמש ומעל שהנא
 במיתה נאמר כאן חילול ונאמר חלול בתרומה מה
 להלך במיתה אף כאן מיתה והיאך אמר לו לעבד
 ולא ישהה עד שיתחייב כרת על ביאתו למקדש לא
 מיתה בלבד כגון שנטמא בעזרה ויצא בצורה
 וביציאתו היה צנוח בידו וחפץ בו אבר על גבי החזק
 וקרב שרפתו שכל קרוב לעבודה פעבורה ואעל עיהו
 טמא במלקות אחיו הכהנים לא היו מצאין אותו
 לבית דין לא מוצאין אותו לחוץ ופוצעין את מנחו
 בגרדין אמר איהם לו העומדין לפע הד קיט
 לדרומים שיטהו הדבר לדורות אם נאמר לאבות
 למה נאמר לבנים ואם נאמר לבנים למה נאמר לאבות
 לפי שיש באבות מה שאין בבנים ובבנים מה שאין
 באבות צדק לומר לאבות וצדק לומר לבנים איש
 אין לי לא איש אשה מעל תל זרעם ומעל לרבות
 כל ישראל תל כל איש אשר יקב מנח זרעם
 ל הקדשים מה תל לפי שכן והנמש אשר תאכל
 מבשר דבח השלמים אשר לך וטומאתו עליו ונכרתה
 שיכול אין לי חייבין כרת משום טומאה לא על
 השלמים בלבד ומעל לרבות אב כל הקדשים תל
 אשר יקב מנח זרעם ל הקדשים אשר יקדי בישול
 לוי יכול כל שחייבין עליו משום פגול יהיו חייבין
 עליו משום טומאה ומעל לרבות הקומין והלבונה
 והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משוח ומנחת
 נקטין תל ל הקדשים אשר יקדי בט ישראל לרבות את
 כולל יכול יהיו חייבין עליו מניו תל אשר יקרב
 אמר ל אעזר ובי יסוגע חייב אם סף למה נאמר
 אשר יקרב עד שישער ליקרב אב שיש לו מנחת
 עד שיקרבו מנחת ואת שאין לו מנחת עד שיקרב
 בבניו וטמאות עבין טומאת הגוף יכול
 טומאת הבשר תל וסמי עליו לגרסה שוה מה להלך

טומאת הגוף אף טומאת הגוף י אומר
 ואיש וטומאתו עליו בטומאת הגוף לא בטומאת
 הברש' ונכרתה הנש' שומע את תכרת מישר
 ותוך לשם אחר תלך מלפניו איני בכל שהיא
 חרשות שלי ועמה שלי איש איש מזרע אהרן
 איך לא אצדעו שלמהרץ אהרן עצמו מנין תלך
 והוא צדוע או צ' בקדשים לא יאכל איזהו קדש
 שאוכל איתו כל זרע אהרן זכרים ונקבות היו
 אוס' זו תרומתו ואקוד לאכול תרומה בראשונה
 בראשונה לא יאכל הטמאה אינו לוקה שהרי אינה קדש
 לוקה ועל הטמאה אינו לוקה שהרי אינה קדש
 עד אשר יטהר אוכלין הן ישר במעשר טובל
 קס' אהרן ובניו מנין ודין הוא מה אם ישר
 שאינן אוכלין בתרומה מעורבי שמש הרי הן
 אוכלין במעשר טובל יוס' אהרן ובניו שהן אוכלין
 בתרומה מעורבי שמש איכודין שאוכלן במעשר
 טובל קס' יצאו ישר מן הכות ואהרן ובניו מקל
 וחומר' עד אשר יטהר יוכל עד שיבוא
 בכזים תלך ובא השמש וטהר' מה טהרה אמורה
 למטף לעטן ביאת שמש אף כאן ביאת שמש
 והנוגע בכל טמא נפש' איך טמא נפש
 לא אשר במגע' אשר תצא ממנו שכבת זרע
 זה בעל קדו' ומנין לרבות הנוגע בשכבת זרע
 תלך או איש' אשר יגע בשרץ איך לי לא
 השרץ ומנין לרבות את הנבלה תלך בכל שרץ
 אשר יטמא לו לרבות את השיעורין באדם
 זה המנ' או באדם זה טמא מות' טמאתו
 לרבות זבים וזבות נדות ויולדות איך לי
 לא ימי חומק' ימי קולף' מנין תלך לכל טמאתו
 אשר יטמא לו לרבות בועל נדה' לו
 לרבות בולע נבלת העוף הטהור' נפש אשר
 תגע בו לא המוקטה' ולא יאכל מהקדש
 כי אם רחץ בשמים' יוכל והא מרחוץ אבר'
 אבר' תלך ופא השמש וטהר' מה ביאת השמש

במעשר' כי יחללוהו מרט לכהן טמא
 תרומה טמאה שנ' ומתו בו כי יחללוהו מרט
 לזו שהיא מעוללת ועומדת' ותלך
 לא יאכל קדש' איך לוא ממזר' מנין אמר
 לוי אפלו ישר' תלך וכל זר' דא ותלך זר'
 לרבות שהנת אשת הזר' לא יאכל' איך
 אכילה בחוסה מכזית' וכשם שאכילת
 תרומה בכזית כך שתייתה בכזית'
 קדש' מן קדש אמור להלך בקדשי הגבול
 הכות מדבר' אף קדש האמור' כאן בקדשי הגבול
 הכות מדבר' תושב כהן ושכיר' תושב
 איתושב ותצא קנה קטן עולם' שכיר זה שכיר
 ששם והוא קנוי קטן ששם' וכשהוא אומר
 ושכיר' בא שכיר ולימד על התושב שהוא קנוי
 קטן עולם' י י שמעט אומ' כאמר' כאן
 תושב ושכיר וטמא תושב ושכיר במקו' מנין
 תושב ושכיר האמור במקו פסל בו את הערל'
 אף תושב ושכיר אמור' כאן ומקול בו את הערל'
 י עקי אומ' איש איש לרבות את הערל'
 וכהן כיוקנה נמש' מנין לכהן שנשא
 אשה וקנה עבדים שיאכלו בתרומה תלך וכהן
 יקנה יאכל' ומנין לאשתו שקנת עבדים
 ועבדיו שקנו עבדים שיאכלו בתרומה תלך וכהן
 כי יקנה קטן' אף קטונו שקנה קטן יאכל'
 יוכל אפלו קנה עבד עבדי יאכל בתרומה תלך
 כקמו' יצא עבד עבדי שאינו כקמו' אוציא עבד
 עבדי שאינו כקפ' ולא אוציא שלשותם תלך כקמו
 הוא' מרט לשחצו עבד וחציו בן חורין' דא
 וכהן כי יקנה ולא שטוין לא קנה' מוכא' אמרו
 בת ישר' הקוקה לזכר' טהר' אינה אוכלת'
 וילך ביתו' מה תלך אם הקנוי קטן כקפ' אוכל' ילך
 בית לא יאכל' לו כן הייתי אומ' מה קטן כקפ'
 כוכפ' אף ילך בית שיש בו כקפ' ומנין אעפ'
 שאינו שווה כלום' תלך ילך ביתו מכל מקום'

במעש

שפסוקה לכחונה וכו' משהיה מש' הדין גלותו
בעלמא הוא' היא בתרומת הקדשים לא תאכל
היא אינה אוכלת אוכלת היא אמרה' כיצד
בת ישראל ששאת לכהן וילדה ממנו בת והלכה
הבת ונשאת לעבד או לכנדי הייתי אומ' בשם
שאינה אוכלת כן אמרה לא תאכל תל' היא
בתרומ' הק' לא תאכל' היא אינה אוכלת אוכלת
היא אמרה' בתרומת הקדשים אם נאמרו
בתרומות לכה נאמרו בקדשים ואם נאמרו
בקדשים למה נאמרו בתרומות' קדשים הותרו
לזר ותרומות לא הותרו לזר קדשים חייבין
עליהם משום מגול ונותר וטמא' ותרומות
אין חייבין עליהם משום מגול ונותר וטמא'
הא לפי שיש בתרומות מה שאין בקדשים
ובקדשים מה שאין בתרומות' צריך לומר
בקדשים וצריך לומר בתרומות' הא למדת
שבת כהן ששאת לישראל או שכבעלה
לפסול לה' אקודה לאכול תרומה וזהו שוק
שב היא בתרומ' הקד' לא תאכל' לא תרומה
ולא קדשים' וזאת כהן כי תה' אמנה וגו'
משום ד' ישמש אמרו מנע' לגוי ועבד שבאו
על הכהנות ועל הלוי' ועל בת ישראל שפקלה
שב וזאת כהן כי תה' למי וגדושה' מי שישלו
למנות וגדושה' בה' יצאו עבד נ' שאין
לה' למנות וגדושה' בה' כהנות'
לוי' וזאת ישראל מנע' מבת' יאמר
גדושה מה תל' למנה ש' גדושה ולא
נאמי אמנה' הייתי אומ' גדושה שהיא אקודה
לכהן הדיוט הרי היא חוזרת' למנה שהיא
מותרת לכהן הדיוט אינו דין שתחזור'
אין כן הייתי אומ' גדושה שאין לה זרע' תחזור
למנה בוי שיש לה זרע בוי שאין לה זרע
לא תחזור תל' למנה זרע' גדושה זרע
אין לה' באת למנה לחזור עליה גדושה

מעשרתו' לא קשיא' הא בתל חי' הוא בעם
הארץ' וכל זר לא יאכל בו' מנע' לזר
כהן ששאת לישראל ואח' יאכלנה תרומת'
וכן כהן שאכל תרומת חבדו יכול יהיו חייבין
בחומש תל' וכל זר לא יאכל בו' - ואיש כי
יאכל קדש בשגגה' יצאו לו שאינ' זרים לה'
ואיש' פרט לקול' כי יאכל' אין אפילה פחותה
מכזית' כי יאכל' לא שניק עצמו' מכאן
אמרו היה שבע' וק' בממנו והקיף על שבעו
באפילות תרומה' אינו משלם את החומש'
קדש' מה קדש אמור להל' בקדש הגבול
הזר' מדבר' אף קדש האמור כאן בקדשי ר'
הגבול מדבר' בשגגה פרט למזיד'
ויקף חמשיתו עליו' שיהא הוא וחומשו חמשה'
ונתן לכהן את הקדש' בקדש שאכל'
מלמ' שאינו משלם מנע' על שאינו מוכן'
ד' ונתן לכהן את הקדש' מלמ' שאינו
חייב' לא בחומש שנקודש בל' כיוצ' גדל'
תרומה ואכלה משלם קדש' וחומש אחד שהחומש
שחייב בו משום תרומה' יצאו ידו גזיל'
ולא יחללו' להביא את הק' ואת השותה' ושותה'
למה ל' והאמ' קרא שתייה בכלל אפילה' לא
לרבות את הק' בשותה' ואי בעית אומ' מהכא
ותבא כמים בקדשו וכשמך בעצמותו'
את קדשי בני ישראל' על קדשי בני ישראל חייבין
בחומש' אין חייבין על קדשי גוים בחומש'
את אשר ידומע' לני' יכול יהו' חייבין על התרומה
שצטבל תל' את אשר ידומע' לני' על המורס'
מנה חייבין' אינ' חייבין על התרומה שצטבל'
ד' ולא יחללו את קדשי בני ישראל' וזרי'
זו אזהרה לאוכל טבל' כחומר קדשים ששעצין
להרים ועדיין לא הורמו' ולא יכהנו בה' חולין'
ויאכלו בטבל' דאמ' ד' שמו' משום ד' אינ' זר'
מנע' לאוכל את הטבל שהוא במיתה תל' ולא

יחללו את קדשי בני ישראל' במתוך ליתרם הכת'
מדבר ויליף חיוב מוחיל מוחיל מוחיל מוחיל מוחיל
במיתה אף כאן במיתה' ד' ולא יחללו
את קדשי בני ישראל' שלא ית' תרומה טהורה
לכהן עם הארץ שכל עמי הארץ בחזקת
טומאה' ומנע' שאם נת' לו שנענש ע' והשיאו
אותם ע' אשמה' ודבר נ' דבר ל'
אדוק' ו' בניו ו' כל בני ישראל' גד' לו הגדים'
הגד' לרבות נשי הגדים' בישל' לרבות נשים
ועבדים' אם כ' למה לאמ' אי' להביא את
הגוים שיהיו נודין' בנדנים' ובדנות' כשר'
אשר יקריבו ל' לעולה' אין ל' שהיו הגוים
נודין' לא עולה' ומנע' לרבות את השלמים'
תל' נדריהם' ומנע' לרבות את התורה תל' נדבות'
ומנע' לרבות העומות והמנחות והיי' והלבושה
והעצים תל' נדריהם' לכל נדריהם' נדבותם' לכל
נדבותם' אם כ' למה נאמ' אשר יקריבו ל' לעולה'
פרט לנדיות' דבר ד' עקבה' אמ' לור' ויקי הגליל'
אסלו את מדבה כל היום אין בו לא עולה בל' ד'
והלכותא כותיה' לרצונכם' אין כות' את
הציבור על כרח' תמים זכר בקד' תמעת
וזכרות בבהמה אין תמעות וזכרות בעופ'
כל אשר בו מום' לא תקריבו' אין ל' לא בעל
מום קבוע' בעל מום עובר מנע' תל' כל אשר
בו מום' לא תקריבו' אם משום בל' תשחט'
אמור למט' הא אינו אומ' כאן לא תקריבו לא
משום בל' תקדיש' מכאן אמרו המקדיש בעל
מום' עובר משום ארבעה שמות' משום בל'
תקדיש' ומשום בל' תשחט' ומשום בל' תזרוק'
את קדש' ומשום בל' תקטיר את החלב'
כי לא לרצון יהיה לכם מלמ' שאינ' מקריבין'
ואיש' החוץ מנע' שלמים נדבה ואי'
הציבור מביאין שלמי נדבה' או אינו אומר
ואיש' לא לחלוטא את השותה' ופשקוא אומ'

ואיש' לרבות את השותף' הא מה את מקומו
 ואיש' היחיד מביא שלמים נדבה' ואין הצבור
 מביאין שלמים נדבה' כי יקריב שלמים'
 אין לי לא שלמים ומנע' לרבות את העולה
 תל' נדר' ומנע' לרבות את התורה תל' נדבה'
 ומנע' לרבות את הנזירות תל' לפלא' ומנע'
 לרבות את הצבור ואת המעשר תל' בצוק'
 ומנע' לרבות חטאת ואשם תל' או בצוק' ומנע'
 לרבות את חולדות ואת התמורות תל' בצוק'
 או בצוק' בצוק' או בצוק' תמים יהיה לרצו'
 מצות עשה' מצוה בלא תעשה מנע' תל'
 כל מום לא יהיה בו' יכול אפלו נסל מהגב
 ונשבר יהא עובר עליו תל' לא יהיה בו' כ'
 תת' בו מום' הרי זו אזהרה למטיל מום' יקדשים
 וכל המטיל מום בקדשים לוקה והוא שיהיה
 בית המקדש קיים דחאזו לקרב' תנע'
 כל מום לא יהיה בו' אין לי לא שפא יהיה
 בו מום' מנע' שפא יגרס על ידי אחרים שלא
 יבוא דבילה ובצק ויטחו על גבי האוץ כרי
 שיבוא המלכ ויטלנו תל' כל מום לא יהיה בו'
 אמר מום' ואמר כל מום' כי יצחק הויה
 ליה בכור קמא ליה שערי בקלי נערים שלעזבה
 קלומה' בהרי דקאפיל פרטא לשפוטתה' בא'
 לפע' כי יהושע אמר לו כלום חלקנו בך חבר
 לעם הארץ אמר לו הין' בא לפע' רב' גמליאל
 אמר לו כלום חלקנו בך חבר לעם הארץ אמר
 לו לאו' והלא ד יהושע אמר לי הין' אמר לו
 המתק' עד שיכנסו בעלי תרוקין לבית המדרש'
 כיון שכנסו בעלי תרוקין לבית המדרש'
 עמד השול' ואמר כלום חלקנו בך חבר לעם
 הארץ' אמר כי יהושע לאו' אמר לו רב' גמליאל
 והלא משמך אמרו לי הין' אמר לו יהושע
 עמנו על דגלך ויעידו בך עמד כי יהושע
 על דגליו ואמר אפלא אתי והוא מר' ע

א

אף לנדר תל' ולנדר' יכול אף על המצבור
 תל' ולנדר לא ידעה' כי אומ' ממקומו הוא
 מוכרע' א' שכ' ולנדר לא ידעה' אשהו קד' ש'
 מדעה זה קדש המצבור תל' ונדעה לו לפרט
 עליו' נדבה תעשה אותו אותו אתה עושה
 נדבה אין אתה עושה תמים נדבה לצוק' הצות'
 מנבא' אמרו חכמים המקדשים תמים לצוק'
 הצות' עובר בעשה' ומעוק' וכתות ונתוק'
 וכרות' כולך בגיד אחד וכולך בביצים ואפלו
 ביצה אחת' לא תקריבו לני' הדי זה משום
 בל' תזרק את הדם' לא תקריבו אין לי לא
 שלא יקריבו ומנע' שפא יעשו' תל' לא תעשו'
 אין לי לא בהמה' חיה ועופ' מנע' תל' ובארצם
 לא תעשו' בכל מקום שאתם' מנע' אף בארץ'
 תל' לא תעשו' כדברי בך חפנאי' מנבא' אמרו
 המקדש את הזכר בך בהמה חיה ועופ' ביארם
 לוקה מן הכוריה' בכל מקום' והוא שקירקו בך'
 אבל אם בנהו וסיקה בו את הכלב או הושיבו
 בצנה' עד שנקטרק אינו לוקה' אבל מנע' אותו
 מכות מדרות' והכל מעדים במקדש אחר מקדש
 שהוא חייב שכ' ומעוק' וכתות וכתות' אם
 על כרות חייב' על נתוק לא כל שפא' לא להביא
 בותק' אחר כורת שהוא חייב' ומיך בך
 נכר' מנע' שאין מקבלין' שתלים מן הגוים שכ'
 ומניך בך נכר' לא נתק' את לחם זה' מכל אלה'
 שיכול אין לי לא תמדין' שקדוין' לחם תל' את
 קדש לחמי' לאשי' שאר קדשות הציבור מנע'
 תל' מכל אה' כי משחתם' בהם' לרבות רוביע'
 ונדבע' ומקוצה' זמ' ונעבד' מום בם לא ירצו' מלמ'
 שאינן מדינ' וידבר' ין' שור'
 או בשב' או עש' זהשה' צדקתך
 בהדרי' א' משפטך תחם רבה ארם ובהמה תושיע'
 צדקתך בהדרי' א' כי ישמעל' וי' עקביה'
 כי ישמעל' אומ' הצדיקים שה' עושי' את התורה

שנתנה מהדרי' א' הנה עושה עמך צדקות
 בהדרי' א' אבל הרשעים שאין עושי' את התורה
 שנתנה מהדרי' א' הנה מוקדק עמך עד תחם
 רבה שכ' משפטך תחום רבה' כי עקי' אומ'
 אחד או ואחד או' הנה מוקדק עם הצדיקים
 וגובה מנה' מיעוט מעשים רעים שעושי' בעו'
 הנה בשביל לית' להם סכר' מוטלם לעמוד לבוא'
 ומשפט' שלוח לרשעים ומשפט' להם מיעוט
 מעשים טובים שעושי' בעו' הנה בשביל לפרע'
 מנה' מוטלם לעמוד לבוא' כי נתק' ביר'
 ואשה' מקדק את המקדא צדקתך ומשפטך
 עד תחום רבה' מנה ההרים הללו כבושים עד
 התחום שלא יעלה ויצופ' את העולם' כך מעשהה'
 שלצדיקים כובש' את המרענות שלא תבו'
 לעולם' ארם ובהמה תושיע' י' ארם
 אנחנו ובהמה תושיענו לפי שאנחנו נמשכין
 אחריו ובהמה שכ' משכנו אחריו נדעה' הדין
 אנו נמשכין לבן ערץ' שכ' ירוין' מדין' ביתך
 ונחל ערנוך' תשקס' י' ארם ובהמה'
 תושיע' י' אמר כי יצחק משפט ארם ומשפט'
 בהמה' משפט ארם' וציוס השמיט ימל' בשר
 ערלנו' ומשפט' בהמ' שור או בשב' או עז
 כי יולד' והיה שכ' י' תחת אמ' ומעו' השמי' והלאה
 ירצה' כי תחומא פתח הדין קרייה' ברוך
 שהיה שרוי במדינה ונותק' שכר קוריים' ומשפט'
 אמר הנה' עלי לשלם לו גמולו' ולית' לו בך זכר'
 אמר ירמיה בך לעזר' עתדה' בת קול'
 להיות ממוצות בראשי' ההרים ואומרת' כעת
 ואמר ליעקב' ולישור' מה פעל' א' כל בני
 שפעל' עם' יבוא ויטול' שכרו' וזוה הקדש'
 מברזת' ואומרת' מי הקדש' ואשלים' מי
 קולך' לפע' עד שלא נתתי בו נשמה' מי
 קל' לפע' עד שלא נתתי לו בך זכר' מי
 עשה לי צדיות' עד שלא נתתי לו טלית' מי

מגיל' מות' א' אתה מקריב' מקריב אתה להם המיסים
 יכול אפלו שלמים תל' לחם זו העולה' כי משחתם' בכם
 לפרט

עשה לו קובה עד שלא נתתי לו מקום כי
עשה לו מעקה עד שלא נתתי לו ג ביתי מי
עשה לי מזוזה עד שלא נתתי לו בית מי
המריש לפני טאה עד שלא נתתי לו גורף מי
הפריש לפני בקרוב עד שלא נתתי לו בהמה
שור או כשב או עז ו אבהו פתח ולא
יהיה עוד לבית ישר למצטח מזכיר עין כיצור
שרפים עומדים ממעל לו בשמים עופף
לקיטוק ובשמים יבקה טעו שלא להביט בטע
השפיכה ובשמים יבקה רגלו שלא יחאו בטע
השפיכה משום שכ ופ רגליהם כפף רגל עגלי
על שם ולא יהיה עוד לבית ישר למצטח מזכיר
עין תמך תמך כל השופרות בשמים
חוצ משלמה מיטע שהוא קרן שלעגל על שם
ולא יה עוד לבית ישר למצ מוזכיר עין
לת והרגת את האשה ואת הבהמ אס אדם הטא
מה הטאת בהמה שלא תהא הבהמ עובדת
בשוק ואומדן זו שצקל כל על ידיה על שם
ולא יהיה וג למצטח מז עין מיטע מה
אמרו אין שוטה שוטה צנוק שלחברותה שלא
יהיו הצריות אומ צנוק זה שחת הצרות ומתה
על שם ולא יה וג מזכיר עין אפ כאן
שור או כשב ופי שור הוא נולד והלא עגל הוא
נולד לא ממה שבת עשו להם עגל מקברה
לפיכך קראו הלת שור ולא קראו עגלי לכך
נאמ שור או כשב ו א ז'הטה
עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה כי
אמ ה' ל'ישר ענה כי וקבל שכו לא תענה
בדער ותתן דין וחשבון אמר ו ברביה
למלך שעלח פרוצדמלא שלו למיפה מה עש
כל בנ המדינה נטלו אותה ופרעו את ראשיהם
ועמדו על רגליהם וקראו אותה באימה צרחה
ברתת ובזיע כן אמ ה' ל'ישר הרע
פרוצדמלא שלי קרית שמט לא הטרחרתי

אמר
אחא

מלכות
אמר

עליכם ולא אמרתי לכם שתהיו קורין אותה
לא עומדין על רגליכם ולא פורעין את ראשיכם
לא בשבוק ביותך ובלתך בדרך ובשכך ובקו
ו א ומה הלאתיך ענה כי אמר רבי
יודן ביד קימוץ אמ ה' עשה בהמות טהורות
מקדתי לך שלט ברשותך ושבע אינך ברשותך
אן שרף ברשותך שור שה כשב ושה עזים
ולא שאינך ברשותך אינ וצבי ויחמוד וקו וישון
ותאו וזמר לא הטרחרתי עליכם ולא אמרתי
לכם לעלות בהרים ולהתיגע במדברות שתבאו
למע קרבן מאו שאינך ברשותך אאמאן שה
ברשותך ומך הגורל על אבוקך לכך נאמר
שור או כשב או עז ו א ז'הטה
ברעות ישמחו מלך וכי מה ראה הקב"ה
לעשות שור ראש לכל הקדבות אמר ר'
לוי למטרונה שיצא עליה שם אחר כגדורו
מלכות וברך המלך בדברים ולא מצא בה
מה עשה עשה קעורה גדולה והנשיב לאורבו
האיש בדאש המקובץ וכל כך למה להודיעת
שבך המלך בדברים ולא מצא בה ממש
כך לפי שהיו אומ העולם כוונת את ישר ואומדן
להא אתם עשיתם את העגל וברך ה' ולא
מצא בדברים ממש ולא עשו אותו לא גדים
שעלו עמקה לפיכך עשא ראש לכל הקדבות
שור או כשב שור בצבות אבי אברהם ז'
הבקר רח אברהם כשב בצבות אבי יצחק וירא
והנה אינ עז בצבות אבי יעקב כך לא אהרא
וקח לו משם טע גדוים עזים שור כי יור
לא אדם כי יולד לימד על יוצא דופ שמקור
בבהמה וכשר באדם שור או כשב או עז
פרט לכלאים כי וכל פרט ליוצא דופ והיה שבעת
ימי פרט למחוקר דמך תחת אמר פרט ליתום
ו ישמעא בנו שלר יוחנן בן ברוקה אומ נאמר כאן
תחת אמר ונאמי להל תחת ה' השבט מיה תחת

אמר

אמר אמר כאן פרט לכלאים וליתא ד'ס
ולמחוקר דמך וליתום אפ תחת השבט האמור
להל פרט לכלאים וליוצא דופ ולמחוקר דמך
וליתום מיה תחת האמור להל פרט לטרפה
אפ תחת האמור כאן פרט לטרפה ו יוסו
ביר יהודה אומ מיה תל והיה שבעת ימי תחת
אמר לפי שנ שבעת ימים יה עם אמר וכול
עד שיהיה עם אמר כל שבעה תל תחת אמר
או תחת אמר יכול אמר יצא ממנה כשהיא
מנה תל עם אמר הא כיצור אמר נתקיימה לו
אמר שעה אחת מיטע מה נאמי והיה טב ימי
ו יהושע ודמך בשם ר' לוי למלך שנכנס למדינה
והוציא כרוז ואמ כל האבקלוי שיש כאן י יאו
מט עד שידאו מט מטרונה תחלה כך אמר
ה' ל' תבאו למע קרבן עד שתגבור עלה העבת
שאי שבעה בלא שבת ושור או שה וג'
לא תשחטו ביום אחר עליה נאמי יודע צדיק
נמט בהמתו זה ה' ורחמי רשעים אכזר'
זה המט טאמי להשמיד להרג ולאבר ביום אחר
ו א ו ברביה בשם ר' לוי יודע צדיק
נמט בהמתו זה ה' שלת בתורתו לא תקח האם
על הבטם ורחמי רשעים אכזר זה קחצ'ע שבת
בו אם על בטם ר'טשה ומיזם השמע והל
ירצה יכול משמיע ולהל יהא מותר ובשמיע
יהא אשור תל במקדשין ומיום השמ והל ירצה
עדין אע אומ הכבוד יהא מותר בשמיע ובמקדשין
משמיע ולהל מיטע לית את האמור בבכור במקדשין
ואת האמור במקדשין בכבוד תל אמר אמר לגזרה
שוה והלאה אפם שהוא כשר מיום שמע
וכל שכשתהה הדי זה משבד ירצה אשה
לאשים אפם אפ לקדש תל לקרב אשה לפע
לרבות שיעיר המשתלח ושור או שה מיטע לרבות
אותו ואת בנו במקדשין הרי זה בלא ירצה תל ירצה
לקרב אשה לרבות שיעיר המשתלח ושור

או שה מיטע לרבות אותו ואת בנו במקדשין
הרי זה בלא ירצה תל ירצה לקרב אשה לרבות
שיעיר המשתלח ושור או שה אותו וג' לא ירצה
מלכ שישחט אותו ואת בנו במקדשין הרי זה
בלא ירצה ואימא במקדשין אין בחולין לא תל
שור המקדש העט ואימא בחולין אין במקדשין
לא תל ושור ו מוסק על עט ראשון אומה
קדשים כלאים לא אפ אותו ואת בנו כלאים לא
אמ קרא או שה לרבות את הכלאים האמ או
מיצע לי לחלק קלףא יענהא אימא עד שישחט
שור ובנו ושה ובנו האין מאותו נפקא
כיצור נוהג בכלאים צבי שבא על העז ולדה
ושחט העז ובנה לוקה אבל עז הזא על הצביה
לא ישחוט ואם שחט אינו לוקה פרה ובנה קרה
תורה לא צביה ובנה שור לא חיה הלא ר'
הוא מיה אם בהמה שאינה במצות בקי הדם הרי
היא במצות אותו ואת בנו חיה שהיא במצות
בסוי הדם אינו דין שתהא במצות אותו ואת בנו
תל שור לא חיה שה לא עומת הלא דין הוא
מה אם בהמה שאינה באם על הבטם הרי היא
במצות אותו ואת בנו עופ שהיא במצות אם
על הבטם אינו דין שהיא במצות אותו ואת בנו
תל שה לא עומת לו נאמי שור ושה ובנו יכול
לא יהא חייב עד שישחוט שנה או שה או זה
או זה יכול יהא אותו ואת בנו נוהג בצפרים
כנקבות ודין הוא חייב כאן וחייב כאם על
הצטם מיה אם על הבטם לא עשה צפרים
כנקבות אפ כאן לא נעשה צפרים כנקבות
לא אם אמרת באם על הבטם שלא עשה בו
את המצומץ כשאינו מצומץ תאמר כאן עשה
בו את המצומץ כשאינו מצומץ הואיל ועשה
בו את המצומץ כשאינו מצומץ יהא אותו ואת
בנו נוהג בצפרים כנקבות תל אותו על אחר
הוא חייב ואינו חייב על שנים אחר שחלק

הכלת צדקתו לרוח' חניב טאן וחניב באם על הצט
 מנה אש על הצט לא עשה בו זכרים כנקבות
 אף בא' לא עשה זכרים כנקבות' אם נפטר
 לומ' אותו ואת בנו' מני שבנו כרוך אחיו יצא זר
 שא' בן כרוך אחיו' חנניה אומ' כות אותו
 דמשמע זכר' וזאת בנו' מני שבנו כרוך אחיו' אף
 אף שא' בנו כרוך אחיו' דמשמע נקבה' הולכך
 לחנניה כוהג בזכרים כנקבות' הולכך אף ידע
 אם ידע טעה אביו' ודאי' לא ושחט ואם שחט
 אינו לוקה' דמיקרא הוא' אותו ואת בנו' אף
 לו לא' אותו ואת בנו' אותו ואת אמו מעט תל'
 לא תשחטו' הרי בא' טעם' הא' מצד' אחד שבא
 ושחט את הסרה וזא' אחד ושחט את אמר'
 וזא' אחר ושחט את בנה' שפס' האחרונים' חייב'
 אותו ואת בנו' לא אותו ואת האחים'
 כיצד שחט חמשה אחים ואח' שחט את אימ'
 אינו חייב לא אחת' אבל אם שחט את האם
 ואח' שחט חמשה אחים חייב על כל אחת
 ואחת' אותו ואת בנו' לא אותה ואת א'
 אמה' כיצד' שחטה ואת א' אמה שפ' הוא
 רשאי' ואח' שחט את האמצעית קורב את
 הארבעים' שחטה ואת אמה ואת א' אמה
 קורב שמונים' אותו ואת בנו' לא אותה
 ואת בת בנה' כיצד' שחטה ואת בת בנה
 שפ' הוא רשאי' ואח' שחט את האמצעית'
 קורב את הארבעים' שחטה ואת בנה ואת
 בת בנה סופג שמונים' לא תשחטו'
 פרט לשחט ונתבלה בירו ולנוחר ולמפקד
 ולהביא את השחט לאכילת גוים ולאכילת
 כלבים ולהביא את השחט ונמצאת טרפה
 והשחט לני' והשחט פרת החטאה ושום
 הנפקל ועגלה עדופה' ששחיטה שאינה
 ראויה לאכילה שמה שחיטה' ב' אחר'
 ה' אומ' עם המיוחד וטעם כרו' מכאן אמרו

מאי אש
 נשך לוח
 וכו' תמא
 אותו זכר
 משמע נקבה
 הוא אומר
 בני מיישבנו
 כרוך אחיו
 יצא זר טא
 בני כרוך אחיו
 חנניה

בארבעה פרקים בשנה' המוכר בהמה לחביו
 צריך להודיעו' אמה מכרתו לשחוט' בנה
 מכרתו לשחוט' וא' ה' ערב יום טוב האחרון
 של חג' וערב יום טוב הראשון של פסח' וערב
 ערבת' וערב ראש השנה' אמ' ה' יהודה'
 אימתי' בזמן שא' לו ידח' אבל אם יש יוח
 אינו צריך להודיעו' המוכר את האם לחת'
 ואת הבת לכלה צריך להודיעו' שהדבר ידוע
 ששניהן שוחטין ביום אחד' בארבעה פרקים
 לו העמידו ח' דברים על ד' תורה בצפ'ר'
 ראש' ה' יוחנן דבר תורה מעות קובות' ומנה
 טעם אמרו משיבה קנה' גזרה שמה יאמר
 לו נשרפו חטין בעלייה' למיכך בארבעה
 פרקים' לו כופין את הטבח לשחוט על כרוך
 אסלו שוד שוה אף דינר ואף ללוקח לא דינר
 כופין אותו לשחוט' למיכך אם מות' מת ללוקח'
 אבל בשאר ימות השנה' אם מות' מת למוכר
 ממש שלא משך' ביום אחד' יום אחד
 האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה'
 את זו דרש' שמתע' ב' עמ' לפי שכל העש'
 שלמעלה ושלמטה אינו מדבר לא במוקדש'
 ובמוקדש' הלילה הולכת אחר היום' יכול
 אף לעטף אותו ואת בנו הלילה הולכת אחר היום'
 תל' למד בא' יום אחד' ונא' במעשה בראשית
 יום אחד' מה יום אחד האמור במעשה בראשית
 היום הולך אחר הלילה' אף יום אחד האמור
 באותו ואת בנו היום הולך אחר הלילה'
 ופי' תצחו צבח תודה' ביום ההוא
 יאכל' שא' תל' לא אם אינו עש' לאכילה תפלו
 עש' לביזה אף תחלת צביחתו לא תהא לא'
 על מנת להאכל ליום אחד' תל' ונא' ונא'
 אף לו לא תודה ומעט אמלו לכל האוכלי ליום
 אחד שלא תהא צביחתו לא' על מנת להאכל
 ליום אחד' תל' ונא' ונא' למנות זבחים הנאכלים

ליום אחד שלא תהא צביחתו לא על מנת
 להאכל ליום אחד' לר' זוטא תצחו'
 שמא תאמרו שחא צריך לכך' תל' אם ארעב
 לא אומר כך' לא אמרתי לכם צוחו לא שאמר'
 וייעשה רצוני' לא לרצוני אתם זבחים אלא
 לרצונכם תצחו' ושמתם' זו המעשה'
 ועשייתם זה המעשה' כל שאינו במעשה אינו
 במעשה' ושמתם מצותי ועש' אותם'
 ליתן שמורה ועשייה למצוות' אף ה' אף למע'
 לשלם שכר' ולא תחללו' ממשמע שאמר'
 ה' תחללו' אמר קדש' וכשהוא אומ' ונקדשותי
 בתוך בני ישראל' מוסר את עצמך לקדש שמי'
 תור' ביחודי' תל' בתוך בני ישראל' במדב' וכמה
 מדב' עשרה' מכאן אמרו המוסר עצמו על
 מנת ליעשות לו נס אף עושי' לו נס' ושלא
 ליעשות לו נס עושי' לו נס שפ' מצונו בחנניה
 מישל ועזריה שאמרו לנבוכד' נצר לא חשתי
 אנחנא על ש' דפ' ה' אינו אהנא די אנחנא
 מלחיק קדמוהי' וג' ידע להנא כך מלכא די
 לאהך לא איתנא מלחיק' וכשהר' בודיעוק
 את פופינוק ואת לוליאנוק אחיו בלוקיה אמר
 להם אם מעמ' של חנניה מישל ועזריה אתם
 יבוא אהיכם ויעיל אתכם מידו' אמרו לו'
 חנניה מישל ועזריה כשרים היו' ונבוכד' נצר
 הר' היה שיעשה נס על ידו' אבל אתה רשע
 ואף אתה הגון שיעשה נס על ידו' וא' ו
 מחזיבני מיתה לשמים' ואם אף אותה הדר' ג' ו'
 הדבה מעות' למקום' הדבה דוב' ה'יות הרבה
 נמדים הרבה נחשים' הרבה שרטים הרבה עקרים
 שייטמו בנו' לא קופ' שהמקום עתיד לתבוע דמינו
 יודך' אמרו לא נסע משם עד שבאת עליו
 ד'וסל' מרומי והוציאו את מוחו בבקיעות'
 ד'א' ונקדשותי בתוך בני ישראל' תנו רבנן
 אף פורקין על שמע ואף עוברין לטע התבה ואמר'

כושאין את פיהו ואף קוד' בתורה בדבים ואף
 מטטודין כנביא דאין עושי' מעמד ומנושב ואף
 אומרי' ברבות אבלים וחתיים ואף מזמני' ער
 המנוק בשם ואף אומרי' קדיש לא בעשה'
 מנא הש' מילי' אמר חייא אמר' ויחנך אמר קרא
 ונקדשותי בתוך בני ישראל' כל דבר שבקדושה לא יהא
 בפחות מעשה' מנא משמענא' תנו רבנן
 אחיה דל' חייא בר אבא אמר' ויחנך אמר קרא אתיא
 תוך תוך' בל' הכא ונקדשותי בתוך בני ישראל' ובל' התם
 עדימתי לעדה הרעה הזאת' מה להל' עשרה אפ' א'
 עשרה' המוציא אתכם מארץ מצרים' על
 מנת ב' הוצאתי אתכם ממצרים על מנת
 שתמקדו עצמכם לקדש שמי' להיות לכם
 לאהים' על כרחכם' אף ה' אף למע' לשלם שכר'
 ודבר ה' דבר לו בני ישראל' מועדי'
 מנא שמעדי' את השנה על הגויקות שעלו ועדי'
 לא הגיעו' תל' בני ישראל' מועדי' עשה את המועדות
 שיעשו אותם כל ישראל' היתה השנה צריכה לעבר
 וישבו ונשאו ונתנו וגמרו ולא הקפידו לומר מעובות
 עד שיצא כל ארץ מע' שאינה מעוברת תל' אשר
 תקראו אותם מועדי' אם קדושים אתם מעדי' ואם
 לאו אינ' מועדי' עבודה בלילה' לא היתה השנה
 צריכה לעבר ועבודה שוגג' או אנוס' או מוטע'
 מנא שהיא מעוברת תל' אשר תקראו אותם מועדי'
 אם קדושים מעדי' ואם לאו אינ' מועדי'
 עבודה בלילה עבודה משנה להברחה פחות
 חדש או יותר חדש יכול תהא מעוברת תל' אותם
 אותם להם מעדי' אף לו מועדי'
 שטת ימי תעשה מלאכה' מה עש' שבת אפר'
 המועדות לומר כך שכל המחלל את המועדות
 מעלי' עליו כלו' חילל את השבת' וכל המקדש
 את השבת מעלי' עליו כלו' קידש את השבת'
 שבת היא ל' מנא ליום הכפרים שח'
 להיות בשבת וטג' ועשה מלאכה' מנא שהוא

ויבאו בני ישראל
 לשבת בתוך
 הבאים
 מנא

חייב על זה בפת עצמו ועל זה בפת עצמו תל שבת
 היא יום המפורים הוא יום מועדי מקראי
 קדש מעט שמעבד את השנה מוט הצורך תל
 זה מועדי נני מקראי קדש אשר תקראו אותם מקרא
 קדש יכול כשם שמעבד אתה מוט הצורך
 כך יעבדו אותה מוט הטומאה תל בחודש
 הראשון פסח לני יצא הראשון בלא פסח ואם
 עובר מוט הטומאה הרי זה מעוברת
 זה מועדי נני למעלה הוא מדבר בעיבור השנה
 ובא הוא מדבר בקידוש החדש נראה בעליל
 או שבאו עדים והעידו למטה ולא הקמיקו לומר
 מקודש עד שחשיבה מוט שאינו מקודש תל
 אשר תקראו במועדים אם קריתם אתם הם מועדי
 ואם לא אינן מועדי קידשוהו אנוקא או שוא
 או מוטעף מוט שאינו מקודש תל אשר תקראו
 אותם אם קריתם אתם מועדי ואם לא אינן מועדי
 קידשוהו קודש למנו או לאחר עיבורו
 ופול יהא מקודש תל אותם אתם זה הם אינן
 מועדי וכיצד מקדשין את החדש ראש בות
 דין אומי מקודש וכל העם עוטן אחדיו מקודש
 מקודש מוט הני מלי ד חייא בדגמלא אמ
 ד יוקי בר שאול אמ ד יוקי אמ קרא ונדבר משה
 את מועדי נני מבאן שראש בות דין אומי מקודש
 וכל העם עוטן אחדיו מקודש מקודש מוט ל
 אמ רב פסא אשר תקראו אותם מקודש אתם
 קרי ביה אתם רב נחמא בר יצחק אמ מהבא
 זה מועדי נני ואמרו מקודש מקודש תרי זמני
 מוט לני משום דלות מקראי קדש תרי זמני
 יכול כשם שמעבד את השנה מוט
 הצורך כך יקדשו את החדש מוט הצורך תל
 בחדש אחד החדש אתם הולכים יכול
 אם היה צריך שני ימים נותען לו שני ימים תל
 אותו יום אחד בלבד אשר תקראו אותם
 במועדים מוט מוט שמחללי את השבת להעיד

למעלה
 של הארץ

עליהם תל אשר תקראו במועדים כל שיש לו מועד
 וידחה את השבת יכול כשם שמחללי את
 השבת להעיד עליהם כך מחללי את השבת להעיד
 עליהם שבתקיימו תל אשר תקראו אותם על קראתם
 אתה מחלל את השבת ואין אתה מחלל את השבת
 להודיע עליה שבתקיימו בחודש הראשון
 בארבעה עשר יום לחדש ביום העדשים יכול משתתף
 תל יום או יום יכול משתתף שעות תל בן הערבים
 מה בן הערבים מיוחד משמנה יום אף יום משמנה
 יום משמש שעות ולמעלה אף שאין ראיה לדבר
 עקר לדבר אוי לנו כי פנה היום כי יכאן עכ"ל ערבי
 ובחמשה עשר יום לחדש הראשון חג המ
 זה טעם מצות אין חג הקטות טעם מצות לכך
 נאמר הנה חג המצות לני שבעת ימי תא מצות
 וביום השביעי עזרת שביעי בכלל היה זלמא יצא
 להקיש לין מה שביעי דשות אף כולך דשות
 יכול אף הליכה הראשון דשות תל תאכל עליו מצות
 קבעו הפת חובה אין לי לא בזמן שבות המקדש
 קיים בזמן שאין בות המקדש קיים מוט תל בערב
 תאכלו מצות אם פא למנה נאמי שבעת ימי תאכל
 מצות מצה הראויה להאכל כל שבעה אדם יוצא
 בה ידי חובתו במקח יצאו חלות תורה ודיקין נזיר
 שאינן נאכלין כל שבעה ביום הראשון מקו
 קדש מלמי שיום טוב עשה ולא תעשה
 והקדבתם אשה לני שני מני מוט אם איך פרים הבא
 אלם אם איך לך אלם הבא בפשים אם איך לך בטהרה
 הבא בטומאה לכך נאמי והקדבתם אשה לני שיקריבו
 אשים לני מכל מקום וידבר דבר א
 בני ישראל ואמי איהם כי תבאו לה' שנה מנה יתרון
 לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש אמר ד יודע
 תחת השמש אין לו למעלה מן השמש יש לן
 ד חונן וד ארא בשם ד חלבו אמרי עמל הוא תחת
 השמש ואוצר הוא למעלה מן השמש ד לני
 ורצון ד לני אומי כל מה שהבריות מקבלין מצות

ומעשים טובים בעל פיה דין שאלה מצויה לה
 את השמש שכל זמח השמי וצא השמש והבין
 אמרי כל מה שהצדיקים מקבלין מצות ומעשים
 טובים בעל פיה דין שאלה מצויה את פיהם
 כבלבל חסיה שכל ואוהבו מצאת השמש בגבורתו
 אמר ד ינאי צנוהג שבעוס אדם לוקח לטוב
 אחת שלבשר כמנה יגע הוא יגיע בה כמה עער
 הוא מצטער בה עד שלא יבשלה והבריות
 יושבין על מנותיהם והנה משיב רוחות ומעלה
 עננים ומגוריד גשמים ומגריח טללים ומגדל
 צמחים ומגדש את הירדות ואין אתה מותל לו
 את המעשר אמר פטח בנודה
 שבעולם אדם מצמצ את פתחו בימי הגשמים
 כמה יגע הוא יגיעה שמה עער הוא מצטער
 בה עד שלא ינגבנה והבריות ישע ער
 מנותיהם והנה משיב רוחות ומעלה עננים
 ומגוריד גשמים ומגריח טללים ומגדל צמחים
 ומגדש את הירדות ואין אתה מותל לו את
 העומר אמר ד אבהו בוא וראה כמה
 עער היו ישר מצטערי במצות העומר דתתע
 תמי קצרוהו ונתנהו בקופות והוציאוהו לעזה
 והיו מהבהבין אותם אור לקיים בו מצות קרי
 דברי ד מאיר וחכמי אומ בקנים ובקלחות
 היו חובטין אותו כדי שלא יתמעך נתנהו
 לאבוב והאבוב היה נקוב כדי שיהיה קאור שולט
 בסולן שטחוסו בעזרה זהרוח מכשבת בו
 נתנהו לרחים שלבדוקות וכל כך למה כדי להוציא
 ממנו עשדן שהוא מנוסה בשלש עשרה נפה
 אמר ד לני הרי שעמלות וחדות וזרעת ונכשת
 ופחת וקצרת ועמרת ודשת ועשית אותם ערמה
 אם אינו מצוין לך מעט רוח שתזרה מאיפה אותו
 האיש חי הדי אם אין אתה מותל לו לא שפר הרוח
 מה יתרון לאדם שיעמול לרוח אמר ד אינער
 פת ולא אמרו בלבבם נרא פא אתה זהו הכנען

לנו גשם יורה ומשקט והבטחון כוליה לית את
 צריכין ליה מן שדן תל שבועות הקות קציר ישמר
 לנו ישמר לנו אדם בשנה ומן הדוחות הקשות ומן
 הטללים הקשים ומנה הק שבועות לו הק שבע שבות
 שצא פתח לעזרת תני חייא שבע שבות
 תמדתוניה אימותה ומימותה בזמן שהק עושין
 רצונו טלהיה אמר ד יהושע בן לוי קנטרין אנו לית
 את יהיב לי קנטרותי אמר דרפיה מגרעין אלא
 לית את יהיב מטעים לי מא תבטיק דנדע מהו
 צריך הוא שדור אומ גשם כדבות תטפ אהים אם
 גשם היא צריכה כדבות ואם טל היא צריכה תטפ אהים
 אמר ד ברביה אמר הנה לישר בע לטעבר
 כשהיית בות לבס מן היית בות לכל אחד ואחד
 עומר שני עומר לבגבולת ועכשו פטאתם נותען
 לי את העומר אן לי לא עומר אחד מכלמלכותם
 ולא עוד לא שאינו משלחטים לא משלשעורים
 לכיכר מגדיר את ישר ואומי להם והבאתם את עומר
 כי תבאו ד הארץ אשר אנן כותב לכם וצרתם
 ופי באינו שפות שבו ישר לידש את ארץ נענף היו אומ
 בשכר מצות העומר לפיכך משדד משיהו את
 ישר ואומ להם כי תבאו והבאתם את עומר
 ד יוחנן אומ לעולם לא תהא מצות העומר קלה
 בעיניך שעל ידי מצות העומר ענה אברהם אבי
 לידש את ארץ פנען שכל ונתת לך ולצדעך אחרך
 את ארץ נענף על מנת ואתה את בריות תשמר
 ואינו זו מצות העומר ד שמי בצ לקיים אומ
 לעולם לא תהא מצות העומר קלה בעיניך שעל
 ידי מצות העומר עשה הנה שלום בצ איש לאסתו
 שכל והביא האיש את אשתו א הכה והביא את קו
 על עשי האיפה קרי שעורים ואינו זו מצות
 העומר ד יהושע בצ לני אומ היא שעתה
 להם בימי גרעון שכל ויצא גרעון והנה איש
 מקסר לרעהו חפוס מהו עמל להם שעורים
 רבין אמרי על שצבל עליהם אותו הדור מן הצדיקים

כשומר שכל
 מותק
 התבטל
 שלך

וכי יאמר צבונת עניניו צבונת לחם עליו
 ואילו זו צבונת העניניו וי' שאלו צבונות
 אותה היא שבעמדה לכה צבונת והיה
 כל מעמד מטה מוקדה וזו יש מלכות
 תנופה באותו הדור לא זו מצות העומד
 זרעו אמרו והיא שצמחה לה צבונת
 יחזקו וכל ואתה קח לך חטאי ושעורים ופול
 ועשית מהו ללחם ו' חמא צד חטא אומ
 ריבה בה שעורים ו' שמוא צד חמא אומ
 צדדים שה צדדים את בע מעשים תכין
 אמרו עבדי מנה הדרא לבלבא ולא אכלה
 מטרונה אחת שלא את ו' יקוי כל
 חלפתא אמרה לו כמה יעשה כצטער אותו צדיון
 זכמה עבדים ושפחות יש לו זה צבונת
 ומשנתה אלל להודיעך שכל זמן שישל
 צדעך אף הצדדיקים היווין עמקה בצער
 ו' לוי אומ חמא שצמחה להם בימי המ צאת
 כוץ שראו מרובי את המ צדע זלא לקראתו
 והקוי צדיו אמר דומה שאר הרשע הזה בא אל
 שדבג אמר בתלמודו דדחו לכם שלא תכו
 בצחלתו אמרו ליה מומת את ו' מוית עמד
 אכן כשה עשה כצטער בטלותו ועמד לו
 אתא ההוא רשיעא ויתב ליה בצחון אמר להו
 במאי אתון עסיקין זומא דין אמרו ליה במצות
 העומר שהיו ישראל מקדישין בבית המקדש אמ
 להו דרמאי עומדא הדין דידעון דכסף ודהב דחט
 ודקעדי אמרו ליה דקעדין אמר להו וכמה הות
 טימני דידיה בעקדין קנטידין בעקרא קנטרי
 אמרו ליה קגון קגון בעקרא מע אמר להו קומו
 דהא נחתי עקרא מע דידעון לעקרא לפי קנטרי
 דקמא דידיו כך דחקל עלי אמר ליה קום לבוש הדין
 לבושא דמלכותא אמר ליה ומא את מבזי
 במלכותא אית בר נש לבוש לבושא דמלכותא
 דלא פחי אכל בעא צלילא ולא אשכיה אקר

סוקתה על ואחיה אמר ליה קום לבוש
 הדין כלילא דמלכא אמר ליה ומא את
 במלכא אית בר נש לבוש לבושא דמלכא דלא
 מקמא אכל ואיתו מע קימורא מבייש ויתב
 מקמא ליה שאר מלאכה אמר ליה למא לך
 מולאכה אמר ליה ולא אתאמך ו' ליה להוא
 גוברא מעבד קומק פרטו קומע פלטור
 הוא עבד בל וסר אמר ליה ומא היא שאכל
 לך לית אתו קום דאבוח דהוא גוברא שחוק
 פומיא דמא פס קרינוס פס וכל דאת משבח
 לך מע פסורא מ' דידיה אבשוה אמ
 ליה קום רבוב על הדין קויא אמר ליה לית צו
 חילא דאמא צד קב אמר ליה את ברמה לנט
 אמר ליה קום דאמא מ' קדלי ואת דרס עלוי
 ואת קליק ודיב' למקיימא לכוף כתבא ואתה
 על במותמו תדרך להודיעך כמה חמורה
 מצות העומר לכך משדבר מצב את ישראל
 ואומ להם והבאתם את עמר כ' תבאו
 יכול משבאו לעבר הירדן תל ל' הארץ ו' הארץ
 המיוחדת יכול משבאו לעמק ומואב תל
 אשר אני מות לבס לא עמא ומואב מכא
 אמרו אף מביאין מנחה זו שלא מארץ ישראל
 מצותו לבוא מן הקרוב לירושלם לא ביער הקרוב
 לירושלם מביאין אותו מארץ ישראל מכל מקום
 מעשה שבא העומר מגנת צריפין ושני הלחם
 מבקעת ע' קדרי וקצותם את קצירה שיהא
 תחלה לכל המקצרים יכול אף שלבית השלה
 ושלבית השלה העמקים תל קצירכם ו' לא
 וקצותם את קצירכם מלמ שמוגר לקצור מלפ
 העומר וטא דאשית קצירכם מלמ שאקור לקצור
 מלפ העומר הא פוצר ממקום שאתה מביא
 אתה קוצר וממקום שאתה מביא אתה קוצר
 קצירה לא קצרות קצירה לא אשחתו מארץ
 אמרו אם חתית על שלא הביא שלישי קוצר ומא

לבהמה ולחיה ולעופות ופטור מן החקל ומן
 השבחה ומן הפיאה ומן המשארות והבאתם
 את עמר מצותו לבוא מן הקמה לא מצאו יבאו
 מן העומר מצותו לבוא מן הלח לא מצאו יבאו
 מן היבש מצותו להקצר כלילה בליל ששה עשר
 בעק קצרוהו צום בשר קצירכם ולא קציר
 מצוה מכאן אמרו קוצרין לכמות מקום לבית
 האבל או לבית המדרש וכן קוצרין מלפני הנסיעות
 שלא יסקרו ואלם כל לא יעטס כריכות בדרך
 הקוצרים לא מעחס צבונת והבאתם
 את עומר ראשית אף מצות קצירה צדקה
 והנפ את העומר פוצר היה מעט ו' חמא בר
 עוקבא בשם ו' יקוי בר חנה מוליך ומביא כדי
 לבטל רוחות קשות ומעלה ומודיר כדי לבטל
 טללים רעים ו' קימון בשם ל' לוי
 מוליך ומביא למי שהעולם כולו סוף ומעלה
 ומודיר למי שהעליונים והתחתונים שלו ובמזרה
 היה מעטו של לפע ו' את העומר שלשה
 שמונת יש לו עומר שבלים עומר תנוסה ושמו
 לרצונכם אף כופין את הצבור על כדרי
 ממחרת השבת ממחרת יום טוב מכאן אמרו
 פוצר היו עושין שלוחי בית דין היו יוצאין ועושי
 כריכות במחבר לקרקע כדי שיהא כוח להקצר
 וכל העיירות הקמוכות לשם מתכנסות לשם כדי
 שיהא נקצר בעק גדול וקוצרין שלש קאן שעורים
 בשלשה אנשים ובשלש קופות ובשלש מגבות
 כיון שחשיבה אומ להם הקוצר לכל העומדים שם
 בא השמש והן אומדין הן בא השמש והן אומדין
 הן בא השמש והן אומדין הן מגב זה והן אומדין
 הן מגב זה והן אומ הן מגב זה והן אומ הן קופה
 זו והן אומ הן קופה זו והן אומ הן קופה זו והן אומ
 הן שבת זו והן אומ הן שבת זו והן אומ הן שבת
 זו והן אומ הן אקצור והן אומ לו קצור קצור קצור
 שלשה פעם על כל דבר ודבר וכל כך לפי כוונתו

הביתוסין שהיו אומדין אף קצירות העומר במוצאי
 יום טוב יניסבו הפה בען אכל לכל חנופוס
 שהיו צדקה ועשיתם בשם אלם שאין עומר
 ציום הניכס אף הנמה לא ביזם כבש תג צדקה
 לא שנה למען עולם לעולה לני לשם מי שעשה
 את העולם ומנחתו שני עשרונים הרי זה יצא מן
 הכלל שתיכפל קלתו ליתען שני עשרונים יכול
 משם שכפלה קלתו כך יכפל יינו תל ונחלה רבעות
 ההין כל נסיון יהיו רבעיות ולחם וקלי ודרי
 לו אמר קלי ודרי לא תאכלו יכול אף הקטנות בכלל
 תל לחם אף לי לא חטים שהן קצירות לחם של
 ממושבותכם תביאו לחם תנוסה מן לרצונת
 שעורים וקומין ושיבולת שועל ושיפון תל קלי ודרי
 לא תאכלו ולחם וק' וכל לחם וק' ודרי
 חייב על כל אחד ואחד עד עצם היום הזה עו'
 ועד בכלל מלמ שיום חנופ כולו אקור מן התורה
 בלא בזמם שאן מקדש אבל בזמם שיש מקדש אינו
 אקור לא עד שיקרב העומר של עז הביאכם את קרב
 להיכם זה העומר יכול זה הכבש הוא וראה
 מה אמור למען מעוה הבאת העומר או כבש
 ואימתו קומצין את העומר אחד שמקדישין מוסר
 היום וכבש העולה קודם תמיד שלפני העדים מכאן
 אמרו משיקרב העומר חזר החריש מיד והרחיקם
 מותדין מחשבות היום חזקה שאין בית דין מתעני
 בן חקת עולם לבית העולמים לדרותכם
 שיכהו הדבר לדורות בכל מושבותכם בארץ
 ובחוצה לארץ מכאן אמרו כל חמנות התלוות
 בארץ אינן כוהגות לא בארץ חוץ מן הקדש והעלה
 וכלאי הכרס שהן כוהגות בארץ ובחוצה לארץ
 וספרתם לכם שתהא קפירה לכל אחד
 ואחד ממחרת השבת ממנה יום טוב יכול
 ממחרת שבת בראשית תל עד ממחרת השבת
 השב' תם חמיות כל קטרתך לא תהא לא חמשים
 יום אם אתה ממחרת שבת בראשית מעמשים

שאתה מנצח חמשים ואחד חמשים ושנים חמשים
 ושלושה חמשים וארבעה חמשים וחמשה חמשים ושש
 הא מה את מקיים ממחרת השבת ממחרת יום
 טוב יכול ממחרת שבת זכשחוא אומ שבעה
 שבעות תפטר לך קטרה שהיא תלויה בבית דין
 יצאת שבת בראשית שקטירונה בכל אדם
 יקני אומ ממחרת השבת ממחרת יום טוב
 יכול ממחרת שבת בראשית ופי לאו ממח שבת
 הפסח והלא לא נאמ לא ממח השבת וכל השנה
 פולה מלאה שבתות לא צא ובקש את אגתה שבת
 נאמי כאן שבת ונאמי להלך ממחרת השבת מה
 מחרת השבת האמור למח רגל ותחלתו רגל אף
 מחרת השבת האמור כאן רגל ותחלתו רגל
 ו שמענו צא איננו אומ ממחרת השבת ממח
 יום טוב או אינו לא שבת בראשית כל אחד
 אומ ששת ימי תאכל מצות וכל אחד אומ שבעת
 ימי תאכל מצות כיצד יתקיימו שט פתובים הללו
 מצד שאין אתה יכול לאכלה כל שבעה אכלה
 ששה שש החדש ושבעי מח הישך הא מה את מקיים
 ממחרת השבת ממ יום טוב מיום הבואכם
 תקפדו יכול יקפור ויקפור אימותי שירצה תל
 מהחל חרמש בקמה תחל לקפור יכול
 יקפור ויקפור ויביא אימותי שירצה תל מיום
 הבואכם תקפדו יכול יקפור ביום ויקפור ביום
 ויביא ביום תל שבע שבתות תמ תהיינה אימת
 ה תמימות משאתה מתחיל מצעדך יכול
 יקפור בלילה ויקפור בלילה ויביא בלילה תל
 מיום הבואכם אין הצאה לא ביום הא כיצד
 קצירה וקטירה בלילה והצאה ביום
 תקפדו חמשים יום יכול יקפור חמשים יום
 ויקדש יום חמשים ואחד תל שבע שבתות תמ
 תה יכול יקפור ארבעים ושמונה ויקדש יום
 ארבעים ותשעה תל תקפדו חמשים יום הא כיצד
 מונה ארבעים ותשעה ומקדש יום חמשים פונבל

יכול
 יקפור
 ויביא
 ויקפור

תקפדו חמשים יום מלמ שמצוה למנות ימים
 וכשחוא אומ שבעה שבו תל לך מלמ שמצוה
 למנות שבעות מלמ שהוא מונה ימים עם
 והקרבנות מנחה חדשה לך שתהא
 לבש המנחות אין לי לא מנחת חטים מנחת
 שעורים מנח שחוא אומ וביום הצפורים בהקלו
 מנחה חדשה לא אם אינו עט למנחת חטים
 תנהו עט למנחת שעורים ממנו שבתות
 לא מחוצה לארץ ממנו שבו אף מה העלייה
 תביאו מה שאנה מביא ממקום אחר הרי הוא
 כזה מה זה עשרון לחלה אף מה שאנה מביא
 ממקום אחר עשרון לחלה או מה לו שני
 עשרונות אף הללו שני עשרונות תל תהיינה
 לו שני עשרונות אין הללו שני עשרונות
 לחם תנפה שתים שיהיו שוות שני עשרונות
 שיהיו שווים קלת תהיינה שתי הלחם צריכות
 לבוא עשרון מכל קאה ומחצה ומחצה אות
 עשרה נה ולשין אות אחת אחת ואופין אותה
 אחת אחת ומדובעות הן אורך כל חלה שבעה
 טפחים ורחבה ארבעה טפחים ורבה ארבע
 אצבעות קימא לך חמץ תאפידה
 כיצד הוא עושה מביא שאר ממקום אחר ונותן
 לתוך העשרון וממלא העשרון קלת ומחמצו
 באותו השאר בכורים לך ש שמעך אומ
 נאמי כאן בכורים ונאמי להלך בכורים מה בכורים
 לך האמורין כאן משלציבור אף בכורים לך
 האמורין להלך משלציבור אם תאמר לו
 משלציבור והלא משלחוד אמרת למו אם לו
 ראשית קציר אין הלא בכורים לך ואם הלא
 בכורים לך אין לו ראשית קציר דברים מחוסרי
 כאן אמר הלת להלך והקרבנות ער
 הלחם מלמ שהכבשים באים בגלל הלחם מט
 אמדו שתי הלחם מעבבות את הכבשים ושכר
 כבשים אין מעבבין את הלחם ואם חונפו עם

הכבשים מעבבין זה את זה ואם אבד הלחם
 יאמרו הכבשים ואם אבדו הכבשים יאבד הלחם
 ויביאו לחם וכבשים אחרים ושתי הלחם
 הצאות כמע עצמם יונפו ותעבור צורתה ויצאו
 לבית השרפה גזרה ש מא לא ימצאו כבשים
 לשנה הצאה ויביאו לחם בלא כבשים
 שבעת כב תמ בני שנה יכול שבעת כבשים
 ושעיר האמורים בחומש המקוים הן שבעת
 כבשים ושעיר האמורים כאן כשאתה מביע
 לפרים ולאלים אין הן אמור מעתה לא שבעת
 כבשים ושעיר האמורים כאן לא לו קריבן לכל
 הלחם ואין לו קריבן בגלל הלחם ושני
 כבשים בני שנה לגבש שלמים שתהא זבירה
 לשם שלמים ולו הן הנקראין צחי שלמי ציבור
 ואין לציבור ממות לעולם והטפ הכהן
 אותם מלמ שהן טעוין תנפה חיים ותנפה
 שחוטין כיצד הוא עושה מביא שני כבשים
 ומטפ אותם כשהם חיים ואם הטפ זה בפני עצמו
 וזה בפני עצמו יצא ואחל שחוטין אותם ומטפין
 ולוקח חזה ושוק מכל אחד משניה ומטפין
 שתי הלחם שני על שני כבשים ואין על לא
 בקמורן ומניח שתי ידיו למטה ומטפ הכל כאחד
 במזרח במקום כל התנפות מזליך ומביא ומעלה
 ומוריד ואם הניח אחד אחד יצא קדש והיו
 לך לכהן מקדישין לחם אעפ שאין כבשים דברי
 ו עקיבה אמר ש שמעך צן נק לא ש לא כבשים
 אעפ שאין לחם אמר עקיבה הדבר שקול ומי
 מצדיע אמר לו צן נק אנו מצדיע שפ מציון
 כשהיו ישר במדבר ארבעים שנה הקדישו כבשים
 בלא לחם אמר ש שמעך הלכה צן נק אבל אין
 הטעם כדברי שכל האמור בחומש המקוים וכל
 האמור בתורת כהנים לא קודם במדבר ומשבאו לארץ
 קודמו לו ולא שפי תבאו והצאתם את עומר
 ומט מנה אפי אומ קדישו כבשים בלא לחם

הכבש

לבות ישראל באמרי לרשע מנה תמות ואותה
 כי חזרתה הרשע מדרבן לשוב ממטה ולא שב
 מדרבו הוא בעונו ימות ואותה את כסף הצלתי
 כך אם יתקע סופר בעיר בראש השנה ועם
 לא יחרו לו ישראל אם תהיה רעה בעיר וכן לא
 עשה שאין ה' חסג במיתותו של רשע דכב
 חי אני נאם ה' אם אחסג במות הרשע עמא מא
 אפא בעי מכפול לא שובו מדרביס הרעים ואות
 דבעי משמעינה דרשוע וחיון ה' יאשיה פתח
 אשרי העם יודעי תרועה וכו' אומ' העולם איב
 יודעי להריע כמה קרנות יש להם כמה בוקיינוס
 יש להם כמה סלמרוק יש להם ותאמר אשרי העם
 יודעי תרועה לא אשרי העם שה' יודעי לפתות
 את בורא בתרועה אימתי בחדש השביעי באחד
 לחדש ה' בדכיה בשם ה' ירמיה פתח
 אורח חיים למעלה למשטיל' ארץ חיים איך
 חיים לא תורה דכתיב עץ חיים היא למי בה'
 לא ארץ חיים איך חיים לא יקודי שב ודרך חיים
 תוכחות מוסר למעלה למשטיל' למי שהוא
 מקתכל במצותיה של תורה מה ליה למעלה
 מה העני לא תכלה פאת שוך אומות העולם
 שה' מכללי שדותיה כי אעשה כלה אבל יש
 שאין מכללי שדותיה אך אותך לא אעשה כלה
 כמה ויקותך למשפט ונקח לא אנתך מיקרך
 אני ביקודי בעולם הזה בשביל לפתותך מעונותיך
 לעולם הבא אימתי בחדש השביעי
 ה' בדכיה פתח תקעו בחדש שופר וכו' כל החדשים
 איך חדש לא בקא וכו' כל החדשים איך בקא
 לא ליום חגבו' והלא חדש נקד' גיש לו חג בפני
 עצמו לא אישה חדש טעמיה וחגו ביומו הוי
 אומ' זה תשרי בחדש בחדש זה חדשו
 מעשיכם אמ' להם ה' אם שירתם מעשיכם
 כדאוי הריני נעשה לפי כשופר הזה מה השופר
 הזה מכניס בזה ומוצא בזה אף את עומד מכקא

דין ויושב על בקא רחמים ומרחם עליוס
 והוסך לכס מדת הדין למדת רחמים איש
 בחדש השביעי ה' לוי בשם ה' חמא כו'
 חנינה פתח כה אמר ה' גוף קדוש ישך אב
 ה' מלמדך להועיל מהן מלמדך להועיל מקח
 לך כהדין מכקא דמקור לחדא פתח' שלם
 שפלות נקדאו לו מלמד' מרדע' דרבך
 מדריכה בדרך תלך ה' חמא בדחטנה' לך
 מלכיס שהיה לו דין בפע אביו אמ' לו אביו בני
 אם מכקא אתה לשפות לפע בדין מנה לך
 ניקלגוק פל' ואתה זוכה לפע בדין כך אמ' ה' ה'
 לו ישך בני' אם מכקא אתם שתזכו לפע בדין
 תהיו מלכידים לפע זכות אבות ואתם זוכים לפע
 בדין אימתי בחדש השביעי באחד
 לחדש זה אברהם דכתיב אחד היה אברהם זכור
 תרועה זה אבי יצחק דכתיב ויהי איל אחר
 נאחז בקבך בקרנו' מקרא קדש זה אביו
 יעקב דכתיב שמע לי יעקב עבדי ישראל מקוואי
 אימתי תהיו מלכידים לפע זכות אבות ואתם
 זוכים לפע בדין בחדש השביעי
 דבר א' בני ישראל בני ישך מקרא קדש איך הגויס
 מקרא קדש בני ישראל איך לו לא בני ישראל
 מנין לרבות את הגויס ואת העבדים המשוחזרים
 תל' יהיה לפי שבתך בחדש השביעי בא
 חדש השביעי בא חדש שהוא משבוע בכל הגרנות
 ובכל גנות' גרנות לתוכו גנות לתוכו כל מע
 מעדנים לתוכו ה' בחדש השביעי
 ה' בדכיה הוה קרי ליה ידחא דשבועה שבו נשבע
 ה' לאבי אברהם דכתיב ויאמר בי נשבעתי לומר
 ה' יהיה לכם שבתי' ה' אישך אותי שבתי
 ה' קדושת היום' שבתות או הזמנות' תרועה
 או השופרות' מקרא קדש זה קדושת השם
 ומנין שהוא כולל עמה את המלכות תל' את ה'
 להיבס' ומנין ליה בחדש השביעי ה' יוסף

ה' יהודה אמר גיה תל' איהל' ש' כדכר
 מ' שאין תל' ח' ש' וכו' וכו' תל' א' ה' ה'
 היבס' לא זה בני אב' מקום שאתה אומ'
 בדכות את קודם לה מלכות' כ' כ' כ'
 ה' בדכות' אבות ובגרות וקדושת השם
 וכל מלכות עמה' ואינו תוקע' קדושת
 הים ותוקע' בדכות ותוקע' שופרות ותוקע'
 אומר עברה והודייה וברכת כהנים דבריר
 חמק' כ' כ' א' לו ה' עקובה אם אינו תוקע
 מלכות' למה הוא מלכות' לא אומ' אבות
 בגרות וקדושת השם וכולל מלכות' עם
 קדושת השם ותוקע' בדכות ותוקע' שופרות
 תוקע' ואומ' עברה והודייה וברכת כהנים'
 תרועה' מנין שהיא בשופר תל' והעברת
 שופר' איך לו לא ביוכל בראש השנה מנין
 תל' והעברת שופר תרועה בחדש השביעי
 בעשור לחדש ביום הכפורים' שאין תל' בחדש
 השביעי ומה תל' בחדש השביעי הרי תרועת
 שביעי כזו מה זה שופר אף תרועת ראש
 השנה בשופר' ומנין שמשוטה למטה תל'
 והעברת שופר תרועה' ומנין שמשוטה
 לאחריה תל' תעבירו שופר' איך לו לא ביוכל
 בראש השנה מנין תל' והעברת שופר תרועה'
 שאין תל' בחדש השביעי ומה תל' בחדש השביעי
 שיהיו כל תרועות של חדש השביעי כזו מה
 זו פשוטה לפני ופשוטה לאחריה אף תרועת
 ראש השנה פשוטה לפני ופשוטה לאחריה'
 מנין שה' שלש שלש שלש' תל' והעבר
 שופר תרועה' זכרון תרועה' יום תרועה מלמ'
 שה' שלש שלש שלש' מנין ליתך ארבע
 האמור ביוכל בראש השנה ואת האמור בראש
 השנה ביוכל תל' בחדש השביעי בחדש השביעי
 לגזרה שוה' הא כיצד' שלש תקיעות שהתע'
 שיעור תקיעה בתרועה' שיעור תרועה בשלש
 שברים' אמר רב יצחק למה תוקעין
 ומריעין בראש השנה כשק' ויטע' ותקעין ומריעין
 כשהן עומדין כרי לערב השק' ואמר רב יצחק
 כל שנה שאין תוקעין בתחלתה מריעין לה'
 בקופה מאי טעמא דלמא לא אתערבב טע'
 כל מלאכת עבודה לא תעשו' זו מעות לא
 תעשה' והקדבתם אשה לני' זה מוסף של ראש
 השנה' וידבר ה' אך בעשור
 לחדש השביעי יום הכפור מקרא קדש ביום
 כפורים הוא וענתם את נפשותיכם וכל מלאכה
 לא תעשו' ביום כפורים הוא' שיכול אף ה'
 שאין יום הכפור מכפר לא אם כן עשאו מקרא
 קדש ונתענה בו ולא עשה בו מלאכה שהיום
 מכפר תל' כי יום כפורים הוא' יכול אף ה'
 יום הכפורים מכפר לא עם הקרבנות ועם
 השעיר' מנין אעפ' שאין קרבנות נא' שיעור
 היום מכפר תל' כי יום כפורים הוא' יכול
 יכפר על השבים ועל שאינם שבים (וד')
 הוא חטאת ואשם מכפר ויום הכפורים
 מכפר מה חטאת ואשם איך מכפר ה' לא
 על השבים אף יום הכפורים איך מכפר לא
 על השבים' לא אם אמרת בחטאת באשם
 שאינו מכפר על גזרין כשגגה' תאמר
 ביום הכפורים - שהוא מכפר על הגזרין כשגגה
 כשגגה הואיל והוא מכפר על הגזרין כשגגה
 יהא מכפר על השבים ועל שאינם שבים
 תל' אך בעשור' אך למעט' הא אינו מכפר
 לא על השבים' וענתם את נפשותיכם
 יכול ישב בקמיה ובצנה כרי שיצטער
 תל' וכל מלאכה לא תעשו' ענוי אקרות
 לך ומלאכה אקרותי לך מה מלאכה
 שהיא בלא תעשה אף ענוי שהוא בלא

תעשה' אימא היבא דיתוב בשמטא זקא
 מצטער לא נמא ליה קום תיב בטולא
 והיבא דיתוב בטולא וקא מצטער לא נמא
 ליה קום תיב בשמטא דומיא דמלאכה
 מה מלאכה לא חלקתה בה אף עני לא
 תחלוף בו' תנן הנה יום הכפר אקור
 באפילה ושתייה ודחיצה וקיפה ונעילת
 קנדל ותשמיש המטה' הו' חמשה ענין
 כנגד מא' אמר רב חקרא כנגד חמשה
 ענין שבתורה' שבת שבתון' שבת
 בעשור' אך בעשור' והיתה זאת לכם
 קראי חמשה הוו ואמר תענ' שית' דתנן
 שתייה בכלל אפילה הוא' אפילה ושתייה
 ושתייה דאיקרי עני מלא לך דלת תענו
 את כמשתוכס' ותנן דברי' ישמעל נאמר
 כאן תענו את כמס' ונאמר להלך ויענך וי'
 מה להלך עני רעבון אף כאן עני רעבון'
 קיבא דאיקרי עני מלא לך דלת לחס'
 חמודות לא אבילתי ובשר ויין לא בא לי
 וקור לא קבתי' ואיקרי עני דלת כי מג'
 היום הראשון אשר נתת את לבך להתענות
 דחיצה דאיקרי עני מלא לך דלת ולאביתו
 הבה אמר המלך ענתות לך על שרך כי
 בן מות אתה' וכי התענות בכל אשר
 התענה אבי' וכת' כי אמרו רעב ועיפו צמא
 במרצו' רעב מלחם' וצמא ממים' ועיף
 מומאי' לאו מרחיצה' ודלמא מנעולת
 קנדל' אמר רב טחמך בר' יצחק מהבא מים
 קדים על נפש עיפה' ואימא משתייה' כות'
 בכמש עיפה על נפש' או לימא עיף מרחיצה
 הוא' נעילת קנדל מט' דלת ודוד עולה
 במעלה הזתים עולה וזכה וראש לו חפני
 הוא הולך יחפ' וכת' וכי התענות בכר

אשר התענה אבי' תשמיש המטה
 דלת את תענה את שבת' ואם תקח עיני
 על בנותי' אם תבדה מעשמיש' ואם תקח
 מערה' והקדמתם אשה לני' זה מנפח'
 וכל מלאכה לא תעשו זו מהדרת לקלא
 כי כל הנפש אשר לא תענה בנפש קוה
 הרי זה עונש עני' וכל הנפש אשר תענה
 כל מלאכה והאבודת' הרי זה עונש מלאכה
 והאבודת' את הנפש מה תל' לטי שחוא'
 כרת בכל מקום ואינו יודע מהו' פשהוהו
 והאבודת' לומר על הכרת שהוא האבוד'
 שבת שבתון' מנע שיום הכפר אקור באפילה
 ושתייה ודחיצה וקיפה ונעילת קנדל ותש
 המטה' שבת שבתון' שבת לעט' מלאכה
 שבתון לענינים או' יכול תהא שבת בראש
 אף ככול' תל' הוא' הוא אקור ככול' אי' שב
 בראשית אקורה ככול' וענתם את נפשות
 יכול ותחיל ותענה מתענה' תל' בערב' או
 בערב' יכול משתחשך תל' בתענה' הא כיצד
 מתחיל ומתענה מעבוד יום שכן מוקיפ'
 מוחל על הקודש' אי' לי לא מלפני מלאכה
 מנע' תל' בערב' מערב עד ערב' אי' לי לא
 יום הכפורים' שבת בראשית מנע' תל'
 תשבתו' ימים טובים מנע' תל' שבתים'
 כל שבייתה שאניה שופת אתה מוקיפ' לה
 מלפניה ומאחריה' יכול יהיו חיובי' כרת
 על התוקמת תל' וכל הנפש אשר תעשה כל
 מלאכה בעצם היום הזה והאבודת' על עצמו
 עליוס חיובי' כרת' אי' חיובי' כרת על תוקמת
 מלאכה' יכול לא יהיו חיובי' כרת על תוקמת
 מלאכה אבל יהו תיב' כרת על תוקמת עני'
 תל' כי כל הנפש אשר לא תענה' על עצמו של
 יום חיובי' כרת אי' חיובי' כרת על תוקמת עני'

יכול לא יהא בכלל עונש אבל האבודת'
 אזהרה תל' דלת' תל' תעשה' יכול לא
 יהו מזהרין על תוקמת' מלאכה אבל יהוא
 מזהרין על תוקמת' עני' דף' הוא' מה אם
 מלאכה שהיא מהגת בימים טובים ובשבתות
 אינן דף' שהיא מזהר עליה אבל אזהרה לוס
 גרמו לא שמענו' נשהוא אות' עונש מלאכה
 שאין תל' שכפר קל וחומר הוא' מה אם עני
 שאינו נוהג בימים טובים ובשבתות הרי הוא
 עמש עליו' מלאכה שהיא נוהגת בימים
 טובים אינן דף' שהיא עונש עליה' ואם כן
 למה נאמר עונש מלאכה כלומר מומא אזהרה
 לעני' מה עונש מלאכה לאחר אזהרה אף
 עונש עני לאחר אזהרה'
ידבר יי' בחמשה עשר לחודש
 חג הקצות שבעת ימים לני'
 מה תל' לטיש' בקצות תשבו שבעת ימים
 ואיני יודע אם שבעה ראשונים ואם שבעה
 אחרונים' כשהוא אומר בחמשה עשר יום
 הן אומר שבעה ראשונים ולא שבעה אחרונים'
 הנה חג הקצות' זה טעם קובה ואי' חג
 המצות טעם קובה' חג הקצות שבעת יום
 לני' יכול תהא חגיגה וקובה לגבול תל'
 תעשה לך' או תעשה לך יכול תהא חגיגה
 וקובה להדיוט' תל' תעשה לך שבעת ימים
 לני' הא כיצד' חגיגה לגבול וקובה להדיוט'
 ו עני' אומר מנע' לעני קובה שהי'
 אקור' כל שבעה' תל' חג הקצות שש יום
 לני' ו יהודה כן בתורה אומר כשם שחל
 שש שמים על החגיגה כך חל שש שמים על
 הקובה תל' שבעת יום חג לני' מה חגיגה
 לני' אף קובה לני' ביום השמיני חל
 קדש יהיה לכם והקדמתם' מלאכה שהוא רב

בטע עצמו לטיכך יש לו קדש בטע עצמו
 הינו דתנן בשמיני חזרו לקיין מדגלים'
 כל מלאכה עבדה לא תעשו' הדינה בא ללמד
 על ימי מועד שהי' אקורין במלאכה' יכול
 יהו אקורין בכל מלאכה עבדה תל' הוא' הו'
 אקור בכל מלאכה עבדה' אף ימי מועד אקורין
 בכל מלאכה עבדה' דברי' ל' וקיי הגבולי' ו'
 עקובה אומר אינו צריך הרי הוא אומר ל'
 מועדי' ו' אשר תקראו אותם מקראי קדש ביום
 הבל מדבר' אם לעט' יום טובים כפר יום טובים
 אמורים' שכן מלבד שבתות' ו' ואומר ביום
 הראשון שבתון' וביום השני שבתון' אם כן למה
 נאמר דף' מועדי' ו' לו ימי מועד שהי' אקורין
 במלאכה' יכול יהוא אקורין במלאכה עבדה
 תל' הוא' הוא אקור במלאכה עבדה' אף ימי
 מועד אקורין במלאכה עבדה' להקדיש
 אשה לני' עולה ומטה' אף עולה אף מנחה
 שתקדוש עולה למנחה שאם קדמה מנחה
 לעולה מקולה' צבא וקבים' שיקדוש צבא
 לנקבים שאם קדמו נקבים לצבא סקולי'
 דבר יום ביומו' מלאכה שכל היום כשר למוקדי'
 ביומו' עבר גמנו אינו חייב באחידותו'
 יכול לא יהוא חיובי' באחידות' למחר תל' ומט'
 ונקביהם ביום' ומנחתם וקלי' למחר'
 מלבד שבתות' ו' מנא' למוקדי' שיקדשו עס'
 אימורי' הרגל' ומלבד מתכותיכם' מה תל'
 שיכול אי' לי ליקרב ברגל' לא קרבנות הרגל'
 בלבד' מנע' קרבנות היחוד' וקרבנות הציבור'
 שהוקדשו ברגל' שיבאו ברגל' ושהוקדשו קודם
 הרגל' שיבאו ברגל' תל' ומלבד מתכותיכם'
 ומלבד כל כרדיע' ומלבד כל נדביו' ו' אלו
 עופות ומנחות לדבות את פולץ שיבאו ברגל'
 אך בחמשה עשר יום' יכול יהו בשבת

תלך אך ביום טוב אתה חוגג אתה
 חוגג בשבת אמר לא דחיא חגיגה שבת
 והיא ודאי קרנן ציבור אמר לא לא משום
 ל יהודה בבתירה אמר קרא וחבותם אחרת
 לני שבעת ימי בשנה שבעה שמונה האון
 לא מכאן לחגיגה שאינה דוחה שבת
 באקפס את תבואת הארץ עבד את השנה
 שתעשה את החג באקפס הפירות וכול
 באקפס כל המידות תל באקפס מגדנך
 ומיקבץ יכול מקצת תל את תבואת הארץ
 הא כיצד השתדל לעבד את השנה שתע-
 שיה את החג ברוב אקופת כל הפירות
 תחבו את חגי שבעת ימים לתשלומי
 ולקחתם לכם ל אבא בר כהנא מתא
 קחו מוקדי ואל בקפ אמר ל אבא בר כהנא קחו
 מוקדי שלתורה ואל בקפ בלא בקפ ובלא
 רמים של לבו שצדו ואכלו למה תשקלו
 בקפ בלא לחם למה אתם שוקלי בקפ
 לבני עשו בלא לחם בשביל שלא שבעתם
 מלחמה שלתורה ויגיעכם בלא לשבעה
 למה אתם יגיעים ואומי העולם שבעים בלא
 לשבעה שלא שבעתם מיינה שלתורה
 דלת לבו לחמו בלחמי ושתו ביי מקדתי
 ל א קחו מוקדי ואל בקפ אמר ל אבא
 בר כהנא משכר לקיחה אזה למד עכר
 לקיחה במצרים לת ולקחתם אגרת אונ
 כמה הות טימי דידיה בארבעה מנב
 בחמשה מנ' היא שעמדה לקי בביורת
 מצרים ובבנות הים ובבנות קוחן ועוב ובבנות
 שלשים ואחד מלך לולב שהוא עומר
 על הארץ צמחה דמים וכמה מצות יש בו
 עאלו לכך מנחה מזהיר את ישראל ולקחתם
 לכם ל א גשה תודיענו אורח חיים אמר

דוד לפע הבה רבץ העולם הודיענו אורח
 מילין מכולט לעשר ליהודי ל יורה ודני
 עזריה ל יורה אומי אמר להלל לרודי דוד אמ
 אותה מבקש חיים צקה לישורין דלת ודרח
 חיים תוכחות מוקר' שובע שמחות אמר
 פנך שבעינו בהשמחות טעם מהבא ומה
 תלמוד והגדה ל א שובע שמחות
 תהי קורא ל א שבע שמחות ל א שבע שמחות
 של צדיקים שהן עתידים להקביל פני שמיא
 ומטהם דמות לחמה וללכנה לרקיע ולבדוקים
 לכותבים לשושנים ולמגורות בית המקדש
 לחמה מנ' בדה בחמה לרקיע מנ' יפה
 כלכנה לרקיע מנ' שן והמשכילים יזהירו
 כזהר חן הרקיע לבדוקים מנ' מדאיהם
 כלפידים ובדוקים ידוצו לכוכבים מנ'
 ומצדיקי הרבים ככוכבים לשושנים מנ'
 למנצח על שושנים למגורת בית המקדש
 מנ' והנה מגורת זהב כולה נעילות
 בימינך נצח אמר דוד לפע הלה רבו העולמי
 מי יודיענו אורח חיים הכת הנעימה והטובה
 שבהם תרי אמורין חד אמר שהיא מבורח
 תורה ומכוח זקן ואחרת אמר ל קופרים
 ומשכים שהן מלמד את התינוקות לאמת
 שהן עתידים לעמוד למינן של הלה הרי
 פעילות בימינך נצח ל א שובע שמ
 את פנך ל א שבע מצות שבק ארבעה
 מינ' שכלול וקובה חגיגה ושמחה
 אם שמחה למה חגיגה ואם חגיגה למה
 שמחה אמר ל אבן לשנים שנבנקו אצל
 הדין ולת אמר ידעין הויא בצוחא לא
 מהדין דנטיק ונקיב גזר דיניה בידיה אמר
 ידעין דהיא נצוחא כך ישו לני ששרי
 ישו ושרי אומי העו נכדק ומתקטרת לפע

הלה מדאש השנה וער יום הכפר ולית
 אמר ידעין הילך הינן נצוחא לא ממה
 שישו ידעין ולת ידעין ואחרת בידים
 אמר ידעין ידעין אמר נצוחא לפיכך משה
 מזהיר את ישראל ואומי ולקחתם לכם
 ולקחתם לכם ל יהודה אומי באמ בא
 לקיחה ונאמ להלך למה לקיחה האמורה
 להלך אגודה אף כח אגודה וחכמי אומרים
 אפס שאינו אגוד כשר ולקחתם לכם
 שתהא לקיחה לכל אחד ואחד לכם
 משלכם להוציא את השאול מכאן אמרו
 איך אדם יוצא ידיו חובתו ביום טוב הראשון
 בלולבו שלחברו ל א אם רצה נותנו מתנה
 לחברו וחברו לחברו ואפלו חן מאה
 מעשה בזבג במלש ור יהושע ור אעזר
 בן עזריה ור עקי שהיו באי בקמינה ולא
 נמצא לולב לא ביד רבץ במלש בלבד שלקחו
 בלף ז' ללמוד כמה היו זהירי במצוות
 נטלו רבץ במלש ויצאו ונתנו לו יהושע
 במותנה נטלו ל יהושע ויצאו ונתנו לו
 אעזר במותנה נטלו ל אעזר בעזריה ויצא
 בו ונתנו לו עקי במותנה נטלו ל עקי ויצא
 בו והחזירו לרבץ במלש שמע מינה מתנה
 על מנת להחזיר שמה מותנה ל א
 לכם משלכם להוציא את הגזול אמר ל
 לוי זה שהוא נוטל לולב גזול למה הוא דומה
 ללוקטין שהיה עומד במדשת דרכים ומקפח
 כל העובדים והשבים חד מנ' עבד חד לבוי
 מיקל מגבי דימוקיה דמדינה פלונית וקס
 עילאויה וקפחיה ונקיב כל מה דהוה עמיה
 בתר יומי אתצד ההוא לפטאה ואתייהב
 בפלקי שמע ההוא לבוינא אתא לבביה אמר
 ליה קום הב לי כל מא דקפחת ונקיבת כאנ

לכא

ואינו מליף עלך זכו קדם מלכא אמר ליה
 כל מא דקפוח ההוא גוברא ונקיב מנך לית ליה
 לא הדין טמוזא דהוא מנ' דידך נקציננו ויהיה
 ליה אמר ליה למחר את נטיק לדינא קדם מלכא
 ומלכא שאיל לך ואמ לך אית לך בר שא חכים
 לך ומילת עלך זכו אמר ליה לבויך נלך והוא
 שלח וקרי לי ונא אתי ומילת עלך זכו למחר
 אמרו ליה מוק לדינא קדם מלכא אמר ליה מלכא
 אית לך בר נש חכים לך ומליף עלך זכו אמר ליה
 לבויך נלך שלח ואיתייה אמר ליה מא את חכים
 בהדין גוברא אמר דיכר אמר בההוא גוברא יומא
 דשלחתי מוטל גבי דימוקיא דמדינה פל קס
 וצדו וקפחתי ונקיב כל מה דהוה עמי והדין טמוזא
 דמנ' ידיו מקדוד עליה התחילו הכל אומרי
 אוי לזה שנעשה סעגורו קטיגורו כך
 אדם נוטל לולב לזכות בו אם היה גזול הוא
 צריך לפע הלה ואומי רבין העו גזול אני חמוק
 אני גנוב אני ומלמי השדת אומרי אוי לזה
 שנעשה קטיגורו קטיגורו ביום ולא בלילה
 ביום אמרו בשבת ראשון ואפלו בצולף
 הראשון מלמי שאינו דוחה לא יוס טוב ראשון
 בצולף ל א ביום הראשון והלא ביום חמשה
 עשר הוא ותימר ביום הראשון לא אמר ל אעזר
 ראשון לדידת בשמים מלמי שהיו ראויי הגטמ
 לידך מתחלת החג כשם שמקדיק לקי מתחלת
 הפקח לא מנע כבוד ישו שלא להטריח עליה
 בידידת מבית המקדש בימי החג ועוד מנב
 ביטול ישיבת הקובה אי זכרין את הגשמים
 לא בקופ החג היבו דתבן מושלו מלחך
 לעבד שבא למזוג בוק לרבו ושפך לו רבוי קיטין
 על פניו איבעיא להו למשפך למי תא שמע
 ושפך לו רבו קיטין על פניו אי אמטי בשיתושך
 מלמי שידידת גשה בתחלת החג קיטין וע הוא

ובקופ החג קיטין יסרהו

לא למה נקרא שמו ראשון לבי שכל ימות
 הקיץ ישרא עקוקין במלאכתן בקציר וביד
 ובציד ובמקרה עד החג שלא קיץ שם וחג
 האקיק' אמר להם הלא אפתם את מעשיכם
 כפי השדה יהיה לכם היום הזה ראשון לעקוק
 בתורה שכבר הקדמתם לכם מאכלכם ומשתים
 לא למה נקרא שמו ראשון לבי שנאמר
 וחג האקיק בצאת השנה יכול יהיו דואגין בו
 מפני היום שלא נשתיר לא שמדיום ומפני
 השמץ שלא נשתיר לא מוגדל וכל ראשון
 כהחלתו כך קופו לא למה נקרא שמו ראשון
 אמר להם הבה לישר ואו עצמכם כאל התחלם
 עכשו לקבל מצות ומעשים טובים שקיבלתם
 כבר נשקלו בדאש השנה כנגד העובות והפועות
 לכף זכות עכשו קבלו מצות ומעשים
 טובים שהדאשכות יכפרו על עובותיכם
 כי מנא דשאב ול יהושע דקבע בשם
 ל לני למדינה שהיתה חיובת לפנים למלך
 והלך המלך לבנותה בתוך עשרה מיילין
 יצאו גדולי המדינה וקילקו את המלך והתיר
 להם המלך שליט מדימוסיא שלהם בתוך
 חמשת מיילין יצאו מדטובלי המדינה
 וקילקו אותו והתיר להם שליט מדימוסיא
 שלהם וכיון שנכנס למדינה יצאו האנשים
 והנשים והטפ וקילקו את המלך אמר להם
 המלך מא דאזל אנל מבאן ואך חושבנא
 כך בערב ראש השנה גדולי הדור
 מתעטף והבה מתיר לישר שליט מעובותיה
 ומראש השנה ועד יום הכפורים היחודים
 מתעטף והבה מתיר לישר שליט מעובותיה
 וביום הכסו כל ישר האנשים והנשים והטפ
 מתעטף והבה אומ לישר מא דאזל אנל
 מבאן ולהלך חושבנא אמר אחא כתיבי
 ועמי הארץ ובאין קטנים ועד גדולים

הדיק' ו אינור אומ יכול יהא אתרוג עמיה
 באגודה אמרה וכי באמרי עץ הדר ובסוף
 והלא לא באמ לא כמות הא כיצד אתרוג לעצמו
 והכלו לעצמן ומבדך על נטילת לולב ונטול
 אגודה בימינו ואתרוג בשמאל ועיקריה למטה
 לארץ וכיון שהגביה יצא אמר ליה ל ידמיה
 לך זריקה מאי טעמא מבדכין על נטילת לולב
 ואהנך אחרית לא מבדכין אמר ליה הואיל
 וגבוה מכול ואי הכי ליגביה להדך ולבדך
 ליגביה לאתרוג ולבדך אמר הכי קאמינא כך
 הואיל ובמינו גבוה מנך שהך מעכבין זה את
 זה תל ולקחתם לכם ביום הראשון מלמ שהך
 מעכבין זה את זה ושמתם לפני להיכס
 שבעת ימי לא בגבולין כל שבעה משקרב
 בית המקדש התקין רבן יוחנן בן גמאי שיהא
 לולב כטל במדינה שבעה זמן למקדש
 תנא ארבעה מינין שבלולב שנים מהן עושין
 מידות ושנים מהן אין עושין מידות העושין מידות
 יהיו זקוקין לשאינן עושין מידות ושאינן עושין
 מידות יהיו זקוקין לעושין מידות העושין מידות
 יהיו זקוקין לשאינן עושין מידות או תלמודיח
 כי שיהיו מבקשין דחמים על בעלי בתים כדרי
 שיבצלו מפני מיני מודעות כד שלחו מתם
 יבען אתכליא דחמי על עליא דאן לא עליא
 לא מתקיימין אתכליא ושאינן עושין
 מידות יהיו זקוקין לשהן עושין מידות או בעלי
 בתים שהן זקוקין לעשות כחת דוח לתל חמנים
 ולתלמודיהן לא מרי עץ הדר זה הבה
 עב הוד והדר לפניו כמות תג זה הבה שכ צדיק
 כתמר ירח וענב עץ עבות זה הבה שכ והוא
 עומד בין ההדקים וערבי נחל זה הבה שכ קלו
 לרוב בערבות ביה שמו לא מרי עץ הדר
 או ישר מדי אתרוג זה יש בו מאכל ודוח כך ישר

קיימים עד שלא מת משה רבי זרחה
 שמשון שליחשע תלמודו עד שלא
 מת על זרחה שמשון שלשמואל הדומה
 תלמודו עד שלא נגש איהו זרחה
 שמשון שלישע בן שפט תלמודו עד
 שלא מת ל עקיבה נולד רבי הקדוש
 לא הדר' אם היה יבש מקור' וכך
 שאר המינין אם היה אחד מהן יבש
 מקור שאינו הדר' כמות תמרים זה
 לולב שהוא כמו שרבינו כמות נפודו
 עליו פשר נפרצו מקור' לא פסות תמ'
 מה תמר זה אין לו לא לב אחד זקוף
 כלמי מעלה כך ישר אין להם לא לב
 אחד לאביהן שבשמים וענב עץ
 עבות עץ שהוא עבות שענפיה חופין
 את עצו הוי אומנה הדיק' ותבו רבין
 קלוע במין קליעה ודומה לשלשלת
 זהו הדיק' ו אינור בן יעקב אומ' ענב
 עץ עבות עץ שטעם עמו ופרי עין
 הוי אומנה הדיק' וערבי נחל הגדילות
 על הנחל' אין לי לא שלנחל שלבקעה
 מנע' תל וערבינהל' מכל מקום' אם כן
 למה נאמ' נחל' שרוב מין זה גדל ער
 הנחל' לא וערבי נחל' שעלה שלה
 משוך במים' תנא אידך וערבי נחל
 הגדולה בנחל' מרס לצמצקה הגדולה
 בחדים' אינו היא ערבה ואינו היא צמצקה
 ערבה קנה שלה אדום ועלה שלה משוך
 ופיה חלק' צמצקה קנה שלה לבן ועלה
 שלה עגול ודומה למקד' אבא שאול
 אומ' וערבי נחל' שתים' ערבה ללולב
 וערבה למקדש' כמה נוטל מהן לולב אחד
 אתרוג אחד ושע בדי ערבה ושלשה בדי

יש בהן בעלי תורה ומעשים טובים כמות
 ואלו ישראל מה התמר הזה יש בו מאכל
 ואין בו ריח כך ישל יש בהם בני אדם שיש להם
 תורה ואין בהם מעשים טובים וענת עץ עבות
 או ישל מה החרק הזה יש בו ריח ואין בו מאכל
 כך הן ישראל יש בהן בני אדם שיש בהם מעשים
 טובים ואין בהם תורה וערביו נחל או ישל
 מה ערבה זו אין בה לא מאכל ולא ריח כך
 הן ישראל יש בהן בני אדם שאין בידם לא תורה
 ולא מעשים טובים אמר ה' לאבדן או
 אפשר לא יועשו כולך אגודה אחת והם מכפלים
 או על שן לא ארבעה מיטען או כנגד
 הלב העינים והשפתים והשזרה ששאר
 איברים שבאדם עומדין והן מכה עין אחת
 לא ארבעה כנגד ארבעה אבות והלא
 שלשה הן לא יוקף נקרא מן האבות שנאמר
 גאת בצדוע עמוך בני יעקב ויוקף קלה
 מרי עץ הדר זה אבי אברהם שהיה ה' קבלה
 בשיבה טובה דלת ואברהם זקן כמות תמים
 זה אבי יצחק שהיה כפנת ועקוד על גבי המנוח
 וענף עץ עבות זה אבי יעקב מה הדרך הזה
 רחוש בעלין כך יעקב אבי היה רחוש בצעם
 וערבו נחל זה יוקף מה הערבה הזאת
 כמישה קודם שלשת המיטען כך יוקף מרת
 קודם לאחיו לא ארבעה מיטען כנגד
 ארבע אמהות כרי עץ הדר זו אמינו שרה
 שהייתה ה' בשיבה טובה דלת ואברהם ושרה
 זקנים כמות תמים זו אמינו רבקה מה התמר
 הזה יש בו קוצים ויש בו מאכל כך אמינו נקרה
 העמידה צדיק ורשעי וענף עץ עבות זו אמינו
 לאה מה הדרך הזה רחוש בעלין כך אמינו לאה
 רחושה בצעם וערבו נחל זו אמינו רחל
 מה הערבה הזאת כמישה קודם שלשת המיטען

כך משה רחל קודם לאחיותה
 ארבעה מיטען כנגד ארבעה רגלים שהן
 ישל במדבר לא כנגד ארבע חיות
 שבמדבר לא כנגד ארבע מלפיות
 שהן מפרדין את ישראל שאל יעשו עצה
 רעה על ישראל יהיו ארבעה מיטען לאבדן
 עצה לא כנגד ארבע תקומות שהעולם
 מתנהג בהן לא כנגד ארבע מיתות
 ביות דין אמר ה' אם הבאתם לפני
 ארבעה מיטען שבלולב אני מכפר לכם
 על ארבעה מיתות ביות דין לא
 כנגד ארבעת שפטים הרעים אמר ה'
 אם הבאתם לפני ארבעה מיטען שבלולב
 אני מציל אתכם מארבעת שפטים הרעים
 לא כנגד ארבעה צומות אמר ה'
 אם קיימתם מצות מועדות כתקן אין
 אתם צדיקים צומות לא כנגד ארבע
 קצות הארץ שה' מכה מכה משם שב
 וצומות יהודה יקבץ מארבע כנפוד
 הארץ וחגותם אותו חג פני מה תל
 למו שב שבעת ימי תחג לני אהרן וכול
 יטעון חגיבה כל שבעה תל אותו יום אחד
 בלבד אם כל למה נאמר שבעת ימים שוש
 לו תשלומי כל שבעה מיטען לא חג ביום
 טוב הראשון שלח חובג את כל הרגל וביום
 טוב האחרון תל בחדש השבי תחג אותו
 וכול אם לא חג ברגל יחוג אחד הרגל תל
 אותו במעו או חובג אין אתה חובג חוצה
 לך בקבות תשבו שבעת ימים ולא
 בקובה שבתוך הבית ולא בקובה שתהרת
 האילך ולא בקובה שתחת הקובה ארבעה
 בקבות תרתי משמע אמר רב נחמן בר
 יצחק בקבות לכו תשבו אין תשבו לא כעין

תדורו מאן אמרו אוכל בקובה ושותה בקובה
 ומיטעויל בקובה ומשנן בקובה וכל שבעת
 הימים עושה אדם את קובתו קבע ואת ביתו
 ערדא כיצד היו לו כלים נאים מעלם לקובה
 מצעות נאות מעלם לקובה שבעת ימים
 אין לי לא ימים לילות מיטען הדין דין נאמר
 כאן שבעה זמא שבעה באהל מועד מה
 שבעה אמודין באהל מועד עשה בהן לילות
 בימים אף שבעת ימים אמודין כאן נעשה
 בהן הלילות בימים הולכה לך לדרך הזו
 נאמר כאן שבעה זמא שבעה בלולב מה
 שבעה אמודין בלולב לא עשה בהן הלילות
 בימים אף שבעה אמודין כאן לא נעשה
 בהן הלילות בימים נראה למי דומה דין
 שבעה שהן תדירין כל היום משבעה שהן
 תדירין על היום ידביחו שבעה שבלולב שאין
 תדירין כל היום הולכה לך לדרך הזו דין
 שבעה שהן מנהג לזרות משבעה שהן
 מנהג לזרות ידביחו שבעה שבהל מועד
 שאינן מנהג לזרות תל תשבו שבעת ימי
 תשבו שב ימי לגזרה שווה מה תשבו שבע
 ימי שב באהל מועד עשה בהן את הלילות
 בימים אף שבעה האמודין כאן עשה בהן את
 הלילות בימים כל האזרח בישראל ישבו
 בקבות לא יעזר אומן אין אדם יוצא ידיו חובט
 ביום טוב הראשון בקובתו שלחברו דלת חג
 הקבות תעשה לך וחכמי אומרים יוצא ידיו
 חובתו בקובתו שלחברו דלת כל האזרח בושן
 ישבו בקבות מלמ שכל ישראל ראויין לישב
 בקובה אחת אזרח זה אזרח האזרח להוציא
 את הנשים כל האזרח לדבות את הקטנים
 בישל לדבות גרים ועבדים משוחררים
 אישח קטן שהוא חייב בקובה כל קטן שאינו

צדיק לאמו חייב בקובה חייב דמי קטן שאין
 צדיק לאמו אמרו רבי ר' ינאי כל שנכנה
 ואין אמו מקנחתו ל' שמעון בר לקיש אומר
 כל שיעבוד משכנתו ואינו קורא איקרא איקרא
 מעשה שילדה פלגו שלש מאי הזקן
 ומחת את המענה וסיפך על גבי המטה
 בשביל הקטן ולית הלכתא פותיה
 תשבו בקבות בקבות שלכל דבר של יהודה אומן
 הדין נותן שלא תהא הקובה לא מארבעת הימים
 מה אם הלולב שאינו נהג בלילות בימים
 אינו בא לא מארבעת הימים קובה שהיא
 נהגת בימים בלילות אינו דין שלא תהא באה
 לא מארבעת הימים אמרו לו ל' יהודי כל
 דין שאתה דין תחלתו להחמיד וסומו להקבל
 אינו דין הא אם לא מוצא מארבעת הימים
 ישב לו בלא קובה והכרת אומן בקבות תשבו
 ש' ימי בקובה שלכל דבר וכן עזרא אומר אשר
 ישמיעו ויעבדו קול בכל עדיהם בידושלם
 למען ידעו דורות כי בקבות הושבת
 לא יעזר אומן קבות ממשיחין ד' עקי אומן
 קבות ענף כבוד הוי בהוציא אותם מארץ
 מצרים מלמ שאף הקובה דבר לוציאת מצרים
 וידבר משה את מועדי מלמ שהיו
 משה אומן להן לישל הלכות פקח בפקח והלכות
 עצרת בעצרת והלכות חג בחג בלשון
 שהיה שומע בו בלשון היה אומן לישל כל
 הפרשיות שנאמרו בעטן אחו' ל' יוקי הגלגלי
 אומן מועדי נאמרה שבת בדאשית לא
 נאמרה עמה כך עזאי אומן מועדי נאמרו
 הפרת גרדים לא נאמרה עמה איקו
 בר כנה הוה גמיר לה להא מתניתא ולא גמיר
 לה לעירושה אזל בתלה דרב ששת לנהדרעא
 ולא אשכחיה אזל בתריה למחוזא ואשכחיה

אמר ליה מועדי נאמר שבת בראשית לא נאמרה אמר ליה מועדי ע צריכי קידוש בית דין שבת בראשית אינה צריכה קידוש בית דין פלקא דעתא אמינא הואיל ונתעבי בהדי הדדי צריכי קידוש בית דין במועדות קא משמע לך בן עמי אורי מועדי ע נאמר הפרת כרדים לא נאמרה מאי אמר ליה מועדי ע צריכי מומחין אמר הפרת כרדים צריכי מומחין והא ראשי המטות כה אמר רב חקדא אמר ל יוחנן ביהוד מומחה ל אומי מה תל וידבר משה את מועדי ע למי שלא למדנו לא על הפסח ועל התמיד שידיחו את התבואה שב בהן במועדי ושאר כל קרבנות הציבור מנע תל לא תעשו לני במועדיכם לעומר ולקרב עמו ושתי הלחם ולקרב עמה לא שמענו כשהוא אומי וידבר משה את מועדי ע קבע מועדי

וידבר ע

צו את בני ישראל לשה תקרא ואנכי אענך למעשה ידוך תכפת אמרה כננת ושל תקרא ואנכי אענך כל מה שאתה גוזר את מקיימות למעשה ידוך תכפת וש אדם מתאוה למעשה ידיו שאתה מתאוה למעשה ידוך אתה קובל את כל העולם של את עשותי ואני אשא ואתה מצוה את בני קהת לשאת את כבודך שגבכתת ושאוהוי למעשה ידוך תכפת אתה ע את כל העולם ואתה מצוה את קרבני לחמי לאשי אתה מאיר לכל העולם ואתה מצוה להעלות נד תמיד אמר מאיר אמר הבה חביב עלי נרות שאהרן מדליק ממ המאורות שקבעתי בשמים בשעה שהקריבו הנשיאים חכמת המנחה ולא הקריב

לפי הנה

שבת לוי היה אהרן נמשו עגומה עליו אמר כל הטבטים הקריבו לחכמת המנחה ואני לא היה לי חלק בקרבנות אמר לו הקריבו חייך כל הטבטים הקריבו חכמה אחת למנחה ואתה תעשה לעצמך חכמה אחת וערך אותו אהרן וכו' וא לא לשה הכך יפה רעיתי הכך יפה עיניך יונים ו עקי אומי לא היה העולם כראי ביום שנתנה שיד השיבים ליער שכל הפתובים קדש ושיר השידים קדש קדשים אמר לעזר למה הו למכלך שכל קאה טבטים ונתנה לנחתום ואמרו הוצא לוי ממנה כך וכך קולת וכך וכך קובץ וכך וכך מרע' וקולת עשה לוי ממנה בלוק קאה אחת יפה ומעולה כך כל הכתובים קדש ושיר השידים קדש קדשים קאה מה כה בו שהיה קילק את ישראל בתוכו הכך יפה רעיתי במעשה אבותי הכך יפה בבית במזמרה וכתבתם על מזוזות ביתיך הכך יפה בשירה בתרומות ובמעשרות ולקט ושפחה ופאה הכך יפה בעו הזה הכך יפה לעו הבא אמר שמעו בן עמי הבה מקלקה בלשון כפול שאם אינה עושה רצונו הוא יפול להמירה באחרת והיא מקלקתו בלשון פשוט לפי שאינה יכולה להמירו באחר הוא אומי הכך יפה רעיתי הכך יפה עיניך יונים והיא אומדת הכך יפה דודי עיניך יונים לו קנה דין שנמשל בונה מה העינים האו כל הגוף מהלך אחריה כך קנה דין כל יעד מהלכי אחריה לא מה היונים כל אחת מוכרת חלונה ושוכה כך התלמידים שלפניהם כל אחד ואחד מוכר את מקומו וא מה היונה הזאת כשהיא מוכרת את בן זוגה טוב אינה זזה ממנו כך ישראל

משהכירו להלה טוב אינו זדן ממנו ואני מניח עבודתו מה היונה הזאת כל השמות כשהן נשחטין הן ממרכקין אבל היונה הזאת כושטת צוארה כך אין כל אומה נהדרת על קדושת שמו שלה הבה לא ישר שב פי עליו הודנו כל היום לא עיני יונים אמר יצחק אמר לה הבה דוגמא שלכם דומה ליונה כיצד מי שביקש ליתח חטים מחבירו אומ לו הראני דוגמתך כך אמר הבה דגמא שלך דומה ליונה כיצד כשהיה נח בתובה שלח את היונה מה היונה הביאה אור לעולם שב והנה עלה זית טרף בטיה אמר אתם נמשלתם ביונה הקיאו שמי זית זך והדליקו לפני את הע שב צו את בני ישראל ויקחו לך טרף זית זך לא לשה ואשך עליו ככדמל הראש שביטל שקול כאליתו שב ואיזה עלה להר הכדמל ודלית ראשך כארמא הדל שביטל שקול כדטל שב והלבישו לדטל ארמוני מלך אקור ברהטים אמר לה הבה ליער כויכול אני אקור בשבועה עמכם ב צננות מה בצננות רוצות טרף אברהם לפע ולא הבקד רץ אברהם וימהר אבר האהלה וירץ לקראתם ו אבא בר פהנא אמר בצננות יעקב שבת בו ברהטים בשקתות המים לא מלך אקור ברהטים אמר הבה למשה מלך עשיתך עליהם גזר אתה עליהם והם עושין צו את בני ישראל ויקחו לך צו אינו לא זירוז מיד ולדורות ויקחו לך אמה גזר לך שמי שמי זית לא שמי שומשמי ולא שמי אגזים ולא שמי צננות מכאן אמרו

שלשה זמים ובק שלשה שלשה שקמים אך שיהא נקי בתות כותש כותש למאור אי כשר למורה לא כותש יכול לא יהא כשר למנחות כשהוא אומ ועשרין קלג כלל בשמי כותש לימוד על הכותש שהוא כשר למנחות יכול את המנחות ויענו כך והלא דין הוא ומה אם המורה שאינה לא כילה טעונה שמי זך מנחות שה לאי אינדי שיטענו שמי לית זך תל זך למאור הא כיצד זך למאור כותש למנחות להעלות נד תמי שיהא נד מערבי תד שמוח להעלות נד תמי שיהא נד מערבי תד שמוח יהיה מדחיל ובו הוא מקיים ובשעה שאחזי הכהנים ככנק לה שתחזות הוא מקדים לפניהם כיצד ככנק ומצא שתי כרות מזרחיים וזלקים מדטל את המזרחי ומעח את המערבי דולק שממנו מדליק את המנורה בן הרים מצאן שכבה מדשנו ומדליקו מן המזבח תמיד אפ בשבת תמיד אפ בטומאה או חכמה קב הכהנים אני שמטות במקדש ומעשה נקיס היה במנורה משהו מדליקין אותה בראש השנה אינה מתכבה עד שנה אחרת ואמרו רבו כל חצר שצדו שלם היתה משתמשת לאורה שלמנורה מחוץ למרכות העדות מלמ שהיא קמוך למרכות יתד מן המנחה העדות עדות היא לכל באי העו שהשפי בישדל ופי צריכי הך לך והלא כל ארבעים שהיו ישר במדבר לא הוצרכו לך שכ פי עני על המטות יומם ואש תהיה לילה בו אם כן למה באו העדות עדות הוא לכל באי העו שהשפי בישל דא מחוץ למרכות העו למה לא שלא לית

מערב עד בקר שיהו מערב עד בקר ושל
 תהא בצורה מערב עד בקר לא היא
 לפע נ' תמיד את בשבת תמיד את בטומאה
 חקת עולם חק הוא ממי שאמ' והיה העולם
 לדורותיכם שיהיה הדבר לדורותי על
 המנהג הטהורה כיצד מן סב' מעביר על
 גבי מנודה ומעט באהל ומקחץ בקמח
 נמצאו כל ההדט עקיק' כנר אחר דברי ר'
 וחכמי אומ' לא היה מניע' ממקומ' לא על
 גבי מנודה שנ' על המנודה הטהרה ועד
 את הנדות ד' א' על המנודה הטהרה על
 טהרה שלמנודה שלא יקמנה בקמח
 ובצורות' ועד את הנדות שלא יתק'
 מצחוח ויבטק' ד' א' על המנודה הטהרה
 אמ' שמוט בר נחמט אמ' ונת' מא' ונת'
 על המנודה הטהרה שירד מעשיה ממחוס
 טהרה לא מעתה על השלח הטהור
 שירד מעשו ממקום טהרה לא טהור
 מכלל שהוא טמא הבא מני טהרה מכלל
 שהיא טמא' בשלמא התם טהור מצל'
 שהוא טמא מד' שמעו' ב' לקי' אמר
 ד' שמעו' ב' לקי' מאי ד' על השלח
 הטהור כלי עץ שהוא עשוי לצחת הוא
 וכלי עץ העשוי לצחת לא מקבל טומאה
 לא מכלמו שמגביה' אותו ומדאי' צו לט'
 לעולי דגלים ואומד' להם ראו חבובים
 לפע ה' מאי היא כד' יהוש' ב' לוי דאמ'
 ד' צל' כ' גדול נעשה בלחם הפנים שקיפוקו
 כקידורו שנ' לטוס לחם חום פיום הל' חור'
 לא הבא טהורה מכלל שהיא טמאה
 פשיטא כלי מתכות טהור וכלי מתכות
 קבולי מקבלי טומאה ב' פשוטי' ב' מקבלי
 לא שירדו מעשיה ממקום טהרה

לפני תמיד את בשבת תמיד אפסוס טוב
 ובצמח הזה שאין מקדש מנחה להדליק
 צמחי כנחות וצמחי מדרשות טה' מקדש
 מעט וכל' ושם דרך אדאכר ביטע להים
 - ד' מנחמא אומ' לו שמדליק' נדות
 במבואות האמיל' אמר ה' צעולם
 הזה אתם צריכ' לנ' אבל לעתיד לבוא
 והלכו בוים לאורך ולקחת
 קלות ואפית אותה מעט את חטים וקריב
 תל' ולקחת קלות' יכול את שאר המנחות
 יהיו נלקח' חטים תל' אותה ולקחת חטים
 אין שאר המנחות נלקח' חטים מכלל
 אמרו כיצד מעשה לחם הפנים מביאי'
 עשרים וארבע קאי' הראוי' למנחות ושפי'
 אות' ובועט' בק' כשאר קמי' מנחות וטוחץ
 אות' ומניץ אות' באחת עשרה נפה ארבעה
 ועשרים קלות' שתיים עשרה חלות' שיהו
 שוות שני עשרונים שיהו שוין' החלה
 האחת מלמ' שלשתה ועדיפתה אחת אחת
 וכול את שתי הלחם לישת' ועריכת' אחת
 אחת תל' יהיה החלה האחת מני' שירדו
 לתבור שתיים שתיים תל' ושמת' אותם שתיים
 מערבות' יכול את שתי הלחם ירדו שתייה'
 תל' אותם צו נאפית שתיים שתיים ושתי הלחם
 נאפית אחת אחת' ושמת' אותם לטמוק'
 ושלשה טמוקי' היו שם' נותנ' לטמוק בטהר
 ב' צק' ובתנור היה לה' טמוק' וכשהוא רוד'
 נותנ' לטמוק כדי שלא יתקלקל'
 שתיים מערבות' יכול שמונה וארבע תל' ש'
 המערבות' הא עד שיאמרו שני פתובים ואם
 לאו לא שמענו' און שש המערבות' יכול
 שש ושש תל' שתיים עשרה' או שתיים עשרה
 וכול ארבע וארבע תל' שתיים מערבות'

שש המערבות' הא עד שיאמרו שני
 פתובים ואם לאו לא שמענו' על
 השלח הטהור על טהרו שלשלח' שלא
 יהיו מגביה' את הלחם מעל גבי השלח'
 מבא' אמרו ארבעה קמח' שלח' היו שש
 מפורצלי' מראשיה' שהיו קומצ' בה' שנים
 לקדר זה ושנים לקדר זה' ועשרים ושמונה
 קנים כחצי קנה חלול' ארבעה עשר לקדר
 זה וארבעה עשר לקדר זה' ונתת
 על המערבות' יכול מערבות אחת' הדיע
 ד' נאמ' כפי' מערבות' ונאמ' לה' מערבות
 מה מערבות' אמורה להל' תופק שתיים
 מערבות' את מערבות' אמורה כפי' תופק
 שתיים מערבות' לבונה זכה' שתהא
 ברורה' והיתה ללחם' מלמ' שהיא מעבדת
 ומטבגת' ופוסלת את הלחם' מבא' אמרו
 שש הקדרים מעבדי' זה את זה ושש הקדרים
 מעבדים זה את זה' והקדרים והקדרים
 מעבדי' זה את זה' והיתה ללחם'
 ולא על גבי הלחם' מבא' אמרו השלח
 ארכו עשרה ורחבו חמשה' נותנ' ארפו
 כנגד רחבו שלשלח' ופוסל טמקייס'
 ומחצה מבא' וטפחוס ומחצה מבא'
 נמצא ארכו ממלא רחבו שלשלח' דברי
 ר' יהודה' ר' מאיר אומ' השלח' ארכו
 שנים עשר ורחבו ששה ולחם הפנים
 ארכו עשרה ורחבו חמשה נותנ' ארכו
 כנגד רחבו שלשלח' ופוסל טמחיים מבא'
 וטפחיים מבא' וטפחיים דיוח באמצע
 כרי שתהא הדוח מנשבת בה' אבא
 שאול אומ' היו נותני' שש שני בגזי לבונה
 שללחם הפנים' אמרו לו והלא כבר נאמ'
 ונתת על המערבות' לבונה זכה' אמ' לה'

והלא כבודי ונעליו מטה מנשה
 והלכה כאבא שאול נמצאת אומ שהיא
 נותן שני קומצו לבונה בשני הזכרים
 ושוליים היו לבנים כדי שיכחוס על
 השלחן לאזכרה וי שמעון אומ
 נאמי כאן אזכרה ונאמי להלך אזכרה
 מה אזכרה אמורה להלך מלא קמצו
 אף אזכרה אמורה טא מלא קומצו
 מלמ שהיא טעונה שני קומצו מלא
 קומץ לקדרה ומלא קומץ לקדרה
 ביום השבת ביום השבת עורך
 חדשה ובשבת מקטור ושנה
 יערבנו אותו עורך ואי עליו ערך
 קנים בשבת שאין קידור קנים ולא
 כטולת דוחה שבת לא מתנה מערב
 שבת ושומט ונותן לארבו שלש
 וכל הכלים שהיו במקדש היה ארבע
 לאורך הבית חוץ מש הארון
 ולאחר שבת היה נכבד וקודר שלשה
 קנים תחת כל אחת ואחת ושנים תחת
 העלונה לפי שאין עליה משה
 שתי שלחנות היו באולם מלפנים על
 פתח הבית אחד שלשים ואחד שלשה
 על שלשים נותן לחם הפנים בכניסתו
 ועל שלשה בציאותו שמעל בקדש
 ולא מודירין אחד שלשה מבפנים
 שעלו לחם הפנים תמיד ארבעה
 כהנים נכנסו שנים בידם שני קדרים
 ושנים ליטור שני בזכרים הנכנסין
 עומדין בצמק ופניהם לדרום והיוצאין
 עומדין בדרום ופניהם לצמק או מושטין
 ואן מניחין וטפחו שלשה בתוך טפחו
 שלשה שב לפני תמיד ויצאו וטפחו

שלא במחלוקת מאשיני אי להם לא
 לאחד מתנות האישים חק עולם לבית
 העולמים ויצא בן אשה ושלח
 יצא מבית דינו שלמטה בא ליטע אהלו
 בתוך מחנה דך אמדולו מה ליטע ליטע
 אהלך בתוך מחנה דך אמ לה מצני ד' א'
 אמדולו הנה אומ איש על דגלו באותה
 לבית אבו יחצני ישר נכבד לבית דינו
 שלמטה ויצא מחייב ועמד וגרף
 והוא בן איש מצרי אעפ שלא היו
 ממזרים באותה שעה הוא היה ממזר
 בתוך בני ישראל מלמ שנתגייר וינצו
 במחנה על עיקק המחנה בן הישראלית
 ואיש הישראלי זה שכנגדו ויקבץ האשה
 הישראלי את השם השם המפורש ששמע
 מקינו ויקלל אינו אומ ויצרך כעט של
 בידך נבות אהים ומלך לא ויקלל מלמ
 שאין הורגין בכני מלמ אמרו המגדף
 אינו חייב עד שיפדט את השם אמ ר'
 יהושע בן קדחה בכל יום היו דען את
 העדים בכנוי יפה וקוי את וסוי נגמדי
 הדין לא היו הורגין בכנוי לא מוציאין את
 כל בני אדם לחוץ ושואין את הגדול שבני
 ואמרו לו אמור מה ששמעת בקידוש
 והוא אומ והדייט עומדין על רגליהן
 וקורעין ולא מאחין והטע אומ אף אני
 כמותו והשלישי אומ אף אני כמותו
 ואין העדים צריכין לקדוע שכבר קדעו
 כששמעו שכן ויהי כשמע המלך חזקיהו
 ויקדע את בגדיו הוא קדע והל לא קדעו
 ויביאו אותו א משה לא הביאו את
 העקשט עמו ושם אמו שלומית בת
 צדקי למטה דין גנאי לו גנאי לאמו גנאי

לשבע שיצא ממנו וכנגדו ואתו אהלצ
 בן אחימלך למטה שבה לו טבח למשפחתו
 שבה לשבע שיצא ממנו שלמית
 שהיתה שלימה מכל מוס' בת דברי שהיתה
 דברנות ומתוך הדיבור עינה אותה מפא
 שהקיתה רעה לאשה ויניחוהו במשמר
 לא הניחו אותה מקשש עמו ושניה היו
 במתך אחד ויודע היו במקושט שחייב
 מיתה שכל כי לא פדש מה יעשה ופא הוא
 אומ למדוש להם על פי של אהיו ויודע
 אם חייב מהפנים לאו וידברני
 הוצא את המקלל מלמ שציד דין מבפנים
 ובית קלה מבחוץ לא מחוץ למחנה חוץ
 לשלש מחנות רב פמא אומ
 חוץ לשלש מחנות או אינו לא חוץ למחנה
 אחת נאמ פא לחוץ למחנה ונאמ בפנים
 הנשדטין לחוץ למחנה מה להלך חוץ לשלש
 מחנות אף פא חוץ לשלש מחנות
 רב פמא אומ משה היפא הוד יתב במחנה
 לויקה וקאמ ליה רחמי הוצא את המקלל חוץ
 למחנה לויקה ויציאו את המקלל לחוץ
 למחנה חוץ למחנה ישר ההוא מיבעי לי
 לעשויה עשויה ובעי ישר עשו לא וירגמו
 אותו אף למחנה לויקה ההוא מיבעי לי לכדתנא
 וירגמו אותו אף אותו בלא פקות אבן
 שאם מת אמלו צאב אחת יצא וקמכו
 השמעין לו העדים כל השמעין לו הדיונים
 ודיהם ידי כל יחיד ויחיד ודיהם על ראשו
 קומכין ודיהם על ראשו ואומדין לו דמך
 צראשיך שאתה גרמת לך מיתה
 ורגמו אותו ולא כקוהו מכאן אמרו האיש
 נקבל עדום ואין האשה נקבלת עדומה
 ומאי טעמא אמ קרא ורגמו אותו מאי

איתנו' לימא אותו ולא אותה' והא כח
 והוצאת את האיש ההוא או את האשה
 ההיא לא אותו ולא פקונו' הא אותה
 בפקותה' כל העדה וכי כל העדה
 רובמתו' אם כן למה באמי עדה' עדיו
 במשמד כל העדה' יכול חודאת שעה
 היתה תל' וא בצע תדבר לאמר' והא מנהג
 לרדות' איש' מה תל' איש' לרבות
 את הגדים שיהיו מזהרין על ברכת
 השם' כי שר' אבל אין נהרג' לא בקיף
 שאין מיתה לבני נח' לא נהרג בלבד'
 כי וקלל אהיו' מה תל' לפי שכל ונקב
 שם ג' מות יומת' שיכול אין לי חייב
 לא על השם המיוחד בלבד' משל לרבות
 את כל הכנויי' תל' כי וקלל אהיו' מבר
 מקוסד' דברי ד' מאור' וחכמי אומרים על
 השם המיוחד במיתה' ועל שאר הכנויי'
 באזהרה' ונשא חטאו' ל' יהודה אומר
 באי' כפי נשיאת חטא ונאמי להל' נשיאת
 חטא מה נשיאת חטא אמורה להל' בזה
 אפי' באכרת' ונקב שם ג' מות חמת'
 מכאן אמרו המגדף אינו חייב עד שיפטר
 את השם' תנא עד שיברך את השם בשם'
 מנא הני מילי' אמי שמואל דאמ' קרא ונקב
 שם ג' מות יומת' בנקבו שם יומת'
 וממאי נקוב' לישנא דבדובי הוא דכח מיה
 אקב' לא קבה' ל' ואזהרתיה מהכא' אהו' לא
 תקלל' ואימא מבצע הוא דכח ויקב' חר
 בדלתו' ואזהרתיה מהכא' וכתבתם את מצ
 לא תעשו' כ' ל' אהיבם' בעינא שם בשם'
 וליכא' ואימא דמינה שכי שמת אהרדי
 וצע' הוא נוקב' וחונד' ונקב' הוא' ואימא
 דחקיק' שם טומאה אפומא דקטנא וצע'

ה גויס

נפש עד דאיכא כולה' ול' יהודה קצ' כל נפש
 עד דהוא נפש' מות יומת בקיף'
 ומכה נפש בהמה ישלמה' ל' אמר ומכה
 נפש ישלמה' הייתי אומ' מכה אדם ישלם
 בהמה' וכשהוא אומ' ישלמה בהמה'
 עקרת' במזיק בהמת חבירו הכות מדבר' שהוא
 חייב בתשלומי' וקמ' ליה ואיש כי ית' מוס'
 בעמיתו מה להל' בתשלומי' אפי' בא' בתשלומי'
 ואיש כי ית' מוס' בעמיתו' אי'
 ל' לא שטף מוס' מוט' צרם באזנו תל' ש
 בשערו' דיק' והביע בו הרוק והעביר טליתו
 ופרע מאש האשה מט' תל' ועשה כאשר
 עשה כ' יעשה לו' מט' הכהו באחר ידו
 בלוח ובכפתה' ובטמוס עידות שיש ביזו תל'
 ועשה כאשר עשה כ' יעשה לו' מט'
 אחלו והעמידו בחמה ונשתרב בצנה וצטנ'
 השך בו את הכלב או את הנחש תל' ועשה
 כאשר עשה כ' יעשה לו' יכול אפי' אמ'
 לו המת' לי בא' בחמה ונשתרב בצנה וצטנ'
 שיקה בו את הכלב שיקה בו את הנחש תל'
 ועשה' ומה ראית לרבות את לו ולהוציא את
 לו' אחד שריבה הכות מיעט מדבה אפי' את לו'
 שיק' מעשה יד' ומוציא אפי' את לו' שאי' מעשה
 יד' יד' שבר תחת שבר' יכול אפי' קימה
 את עיבו' קטע את ידו יקטע את ידו' שיבר'
 את רגלו' ושבר את רגלו' תל' ומכה אדם ומכה
 בהמה' מה מכה בהמה בתשלומי' אפי' מכה אדם
 בתשלומי' אפי' נפטר לומ' ולא תקחו כפר
 לנפש רוצח' לרוצח' אפי' אתה נוטל כופר' נוטל
 אתה כופר' לאיברים' כאשר ית' מוס' כ'
 ית' בו' דבר הנית' מיד ליה וממאי ניהו ממנ'
 ומכה בהמה ישלם' בהודג בהמת'
 חבירו הכות מדבר' מכה אדם ומכה בהמה תל'

עליה

ואחד דינו נמשות בדרישה וחקירה שנאמר
 משפט אחי יהיה לכם ומה טעם אמרו דינו
 ממוכות דלא בענן דרישה וחקירה כדו שלא
 תנעול דלת בפת לוי' ויזכר
 משה א בני ישראל ויוציאו את המקלט זהו
 שאמרו שבית דין מבטל וביית קהילה
 מבחור ואין פחות מששה מילין פגרי בית
 דינו שלמשה וידגמו אותו ולא פקוהו
 אבא מלמ שאם מות באבא אחת יצא
 ואיצטריך למכתב אבא ואיצטריך למכתב
 אבטס דאי כתב רחמי אבא הוה אמינא היבא
 רמחיה באבא אחת ולא מות בגוה כהדר
 ונקטליה כתב רחמי אבטס ואי כתב רחמינא
 אבטס הוה אמינא אעג דמית באבא אחת
 מיתו לקולו באבטס כתב רחמי אבא
 ובני ישראל עשו כאשר צוה י את משה אב
 לקמייהו אפ כרחייהו אפ לתתיה אפ לא תלין
 נבלתו על העץ ויזכרו להגות בתורתו ולא
 נשגה לער ממזנתו ככתב לבי א ערוהו
 וא אל בצע ואומ בכל לבי דרשותך א כל
 תשיגע כמצותך אמי כן יאמי בעל החומים

בהר סיני

מדינות הארצות
 היוצא ועד ומגיד
 הוא וישיע בחמלתו יונתו העברית
 ויגלה מדינה מיד
 וידינה פדיון לבנה
 ויאמר לה יש בעמי התגדית
 הנע אשמך פדיון
 ואמלך עלך בחמה
 וליונתי אשלה איש כדתו בכל מדינת

וארצה בה ופשיעה
 ואתנה לתהלה
 יזכינו אל רובב בגאותו על פלבו
 אשר בידו זיקתך
 ועל פיו יעשו ויחמו
 המטביע לכל חי
 לשיח בנפלאותיו
 ולהטטל באמתו ולהבא במהלכו
 ובעה לבו עיר קדשו
 ויקבץ לתוכה
 לכאחבל מחלמו
 תנו תודה לך
 קרית מלכו
 קהלת עם חובו
 וכן איתנו בקובו
 וברכו שמו דע בלבו

בדבר שב ברכו מלאכו
 ארשתה ברכו מלאכו לו ישל שב אב
 אמרתו להים אתם גבורי כח שהן שובט יצדק
 לעשות רצון אפיהו שבטמים עושי דברו לטמטע
 בקול דברו שהקדימו עשויה לעמיעה בקיע שב
 כל אשר דבר י נעשה ונשמעו לא גבורי
 כח עושי דברו במשמיותי שביעית הפת מצדד
 כלום כאן עושי דברו ונאמ להלך זה דבר השמטה
 וכי יש לך כח גדול מפוזר שלש שדואי שדוהו
 פשה מלאים דעוים וכדמיהם פשה מלאים ענבים
 ובני אדם ובהמות וחיות כנפא לתוכן ואוכלין
 ומחדיצין אות ואינן געוין בהן יש לך י
 גבורה משל עליה נאמ טוב ארך אפים מגבור
 בעשה באדם אחד שהיזה לו שיה
 אחת והיה מותמכ ממנה כל ימיו כיון
 שהגיעה שנה שביעית אמ לאריון פרצו גידותו
 וקצצו בידותיה וקתמו מעינותיה הלכו ועשו
 פ לימים עבדו עליה ודאו אותה שהיא יוש
 לבט אדם ולבהמות ולחיות ולעופות והיא
 חריצה ובלושה חתהילו מט טוח על פיהם והלכו
 אצל בעל השדה ואמרו לו עקב לך שתהא שדה

שהיא מכלכלת אותך בכל מיני מעדנים
 ויש לבלא אמ להם שטוים שבעל אי אתם
 יודעים ששטה זו שביעית היא המתניו ער
 שתי כנק שנה שמיטה ואתם רואין אותה
 טובה ממה שהייתה והלא ישר עמך נמשלו
 בשביעית שכ כי כדס י צבאות בית ישראל אעפ
 שנצותעבדו ישל שעה שעבודי מצדדים וארס
 ומדי ובעל ופרש ויין וצא השעבוד הישביעי
 ואיבד כל המלכות שלפטו והשביעית מיטת
 שעה דברים שבינה ואודים ותומים וקרבנות
 ומלכות ובבואה ואניהו שביעי זה ישמעאל
 ומטע שנמשלה מלכותו בשביעית פת
 התם גזי בקרך והשליכי דפת כי מאק י ויטש
 את דור עבדו ושבביעית נאמ תשמלכה
 ונטשתה אמ הנה יעבור השביעי הזה ואנ
 אשפיע לכם טובות יתירות כה הראשונות שנטלו
 מכם ופהא והכריבותי מראשונותכם ואומר
 ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כה ערף ואומ
 ונעבדתם ונדרעתם ר יוקי אומ כשם שנצטוו
 ישל על הטבות כן נצטוו על השביעית בשבת
 כה שבת שבתו ושבביעית כה ושבתה הארץ
 שבת לני ואומ שבת שבתך יהיה לארץ וכל
 המשמר שביעית כדאו אבך אותו ואת ארצו
 ואת מעטה ידיו וזוכה וקונה עבדים ושפחות
 ובהמות שכ והיתה שבת הארץ לכם לאכלה
 לך ולעבדך ולאמי ולבהמתך ולחיה אשר בארץ
 וכל מי שאינו משמר שביעית כדאו
 קת שהיא מוכר נכסו שכ קמוך לעע וכו תמכו
 ממכר' אם חזר בתשובה מוטב ואם לאו הוא
 מוכר ביתו שכ ואיש כי ימכר בית מוטב עיר
 חומה אם חזר בו מוטב ואם לאו קומו ללווד
 בדבות שכ וכי ימוך אחיך א תקח מאתו נשך
 ותדבית' ואם לא חזר בו קופ שהיא מוכר את

עצמו לישי שכ וכי ימוך אחיך עמך ונמכר
 לך אם לא חזר בתשובה קופ שהיא מוכר את עצמו
 לבני שכ וכי תשיג יד גר ותטע עמך ומך אחיך
 עמו ונמכר לגר תושב עמך וכן את מוצא שלא
 גלו ישראל לא על שביטלו מצות שביעית
 תגר רבבך שלטה דברים טובו לישי על תמני
 ולא ה' מלכות בית דוד וצית המקדש וארץ ישראל
 מלכות בית דוד דלת נשבע י לודי אמה
 אם ישמרו בטך ביותי כיון שבאו תולדותיו וקללו
 בטלה מה מלכות בית המקדש דלת הבית
 הזה אשר אתה בנה אם תלך בחקתי וג כיון
 שקלקלו חק' ארץ ישראל דלת וית להם
 ארצות גוים ועמל לאומים יקטעו בעבור
 ישמרו חקיו ותורתו ונצטוו לז תורד
 שביעית אמ לה הנה החדתי אתכם כמה
 מקומות על מצות שביעית כל זרע שאתם
 מקיימין אותה אתם יושבין על אדמתו ואם
 לא קיימתם אותה אתם גולים ממנה הא
 לבי שמצות שביעית חמורה כל כך אמ
 הנה למשה לך אמור לה לישל לא הפקתי
 אתכם לארץ ישל לא על מנת שתקבלו עליכם
 מצות שביעית מטע ממה שקריון בעע וידבר
 י א מש דבר א בני ישראל כיתבאו ל הארץ ושתה
 הארץ שבת לני וידבר י א מש דבר
 קיע' וכו מה עע שמטה להר קיע' לא מנה
 שמטה נאמרו כללותה ופרוטותיה ודקדוקיה
 מליני אפ כל המצות נאמרו כללותיה ופרוטותיה
 ודקדוקיה מקוני' וידבר י דבר אבנ
 ישל כי תבאו יכול משבאן לעבד הירץ
 תל א הארץ א הארץ המיוחדת יכול
 משבאן לעמך ומואב תל אשר את כות
 לבט מכאן אמרו אין שביעית נוקדת לא
 בארץ ישל בלבד בן בפת הבית בן שלא

וכל השנים
הצומחין בו
אקור באשנה
כל

במצי הבית כל שהחזיקו עוף בכל עד פועל
אסור בעבודה וכל שלא החזיקו בו לא עולו
מזדים בכלי גהוא מציב עד הגדה ועד אמה
אלכ שהוא אקור בעבודה בשביעית הקפוח
הצומחין בו מותצין ומדברי סופרים שתהא
שביעית נוהגת בקוריא ובעבר הירדן ולא
גקרו על קפוחיה אבל עמוק ומואב ומצרים
ושנעז אין שביעית נוהגת בה
או כי תבאו אל הארץ מנע אתה אומי כבשו
ולא חלקו חילקו ולא כבשו חילקו למשפחות
ולא חילקו לבתי אבות חלקו לבתי אבות
ואין כל אחד מכיר את חלקו יכול יהוא
חיבץ בשמטה תל שוך לא תזרע עד שיהא
כל אחד ואחד מכיר את שדהו וכדמק שיהא
כל אחד ואחד מכיר את פרמו במצאת
אומי כיון שעברו ושל את הירדן נתחייבו
בחלה ובערלה ובחודש הגיע ששה עשר
בניסן נתחייבו בעומר שהו חמשים יום
נתחייבו בשתי הלחם לארבע עשרה שנה
נתחייבו במעשרות התחילו מוטע לשמטה
לאחת ועשרים שנה עשו שמטה לששים
וארבע עשו יובל שבעה עשר יובל
מכנישו מטעננקו לארץ ועד שיצאו
ושנה שיצאו בה שחרב בה הבית בראשונה
מוצאי שביעית היתה ושנת שש ושלושים
ביוכל היתה וכיון שחרב הבית בטל מנע
זה ונשארה הארץ חריבה שבעים שנה
ונבנה בית שני וארבע מאות ועשרים
שנה עמד ובשנה השביעית מבניבו
עלה עזרא והתחילו למכות מנע אחר
משנה זו ועשו שנת שתיים עשרה לבטל
בית שני שמטה ומכו שבע שמטות וקיומו
שנת חמשים אעפ שלא היה שם יובל

בבית שני היו מונים אותו כדי לקדש שמטות

בבית שני היו מונים אותו כדי לקדש שמטות
כמוצאת אומי שהשנה שחרב בה הבית
באחדונה שתחלתה מתשרי שאחר החדש
בשנים חדשים מוצאי שביעית היתה ושנת
חמש עשרה שנה מנע היוכל התשיעי היתה
משחרב בית שני לא מנו שנת חמשים
לא שנת שבע מתחלת שנת החדש וכן אות
שבעים שנה שצד בית ראשון ובית שני לא
עמדו ומנו לא שמטות כלבד בלא יובל
ושנתה הארץ יכול מלחמוד בודות
שיחין ומעדות ומלכות את המעקות תל
שוך לא תזרע וכדמק לא תזמר אין לי לא
לזרוע ולזמר לחדוש לעתה לכש לבקד
לפקע מנע תל שוך לא וכדמק לא כל מלאכה
ששורך וכל מלאכה שבכדמק מנע
אין מקדמין אין מזריחין אין מכמלין באילן
תל שוך לא וכדמק לא כל מלאכה שבשורך
וכל מלאכה שבכדמק מנע אין מיכלין
ואין מפרקין ואין מאבקין ואין מעשין תל
שוך לא וכדמק לא כל מלאכה שבשורך וכל
מלאכה שבכדמק או שורך לא וכדמק
לא יכול לא יקשש תחת הזנים ולא ימלא את
הקעים שתחת הזנים ולא יעשה עובדות בצד
אילן לאילן תל שוך לא תזרע וכל לא תזמר
הזרע והזחיר בכלל היו ולמה יצאו להקיש
אליה מה זרע וזמיר מיוחדים שהם עבדי
באילן ובארץ אפ אין לי לא יצר שהוא עבדי
באילן ובארץ יכול יהא לוקה על כל
עבודות שבאילן ושבארץ תל שוך לא וכדמק
לא את קפוח קצי לא תתן ואת ענבי
גזי לא תבצר והלא הזמירה בכלל הזריעה
והזריעה בכלל הקצירה ולמה מוטע הכתוב
לומר כך על שש אבות ושני תולדות אכל

בבהר סיני

בבבד הוא שחייב ועל שאר האבות
שבעבודות הארץ והאילן אינו לוקה עליהן
לא מכות מדדות שש שנים תזרע שוך
יכול אפ שנת יובל תהא עולה ממנע שני שבע
תל שש שנים תל שוך שש זרעוים עולים
ממנע שש שבע איך שנת היוכל עולת ממנע
שש שבע מנע לאוהו ולדוח ולמרגן
ולשומשין שנגמר מנע למע דאש השנה
שכונסין אותה בשביעית תל ואקפת את תבו
בשביעית יכול אעפ שלא נגמר כדי
תל שש שנים תזרע ואקפת ששה זרעים
וששה אקפין לא ששק זרעים ושבעה חזינין
ל יונת בצאמי אומי מנע לתבואה
שהביאה שליש לפני ראש השנה שאוקפה
בשביעית תל ואקפת את תבואתה אפ
משהביאה שליש וכן קטנות ופירות האילן
הם הגיעו לעונת המעשרות קודם שביעית
ללא נאקפין בשביעית לא
ש שנים מפע מה אמרה תורה ששש
זרע ובשביעית תאמין אמי הבה לישור
מ שש שנת ימים בראתי עולמי שני פישת
עשה י את השמות את הארץ ובשביעית
זאתי לו שכ יונח ביום השביעי אפ ארץ
שאני גות לבס שש שנים התדתי לבס
בה ולחרטה ובשביעית תשביתו אותה
דישה זרועה שני ובשנה השביעית שבת שבת
לארץ אם לא עשיתם בן הדינ נכרע
אמי ליה ההוא מינא לרב אבהו
א גחנא הוא דקאמר ליה ליחזקאל
על צדך השמאי ושבת על צדך
תבא ההוא תלמידיא אמ ליה מאי
דיצביעיתא אמ ליה הווא אמינא
לתי דשווא לתרובו אמי הבה זרעו

שש והשמטו שבע כדי שתדעו שהארץ
שלי והן לא עשו כן מנהגו שלעולם מלך
בשד ודם שקלחה עליו מדינה אם אפזריהוא
הודג את כולה ואם רחוק מלך רחמים הוא
מיקר את הגדול שבהן כך הבה יקר את יחזקאל
כדי למדק עונותיהן שלישראל ובשנה
השביעית מכאן אמרו באחד בתשרי ראש
השנה לשמטין מנא לך דבת ובשנה השביעית
שבת שבתו יהיה לארץ וגמר שנה שנה
מתשרי דבת מראשית השנה ועד אחרית שנה
ולגמר שנה שנה מנע דבת ראשון הוא לבס
לחדשי השנה דנע שנה שאין עמה חדשים משנה
שאין עמה חדשים ואין דנע שנה שאין עמה
חדשים משנה שיש עמה חדשים מנע
לשלש יום לפני ראש השנה הדין כפר
השנה תל ובשנה השביעית שבת שבתו מסא אמו
בנות שוח שביעית שלה שניה שהן עושין
אחת לשלש שנים שבת לני נאמי
בשבת בראשית שבת לני ונאמי בשביעית
שבת לני כשם שהשבת צריך להוסיף מחול
על הקודם כך השביעית מכאן אמרו עבודת
הארץ בשנה ששית שלשים יום קמוץ לשביעי
אקו הלכה למשה מקיני ודבר זה צריך שבת
המקדש קיים וגזרו שלא יהיו חורטין שדיה
האילן ערב שביעית בזמן שבת המקדש קיים
לא עד עצרת ושדה הלפ עד הספח ובזמן
שאין מקדש מתדק בעבודת הארץ עד ראש
השנה כדי תורה אפ בזמן הזה אין נוטעין
אילנות ואין מדביצין ואין מעדיצין ערב
שביעית לא כדי שתקלוט נטיעה ותשהה אחר
הקליטה שלשים יום וקתם קליטה שתי שבתות
כמוצאת אומי שהכוסטע או המברך או המדביב
ערב שביעית קודם ראש השנה בארבע

וארבעים יום יקיים פחות מכן יעקור ואם
לא עקר הפירות מותצין שדך לא תזרע
וכדמך לא תגמר כל מלאכה שבשדך וכל
מלאכה שבפרמך את קמח קצורך לא
תקצור שלא יקצור כדרך שקוצר בכל שנה
ואם קצר כדרך הקוצרין לוקח' ביצד כגון
שקצר כל השדה והעמיד כרי וד' דש בקר
או שקצר לעבודת הארץ לא קוצר מעט
מעט וחובט ואוכל ואת ענבי נזירך
לא תבצר כדרך הבודצין מכאן אמרו
תאנים שלשעיות אין קוצרין אותן במוקצה
אבל קוצה הוא בחובה כדכח' ואין דורכין
עבדים ברת אבל דורך הוא בערובה ואין
עושים זתים בצד ובקוטצין אבל פותת הוא
ומכניס לבדדה ו' את קמח קציר
לא תקצר' מכאן קמחו חפ על קמחין שיהיו
אקורין בשביעות ואת ענבי נזי לא תבצר מן
השומר בארץ אין אתה בוצר' אבל אתה בוצר
מא המוקצר בארץ איזהו קמח זה שבוצא
הארץ בשנה שביעות ב' הארע שגבל בה
מקורם שביעות ב' מא העיקרין שטקצדו מקורם
וחזרו ועשו' ולמה אקרו קמחין מפני עובדי
עבירה שלא ילך ועדע תבואה וקטנית וזרעוני
גנה בתוך שדהו בקצר' וכשיצמחו אוכל מה
ואומ' קמחין ק' הא למדת שאין אוכלת מפרות
שביעות לא פירות הארץ בלבד' העשבים
שאי' זרעין אותן דובצו אדם כגון הפיגס
והירבוץ השוטים ופיוצא בה' אבל הידקורת
הזרעין בגנות ומינ תבואה וקטניות אקורין
מדבריהם' ל' שב יוחאי עבד בשמלתו וחמא
חד מלקיט קמחי שביעות' אמ' ליה ולא אקורין לא
קמחין אנון אמ' ליה ולא את הוא מהני' אמ' ליה
ולא חבדי חולקין עליו וקרא עליו ומוצ' גדר

ב מוצע אגשיר
ב מעשה צורה
ב
תקולר בית
הבד והי
מעשה
עברה
קרא

מיוס
איתנו
אשר
אורק

ב לזכר ארש ואמ' ליה
ב אפיקטין ליה והי למנה מרובה מיני טעמי
ב אפיקטין ליה יעק' אלעזר דקמחין מ' אמ' ליה

ישכנו נחש'

שבת שבועך יהיה לארץ
כח שיצאת שביעות אלעז שפרותיה שמתה
מותר אתה לעשות מלאכה בגוסו שלא יכל
אבל פירותיו אקורין עד חמשה עשר בשבוע
והיתה שבת הארץ לט' לאכלה' מ' מ' מ'
בארץ אתה אוכל' אבל אין אתה אוכל מן השמון
מטא אמרו שיה' שפיטיבה בשביעות' בית
שמאי אומרין אין אוכלין פירותיה בשביעות
ובית הלל אומרין אוכלין פירותיה בשביעות
בית שמאי אומרין אין אוכלין פירות שביעות
בטובה ובית הלל אומרין בטובה ושלא בטובה
לכס' ולא לאחרים' לכס' לכל צרכיה
מלמ' שמוותר לכס' בכל מיני פיוסין כגון
ואהלא' לאכלה ולא לשחורה' לאכול אצו
שדרכו לאכול' מטא אמרו פירות שביעות
ניתנו לאכילה ולשתיה ולקייבה' ופלה דלקרת
הנר ולצביעה' לאכלה ולא למלוגמה' לאכלה
ולא לל' לאכלה ולא למשרה' לאכלה ולא לקביעה
לאכלה ולא למוקד' פירות שביעות לא למשרה
ולא לקביעה' מכאן אמרו כלל גדול בשבוע
כל שהוא לאוכל אדם אין עושי' ממנו מלוג
לאדם ואין צריך לומר לבהמה' וכל שאינו
לאוכל אדם כגון קוצים ודירדים הרבים
עושי' ממנו מלוגמה לאדם אבל לא לבהמה
וכל שאינו מיוחד לא לאדם ולא לבהמה
כגון הקיאה והאנוב והקדניות חושב עליו ל
הרי הוא בעצם' חושב עליו לאכילה הרי
כפירות' חושב עליו למאכל אדם ומאכל
נותצין עליו חומרי אדם' שאין עושי'
מלוגמה' וחומרי בהמה שאין שולין
לאכלה לא להביא ממנה קמח
להביא ממנה נקבים' לאכלה ולא לבהמה
ב אפיקטין ליה והי למנה מרובה מיני טעמי
ב אפיקטין ליה יעק' אלעזר דקמחין מ' אמ' ליה

מכאן אמרו משיתחיל האיל לעשות פרי לא
יקוצ' אותו שהרי מפקיד אותו' אבל קודם
שיוצא פירות' וכך אחר שהוציא פירות והגינו
לעונת המעשרות מותר לקוצ' אותו' ומאמות
אין קוצצין את האיל בשביעות' החרובין
משילשיל' והגפנים משיגלעו והזתים משיגצו
ושאר כל האילנות משיוצאו בוסר'
לך ולעבדך מה תל' לט' ע' ואכלו אבינו עמך
שיכול אין לי פירות שביעות נאכלין לא לעניים
בלבד' ומטא אפ' לעשירים תל' לך ולעבדך ולאמי
הרי בעלי עבדים ושפחות אמורין' אם כן למה
נאמ' ואכלו אבינו עמך' העניים אוכלין אחר
הביעור אבל לא העשירים' דברי ר' יהודה' ו' ויקו
אומ' אחד עניים ואחד עשירים אין אוכלין אחר
הביעור' דא' ואכלו אבינו עמך' הראוני
לאדם לאדם והראוני לבהמה לבהמה'
ולטכירך זה שפיר שבת או שפיר חרש או שפיר
שנה' וכך אם קצ' מעט' עליו הרי הוא באנשי
ביתו ומאכילין' אבל אין מאכילין' לא לטכיר
יוס ולא לגוי' הגרים עמך' לרבות האכנאי
שמאכילין אותה' ולבהמתך ולחיה' מה תל'
מה חיה שאינה ב' שותף הרי היא אוכלת בהמה
שהיא ברשותך אינו דין שתא אוכלת' לו כן
הייתי אומ' יבעק את הבהמה לבית ותהא אוכלת
והולכת עד לעולם' כשהוא אומ' ולבהמה ולחיה'
הקיש בהמה לחיה' כל זמ' שחיה אוכלת מן השדה
בהמה אוכלת מן הבית' כלה לחיה מן השדה בלה
לבהמה מן הבית' מכאן אמרו פירות שביעות
אין אוכלין אותן' לא כל זמ' שחיה אוכלת' וכך כל
זמ' שאותו המין מצוי בשדה שכן ולבהמה ולחיה'
כל זמ' שחיה אוכלת' וכך כל זמ' שאותו המין
מא השדה אתה אוכל ממנה שביעות' בלה לחיה מן
השדה חייב אתה לבעד אותו המין מא הבית וזהו

בהר סיני

ביעור שלפירות שביעות' וכיצד הוא ביעורו
אם היה לו מאותו המין שכלה מן השדה הרבה
מוחלקו מוזן שלש סעודות לכל אחד ואחד' לא
מצא אוכל' בשעת הביעור שורת אותו באש
או משליך לים או מאבדו בכל דבר שמאבדו'
מכאן אמרו שלש ארצות לביעור' יהודה ועבר
הירדן והגליל' ולמה אמרו שלש ארצות שיהיו
אוכלין בכל אחת ואחת עד שיכלה האחרון שבה'
ובל הארצות כאחת לזתים ולתמרים'
דא' ולבהמתך' פירות המיוחדין לאדם אין מאכילין
אותן לבהמה לחיה ולעומות' יכול אם הלכה
בהמה מטילה לתחת התאנה ואעלה היא חייב
להחזירה תל' ולבהמה ולחיה אש בארץ' כל תבו
לאכול' אשר בארץ' מה שבארץ' אוכלין
שהוציא עקלות לעבדיו לכניטוס'
מכאן אמרו פירות שביעות אין מוציא את
מהאדך לחוצה לארץ ואכלו לפוריא אין מוציאין
תהיה אפ' להדלקת הנר' תהיה אפ' לצבוע
בה צבע' תהיה בהנייה ויהיה לעולם' כיצד
שאר מצד פירות שביעות נתקו חרמים ונעשו
כפירות שביעות והפירות עצמן לא נתחללו לא
הריה כמות שהן' לא זה חומר בשביעות
מבזה קדש' כל תבואתה לאכל' מלמך
שאינה נאכלת לא תבואה' מכאן אמרו מאימות
אוכלין פירות האיל' בשדה בשביעות' כגון
שלתאטט משיטריחו אוכל בהן מןו בשדה'
גהלו' פונק לתוך ביתו וכך כל פיוצא בה' ששאר
הבוסר משיוצא מים אוכל בו פתו בשדה וכך
כל פיוצא בו בשאר שני שבוע חייב במעשרות
והזתים משיבטו וביעות לקחה מוצע ואוכל
בשדה הכנסו חצי לוג פותש אאכל בשדה'
הכנסו שלש מותג להכנס לתוך ביתו שהרי
הגיעו לעונת המעשרות וכך כל פיוצא בה' ה'

ב יבדקו וישנו גוף חלק
ב שאר שבע חייב במעשרות
בשלו
ב צהלו וזבלו הגבה
ב המאש
ב לומר
ב נתבטל

ושאר כל מירות האילף כעונת למעשה
 כך עונת לשביעית לאכל דבר שרבו
 לאכול שלא לשנות דבר מבריותו דבר שרבו
 להאכל חי לא יאכלנו מבושל ודבר שרבו
 להאכל מבושל לא יאכלנו חי
 וספרת לך הרינו מצות עשה
 לקפור השנים שבע שבע יכול כל יחיד
 ויחיד יקפור לעצמו כפידיק העומד תל
 לך אחד קופר ואין שנים קופרין הא כיצד
 מלמ שהדבר מקור לבית דין הגדול ה
 עמוטץ והא שמקדשין והכל קומץ עליהן
 שבע שבתות יכול שבע שבתות
 ימים תל שבע שבתות שנים או שבע
 שבתות שנים יכול יקפור שבע שמוטץ
 זו אחר זו ויעשה יוכל תל שבע שבתות
 שנים שבע שנים שבע פעמים הא עד
 שואמדו שני בתוים ואם לאו לא שמעכו
 נמצאנו למידים שמצוה למנות שנים ומצוה
 למנות שמוטץ ומטץ שיקפור לשני שבוט
 תל והיו לך ימי שבע שבתות השנים
 ומטץ שיקפור לשני יוכל שן והיו לך תשע
 וארבעים שנה מטץ עשה שביעית
 אעפ שאין יוכל תל והיו לך ימי שבע
 שבתות השנים מטץ עשה יוכל אעפ
 שאין שביעית תל והיו לך תשע וארבע
 שנה דבריך יהודה וחכמי אומ שביעית
 נוהגת אעפ שאין יוכל זה יוכל אינו נוהג
 לא אם כל יש עמו שביעית
 והעברת שופר תדועה בחדש השביעי
 שווה היוכל לדאש השנה לתקיעות ולבריות
 מה זובשופר אפצה שופר מה זו משוטה
 לפנה זמשוטה לאחריה אפזו משוטה
 לפנה זמשוטה לאחריה מה זו שלש

שלש שלש שלש אפצה שלש שלש שלש
 מה זו מלכויות זכרונות ושופרות אפצה
 מלכויות זכרונות ושופרות לכך נאמ בחדש
 השביעי לומר לך כל תדועות שלחדש השביעי
 יהיו שנים כך כרשימ לעול ביום
 הכמורים ביום ולא כלילה ביום הכמו אי בשנת
 זה חומר ביוכל מדאש השנה תעבדו
 שופר בכל ארצם מלמ שכל יחיד ויחיד חייב
 מצאן אמרו מצוה זו מקורה לבית דין תחלה
 שן והעברת שופר תדועה ואחר כך תעבי שופר
 מלמ שכל יחיד ויחיד חייב לתקוע
 יכול אפ תדועת ראש השנה תדעה שבת תל
 והעברת שופר תרו בחדש השבי ביום הכמורים
 מה תל בעשור לחדש לא בעשור לחדש דוחה
 שבת בכל ארצם אף תדועת ראש השנה דוחה
 שבת בכל ארצם לא בבית דין בלבד
 מצאן אמרו ביוכל תוקעין בן בבית דין שקידשו
 את החדש בן בבית דין שלא קידשו את החדש
 וכל יחיד ויחיד חייב לתקוע כל זמן שצרת
 דין יושבין ושלא בנט בית דין ובראש
 השנה שחל להיות בשבת אף תוקעין לא בצות
 דין שקידשו את החדש ואין כל יחיד ויחיד
 תוקע לא בנט בית דין וקדשתם את שנת
 החמשים שנה הרינו מצות עשה לקדש שנת החמשים
 ומצוה זו מקורה לבית דין וקדשתם את
 שנת החמשים באחד בתשרי ראש השנה ליוכלות
 יוכלות באחד בתשרי בעשרה בתשרי הוא דפת ביום
 הכפו תעבי שופר בכל ארצם כד תע ל ישמעאל
 בנו שלך ויחנך בן דוקה שנת יוכל מדאש השנה
 היא מתקדשת דכעמי וקדשתם את שנת מה תל
 לפי שן בעשור לחדש ביום הכפו יכול לא יהא
 מקודש לא מיום הכפו ואף תל וקדשתם ארבע
 שבת החמשים שנה מלמ שמתקדשות והולפת

מדאש השנה מבאן אמרל ישמעאל בנו שלך
 ויחנך בן דוקה מדאש השנה ועד יום הכמורים
 אף עבדים כמטין לבתייהם ולא משתעבדין לארונם
 ולא היו שדות חוזרות לבתליהן לא עבדים
 אוכלין ושותין ושכחים ועל דותיק בראשיה
 מדאש השנה ועד יום הכפו ביק שהגע יום הכפו
 ותקעו בית דין בשופר עבדים נכסין לבתייהן
 ושדות חוזרות לבתליהן דא וקדשתם
 את שנת החמשים שנים אתה מקדש ואין
 אתה מקדש חדשים מצאן אמרו אין מקדשין
 לא חדש שנראה בזמנו ואם לא נראה בזמנו
 אין מקדשין אותו שפבר קודשוהו שמים
 וקדשתם דוד אין דוד לא חירות
 בארץ לכל יושביה בזמן שיושביה עליה לא
 בזמן שגלו מקצתן יכול אפלו עליה והא
 מערבבין שבת יהודה בזממן ושבת בזממן
 גיהודה יהא יוכל נוהג תל יושביה לכך
 יושביה בזמן שכל יושביה פתקין לא בזמן
 שמעורבבין שבת שמעון בדאובן וראובן
 בשמעון נמצאת אומ בין שגלו שבת דאובן
 ושבת גר וחצי שבת מנשה בטלו יובלות
 יוכל היא בכל מקום מבאן אמרו בזמן שהיוכל
 נוהג בארץ נוהג בחוצה לארץ בן בנט הבית
 בן שלא בנט הבית ובזמן שהיוכל נוהג
 דין עבד עברי נוהג ודין בתי ערי חומה ודין
 שדה חרמים ודין שדה אחוזה ומקבלין גר
 תושב ונוהגת שביעית בארץ והשמטת פקמים
 אין בארץ בן בחוצה לארץ דין תודה ובזמן
 שאין יוכל נוהג אין דין עבד עברי נוהג ולא
 דין בתי ערי חומה ולא דין שדה אחוזה ולא דין
 שדה חרמים ואין מקבלין גר תושב ונוהגת שביעית
 בארץ מדבריהם והשמטת פקמים בכל מקום
 מדבריהם יוכל יוכל אעפ שלא השמטין

אעפ שלא תקעו אעפ שלא שיפחו עבדים תל
 היא מבאן אמרו שלשה דברים מעבדין יוכל
 תקיעה ושיפוח עבדים וזחזרת שדות לבתליהן
 וזו היא השמטת קרקע ושבתם איש
 לא אחותו אל אישור בן יעקב במה הוא מדבר אם
 בזמנר שש הדי אמור ואם בזמנר שנה הדי אמור
 ואם בזמנר שנים הדי אמור הא אינו מדבר לא
 בזמנר לבע היוכל שיהא היוכל מוציאין
 דא ושבתם איש לא משפחתו למה שהחזקה
 משפחתו הוא שב דבריך מאיר ה יהודה אומ
 לאחזתו ולמשפחתו הוא שב אינו שב לשדרות
 שהיה בה וכהא בגולה תשובו לרבות את האשה
 יוכל היא שנת החמשים מה תל לבע שב
 וקדשתם את שנת החמ שנה שיפול בפנקתה
 תהא מקודשת מדאש השנה וביציאתה תהיה
 מושבת והולכת עד יום הכמורים שכן מוקיטין
 מחול על הקדש תל יוכל היא שנת החמשים אין
 קדושתה לא עד ראש השנה
 לא תזערו ולא תקצרו כשם שן בשביעית כך
 נאמ ביוכל מבאן אמרו כל מה שאקור בשביעית
 מעבודת הארץ אקור ביוכל וכל שמזד בשבי
 מזד ביוכל ומלאכות שלוקין עליה בשבי
 לוקין עליה ביוכל ודין פירות שנת יוכל לא
 ולמכירה ולביעור כדן פירות שביעית לכל
 דבר יתירה שביעית על היוכל שה ית
 משמטת פקמים כדכרשימ במקומה ואין היוכל
 שהוא מוציא עבדים ומשמט קרקע וזהו דין
 מכירת שדות האמור בתורה יוכל על השביעית
 קרקע בתחלתו אין שביעית משמטת פקמים
 לא בקופה כי יוכל היא קדש תהיה לפס מה
 קדש תומא את דמיו אף שביעית תופקת אד
 דמיה או מה קודש ויצא לחולץ ודמיו נתמסין

את שביעית פ' תל היא הרי היא בקדושתה
 כנצאת אומ' אחדך אחדך נתמס בשביעית
 והמרי עצמו אקור' וכיצד' לקח פמדות שביעית
 בשד' לו ולא מתבערין בשביעית לקח בשד' ^{בשד' ב}
 וגיט יצא הבשר ונתמס הדגים לקח בריגים שמן
 יצאו דגים ונתמס שמן האחרון האחרון נתמס
 בשביעית והמרי עצמו אקור' והוא הרי' לזבל
 מן השדה ואכלו כל צמח שאתה אוכל מן
 השדה אתה אוכל מן הבית בלה מן השדה בלה
 מן הבית' וא מן השדה שלא יאקופ פירותיו
 לתוך ביתו לא יסקיר הכל ויד הכל שוהבו' ויש
 לו להביא מעט לתוך ביתו כדרך שמביאין מן
 החמק' חמט כרי שמן' חמט עשרה כרי וי' ואם
 הביא יות' מותר' בשנת היובל הזאת תשובו
 אפלו הנמכר שנה אחת למע היובל הרי זה
 יצא לחירות ביובל שכל בשנת היובל הז' תשובו
 לו מוציאה עבדים אין שמטה מוציאה עבדים
 הלא ר' הוא' מה אם היובל שאינו משמיר
 בקפוס מוציא עבדים' שמטה שהיא משמיר
 בקפוס אינו ר' שתהא מוציאה עבדים תל בשנת
 היובל הזאת תשובו' לו מוציאה עבדים אין שביעית
 מוציאה עבדים' קל וחומר לזבל שישמיר
 בקפוס מה אם שביעית שאינה מוציאה עבדים
 משמיר בקפוס' יובל שהיא מוציא עבדים
 אינו ר' שישמיר בקפוס' תל וזה דבר השמטה
 שמוט' שביעית משמיר בקפוס אין יובל משמיר
 בקפוס' תשובו איש א אחנתו לרבות
 את המוכר שדהו ועמד בנו וגלה שתחזור
 לאביו ביובל' וא תשובו איש א אחנתו
 לרבות את המתכה' מבאן אמרו המה שדהו
 במתנה הרי' לו חוזרת לו ביובל' וכי
 תמכרו ממכר לעמיתך' מטף בשאתה מוכר
 לא תהא מוכר לא לעמיתך שכ' וכי תמכרו

ממכר לעמיתך' ומטף בשאתה קונה לא תקנה
 לא מיד עמיתך של אקנה מיד עמיתך' אין
 לי לא קדקנות שדיעך בהי הכת מטף לרבות
 את המטף לטל' או קנה מיד עמיתך לרבות
 את המטף לטל' הוניה לקדקע מטף' תל או קנה
 מיד עמיתך א תוכו' מטף לטל' יש להי הוניה אין
 הוניה לקדקע' ומטף שאין הוניה לעבדים תל
 והתנחלתם אותם לפניכם אחרים לרשת אתה'
 מה אהמה אין לה הוניה את עבדים אין לה הוניה'
 ומטף שאין הוניה לטירות תל מוכר' מה
 זה מיוחד שגמו מוכר וגוסן לקח' יצאו שטרות שאין
 גוסן מוכר ולא גוסן לקח' לא מוכר לא הראיות שבה
 למיכר המוכר שטרות לפקס יש לו הוניה'
 ומטף שאין הוניה להקדשות תל א תוכו אישאת
 אחיו' ולא הקדש' וא איש את אחיו' ולא הגו'
 וז' שהונה את ישו' מחזיר הוניה'
 בעיר זירא שפירות קדקע יש להי הוניה או
 אין להי הוניה' ממכר אמ' רחמנא' שפירות
 לא' או דלמא לא שפא' אמ' ליה אבוי מאי
 דכתי וכי תמכרו ממכר לעמי ממכר קתאמא
 כלן והאין לזומא מוכרה הויה והוא הויה למטף
 שאין להי הוניה' א תוכו איש את אחיו' וז'
 אונאת ממנו' יכול לו אונאת דברים' פשהא אומ'
 ולא תוכו' לו אונאת דברים' הא מה את מקיים
 א תוכו איש את אחיו' לו הונית ממנו'
 וכי תמכרו' אין לו לא שנתאנה לוקח בתאנה
 מוכר מטף' תל או קנה' מבאן אמרו אחד
 הלוקח ואחד המוכר יש להי הוניה' וכשם
 שהוניה להדיוט כך הוניה לתגר' שכ איש את
 אחיו מבבל מקוס' מי שהוטל עליו' דין על העלון
 רצה אומ' תל' לו את מעותי או תל' מה שהונית
 א תוכו' כמה היא הוניה שחוא היובל
 להחזירה שתות בשוה' כיצד הרי שמכר שוה

שעה בחמשה או שוה שעה בשבעה או שוה
 חמשה בששה או שוה שבעה בששה הרי' לו
 הוניה ונקנה המקח וחייב המונה להחזיר
 למתאנה' היתה ההוניה פחות משתות אינו
 חייב להחזיר כלום שכל פחות משתות מחיל
 היא' היתה ההוניה יותר משתות בטל המקח
 והמתאנה יכול להחזיר החסך אבל לא חמנה'
 ועד מתי יש לו להחזיר' עד שיצאה לתגר
 או לקדו' צ'א בלוקה אבל במוכר חוזר
 לעולם' וכשם שהוניה בפירות ובבהמה
 כך יש הוניה במטבעות' כיצד הרי' שהיה
 דינר זהב בארבעה ועשרים דינר שלכק' וצדמה
 בעשרים דינר שלכק' או בשמונה ועשרים
 הרי זה מחזיר הוניה' יותר על זה בטל הצרות'
 פחות מבא' מחילה' וכן אם היתה הקלע חסודה
 שותת והיו מוציאין הקלעים במטף לא במטף
 מחזיר הוניה' ועד מתי יש לו להחזיר' בערבים
 עד שיצאה לשלח' ובכפרים' ערבי שבתות
 ואם היה מקדק' אפלו לאחר שנים עשר חדש
 מקבלה ממנו' ואין לו עליו לא תרעומת' ואם
 אפשר להוציאה על ידי דוחק אינו יכול להחזירה
 לאחר זמן' לא אם כך קיבלה ממנו במדות
 חסודות' א תוכו איש את אחיו' אין לו
 לא איש את אחיו' איש את אשה' אשה את
 איש' אשה את אשה' תל' או אחיו' מכל
 מקום' במקפר שנים אחר היובל'
 מטף למוכר את שדהו בשנת היובל' שאינו
 מותר לבאול לפחות משתות שנים תל במקפר
 שני תבואות ימכר' ואפלו רצה הלוקח הרי
 זה אקור שכ' במקפר שנים אחר היובל תקנה'
 אין פחות משתות שנים מעת לעת מיום המכירה'
 אחר היובל' קמח' לזבל' מופלג מוציב'
 מטף' תל' לפי דוב השנים תל' מן' ולפי מטף השני

תמיטת מקדו' במקפר שני תבואות
 צריך שיאכל הלוקח שתי תבואות בשרי'
 השטם ואחד כך יג' למיכר אין שנת שדמן
 או ידקן או שביעית עולה מן המטף' נדה
 או הקדק' עולה לו מן המטף' לאיעד אומ'
 מוכרה לו בדמש השנה מליאה פירות' וגאלה
 אחר שתי שנים יכול לומר לו הניחה למע מליאה
 פירות כדרך שהנחתיה לפעך מליאה פירות' תל
 שו מקפר תבואות' וג' פעמים שאחד אוכל ממנה
 שלש תבואות צמטו שנים' ומטף שאינו
 מוחשב עמו לא שתי שנים בלבד שכ' במקפר
 שנים לא במקפר תבואות' מוכרה בשנת
 היובל עצמה אינה נמכרת וחוזרין הרמים'
 מטף מוכרה שבה אחוס למע היובל שיהא
 הלוקח אוכל שנה שנייה אחר היובל ש' שני
 תבואות' מטף מוכר נקנים מלאים מים או
 קלעים שאינו ראויין לזריעה שהוא מוכרה
 בכחות משתי שנים שכ' במקפר שני תבואות
 יצאו לו שאינו ראויין לתבואה' ואם לא גלה
 חוזרת ביובל' אבל אם מכר איכנות אינו נגאל'
 בכחות משתי שנים שהרי ראויין לתבואה ואם
 לא גלה' אינו חוזרין ביובל שכ' ושכל משמחתו
 ולא לאיכנות' ולא תוכו איש את עמיתו
 לו אונאת דברים' אתה אומ' לו אונאת דברים
 או אינו לא באונאת ממנו' פשהא אומ' וכי
 תמכרו א תוכו' הרי אונאת ממנו' אמורה' הא
 מה את מקיים ולא תוכו איש את עמי באונאת
 דברים' הנה מדבר' הא כיצד היה בעל תשובה
 לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים' היה
 כך גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך'
 ואם היה גר ובא ללמוד תורה' לא יאמר לו מה
 שאכל בבטות' וטרפות שקצים ורמשים יבוא
 וילמוד תורה שנתנה מפי הגבורה' הרי

חלוצים באין עליו ויקדוץ באין עליו או שהיה
מקבד את בניו לא שאמר לו כדרך הצדיק שלא יזנ
הלא ידאתך בקלותך תקותך ותוס דרכך זכר
כאמרי הוא נקי אבד' אם היו חמרים מבקשים
תבואה לא יאמר להם לכו אצל כל שהוא מוכר
תבואה והוא יודע בו שאינו מוכר תבואה לעולם
ל יהודה אומי אף לא ותלה עינו על
המקח ויאמר בכמה חפץ זה והוא אינו רוצה
ליקח' שמה יאמר ענה פונה את בנות' וקרי
הדבר מקור לכל וככל דבר שהוא מקור לכל טהור
בו וידאת משחק' או יוחם משום רשע ויחא
גדולה אונאת דברים כטונאת ממון שזו נאמר
בה וידאת משחק' וזו לא נאמרה וידאת משחק'
י אינער אומנה בגמול וזה בממונו' ל שמש
בר נחמני אומנה ענין להישבין וזה לא ערף
להשבין' או חננה בדיה דרב אורי מאידכר
ולא תונו איש את עמיתו עם שאהך בתורה
ובמצות אונתו' אמר רב חקרא כל
השערים כגשלו חוץ משערי אונאה של והנה
ל נצב על חומת אנך' או לעזר הכל על
ידי שלוח חץ מאונאה של ובידו אנך' אמר
רב אבהו' שלשה איך הפרגוד ננעל בפניהם
ואהך אונאה וגזל ועג' אונאה דפת והנה ל
נצב על חומת אנך ובידו אנך' גזל דפת חמק
ושך ישמע בה על' על' עג דפת העם המתעושים
אוני על פני תמיד' כי את ל' אהיבס' ממהר
את ליפדע על ידי אונאה' מכאן אמרו כל הצועק
מאונות דברים כענה מיד' ואסלו נטלה טאה
שלובר חכמה לא יאמר למי שאינו יודע אותה
חכמה מה תשוב בדבר זה שזה אונאת דברים
הוא' רב דימי מנהדרעא איתרי
ברוגיות בקפוטתא למהווא' אתא לקמיה דריש
בלותא אתחזי ליה ולקמיה דרבא לא אתחזי ליה

אמר ליה ריש בלותא לרבא פוק חזי אי צופא
הוא נקיט ליה שוקא' אמר ליה רבא לרב איתא בו
אהבה פוק תהי ליה בקנקנה' נפק בעא מערה
מיל שבכע קמיה מצרית והקואה דרך בית הראי
מהו כפלי בטלים דמאי ולא מקבלא פומאה' או
דלמא כפלי עץ דמאי ומקבלת טומאה' לא
הוא בידיה' אמר ליה מה הוא לך רבא טפח
ליה בקנוליה' אמר ליה בך דיוי לרבא דרגי דרבי
לא נקיט ליה שוקא ואיסקיד ברורות די ליה' אתא
לקמיה דרב יוסף אמר ליה האי מר מאי עברו
בי' אמר ליה מאן דלא שהיה לאונתא דמלפא
דארוס לא לשהיה לאונתך דפת על שלשה
משעי' על שרלו את עצמות מלך ארוס
לקיד' נח כפטיה דרב אידא בר אהבה' רב
יוסף אמר אנא עבשהיה דלטהיה' רב דימי
מנהדרעא אמר אבא עבשהיה דמדי עבדא אבא
אבוי אמאנא עבשהיה דבי הוה משכח להו לרבא
אמר להו אימגדו שיתו גדמי בי אבייתו אפולו
בקרא שמנא בי רבא' רבא אמאנא עבשהיה
דבי הוה איתי לגבי לבחא הוה אמר להו אמר שקולת
בקרא מקמו שמעיה דרבא דאנא עדימנא מניה
רב נחמך בר יצחק אמר אנא עבשהיה ומקתברא
דרב נחמך בר יצחק עבשהיה' דרב נחמך בר יצחק
ריש כלה דרבא הוה' וכל יומא מהדר שמעיה
בהדי רב אידא בר אהבה עייל למתבתא' ההוא
יומא נפק רבא לבדאי כגעו ביה רב סמא ורב חונא
בדיה דרב יהודה אמרו ליה לימא לך מה הני שמעיה
רבקוניה דמעעד בהמ' הכי אמרינהו דבא' אמר להו
הכי אמר רבא' אדהכי ואדהכי נגה ולא אתא' אמרו
ליה רבנן לרב נחמך בר יצחק קאי מר לבי מדרשא
אמר להו לא קאי מנא עד דחלמא ערקיה דרב אידא
בר אהבה' הא לבי שגזול עונשה של אונאת דברים
לכך נאמא את ל' אהיבס' ממהר את ליפדע

ועשייתם את חקותי ואת משפטי לית שמירה
ועשייה לחקים' ושמירה ועשייה למשפטים'
וישבותם על הארץ לא גולף' לבטח לא מוכחדין
ונתנה הארץ יבולה ואכלתם לשובע' שיהא
ארס אוכל הדבה ועביע' דברי ר' יהודה'
רשע' אף היא אומי קימץ בדכה' אם כן למה נאמר
לשובע שיהא אוכל ולא גוקה' ל אומי ואכלתם
לשובע שלא יהא דבר חסד על שלחנו שלא ישל
לוי' וישבותם לבטח' לא מוכחדין עליה לא
גולף' וכי תאמרו' שתירץ אתם לומר
מה נאכל בשנה השבי' הן לא נזרע ולא נאסף
את תבואתנו' או עקביה מאחד שאין זורעין
מהיכף הן אוקטין מכאן לקמיהו שאקוד בשביעות
וחכמ' אומי אין קמיהו' מהו לא מדברי קופרים'
לא הן לא נזרע ולא נאסף' אמרת לנו אל
תזרעו מה אבו אוקטין' ואם מכאן אבו לקיום
אמרת לנו בעדהו' מה אבו אוקטין' מה הביעור
ואך' וצויתו את ברבותי לפס בשנה
השבי' אין לי לא בששית' בחמישית בדביעות
בשלישית בשנה ממיקה' כשנה לחברתה מנע
תל' ועשת את התבואה לשלש השנים' לששית
ולשביעית ולמוצאי שביעית' ויא
לשלש השנים לשביעית וליוכל' ולמוצאי יובל'
וזרעתם את השנה השבי' זו שמינית שאחר
השמיטה' כשהוא אומי שנה זו תשיעית שאחר
היובל שאחר השמיטה' עד בוא תבואתה
תאכל ישא' שהיא אחת עשרה לזית' ואכלתם
מא התבואה ישא' בלא קלמנטין' אמר רב נחמך בלא
דצינאתא' רב ששת אמר בלא שרופה' תנא פותיה
דרב נחמך ואכלתם מא התבו' ישא' יכול יהו ישר מצפף
לחדש ממע ישא' שכלה תל' עד בוא תבואתה עד
שתבוא תבואה מאיליה' תניא כותיה דרב ששת
ואכלתם מא התבו' ישא' יכול יהו ישר מצפף לחדש

ממע ישא' שנזרע תל' עד בוא התבו' עד שתבוא תבואה
מאיליה' והארץ לא תמכר לצמיתות חלוטיות'
זו מצות לא תעשה' ואם מכר לצמיתות שניה
עוברין בלא תעשה דאין מעשייה מעיליה' לא תחזור
השדה לבעליה ביוכל' והמוכר לששים שנה אינה
יוצאה ביוכל' שאין חוזר ביוכל' לא דבר הנמכר קתם
או הנמכר לצמיתות' כי לי הארץ' א תרע עובר
בה' כי גרים ותושבים' א תעשו עצמכם עיקר
וכה' כי גרים אכחו עמך ותושבים ככל אבותינו'
וכך דוד אומי כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי'
אותם עמדו' דיו לעבד שיהא כבוד' כשהוא
לי קרי היא שלפס' ובכל ארץ אחזתכם
באולה תתנו לארץ' זו השמיטה קרקע ביוכל'
והיא דין מבידת שדות האמורות בתורה והיא
מצות עשה' גלה תתבו לארץ' יובל לעבדים
ולשחורות ולמלכות' תל' ארץ אחזתכם לארץ
בלבד' אם לא למה נאמר בלא באולה לרבות בתים
ועבד עברי' כי ימוך אחיך ומכר
מאחזתו' מנע שאין אדם ישיא למכור ביתו או שדהו
ולתנוק הדמים באפונתו או יקח בהן כלים ובהו'
לא אם לא העב' ולא מצא מה יאכל תל' כי ימוך
אחיך ומכר' הא אינו מוכר לא אם כן העב'
יכול ומכור כל נכסיו מאחת תל' מאחזתו ולא
כל אחזתו' או לעזר בך עזריה מה אם לגבוי
אין אדם ישיא להחרים את כל נכסיו' ע' א' כו'
שהיה אדם חק על ממנו' ונא גול' חק
אין מלמ שאם רצו קדושו לגל גול' והקדוש
קרוב קודם' וגל את ממכר אחיו לרבות את
הנותן מתנה' ואיש כי לא יה לו גול' ובי יש
לך אדם מישו שאין לו גול' אם לא למה נאמר
גול' שהוא יכול לגל' והשיגה ידו ידו עצמו
לא שילוח ויגל' ומצא' עד שימצא דבר שאינו
מצוי לו בשנה שמכר' לא ימוכר בדחוק ויגל

בקרוב צדע ויגא בימה' כרי גאלתו' שלא יגל
 להציל' זה חומר בהדיוט מבהקדש'
 וחשב את שני ממכרו' שנים הוא מחשב איכו
 מחשב חדשים' ומען שאם רצה לטעות חדשים
 שנה עושה תל' וחשב והשיב את העדף' דין מוכר
 שנה לחשב את הדמים לט' שנים הנשארות
 ליוכל ובכל עת שירצה לפדות מחשב עם הלוקח
 עם השנים שאכל וגודע מוכר המכר ומחזיר
 לו את השאר' כיצד הדי שפאר ליוכל עטר
 שנים ומכר לו שדק במאה ואכלה הלוקח שלט
 שנים' כשיגא כותל' לו שבעים ומחזיר שדקו'
 לא גאה לא נשאר ביד הלוקח עד הובד'
 תחזור לבעלים בלא כלום תל' במקדש שני תבו
 ימכר לך' והשיב את העודף לאישא'
 מכר לו' מען אתה אומ' מכרה לראשון במנה
 ומכר הראשון לשני במאות מען שאין מחשב
 לא עם הראשון תל' לאיש אשר מכר לו'
 מכרה לראשון במאות ומכרה הראשון לשני
 במנה' מען שאין מחשב לא עם השני שב' אשר
 מכר לו' בתורה' עד כאן דברי' ה' דוקתאי
 אומ' מכרה לו במאה מנה והשבויה והדי
 היא מגאותים מאותים' מען שאינו מחשב לא
 ממנה תל' העודף' מנה שנשתייר צדו'
 מכרה לו ממאותים מאותים' קמה ואינה יפה
 לא ממנה מנה מען שאינו מחשב לא ממנה
 מנה תל' העודף' מנה שנשתייר בקדש' נמצאת
 אומ' לעולם מיטף כוח המוכר שנה אחתה' וחדש
 כוח הלוקח' ושב לאחזקו' בבעל אחזה
 אמרתי לא ודדתי במוכר למוכר' ואם
 לא מצאה' מה תל' מען אתה אומ' אם אינו
 עני' לבעל השדה תכרו עני' לגול שיגא בשד
 הזה תל' ואם לא מצאה ידו' אם לא מצאה'
 לא לפדות' די השיב אינו גול חנם' וקיה

ממכרו ביד הקופה אותו עד שנת היובל' לא
 בהקדש' עד שנת היובל' לא מוכר בהקדש וגול
 בקדש' צדע וגול בימה' ולונה וגול' וגול' לחצאי'
 אל שמעון' מה טעם' למי שבהדיוט אם
 הגיע יובל ולא גאה חוזרת השדה לבעלים
 ובהקדש אם הגיע יובל ולא גאה חלוטה אותה
 שדה להקדש' עד שנת היובל' שלא יבנק
 בה כלום' נמצאת אומ' שדות ובהמים ממשכיל'
 לא שהיובל ממשכיל' מתחלתו' והשביעית משכיל'
 בקופה' ויצא יובל' את מנה ההקדש' לאחזקו
 לדבות את האשה' ואיש כי ימכר בית
 מושב' שהוקף ולבקופ' ושב ולא שישב ולבקופ'
 הוקף שב' בית מושב עיר חומה' יוכל אפלו הקופה
 חומה מבא' ולהבא' תל' בית מושב עיר חומה'
 המוקפת חומה מימות יהושע בן נון' לא שקימו
 חומה מבא' ולהבא' או ה' בתי עררי'
 חומה שלט חצרות שלט שני בתים מוקפות
 חומה מימות יהושע בן נון' כגון קצרה הישנה
 של ציפורים וחקרא של גוש חלב ויורפת הישנה
 וגמלא הרי' ^{בגל} ^{בגל} וגדוד הרי בעבר הידך
 וחדוד ואונו וירושלם הרי ביהודה' אל'
 ישמעאל ביד יוקי לא מכו' או לא שקיד טוס נשעון
 כן הגולה' אבל הראשונות בטלו פון שבט' להארץ'
 והיתה גאלתו מיד' וגול כל שנים עשר חדש
 שב' עד תם שנת ממכרו לא שנה למען עולם'
 מבא' אמרו שנה האמורה בקדשים' שנה האמורה
 בבתי ערי חומה' שתי שנים שבשדה אחזה' שש
 שבע עברי' ושצב' ושצבת' כולל מעת לעת'
 שנה האמ' בקדשים מניא לן' אל' אחא בר' ועקב אמ'
 קרא כבש בצ' שנתו ולא שנה למען עולם' שנה
 האמורה בבתי ערי חומה מניא לך' עד תום שנת
 ממכרו' שנה שלו ולא שנה למען עולם' שתי שנים
 שבשדה אחזה מניא לן' שב' במקדש שני תבו' ממכר

פ' וירושלם' אינה ירושלם הקדושה לא אחרת' היתה ירושה אצלם מוקפת חומה
 מימות יהושע דבו וירושלם הקדושה אין תצור' תל' בה' עכ'

מעמים שאדם אוכל שלש תבואות בשתי שנים'
 שש שבע עברי' מני' דלת שש שנים יעבר'
 ובעבר' יצא ובעשביעית נמי יעבר' שבצ'
 ושצבת' מניא לך מעת לעת' למאי הלכתא' אמ'
 רב גידל לערבים' ימים תה' גאלתו' יש לו
 לגא את כל השנה כמולה' ואפלו הגיע יובל בתוך
 שנת המכר אינו חושב יובל' לא יהיה ביד
 הלוקח עד שירצה המוכר לגאול' כל שנת החכר
 או תמלא שנה דחליט' ואם לא יגא' עד
 מלאה לו שנה תמימה' איכו נגא בגיעו' בקפ'
 ואין הקדוש' פוד' אותו ויש לו למכור מבקפ'
 ולפדות' אבל לא ילדה' ולא יגא לחצאי' מת'
 הלוקח יגא מיד' בנו' עד מלאה לו שנה תמימה'
 מען אתה אומ' מכר לראשון ומכר ראשון לשני
 בתוך השנה' שמוטף לראשון' ופון ששלמה שנה
 לראשון נחלט ביד השני תל' עד מלאה לו שנה תמימה'
 שנה לראשון לא שנה לאחר' תמימה'
 להבא חדש העיבור' מבא' אמרו שנה תמימה'
 שנים עשר חדש מיום ליום' למיכר אם נתעברה
 השמה מתעברה לו' וקם הבית' פרט לבית
 שאין בו ארבע אמות שאינו קרוי בית'
 וקם הבית' פרט לבית שאין בו ארבע אמות'
 מען בתי הבד' והבודות והשיחף והמעדות
 ומדחצאות ושוככות תל' אשר בעיר' ופול'
 אף השדות תל' בית' מה בית' מיוחד שהיא בית
 דירה' יצאו שדות שאינן בית דירה' אשר
 לו חומה פרט לבית הבני' בחומה וכהא' ובחומה
 היא יושבת' בחומה ולא בעיר חומה'
 אשר לו חומה' ה' אעזר ביד יוקי אומ' אעפ' שאין
 לו עכשו חומה והיה לו לפני' מבא'
 לצמימות' לחלט עת' חלמי' שאם הגיע שנים
 עשר חדש ולא נגא הדי נחלט ביד הלוקח יוד'
 לעולם' יא' לצמימות' לדבות את הנותן

מתנה' בדאשונה היה הלוקח טמא' יום שנים
 עשר חדש כרי שתהיה חלוטה לו' התקף הלל'
 הזקף שיהיה חולט את מעותיו ויהא שובר את
 הדלת וכנב' ואימתי שירצה חלו' יבוא ויטול את
 מעותיו' לקנה אותו' פרט לירושלם שאין הבית
 נחלט בה' למי שלא נחלקה לשבטים'
 לקנה אותו' יוכל לו לבדו תל' לידותיו' או לדרותיו'
 ולא לו תל' לו ולדרותיו' הא עד שיאמרו שני תחובים
 ואם לאו לא שמענו' לצמימות' לך אנתו לך'
 יצא הקדש שאין לו דורות' מבא' אמרו המקדש בית
 עיר חומה וגול' אחד מיד הקדש פון שעלתה לו
 שנה משנה נגא מיד ההקדש ולא גול בעליו
 מיד הגול נחלט ביד הגול שאין ההקדש חולט
 לא הלוקח שב' לקנה אותו לדרותיו'
 ובתי החצרים' או ה' בתי החצרים שתי חצרות
 של שני שני בתים אעפ' שמוקפות חומה מימות
 יהושע בן נון הריה' בבתי החצרים' וכן מקום
 שישב ולבקופ' הוקף או שאינו מוקף חומה'
 כדאין הדי הוא בבתי החצרים אשר אין להם חומה'
 חומה ולא שור איגר חומה' קביב פרט לצדדי'
 שימיה חומה' על שדה האנץ יחשב'
 נותן לה כח יסד שבבתי ערי חומה וכח יפה
 שבשדות' נגאל' מעד' ונגאל' על שנים עשר
 חדש' ויוצא' ביוכל' ובגדעון עקב כשדות'
 כיצד אם רצה גול' מיד' כדון הבתים' הגיע'
 שנים עשר חדש ולא גא הדי זה גול' עד שנת'
 היובל כדון השדות ובעת שגול' מחשב עם
 המוכר וגורע לו מה שאכל' הגיע יובל ולא
 גא' חוזר הבית בלא דמים כדון השדות'
 וערי הל' בתי ערי אחו' אחד השדות ואחז' בת'
 ערי חומה שלשה חמשים ושללמים אין נגאל' כקדור'
 הזה לא מוכרין לעולם' וגול' לעולם' כיצד
 מוכרין השדות ואפלו קמוץ ליוכל' וגול' מיד' ואם

הקדישו שדה גולן מיד הקדש לאחד היוצרי
 וכך אם הקדישו שדה בשנת הובל עצמה הרי זו
 מוקדשות וגולן בתי ערי חומה על זמן שירצו
 ואסלו אחד כמה שנים של גאלת עולם תה' כלום
 את למקדושי ואשר יגאל מן הלויים הן
 ששפד שדה חרמו והקדישה לוקח אסלו היה
 הלוקח הצעלים הראשונים שהחרימה הרי זו
 פשעה מוקדה וחזרת לפה שממדה ביוצרי
 ויצא ממכר בית ממכר חזר אין השבח
 חזר' מפא' אמרו הלוקח שדה אחת ונטעה
 איכלות והשביחה' פשהיא חזרת ביוצרי
 שבח האיכלות שבה ונות בעל השדה ד' מו'
 השבח ללוקח' ויצא ממכר בית ועיר אחת
 מלא' לל' בית ועיר ואחזה' חד למעוטי עבדים
 וחד למעוטי שטרות וחד למעוטי מלכ' ל'
 כי בתי ערי הלויים' אין הולכין לא אחד
 ערי הלויים לא אחד היושב בערי הלויים' מפא'
 אמרו' ישל שידש את אפי אמו לוי הדינה גול
 כלום אנפ שאינו לוי' ולוי שידש את אבאמו
 ישל אינו גול כלום לא כישר' שלא נאמ' גאלת
 עולם תה' ללויים לא בערי הלויים' ושד'
 מגדש עלי' לא ימכר' אין לי שלא ימכר אלא
 שלא ישונה' ומפא' אמרו אין עושין בערי הלויים
 שדה מגדש' ולא מגדש שדה ולא מגדש עיר
 ולא עיר מגדש לא השדה והעיר והמגדש' כל
 אחת משלשם כמות שקוא לעולם' וכן
 שאר ערי ישראל אין עושין שדה מגדש ולא מגדש
 שדה ולא מגדש עיר ולא עיר מקדמגדש' ולא
 יקתור אדם את ביתו לעשות גנה ולא יטע את
 חרבו גנה שלא יחריבו את ארץ ישראל
 כי אחזה עולם' מלמ שאין הפהנים והלויים
 יכולין להחריש קרקע אומלל' שלק שקדי
 הוא אומ' בשדה ט' אחזה עולם הוא לה'ס'

והמלל' חוקשו לקדשות בהרמים שנ'
 אשר יחריש איש לט' מכס אשר לו מאוס
 ובהמה ומשדה אחזה' ופי' ימך
 אחיך ומטה ידו עמך' זה שיה' אשר
 משכיל אדל' מהו אשרי משכיל אדל' י'
 אבא ל' ירמיה אומ' זה שממלך יצר טוב על
 יצר רע' י יקוי אומ' זה שכנות פדוטה לעט'
 י יוחנן אומ' זה הקובר מת מצוה' ורבנן אמרו
 זה שמבדוה מן המלכות' ול יוחנן אומ' זה
 שמבקר את החולה' מפא' עמיה' אשרי משכיל
 אדל' זה שממלך יצר טוב על יצר רע' י'
 ישמרו מיצר רע' ויחיהו שבת' פדוטה לעט'
 ואשר בארץ זה שקוצ' מת מצוה' ואל תתנהו
 בנמש איביו זה שמבדוה מן המלכות' י'
 יקעדו על ערק דווי' זה שמבקר את החולה'
 א' אשרי משכיל אדל' א' יוחנן אשרי
 המסתכל במצותיה שלמה ויכול לעשות'
 א' אשרי משכיל אדל' הוי מקתכל היאך
 יהיה העט נהנה על ידך' וכן היה ל' יונה עושה
 כשהיה רואה אדם שידך מבקש ואינו רוצה
 ליהנות מן הצדקה היה הולך אצלו ואומר לו
 שמעתי שאין אתה רוצה ליהנות מן הצדקה
 עכשו טול לך חפץ זה עד שאתה מדויה ומחזיר
 לי כיון שהוא נוטל ממנו אומ' לו הרי הוא לך
 במתנה' אמרו לו מה ראית לעשות כן' אמ'
 לה' כדו לקבל מה שכת באשרי משכיל אדל'
 שהדי עשדים ושתיים אשרי בתובין ומכיל לא
 נטל אוסק' לא זה אשרי משכיל אדל' ומיהו
 אוסק' שנטל' ביום רעה ימלטהו י' ואין רעה לא
 ים הדי' א' זה שיה' מלוקה ע' חוב' דל'
 ל' איעזר אומ' אמר לה' אע' כ' בי נותן לחס'
 לפל בטר ובאזה וחטף את המצוה' עלו לשלם לו
 עמדו' ל' כחוק הכהן בר חמא בעס' ל' א' א' א'

כזה וגמולו ישלם לו' יכול כח פדוטה לעט'
 הבה בוחך לו כמותה' לא אמ' הבה נפשו שלעט'
 ממרכסת לך הרעב לצאת ונתתה לו פדוטה
 עד שישבה נפשו חייך שאני מחזיר לך כפש'
 תחת כפש' או בתך באה לדי חולי או בנך בא
 לדי מיתת' נדבר את לוק מצוה שעשית עם
 העני לחצילך מן המיתה' א' זה שיה' גומל
 נמשו איש חקר' אמרו עליו על הכל הק' שהיה
 למאצל תלמידיו בכל יום והיו אומרים' לו להיך
 אתה הולך והיה אומ' לך למגמל חקר עם
 חרא אבקניא' פעם אחת אמרו לו אית גבך
 אבקניא ולית את מהודע לך אמ' לך הדא
 נפטי לא אבקניא היא שהיוס היא ולמחר אינה
 עמי' א' גומל נמשו זה המקרה
 קרוביו ועושה חקר עם קרוביו פלו הוא
 עושה חקר עם נפשו שקרובו שלארס כמותו
 ועובר שארו אכזרי' זה שאינו מודבק
 בקרוביו' מפא' אמרו לעולם יתעקק אדם
 בגמילות חסדים עם כל אדם וכל שכן עם
 קרוביו' ואמלו עם מי שאינו צריך' שכן מצין
 מי שעשה חקר עם מי שאינו צריך' וק' אמלו
 הבה' ואיזה זה אברהם אבינו שגמל חקר
 למלאכים שלא היו צריכין לחקר'
 ומצינו מי שלא עשה חקר עם מי שאינו
 צריכין חקר ופרע מהך הבה' ומי הק' הלכו'
 עמך ומואב' ולא היו ישל צריכין לחקר
 לא המך יורד והבאר עולה והשלו מצו' לא
 דרך אדך היא הבא מן הדרכ' מקדומין לו
 במאכל ומנטקה' ומה מי שלא עשה חקר
 עמי' שאינו צריך חקר' פרע מהך הבה' מי
 שאינו עושה חקר עם מי שהוא צריך לחקר
 עמ' לו' ומצינו מי שעשה חקר עם מי
 שאינו קרוב לו ואיזה זה יתרו שעשה חקר

עם משה ופרע לו הבה' ש' ויאמר שאול ל'
 הקני וג' ואיזה עשית חקר עם פל'ט ישראל' וכי עם
 כל ישראל עמך' לא בזלמך שכל העושה חקר עם
 גדולי ישראל פלו עשה חקר עם כל ישראל' ומה
 אם מי שעשה חקר עם מי שאינו קרוב לו' פרע לו
 הבה' מי שהוא עושה עם הקרוב לו' עמ' לו'
 קיימך אומ' מצינו מי שעשה עם הקרוב לו ופרע לו
 הבה' ואיזה זה בעט עם דות' ויאמר לה בעט לערת
 האכל גושי הלום' קידבה למלכות' מלמ שבישדה עתו
 לצאת מומה דוד מלך ישראל' שאין הלום לא מלכות'
 ואכלות מן הלחם לחם המלכות' וטבלת פתך
 בחומץ' לו יקודין שבתוסד דוד' ותשב מצד הקו'
 צדים' שנק' צד ממלכות וישטה חדשים' א'
 שברח מאבטלום' ויצבט לה קלי' שחזר למלכותו'
 ותאכל בעולם הזה' ותשבט לימות המשיח' ותותר
 לחיי העולם הבא' ומה אם מי שעשה חקר עם
 הרבים כך' העושה חקר עם בני אברהם יצחק ויעקב
 עמ' לו' אנפ שנידלדלו וידדו מנכסיהם ל' יהיו
 קלים בעיניך שקוסך לקבל עליהן ש'כד' וכלא ועמים
 מדודים תביא בית' מהו מדודים שמודין הדיע'
 לישל כקנהדין' שמודין לישל תורה' א'
 מדודים לו שמדדו בעדרותן' ומהו תביא ביר'
 שכל העושה חקר עם העמים ומכט' לתוך ביתו
 כאלו הקדיב בשודים' ב'ת הכא תביא בית' וכלת התם
 ראשית ביהו ארמותך תביא בית ע' להיך' הא
 לבי שגדולה מצות ערקה וגמילות חסדים כל כך
 לכיכך הכת מזהיר עליה וכי ימוך אחיך ומטה
 ידו עמך והחזקת בו' וכי ימוך אחיך ומטה
 ידו עמך' א' תענהו ש'דקה' הא למה זה דומה'
 למשו' שהוא על גבי החמור' עד שהוא במקומו
 אחד תוספו ומעמידו' ככל לארץ' עשדה אין
 מעמידין אותו' מנע' אם החזקת בו אכלו
 ארבעה חמשה פעמי חזור והחזק בו ש' והחזקת

בו יוכל את מוסדיו לתרבות וטהר עמך
 והחזקת בו חזק צו שלא יפול ויפטר וזו היא
 מטלה גדולה שבצדקה שאין למעלה ממנה
 זה שמחזיק ביד ישר יספק ונותן לו מתנה או
 חלווה או עשה עמו שותפות או מוציא לו מלואו
 פרו לחזק את ידו עד שלא יצטרך לשלם מן הבדלות
 אך זה גר צדק ותושב זה גר שאוכל בעלות
 וטרפוח וחי אחיך עמך חייך קודמין לחייו
 א תקח מאתו נשך ותובית ממנו אין אתה לוקח
 נעשה אתה לו עקב למאני אילימא לישך והא
 ותן ואל עוברין בלא תעשה המלוה והלוה והעני
 וחשדים ולא לגוי גוי נמוי אקור דביניהון בתר
 ערב אציל ותובע תחלה אשתבח ישך הוא דין
 שקיל רביתא מניה לא אמר רב ששת בגוי טעני
 עליו לדין בדין ישראל או קביל עליה לדין בגוי
 ישך רבית נמי לא לישקול שקיבל עליו לזו
 ולא קיבל עליו לזו נשך ותובית את
 כספך לא תתן לו בנשך איטהו נשך ואטהו
 תרבות נשך זה המלוה קלע בחמשה דינרין
 וקאלת חטים בשלש מפט שהוא בושך
 ואיטהו תרבות המרבה בפירות כדן לקד
 ממנו חטים מדינר זהב ופס השער עמדו
 חטים בשלשים דינר אמר לו תן לי חלי שאני
 מוכר ולוקח אכבה יי אמר לו הדי חליך
 עשויות עלי בשלשים דינר והדי לך אצלי בה
 יי ויי אין לו ואם יש לו חייב ליתן לו
 ונשך ותרבות אחו הוא דתנו רבנן את כספך
 לא תתן לו בנשך ובתרבות איך לישל נשך
 בכסף ורבות באוכל נשך באוכל מנה תל
 נשך אוכל רבות בכסף מנה תל נשך כסף
 אם אינו עני לנשך ויהי נשך נאמי את כסף
 לא תתן לו בנשך תטהר עני לרבות כסף
 איך לי לא בלוה במלוה מנה נאמי נשך בלוה

למלוה הזהיר הנה
 לא העיר לבנו
 מיכאל אמרו הנה
 אביהם מעות
 של רבות אעפ
 שהן יודעין
 שהן של רבות
 איך חייבין
 להחזיר
 דא ע
 תקח מאתו
 נשך ותובית
 וממנו אי אתה
 לוקח נשך

הוא שבחטני במצרים בין טיפה שלכבוד
 ובין טיפה שאינה שלכבוד ואע שעתיך
 לפרע ממני שתולת גוי ומלוה
 אותך לישך ברבות וזהו א תקח מאתו
 נשך ותובית וידאת מלאיך למי שהוא
 דבר מקור ללב נאמי בו וידאת מלאיך
 את מוצא כל עבירה שאדם עושה איך נחתם
 עליו גזר דין עד שהצד נושא ומתן בדיונו
 עם מלאכי השדרת שכן ויאמר זה בכה וזה
 אומר בכה אבל המלוה ברבות איך הגיה
 נושא ומתן בדיונו שכן נשך נתן תרבות
 לקח וחי לא יחיה מקק את דיונו מיד מה
 מלאכי השדרת אומרים את כל התועבות
 הלא עשה מות יומת וכן את מוצא ביהודים
 בן אחאב שכתב ברבות למי שהיה עובריה
 לוה ברבות ממנו ומכר נפ את הבניאוס
 עובריה קנים כספו לא נתן בנשך ויהודים
 בן אחאב שכתב בנשך אמר הנה בנשך נתן
 ותרבות לקח לא יחיה יבוא יהוא ויהרגו
 שכן ויהוא מלא את ידו בקשת על שהקשה
 את לבו ומשט זרועותו ליטול את הגל ואת
 הרבות הא לפי שחמורה מצות רבות מזהיר
 עליה כל כך לנתן לכס את ארץ כנען להיות
 לכס לאלהים מפאן אמרו כל היושב בארץ ישו
 טאו נוטל עליו עול מלכות שמים וכל היוצא
 לחוצה לארץ טאו עובר עון ובן דוד אומ כי גרעו
 היום מההקתטח בחזקת ע לאמר לך עבוד להו
 אחרים וכי עולת על דעתנו שהיה דוד עובר
 עון לא שהיה דורש ואומ כל הישב בארץ ישו
 מקבל עליו עול מלכות שמים וכל היוצא לחוצה
 לארץ טאו עובר עון תנו רבנן לעולם
 ידוד אדם בארץ ישו ואכלו בעיר שרונה גוים
 ולא ידוד בחוצה לארץ ואכלו בעיר שרונה תלמוד

הכפי שכל הדד בארץ ישו דומה למי שיש
 לו אלוה וכל הדד בחוצה לארץ דומה למי שאין
 לו אלוה שכן לנתן לכס את ארץ כנען להיות לכס
 לאלהים וכן דוד אומ אם ע הקימת בי ירח מנחה
 ואם בני אדם אדורים הם כי גרעו היום מההקתטח
 בחזקת ע לאמר לך עבוד להו אחרים וכי דוד עובר
 עון היה לא לומר לך על הדד בחוצה לארץ דומה
 כאל עובר עון כי זירא הוה קא משתמיט מניה
 דרב יהודה דבעי למיקק לארץ ישו דאמר רבי יהו
 כל העולה מבבל לארץ ישו עובר בעשה דפית
 בצלה יבואו ושם יהיו עד יום פקדי אותם טאם ע
 וזי זירא האם קרא מאי איבעי ליה האם
 לכלי שנת הוא דפית ורב יהודה קרא אחרת
 השבעתי אותכם בגוים וירושלם בצבאות או באילנות
 השדה אם תעמדו ואם תעוררו את הארצה עד
 שתחפץ וזי זירא הוה טלא יעלו בחומה ורב
 יהודה קרא אחרת וזי זירא כדל יוקי בר חננה
 דאמר ל יוקי בר חננה שלש שבועות הללו למה
 אחת טלא יעלו בחומה ואחת שהשביע הצד
 לישך טלא ימורו באומ העולם ואחת שהשביע
 הצד לאומ העו טלא ישתעבדו בישך יותר מדאי
 ורב יהודה מאס תעמדו ואם תעוררו וז
 זירא כדל לוי דאמר ל לוי שתי שבועות הללו
 למה תלת אמרין אחת טלא יגלו את הקץ
 ואחת טלא ירחקו את הקץ ואחת טלא יגלו
 קוד העצור בצבאות או באילנות השדה אמ
 ל לישך אמר לה הצד לישך אם מקיימין אתם
 שבועה זו מוטב ואם לאו אע מתיר את בשכם
 בצבאות או באילנות השדה ההוא גוברא
 דנפלא ליה יבמה בי חזאי אתא לגביה דרבי
 חננה אמר ליה מהו למנחת גמיה אמר ליה
 אחך נשא גמיה בדרך המקום שעברו ואתה
 תרד אחריו או יהודה אמר שמואל כשם

שמואל
 טו

פ טלא ירחקו את
 הקץ בשמי
 לשון אחר
 טלא ירחקו
 לשון אחר
 טלא ירחקו
 שמואל
 בתרבות על
 קד יותר מדאי
 כתובות פירי
 עמוד ט דר

כסף

שאקור לזאת מהארץ לחוצה לארץ כד אקור
 לצאת מבבל לשאר ארצות וצא רב יוסף ואמרי
 תר ויהו אפילו ממוס צדיקא לביכוכי ושמתיה רב
 יוסף ~~היה~~ ממוס בדיקא ליוסקתנא ושכע
 אמר אביו אי בני האי עורבא הוה חמיי רבא
 ורב יוסף דאמרי תרניהו כשרים שבבל ארץ יש
 קולטתן כשרים שבשאר ארצות בבל קולטתן
 למאי אי למימא לייחוסין האמר מר כר
 הארצות עיקה לארץ ישראל וארץ יש עיקה
 לבבל לא לקבורה אמר רב יהודה כל הדרי
 בבבל כאל דר בארץ יש ש' הוי ציון המלטי
 יושבת בת בבל אמר אביו גמורי בבל לא היא
 בחבלי דמשיחא תרגומיה אהוציב דבעמי
 ומיקריא קרנא דשינבתאי תנו רבבן
 אין יוצאין מהארץ לחוצה לארץ לא אם פ
 עמדו קאמיס בקלע אר שמועין אימתי
 צמק שאין מוצא אבל מוצא ליקח אפלו קאה
 בקלע לא יצא וכן היה לשב יוחאי אומר
 אלימלך מגדולי הדור היה ומרנני הדור
 היה וממט מה נענש ממט שיצא מהארץ
 לחוצה לארץ שנ ותהום כל העיר עליהם
 ותאמרנה הזאת נעמי מהו הזאת נעמי אר
 יצחק הזיתס נעמי שיצאה מהארץ לחוצה לארץ
 מה עלתה לה אר יצחק אותו היום שבאת
 רות המואביה לארץ ישראל ממה אשתו שלבע
 הינו דאמרי אינשי ארלא שכיב שבא קימא
 מנשייתיה אמר רבא בר יצחק אר רב אבא
 זה בעז מאי משמע לך כד אידך דרבא בר יצחק
 דאמר רבא בר יצחק אמר רב מאה ועשרים
 משתאות עשה בעז לבניו שנ ויהי לו שלשים
 ושלשים בנות שלח החוצה ושלשים בכות
 הביא לבנו מן החוץ ובכולן לא זימא אר
 מנוח אמר כדניא עקרא במאי פדע ליה

תאנא וכולן מתו בחייו והינו דאמרי
 אינשי בחיין דילכא שתין שתין למה לך
 דילידת איכפיל אוליד חד דמך שתין זרין
 אמר רב נחמן בר רבא אמר רב אלימלך
 ושלמוין ופלוט אלמוט ואבי נעמי כולהון
 בני נחשון בן עמינדב ^{היה} קא משמע
 לך הא קא משמע לך דאפלו מי שיש לו זכות
 אבות אינה מועלת לו בשעה שיצא מהארץ
 לחוצה לארץ דא למה נענש אלימלך על
 ידי שהפיל לבן שלישראל משל לבולטוים
 שלמלך שהיה שרי במדינה והיו כל בני
 המדינה סומכין עליו שנים רבות ופיו שבאת
 שנת בצורת היתה שפחתו עומדת בסדקי
 וקופתה בידיה כך אימלך מגדולי הדור היה
 ומרנני הדור כיון שבא דעבון לעולם אמר
 עכשו באין כל העולם בקופתן ועמד וברח
 מפניהן אר חייה בר אבון אר יהושע בן
 קרחא חס ושלוס שאפלו מצאו סובין לא יצאו
 וממט מה נענשו ממט שהיה בידם לבקש
 רחמים על בני דורן ולא ביקשו שנ בצדק
 יצילוך קבוצין אמר רבא בר בר הונא אמר
 ר יוחנן לא שנו לא צמק שמעות בזול אבל
 מעות ביוקר ופירות בזול אפלו ארבע קאין צ
 בקלע יצאו דאמר יוחנן נהירנא כד הוה קאים
 ארבע קאין בקלע והוון נפישין נפישו כמבצריה
 מרלית איקר ואמר יוחנן נהירנא כד הוה
 בצע ינוקא פיתא והוה נגיד חוטא דמשחא
 על תרין דרעוהי ואמר יוחנן נהירנא כד
 לא הוון מתגרין פועליא למרנא קרתא מריח
 פיתא ואמר יוחנן נהירנא מטי גוה נטיר
 עורבא חרובא וקליק לדיש שורא והוה נגיד
 חוטא דמשחא מדיש שורא ועד ארעא ואמר
 ר יוחנן נהירנא כד הוון מטללין טליא וטליא

כבר שית עשר וכבר שבע עשר ולא הוון
 חטאין ואמר יוחנן נהירנא כד הוון אמרין
 בי מדרשא דמודי להון נסל בידהון דמתרחין
 בהון דיליה דילהון להודיעך כמה חמורה
 ישיבת ארץ ישראל וכי ימוך
 אחיק עמך ונמכר לך מינן שאין אדם
 רשאי למכור עצמו ולהניח באפונותו
 ליקח לו בהמה וכלים וליקח לו בית ולית
 לבעל חובו לא אם צדך לאפלק בלבד תל
 וכי ימוך ונמכר הא אינו נמכר לא אם פ
 העפ' ולא נשאר לו כלום ואפלו כקות
 לא תשאר לו מינן שאינו רשאי לכתחלה
 למכור עצמו לגוי אפלו לגר תושב תל
 ונמכר לך לא ימכור עצמו לא לך
 אחיק שתנהוג בו מנהג אחיה יכול אפ
 הוא ינהוג עצמו מנהג אחיה תל עבד
 יכול אפ אתה תנהוג בו עבד תל אחיק הא
 פוצד את נוהג בו מנהג אחיה והוא נוהג
 בעצמו עבדות ונמכר לך מוכר עצמו
 תקנה בכסף ובשוה קפ ובשטר מפרהו
 בית דין תקנה בכסף בלבד לא תעבד
 בו עבד עבד שלא יטול אחרך בלינטא
 ולא יטול לענך כלים למרחץ ולא יחלוץ
 מנעלך ופוצת צהן מוצרים באוץ שהך
 מיוחדין לעשיית העבדים אינו נוהג בו לא
 כשכיר שנ כשכיר כתושב יהיה עמך
 דא לא תעבד בו עבד עבד בו איך אתה
 עבד עובד אתה בצן חודין עבדת עבד
 מאי טעמא בצן חודין ברצונו ומדעת עצמו
 הוא עושה כשכיר כתושב יהיה עמך מה
 שכיר ביומו תתן שכרו אפ זה ביומו תתן שכרו
 כתושב מה תושב בטוב לו לא תוננו אפ זה
 בטוב לו לא תוננו יהיה עמך עמך

במאכל עמך במשתה עמך בכחות נקייה
 שלא תהא אתה אוכל סת נקייה והוא אוכל
 סת קיבד אתה שותה יין ישך והוא שותה יין
 חדש אתה ישך על גבי מוכף והוא ישך על
 גבי התבן מצאן אמרו כל הקונה עבד
 עברי כאל קנה אדון לעצמו יעבד עמך
 שלא תמקור אומנותו לאקר שאם היה בל
 לרבים קמר לרבים נחתום לרבים לא יעשה
 ר יוקי אומ' אם היתה אומנותו לפעם פ
 יעשה אבל רבו לא ימרוכו כן לכתחלה
 אבל אמרו חכמי מקמר לו את שערו ומצב
 לו את כקותו ואופה לו את עיקתו
 דא כשכיר כתושב שאם ברח חיוב להטלים
 שנין ואם פגע בו יובל יוצא חלה בין שחלה
 טנה אחר טנה או חלאים מועבדן אם הכל
 פחות מארבע שטם עולין לו למינן שש
 חלה ארבע שטם חיוב להטלים כל ימי החולי
 ואם פגע בו היובל יוצא עד שנת היובל
 יעבד עמך מלמ' שהמוכר עצמו לו למכור
 עצמו ליות על שש' הדי שמכר עצמו לעשר
 או לעשרים שנה ופגע בו יובל אפלו אחר
 שנה ראשונה מעט שיהא יוצא ביובל תל
 עד שנת היובל יעבד עמך ויצא מעמך
 שלא תהא אתה בכפר והוא בכרך אתה
 בכרך והוא בכפר הוא ובנו עמו מה
 הוא רבו חיוב במזונותיו אפ בנו רבו חיוב
 במזונותיהן יכול אפלו נשא אשה שלא
 מדעת רבו תל הוא ואשתו ובנו מהו מדעת
 אפ אשתו ובנו מדעת רבו ושב
 משפחתו ר' אישור בן יעקב אומ' כמה הוא
 מדבד בנמכר שנה או שנתיים לפע היובל
 שיהא היובל מוציאן ועבד משפחתו
 למשפחתו הוא שב אינו שב למה שהחזקו

אבותיו צדידי יהודה ו מאיר אומי אומי אומי
למה שהחזקו אבותיו שכל וא אחת אבות
ישוב למה שהחזקו אבותיו וכך בגולה
כשהוא אומי ישוב לרבות את הדוצח
מאי וכך בגולה כדתנא ישוב הדוצח אל
ארץ אחרתו לארץ אחרתו הוא שב ואינו
שב למה שהחזקו אבותיו צדידי יהודה
ו מאיר אומי אומי אומי אומי אומי אומי
אבותיו גמדי ישבה ישבה מהתם
וא ושב א משפחתו איך עבד עבדי פה
נדע מוכע שנעשה בעל מוס' זהו הוא
אומי ושב א משפחתו לחזקה שהיה בה דברי
ו יהודה ו א ושב א משפחתו מישוש
לו משפחה לפיכך איך הגר נקנה בעבד
עבדי כי עבדי הם שטרי קודם עליהם
ראשון אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים
על תנאי שלא ימכרו ממכרת עבד
לא ימכרו ממכרת עבד שלא יעשם קומטא
ולא יעמידם על אבן הלחץ לא תדירה
בו כדרך שלא תאמר לו החם את הכוס הזה
זהו אינו צריך לך הן את הכוס הזה
והוא אינו צריך לך עזר תחת הכוס ער
שאבוא שמא תאמר צורך עצמי אב
עושה והלא הדבר מקור לקב של וידאת
מאריך נמצאת אומי שאינו עושה לו לא
דבר קצוב שהוא צריך לו שמא תאמר
הואיל ואמרת לכו את כל אה במה עשיתם
תל ועבדך ואמתך אשר יהיו לך או עבד
ואמה הנענעם אשר יהיו לך מה תל
מטן אתה אומי ישראל שבא על השפחה
וילדה לו בן מוצר לטעבדו עבד תל
אשר יהיו לך מאת הגוים אשר קביצוטיט

לא מן הנענעם אשר בארץ מהם תקנו
בניהם ובנותיהם הן עצמן מטן תל מה
תקנו עבד ואמה הקוש עבד לאמה מה
אמה איך לה קידושין אף עבד איך לו קידושין
וגם מבט הנושבים הגרים עמכם מהם
תקנו ובכחם ובנותיהם הן עצמן מטן תל
מהם תקנו וממשפחתם אשר עמכם מה
תל מטן אתה אומי אחד מפל משפחות הארצות
שבא על אחת מפל הנענעם וילדו ממנו
בן מותר את לקנותו עבד תל אשר הולידו
בארצם וכך אחד מן האומות שבא עבד
שפחה ננענת שלכו הרי הן עבד כנעני
שכל אשר הולידו בארצם אבל עבד שלכו
שבא על אחת מן האומות איך הן עבד
שכל אשר הולידו בארצם ועבד איך לו חיים
אבל גוי שקנה גוי לעבדות לא קנה לא גופו
ואיך בו לא מעשה ידיו ואעפ"א מטנו לישר
הרי גופו קנוי לישר דאמר שמעון בן לקיש
מטן לגוי שקונה מעשה ידיו שכל וגם מצט
הנושבים הגרים עמכם מהם תקנו אתם
מהם תקנו והן לא קונין מהם והן לא קונין
זה מזה והפי קאמר והן לא קונין זה מזה
לגומן יכול מצט שאין קונין זה את זה
לגומן כך איך קונין למעשה ידיו אמרת גוי
"שדל קנה וגוי לאל"ל שכן ואימא הני
מילא בכפא אבל בחזקה לא אמי רב פפא
שמון ומואב טהרו בקיחון וצמא גוי גני
איך אבל גזי ישראל לא אמי קרא וישב
ממנו שבי והיו לבט לאחזה הריהו
כאחזה מה אחזה נקנת בכפא ובשטר
ובחזקה אף העבדים קנין בכפא בשטר
ובחזקה וכך נקנה העבד בחליפין כחזקה
ויותר עליה העבד שהוא נקנה במשיכה

כגון שתקמו דהביאו אצלו ואם היה עבד
קנין נקנה במשיכה כמשיכת הבהמה אעפ"א
שלא תקמו והתנחלותם אותם בחזקה
איך אמה עבדיה בחזקה והתנחלותם
אותם לבטבט איך במתכס לבטבט מלמד
שאין אדם מוריש זכות בתו לבנו ומטן
לכל המוחזק אחריו בנו שהוא בנו תל
והתנחלותם אותם לבטבט אחרי לרשת אחזה
מה אחזה שאין לה הוניה אף עבדים איך לון
הוניה ושמעל ו עקובה אומי חזרה
דברי ו ישמעל ו עקובה אומי חזרה
אף יהודה המשחרר עבדו עובר בעשה
טל לעולם בהם תעבדו מותבי מעשה
כל אינר שכנס לבית הנקנת ולא מצא
עשרה ושחרר עבדו והשלימן לעשרה
מצוה שאני מצוה הבאה בעבדו היא
מצוה דרבים שאני ההיא אמרת דהוא
במסו בדיתא דהיה קא מצבדא אינאטי
אויקורא אמי אביי אי לאו דאמר רב יהודה
כל המשחרר עבדו עובר בעשה כפני
ליה למרה וכתב לה גיטא דחירותא
רבינא אמי בהאי מודי רב יהודה מטוס
מלתא דאיקורא אמי רבא בהני תלת
מילי נחתי בעלי בתים מנכקיהו דמסקי
עבדיהו לחירו וקאיידי נכקיהו בשבתא
וקבטי קעודתיהו בשבתא בערן ב
מדרשאי אמר אחא בר אבא איך יוחנן
שתי משפחות גדולות היו בירושלם אחת
קובעת קעודתה בערב שבת ואחת קובעת
קעודתה בשבת ושתיהן נעקרו
וא לעולם בהם תעבדו איך פה בהן לא
עבודה בלבד שלא יבזהו לא בוד ולא ברב
אחר ולא ירבה עליו צעקה וכעך תנך

בני הבת איזהו קומטא ו יוקי הגלילי אומר
כשיעלה קומטא תחת הדד אמי שמואל לא שיעלה
קמט ממש לא כדו שתחזיר ידה לאחוריה
ונראית כמי שיעלה קמט תחת הדד שמואל
צדק באמוניה ויהב לה ארבעה זוגי דמי בטתו
שמואל לטעמיה דאמי שמואל לעולם בהם תעבדו
לעבודות נתינים לא לבושה שמואל מיוחד ליה
מיוחד צהדי עבדי רב נחמן מחליף להו קמיהו
כי היכי דיהב עיניהו עליהו רב טטת מקר
להו לערבאי דאמי להו אנדודאי מישדל ואעפ"א
שמותר לעבדו בעבד כנעני כדרך ויש לו
לאדם לומד לעבדו הנעני עשה עמי ואני
זכך מידת הקידות שיהא אדם רחמן ולא יבזיז
עולו על עבדו ולא יצד לו ויאכילהו וישקהו מכל
מאכלו ומכל משקהו הרי הוא אומי כעני עבדים
א יד אדוניהם ובאחיבם בני ישראל איך לי אלא
איש באיש איש באשה אשה באיש אשה באשה
מטן תל איש באחיו מכל מקום ובאחיבם
בני ישראל בו שאין יתה דודא כדרך דודא אתה בצך
חורין כדרך רב קעורם אחוה דרבא הוה תקיף
אינאטי דלא מעלו ומעילי להו בגוה דקא דרבא
אמי ליה רבא שפר קא עבדות דתנא דאיתו שאינו
נוהג בטורה מנין שאתה דשאי להשתעבד בו
שכל לעולם בהם תעבדו ובאחיבם יכול אכיל
נוהג בטורה מטן תל איש באחיו לא תדירה
בו כדרך וכי תשיב יד גר ותושב
עמך מטן שאינו דשאי למכור עצמו לא
תחילה ואכלו לגר תושב ואכלו העט ואין לו
מה יאכל מטן שאם עבד ומכר עצמו לגר
תושב שיהא מכור שנ ומכר לגר תושב עמך
איך לי לא גר תושב מטן אכלו מסר עצמו
לעבד עז ואכלו לטע עזמה מטן שהוא מכור
שכל או לעקר משפחת גר עקר עז עז מכר

אמר
והיה
עמו

אם בא ואמר לו חרתי מוכר עצמי לגנים שאין
אתה זקוק לו עד שימכר תל אחרי נמכר
גאולה תהיה לו האקודם מכירה אין אתה
זקוק לו גאולה תהיה לו אחד מאחיו יגאל
אעפ שער ומכר עצמו לגוי מצוה לפדותו
שלא יטמע בגוים שכל גאולה תהיה לו ומצוה
בקדושים תחלה לפדותו והקדוש ק הקדוש קודם
שכל אחד מאחיו יגאלנו או דוד או בן דוד
יגאלנו מען שאחיו מאביו קודם לאחיו מאמו
תל אחד מאחיו או דודו יגאלנו זה אחי אבד
או משאר בשרי מלמ שהקדוש קודם
ומה תל יגאלנו שלשה פעם לרבות את כבוד
הגאולות שהיו בקדר הזה וצית דין כופין את
קדושו לפדותו לא פדוהו קדושו או שאקודם
משגת מצוה ביד כל אדם מישראל לפדותו
ומי שמכר עצמו ובענו לגוים או שלוח מהך
ושבו אחנו או אקדוהו פעם ראשונה ושנה
מצוה לפדותו שלשית אין פודין אותו אבל
פודין את הבנים לאחר מיתת אביהם ואם
ביקשו להדגן פודין אותו מידן אפלו כמה
פעמים או דודו או בן דודו יגאלנו או מש
בשרו ממשטח יגאלנו זו גאולת קדושים או
השיגה ידו זו גאולת עצמו ונגאל זו גאולת
אחרים ויש לו ללות ולגאול את עצמו מיד
הגוי וגול לחצאין וכך מגדע פדיונו ויוצא
שכל וחשב עם קונהו משנת המכרו לו
פיצו מכר עצמו במאה ונשאר ליובל עשר
שנים מחשב עשר לכל שנה שעבד וגודע
מז הדמים ומשיב שאר הכסף לא תבואה
וכלים שבכסף ממכרו בכסף הוא נגאל
מיד הקדוש נגאל בשווה כסף ויכול
הנמכר לישל יהיו קדושו פודין אותו תל
או דודו או בן דודו יגאלנו לזה ולא לאחרי

לזה

מלרדות בו במכר ואם הניחווה הדי ארן
עוברין בלא תעשה שכל לא ידבר עברך
לעיניך יכול יהו נזקקין ליכנס לרשותו
שלגוי ולבדוק שלא ידרכו במכר תל לענין
בזמק שאתה רואה ואם לא יגאל בזה
י אומז באלה הוא נגאל ואינו נגאל בשש
שיכול זהל א דין הוא ומה שהוא אין
נגאל באלה הוא נגאל אינו נגאל בשש
דא ואם לא יגאל באלה י יוקי הגליל
אומז באלה לשחרור ובשאר כל אדם לטעמו
י עקיצה אומז באלה לטעמו ובשאר
כל אדם לשחרור במאי קא מיפלגי בהאוי
קברא קא מיפלגי י יוקי הגלילי סבר
מקתברא דקדושים לטעמו דאי אמרת
לשחרור מימנעו ולא מיפקין זל עקיצה
קבר מקתברא אחרים לטעמו דאי אמרת
לשחרור הדר אזיל ומשבין נפשיה אמר
חייא בר אבא אל יוחנן זו דברי ל יוקי הגלילי
זל עקיצה אבל חכמים אומריה הכל לשחרור
עלום בין שפדוהו קדושים בין שפדוהו שאר
אדם יצא לחירות ויצא בשנת היובל אם
לא נפדה אינו יוצא לא בובל הוא ובניו
מה הוא רבו הגוי חייב במזונותיו אפ אשתו
ובניו רבו הגוי חייב במזונותיהן י שמעון
אומז מנך לגל הגוי שאקוד תל ממכר
יכול ימשככו ויצא תל גאולה תהיה לו יכול
יגלוס עליו תל וחשב עם קונהו דקדוק עמו
אם אינו מוצדק לא בגוי שאינו תחת ירך אמרת
אם כך מהאית יכול לעשות בו כשהוא אומר
ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו הא בגוי
שהוא כבוש תחת ירך הלות מוצדק אם כך
דיעה נחה בגוי שתחת ירך על אחת כמובנה
בגוי שאינו תחת ירך אם כך החמירה תודה בגוי

שתחת ירך על אחת כמובנה בגוי שאינו
תחת ירך אם כך החמירה תודה על גזילו שלגוי
קל וחומר על גזילו שלישל כי לי בע ושאל
עבדים ולא עבדים לעבדים מכאן אמרו הטור
את המועל וחסר בו אפלו בחצי היום חושך שכ כי
לי בע ישראל עבדים ולא עבדים לעבדים עבדי
הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים על תנאי
שלא ישתעבדו אמר יי אהיהם מה תל שכל
המשתעבד בהך למטק מעליך עליו כאל הוה
משעבד למעלק לא תעשו לכם אילים זה
אחד מן השמות המגובין שנתגנות בה עז לשם
מעשיה ופקל ומצבה מה הם פקל אם
עשיתו פקלתו אפ מצבה אם עשיתו פקלתה
מה פקל כל תקימו אפ מצבה כל תקימו
לא תקימו לכם או המוקוליק שעל גבי הירכיים
רצן שמעון בק גמליא אומז לו חמנים שצואשו
הגבות ואבן משכית לא תתנו בארצכם להטת
עליה אעפ שהוא משתחוה עליה לשם לוקה
שכך היתה דרך עובדי עז להניח אבן לפניה
להשתחוה עליה ואינו לוקה אלא אם השתחוה
עליה בפישוט ידים ורגלים אבל שלא בפישוט
ידים ורגלים אינו לוקה לא מפת מדורת
והמשתחוה לעז בין בפישוט ידים ורגלים בין
שלא בפישוט ידים משיכבוש פנו בקרקע
לה נקל לא תתנו בארצכם אין אתם
משתחוין על האבנים משתחוים אתם על
האבנים הממוצלות במקדש ומפט זה נהבו
להציע מוצללות בצותי כנסיות ובבתי מדרשות
הרצופים באבנים או מינן קט ותבן להבדיל
בין פניהם ובין האבנים לא מצא דבר מצדיל
בינו ובין האבנים הולך למקום אחר ומשתחוה
או שוחה על צדו ומטה כדי שלא ידביק פגו
באבן אמר יי אהיכם את שבתתי ותשמרו

כנגד זה הנמכר לגוי הולך מוצר שלא יאמ האיל
וד מוצר עריות אף אני אגלה עריות הואיל
ול עובד עז אף אני אעבוד עז הואיל וז מחלל
שבת אף אני אחלל שבת תל לא תעשו לכם
אילים את שבתותי תשמדו הזהיר כאן על כל
המצוות אני יי אני נאמן לשלם שכר טוב
לעושי רצוני שכ הנה יי אהים בחזק יבוא וזרעו
משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפעו ואומ
כיש שכר לפעלתך נאם יי ושבנו מארץ אויב
ויש תקוה לאחריהם נאם יי ושבנו בעם לגבול
כך יאמר רחום

אם בחקתי

מדרשות אדוננו ארון כל המעשים
תהלתו מפאה הארץ וזרחה עד אפס
מחשבותיו עמקו ומכל חי מוכוים
אשר מפחדו הרים כדונג כמוקים
אש לפעו תאכל בקרח אש חמוקים
תלהט קבוצ צדיו ותבער באנשי חמוקים
ולחמה תהיה לבנים מונ בטן עמוקים
המחכים לביאת איש עומד בין ההדקים
לשבור מעל צוארם עול שרי מוקים
ולפדותם בנפלאות ובמעשה נקים
כלת מודה יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוקים
אלהו אברך בחיו דימלא פיתחלתך
כי נמלאתה לי מאד אהבתך
ואהבתי צדק ומעון ביתך
ונבקמה נפשי אל חצרותיך
וזכרת להסתופף בצל סתרתך
ומתקן מדבש לפי אמרתך
ושמותי בלבי ועל פני יראתיך
זחשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך
והשיבותי רגלי ללכת באודחותיך

ככתוב חשבותי דרכי ואשיבה רגלי א
חשבותי דרכי ואשיבה רגלי אל
עד ותקף אמרו ללפי הזה רצון העולמים כל
יום ויום הייתי מחשב ואומ למקום פלוג אני
חולף והורגלי מבטאות אותי לבתי בנקודת
ולבתי מדרשות הוד ואשיבה רגלי א עדותך
א חשבותי דרכי חשבותי מתן שכרך
של מצוות והפקידן של עבדות ואשיבה רגלי
א עדותך א חשבותי מה שכתבת לבו
בתורה אם בחקתי תלכו מה לית בתורה ונתתי
שלוש בארץ אם לא תשמעו לי מה בתי תמך
ויקמתי ליקרה אתכם ואשיבה רגלי א עדותך
א חשבותי צרכות וקללות חשבותי
צרכות מאכלך ועד תיר וחשבותי קללות מו
ועד מים ואשיבה רגלי א עדותך א
חשבותי צרכות וקללות בוא וראה עד היפך
חיבב הזה אתי ישראל ולא יי שקידטם ונתן להם
את התורה והבטיחך לכל טובות שבעולם אלא
גילה להם מקתירי שאם מקווימי אתם את
התורה הרי אתם קיימים לעולם ואם לאו הרי
אתם בטיילי מן העולם ועדך להן מתן שכרך
של מצוות אם בחקתי תלכו עד קוף העני
ומתן פרענותך של עבדות ואם לא תשמעו לי
עד קוף כדי שידיעו שאם יעברו על המצוות
כמה טובות הפקידו וכמה דעות גרמו לעצמך
ולא יי שגילה להן כל כך לא שרמז להן
לאחוז במדת הטוב כדי שיקבלו שכר טוב
זכה לטוב לכם לטוב לך לטוב לנו כל ה
למען תחיו ורבייתם וחיית ורבות וכן בעל התו
כולה ולא די להן שרמז להן כך לא עד
שאהז בידך ואמר ובחרת בחיים למען תחיה
ומרוב חיבה שהמקום מחבב את ישראל וחפץ
לצבותך שהוא מתאוה שיהיו עמילי בתורה

אכתי
וקה
חגרת
כישן
מנ

מונך מבוה שקדינו בענך אם בחקתי תלכו
זכה לו עמי שומע לי במעט אויביהם אביע
זכה מי יתן והיה לבצם זה להם מלמד
שהמקום מתאוה שיהיו ישראל עמילי במצוות
אם בחקתי תלכו ונתן ואם בחקתי
תמאקו ממשמע שכ אם בחקתי תלכו אינ
יודע ואם בחקתי תמאקו ומה תל שאל כך
הייתי אומר אם בחקתי תלכו הרי צרכות
ואם לאו לא צרכות ולא קללות תל ואם
בחקתי תמאקו זכה את הברכה אשר
תשמעו א מצוות יי אהיבם ואם לאו לא
צרכות ולא קללות תל והקללה אם לא
תשמעו זכה אם תאבו ושמענתם טוב
הארץ תאכלו ואם תמאנו ומריתם הרב
תאכלו י שמעו אומי ככר ומקל ירו
כדוכי מן השמים אם להם אם עשיתם
את התורה כדי ככר לאכול ואם לאו הרי
מקל ללקות בו והיפך הוא פירושו של
דבר אם תאבו ושמענתם טוב הא תאכלו
ואם תמאנו ומריתם הרב תאכלו י
אעזר המודעי אומי קפר וקייף ירו כרוכף
מן השמים אם להם אם אתם עושין מה
שכית צה אתם נצלני מזה ואם לאו הרי
אתם לוקי בו והיפך הוא פירושו של דבר
ויגרש את האדם וישכך מקדם לבג עדך
את הרובים זאת להט החרב המתהפכת
א חרב תאכלו חרובך תכלוק
אז אחא אם צדיקי ישראל לחרובי עבדי
תיבתי אז עקביה יאני מסכינותא
ליהודאי בערתי קומאקא בקדליה דקווי
חינארא אם בחקתי תלכו יכול אם
רצו לעשות עושין ואם לא רצו לעשות
איך עושין תל את מטפטי תעשו ואת

חקתי תשמדו ללכת בהם אטי בער
כרחם זכה והעולה על רוחם היו לא
תהיה אשר אותם נהיה כגוים כמשפחות
הארצות לשרת עך ואבך נאם יי אהים אם
לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שמוה
אמלך עליכם והבאתי אתכם תחת השמי
והבאתי אתכם במקורות הברית אם כך
מה תל אם בחקתי תלכו מלמד שרשונ
של אדם נתונה לו אם בחקתי תלכו
שלא יהא היולףך ומשאך ומתנך לא בהם
תלכו עשם עיקר וא תעשם טפילה זכה
בהתלכך תנחה אותך בעולם הזה בשכר
תשמד עליך ביום המיתה והקיצות היא תשוך
לחיי העולם הבא אם בחקתי תלכו יכול
כל המצוות כשהוא אומר ואת מצותי תשמדו
הרי מצוות אמורות הא מה את מקיים אם
בחקתי תלכו להיות עמילי בתורה זכה ואם
לא תשמעו לי יכול כל המצוות כשהוא אומ
ולא תעשו את כל המצוות הרי מצוות אמורות
הא מה את מקיים ואם לא תשמעו לי להיות
עמילי בתורה זכה זכור את יוס השבת
לקדשו יכול כלבך כשהוא אומ שמור הרי
שמירת הלב אמורה הא מה את מקיים
זכור שתרא שונה בפיך זכה זכור את
אשר הקצפת את יי אהיך יכול כלבך
כשהוא אומ זכר ל תשכח הרי שכחת הלב
אמורה הא מה את מקיים זכר שתרא
שונה בפיך זכה זכור את עשה יי אהיך
למדים יכול כלבך כשהוא אומ השמר
בנגע הצרעת הרי שחרת הלב אמורה
הא מה את מקיים זכור שתרא שונה בפיך
זכה זכור את אשר עשה לך עמלק
יכול כלבך כשהוא אומר לא תשכח הרי

והעברתי

שכחות הלב אמורה' הא מה אני מקיים לכו
 שתהא שונה במק' וזה'א ונתתי את עיריכם
 חרבה יוכל מאדם תל' והשמחתי אני את הארץ
 הרי אדם אמור' הא מה אני מקיים ונתתי את
 עיריכם חרבה מעובר ומקצב וזה'א והשמחתי
 את מקדשיכם יוכל מן הקרבנות כשהוא
 אומ' ולא אריח בריח נחוחכם הרי קרבנות
 אמורי' הא מה אני מקיים והשמחתי את מקדשי
 מן הגדו'יות ואת מצותי תשמרו
 ועשיתם אותם הלמד לעשות לא הלמד
 שלא לעשות שהלמד שלא לעשות כוח
 לו שלא נברא והלמד לעשות מקדשי
 בידי כלמדי וללמד ולעשות' וזה'א
 תשמרו ועשיתם מגיד שהתלמוד קודם
 למעשה ומעשה נגיד מן התלמוד שהמעשה
 תלוי בתלמוד אין תלמוד תלוי במעשה
 ונתתי גשמיכם עשיתם מה שעליכם
 אפ' אני אעשה מה שעלי ונתתי גשמיכם
 ונתתי אני לא על ידי מלאך לא על ידי שליח
 אלא יוחנן שלטה וצדיקים נתנו צדקה לעולם
 ואו' ה' תורה והמאורות והגשמים תורה מנן
 שכ ויתן א' משה ככלותו המאורות מנן שכ
 ויתן אתם אהיה צדיק השמים הגשמים
 מנן שכ ונתתי גשמיכם בעתם גשמיכם
 מלמי שהגשמים פקוקי מראש השנה אם זכו
 ה' יודין בעתם ומשתלח בה' צדקה ואם לא
 זכו ה' יודין שלא בעתם ואין נהנין מה' ה'
 ופניה גשמים הארץ עריבה' ה' מאיר אומר
 שני חשימי יורה ומלקוש' וורה במרחשות
 ומלקוש בניסן והגשמים באמצעו' ה' יוקי
 אומ' חמשה שכ' פי לשלג יאמר ה' ארץ וגשם
 מטר וגשם מלדות עז' הרי חמשה' ורצב
 אמדי שבעה הללו חמשה ויורה ומלקוש

שנים הדי שבעה' א' אבהו שמעו ח' ד'
 הוי'א עבד קמי כעשתא בלוד ושמינת קליה
 ד' שמוט בר נחמ' דקא דריש' בשעה שישאל
 עושי' רצונו שלה'זה הוא פוקד את הארץ כ' וזה'
 אחת שנ' פקודת הארץ ותשקיקיה' אם ליתם
 תעשדנה ואם לאו רבות תעשדנה' היא עושה
 לכס אח' מעשדה' ה' ברפיה ו' חלבו ו'
 כפי בשם ה' לעזר פעמים שהוא עושה צמות
 איש אח' בצמות עשב אח' בצמות שדה
 אחת ושלבשתן במקום אח' שאלו מן מטר
 בעת מלקוש' ה' עושה הזיזים ומסד גשם
 יתן להם לאיש עשב בשדה' בעתם
 אימתי עתות הגשמים מרחשון ועסק
 שכ' ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש
 יורה במרחשון ומלקוש בניסן' וזה'א
 זבני ציון גילו ושמחו בני אהיכם כי נתן
 לכס את המורה לצדקה דא' לכס גשם
 מורה ומלקוש בראשון' ה' בעתם
 ברביעיות' אתה אומ' ברביעיות או אינו א'
 בערבי שבתות' אמרו אכלו שנים כשכ'
 אליהו וגשמים יודים בערבי שבתות אינן
 לא סימנן קללה' הא מה אני מקיים בעתם
 ברביעיות' ה' בעתם בלילות
 בועשה בימי הורודק שהיו הגשמים
 יודין בלילות' ובשחרית צדחה החמה
 ונשבה הרוח ונתנגבה הארץ והמועלין
 יודין למלאכתן ויודעין שמעשיהן לשם
 שמים' ה' בעתם בלילי שבתות
 מעשה בימי ה' שמעון' שטס ובימי שלמון
 המלכה שהיו הגשמים יודין מלילי שבת
 בלילי שבת עד שנעשו חטים ככליות
 ושעורים כגדעני' זתיים אעדיים כדונרי
 זהב וצברו מהם חממים לידות הבאים

להודיע כמה החאט' גורם לקיים מה שצא
 עונותיכם הטו אלה לכם והטו
 הטוב מכם' ה' ונתתי גשמי בעתם' לא
 גשמי כל הארצות' מה אני מקיים וצדקובך
 כל משפחות הארמה וצדק עיך' שבע בארץ
 ישל' ורעב בכל הארצות וה' באיך ולחוקיך
 מכס ומעשדך אתכם' כפי שצא
 וילקט יוסף את כל חכמ' וזה'א ובימך
 וצאיך' שיהיו כל הארץ דובאות כסף ומצאות
 לארץ ישראל' ונתנה הארץ יבולה' לו
 היא הברכה שכל הברכות וזה'א ויתרון ארץ
 בכל היא מלך לשדה בעבד' מלך זה שהוא
 שליט באוצרות שלזהב ושלכסף ושלצבנים
 טובות ומרגלוות והרי הוא משתעבד' כ'
 לאוצרות שבשדה ומתירא מן השדפון ומן
 הידקוק' ומאחר שמכנסק תבואה לתוך ביתו
 מתירא הוא שמא תרקיב' הא מלך לשדה
 בעבד' לכך ה' מבער לישראל ונתנה הארץ
 עולה' וכך לעתיד לבוא הוא אומ' ובערתי
 לכם באוכל ולא ישחית לכם את מרי הארמה
 ולא תשכל' ולפי שבעו הזה מי שיש לו כרם
 או שדה הוא נהנה משלו ומי שאין לו הוא
 מצטער אבל לעתיד לבוא הכל מתפרקין
 מטובות שבהים וזה'א במדעה טוב ארעה אות
 ובהרי מ' ישל' יה ביהם' ה' ונתנה הארץ
 יבולה' לא כדרך שהיא עושה עכשו לא כדרך
 ששטת בגמי אדם הראשון' ומנן שהארץ עתה
 להיות משדעת ועושה מידות ב' ומה תל' ככר
 עשה לכמלאותיו' תדשא הארץ דשא עשב
 מזריע זרע מלמי שבאים שהיא כשרעת בו
 ביום היא מוצאה מידות' וע' השדה יתן
 מריו' לא כדרך שהוא עושה עכשו לא כדרך
 שהוא עושה בימי אדם הראשון' ומנן

שהע' עתיד ליטע ועושה מידותיו בימיו
 ע' מרי עושה מרי למינו' מלמי שביום שקור'
 ניטע בו ביום עושה מרי' וזה'א לעתיד לבוא
 א' תיראו בהמות שדי כי דשאו נאות המדבר פי
 ע' נשא מריו תאנה ומן נהתנו חיפס' מנן
 שהע' עתיד להיות נאכל תל' ע' מרי א' ללמד
 שהוא עשד מרי והלא ככר נאכל נאמ' ע' מרי
 אם כן למה ע' ע' מרי לא מה המרי נאכל
 אף הע' נאכל' ומנן שאפ' איכתי קרק' עתידין
 להיות עושי' מידות תל' וע' השדה יתן מריו'
 והשיב לכס דיש את בציר' שתהא עוקק
 בדיש עד שהוא מגיע בציר' ובציר ישיג את
 צרע שתהא עוקק בציר' עד שהוא מגיע
 צרע' וזה'א לעתיד לבוא הנה ימים באים נאם'
 ה' ונגש חודש בקוצר ודורך ענבים במושך הזרע'
 ואכלתם לחמכם לשובע' אין צריך לומר
 שיהא אדם אוכל הרבה ושביע' לא אוכל קמאו
 והוא מתברך במעיו שכ' ועבדתם את ה'
 ודרך את לחמך ואת מימך' אמ' ה'ה' כשאתם
 עושי' רצונו אני משרה שכמתי עליכם ומגיש
 נמשכם כענן שכ' ודויתי נמס הכהנים וע' ו
 וכשאתם עובדין על רצונו אני מגלה אתכם
 לבין הגוים ואתם אוכלין ולא שובעין שכ' אוכל
 ואין לשבעה' וישבתם לבטח בארצכם' ב' וזה'
 אתם יושבי' לבטח בה ואין אתם יושבי' לבטח
 חוצה לה' שמא תאמר הואיל ויש מאכל ומשנה
 אם אין שלום אין כלום תל' ונתתי שלום בארץ
 מלמי שהשלום שקול כנגד הכל וזה'א עושה
 שלום ובורא רע' מגיד שהשלום שקול כנגד הכל
 גדול הוא השלום שהוא טשור בעיקה
 שאולי השלום היו החיות משכלות והדרבים
 משתבשין ומשא ומתן ש' אכל כוון
 שניתן שלום בעולם פקו כל המרענות

וּשְׁבַעְתָּ וְאֵין מוֹחִיזִים לֹא יִרְאוּ מִכָּל בְּרִיהַּ
 וְהַשְׁבַּעְתָּ חַיֵּה רַעִי מִן הָאָרֶץ יְיָ יְהוּדִיהָ אֹמֵר מִנְעִירֶךָ
 מִן הָעוֹלָם יְיָ שְׁמַעְךָ אֹמֵר מִשְׁבִּיתֶךָ שְׁלֵם יִזְקֶיךָ
 אִדְּ שְׁמַעְךָ אִימְעִי הוּא שְׁבַחוּ שְׁלֵמוֹתֶיךָ בְּזִמְנֵי שְׁאִין
 מִזִּיקֶיךָ אוֹ בְּזִמְנֵי שֵׁשׁ מִזִּיקֶיךָ וְאִינֶךָ מִזִּיקֶיךָ וְכֹהֵן
 מִזְמַר שׁוֹר לִיּוֹם הַשַּׁבָּת לְמַשְׁבֵּית מִזִּיקֶיךָ מִן הָעוֹלָם
 מִשְׁבִּיתֶךָ שְׁלֵם יִזְקֶיךָ וְכֹהֵן וְגַר זֶמֶר שֶׁם בְּבַשׁ
 וּפְרָה וְדָב תִּרְעַנֶּה יְחִידוֹ וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל חוֹר
 פִּתְּךָ מִלֵּמַ שְׁתִּנּוּק מִיִּשְׂרָאֵל עֹתִיד לְהִיְוֹת מוֹשִׁיטוֹ
 אֲצַבְעוּ לְתוֹךְ גִּלְגַּל עֵינָיו שֶׁלְצַמְעוֹנוֹ וּמוֹצֵא מוֹהַ
 מִתּוֹךְ פִּיו וְכֹהֵן גְּמוּלָה יְיָ הַדֵּה' זוֹ הִיא הַדּוֹרְגוֹת
 אֶת הַבְּרִיּוֹת יְיָ וְהַשְׁבַּעְתָּ חַיֵּה רַעִי מִן הָאָרֶץ
 אוֹ אֹמֵרוֹת הָעוֹלָם שֶׁהֵן מִשְׁבִּיתֵי בְּחַיֵּית הַמַּשְׁכָּלוֹת
 וְחַרֵב לֹא תִעֲבֹד בְּאַרְצֶכֶם אֵין צְרִיךְ לֹמַר
 שְׁלֵם יְהִי צִיָּק לְמַלְחָמָה וּבְצִוִּיךָ לֹא שְׁלֵם יְהִי
 הַעוֹבְדִין וְהַשְׁבִּיץ עוֹבְדִין מִמִּדְּיוֹנָה לְחַבְרָתָהּ
 כְּדִיךְ שֶׁעֲבָרוּ בִּימֵי יִאֲשִׁיחוּ מִכֶּמֶךָ אִמְרוּ מִתִּיבֵי
 עַל הַחֲרָב וְאֵין צְרִיךְ לֹמַר חֲרָב שְׁאִינָה שְׁלֵשׁלוֹם
 לֹא אִסְלוֹ חֲרָב שְׁלֵשׁלוֹם שְׁאֵין לָךְ חֲרָב שְׁלֵשׁלוֹם
 יִתֵּר מִשְׁלַפְרַעֲנָה נִכְסָה וְאֵעֲפֹף נִכְסָל בֵּה יִאֲשִׁיחוּ
 אֲבִי וְיִשְׁלַח אֶלָּיו מִלֵּאכִיִּים לְאִמְרוֹ מִה לִּי וְדִיךְ
 מִלָּךְ יְהוּדִיהָ לֹא עֲלִיךָ אֶתָּה הַיּוֹם כִּי אִם בֵּית
 מִלְחָמָתָה וְאֵהִים אִמְרוֹ לְבַהֲלֵנוּ חִדְלָךְ לָךְ מֵאֵהִים
 אֲשֶׁר עָמְדוּ וְאֵי שְׁחִיתֶיךָ מֵאֵן אֵהִים אִמְרוֹ רַב
 יְהוּדִיהָ אִמְרוֹ רַב עֵץ אִמְרוֹ הוֹאִיל וְקָא בִּטָּח בְּעִיךָ
 יִכְלֹנָה לִיהַּ וְכֹהֵן יְחִידוֹ הַמּוֹרִים לְמִלָּךְ יִאֲשִׁיחוּ
 אִמְרוֹ רַב יְהוּדִיהָ אִמְרוֹ רַב שֶׁעֲשָׂאֵהוּ כִּכְבָּדָה מִכָּל
 שְׂדֵאֵיִית הַמַּלְחָמָה צִרְיָה יְיָ וְחַרֵב לֹא
 תֵּלַע בְּאֵד' זֶה לְעֵתוֹי לְבֹא הַצָּה מִשְׁבִּית מִשְׁמֹת
 וְהָעוֹלָם שֶׁכֵּן וְכֹתְנוֹ חֲרָבוֹתָם לְאֹתוֹת וְחַטוֹתוֹתָם
 לְמַזְמֹרוֹת לֹא יִשָּׂא גוֹיִשׁ גּוֹי חֲרָב וְלֹא יִלְמְדוּ
 עוֹד מִלְחָמָה וְאֹמֵר וְקִשְׁתָּ וְחַרֵב וּמִלְחָמָה
 אֲשַׁבֵּד מִן הָאָרֶץ וְדִרְפַּתֶּם אֶת אֵיבֵיכֶם

ישע
תחלה

וְנִמְלֵוּ לְעַיְנֵכֶם לְחַרֵב שִׁיחִיו נִוְפְלֵךְ לְעַיְנֵכֶם
 אִמְרוֹ רַעִי וְדִרְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מֵאֵן
 מִן הַחֲלָשִׁים שְׂבַכְסֵם לֹא עֵץ הַגְּבוּרִים שְׂבַכְסֵם
 וּמֵאֵה מִכֶּם רַבִּיהָ יִרְדְּמוּ וְכִי חֲחִשְׁבוּךָ זֶה לֹא לֹא
 צְרִיךְ לֹמַר לֹא וּמֵאֵה מִכֶּם שֵׁשׁ אִמְרוֹ יִרְדְּפוּ
 לֹא לֹא דוֹמָה הַמְדוּבָרִיץ הַעוֹשִׂיךָ אֶת הַתּוֹרָה
 לְמַעַשְׂטֵיךָ הַעוֹשִׂיךָ אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל מְקוֹם
 מְדוּבָה מִדַּת הַטּוֹב מִמְדַּת הַפְּדֻעֻנוֹת וְכִאֵךְ
 מְדוּבָה מִדַּת הַפְּדֻעֻנוֹת מִמְדַּת הַטּוֹב לְטוֹבָה
 מִהוֹ אֹמֵר וְדִרְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מֵאֵה לְרַעֲיָה אִלָּף
 אַחַד מִכֶּם גְּעֵרֹת אַחַד מִכֶּם גְּעֵרֹת חֲמִשָּׁה תַּנּוּקוּ
 עַד אִם נוֹתֵרֶתֶם טַוֵּרֶךָ עַל רֵאשִׁי הַהָר וּכְנָק עַל
 הַגְּבֻעָה וְנִמְלֵוּ אֵיבֵי לָפֶ לֹא שִׁיחִיו נִוְפְלֵךְ
 לְעַיְנֵכֶם שְׁלֵם יִזְקֶיךָ כָּל הָאָרֶץ וּפְטַתִי אֵלֵיכֶם
 וְכִי הוּא מִתְעַקֵּק עִם אַחֵרִים לֹא מִשְׁלָל מִשְׁלָל
 לְהִיךְ לְמִלָּךְ שֶׁשְׂכָר מוֹעֲלֵךְ הַרְבֵּה וְהִיהָ שֵׁם מוֹעַל
 אַחַד וְעֵשָׂה עִמּוֹ מִלֵּאכִיִּיהָ יְמִים רַבִּים וְנִכְנָקוּ
 אוֹתָךְ הַפּוֹעֲלִים לְיִטּוֹל אֶת שְׂכָרְךָ וְנִכְנָק אוֹתוֹ
 הַפּוֹעַל עִמָּךְ אִמְרוֹ הַמִּלָּךְ לְאֹתוֹ הַפּוֹעַל בֵּן
 אִמְנָה לָךְ עֲבָשׁוּ הַלְלוּ עֲשׂוּ עִמִּי מִלֵּאכִיִּיהָ
 מִמּוֹעֲטוֹת וְאֵין נוֹתֵךְ לְהֵן שְׂכָרְךָ שְׂכָר מוֹעֵט
 אֲבֵל אֶתָּה חֲשַׁבְוֹךָ רַב עֹתִיד אֵין לְחַשֵּׁב עִמָּךְ
 כִּי הֵן יִשְׂרָאֵל בְּעוֹ הַזֶּה מִבְּקָשִׁיךָ שְׂכָר
 מִלְּפִי הַמְּקוֹס וְהַמְּקוֹס אֹמֵר לְהֵם לְיִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 אִמְנָה לְכֶם וְאֹמֵר הַעוֹ הַלְלוּ עֲשׂוּ עִמִּי מִלֵּאכִיִּיהָ
 מוֹעֲטוֹת וְאֵין נוֹתֵךְ לְהֵם שְׂכָר מוֹעֵט אֲבֵל אֶתָּה
 חֲשַׁבְוֹךָ רַב עֹתִיד אֵין לְחַשֵּׁב עִמָּךְ לְכֶן נֵאֻמַּר
 וּפְטַתִי אֵיכֶם יְיָ וְכִי זְמַנִּי אֵלֵיכֶם מוֹנֵה אֵין
 עֵלֵיכֶם לְקַבֵּל תְּפִלַּתְכֶם וְכִי דוּךְ אֹמֵר לְפָנֶיךָ יְיָ
 תַעֲמֹד בְּדַחֻקִי אִמְרוֹ בְּנִקְוֹת יִשְׂרָאֵל לְפִי הַמְּקוֹס
 רַבִּי שְׁלֵטוֹ אֵעֲפֹף שְׁחִטָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּבִקְשָׁה מִלְּפָנֶיךָ
 כְּשִׁמְעוֹתֶיךָ לְפָנֶיךָ יִשְׂרָאֵל הֵן אֲזַנְךָ לְתַפְלַתֶם
 שֶׁכֵּן אֲהַבְתִּי כִי יִשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹלִי תַחֲנוּן אִמְרוֹ

לֹה וּמֵה בְּשַׁעֲהָ שְׁלֵם יִזְקֶיךָ שְׁשִׁיתִי לְמִנְחָתִי שְׁמִי
 אֵם חוֹזְרִיךָ בְּךָ וְבִאֵיךְ לְמַחִי וּמְדוּבָרִיץ תְּפִלָּה
 וְתַחֲנוּנִים לְפָנֶיךָ לֹא כָּל שְׂכָר שְׁלֵם אֵעֲלִים עֵינֵי
 שְׁשִׁמוֹעַ תְּפִלַּתֶם וְאֶתְרַצֶּה לְהֵם וְאֶחָזֹר וְאֵמְנָה
 עֲלֵיךָ שֶׁכֵּן וּפְטַתִי אֵלֵיכֶם וְזוֹ הִיא שְׁשִׁאלָה
 מִלּוֹקְפוֹס אַחַד אֶת רַבֵּךְ בְּמִלֵּי אִמְרוֹ לֹא אוֹתִי
 אֹמְרוֹיךְ שְׁאֵהִיכֹן נִמְנָה אֵיכֹן וּמִקְצַצִינוּ מִבּוֹךְ
 הַגְּלוּיוֹת אִמְרוֹ לֹא הֵיךְ אִמְרוֹ לֹא כִּי אֵיכֹן שְׁשִׁתְּנִיבְּאוֹ
 לְכֶם אִמְרוֹ הִיךְ אִמְרוֹ לֹא לֹא בְּצִאֲנֵם וּבְבִקְרֵם
 יִכְלֹן לְבַקֵּשׁ אֶת יְיָ וְלֹא יִמְצְאוּ חֵלֶךְ מֵהֵם שְׁכִינֵי
 שְׁחֵלֶךְ מִכֶּם אֵהִיכֶם הִיאךְ חוֹזֵר עֲלֵיכֶם אִמְרוֹ
 לֹא רַבֵּךְ בְּמִלֵּי שׁוֹטָה כִּלְךָ אֲצִל צְרִי אִמְרוֹ
 וְנִכְשָׁה יְבִמְתּוֹ אֶלָּיו לְעֵינֵי הַקָּטָן וְחִלְצָה נְעוּלָה
 לֹא נֵאֻמַּר חֵלֶךְ מִמֶּנּוּ נִעֲשָׂה בְּצִמְזָה חִלְצָה לְבִמְתָה
 וְנִאֲקֵרָה עֲלֵינוּ עֲבָשׁוּ שְׂכָר חֵלֶךְ מֵהֵם נִעֲשָׂה
 כִּיכֶם שְׁחֵלֶךְ לְיִבְמֵתוֹ וּמִנְתֵּר לְחַזֹּר עֲלֵיךָ
 מִיךְ קִיבַל מִלּוֹקְפוֹס וְהוּדִיהָ לֹא לְרַבֵּךְ בְּמִלֵּי אֵל
 וּמִמֵּי לְמַד דוּךְ לְשׁוֹךְ זֶה לֹמַר לְמַה יְיָ
 תַעֲמֹד בְּדַחֻקִי לֹא לְמַד לֹא מִמּוֹסָה רַבִּי שְׁאֵין
 לְמַה יְיָ יְחַדָּה אִפְךָ בְּעִמָּךְ אִמְרוֹ לְפָנֶיךָ רַבּוֹנוּ
 שְׁלֵטוֹ לְמַה אֶתָּה כּוֹעֵק עַל בְּנֵיךָ לֹא מִכֶּם
 שְׁחִטָּאוּ לְפָנֶיךָ הִיךְ אֹמֵר הַעוֹ מִתְּבוֹעֵךְ וְחִטָּאוּ
 וּמְדוּבָרִיץ וּמִכְּעִיִּיק לְפָנֶיךָ לֹא שְׂכָר עֲלֵיכֶם
 זְעַמִּיךָ וְהַתְּרַצֶּה לְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל וְכִי אֵלֵיךָ לְהֵטִיב
 עֲלֵיךָ לְכֶן הַצָּה מִבְּשַׂר לְיִשְׂרָאֵל וּפְטַתִי אֵלֵיכֶם
 בְּטוֹבָה וְהַפְּרִיתִי אֶתְכֶם בְּמִרְיָה וְרַבִּיהָ וְהַרְבֵּי
 אֶתְכֶם בְּקוֹמָה זְקוּפָה וְהִקְיִמוֹתִי אֶת בְּרִיתִי
 אֶתְכֶם לֹא כְּבָרִית רֵאשׁוֹנָה שֶׁהַפְּרִיתֵם אוֹתָהּ
 שֶׁכֵּן אֲשֶׁר הִמָּה הַמִּדּוּ בְּרִיתִי וְאֵנְכִי בְּעֵלְרֵי
 בְּכֶם וְלֹא בְּרִית חֲדָשָׁה לֹא שְׁלֵם תּוֹכֵר מַעֲוֹת
 וְעַד עוֹלָמִי עַד שֶׁכֵּן הִנֵּה יְמִים בָּאִים נֵאֻמַּר יְיָ
 וּבְרִיתִי אֶתְבִּיבֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדִיהָ בְּרִית
 חֲדָשָׁה וְאֹמֵר כִּי הֵהָרִים יִמּוֹשׁוּ וְהַגְּבָה תִּמְוַכְּחָה

וְחִקְרִי מֵאוֹתָךְ לֹא יִמּוֹשׁ וּבְרִיתִי שְׁלֹמִי לֹא תִמְוַשׁ
 לְפָנֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִקְבִּלֵיךָ יְקוֹרִיךְ הַצִּיָּק עֲלֵיךָ בְּגִלוֹת
 כְּדִי שִׁיקְבְּלוּ אוֹתָךְ הַטּוֹבוֹת וְהַנְחִמוֹת לְיָמֹת הַמִּשְׁחָה
 וְאִמְרוֹ רַבֵּךְ בְּרִי כִּהְיֵנָה בְּשֵׁם יְיָ יוֹתֵנְךָ לְמִלָּךְ שְׁקוֹדֵשׁ
 לְמַטְרֹנָה וְכֹתֵב לֹה כְּתוּבָה מְדוּבָה וְכִי וְכִי
 חוֹמוֹת אֵין עוֹשָׂה לָךְ וְהַנְחָה וְהֵלֶךְ לֹא לְמִדְּיוֹנָה
 הִים וְשָׁה שֵׁם שְׁנַיִם רַבּוֹת וְהִין שְׁכִימוֹתֶיהָ מוֹנוֹת
 אוֹתָהּ וְאוֹמְרוֹת לֹה עַד אִימְתִי אֶת יוֹצֵא קְבֵר
 לָךְ בְּעַל עַד דָּאת טְלִיֵא עַד דְּחִילֵיךָ עֲלֵךְ הַמִּלָּךְ
 הַנְּחוּךְ וְהֵלֶךְ לֹא לְמִדְּיוֹנָה הִים וְתוֹב לֹא הִדְרֵי
 לְוִתֵּךְ פִּיּוֹן שֶׁשׁוֹמְעוֹת כִּי מִיךְ בּוֹכָה וְצוֹעֲקָה
 וּמְתִאֲנַחַת וְהִיתָה נִכְנָקָה לְתוֹךְ בֵּיתָה וְכּוֹטְלָה
 כְּתוּבָתָהּ וְקוֹרָאתָ בָּהּ וּמִתְבַּחֶמֶת לְאַחַר
 יְמִים בֹּא הַמִּלָּךְ מִמְדְּיוֹנָה הִים אִמְרוֹ לֹה בְּתִי תִמְיָה
 אֵין עֲלֵיךָ הִיאךְ הַמִּתְנַת לִי כָּל הַשְּׁנַיִם הַלְלוּ
 אִמְרוֹ לֹא אִדּוֹת הַמִּלָּךְ אֵלֵי כְּתוּבָתִי מְדוּבָה
 שְׁכּוֹתְבָתִי לִי כִּכְדֵּךְ הִין חֲבָרוֹתִי מֵאֲבָדוֹת אוֹרֵי
 מִמֶּךָ כִּי לִפִּי שְׁבַעְתָּ הַזֶּה אֹמֵר הָעוֹלָם מוֹנֵךְ
 אֶת יִשְׂרָאֵל וְאוֹמְרוֹיךְ לְהֵךְ עַד מִתִּי אֶתָּה מוֹמְדֵיךְ
 עַל אֵהִיכֶם וְהַרְבִּיץ עֲלֵינוּ וְנוֹתֵנְךָ אֶת נִמְשָׁכְךָ
 עֲלֵינוּ וְנוֹתֵנְךָ אֶת צַפְשָׁכֶם עֲלֵינוּ כִּמְנָה צְעֵד
 הוּא מִכֶּם עֲלֵיכֶם כִּמְנָה יְקוֹרִיךְ הוּא מִבִּיא לְכֶם
 בּוֹאוּ לְכֶם אֲצִלְנוּ וְאֵין עוֹשִׂיךָ אֶתְכֶם דוּכְסִיךָ
 וְאַפְרוּכֵךְ וְאַקְטִילְנוּ וְיִשְׂרָאֵל פִּיּוֹן שְׁשׁוֹמְעֵיךָ
 כִּי מִיךְ בּוֹכִין וְצוֹעֲקִין וּמִתְבַּחֶמֶת וְכִי וְכִי
 שְׁכִנְכִיךָ לְבַתִּי כְּנִקְוֹת וּלְבַתִּי מוֹדֵשׁוֹת
 וְנוֹטְלֵי קֶפֶר תּוֹרָה וְקוֹרֵיךָ בּוֹ וּפְטַתִי אֵלֵיכֶם וְהַפְּרִי
 אֶת וְהִדְרֵךְ אֶת וְהִקְיִ את בְּרִיתִי אֶתְכֶם מִתְּבוֹעֵיךָ
 וְלִמְחַד כְּשִׁיבִיעַ הַקָּץ הַצָּה אֹמֵר לְיִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 תִמְיָה אֵין עֲלֵיכֶם הִיאךְ הַמִּתְנַת לִי כָּל
 הַשְּׁנַיִם הַלְלוּ וְיִשְׂרָאֵל אֹמֵר לְפָנֶיךָ הַצָּה רַבּוֹ הַעוֹלָם
 אֵלֵי קֶפֶר תּוֹרָה שְׁכּוֹתְבָתִי לֹא כִּכְדֵּךְ אֹמֵר הָעוֹלָם
 הִין מֵאֲבָדֶךָ אֶתְנוּ מִמֶּךָ דְלֹת זָאת אֲשַׁעֲבֵ

אל לבו על כן אוהיל וכן דוד אומ לולי ותתן
 שעשועי אז אבדתי בעניי ואכלתי ישן
 נושך מלמי שכל המיושך מחברו נזה מחברו
 איך לי לא וצדים שדרכך ליטנך וצדים שאין
 דרכך ליטנך מנע תל ישך נושך מכל מקום
 וישך מנע חרש תוצאו שיהיו האוצרות
 מלאים ישך והגרנות מלאות חרש וישרא
 מקפידון ואומריך היאך נוציא ישך מנע חרש
 אמי רב פלא לכל מימי עותקא מעלי לבר
 מתמקא ושכרא והרפא ונתתי משכני
 בתוככי זה בית המקדש שלא תקטאוה
 כבתחלה שיקדתי ובעתי והחברתי ויקדתי
 ובעתי והחברתי לא זה מקדש שאין בו
 נטישה לעולם שכ גדול יהיה בצוד הבית הזה
 האחרון מן הראשון ולא תגעל כפשותי
 שלא תעיקוני כבתחלה משאני גוא אתכם
 שוב איני מואק בכם לא כשם שעשיתו בכם
 בתחלה את מוצא כשבלי ישל מירושלם
 הוציאום בקולריך אמרו אומ העו כבר מאס
 להיהם שכ כסף נמאס קראו להם כי מאס פי
 בהם מה הכסף נצרפ ונעשה כלי ושוצ נצרפ
 ונעשה כלי וכן פעמים הרבה ובאחרונה הוא
 כסף אבל הקיג אינו נעשה כלי ואין בו
 צורך כך שש איך להם תקומה שכבר מאס
 להיהם כששמע ירמיה כך אמר דבון העולמי
 המאוס מאסות את יהויה משל למגלך
 שהכה את אשתו אמר לו שושבינה אם מגיטה
 אתה מבקש הכה אותה עד שתמות ואם
 דעוך לחזור עליה למה את מודקך
 בהכיותה אמר לו אפלו פלטוריך שלי הרב
 איני מגרשה כך אמר ירמ אס לגרשיבו
 אתה רוצה הכה אותנו עד שנמות שכי
 אם מאוס מאקתבו קצפת עלינו עד מאד

לכם את כל הנקיים הלל כהיות להם
 עבדים מה תל לא עבדים היו למלכים ולא
 עבדים לעבדים ואשצר מוטות עלכם
 מושלי אללה לבעל הצות שהיה לו פיה
 חורשת והשאיפה איש אחר להיות חורש בה
 ויהיה לאותו האיש עטרה בעש זה בא וחרש
 וישב לו זה בא וחרש וישב לו עד שנתגעה
 המדה ורצה לה ונכנקו כל המרות ואותה
 המדה לא נכנהק לא הספיק בדיעתו לקבל
 מיס מאותו האיש לא מסר באו שובר את
 הטול וקצץ את הקלמונים כך הן ישרא
 בעו הזה זה שלטון בא ומשעבר והולך לו
 וזה שלטון בא ומשעבר והולך לו והמענה
 ארובה שכ על גבי חרשו חורשים האריכו
 למענותם למחר פשיגיט הקץ איך הנה
 אומ לאומות העולם מפע מה עשיתם בבני
 כך לא מיד הוא בא ומשצר את העול ומקצץ
 את הקלמונים שכ ואשצר מטות עלכם
 וכהא פי צדק קצץ עבות ושעים מנע
 אתה אומ שאין הנה גוא את ישראל לא
 בשביל שהן משמדיך שבתות ומים טובים
 שהרי כה למעלה מן הענף את שבתתי
 תשמדו ופתי אחריו ואשצר מטות עלכם
 ואולך אתכם קוממיות בקומה קתה
 לא יראים מכל בריה לא קוממיות
 ששמעון אומ מאה אמה באדם הראשון
 איך לי לא אנשים נשים מנע שכ בנותי
 כהיות מחטבות תבנות היכל וכמה הוא
 תבנות היכל מאה אמה תנאר מאיר
 אומ קוממיות מאתים אמה בשתי קומות
 של אדם הראשון ר יהודה אומ מאה אמה
 פנגד היכל ובתליו שכ אשר בנו בני נועים
 מגודלים בנעוריהם בכותיכו כזרת מחטבות

תבנות היכל קוממיות אך לוי בנה
 ודאה שלא כמדת צטר ודם מדת הנה הנה
 קילל את ישראל ובידך בשמים ועשרים מטה
 בידך בשמונה וקיללך בשמים ועשרים הנה
 קיללך בשמונה מן ואם בחקתי תמאקו עד געה
 נמסם ובידך בעשרים ושנים מן אם בחקתי
 עד קוממיות ומטה בידך בשמונה מן והיה
 אם שמוע ועד לעבדים וקיללך בעשרים ושנים
 מן והיה אם לא תשמעו עד ואין קונה
 ואם לא תשמעו לי אם לא תשמעו למדרש
 חכמים יכול למה שכת בתורה כשהוא אומר
 ולא תעשו את כל המצוות האלה הרי מה שכת
 בתורה אמור הא מה את מקיים ואם לא תשמעו
 לי אם לא תשמעו למדרש חכמים
 ואם לא תשמעו לי מה תל לא זה שהוא יודע
 את רבובו ומתכוין למרוויבו וכהא כמרווי
 בצור ציד לפע פי איך תל לפע פי ומה תל לפע
 פי לא שהוא יודע את רבובו ומתכוין למרוויבו
 וכהא ואנשי קדום רעים וחטאים לוי מאד שא
 תל לוי ומה תל לוי לא שהן יודעין את רבובן
 ומתכוונן למרוויבו ואם לא תשמעו לי
 מה תל ולא תשמעו יש לך אדם שאינו
 למד אבל עושה תל ולא תעשו הא כל שאינו
 למד אינו עושה או יש לך שאינו למד ואינו
 עושה אבל אינו מואק באחרים תל ואם בחקתי
 תמאקו הא כל שאינו למד ואינו עושה קוף שהוא
 מואק באחרים או יש לך אדם שאינו למד ואין
 עושה ומאק באחרים אבל אינו שונא את
 החכמים תל ואם את משפטי תגעל נפשכם
 הא כל שאינו למד ואינו עושה ומואק באחר
 קוף שונא את החכמים או יש לך אדם
 שאינו למד ואינו עושה ומואק באחרים ושונא
 את החכמים אבל מנחך לאחרים לעשות

תל לבנותי שנות הא כל שאינו למור
 ואינו עושה ומנאק באחרים ושונא את החכם
 קוף שאינו מנחך לאחרים לעשותן או יש
 לך אדם שאינו למור ואינו עושה ומנאק באחרים
 ושונא את החכמים ואינו מנחך לאחרים לעשות
 אבל מורה במצוות שטאמרו בקיט תל זאת כל
 מצותי הא כל שאינו למור ואינו עושה ומנאק
 באחרים ושונא את החכמים ואינו מנחך לאחרים
 לעשות קוף שהוא כופר במצוות שנאמרו בקיט
 או יש לך אדם שיש בו כל המדות הללו אבל
 אינו כופר בעיקר תל להסכים את בדוית הא
 כל שיש בו כל המדות הללו קוף כופר בעיקר
 אף אני הטאו צאק ולקח באף מה
 תל אני אני הוא שעניו להרע בעטג שב
 הנה אשר בנותי אני הורק זאת אשר נטעתי
 אני כותש אעשה זאת לכס זקשה לכס
 מכל ששמי הדול היה לכס כצעל חוב
 לכס מידם הינה זאת לכס איך הרעה ויצאה
 מלפני לעולם וכהא מפי עליון לא תצא הרעות
 לא הטוב והפקדתי עליכם שיהו המכות
 מקודות אתכם מזו לזו עד שהראשונה מקודרת
 אצלכם אביא אחרת ואקמבנה לה בהלה
 מכה מבהלת את הדיות ואינו זו מכות מותק
 את השחפת יש לך אדם שהוא חולק
 ומוטל במטה אבל בשרו שמור עליו תל את
 השחפת מלמ שהוא נשחק או עתים שהוא
 נשחק אבל אינו מקדיח תל ואת הקדחת מלמ
 שהוא מקדיח או עתים שהוא מקדיח אבל
 צבור בעצמו שיחיה תל מכלות עינים או אינו
 קבור בעצמו שיחיה אבל אחרים קבורים בו
 שיחיה תל ומדענות גפס זרענתם לריק
 זרעכם ואינה מצמחת ואם זרעה ואינה
 מצמחת מענה מוה האויבים באיך ואוכל לא

זרעה שנה ראשונה ל...
 ואינה מצמחת והשניה והיא...
 מצמחת והאויבים באים ואוכלים...
 אותה שנ זרענתם לריק זרעכם ואוכלת...
 אויבים ר' זרענתם לריק זרעכם ואוכלת...
 ואם אויבים כנגד הבנים והבנות...
 חכם מדבר שתהא עמל בהך ומגלגל...
 והחאט בא ומכלך וכהא אשר טמחתי...
 ודביתי אויבי כלם ר' והפקדתי עליכם
 בהלה ר' לעזר בך יהודה אומ בעזר חלה
 איך ברכה במכונס ומארה משתלחת בשעדים
 וזרעני זרעים ואחרים אוכלים אותך שנ והפקדתי
 עליכם בהלה ר' תקרא בהלה לא בהלה וכל
 זרענתם לריק זרעכם ואם כותש מתברכך
 שנ אראשות עדיקותיכם תתנו לכהן להניח
 ברכה ל ביתך בעזר ביטול תלומה ומעשדות
 שמים נעדין מלהרדי טל ומטר והיוקר
 הווה והשכר אבד ובט אדם רצח אחר הפרק
 ואיך מגישן שנ א צה גם חוס יגזלו מימי
 שלב שאול חטאו תנא צבי ר' ישמעאל בשביל
 שני דברים שצויתו אותם בימי החמה ולא עשו
 גזלו מהם מימי שלב ואם כותש מתברכך שנ
 הביאו את כל המעשר אל בית האוצר וירדו
 טרף בביתו ובחובו לא בצאת אמר ין צבאות
 אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקות
 לכם ברכה עד בלי די אל אני אמר רב' עזי שכלו
 שפתותיכם מלומר די ונתתי פני בכם בשם
 שנ בטובה ופנתו ליכם כך אמר ברעה ונתתי
 פני משלן מלהך למגלך שאמר לעבדי
 מזה אני מכל עקרי ועוקק עמכם לרעה
 ונגמתם לפני אויבים שיהא המות הורג אתכם
 מבטנים ובעלי רבב מקיפין אתכם מצחק ורדו
 בכם שניבים שאינו מעמדי עליכם לא מכם

ובכם שבשנה שאומות העולם עומדין על
 יגל אתך מברכין לא מה שבגלוי שנ ויהי
 אם זרע ישרל זרעה מדין ועמלק ובע קדם
 וישחיתו את יבול הארץ עד בואך עזר ולא
 ישאירו מחיה בישראל ושה עזר
 וחמור אבל כשאעמיד עליכם מכם
 ובכם הן מחפשיך אחר מטמונות שלכם
 שב ואשר אכלו שאר עמי ועורם מעליהם
 הנשיטו ואת עצמותיהם מצחו ומטו כאשר
 בקיר ובבשר בתוך קלחת ונקתם מפני
 מאומה ואיך דרך אתכם מכלי כח
 ואם עז אף לא תשמעו לי ר' לעזר אומר
 איך הנה מביא פרענות לישראל עד שהוא מעיד
 בהן תחלה שב ואם עז אף ר' יהושע אומ
 שלא יהיו ישראל אומדין כלו המכות עור איך
 לו עור מכות אחרות להביא עלינו תל ואם עז
 אף עוד יש לו אחרות פאלה וכאלה להביא
 ויקטני ליקרה אתכם שבע על חטאותיכם אתם
 עבדתם לפני שבע עבדות בואו וקבלו עליכם
 שבע פרענות ושברתי את גאון עמכם
 זה בית המקדש וכהא הנני מחלל את מקדשי
 גאון עמכם מחמד עיניכם ומחמל נפשות
 אחרים אומרים ושברתי את גאון עמכם
 לו הגאונים והגבורים שבישראל כגון יואב
 בן צדור וחביריך אחרים אומרים גאון
 עמכם לו הגאונים שהן באונן שלישול כגון
 מופיך בך יהודה ולולי אנוס לבקדרי וחביריך
 תאני רב דוסף ושברתי את גאון עמכם
 לו בזלאות שביהודה ונתתי את שמיכם
 כבדל ואת אר כנחו זו קשה לכם יתר מג
 האחרונה שבאחרונה הוא אומ והיו שמיך
 אשר על ראשך נחשת והארץ אשר תח ברל
 שיהו שמים מזיעין כדרך שהנחשת מזיעה

והארץ לא תהא מזיעה כדרך שאיך הגדל והיא
 משמדת פירותיה אבל טאן מהו אומר ונתתי את
 שמכם כבדל זאת ארצכם כנחשת שלא יהו שמים
 מזיעין כדרך שאיך הגדל מזיע והארץ תהא
 מזיעה כדרך שהנחשת מזיעה והיא מאבדת פירותיה
 ותם לריק כחכם ר' אומה הפרק ויש אומ
 זה הכוח ר' זה המשיא בתו ונותן לה ממנו
 הרבה לא הקטין שבעת ימי המשתה עד שמתו
 בתו נמצא קובר את בתו ומאבד את ממנו
 ר' ותם לריק כחכם הרי אדם שלא עמל ולא
 זרע ולא חרש ולא עבש ולא ניקח ולא רי עידי
 ובשעת קציר בא ירחוק והלקה שדמן והלקה איך
 בכך כלום אבל אדם שעמל וחרש וזרע וניכש
 וניקח ועידי ובשעת הקציר בא שדמן והלקה
 ירחוק והלקה הרי שכן שלזה קהות ולא תתן
 ארצכם את יבולה מה טאג כותק לה ועץ הארץ
 לא יתק פרוי שלא יהא העץ חונט את פירותיו
 ובשעה שהוא מפנה יהא מקלח את פירותיו
 ואם תלכו עמי קרי אתם עשיתם את
 דיע עראי בעולם אף אע אעשה אתכם עראי
 בעולם כלומר שאביא עליכם צרה עד שתשובו
 אם תאמרו שהוא קרי ודבר זה ממנהגן של עולם
 אידע לכו זערה זו נקדה נקדית הרי זו דרך עזות
 ואכזריות וגורם שתוקף הצרה וצרות אחרות
 כענין שנ היותי אותם ולא חלו מפלל שצריך
 לחול ויקטני עליכם מפני שבע פחטאותיכם
 אתם עבדתם לפני שבע עבדות בואו וקבלו
 שבע פרענות והשלחתי צפס את חיות
 השדה ושעלה אתכם מסמנע איך לי לא חיה
 משכלת חיה שאינה משכלת מען שנ ושך
 בהמות אשלה גם עם חמות חכלי עפר מה
 אלו נושכין וממיתין אף אנושכין וממיתין
 וכבר היו שנים בארץ ישראל חמור נושך וממית

שור נוסף ונמחה ושתלה אתכם אלהקטנות
 והלחינה את בהמותכם מבחוח זה מעיטה אתכם
 מבכנים ונשמו דרכים ודרך דרכי דרכים
 לל לרבות השבילין הגדולים והקטנים
 תנו רבנן חיה רעה שאמרו בזמן שרדיא
 משולחת מתריעין עליה ובזמן שאינה משולחת
 אין מתריעין עליה כיצד נראתה בעיר ביום
 משולחת נראתה בשדה ביום אם נראתה שבע
 אנשים ולא בדחה מהם הרי זו משולחת ואם
 היתה שדה הקמוכה לאגם עד שתרוקן אחריו
 ואם היתה באגם עד שתרוקן שניה ותאכל
 אחד מהן אבל אם אכלה שניה אינה משולחת
 אימור מפע הרעבון טרפה ובתים הבנויים
 במקום גדודי חיה אם עלתה לבג ונטלה
 תינוק מעדיקה שלו הרי זו משולחת אבל על
 שילוח נחשים ועקובים אין צריך לומר עד רבין
 ויתושיץ אין מתענג ולא מתריעין אלא זועקין
 בלבד בלא תרועה ואם צאה לא תוקרו לו
 בעון שבושת סקר ושבושת שוא וחילול השם
 וחילול תורה חיה רעה באה לעולם ובהמה פלה
 ובע אדם מתמעטיץ והדרכים משתבשים שם
 ואם באלה לא תוקרו לו א תקרו בטה לא באלה
 והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית
 אך חייא בר אבא עשה ש אשר זמם כמו
 שבת בתורתו שאמ ויקטתי ליקרה אתכם עשה
 כן חק ושלום לא בצע אמרתו מהו בצע
 אמרתו ו עקיבה רבמר חניך אמר בצע
 מורפדיה וז דרכיה מותי לה מחבא והבאתי
 עליכם חרב נקמת נקם ברית תנו ו חייא נקמת
 נקם ברית נקם ברית ונקם שאיבו ברית
 אינהו נקם שאיבו ברית ו עזריה וז אחא
 בשם ו יוחנן כגון קמוי עיטם שקימו את
 עיני צדיקיהו מלך יהודה דלת לפך כה אמר

יז אם לא אלתו אשר צוה לו שצונו ברא
 שנשבע לבוכו נצר ובריתי אשם א
 הפר זו נקמת ברית שיהר קני
 ונתתו בראשו ושאר כל הבוף
 לא לקה אד שמוט בר נחמק
 זה קמוי עיטם שהוא תלוי במאש
 וכוזן שגלו לבבל אמרו לבוכו נצר
 לא חשוקי אנהא על דנא מתגם לתת צוק
 הן אחי אלהא וי בשמיא והן לא ידע להוא
 לך מלכא אמ הקצה גם את ברא בריתך
 נצרתו אותו חס שבטי שכלתו וישרך
 על העם לפיכך שלחתי אקירך מצור איבו
 מים מהו איך בו מים אל מנחם איך שפכו
 דמוס במים ונאקפתם א עדיכם מפע המצוה
 ושלחתי דבר בתוככם שיהא המות הורג אתכם
 מבכנים ובעלי רבי מבחוח ונתתם
 ביד אויב הלכה איך מליען את המת בידו
 וכשמציץ איך אותו להברו יהיו קוברי מיתתם
 ניתנין ביד האויב בשברי לכם מכות
 להם לרבות כל מקערי להם ואפו עשר
 נשים לחמכם בתגור אחד מבלי עינים
 והשיבו לחמכם במושקל שנתא מת נפולה
 והן שבות ומלקטות אותן ושוקלות אורזן
 במשקל ואבא יוקי בר דורמקסקת אומר
 משל ביד אדם איסד גפרוסה והוא יושב
 ומשקל ואומר אקח בזות להם אוכל אב
 ולא אשבע אקח בזותמרים שמא אוכל
 ואשבע אעל אוכל זלא שבע של ואכלתם
 ולא תשבעו זה דעב שלמהמהמה תגיא
 בעון עניי הדין ועוות הדין וקלקול הדין וציל
 תורה חרב ובה באה לעולם ודבר בא וצורת
 באה וצו אדם אוכלין ואינן טובעין ואוכלין
 לחמם במשקל שם והבאתי עליכם חרב בשבר

לכם מטה לחם בעון גזל הבריא עולה
 והרעבההזה ובט אדם אוכלין בשרבותיהם
 שם שמעו את הדיבר הזה פרות הצע העושקות
 דלים הרוצות אבוכם ואם צאת לא
 תשמעו לדינה לכתם עמי בקרי והלכת עמם
 בחמת קרי אם ותאמרו שהרא קרי אוקיה עליכם
 חמת אותו קרי ואכלתם בשר בנכם
 אמרו עליו על דואר בן יוקם שמת והניח צר
 קטן לאמו והיתה מורדתו בטפחים בכך
 שפה ונותנת משקלו דימדי נהב לשמים ושתקופה
 מצודה את ישראל כבחתו ביה ואכלתו עליה
 ידמיה אם תאכלנה נשים מרגם עוללי טמוחם
 מושבה אותו רוח הקודש אם יהרג במקום
 ין טהר ונביא זה זכריה בן יהוידע הכהן
 דא ואכלתם בשר בנכם איך לי אלא
 אבות אוכלין בשר בנים ובעת בעט ובגורת
 אוכלין בשר אבות מנך שם לפן אבות ואכלו
 בנים בתוכך ובעט יאכלו אבות
 והשמדת את באנותיכם במשמע והשרתו
 את חמניכם או המנחשים והקוקמים שבישר
 ונתת את פגריכם על פגרי גלולים
 וני מה הפגרים עושיך אצל הגלולים זאשהיה
 איהו על מחקר על תפוחי הרעב פעם אחת
 מצא תינוק אחד תפוח ומוטל ברעב באעפו
 אמ לו בע מאיזו משפחה הייתה אמר לו
 ממשפחת פל וכמה הייתם אמ לו שלשת
 אלפים ומה נשתייר מכם אמר לו אט בלבד
 אמ לו רצונך לומר דבר אחד ולחיות אמר
 לו אבל אמר לו בכל יום ויום אמר שמע
 ישראל ש אהיבו ין אחי מיד צעק ואמר חס
 לי מלהזכיר שם ין לא לימדע אבא בן מה
 היה עושה היה נוטל יראתו מחיקו ונותנה על
 לבו והיה מסבקה ומנשקה עד שנבקעה שינקו

ונמלה יראתו לארח ונמל הוא על עשירים מה שמת
 ונתתי את פגריכם על פגרי גלולים אמרם יהודה
 אמרם ודעך היו ישר בעיני שאיך בה ממע ולא
 עבדוה לא להתיר להם עריות במהקרא מותב
 רב משרשן נזכר בניהם מנבחותם אף לעזר
 כאדם שיש לו געגועין על בנו ונתד דאויציקו
 ביה תא שמע ונתתי את פגריכם על פגרי גלולים
 בחד דאויציקו ביה ובעלה נפשי אתכם זו גלות
 ויש אומרים זה קילוח השכיפה ונתתי את עדיכם
 חרבה עיר עדי עדיכם לרבות פרישים ומחוזרתי
 וה שמחתי את מקדשיכם מקדש מקדשי מקדשיכם
 לרבות בוד פנקיות ונתתי מקדשותי ולא אריר
 בידח בחוחכם כמסמעו דא וה שמחתי את
 מקדשיכם אעל צהר שוממין בקדושתך הן עומדין
 מכאן אל יהודה בית הכנסת שחרב איך מקפידין
 בתוכו ואיך מפשילין חבלים בתוכו ואין מורקין
 בתוכו מצודות ואיך שופחין על בגו ואיך עושין
 אותו קמדרניא של וה שמחתי את מקדשיכם
 בקדושתך הן עומדין אעל צהר שוממין עלו
 בן לא יתלוש ממני עגמת נפש תאמ לא יתלוש
 ויאכיל לא יתלוש ויכוח וה שמחתי את
 את הארץ זו מדה טובה לישראל שלא יהיו יגאלו
 אומריה הואיל וגלינו מארצנו עכשו ארבים
 באים ומוצאים מחר רוח תל ושממו עליה
 איביכם היטבים בה אפ קאיבים הבאים אחרים
 לא ימצאו עליה נחת צוח ופלא ויהי בתחלת
 שבתם שם לא יראו את ין וישלח ין את האריות
 ויהיו הורגים בהם ואתכם אגדה בגויס זו
 מדה קשה לישראל שבשעה שבני מדינה גולין
 כולם למקום אחד הן רואין זה את זה ונתחמק
 אותם איך אתם כן לא עתיד אני לזרות אתכם
 לבין אומות העולם כאדם שהוא זורה שטוים
 במזרה ואיך כל אחת מהן דבקה בחברתה

שכ' ואדם ^{השלישי} בשערי הארץ והתיקונו
אחוריהם החרב הנשמת אחיכם לא
במהרה כמים הנשפך שת אינך חוזר לבליג
זהיתה ארצכם שממנה זו מדה קשה לומר
שצטפה שארס גולה מתוך ביתו ומתוך ביתו
וקומו לחזור כאן איך כרמו וציתו חרב' אתם איך
אתם כך לא והיתה ארצכם שממנה ועריכם יהיו
חרבה' ממנו מנה' ממנו שאיך קרבתם לחזור
אז תרצה הארץ את עבתי' אמר ה' אב
אמרת כי כש שתהוא זרע' ומשמיטי' ערב
בשבע שתדעו שהארץ שלי אתם לא עשיתם
בן עמדו וגלו ממנה והיא תשמיט מאליה כל
שמטיק שהיא חייבת לי ש' אז תרצה הארץ את
עבתי' והנשאים בכם והצאתי מדרך
בלבכם ואיזו היא אימה ויראה ופחד ודאגה
ורדף אותם קול פלה נדף' אל יהושע בן יהוה
פעם אחת היינו יושבי' בין האילנות ונשבה הרוח
העליז זה צה ועמדו ודענו ואמרנו אי לכו
שלא ידביקו הפרטים' לאחד זמך הפני' ו
לאחורינו וראינו שאיך בריה וישבנו במקומינו
ובכינו ואמרנו אוי לנו שעלינו נתקיים הפקוק
הזה ורוץ אותם קול עליה נדף' ונקו מנוקת
חרב' ממנו אימה ונפלו ואיך רדף מבלי כוח'
וכשלו איש באחי' אינו אומ' איש באחי' לא
בעונות אחיו מלמ' שכל ישראל ערבי' זה צה'
וכשלו ממנו חרב צדוק איך' אל אבא אמ'
שמוס פעם אחת שלפי השמו היה והיו נחצאים
במערה ואמרו הנכב יבנס והיוצא א' יצא'
נהפך קנולו שלאחז מהך כקבוריך הך אחד
מהך יצא והכירו בהך אויביהך ועכשו באים
עליהם' דחקו את זה והראו זה את זה יותר
ממה שהרגו בהך אויביהך' ה' אעא אומ'
בבית הכנרת היו יושבי' ושמעו קול מעל

עשרת השבטים גלו לפנים מנהר קנצטיו
יהודה ובעמק ממוזריך בכל הארצות ועליה
הוא אומ' אף ערשינו רעננה' או עשרת
השבטים שהך לפנים מנהר קנצטיו'
ותנו דבנך שלט גליות גלו ישראל אחת לפנים
מנהר קנצטיו' ואחת לפנים שלאנטוביא
ואחת שיוד' עליהך הענך וביקה אותך'
וכשם שגלו לשלט גליות כך גלו שבט
ואובך ושבט גד וחצי שבט מנשה לשלט
גליות' ומה טעם בדרך אחותך הלכת
ונתתי כוסך בידך' וכשהך חוזר' הך
חוזר' משלט גליות' מה טעם' לאמר
לאקורים יצאו ולאשר בחשך הגלו' או שגלו
לפנים מנהר קנצטיו' ולאשר בחשך הגלו
או שיוד' עליהך הענך וביקה אותך' על דברים
ידעו על שמים מרעית' או שגלו לדבנ
שלאנטוביא' אך יוקי ביד חניכה
ארבע גזרות גזר משה על ישראל וצאו ארבע
נביאים וביטלו' משה אמר וישכך ישראל'
בטח ביד' בא עמוס וביטלה' ואמר ש' שהים
חדל נא מי יקום יעקב' וכת' נחם ש' על זאת'
משה אמר ובגוים ההם לא תרגיע' בא ירה
וביטלה' הלך להרגיעו ישראל' משה אמר
עון אבות על בנים' בא יחזקאל וביטלה' הנט
החטאת היא תמות' משה אמר ואבדותם
בגוים בא ישעיה וביטלה' ובאו האובדים
בארץ אשור' או עשרת השבטים' אמר רב'
מקומנו מהאי קרא ואבדותם בגוים' מתקין
ליה רב פמא ודלמא באבדיה המתבקשת וכת'
תעיתי' כשה אובד בקט עבדיך' לא מקומיה
ואפלה אתכם ארץ אויביכם' מתקין ליה
רב זוטר' ואיתימא רב אשי ודלמא באכילת
קשוואך דהדר' והנשאים בכם ימקו

יעקוב

לא כאמר אף לפי שמטתו של יעקב היתה
 שלימה ולפיכך הקדימו על כולך איך לי
 אבות' אמהות מבן' שכ' שמה קברו את אברהם
 ואת שרה אשתו ומנען שהברית כדורה לארץ שנ'
 והארץ אשכנז' ר' יודן בר חנן אומ' אם ראית
 דוד שזכות אבות ואמהות נתמטטה הרבה עדין
 בגמילות חסדים שכ' פי ההרים ימושו והגבעות
 תמוטו ובה חסדי מאתך לא ימוש
 והארץ תעזב מהם ותרח' את שבתותיה' יעק
 וביעק' וכי ראש בראש פרעתי מחק מיטל והלא
 לא פרעתי מהך אמלו אחד ממאה שחטאו לפני
 אם כן למטה נאמי יעק' וביעק לא יעק' במשפטי
 מאקו או הדיבך וביעק ואת חקותי געלה נפסם
 לו המדרשות' למיכך אמ' להך הקצה אתם עשות
 את דיני עראי אף אני אעשה אתכם עראי
 זאת' זו שלמדתי גם זאת זו עונה שלבעל
 פעור' ואף גם זאת זו עונה שלמלכי האמורי
 לא מאקתים ולא געלתים וכי מה נשתיר
 להך לישראל שלא מאקו ולא נגעלו והלא כל
 המתכות הטובות שנתנו להך לישראל כטרו
 מהך לא אולי ספר תורה שנתן להם לא היו
 משוער מאומות העולם כלום' לא מאקתים
 אמ' שמוט' וקמוג' קימק' לא מאקתים בימי
 יונים' ולא געלתים בימי אקססיפוס קיסר'
 לכלותם להמר בריתי אתם' בימי המן' אנו
 פי איהם בימי גוב ומגוב' במתנאיתא תנא
 כנמך קימק' לא מאקתים בימי כשדי
 שהעמדתי להם דניא איש חמודות וחכמה
 מיטל ועזריה' ולא געלתים בימי יונס'
 שהעמדתי להם שמעון הצדיק ומתתיה
 כן יוחנן הכהן הגדול חשמונאי ובנו
 לכלותם בימי המן' שהעמדתי להם מרדכי
 ואסתר' להמר בריתי אתם' בימי דומיטיוס

שהעמדתי להם שלבית רבי וחכמי היוות
 אני פי איהם לעמוד לבוא שאיך כל אומה
 ולשון שולטת בהם' ומנען שהברית כדורה
 לשבטים תל' וזכרתי להם ברית ראשונים
 מלמ שהברית כדורה לשבטים וזכרתי
 לך חקר נעוריק' אהבת כלולותיך' ואומר
 וזכרתי אני את בריתי אותך בימי נעוריק'
 ובשביל שני דברים הללו הקצה מושיע את
 יעדל' ואו הך התורה והברית שלאבות' התורה
 שכ' ואף גם זאת בה וותם בארץ אביהם לא
 מאקתים ולא געלתים לכל' לה את בריתי אתם
 ומנען שהיא תורה שכ' אם לא בריתי יומם ולילה
 ברית אבות שכ' וזכרתי להם ברית ראשונים
 ואומ' וזכרתי את בריתי יעקוב' דא ואף
 גם זאת' את מוציא שבטשון שחטאו יעדל'
 בו בלשון לקו ובו מתנחמין' כיצד חטאו
 בראש ולקו בראש ומתנחמין בראש'
 חטאו בראש דלת נתנה ראש ונשבעה מצדתי
 ולקו בראש דלת כל ראש לחלי' ולקו
 ויעברו מלבם לפניהם ופי בראשם' חטאו
 בעיך ולקו בעיך ומתנחמין בעיך' חטאו
 בעיך ומשקדות עינים' ולקו בעיך עיני עוני
 יודיה מעי' ומתנחמין בעיך פי עיך בעיך' וראו
 בשוב פי ציון' חטאו באוזן ולקו באוזן
 ומתנחמין באוזן' חטאו באוזן ואזניהם
 הצדיד משמוע' ולקו באוזן ואזניהם תחדשנה
 ומתנחמין באוזן ואזניך תשמענה דבר
 מאחריך' חטאו באף ונקלו באף ומתנחמין
 באף' חטאו באף והכס שלחים את הזמורה
 לא אפס' ולקו באף אף אני אעשה זאת לכס'
 ומתנחמין באף זאף גם זאת בהיותם'
 חטאו בפה ומתנחמין בפה' חטאו בפה וכל
 פה דובר נבלה' ומתנחמין בפה אף ימלא שחוק

מינו' חטאו בלשון ולקו בלשון ומתנחמין
 בלשון' חטאו בלשון וידרכו את לשונם קטנים
 סקדי' ולקו בלשון דבק לשון יונק' ר' חנו'
 ומתנחמין בלשון' ולשוננו דנה' חטאו
 בלב ולקו בלב ומתנחמין בלב' חטאו בלב
 ולבם שמו שמיר משמוע' ולקו בלב וכל
 לבב דוי' ומתנחמין בלב' דברו על לב
 ידושלם' חטאו ביד ולקו ביד ומתנחמין
 ביד' חטאו ביד ויכס דמים מלאו' ולקו
 ביד ידי נשים דחמנות' ומתנחמין ביד
 והיה ביום ההוא יוסיף פי שנית ידו'
 חטאו בדגל ולקו בדגל ומתנחמין בדגל'
 חטאו בדגל ובדגליהך תעבקה' ולקו בדגל
 ובטרם יתגסו דגליכם על הרי נשף ומתנחמין
 בדגל מלא מה נאח על ההרים דגלי מעשר'
 חטאו בזה ולקו בזה ומתנחמין בזה'
 חטאו בזה כי זה משה האיש ולקו בזה על
 זה היה דוח לבינו' ומתנחמין בזה ואמר
 ציוס' ההוא המה להינו זה קוינו' חטאו בזה
 ולקו בזה ומתנחמין בזה' חטאו בזה
 כחשו ביץ ויאמרו לא הוא' ולקו בזה ויחמך
 להם לאויב הוא נלחם בם' ומתנחמין בזה
 אנכי אנכי הוא מנחמם' חטאו באש ולקו
 באש ומתנחמין באש' חטאו באש' הבבס
 מלקטים עצים והאבות מצעדים את האש'
 ולקו באש ממרוס שלח אש בעצמות וירדנה
 ומתנחמין באש ואני אהיה לה כזס פי חומת
 אש קביב' חטאו בכפלים ולקו בכפלים
 צאתם מארץ בכפלים' חטאו בכפלים חטאו
 חטאו ידושלם' ולקו בכפלים' כי
 לקחה מיד פי כפלים בעל חטאות
 אלה החקים והמשפטים
 צאתם מארץ' חקים' או המדרשות והמשפטים

בכפלים
 חטאו
 עמי
 22

בני ישראל מעדיבין איך הגוים מעדיבין יעול לא יהו
 נעדיבין תל' איש' תנך התם הכבד' ר' מאיר
 נעדיבין אבל לא מעדיבין' ר' יהודה אומ' מעדיבין אבל

לא נעדר' אל מאמר וכו' מאחד שפית אחז מנבזה
 זכות אחד ממעט מנע מה אני אומ' נעדרין אבל
 לא מעדיכין' מפני שריבה מדות הנעדיכין ממדות
 המעדיכין שהרי חדש שוטה וקטן נעדיכין אבל
 לא מעדיכין' וזו יהודה אומ' הגוי מעדיך אבל לא
 נעדיך' מנע שרעה הבת' המעדיכין ממדות הנעדיכין
 שהרי טומטום ואנדריגנך מעדיכין אבל לא נעדיך'
 והלכתא כו' מאיר דנעדיכין ואינן מעדיכין' וזהו זה
 מודים שהן נודרין ונודרין או הדמים' אובני ישר'
 איך לו לא בני ישראל מנע להבות את הגרים ואת
 העבדים תל' ואמרת אליהם' איש פרט לקטן'
 או יבול שאנו מוציא את הקטן שיש לו הפלאה
 תל' כי יפליא להבות המופלא הקמורך לאיש'
 נדר' נאמ' באן נדר ונאמר להלך נדר' מה נדר אמור
 באן כי יפליא אף נדר אמור להלך כי יפליא' מה
 נדר אמור להלך בתאחר לשלמו אף נדר אמור
 באן בתאחר לשלמו' נדר בערכך' הקיש נודים
 לערכים מה נודים בתאחר לשלמו אף ערכים
 בתאחר לשלמו' וכך חייבין על הערכים משום
 כל יחול ומשום ככל היוצא מפיו יעשה מנע שהן
 מכלל נודי הקדש' בערכך' להביא ערך העתים'
 דא בערכך' ערך כולו הוא נותן אינו נותן ערך אגודין
 או יבול שאנו מוציא דבר שהנשמה תלויה בו תל'
 נמשות' תנן התם האומר ערך ידיו וערך רגליו
 עלי' לא אמר כלום' ערך ראשי עלי וערך כבדי
 עלי נותן ערך בול' זה הכלל כל דבר שהנשמה
 תלויה בו נותן ערך כולו' נמשות לא המת'
 אוציא את המת ולא אוציא את הגוקק תל' והעמיד
 והעדיך את שיש לו עמידה יש לו עריכה ואת
 שאין לו עמידה אין לו עריכה' דא מה תל'
 נמשות שיכול אין לו לא איש שהעדיך את
 האשה' אשה שהעריכה את האיש מנע תל' נמשות
 דא נמשות שיכול כל שהוא בכלל דמים

הלכות

היה בכלל ערכים' מובל ומזכה שהיה
 היו בכלל דמים לא יהיו בכלל ערכים תל'
 נמשות' והיה מה תל' שיכול כל שהוא
 בכלל ערכים יהיה בכלל דמים תל' והיה'
 מכאן אמרו יש בערכים להקל ולהחמיר
 כיצד' אחד שמעריך את היפה שבישראל
 ואת הכועש שבישראל' נותן חמשים קלב'
 ואם אמר הרי דמיו עלי' נותן את שיחיו'
 והדמים אינן בערכים' כיצד האומר דבוי
 עלי' או דמי זה עלי' או דמי כל עלי' אפלו
 אותו כל קטן בן יומנו או טומטום או אנר'
 רגנך או גוי נותן שיווי דינר או אלף והוא
 אותו כסו הוא עבד נמכר בשוק' רגוי שאם
 דמי עלי' או דמי כל עלי' בודקין אותו אם
 אמר על דעת ישראל נודתי יוצאוהו בית
 דין במה שידעה להן חוץ מבדק הבית ובין
 ידושלם שכ' לא לבם ולבו לבנות בירד
 לשהיכו' ונאמר ולכס אין חלק וצדקה'
 וצדקה בירושלם' ואם אמר לשמים נודתי
 יגנזו' לשי' מלמ' שהערכים והדמים
 כולן קתמן לבדק הבית ויפל הכל ללשכת
 בדק הבית' והיה ערכך הזכר' עבר לא
 טומטום ואנדריגנך' יבול לא הוא בכלל
 איש אבל יהא בכלל אשה תל' ואם נקברה
 היא הזכר ודאי והנקבה ודאית לא טומטום
 ואנדריגנך' מבין עשרים שנה כל השנים
 הללו מעת לעת מיום הלידה' ועד בן
 ששים שנה' מנע שנת ששים' ז'
 כלמטה הימנה תל' ואם מבין ששים שנה
 מלמד ששנת ששים'
 כלמטה הימנה' אין לו'
 לא שנת ששים' שנת
 חמש ושנת עשרים מנע ודין הוא חייב

בשנת ששים' וחייב בשנת חמש ובשנת
 עשרים מה שנת ששים כלמטה הימנה
 אף שנת חמש ושנת עשרים כלמטה
 הימנה' הא אם עשייתה שנת ששים כלמטה
 הימנה להחמיר בעשה שנת חמש ושנת
 עשרים כלמטה הימנה להקל תל' שנה שנה
 לבדקה שוה' מה שנה' אמורה בשנת ששים
 כלמטה הימנה אף שנה האמורה בשנת
 חמש ובשנת עשרים כלמטה הימנה בין
 להקל בין להחמיר' ואם מבין חדישו
 יום שלשים כלמטה הימנה והאומר על
 בן שלשים יום או פחות ערך זה עלי' כאומר
 ערך פלי זה עלי' שאינו חייב כלום' והאומר
 יהיה לו ערך מבין אחד ושלשים ולמעלה'
 וצדמים אינו בן' ואם מבין ששים שנה
 ומעלה' משיבנך בשנת אחת וששים יום
 אחד עד שימות ואפלו חיה כמה טעם ערך
 הזכר חמשה עשר שקל והנקבה עשרה
 שקלים' ואם מן הוא מערכין' אם
 מן הוא מערכין' שעליו החייהו מערכין'
 מכאן שמקדרין לבעל חוב' הינו דתנן
 אעפ' שאמרו חייבי ערכים ממשכנ'
 אותן מקדרין לו' כיצד נותנן לו מזון'
 שלשים יום ובקורות שנים עשר חדש ומטה
 ומצע וקנדליו ותפליו לו אבל לא לאשתו
 ובנו שכ' הוא מערכין' הוא מערכין' ולא
 אשתו ובנו' מערכין' ואם היה אומן נותנן
 לו שני שלי' אומנות מכל מין ומין' אם
 היה חדש נותנן לו שני מעצוין ושרבי'
 כנגרות' היה לו מין אחד מדובה
 ומין אחד ממועט' אין אומדן לו למכור את
 המדובה ולקח בו מן הממועט לא נותנן
 לו שני מנע מן המדובה' וכל שיש לו מן

הממועט' ומכריך כל המוצא להן מן הקרקע
 ומן המלטלולין מנכרות וכלי תשמיש הבית
 ועבדים ובהמה נמרעין מן הכל' ואין מוכרין
 לא כקות אשתו ולא כקות בניו ולא צבע שצבע
 לשמן ולא סנדלים חדשים שלקחן לשמן'
 אשכחיה דבא בדאבזה לשהו דהורה
 קאים בבית הקברות' אמ' ליה מהו שיקד רז'
 לבעל חוב' אמ' ליה גמד מצע מערכים' גצי
 ערכים פות ואם מן הוא מערכין' גצי בעל
 חוב פות וכו' ימוך אחיך' ומנע שאם היה
 המעריך עע ואין ידו משגת שיהא נותן גבל
 הנמצא בידו אפלו קלע אחת וכפטר תל' ואם
 מן הוא מערכין' על פ' אשר תשיג יד הנודר
 יעדיכנו הכהן' ומנע שהוא נותן אפלו קלע
 אם אין לו לא קלע' תל' וכל ערכך יהיה בשקל
 הקדש' הא למדת שאין בערכים פחות מכללע'
 ולא יותר על חמשים' הרי שלא נמצא בידו אפלו
 קלע אין לוקחין ממנוסחית מסלע לא יסאר'
 עליו חוב עד שיעשור' והעמידו לפי הכהן להוציא
 את המת כגון שהעריך ומת קודם שיעמוד בדין'
 אוציא את המת ולפיכך צריך את הגוסס תל'
 והעמיד והעריך' את שיש לו עמידה יש לו
 עריכה ואת שאין לו עמידה אין לו עריכה'
 ואם עמד בדין ואחר כך מת' יתנו היורשים'
 יכול אפלו אם אמר ערכו שלפני עלי ומת
 הנעך קודם שדעמוך בדין' אעפ' שהמעריך
 קיים הרי זה פטור שאין ערך למת' על פ' איש
 תשיג יד הנודר לא הנודר' הנודר בין איש בין
 אשה בין קטן' מכאן אמרו השב יד הנודר
 והשנים בנדר והערכים בנעריך והעריך
 בזמן הערך' השב יד הנודר כיצד' עב'
 שהעריך את העשיר נותן ערך עני' ועשיר
 שהעריך את העני נותן ערך עשיר' מנע

העריך כשהוא עני והעשיר וחזר והעני ^{שיהא}
 נותן ערך עני תל' ואם מן הוא מערבך
 וזה בשעת הערך עני היה השעם בעוד
 כיצד ילד שהעריך את הזקק וזקק שהעריך
 את הילד כותב ערך ילד' והערכים צנעך
 כיצד איש שהעריך את האשה ^{נזקק} ערך
 אשה ואשה שהעריכה את האיש כותב ערך
 איש' והערך צמח הערך 'כיצד' העריך צמח
 פחות מבן חמש ונעשה יתר מבן חמש פחות
 מבן עשרים ונעשה יתר מבן עשרים נותן
 צמח הערך יעריכנו הכהן בעק אצלנו
 הנערבין שיהיו ככה' ואם בהמה
 אשר יקריבו ממנה קרבן ל' זה המקריב
 בהמה טהורה תמימה לצדק הבית אע"פ שהיו
 עובדי בעשה כדמשיב' לעיל נדבה תעשה אותו
 אותו אתה עושה נדבה לצדק הבית איך אתה עושה
 תמימים נדבה לצדק הבית' ולא הצא מכלל עשה
 עשה הוא הדי קדושה חלה עליה ונסיות כשהיא
 תמימה ומעריכה הכהן בדמיה וימלו הדמים
 לצדק הבית ואיך המורה מודה אותה לא על מנת
 להקריבה למזבח למה שהיא קאויה שכל הראוי
 למזבח אינו יוצא מדי המזבח לעולם' וכן
 המקריב בזה בהמתו קתם או שהקריב נכסיו
 קתם והדי בהן בהמות הראויות ליקרב על גבי
 המזבח הזכרים ימכרו לצרכי שלמים ויקריבו
 אותם שלמים והדמים ימלו לצדק הבית שכל
 אשר יתן ממנו ל' יהיה קדש כלומר כל האוי
 ליקרב על גבי המזבח יקרב' היו בהן ייבות
 שמנים וקלתות ועומות ימכרו לצרכי אותו
 המין ויקריבו אותם והדמים ילקח בהן זכרים
 ויקריבו עולות' וממנו מה יקריבו דמי א' עצמך
 ודמי הבהמה התמימה ימלו לצדק הבית ל' כפי
 שהבהמה הקרישה למזבח אם נמל בה מוס

ימכרו
 לצרכי
 עולה
 ויקריבו
 אותה עולה
 והנזקנות
 ימכרו

יש לה פדיון ולא שבטלו איך להן פדיון שכל
 והעמיד את הבהמה למט הכהן והעריך אותה
 הכהן כל שיטנו בכלל העמדה והערכה יש
 לו פדיון ושאנו בכלל העמדה והערכה איך לו
 פדיון' יכול אמר רגלה שלמו עולה תהא
 כולה עולה תל' אשר יתן ממנו ל' יה קדש
 איך כולה קדש' יכול תצא לחולין תל' יהיה קדש'
 לא כיצד יעשה תמכו לחייבי עולה ודמיה
 חולין חוש מעמי אותה רגל' אבל אם אמ' לבה
 או ראשה שלמו עולה הואיל והוא יצד שהנשמה
 תלויה בו הדי כולה עולה' לא החליפנו
 ולא ימיר אותו' איך עושה תמורה לא קדשי
 משבח תל' קרבן יצא הקדש בדיק הבית שאינו
 קרבן' אוציא את הקדש בדיק הבית שאינו
 קרבן ולא אוציא שלצבור תל' לא יחליפנו
 אוציא שלצבור ולא אוציא שלצבור תל' ולא
 ימיר אותו' היחיד עושה תמורה ולא צבור
 ולא שותפים עושים תמורה' אך שמעך וקל
 מעשר בכלל היה ולמה יצא להקיש אלו
 מה מעשר קרבן יחיד' קוף איך לי לא קרבן
 יחיד' או יצד שאת לומדו בדרך אחת את
 לומדו בכל הדרכים שיש בו מה מעשר
 מיוחד הקדש ממזבח ומהג בקר ובצאן וכל
 לשני ימים' אף אינו מרבה לא את כיוצא בו
 מבן לרבות קדשי קדשים וקדשים נלס
 שליחיד תל' בהמה ואם בהמה מה מעשר
 קרבן משבח אף איך לי לא קדשי מעשר
 מעשר בהמה הוקש למעשר ממזבח'
 דגן שאיך הגוים חייביך בו
 יצאו קרבנות גוים שאיך עשאו
 תמורה מן התורה לא מדברי
 קופרים' לא יחליפנו
 ולא ימיר אותו' ואם המיר לתורה ולמה

למה והלא לאו ענה נחש לעשה חדי כאמר
 והיה הוא ותמורה חדי קדש מפע שיטבה
 עשה ושכל לאוץ ועוד שאיך לאו עבה שווה
 לעשה שה ציבור וה שותפים איך עושים תמורה
 ואע"פ שהן מתהדד שלם ימירו ואם המירו
 לוקין' וכיצד היא התמורה' שיאמרו בעל
 הקרבן על בהמת חולין שיש לו הריוזות
 זו הדי זו חליפת זו' טוב ברע אונרע בלע
 אחד הממיר תמימה בצעלי מומק או בעלי
 מומק בתמימים הדי זו תמורה' וזמק
 שהקדושה חלה בתמורה על בעל מוס קבוע
 שנ' או רע בטוב' רע קאמור כאן הוא מוס
 מכאן אמרו כל התמורות שהיו בעלי מומק
 קבועין מתחלתן הדי לו יפדו ואיך יצאין
 לחולין להגזז ולהעביר' ואם המיר ימיר
 לחייב ממיר וחזר וממיר כגון שהמיר צהמה
 וחזר והמיר בה אפלו אכל' כולך תמורה ולוה
 על כל אחת ואחת' בהמה בהמה' כל מי
 בהמה במשמע כגון שהמיר בקר בצאן' או
 צאן בקר או פגעים בעמים או עגים בעגים
 או כבדות בצפרים או נכחים בנקבות או אחד
 במאה או מאה באחד ביצבת אחת ביצבת
 אחר זה לכך נאמר בהמה בהמה'
 דא ר' שמעון אמר בהמה בהמה ול'ת
 בהמה בהמות' אמרו לו בהמה אחת קאויה
 בהמה ובהמת רבות קאויה בהמה'
 דא בהמה יצאו העומות והמנחות שאיך
 עושים תמורה' ותמורתו ולא תמורת תמורתו'
 שאיך התמורה עושה תמורה' יהיה קדש
 לרבות שוגג במזיד בתמורה' ואם כל
 בהמה נמאה' בצעלי מומק שיפדו הכתוב
 אתה אויב קעל' שיפדו רגל' כפי מדת
 מדבר או אינו לא בהמה נמאה' כשהוא
 אומר ואם בהמה הטמ הדי בהמה טמ אמורה

הא מה את מקיים אשר לא יקריבו ממנה קדש
 ל' בצעלי מומק חפז' מדבר שיפדו' כגון שהקריב
 בהמה תמימה למזבח ותכל בה מוס שתיפדו'
 יכול יפדו על מוס עובר תל' אשר לא יקריבו ממנה
 קרבן ל' מי שאננה קריבה כל עיקר' יצאת זו
 שאע"פ שאינה קריבה היום קריבה למחר'
 והעמיד את הבהמה למע ההן והעריך הכהן אותה
 מלמד שצריכה העמדה והערכה' למיכך אם
 מודה קודם שתיערך ותפודה איך פודין אותה
 אחד שמודה לא תיקבר' שחטבה שנים או
 רוב שנים ועדין היא מפרסקת הדי זו נערכות
 ונפדיות שהדי עדין בכלל והעמידו והעריך'
 והעריך הכהן אותה בין טוב ובין רע מלמד
 שפדיות בשווייה' ואם גאל גאל וקפ חמישיתו'
 אמר המקריב או אשתו או יודעיו וקפ חומש
 ופומן את הבעלים לפתוח ראשון' והחומש האמור
 בכל מקום' שיהיה הוא וחומשו חמשה'
 ואיש כי יקדיש את ביתו' מה ביתו בדשותו אף כל
 יצד שדשותו מט למקדיש יצד שאינו בדשותו'
 את ביתו בין שהיה מבתי עדי חומה בין שהיה
 מבתי החצרים הדי זה גאל לעולם' גאל אחד מיד
 ההקדש אם היה בעיר חומה וקם ביד הגול שנים
 עשר קדש נחלט' ואם היה מבתי החצרים והגיב
 יובל והוא ביד הגול חזר לבעליו ביובל'
 והעריך הכהן בין פוף ובין ר' מלמד שהוא נפדה
 בשוויין ואם נפדה מפותח בשוויין אפלו הקדש טוה
 מנה שהילכל על טוה פלוטה הרגה פטור ופדני
 ומותר ליהנות בו' ומדברי קופרים שהוא צריך
 חקירות דמים וחייב להטלים את דמיו' כאשר
 יעריך אותו הפהן מפאן אמרו ההקדושות בשלטה
 הערכים והמלכסליך בשלטה' ובקדק עות תשעה
 וכהן' ואיך כיוצא בהן' מאי הערכים וחמלטל'ת'
 ר' אבהו אומר באומד ערכי עלי וצא כהן לרבות'

בגזירות יחשב כלע ומודיע לכל שכנה ושנה עד
 היובל שכל על פי השנים המפורסות עד שנת היובל
 בידו הדי שחוקים שיהיו ונשאר ליוכל שמונה
 שנים חוץ משנת היובל אם הדיועה לפדות ולנותן לכל
 גרם חומר שערצום מאתה קלעים ועשרה פונדיונות
 למה שחוקים ומה שחוקים למה שחוקים זה קלע
 ומודיע לכל שכנה ואם אמר הדי שחוקים וצו שנה
 בשנה אין שומעין לו לא בולד שחוק שחוק שחוק
 הפך את השקף שיחא בולד כאחת וחשב לו הפך
 על פי השנים הנודעות אין המקדשים למה היובל
 פחות משנת שנים לפיכך אם הקדושה קודם היובל
 בשנה אחת אינו יכול לתקן קלע ומודיע למאנתה
 שני על פי השנים אינה צריכה בגרען סקף קודם
 ליוכל בשנת שנים או יותר על פי השנים המפורסות
 שנים אחד מחשב ואף איתם מחשב חדישים ומנין
 שאם רצה המקדש לעשות חדישים שנה עושה
 חדישי דאמי בגין דאקדשה במלכה בארבעין ותמניא
 תל וחשב לו מכל מקום ואם יגאל אחד
 המקדש עינמו או אשכנז או אחד ממדינות
 שבאו מוקדש חזקתם לכך נאמר ואם גאל יגאל
 למאנת את בולד בקף ערבך נגלו וקם לו
 בנתינת בקף הואקם לו מלאך אמרו המורה
 מיד הקדש משך במנה ולא הקפיק ליתק את
 חדישים עושה עמוד בתנן זותן מאותם לא יהיה
 כוחו חזקת חמוד מכוון הקדש פיה במאנתים
 ונתן חמסם ולא הקפיק למשך עד שעמד במנה
 כבוד קנה בשנות הכסף פיה במנה ונתן חדישים
 ולא הקפיק למשך עד שעמד במאנתים מיה
 שפיה פדיו שאין הקדש גהקבל מי שפיע
 ואם לא יגאל את השדה בעלים ואם מכד ארבע
 השדה גזבר לאיש אחד ולא בק לא יגאל עוה
 אינה חוזרת לבעליה לעולם לא תצא לשנים
 כלומר אם לא גאל המקדש קודם היובל

או שגאלה אחד מיד הקדש אשר בתי שלחוקים
 או שאר חוקים ומה שחוקים ומה שחוקים
 היובל הדי היא יצאה לבעלים אבל אם גאל בולד
 של מקדש חדיש חוזרת למבא היובל והעד
 השדה בצאתו במבא מלא שהשדה קדו על שם זכר
 קדש פיו ה שחוקים אם הגיע היובל ולא נגאלה
 הפחמים נכסין לתורה ונותן את דמיה שהרי נאמר
 בשדה אחת קדש יצאנו במקדש ביתו קדש מה לחלק
 בצמים אף שאין בדמים שאין הקדש יוצא בלא
 פדיון אבל אם גאל אחד והגיע יובל קדוהו בולד
 הדי יוצאה לשנים בלא כלום שפיר נכד יצאה
 מיד הקדש בולד אפלו הקדש אי לכונס והגיע
 יובל ולא גאל יוצא לכהן ביוכל תל והיה
 השדה בעצמו ביוכל ואף לא שדה או יוכל אפלו
 הקדש טרשים נהיא שדה שאינה קדוה לבעלים
 ולא גאל קודם היובל לא תהא יצאה לבעלים תל
 והיה השדה וזו שדה נקראת בשדה החרס לכהן
 תה אחזתו מלמד ששדה חרמו לו שדה אחזה
 לישך מה שדה אחזה אם הקדושה ישר הדי היא
 מעדמות אף שדה חרם ששדה בכהן אחר
 היובל אם החדימה הדי מוחרמות ויצאה לאחיו
 הפדושים ומנין שאם גאל אחד מן הפדושים שדה
 אחזה והגיע יובל והיא תחת ידו לא יאמר הואיל
 והדי היא יוצאה לבעלים ביוכל הדי היא תחת
 ידי והדי היא שלי לא יצאה לכל אחיה שחוקים
 תל בשדה החרס חרם לא נאמר לא בשדה החרס
 לכהן תה אחזתו ניתנת לבעלים שבמשמר
 שפגע בו היובל ואם היה ראש השנה של יובל
 בשבת שהרי משמר יוצא ומשמר כנס בות
 למשמר היוצא ואם את שדה מקנתו
 איננה שדה מקנה זו שדה שלקחה או שדה
 בה אשר לא משדה אחזתו מנין ללוקח
 שדה מאביו והקדושה פין בחיי אביו צל לאמר

גזירות יחשב כלע ומודיע לכל שכנה ושנה עד
 היובל שכל על פי השנים המפורסות עד שנת היובל
 בידו הדי שחוקים שיהיו ונשאר ליוכל שמונה
 שנים חוץ משנת היובל אם הדיועה לפדות ולנותן לכל
 גרם חומר שערצום מאתה קלעים ועשרה פונדיונות
 למה שחוקים ומה שחוקים למה שחוקים זה קלע
 ומודיע לכל שכנה ואם אמר הדי שחוקים וצו שנה
 בשנה אין שומעין לו לא בולד שחוק שחוק שחוק
 הפך את השקף שיחא בולד כאחת וחשב לו הפך
 על פי השנים הנודעות אין המקדשים למה היובל
 פחות משנת שנים לפיכך אם הקדושה קודם היובל
 בשנה אחת אינו יכול לתקן קלע ומודיע למאנתה
 שני על פי השנים אינה צריכה בגרען סקף קודם
 ליוכל בשנת שנים או יותר על פי השנים המפורסות
 שנים אחד מחשב ואף איתם מחשב חדישים ומנין
 שאם רצה המקדש לעשות חדישים שנה עושה
 חדישי דאמי בגין דאקדשה במלכה בארבעין ותמניא
 תל וחשב לו מכל מקום ואם יגאל אחד
 המקדש עינמו או אשכנז או אחד ממדינות
 שבאו מוקדש חזקתם לכך נאמר ואם גאל יגאל
 למאנת את בולד בקף ערבך נגלו וקם לו
 בנתינת בקף הואקם לו מלאך אמרו המורה
 מיד הקדש משך במנה ולא הקפיק ליתק את
 חדישים עושה עמוד בתנן זותן מאותם לא יהיה
 כוחו חזקת חמוד מכוון הקדש פיה במאנתים
 ונתן חמסם ולא הקפיק למשך עד שעמד במנה
 כבוד קנה בשנות הכסף פיה במנה ונתן חדישים
 ולא הקפיק למשך עד שעמד במאנתים מיה
 שפיה פדיו שאין הקדש גהקבל מי שפיע
 ואם לא יגאל את השדה בעלים ואם מכד ארבע
 השדה גזבר לאיש אחד ולא בק לא יגאל עוה
 אינה חוזרת לבעליה לעולם לא תצא לשנים
 כלומר אם לא גאל המקדש קודם היובל

מבטוחות היא איך להקדים לא מקומו ושבו
 ש' ונתן את העדוה ^{בשם ה' ומה תל}
 לוי לרבות כל דבר שהקדים טאין מפרקין
 אותו ואין ממתינין אותו בשוק ואין מלמדין
 אותו ממקום למקום לפי שאין משהכרין
 בשלהקדש ב'א' במסלולין ועמים אבלי
 הקדוקנות מפרדין עליהם ששים יוסרצוים
 בצדק ובנרצב ואחד כך מפרדין אותו
 וכל ערכך יהיה בשקל הקדש זו היא טאמרו
 אין בעמים פחות משקל שאם היה עגב
 נותק קלע ונפטר עשרים גרה יהיה הגדה
 היא הנקדוה בששוק חמשים מעה ומשקלה
 שש עשרה שעות נמצא שקל שלמה
 שלש מאות ועשרים שעות מספק שהור
 וכבר הוקיפו חמשים עליו ועשו משקל שלש
 מאות ארבע ושמונים שמורה
 בצור אשר יבצר לוי בבהמה לא יק איש אותו
 הקדש מבצח' הדי זו אזהרה למשנה את הצד
 מקדושה לקדושה שלא יעשו עולה או שלמים
 יפול לא יקדישו מן הצטן תל אשר יבצר
 לא יקדיש משיבד איך אותה מקדישו אבל
 אותה מקדישו בצטן מכאן אמרו ^{בצד}
 מערימין על הצבור להקדישו למצבחה הקדש
 אחר' מבכרת שהיתה מעובדת אמר מה
 שבמניה שלטו אם זכר יהא עולה אצרה
 אינו יכול לומר זבחי שלמים שאינו מפקינן
 מקדושתו בדי ליהנות בו' איך לי לא בצור
 מנן לכל הקדשים טאין משען אותן מקדושה
 לקדושה תל בבהמה לא יקדיש איש אותו
 כל אחד אמר אך בצור לא יקדיש וכל אחד
 אמר הזכר תקדיש' הא כיצד' כלכל שמצדה
 להקדיש הצבור ואמר הדי זה קדש' יכול אם
 לא הקדישו לא יהא קדוש תל לוי הוא מכר

מקום בין הקדשו פון לא הקדישו יבול
 אם הקדישו קדושה אחרת יהא קדוש תל לא
 יקדיש איש אותו מכלמ שאינו רשאי לשנורנו
 לקדושה אחרת' עקיבה אומ' מנן לא קדיש
 אדם בצור תל לא יקדיש איש אותו' יכול לא
 יקדישו הקדש עליו כלומר שיחריש הצבור
 לשלמים תל אך' מה ראית להביאו להקדיש
 עליו ולהוציאו מן הקדש מבצח' אחר שריצה
 הבת מיפט' מנן מה אם הביאו להקדיש עליו
 שהוא חל על הכל ולהוציאו מהקדש מנצח שאינו
 חל על הכל' איך לי לא בצור' ומנן לכל הקדשים
 טאין משתטן מקדושה לקדושה תל לא יקדיש
 אם שור אם עה' יכול לא יקדיש הקדש עליו
 תל אך' מה ראית להביאם להקדיש עליו ולהוציאם
 מהקדש מבצח' אחר שריצה הבת מיפט' מנן
 מה אם הביאם להקדיש עליו שהוא חל על הכל'
 ומציאם מהקדש מבצח שאינו חל על הכל'
 אם שור אם עה לוי הוא' הוא קרב איך תמורתו
 קריבה לא תרשה עד שיפול בה מוס ותאכל
 לכהנים' ואם צבה הטמאה' זה המקדישו
 בהמה טמאה בין שהקדישה למצבחה בין שהקדישה
 לצדק הבית הרי זו קדושה דמים ותפזה בשויה
 ויפלו דמיה לצדק הבית או יציא בדמיה קרבן אם
 הקדישה למצבחה' ופדה בערכך מה תל למיטנ'
 בשקל הקדש איך לישא עלעים של הקדש' מנן
 לרבות דבר המיטלטל תל ופדה בערכך לרבות
 כל דבר ששזה בקף ואפלו קובין' אם כן למה נאמ'
 בשקל הקדש' פודה בכל דבר שהוא מיטלטל
 ובלבד שהיא צריך לשום בכסף' פדה בלא שומה
 פחות משוין יצא לחולין וחייב להשלים דמיו'
 ויקף חמישיתו עליו שיהא הוא וחומשו חמשה'
 ואם לא יגל לבעלים' ונמכר בערכך' כדכל אדם
 אך כל חרם אשר יחריש איש ליש' בחרמי כהנים

כל אשר לו לא פאטילו

הבת מדבר מאדם' וצבחה לרבות עבדו ושפחתו
 הכמעט' או אדם לרבות עבדו ושפחתו עבדים
 תל מאדם לא כל אדם' וצבחה לא כל חרמי'
 ומטרה אחתו קלא כל טדה אחתו' ואם חרמים
 כל כפקיו הריאו מוחרמין' לא ימכר לא אחר ולא
 יגל לבעלים' מה יעשה בשדה החרם לכהן' ומה
 אחתו או יכול אעפ' ^{בשם ה'} תל הוא מכאן
 אמרו קתם חרמים לכהנים ומידושן לצדק הבית'
 מה בין חרמי כהנים לחרמי שמים' חרמי שמים
 הקדש ונפרין בשווייהן ויפלו חרמים לצדק הבית
 ויצאו הנכסים לחולין' וחרמי כהנים איך להק'
 מדין לא עתנן לכהנים שבאותו משמר בשעה
 שהחרים' מנן שמחרים אדם את קדשו קדשו תל
 קדש קדשים' מכאן אמרו מחרים אדם את קדשו
 בין קדשי קדשים בין קדשים קלים בין חרמין
 כהנים בין חרמי בדין הבית ואם היו קדשים
 שהוא חייב באחריותן נותנן את דמיהן ביו
 לכהנים בין למצבחה ויקדו למה שהק' הן נרצו
 אומדין כמה אדם רוצה ליתקן בבהמה זו להעלותה
 עולה שאינו חייב בה' א' כל חרם קדש קדשים
 בחרמי כהנים הבת מדבר כל זמן שהק' צבחה
 הבעלים הדי הקדש לכל דבריהן' נתנן לכהן
 הדי הק' בחולין לכל דבר שכל כל חרם בישור' כך
 יהיה' יכול יהיו הכהנים והלוים מחרמימין תל אך
 כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה' מנן
 למחוייבי מיתות באחר שאמר ערכו שלטה עליו
 מנן שלא אמר כלום תל חרם לא יפדה' איך לי
 לא' חוייבי מיתות חמורות שלא נתנה שגרבין
 לכפרה' מנן מחוייבי מיתות הקלות שניתנה
 שגרבין לכפרה תל כל חרם לא יפדה' יכול
 עד שלא נגמר דינו תל אשר יחרם מן האדם'
 ולא כל האדם עד שיגמר דינו ליתקן בבית דין
 סלישדא' או שמעון בנו שלד' יחזקן צבחה

בוא וראה רחמינותו שנהנה מהמומתק בידו
 אדם איך להקל טיחן של לא יסיה מוות יומת אבל
 המומתק בידו וסמים יש להקל מדין אבל אם עשה
 יושת עליו ונתק מדין נפשו ואחר שהעריכו אחד
 או שהעריך את עצמו או שאמר דמי עלי או
 שאמר אחד דמי זה עלי אינו הויב כלום אבל
 אם העריך אתה אדחיק חייב לשלם וגובין הכל
 מוכסין וכל מעשה האדם במעשה שני השת
 מדבר וכל מעשה האדם שומע את שמועו
 תל מעדע האדם או מדע האדם שומע את אף
 דע אקטיס ומואה במשמש תל ממדי העש כאמר
 כאן ממדי העש ופזמו להקל ממדי העש מה פרי
 העש שכ להקל באוקלי אדם הפת מדבר אף ממדי
 העש שכ כאן באובלי אדם הכת מדבר
 לא מדע האדם לרבות דע השום והשחלים
 והגרדי או יכול שאבי מרבה דע-לפת וצנונות
 ושאר דעוני גנה תל מעדע האדם לא כל דע
 האדם פרי העש לרבות כל פירות האילן או
 יכול שאני מדבה חרובי שטה וצלמונה וחרובי
 גדדיה תל ממדי העש לא כל פרי העש ומען
 לרבות הידקות למעשה תל וכל מעשה יכול
 בשני מעשדות הפת מדבר תל הוא הוא אמור
 כאן והוא אמור להקל דברים מחוקקין כאן אמורין
 להקל לא וכל מעשה האדם מעדע האדם מבאן
 שאין תור מין מפירות האדם על פירות חוצה
 לאדם לא מעדע האדם ממדי העש איך חויבין
 במעשדות עד שיהיו פריי מבאן אמדו פירות
 שאיבן דאויין לאכילה בקטנן כגון הבוקר איבן
 חייבין במעשדות עד שיגדלו וועשו אובלי וכן
 להקל הוא אמר עשר תעשה את כל תבואת
 דרעך עד שייעשה תבואה וזו היא עונת המע
 שרות וקורם למק זה מותר לאכול מהק כל מה
 שירצה ובכל כרך שירצה לפי הוא מלמד

שמעשר שני ממוקן גבנה הוא לשיכך איבו
 נקנה במתנה ואין מקדשין בו את האשה ואין
 מוכרין אותו ואין ממעבדו אותו ואין מחליפין
 אותו ואין שוקלין כנגדו וכן מעטת מעשה
 שני אין שוקלין כנגדו ולא מוכרין אותו ולא
 מחליפין ולא מלחיקין ולא ילוה אותך להתגול
 בהן ואין פורעין בהן את המלוה ואין עושין
 מהן שועבינות ואין משלמין מהן תגמולין
 ואין פוקדין מהן צדקה בבית העסקת אבל
 משלחין מהן דברים שלבמילות חקדים וצריך
 להודיע ואם בא יגל לרבות יודעים כגון
 שאמי לבנו ולבתו הקטנים ולעצמו וספחהו
 הכנענים הא לך מעות ופדה לך בהן את המעו
 אלא אם אמר לבנו ולבתו הדוללים ולעבדו
 העבדי הא לך מעות ופדה לי בהן אבל אם אמ
 להן פדה לך בהן אינו מוסקף חומש איש
 פרט לאשה שפדות מעשה שט שלה שאינה
 מוסקפת חומש איש פרט לקטן או ועול שאני
 מוציא בן תשע שנים ויום אחד תל ואם בא יגל
 איש ממעשדו לא כל מעשדו פרט למעשד
 שני שאין בחומשו שווה מוטת ממעשדו
 אין לי לא שחכנש משדותיו לקח ידש נתן לו
 במתנה מען תל ואם בא יגל ממעשדו בזמן
 שפודה לעצמו הוא מוסקף פדה לאחד אינו מוסקף
 חומש מכאן אמרו שני אחים שני שותמין אב
 ובנו מדין זה לזה כדי שלא יוקימו חומש וכל
 מעשה שאינו הוא ופדיונו משלו אינו מוסקף
 חומש חמישיתו יוקף עליו שפדה הוא וחומשו
 חמשה וכל מעשה בקד וצאן תפן הנתן
 מעשה בהמה נוהג באדם ובחוצה לאדם במב
 הבית ושלא בפני הבית ובחולין אבל לא במזוזה
 ונוהג בבקר ובצאן ואיבן מלשון מעשה על זה
 ובבשים ובעזים ומתעשרין מזה על זה ובחוש

בביתו ואין מוכרין מזה עסקה אפני שמה
 בחזרה לאדם אין מלכין אותו לאדם ישראל לא
 יאכל במומו ונוהג שלא בפני הבית או הפי הארץ
 כמי אמר והיא משום תקלה כלומר גדלו שאין
 משערין בזמן הזה שטא יאכלוהו תמים ועבאו
 לדי איסור פרת ומען שאין מעשדו מן הבקר
 על טעין ולא מן הצאן על הבקר תל וכל מעשה
 בקד וצאן בקד בפני עצמו וצאן בפני עצמו
 יכול לא יעשר מן הכבשים על העזים ולא מן
 הכבשים על העזים ודין הוא מה אם החיש הישך
 שאיבן כלאים זה בזה איבן מתעשרין מזה על
 זה בבשים ועזים שהן כלאים זה בזה איבו
 דין שלא יתעשדו מזה על זה תל בקד וצאן
 כל משמע צאן אחד הוא קל וחומר לחדש
 ולישן שיתעשדו מזה על זה תל וצאן כל משמע
 צאן ועזים שכלאים זה בזה מתעשרין מזה
 על זה חיש וישן שאיבן כלאים זה בזה אינו
 דין שיתעשדו מזה על זה תל עשר תעשר
 ת מעשדות הפת מדבר אחד מעשה בהמה
 ואחד מעשה דגן מה מעשה דגן מחוש על
 הישך לא רבת ביה שנה שנה אף מעשה בהמה
 מן החוש על השש לא או מה מעשה דגן מן
 על שאינו מנינו לא אף מעשה בהמה מנין על
 שאינו מנינו לא אמר דבא אמ קרא שנה שנה לשם
 הקשתיו לא הקשתיו לרבר אחר מכאן אמרו
 שכלולין מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה
 באופ הדי לו מצטרפין וחכמי קבעו שלש קרבות
 בשנה למעשה בהמה במדק הפקח ובמדק עזרת
 ובמדק החג והן גדכות שלמעשה בהמה מאי
 שנא בהאי תלת זמני אף תמחוס בדיה דר
 זיא איש כמר עוגי כדי שתהיה בהמה מצויה
 ולי רגלים ומשיגעו שניהן אסור לו למכור
 זכו עד שיעשר ואם שהיה יזה מותר

שאין הטלמים הכוללים לפי שאסור ליהנות מהם
 עד שייעשר לא אובל ודולק כל צדק ענינים ועבאו
 לדי איסור פרת כל אשר ישבר תחת השבת
 פיצו הוא מעשדך כונסך לדיד ועושה להך פתח
 קטן כדי שלא יהיו שנים יכולין לצאת באחרת
 ומעמידין אחד אמותיהן מבחוח וכן מצטננים
 וגרעות והן יוצאות לקראת אימן וליפקינהו
 איהו אשר יעבר כת לא שיעבירונו בידו ופיטוי
 להו ידוקא ועסבא וליפקו ליתו אף הונא גרדי
 משום יתום וכשיתחיל לצאת מונק בטבט אחו
 שנים שלשה ארבעה חמשה ששה טבערה
 שמונה תשעה היצא עשירי דושמו בקיקרא
 ואומ הדינה מעשד לא כל אשר יעבר פרו
 לטור שאינה עוברת תחת השבת מצור
 למנותן בטבט לא מנאן בטבט או שמנאן
 דבוצין או עומדין מעין תלית עשירי יהיה קדש
 מכל מקום ואין לי לא שקרא שמו עשירי
 לא קרא שמו עשירי מען תל יהיה יכול
 אפלו הדי מאה ונטל עשירה עשירה ונטל אחד
 יהו מעשדו תל עשירי ואין זה עשירי
 לא כל אשר יעבר ולא טבט עבר מסאן אמרו
 לטור הראוי פשוט יוצד היו לו עשרה טלמים
 והבניטך לדיד והיה מונה ודולק ומת אחד מהאם
 מן המנויות מת מונה ומשלים מעיבו ואם משאיבן
 מנויות מת פסודין דשאובן מנויות מצטרפין
 לבגד אחד העשירי ההוא קדש מען שאם
 קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד
 עשר עשירי ששלשתן מקודשין תל העשירי
 יהיה קדש יכול שאם מדבה אף שמיני וטעם
 עשר אמדות לאו הואיל והוא מקודש וטעונו
 מקודש מהו אחד מקדש לא את הקמח לו
 אף טעותו לא תקדש לא את הקמח לה
 נמיציות אמר קרא לתשיעי עשירי ולעשירי

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

ונתן לה קדש קטנות שכל המעלות נאמר שיהיה
 לא יגל ידיזו אזהרה שלא יגל מעט של אזהרה
 וכלא ימנר כלל בשחזא תמים ואעפ שלא ימנר
 לא יגל יש איקור מבירה בכלליו ומבדידות
 שאקור למפור איתו בעל מוט ואסלו שחוט
 גזרה שמה ימנרו חי' מנאן אמנרו איך מעט
 בהמה ממנר לא חי ולא שחוט לא תמים ולא
 בעל מוט ואיך שוקלין מנה בנגד מנה במעט
 בדרך ששוקלין בצבור מפע שהוא מראה
 כמובד אלה המצות מלמד שכל
 הפרושים נאמרו לו למטה בקיני' ואעפ שדין
 הערכים והחרימים והחקדישות אינן כזהב
 הזה שאיך מקדש בחטאינו כדי לחזק בזה
 עתיד הקב"ה לקבץ גלות עמו ולבנות
 מקדשו ויחזרו כל הדברים לשבך נאמר
 והבאותים א' הר קדשי ושמחתים בצורת
 תכלתי עולותיהם וצבאיהם לרצון על מצחו
 כן יאמר בעל הדחמים ירחם עלינו

ונתן לה קדש קטנות שכל המעלות נאמר שיהיה
 לא יגל ידיזו אזהרה שלא יגל מעט של אזהרה
 וכלא ימנר כלל בשחזא תמים ואעפ שלא ימנר
 לא יגל יש איקור מבירה בכלליו ומבדידות
 שאקור למפור איתו בעל מוט ואסלו שחוט
 גזרה שמה ימנרו חי' מנאן אמנרו איך מעט
 בהמה ממנר לא חי ולא שחוט לא תמים ולא
 בעל מוט ואיך שוקלין מנה בנגד מנה במעט
 בדרך ששוקלין בצבור מפע שהוא מראה
 כמובד אלה המצות מלמד שכל
 הפרושים נאמרו לו למטה בקיני' ואעפ שדין
 הערכים והחרימים והחקדישות אינן כזהב
 הזה שאיך מקדש בחטאינו כדי לחזק בזה
 עתיד הקב"ה לקבץ גלות עמו ולבנות
 מקדשו ויחזרו כל הדברים לשבך נאמר
 והבאותים א' הר קדשי ושמחתים בצורת
 תכלתי עולותיהם וצבאיהם לרצון על מצחו
 כן יאמר בעל הדחמים ירחם עלינו

בדין רחמנא דסייען בהדין בדין הוא ובדין

בשלם בקד אודתא דארבעה בשבא יב בקיין שנת אתתקולג
 לטרי בקריה צ'יש יב ואזי מלכתו ודושלס'ו לחיך ארטי'

יהא קימ' סב על מריה דוד' משה ב' גד' הידוע למתחיי ר'ש
 וזרעו וזרעו זרעו להבות ב' ולבלות מ' צ'נוט' ולהב' ק'ו'ו'ו'ו'
 עליו ועל זרעו לא ימוט ק'ר'ה'ו'ו'ו' מ'ס'ך'ו'ו'ו'ו' ב'ו'ו'ו'ו'ו'

יזכה המסחיל והמטלים והמכתב לו לחזות בנועם ולבדק

בדוק יצי לעולם אמן ואצ
 שכלט שכלט